PONSON DU TERRAIL

ROCAMBOLE

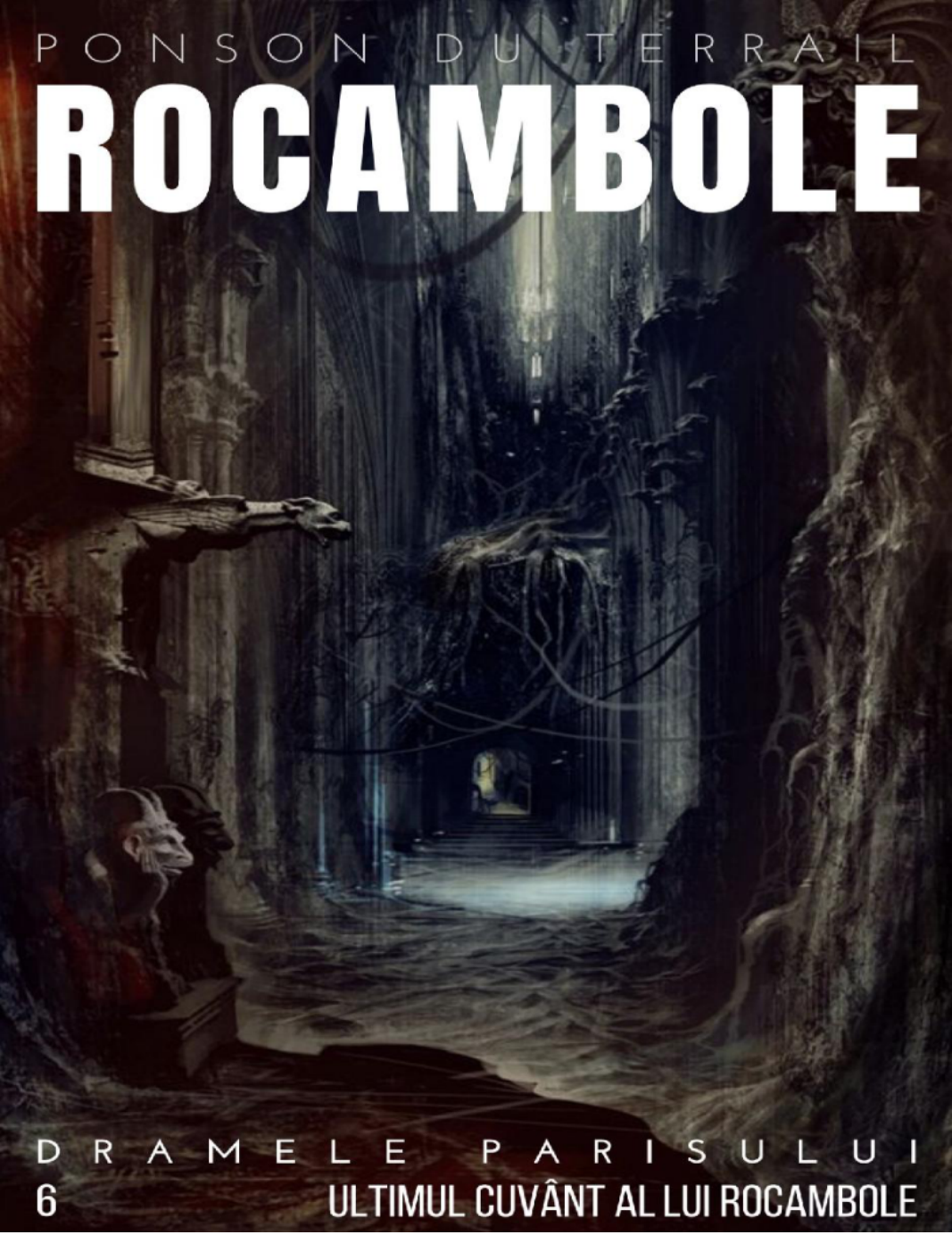

DRAMELE PARISULUI

6

ULTIMUL CUVÂNT AL LUI ROCAMBOLE

Partea a 1-a - Distrugătorii

Capitolul I

La Paris unele nopţi sunt oribile prin tăcerea şi întunericul lor. Ceaţa este foarte deasă, o ploaie subţire face pavajul alunecos, vântul mişcă flacăra felinarelor şi Sena curge tăcută între cele două ţărmuri de piatră.

Nici un trecător nu e pe chei, nici o trăsură pe poduri.

Marele oraş tace, oamenii cinstiţi au închis porţile, hoţii respiră şi se pregătesc pentru expediţii întunecoase.

Ce ne pasă dacă bulevardele sunt pline de viaţă la ora unu după miezul nopţii şi cafenelele răsună de zgomote?

În această parte, la marginea apei, tăcerea este aşa de mare încât s-ar putea numi un oraş mort.

Este un loc sinistru, unde unul din braţele Senei, strâns între două ziduri mari, curge cu tentaţiuni vertiginoase pentru acei care vor să se sinucidă.

Canal mai mult decât fluviu, Sena pare că se opreşte adâncă, misterioasă, cu straniile secrete ale morţii, între cele două clădiri numite Hotel-Dieu.

Staţi puţin pe parapetul podului Cité sau al podului Archevêché; priviţi acolo curgând între aceste două aziluri ale suferinţei, această apă care redevine limpede şi albastră, mai jos, şi liniştea ei vă va înfiora.

Voi, care căutaţi uitarea în moarte, veniţi acolo; voi, care ezitaţi să părăsiţi viaţa, veniţi de asemenea în acelaşi loc. Nebunia sinuciderii va urca în creierul vostru, după zece minute de contemplare.

Într-una din acele nopţi despre care am vorbit mai sus, o plută mare trecea pe apă între aceste două arcuri funeste, de la puntea Cité şi puntea Archevêché.

Trei oameni stând în partea din faţă a plutei vorbeau pe şoptite.

Un al patrulea, care stătea, în partea dinapoi, manevra o cârmă primitivă.

— Ce timp mizerabil! spunea unul din oameni, frecându-şi cu putere mâinile şi braţele ca să se încălzească.

— Sunt ud ca un câine, zise un al doilea.

— Şi când te gândeşti – murmură al treilea – că nu vom fi la cârciuma mamei Camarde, cu firma „La Arlechinul”, decât pe la orele două dinspre ziuă. Mi-e o sete teribilă.

— Cine te împiedică să bei? zise cel dintâi râzând, vasul e plin cu apă bună de băut.

— Mulţumesc! Apa nu e bună. N-am băut apă decât o singură dată şi atunci îţi garantez că de nevoie, camarade.

— Şi când asta, notarule?

— Când eram „acolo”.

Şi el sublinie acest cuvânt.

— Ah! da, la Toulon?

— Tocmai, am încercat să fugim o dată înot, într-o seară, camaradul meu şi cu mine; el s-a înecat şi eu am fost prins.

— Ceea ce nu te-a împiedicat să evadezi mai târziu?

Acela care se plânsese că era ud până la piele şi care după accentul vocii părea să fie un om tânăr, spuse cu oarecare entuziasm:

— Asta ar fi totuna, nu mă tem de ocnă.

— În orice caz e mai bine acolo decât la penitenciarul central; eu am făcut doi ani acolo şi ştiu ce spun, zise al doilea.

Acela care venea din Toulon reluă:

— Eşti tânăr, Marmouset, ce vârstă ai?

— Nouăsprezece ani.

— Ai timp să vezi toate astea şi să le compari.

Şi fostul ocnaş începu să râdă.

Dar primul din cei trei oameni, acela care spunea că făcuse doi ani în penitenciarul central, nu împărtăşi această glumă.

El se uită în sus şi privi podul Cité, de care pluta se apropia încet.

Deasupra punţii se vedea o siluetă cu totul nemişcată.

Era un om? Sau era un stâlp?

Iată ceva ce ar fi fost cu neputinţă de spus.

— Ce vezi acolo, Moartea Bravilor? Întrebă acela care cunoscuse viaţa de ocnă.

Acela care răspundea la acest ciudat nume întinse mâna spre arcul podului.

— Cred, zise el, că acolo e un om.

— M-aş prinde, că e un felinar stins, zise Marmouset, căci astfel era supranumit tânărul.

— Dobitocule! răspunse ocnaşul, se vede că nu cunoşti Parisul.

— De ce? zise ştrengarul cam înţepat.

— Unde suntem?

— Pe Sena.

— Da, dar în ce loc?

— Lângă Notre-Dame şi Hotel Dieu.

— Ei bine! Ar trebui să ştii că nu e nici un felinar în mijlocul podului Cité.

Marmouset răspunse:

— După cum ai spus mai am timp de învăţat.

Moartea Bravilor se uita la această siluetă nemişcată.

— Cred, zise el, că e un om care vrea să moară.

— Dacă îl îndeamnă inima la asta, zise cu răceală Marmouset. Poate că e din cauza dragostei?

— Poate că, zise ocnaşul, e vreun bancher care a mâncat banii

acţionarilor săi.

— Domnule! îi strigă Marmouset, nu te jena, apa e bună.

Dar pe când ştrengarul vorbea astfel şi înainte ca vocea lui să fi putut ajunge sus pe punte, silueta se clătină şi apoi ceva negru se rostogoli prin aer.

Apoi apa făcu un mic zgomot şi se deschise ca gura iadului, spre a-şi înghiţi victima.

— S-a terminat, zise Marmouset, domnul e servit.

Şi începu să râdă.

Dar ce-l de-al patrulea, care stătea în cârma plutei şi nu se amestecase în vorbă până acum, scoase un ţipăt şi sări în apă.

— Ce face ăla? întrebă Moartea Bravilor.

— S-a dus să-l pescuiască.

— Dobitocul! zise fostul ocnaş.

Marmouset strigă cât putut.

— Etourneau, dacă-l pescuieşti viu, n-ai decât cincisprezece franci; îneacă-l dacă vrei să ai cu zece franci mai mult.

Plutaşul care fusese numit Etourneau era un tânăr viguros de douăzeci şi şapte de ani, înotător îndrăzneţ, pentru care Sena n-avea nici un mister.

El spintecă apa şi se îndreptă cu liniştea şi precizia unui câine de Terra Nova către locul pe care nu-l vedea, atâta era de întunecoasă noaptea, dar de unde auzea un zgomot surd. Omul, care se aruncase în apă, se scufundase mai întâi.

Dar natura îşi reluase drepturile sale. În mod instinctiv acest om, care ştia să înoate, ieşise la suprafaţă. Şi atunci o luptă se încinsese. O luptă teribilă, înverşunată, sălbatică între sufletul care vroia să părăsească viaţa şi corpul care nu vroia să moară.

În acest timp sosi Etourneau şi îl apucă pe înecat de păr. Acesta începu să dispară: sufletul învinsese corpul.

Şi Marmouset continuă să strige:

— Dar îneacă-l, dobitocule! Ai cu zece franci mai mult.

Pluta, care continua să plutească foarte liniştită în acest loc, se apropiase de pod.

Plutaşul care se devotase cu bravură spre a salva viaţa unui semen al său, întrecuse deci pluta cu toată iuţeala pe care poate să o desfăşoare un înotător viguros.

Acei care rămăseseră pe plută, adică Marmouset, Moartea Bravilor şi ocnaşul nu vedeau nimic; dar ei auzeau zgomotul unei lupte…

Acum înecatul se lupta cu salvatorul său.

— Drace! zise Moartea Bravilor, asta merită să fie văzut. Ar fi bine să aprindem felinarul.

Se afla în faţa plutei o lanternă pe care plutaşii n-o aprindeau decât pe canale; altfel lor le plăcea mai mult să plutească prin întuneric.

Întunericul se potrivea mai bine cu obiceiurile şi moravurile lor.

Moartea Bravilor aprinse lanterna, care proiectă lumina în faţa plutei.

Atunci, cei trei oameni îl zăriră pe tovarăşul lor silindu-se să scape din braţele omului care se îneca, şi să-l pescuiască fără să se înece şi dânsul.

Deodată omul care fusese la ocnă strigă:

— E dânsul!

Apoi se aruncă în apă, după cum făcuse şi Etourneau spre a sări în ajutorul omului care se îneca.

Capitolul II

Marmouset şi Moartea Bravilor fuseseră un moment uimiţi văzându-l pe camaradul lor, Notarul, sărind în apă spre a veni în ajutorul lui Etourneau, ca să-l scape pe înecat.

— E deci vreun prinţ rus? murmură Marmouset cu cinism.

— E în orice caz o cunoştinţă, dacă s-a amestecat Notarul. El nu e ca dobitocul de Etourneau, care e cinstit ca un câine şi plânge că o pisică când s-a lovit la picior.

Şi Moartea Bravilor dădu din umeri cu oarecare dispreţ.

În acest timp pluta îşi continua mersul şi se apropia puţin câte puţin de locul unde cei trei oameni formau un grup straniu care se zbătea la suprafaţa apei.

Acela care se aruncase de pe punte şi voia să moară era un om de o forţă herculeană, şi Etourneau, oricât de bun înotător ar fi fost, nu putea să scape din strânsoarea lui.

Din când în când înecatul ieşea la suprafaţă şi striga:

— Lasă-mă să mor!

Etourneau îl ţinea cu putere şi se silea, să-l apuce de păr.

În fine sosi Notarul. Acesta era, de asemenea, voinic şi între aceşti doi oameni înecatul nu mai putu opune nici o rezistenţă.

Şi cum pluta se apropiase de dânşii, ei îl luară amândoi pe înecat şi-l depuseră deasupra.

Înecatul îşi pierduse forţele, dar nu şi cunoştinţa. El se uită în jurul său cu o privire rătăcită, graţie felinarului, care permitea să se vadă faţa plutaşilor.

— Te cunosc, murmură el, privindu-l pe Notar.

— Şi eu te cunosc, răspunse aceasta din urmă, te cunosc… căci altfel n-aş fi făcut o baie. Afacerile altora nu mă privesc, eu nu mă amestec decât în afacerile camarazilor.

Înecatul era un om de talie înaltă, cu umerii largi, cu o figură bestială şi cu părul aproape alb.

El părea că are mai mult spre 60, decât spre 50 de ani.

Marmouset şi Moartea Bravilor îl priveau plini de curiozitate.

Cât despre Notarul şi Etourneau, ei îl ţineau de braţ, de teamă să nu se arunce din nou în apă..

Dar lupta pe care el o susţinuse, sleidu-i puterea, îi luase şi voinţa.

Pradă unei adevărate prostaţiuni, el îi privi cu atenţie pe acei oameni, care-i erau necunoscuţi, şi pe acel ocnaş pe care îl recunoştea.

— Ai fost „acolo”? zise el în fine.

— Da! răspunse ocnaşul.

— Erai supranumit Notarul.

— Tot ăsta e numele meu. Şi tu erai Jean Măcelarul.

— Jean Călăul, răspunse înecatul.

— Da. Dar ai făcut o frumoasă pace cu camarazii în ziua „Bonetei verzi”.

Jean Măcelarul sau Jean Călăul, după cum era el numit la ocnă – căci dânsul era – surâse şi murmură:

— Mi-am trădat stăpânul!

Cele câteva cuvinte schimbate între dânsul şi fostul ocnaş, Notarul, deşteptară în cel mai mare grad curiozitatea lui Marmouset şi a lui Moartea Bravilor.

Etourneau, bravul om care nu fusese nici la Toulon, nici la Poissy şi plângea când cineva călca o pisică pe picior, nu pricepea nimic din jargonul tovarăşilor săi; se dusese din nou la cârmă, cu satisfacţia liniştită pe care ţi-o produce sentimentul datoriei împlinite.

— Ce tot vorbiţi acolo? întrebă Moartea Bravilor.

— Asta mă face curios, zise Marmouset la rândul său.

Jean Călăul îi privea cu neîncredere.

— Poţi să vorbeşti înaintea lor, zise Notarul. Ei sunt „prieteni”.

În jargon, cuvântul „prieten” însemna hoţ.

Şi spre a-l încuraja, Notarul continuă:

— Acest om pe care îl vezi este fostul călău din ocna de la Toulon.

Moartea Bravilor făcu o strâmbătură.

Marmouset, care n-avea încă experienţă, după cum spunea şi Notarul, se înfioră puţin.

— Dar, reluă fostul ocnaş, el s-a reabilitat foarte bine! Şi dacă se va întoarce acolo va fi primit tot ca şi Rocambole.

— Rocambole? zise Marmouset, un nume curios. El e vreo celebritate?

— Am auzit adesea vorbindu-se de el la închisoarea Centrală, zise Moartea Bravilor.

— Stăpânul!… murmură Jean Călăul, care îşi luă capul în mâini şi păru că se scufundă într-o adâncă disperare.

Pluta, în acest moment, după ce trecuse podul Cité, mergea între cheiul Orfèvres şi Velée şi căpătase iuţeală, căci Sena în acest loc redevenea repede.

Şi cum Jean Călăul părea cuprins de o teribilă amintire şi nu dădea

nici o atenţie la ceea ce vorbeau cei trei plutaşi, Notarul continuă:

— Rocambole! Era zeul ocnei. Într-o zi i-a venit gust să plece şi toate porţile s-au deschis. Trebuia să fie ghilotinat unul dintre camarazii săi, dar el a oprit cuţitul ghilotinei.

— Asta e superb! zise Moartea Bravilor.

— Mă voi duce la ocnă numai spre a-l vedea, zise Marmouset cu entuziasm.

Atunci Notarul le povesti în amănunţime celor doi tovarăşi istoria uimitoare a lui Rocambole şi evadarea sa minunată de la ocnă în urmă cu şapte-opt luni.

— Ah! zise Moartea Bravilor, dacă am avea un asemenea şef în locul lui Pâtissier care e un leneş, am face afaceri bune.

— Poate…

În acest moment, Jean Călăul ridică capul.

— Nu-l veţi regăsi, murmură el.

— De ce?

— A fost prins.

— Aş! Va fugi din nou.

— Şi cum a fost prins? întrebă Marmouset care ţinea cu orice preţ să se instruiască.

— Eu l-am vândut, zise Jean Călăul cu disperare.

— Tu? întrebă Notarul încruntându-şi sprâncenele.

— Oh! n-am făcut-o într-adins! Dar sunt un dobitoc. De aceea, continuă Jean, pe faţa căruia curgeau două lacrimi, pentru asta vroiam să mă înec adineauri. Şi eu am fost prins. Fusesem pus în fiare şi pornit spre Toulon. Am făcut o gaură în vagonul-celulă, şi m-am lăsat să cad între linii. Credeam că trenul o să mă zdrobească. După ce a trecut trenul fără să mă atingă, m-am sculat de jos zdravăn. Atunci m-am întors la Paris… Şi… Şi…

Notarul îl întrerupse pe Jean Călăul scoţând un ţipăt şi spunând:

— Iată, încă un om la apă!

În timpul povestirii Notarului, pluta făcuse o bună bucată de drum; ea era acum dedesubtul podului Grenelle.

Cei trei plutaşi se gândiseră să stingă felinarul lor şi lumina se proiectă la 20 de metri înainte.

La această distanţă, Notarul zărise un cadavru plutind pe apă, cu braţele agăţate de o scândură.

— Trebuie să-l pescuim! zise Marmouset. Asta înseamnă un câştig de douăzeci şi cinci de franci!.

Capitolul III

Să facem acum cunoştinţă cu mama Camarde şi cu cârciuma ei ce avea firma „La Arlechinul”.

În limbajul popular din Paris, se numesc „arlechini” toate soiurile

de cărnuri şi de resturi pe care restaurantele le vând cârciumilor de la periferie.

Pe ţărmul stâng al Senei, puţin mai înainte de Puteaux, la un sfert de leghe de Courbevoie se află o căsuţă, ale cărei uşi şi ferestre sunt vopsite cu roşu.

Aceasta e cârciuma „La Arlechinul”. Nici la stânga, nici la dreapta nu se află o altă casă. Cârciuma este izolată.

Lucrătorul vesel, care duminica e liber şi pleacă la plimbare spre a se răcori puţin, nici nu se gândeşte să intre în această cârciumă.

Burghezul, care trece pe acolo, de asemenea nu se gândeşte la aşa ceva.

Casa are o înfăţişare sinistră.

Cârciumăreasa, care veşnic stă la uşă, este o femeie înaltă, slabă, nervoasă, cu ochii negri, care trebuie să fi fost de o frumuseţe îndrăzneaţă şi fatală în tinereţea ei şi a cărei privire are ceva sinistru. După porecla pe care o poartă, s-ar spune că e o femeie ca oricare alta.

Numele de Camarde are o origine cât se poate de teribilă. Ea e văduva unui condamnat la moarte şi executat. De aceea nimeni nu intră în această casă ale cărei ferestre şi uşi sunt vopsite cu roşu, ca şi sinistrul instrument al morţii pe care s-a urcat, cu zece ani înainte, proprietarul ei.

Totuşi văduva nu se plânge deloc de asta.

Ea nu îi ocăreşte deloc pe cei care trecând pe acolo îşi întorc capul.

Ce-i pasă ei dacă nu vinde nimic ziua?

Camarde nu îşi face afacerile la lumina soarelui. Dar soseşte noaptea! Atunci o lumină slabă se vede printre crăpăturile uşilor şi ferestrelor.

Obişnuiţii sosesc singuri sau doi câte doi, schimbând misterioase şuierături, cântând cuplete ciudate, în dialectul ocnelor şi închisorilor…

Din toate părţile sosesc oameni cu mina suspectă.. O dată cu dânşii, apar şi nişte femei, stranii, unele bătrâne, hidoase, altele tinere şi având o frumuseţe îndrăzneaţă.

Cârciuma Camardei se umple încetul cu încetul şi rachiul e băut în abundenţă.

Atunci se aud râsete şi cântece obscene sau conciliabile misterioase.

Cârciuma Camardei este locul de întâlnire al acelei piraterii a Senei care e numită „Distrugătorii”.

Odinioară aceşti indivizi se întâlneau la Asnières, în insula căreia îi dăduseră numele lor.

Dar Asnières, de vreo şase ani, e o localitate de vilegiatură şi de *high-life*.

Negustorii de noutăţi au deschis prăvălii splendide, restaurantele sunt numeroase, cafenelele şi mai numeroase încă, şi parcul, de trei

ori pe săptămână, proiectează luminile sale pe mica insulă pe care Eugene Sue a cântat-o aşa de mult în scrierea sa *Misterele Parisului*.

„Distrugătorii” au nevoie de tăcere şi întuneric, lor le trebuie un loc pustiu, o cârciumă depărtată de orice altă locuinţă.

Când Camarde a rămas văduvă, s-a făcut un mare gol în jurul ei.

Atunci au venit „Distrugătorii”.

Ocnaşul evadat, care nu îndrăzneşte să intre în Paris, vine să capete curaj la firma „Arlechinul”. Aici tronează „Pâtissier[1]”.

Acesta e un şef de bandă. „Distrugătorii” l-au proclamat rege.

El e un om scund, slab şi cu o forţă ieşită din comun.

Înzestrat cu o agilitate fără margini, se urcă ca o pisică pe acoperişul caselor unde a hotărât să comită un furt.

El a fost condamnat la zece ani recluziune şi şi-a făcut pedeapsa. Legea nu mai poate reclama nimic de la dânsul.

Ziua, Pâtissier este un pescar cinstit. Camarde îl are în pensiune.

Când e vremea răcoroasă şi pescuitul este interzis, Pâtissier îşi drege plasa şi undiţa.

Ca şi Camarde, el nu se plânge de greutăţile timpului.

Uneori totuşi el dispare timp de câteva zile, şi chiar mai multe săptămâni.

— E la ţară, spune, atunci, Camarde.

Iniţiaţii ştiu ce înseamnă asta.

Banda Pâtissier are ramificaţii în patru sau cinci departamente, care sunt în relaţii cu Parisul prin Sena, Marna şi canale.

Plutaşii care coboară din Clamecy aduc uneori informaţii preţioase.

Atunci Pâtissier pleacă cu dânşii.

După câteva zile se află că o casă de ţară a fost jefuită.

Uneori chiar şi locuitori sunt asasinaţi.

Dar când soseşte justiţia la faţa locului, Pâtissier stă foarte liniştit la uşa cârciumii mamei Camarde sau pescuieşte pe marginea Senei.

În acea noapte în care Moartea Bravilor, Notarul şi cei doi tovarăşi ai săi îl pescuiseră pe Jean Călăul şi apoi descoperiseră un cadavru ale cărui braţe erau înlănţuite în jurul unei scânduri, obişnuiţii cârciumii se adunaseră deja.

Pâtissier spunea:

— Îi aştept pe amicii mei din Clamecy.

— E vreo lovitură frumoasă de dat? întrebă o fată, cu privire neruşinată, supranumită Pie-Borgne.

— Se poate – zise Pâtissier. Am fost anunţat că Moartea Bravilor ne va aduce ceva nou.

— Tăcere! exclamă Camarde, care stătea la tejghea.

Afară se auzeau nişte paşi.

„Distrugătorii” tăcură un moment.

— Aş! zise Pâtissier, nu pot fi decât prieteni.

În acelaşi moment uşa se deschide şi doi oameni intrară, aducând pe umerii lor un alt om care părea neînsufleţit.

Era cel pe care-l scoseseră plutaşii din apă, crezând că e un cadavru.

Pe acest om, Jean Călăul îl recunoscuse şi, strigase:

— E stăpânul!

Acest om era ROCAMBOLE!

Capitolul IV

Notarul şi Jean Călăul, duceau într-adevăr pe umeri corpul neînsufleţit al lui Rocambole.

Moartea Bravilor şi Marmouset îi urmau şi copilul spunea, făcând aluzie la Jean Călăul:

— Cred că sărmanul bătrân se înşeală; el a murit, e mort!

— Fără să mai socotim, zicea Moartea Bravilor, că are o rană în mijlocul pieptului, din care trebuie să fi pierdut mult sânge.

Nu era deloc ceva neobişnuit să vezi sosind, un înecat în acea cârciumă.

Între Sèvres şi Saint-Cloud, mai ales, plutaşii găseau adesea înecaţi. Ei îi luau şi îi aduceau la cârciuma aceea. Acolo se înştiinţa comisarul şi se îndeplineau toate formalităţile cerute de lege, în vederea primei, bineînţeles.

Rocambole fu depus în mijlocul cârciumii.

— Sărmanul meu amic, reluă Notarul, cred că e mort.

— Nu, asta nu-i cu putinţă, strigă Jean Călăul, care îşi smulgea părul.

Corpul era înţepenit, faţa palidă, existau toate aparenţele morţii.

— Vă voi spune asta îndată, zise Camarde.

Obişnuiţii din acea cârciumă se strânseră în jurul corpului care, poate, era cu adevărat un cadavru.

— Un băiat frumos! murmură Pie-Borgne.

— S-o fi jucat cu cuţitul, zise un altul.

— Vă înşelaţi, zise un bătrân tâlhar, rana lui nu e de cuţit.

— Dar de ce? întrebă Pie-Borgne.

— E o lovitură de spadă.

— Asta-i bună! strigă Marmouset. O lovitură de spadă este un lux care se potriveşte numai cu oamenii din lumea bună.

Jean Călăul îi arătă pumnii cu mânie; în acest timp Camarde se aplecase asupra lui Rocambole.

Ea îşi lipise urechea de inima lui.

Inima nu mai bătea.

Ea îi luă braţele pe rând şi i le zgudui.

Braţele aveau elasticitatea care urmează morţii.

Camarde recurse atunci la o probă supremă.

Se duse şi luă o mică oglindă în care Pâtissier îşi făcea barba şi care era atârnată de perete.

Când muşterii o văzură venind lângă cadavru cu oglinda în mână, se făcu un moment de tăcere aproape solemn.

Jean Călăul avea ochii plini de lacrimi. Notarul chiar, a cărui nepăsare era cunoscută, era aşa de îngrijorat, încât Pâtissier strigă:

— Dar cine e acest om pentru care îţi este aşa de teamă să nu fi murit?

Notarul şi Jean nu răspunseră.

Camarde îngenunche lângă corp; apoi ea îi descleştă dinţii şi apropie oglinda de gură. Trecură două minute.

Camarde luă oglinda şi Jean Călăul scoase un ţipăt. Oglinda era aburită.

Deci o suflare ieşise din acel piept, prin urmare înecatul nu era încă mort.

— Copiii mei, zise atunci cârciumăreasa, el nu este mort, dar cu mare greutate îl vom readuce la viaţă. Trebuie să aprindem un foc mare şi să-l înfăşurăm în plăpumi. În acelaşi timp trebuie să-l frecţionăm.

— Un om mai mult sau mai puţin, asta nu e o afacere? zise Pâtissier.

— Vorbeşte pentru tine, Pâtissier, zise Pie-Borgne, tu eşti destul de bătrân şi de urât… pe când dânsul…

Şeful nu răspunse la această obrăznicie.

Jean Călăul se sculase spunând:

— Trebuie să-l salvăm!…

— Cred şi eu, răspunse Notarul cu un entuziasm ce se vedea rar la dânsul…

— Dar cine-i acesta? întrebă Pâtissier înfuriat.

— Un om pe lângă care tu eşti un nimic, zise Notarul.

— Mă insulţi! strigă Pâtissier.

Ceilalţi Distrugători începură să murmure.

— Se pare, zise Marmouset, că acest om este Rocambole!

La acest cuvânt mânia lui Pâtissier se stinse.

— Dânsul! murmură el.

În acelaşi timp, cele două femei luaseră corpul neînsufleţit şi-l duseră lângă foc, în care Marmouset pusese un braţ mare de lemne.

Apoi Camarde luase plăpumile din patul ce se afla într-un colţ al cârciumii şi în acelaşi timp Pie-Borgne, care era voinică, începu să frecţioneze pieptul înecatului.

Chiar Pâtissier se pusese la lucru.

El luase o cârpă pe care o înmuiase în oţet şi începuse să frece tâmplele, buzele şi nările lui Rocambole.

Din când în când, Camarde îşi apleca urechea pe pieptul lui.

Deodată un fulger străluci în ochii ei.

— Inima îi bate, zise dânsa.

— Oh! ştiam eu bine că el nu este mort. Oare Rocambole poate să moară? zise Jean cu un accent de triumf.

Într-adevăr, inima începu să-i bată şi o suflare imperceptibilă trecu printre buzele lui.

Atâta timp cât mai exista o îndoială asupra vieţii lui, toţi erau tăcuţi şi îngrijoraţi.

Dar, când Camarde, care era o femeie cu experienţă, anunţă că răspunde de viaţa lui, a fost o adevărată explozie de bucurie, un tumult de nedescris.

— Se pare că e un om celebru, zise Marmouset.

— Cred şi eu, zise unul din Distrugători, care tăcuse până atunci. Ne-a dat mult de lucru acum trei luni.

— Ţie?… zise Notarul uimit.

— Da, eram în banda lui Timoléon.

— Atunci îl cunoşti şi tu, zise Pâtissier.

— Îl cunosc fără să-l cunosc, răspunse Distrugătorul, deoarece Rocambole îşi schimbă faţa după cum ne schimbăm noi hainele.

Inima lui Rocambole bătea acum cu putere şi din pieptul lui ieşeau suspine.

— Cred că va deschide ochii, zise Camarde.

Pie-Borgne continua să-l frecţioneze.

— Dacă scapă, reluă Notarul, îl voim face şeful nostru.

Pâtissier dădu din umeri cu nepăsare.

— Trebuie să te resemnezi, dragul meu. Acolo unde e Rocambole, el şi comandă.

Pâtissier n-avu timp să răspundă, căci Jean Călăul scosese un ţipăt.

Un ţipăt de bucurie supremă, un ţipăt de delir..

Rocambole deschisese ochii…

Capitolul V

Au trecut douăzeci şi patru de ore.

Rocambole e tot în pat; el şi-a revenit şi şi-a recăpătat prezenţa de spirit.

Moartea n-a putut găsi loc în acest corp de oţel; nebunia nu putea să cuprindă această mare inteligenţă aşa de rău întrebuinţată odinioară şi care, de mult timp, fusese atinsă de căinţă.

Cârciuma mamei Camarde are două nivele. Jos este locul de întâlnire al Distrugătorilor, iar sus e o odaie mare, în care a fost transportat Rocambole.

Un singur om se afla lângă dânsul; Jean Călăul, după cum era numit la ocnă.

Acest om îl veghea ca o mamă; el îi servea în acelaşi timp şi de

infirmier, şi de medic.

În noaptea precedentă Distrugătorii se risipiseră o dată cu ivirea zorilor.

Toată ziua, cârciuma „La Arlechinul” recăzuse în obişnuita ei tăcere.

Când s-a făcut din nou noapte, Jean Călăul a coborât în cârciumă şi i-a spus Camardei:

— Stăpânul e sus şi e foarte slăbit. Dacă va fi şi la noapte gălăgie ca de obicei, voi coborî şi îl voi zdrobi pe gălăgios.

— Fii liniştit, camarade, îi răspunse Camarde, la mine nu se face zgomot decât atunci când dau eu voie, şi în noaptea asta nu voi permite aşa ceva. Când ai onoarea să găzduieşti un om ca domnul Rocambole, atunci trebuie să veghezi.

Camarde s-a ţinut de cuvânt.

De altfel Moartea Bravilor şi Notarul erau acolo spre a-i da ajutor.

Distrugătorii au venit ca de obicei, dar se putea spune că erau nişte umbre, căci nici nu ciocneau paharele şi vorbeau pe şoptite.

Din când în când, Notarul şi Moartea Bravilor urcau în vârful picioarelor spre a afla cum îi mai este lui Rocambole.

Când se întorceau în cârciumă Distrugătorii îşi spuneau în sinea lor:

„Vom avea în curând un şef celebru.”

Pâtissier, care odinioară îi făcea să tremure pe toţi, şi-a pierdut în câteva ore autoritatea.

El era ca şi detronat. Prestigiul lui Rocambole fusese suficient pentru asta.

Mama Camarde chiar părea că nu mai suporta ascendentul lui Pâtissier.

Ea ar fi fost mândră dacă Rocambole ar fi îndrăznit să-şi ridice ochii asupra ei.

Acesta, slăbit încă, deoarece pierduse mult sânge, vorbea cu Jean Călăul.

— Unde m-aţi pescuit? întrebă el.

— Dincolo de podul Grenelle, stăpâne.

O amintire trecu prin mintea lui Rocambole.

— Da, zise el, pe acolo, trebuie să-mi fi pierdut cunoştinţa. Tot sângele mi se scurgea pe măsură ce înotam. Am vrut să trec Sena, ceea ce, fără rană, ar fi fost o jucărie pentru mine, dar curentul m-a târât. M-am luptat în zadar, forţele mele m-au trădat. Am cuprins o scândură, care plutea în faţa mea şi ochii mi s-au închis.

— Această scândură te-a salvat, stăpâne.

— Cred.

— Dar… această rană… unde ai căpătat-o?

La această întrebare Rocambole tresări. Apoi îl privi cu atenţie pe Jean Călăul.

Acesta murmură tremurând.

— Stăpâne, nu vreau să pătrund în secretele dumitale dacă nu vrei să vorbeşti.

— Răspunde-mi, mai întâi, zise Rocambole, unde suntem?

— La Camarde.

— Cine-i asta?

— Stăpâna unei cârciumi foarte frecventate de Distrugători, de ocnaşi şi de o lume foarte rea.

— Această femeie mi-a adus supa mai adineauri?

— Da, stăpâne.

— Cum stai cu aceşti oameni?

— Ei m-au pescuit şi pe mine.

— Te înecaseşi?

— Vroiam să mor din cauza disperării că te-am trădat.

Rocambole îl privi pe acest om şi citi în ochii lui atâta devotament şi fidelitate, încât îi întinse mâna.

— Dar erai în închisoare, ca şi mine, ultima dată când te-am văzut?

— Da, stăpâne.

— Şi ai evadat?

— Oh! îmi era aşa de frică să mă întorc la ocnă şi să-mi reiau vechea meserie.

Şi Jean Călăul îi povesti lui Rocambole toate incidentele evadării sale.

— Ascultă-mă, zise stăpânul, la rândul meu sunt mort pentru toţi aceia care m-au cunoscut.

— Dumneata!

— În afară de tine…

Şi cum mirarea lui Jean Călăul creştea, el adăugă:

— Asta nu de teama poliţiei. Ei mi-au făgăduit că mă vor lăsa în pace. O dată evadat nu mă vor mai prinde.

Un surâs lumină faţa necioplită a fostului călău.

— Adevărat? zise el.

— Vrei să fii singurul meu tovarăş?

— Da! stăpâne, vreau.

— Avem o sarcină de împlinit. Dacă aş fi fost laş, m-aş fi omorât. Dar nimeni n-are dreptul să se distrugă. Nu vreau să-i mai revăd pe oamenii pe care i-am iubit. Ei mă vor crede mort şi vor trăi fericiţi. Dar poate mai am o îndatorire de împlinit pe această lume. Simt că Dumnezeu nu m-a iertat încă.

El spuse asta cu o voce gravă, mişcată, aproape solemnă. Acestui om, Distrugătorii îi doreau însănătoşirea ca să fie şeful lor.

Jean duse cu respect mâna lui Rocambole la buze şi îi spuse.

— Stăpâne, vorbeşte, ordonă! Ştii bine că tot sângele meu îţi aparţine…

— Ascultă! reluă Rocambole. Deunăzi m-am bătut cu înverşunare…

— Cu Timoléon?

— Nu, cu o femeie care se duelează ca un maestru de scrimă. Viaţa acelui copil pe care m-ai surprins, într-o seară, contemplându-l printre arborii acelei grădini unde dădea fereastra mansardei mele…

— Din strada Aille d'Evêque?

— Da, viata acestui copil era preţul luptei. Această femeie m-a lovit; dar lovindu-mă a pătruns în spada mea.

— Oh! ştiu cine e… este rusoaica…

— Da.

— Ea a murit, nu-i aşa?

— Nu ştiu nimic, dar am luat copilul în braţele mele şi am fugit prin grădină. Când eram pe chei, am depus copilul leşinat pe pământ, gândindu-mă că tovarăşii mei îl vor regăsi. Apoi m-am aruncat în apă. Mai întâi m-am gândit să mă înec; apoi mi-am spus că nu aveam dreptul să părăsesc viaţa, şi atunci am vrut să trec Sena, făcând să se creadă că am murit, căci lăsam după mine o mare urmă de sânge. Ştii restul.

— Ei bine! zise Jean.

— Ei bine! Aş vrea să ştiu dacă copilul a fost regăsit de Milon şi de Vanda şi dacă ei l-au predat mamei lui. Du-te la Paris şi fii prudent.

— Dar dacă îi văd ce le voi spune?

— Nimic.

— Şi dacă ei te plâng… ca mort?

— Lasă-i să plângă. Vreau să ştiu unde e copilul, iată totul.

— Dar, stăpâne, zise Jean Călăul, când vei fi vindecat…

— Ei bine!

— Nu vei rămâne printre aceşti bandiţi?…

— Poate… zise Rocambole. Cine ştie? Acolo e, poate, noua sarcină care îmi este rezervată.

Pe când el murmura aceste cuvinte, intrară Moartea Bravilor şi Notarul.

Capitolul VI

Moartea Bravilor ţinea boneta sa de marinar în mână cu o stângăcie respectuoasă.

Notarul avea puţin mai multă îndrăzneală.

Totuşi, se vedea că Rocambole îi impunea şi că el recunoştea într-însul un om superior.

— Ce vreţi, prietenii mei? întrebă Rocambole, cu acea voce simpatică, care îl făcea să cucerească toate inimile.

— Camarazii, zise Notarul, ne-au trimis în solie.

— În solie, repetă Moartea Bravilor, ca un ecou.

— Să vedem? zise Rocambole.

— Mai întâi, vrem să ştim cum îţi mai este…

— Mai bine, prieteni, dar trebuie să stau în pat cel puţin cincisprezece zile.

— Asta le spuneam şi eu…

— Şi eu, zise Moartea Bravilor.

Notarul se scărpina după ureche.

— Asta nu te va împiedica să ne dai un sfat bun.

— Despre ce e vorba?

— Îţi voi spune totul în câteva cuvinte, reluă Notarul. Când nu se poate lucra la ceva mare, ca dumneata, se lucrează la ceva mai mic. Când am evadat de „acolo”, am venit la Paris, ca toţi camarazii şi mi-am căutat de nevoi. Cum n-aveam nici un ban, am fost foarte mulţumit să-l întâlnesc pe Pâtissier.

— Cine e acesta?

— Şeful Distrugătorilor.

— Ah!

— El m-a primit. Am dat câteva lovituri frumoase, dar n-am câştigat mult. Colind râurile şi canalele şi merg în cercetare. Apoi îi anunţ pe camarazi, al căror loc de întâlnire e aici, şi plecăm.

— Bine, zise Rocambole, făcând semn cu capul.

— Asta a mers astfel câtva timp, mai exact până când am avut onoarea să te pescuim. Dar iată că de ieri toţi suntem în dezordine.

— De ce?

— Pâtissier, care e un leneş, vrea să rămână şeful nostru.

— Ei bine?

— Vezi, stăpâne, zise cu respect Notarul, că Pâtissier nu e de forţa dumitale.

— Ah!

Şi un surâs lunecă pe faţa palidă a lui Rocambole.

— Din cincisprezece câţi suntem în bandă, zece strigă deja: „Trăiască Rocambole!”

— Adevărat?

— Sunt patru care vor să rămână cu Pâtissier. Dar ei spun asta numai de frică. Nu va fi greu să hotărâm.

Rocambole avu un surâs dispreţuitor.

— Bine! zise Rocambole, când voi fi în picioare, vom vedea.

Şi cu un gest el vru să-l concedieze pe Notarul şi Moartea Bravilor, care nu spuneau nici un cuvânt.

— Tocmai am adus, zise el, nişte informaţii camarazilor.

— Ah! Ah!

— O lovitură frumoasă de pus la cale.

Rocambole asculta cu atenţie.

— Pâtissier zice, urmă fostul ocnaş, că deoarece eşti bolnav, trebuie să dăm lovitura fără dumneata.

— Bine, zise Rocambole tresărind. Dacă afacerea îmi place, o vom păstra pentru mai târziu.

Şi avu un accent de autoritate care îi umplu de entuziasm pe Moartea Bravilor şi pe Notar.

— Numai, reluă Rocambole, trebuie să vă gândiţi că înainte de a cădea în Sena aveam alte afaceri în curs.

— Ah! asta se înţelege de la sine, zise Moartea Bravilor. Un om ca dumneata nu stă niciodată cu braţele încrucişate.

— Am lăsat câteva afaceri în suspensie la Paris, continuă Rocambole, şi îl voi trimite pe Jean după informaţii. Ce oră e?

— Ora patru dimineaţa.

— Du-te, zise Rocambole lui Jean Călăul. Vei trece bariera când se va lumina de ziuă. Ştii ce ţi-am spus?

— Da, stăpâne.

— Ei bine, la drum.

Jean se îndreptă spre uşă şi plecă.

— Acum, zise Rocambole Notarului, stai jos tovarăşe şi povesteşte-mi totul.

— Cu privire la afacere?

— Desigur.

Şi Rocambole se ridică puţin, în pat şi deveni atent.

Notarul zise atunci:

— Puţin mai sus de Charenteau, Sena face o cotitură şi lasă colinele la dreapta. Sunt coastele Villeneuve-Saint-Georges.

— Chiar aşa.

— Se află acolo o casă izolată, înconjurată de o grădină. Ea e locuită de un domn bătrân şi o fată tânără.

— Tatăl şi fata, fără îndoială.

— Nu se ştie. Unii aşa zic, dar alţii pretind că sunt soţ fi soţie. Ei nu ies niciodată. N-au fost văzuţi de trei ori în doi ani pe drumurile din împrejurimi. Femeia e tot în doliu. Ei n-au decât doi servitori: o femeie bătrână şi un grădinar bătrân. Nu se află în curte nici chiar un câine.

— Bine, zise Rocambole.

— De mai multe ori trecând pe Sena am observat această casă. Am luat informaţii. Marmouset s-a ocupat cu asta.

— Ce a aflat?

— Acum trei zile, el a stat ascuns o parte a nopţii în grădină. Cei doi servitori se culcă într-un pavilion. Domnul cel bătrân şi tânăra femeie se închid în casă îndată ce se înserează. Marmouset s-a urcat pe un arbore ce se află în faţa unei ferestre luminate. Cu toate că stau la ţară tot anul, domnul cel bătrân şi femeia cea tânără se culcă târziu şi n-au aerul de a trăi bine.

— Ah!

— Marmouset i-a auzit certându-se; domnul striga şi înjura ca un surugiu, iar femeia plângea şi-şi frângea mâinile de disperare; dar cum ferestrele erau închise, Marmouset n-a putut auzi ce spuneau dânşii.

— Toate astea sunt bune, zise Rocambole, dar au bani?

— Bătrânul a ieşit din acea odaie lăsând-o pe femeie plângând şi trântind uşa după dânsul. Puţin după aceea, o altă fereastră s-a luminat; atunci Marmouset s-a lăsat să alunece la pământ, apoi s-a urcat pe un alt arbore care era în faţa acestei ferestre.

— Şi ce a văzut?

— Pe domnul deschizând un cufăr şi numărând o grămadă de bilete de bancă şi de napoleoni.

— Oh! Oh!

— Pricepi acum de ce toată banda e grăbită şi Pâtissier mai mult ca oricare altul…

— Da, zise Rocambole, dar ei mă vor aştepta.

Şi privindu-l pe Notar cu răceală, adăugă:

— Tu vei coborî şi le vei spune că nu dau voie nimănui să facă ceva fără mine.

— E înfundat Pâtissier, murmură Moartea Bravilor.

Şi amândoi ieşiră fugind din odaia lui Rocambole.

Acum să ne mutăm la Villeneuve-Saint-Georges şi să facem cunoştinţă cu oaspeţii misterioşi ai acelei case izolate.

Capitolul VII

Descrierea casei izolate făcută lui Rocambole de către Notar era destul de exactă.

Era un parc mare, stufos, care cobora până la fluviu.

Casa era mică, dar, cu o înfăţişare elegantă, de construcţie nouă şi trebuie să fi fost clădită, pe ruinele vreunei locuinţe seniorialei.

Ea fusese mult timp de vânzare, şi oaspeţii misterioşi de care vorbise Notarul abia o cumpăraseră de şase luni.

Într-o seară un cupeu se oprise la Villeneuve la un notar.

Un om, învăluit într-o blană, era iarnă atunci, având pe cap o căciulă de astrahan, şi cu aparenţa unui străin, coborâse din trăsură.

Cu toate acestea, într-o franţuzească foarte corectă, el se interesă de notar.

— Eşti însărcinat să vinzi o casă ce se află la dreapta drumului spre Paris?

— Da, domnule, răspunse notarul.

— Cui aparţine această casă?

— Unor oameni de provincie, câre au moştenit-o de curând. Anul trecut a murit o femeie bătrână.

Necunoscutul nici nu clipise.

El nu întrebase nici numele acelei bătrâne şi se învoise la preţul

cerut fără să se tocmească. Casa era deja mobilată.

Cum ea nu avea nici o ipotecă, necunoscutul scoase din buzunar un portofel plin cu bilete de bancă şi plăti tot, spunând că doreşte ca imediat să intre în posesia casei.

A doua zi, într-adevăr, oamenii din Villeneuve văzură sosind un bătrân servitor şi o servitoare, care luară în stăpânire casa, deschiseră uşile şi ferestrele, spălară şi curăţară odăile, îndreptară aleile grădinii şi se instalară îndată în micul pavilion ce se afla în fundul parcului.

Trecură câteva zile.

La Villeneuve lumea e tot aşa de curioasă ca în orice oraş de provincie.

Din comportamentul servitorilor se putea deduce că sunt străini.

Ei vorbeau bine limba franceză, dar între dânşii vorbeau o altă limbă pe care nimeni din Villeneuve nu o pricepea.

În zadar au fost iscodiţi atât la măcelărie, cât şi la băcănie despre stăpânii lor.

Nimeni nu a putut afla numele stăpânului, din ce ţară veneau.

Notarul chiar, care făcuse actul de vânzare, păstrase tăcerea asupra calităţilor şi numelui noului său client.

După opt zile sosi străinul.

Dar el nu era singur, ci însoţit de o femeie tânără. Ei trecură prin Villeneuve în goana cailor.

Nimeni n-avu timp nici ca să-i vadă.

Abia se putu zări că bărbatul era bătrân şi femeia tânără.

Aceasta din urmă era îmbrăcată în negru. Săptămâni întregi, apoi luni trecură până ce ei fură revăzuţi.

De multe ori locuitorii din Villeneuve se duseseră în jurul parcului spre a vedea ceva, dar în zadar.

Această casă avea aerul unui mormânt.

Numai servitorii ieşeau, veneau să târguiască din sat şi nu vorbeau cu nimeni.

Marmouset, micul bandit pe care Distrugătorii îl trimiseseră ca iscoadă, era deci mai fericit decât oamenii din Villeneuve, căci, agăţat pe un arbore, îi văzuse şi pe bărbatul bătrân şi pe femeia cea tânără împreună şi părând că se certau.

Şi la această scenă, pe care Marmouset mai mult a ghicit-o, decât a auzit-o, vă vom face să asistaţi.

Tânără femeie stătea pe un fotoliu lângă foc.

O lampă lumina acea odaie, care era un dormitor.

Dar razele sale cădeau drept pe faţa tinerei femei, aşa că se putea vedea frumuseţea ei palidă şi bolnăvicioasă.

Înaltă, slăbită de vreo misterioasă suferinţă, ea avea mâinile albe şi transparente ca ceara, nişte ochi mari negri cu cearcăne vinete şi buze palide la colţul cărora durerea săpase o brazdă.

Poate că ea nu avea decât douăzeci de ani, dar părea de treizeci de ani.

Tipul fizionomiei sale amintea pe acela al raselor orientale de la Nord, precum e rasa caucaziană sau rasa slavă.

Totul într-însa anunţa o durere adâncă, o zdrobire fizică şi morală.

Bărbatul, din contră, bătrânul, după cum spunea Marmouset, contrasta straniu cu această femeie.

Era un om încă robust, cu tot părul lui alb şi barba căruntă, dar care putea să aibă mai mult de şaizeci de ani.

Având pe cap o căciulă de astrahan, îmbrăcat cu o redingotă încheiată până sus, el se plimba prin odaie, cu mâinile la spate şi cu un pas inegal şi brusc.

Femeia spunea:

— Tată, nu pui odată capăt suferinţelor mele?… Nu îmi vei reda copilul?

Bătrânul dădu din umeri şi nu răspunse.

— Tată, reluă ea împreunându-şi mâinile, vei fi deci fără milă? Şi urile de familie, aceste uri ridicole pentru secolul nostru, te vor orbi până într-atâta?

Bătrânul îşi continuă plimbarea fără să spună nici un cuvânt.

— Iată, este deja destul de mult timp de când suntem aici tată, urmă ea, mult timp de când m-ai smuls, într-o noapte, cu ajutorul unui narcotic, de la copilul meu, care abia se născuse, după cum mă smulseseşi deja de lângă bărbatul pe care îl iubeam şi care era soţul meu în faţa lui Dumnezeu. Tată, nu vei pune capăt suferinţei mele?

Bătrânul tot tăcea.

— Nu îmi vei reda copilul? se rugă din nou tânără femeie.

— El e copilul crimei.

— Oh! strigă ea.

Şi deodată faţa ei se învioră şi un fulger trecu prin ochii ei.

Şi sculându-se în picioare, făcu un gest de mânie; ea luă atitudinea pe care o au toţi aceia care au stat mult timp aplecaţi sub o voinţă de fier şi care se revoltă în fine.

Şi ea veni în faţa bătrânului uimit de atâta îndrăzneală.

— Vreau să ştiu, spuse dânsa…

— Să ştii ce? zise el cu o voce îngheţată.

— Să ştiu ce a devenit Constantin.

— E în Rusia şi nu şi-a părăsit regimentul.

Dar, tânără femeie nu crezu deloc în acest răspuns.

— Oh! zise ea, minţi!

— Fiica mea!…

— Nu mai sunt fiica ta. Sunt victima ta şi tu eşti călăul meu.

— Ia seama!

Dar ea din ce în ce mai revoltată strigă:

— Unde e Constantin?

— Nu vei şti.

— Ce ai făcut cu copilul meu?

— A murit.

— Oh! minţi din nou! zise ea.

Bătrânul dădu din umeri.

— Eşti nervoasă, zise el. Ai face bine dacă ai lua o ceaşcă de ceai şi te-ai culca.

Şi plecă trântind cu putere uşa după dânsul.

Trecură câteva minute:

Tânără femeie se trântise pe fotoliu şi plângea, frângându-şi mâinile de disperare.

Uşa se deschise din nou. Dar nu mai intră bătrânul.

Era un om de aproape patruzeci de ai şi cu a înfăţişare sinistră.

Era unul din servitorii aduşi de oaspeţii misterioşi ai vilei.

El aducea un pahar de ceai pe o tavă. Tânără femeie îl privi şi deodată îi trecu o idee prin minte şi murmură: „Acesta va trebui să vorbească”.

Capitolul VIII

Valetul puse tava pe o măsuţă în faţa tinerei femei.

Dar când el vru să se retragă, ea îl opri printr-un gest misterios.

Din cele câteva cuvinte pe care le-am auzit schimbându-se între tânără femeie şi bătrân, a fost uşor cititorilor să priceapă că ei erau străini şi aparţineau sau aristocraţiei ruseşti sau celei poloneze.

Valetul se oprise în mijlocul odăii cu docilitatea servilă a ţăranilor din Nord, care nu s-au gândit niciodată să discute un ordin, aşa de mult sunt supuşi stăpânului din generaţie în generaţie.

El stătea acolo, mut şi tremurând.

— Micheld, îi zise tânără femeie, deschide acea masă. Şi ea îi arătă o mobilă care se afla între două ferestre.

Micheld se supuse.

— Nu vezi o cutie oblică de piele roşie pe masă? continuă ea.

— Da, stăpână.

— Dă-mi-o.

Vorbind, ea se sculase şi se aşezase în faţa uşii. Valetul aduse cutia.

— Aşteaptă, zise ea luând cutia şi punând-o pe masă.

Această cutie era de marochin roşu şi avea scris pe dânsa un nume: Nadeia.

Tânără femeie o deschise, şi valetul văzu cu uimire patul de fildeş a două mici pistoale, după cum au toate doamnele din aristocraţia nordică pe timp de călătorie, când ele străbat în sanie şi aproape fără escortă imensele câmpii din Rusia.

Obişnuit cu o supunere pasivă, acela pe care ea îl numise Micheld

stătea în picioare în faţa Nadeiei şi părea să se întreabă ce vrea dânsa să facă.

Nadeia luă un pistol şi îl încărcă.

Apoi, îndreptând pistolul asupra lui Micheld, ea îi spuse:

— Dacă scoţi vreun ţipăt sau chemi în ajutor, eşti mort.

Micheld se înfioră şi tăcu.

Ţăranul rus, mujicul, cum e numit, ştie bine că viaţa lui e un lucru de nimic, şi că stăpânul său poate dispune întotdeauna de dânsa.

Micheld era născut pe moşiile tatălui Nadeiei şi ştia că aceasta era stăpâna lui.

Numai el se puse în gardă şi luă o atitudine rugătoare.

Nadeia îi spuse:

— Tatăl meu s-a dus în odaia lui; până ce ţipetele tale vor ajunge până la dânsul, până ce paşii lui vor răsuna pe sală, până ce chiar el se va gândi să-ţi vină în ajutor, glonţul meu te va lovi în inimă.

— Ce vrei de la mine, stăpână? întrebă servitorul nebun de spaimă.

— Vreau să ştiu.

El începu să tremure şi mai tare.

— Stăpână, zise el, dacă voi vorbi, mă va ucide generalul.

— Şi dacă nu vorbeşti, te voi ucide eu imediat…

— Iertare stăpână, iertare! murmură servitorul.

Nadeia continuă:

— Erai în serviciul tatălui meu la Varşovia şi ştii ce s-a petrecut…

— Îţi jur, stăpână…

— Nu mai jura, căci vei face un jurământ fals.

În acelaşi timp Nadeia se uită la pendula ce se afla pe sobă.

— Ascultă-mă, zise ea.

Şi în gestul ei, în privirea ei, în toată atitudinea sa era ceva aşa de disperat, încât Micheld pricepu că nu se putea aştepta la nici o milă de la dânsa, dacă încerca să p înşele.

— Stăpână, zise el, dacă vorbesc, nu mă vei ucide?…

— Nu.

— Dar mă va ucide dânsul.

— Te voi apăra.

— Dumneata, stăpână?

— Da, zise tânără femeie, căci, în afară de cazul când tatăl meu mă va ucide pe neaşteptate, voi avea timp să mă pun sub protecţia franceză. Suntem în Franţa, adăugă dânsa, şi aici bunul plac al unui mare senior rus sau polonez nu valorează nimic.

Servitorul ascultă, ca şi cum o voce necunoscută ar fi răsunat la urechea lui pentru prima oară.

Nadeia continuă:

— Erai în serviciul tatălui meu, ştii ce s-a petrecut… vorbeşte… îţi dau două minute spre a te gândi; dacă taci, trag foc.

Servitorul mai ezită încă o secundă.

Apoi spuse cu o voce surdă:

— A muri nu e nimic, prefer mai bine să spun ce este drept… care e adevărul… şi să dau pe faţă pe trădători.

— De cine vorbeşti? întrebă Nadeia eu vocea tremurândă.

— De… tatăl… dumitale, murmură el.

— Vorbeşte, zise ea.

Şi palidă, cu privirea înflăcărată, Nadeia aştepta.

— Stăpână, zise servitorul, tatăl dumitale, generalul Komistroi, a trădat Polonia.

La aceste cuvinte Nadeia făcu un pas înapoi şi scoase un ţipăt.

S-ar fi zis că un trăsnet din cer cădea asupra ei.

— Oh!… zise ea, asta nu e cu putinţă… nu e adevărat… tu minţi.

— Ucide-mă atunci, zise servitorul cu linişte.

Ea făcu un pas spre dânsul gata să tragă foc.

Servitorul îşi regăsise liniştea sa.

— Stăpână, zise el, am spus adevărul, generalul Komistroi, tatăl dumitale, a trădat Polonia.

Nadeia se simţi cuprinsă de fiori, aşa de fulgerătoare i se părea această acuzare.

— Dar, strigă ea, asta nu poate fi adevărat, e cu neputinţă.

— Dar e adevărat, zise Micheld.

— Ah! zise ea, ce are în fundul sufletului acel om pe care îi numesc tata, că m-a despărţit de Constantin, rusul, soldatul ţarului, nevoind, spunea dânsul, ca fiica unui polonez credincios să se căsătorească cu un servitor al cuceritorului.

Un surâs trecu pe buzele lui Micheld.

Acest surâs era aşa de plin de dispreţ la adresa aceluia pe care Micheld îl numea generalul Komistroi, încât Nadeia pricepu că acest om spunea adevărul.

— Oh! stăpână, reluă el, îmi va trebui mai mult spre a-ţi spune totul.

— Despre cine?

— Despre tatăl dumitale.

— Am răbdare, zise Nadeia şi te voi asculta, dar mai întâi spune-mi unde e Constantin? Tatăl meu spune că el nu şi-a părăsit regimentul….

— Tatăl dumitale minte.

— Ah!

Şi Nadeia îl privea pe acest om, tremurând ca vinovatul care îl priveşte pe judecător în momentul când acesta e gata să pronunţe sentinţa lui de moarte.

— Locotenentul Constantin, zise Micheld, a fost arestat într-o seară la Varşovia, sub acuzarea de complicitate cu insurgenţii.

— E oare cu putinţă, Dumnezeule!

— Scrisori compromiţătoare puse într-un portofel, au fost găsite la dânsul.

— Cerule! zise Nadeia, a fost condamnat.

— Şi deportat în Siberia.

Nadeia îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile, punând pistolul pe masă.

Dar Micheld era dispus să vorbească.

— Cât despre copilul dumitale, reluă el, dacă tatăl dumitale spune că e mort, minte!

Nadeia scoase un ţipăt.

Un ţipăt aşa de puternic, aşa de neaşteptat, încât un zgomot se auzi afară.

Era bătrânul care alerga.

Nadeia se repezi la lampă şi o stinse.

În acelaşi timp el încuie uşa.

— Să nu ne mişcăm, stăpână, murmură, Micheld, sau suntem pierduţi!

Capitolul IX

Pasul bătrânului răsuna în coridor ca o ameninţare. El se opri la uşa odăii.

În acelaşi timp Nadeia şi Micheld auziră cheia, care rămăsese în broască, întorcându-se cu violenţă.

Inima lui Micheld bătea cu putere. Nadeia tăcea.

— Nadeia? strigă generalul Komistroi ca un tunet.

Tânără femeie avu mult sânge rece şi răspunse, ca şi cum s-ar fi deşteptat din somn.

— Ce vrei tată?

— Ce ai? Ce ţi s-a întâmplat? întrebă generalul prin uşa pe care o încerca să o deschidă.

— Nimic, tată, dormeam şi am visat.

— Ah! zise el cu un aer de îndoială.

Apoi adăugă:

— Credeam că nu eşti singură…

— Cu cine vrei să fiu? întrebă Nadeia, care avu curajul să însoţească aceste cuvinte cu un hohot de râs.

— Bine, zise acesta.

Şi plecă.

Micheld, care tremura ca frunza, auzi paşii depărtându-se în coridor, apoi uşa odăii lui închizându-se.

Nadeia se apropiase de fereastră şi privi lumina care ieşea din odaia tatălui ei şi se proiecta pe frunzişul arborilor din parc.

O siluetă se vedea mişcându-se prin această odaie.

Nadeia pricepu că generalul îşi făcea pregătirile sale spre a se

culca.

Apoi silueta dispăru şi puţin câte puţin lumina se stinse.

— Acum poţi pleca, zise Nadeia.

Dar Micheld continua să tremure.

— Mi-e grozav de frică, zise el.

— Vorbeşte! zise ea cu un accent poruncitor. Ce a devenit copilul meu?

— Nu ştiu.

— Mi-ai spus adineauri că el n-a murit.

— Îţi repet asta.

— Ei bine! Ce a devenit dânsul?

— Doamnă, zise Micheld, nu poţi să pricepi ce s-a petrecut; de cât timp crezi că ai fost despărţită de Constantin?

— Dar, de aproape un an, zise Nadeia.

— Te înşeli, doamnă, sunt cinci ani trecuţi.

— Oh!

Şi Nadeia, lăsând să scape această exclamaţie, îşi duse amândouă mâinile la frunte şi murmură:

— Sunt deci nebună?

— Ai fost, doamnă.

— Ce spui?

— Adevărul. În urma naşterii şi a evenimentelor dramatice care s-au petrecut în jurul dumitale ai înnebunit. Timp de patru ani ai fost în tratamentul unui medic francez.

— Nu îmi aduc aminte deloc de asta.

— Se poate, zise Micheld, dar îţi spun adevărul; nu e un an de când ai plecat din Varşovia, ci sunt cinci.

— În ce an suntem acum?

— În 186…

Nadeia îşi înăbuşi un ţipăt. Apoi reveni la ideea ei fixă:

— Şi spui că copilul meu nu e mort?

— Pot să afirm, căci eu…

— Tu!

Şi, în acest cuvânt, Nadeia exprima un uragan de mânie.

— Doamnă, zise cu umilinţă Micheld, lasă-mă să vorbesc.

— Spune.

— Eşti sigură că eşti fiica generalului?

Această întrebare, pusă aşa de brusc, fu pentru Nadeia ca o lovitură de trăsnet.

— Dar… de ce mă întrebi asta… murmură ea.

— Îţi aminteşti de copilăria dumitale? reluă Micheld.

— Fără îndoială; eram de trei ani când generalul mă numea fiica lui.

— Da… se poate… dar mama dumitale.

— Mama a murit când m-a născut, ştii, zise Nadeia.

Micheld păru că învinge într-însul ultimul scrupul:

— Doamnă, zise el, dacă îţi pun o asemenea întrebare, e că sunt hotărât să nu mai fiu multă vreme complicele generalului.

— Dar explică-te odată, nenorocitule.

— Tot ceea ce aş putea să-ţi spun am scris.

— Unde? Când? întrebă Nadeia cu o emoţie stranie.

— Sunt lucruri pe care n-aş îndrăzni niciodată să ţi le spun, eu un umil sclav, reluă Micheld, dar îţi repet, am scris totul.

— Când?

— Acum câteva luni aici, pe când eram încă singur, am făcut un memoriu scris în limba rusă, limba mea maternă.

— Acest memoriu unde e?

— În parc, îngropat la piciorul pomului, al cincilea la stânga lângă poartă. Dacă mi se va întâmpla vreo nenorocire, şi am presimţirea că generalul mă va ucide, vei căuta manuscrisul şi citindu-l vei afla totul.

— Dar poţi să-mi spui cel puţin, zise Nadeia cu o voce rugătoare, ce a devenit copilul meu?

— Generalul mi l-a încredinţat.

— Ah!

— Într-o seară… la Varşovia, trei zile după naşterea lui, continuă Micheld, am plecat cu doica care îl alăpta şi am venit în Franţa.

— Apoi?

— Acolo, din ordinul tatălui dumitale, l-am pus printre copiii găsiţi.

— Dumnezeul meu! murmură Nadeia cu o voce surdă. Ai un semn de recunoaştere cel puţin?

— Generalul mi-a interzis aceasta, dar eu am călcat ordinele lui… Vei găsi în manuscrisul meu mijlocul de a-ţi regăsi copilul. Adio, doamnă, adio…

Şi Micheld se îndreptă spre uşă şi încercă să o deschidă fără zgomot.

Dar generalul încuiase uşa pe dinafară.

Făcuse el într-adins aceasta sau din greşeală?

Micheld murmură:

— Sunt pierdut!

Apoi se duse spre fereastră şi o deschise:

— Adio, doamnă, repetă el.

Şi încălecând peste fereastră, cu toate că era la o distanţă de douăzeci de paşi de pământ, sări în parc.

Noaptea era întunecoasă. Nadeia nu-l văzu căzând, dar auzi zgomotul paşilor săi îndepărtându-se.

Micheld nu-şi făcuse nici un rău.

Atunci tânăra femeie se aşeză în genunchi:

— Doamne! Doamne! murmură ea, apără-mă! Doamne! Redă-mi copilul!

*
* *

A doua zi Nadeia îl văzu intrând pe general, care-i spune cu răceală:

— Micheld a plecat azi de dimineaţă. L-am trimis la Varşovia. Era un servitor foarte rău.

Nadeia îl privi pe tatăl său cu spaimă şi o idee îi trecu prin minte.

— L-a ucis, poate! îşi spuse ea.

Capitolul X

Să ne întoarcem acum la cârciuma „Arlechinului” şi, prin urmare, la Rocambole.

Era revoltă în acea seară printre obişnuiţii muşterii ai mamei Camarde.

De ce?

Lumea hoţilor e un mic popor care are revoluţiile sale ca toate naţiunile.

Războinici ai nopţii, soldaţi ai umbrei, gardă pretoriană a crimei, aceşti oameni care, izgoniţi de societate, au organizat contra ei o rezistenţă înverşunată, au priceput un lucru şi anume că disciplina e de o absolută necesitate şi că armatele, aceea a jafului şi crimei, ca şi aceea care apără solul sfânt al patriei, au nevoie să fie comandate.

De aici absoluta necesitate de a recunoaşte un şef şi de a i se supune orbeşte; de aici luptele intestine între doi oameni care îşi dispută comandantul.

Din momentul în care Rocambole leşinat fusese adus la cârciuma mamei Camarde, vechea reputaţie a fostului bandit îl desemnase ca succesor al lui Pâtissier.

Ce era Pâtissier? Un hoţ obscur, un criminal ordinar pe lângă Rocambole, omul devenit legendar.

Imediat ce fostul şef al Valeţilor de Cupă deschisese ochii, Distrugătorii strigară:

— Iată pe acela căruia ne vom supune de aici înainte.

Pâtissier în câteva minute se văzu rostogolit din înălţimea puterii sale.

Elocinţa Notarului, povestind în limbajul său minunata evadare a lui Rocambole şi a tovarăşilor săi, după ce oprise în căderea sa fatală cuţitul ghilotinei, electrizase pe toată lumea.

Jean Călăul adăugase:

— Eram şi eu. Eram călăul.

Toţi aplaudaseră.

Apoi Moartea Bravilor, a cărui amintire o păstrau toate închisorile, dăduse pe faţă inerţia şi lipsa de imaginaţie a lui Pâtissier.

Acesta din urmă trebuise să-şi plece capul şi nu protestase când fu vorba să se ofere şefia lui Rocambole.

Ştim cum Rocambole primise delegaţia compusă din Notar şi Moartea Bravilor şi cum el amânase expediţia proiectată împotriva casei misterioase de la Villeneuve-Saint-Georges.

A doua zi Pâtissier dispăruse.

— Sunteţi nişte ingraţi, spuse dânsul plecând. Vom vedea dacă cu Rocambole al vostru veţi face afacerile pe care le făceaţi cu mine.

Dar această pretinsă abdicare ascundea o ură sălbatică şi gândul secret al recuceririi puterii pe care acum o pierdea.

Chiar mama Camarde îi spusese adio cu răceală.

Erau zece ani totuşi de când bărbatul ei fusese executat pe eşafod, erau zece ani de când Pâtissier se bucura de toate simpatiile sale.

Dar Camarde se schimbase ca toţi ceilalţi. Ambiţia îi zăpăcise capul.

Femeia care trăieşte în lumea crimei este atrasă de cel mai mare criminal.

De aceea când Pâtissier îşi făcea bagajul pe care îl puse în vârful unui baston vru să-i întindă mâna, ea nu i-o dădu pe a sa şi se mărgini a-i spune:

— Ai dreptate să pleci, băiete, nu eşti de forţa lui Rocambole.

— Drace! murmură Pâtissier, plecând spre Paris, mă voi face bucuros agent de poliţie.

Şi această idee îl chinui aşa de mult pe drum, încât, când fu în foburgul Saint-Honoré, un nume îi veni pe buzele sale: Timoléon.

Timoléon fusese hoţ, apoi agent de poliţie; el trebuia să mai fie încă, se gândea Pâtissier.

Despre Timoléon, se ştia, pe drept cuvânt, că îşi recrutase brigada sa de agenţi printre hoţii cei mai importanţi, pe care meseria îi dezgustase şi ei voiau să trăiască liniştiţi.

De altfel, Timoléon avea în lumea hoţilor reputaţia că nu trădase, nici nu arestase pe răufăcătorul care venea la dânsul şi-i oferea serviciile sale.

El îi primea pe oameni sau îi refuza.

În acest din urmă caz hoţul se retrăgea liber.

Pâtissier îşi văzu de drum, chinuit de amorul propriu al răufăcătorului care se revoltă la gândul, de a deveni agent de poliţie şi setea de răzbunare ce-i ardea gâtul.

El îi ura pe toţi aceşti oameni care îl părăseau, o ura acum pe Camarde, care-l dispreţuia, dar cel mai mult îl ura pe acest om care se numea Rocambole şi care de cum apăruse fusese proclamat ca şef.

Lupta nu fu lungă, dorinţa de a se răzbuna învinse amorul său propriu.

— Mă duc la Timoléon, îşi zise dânsul. Mâine poliţia va face o captură bună la cârciuma „Arlechinului”.

Şi străbătu strada Regală şi prin strada Saint-Honoré se îndrepta spre strada Pretrés-Saint-Germain-l’Auxerrois.

Acolo, odinioară Timoléon care, de mult timp făcea poliţie pe cont propriu, avea un cabinet de afaceri; acolo vicontele Carol de Morlux îl văzuse pentru prima oară şi se oferise să-l ajute contra lui Rocambole.

La intrarea străzii Pâtissier se opri.

Un lucru îl mirase. Ferestrele de la etajul al treilea al casei locuite de Timoléon şi care erau acelea ale apartamentului său erau lipsite de perdele.

Se mutase deci Timoléon?

După un moment de ezitare, el intră şi se duse la portar.

Acesta îi spune că Timoléon părăsise Parisul.

Unde era dânsul? Nimeni, afară, poate, de un singur om, nu ştia asta.

Acest om era un anume Lolo pe care Pâtissier îl cunoştea foarte bine.

— Bine! îşi zise acesta, ştiu unde îl pot găsi.

Şi se duse în hale, la Baratte.

Se înserase şi începuseră să se aprindă felinarele.

Pâtissier intră în acea cârciumă şi zări câţiva indivizi stând în jurul unor mese murdare.

O femeie bea singură o sticlă de absint.

— Iată, zise Pâtissier, Lolo nu e aici, dar e Philippette.

Philippette era o femeie bătrână care, mult timp, fusese închisă la Saint-Lazare, şi, în final, rămăsese în această închisoare pe post de servitoare.

Ea fusese aceea care, cu trei luni înainte, adusese acolo otrava destinată Antoinettei Miller.

Când intră Pâtissier, Philippette ridică fruntea.

— Ah! zise ea, trăieşti, tovarăşe?

— Da, bătrâno.

— Cauţi pe cineva? Ai nevoie de mine?

— Aş vrea să-l văd pe Lolo.

— Sigur va veni. Dar dacă nu l-ai văzut de multă vreme, îţi faci iluzii asupra lui. El e un băiat pierdut, un leneş, un om care nu e bun la nimic decât la băutură.

— Aş vrea ca el să-mi spună unde l-aş putea găsi pe Timoléon?

— Timoléon?

La acest nume Philippette tresări.

— Da.

— S-a sfârşit cu dânsul, zise bătrâna.

La aceste cuvinte, Pâtissier îşi înăbuşi o exclamaţie de surprindere şi de ură.

— Bine! zise Philippette, s-ar spune că asta te impresionează.

Când ea pronunţa aceste cuvinte, Lolo intră.

Capitolul XI

Lolo era, lucru de mirare, treaz de-a binelea. El avea faţa liniştită şi mergea drept.

— Trebuie să cred că ţi s-a întâmplat o nenorocire, prietene, îi zise Philippette, căci la această oră nu eşti niciodată treaz.

— N-am parale, răspunse simplu Lolo.

Şi el întinse mâna spre sticla cu absint, care mai conţinea încă băutură.

Dar pe când o ducea la buze, Pâtissier îl opri, apucându-l de braţ.

— Un moment, zise el.

— Tu eşti? zise Lolo recunoscându-l pe Pâtissier.

— Da. Şi vreau să vorbeşti puţin.

— Ai bani pentru asta? întrebă cu neruşinare Lolo.

— Două piese mari.

Şi Pâtissier puse două piese de câte cinci franci pe masă.

Lolo pusese mâna pe ele, dar Pâtissier îl opri.

— După ce vei vorbi! zise el.

— Spune, ce vrei să ştii?

— Unde e Timoléon?

— În mare… pierdut!… rostogolit de Rocambole. De aceea sunt în mare sărăcie.

— E, deci, adevărat? zise Pâtissier. Nu voiam să o cred pe Philippette.

— E adevărat.

— Deci e foarte periculos acest Rocambole?

— Acum e în poliţie.

Aceste cuvinte îl făcură pe Pâtissier să sară de pe scaun.

— Glumeşti! zise el.

— Nu, răspunse Lolo, e adevărul curat.

Şi ca să dea mai multă tărie cuvintelor sale, el îi povesti ce ştia din acea luptă teribilă pe care Timoléon a vrut să o susţină pe cheltuiala domnului de Morlux împotriva lui Rocambole, care ieşise din închisoare şi trăia în linişte, salutat de agenţii de poliţie ca un mare personaj.

Pâtissier ascultă cu atenţie, fără să-l întrerupă, şi ferindu-se să manifeste cel mai mic sentiment de ostilitate contra lui Rocambole.

— Regret, zise el în fine, liniştit, îl credeam pe Timoléon mai îndemânatic.

— Şi-a găsit stăpânul, zise Lolo.

Apoi adăugă suspinând:

— Ah! dacă Rocambole ar avea nevoie de mine…

— Te-ai face poliţist?

— Drace?

Şi Lolo, privindu-l pe Pâtissier, adăugă:

— Dar ce vrei cu dânsul?

— Cu Timoléon?

— Da.

— Vroiam să-i cer un serviciu.

— Nu trebuie să te fereşti, tovarăşe, poate sunt în stare să-l înlocuiesc.

— Nu. Bună seara şi mulţumesc.

La aceste două cuvinte Pâtissier dădu cele două piese de cinci franci, care dispărură în buzunarul lui Lolo.

Apoi el se sculă, strânse mâna tânărului om şi a bătrânei Philippette şi plecă.

— Pe viaţa mea! murmură el când fu afară, cred că mi-am găsit răzbunarea.

El ştia o pensiune în strada Orties-Saint-Houvre unde se putea odihni cineva noaptea. Se duse acolo.

Pentru o noapte plăti douăzeci de centi.

Pâtissier, avea, cu toate acestea, destui bani spre a se duce la un hotel mai convenabil, dar obişnuinţa e o a doua natură… şi, apoi, el dorea să se întâlnească cu tovarăşi.

Când sosi, sufrageria era plină.

El plăti taxa şi intră în acea sală.

Vreo doisprezece bărbaţi erau culcaţi pe culcuşuri de paie, unul lângă altul.

O lanternă având o lumânare de seu era atârnată de tavan şi proiecta lumina ei asupra acestui hidos spectacol.

— Bună seara, camarazi, zise Pâtissier intrând.

— Iată! Pâtissier! murmură mai multe voci cu respect.

— Se pare că mai sunt ceva aici! murmură el cu un accent de mândrie.

Şi repetă:

— Bună seara!… Bună seara!…

Apoi, pe când se ducea să se culce, un om se sculă şi veni la dânsul.

— Bună seara, Pâtissier, zise dânsul.

— Ah! tu eşti Radoubeur?

— Da, eu, răspunse acel om, înalt şi voinic, care odinioară fusese lucrător în port.

— Ce faci aici?

— Aştept de lucru. Vrei să mă angajezi?

— Nu mai sunt căpitan, zise Pâtissier.

— Nu se poate! răspunse Radoubeur.

— Totuşi aşa e. Am fost destituit.

— De cine?

— De camarazi.

— Şi pentru ce?

— Ei au luat ca şef pe un derbedeu, zise Pâtissier cu ironie, pe Rocambole.

Pe când el pronunţa acest nume, o femeie se sculă dintr-un colţ al sălii şi strigă:

— Rocambole! Ah! mizerabilul!

— Îl cunoşti?

— Drace! răspunse femeia plină de mânie.

— Tu eşti Chivotte? zise Pâtissier.

— Da, eu.

— Dar ce ai pe faţă?

— Amanta lui Rocambole, o rusoaică numită, doamna şi canalia de frumoasa Marton; ele m-au adus în această stare. Era cât pe-aci să mor.

Într-adevăr, Chivotte nu mai avea o faţă omenească. Ea fusese găsită în casa de pe strada Bellefond aproape pe moarte, lovită drept în piept de un glonţ.

Printr-una din acele minuni al căror secret îl păstrează providenţa, ea supravieţuise.

— Şi zici că e Rocambole? întrebă Pâtissier cu bucurie.

— Da, a fost cel puţin din ordinul lui; Dar, zise Chivotte cu o ură sălbatică, dacă banda ta l-a luat drept căpitan…

— Ei bine?

— S-a păcălit.

— De ce?

— Fiindcă acum el face parte din poliţie.

— Ce tot spui?

— Adevărul.

— Mi s-a mai spus asta, dar m-am vrut să cred.

— Ca dovadă, reluă Chivotte că nu mai am nici un mijloc de a-mi câştiga hrana, neştiind ce să mă fac cu fizicul meu deteriorat, m-am făcut „hoaţă de copii”.

Pe când ea pronunţa aceste cuvinte, o fetiţă care dormea în pat ridică capul şi figura ei îngerească fu luminată de razele lanternei.

Şi toţi aceşti oameni care se aflau în jurul lui Pâtissier şi al Chivottei, toate aceste fiinţe abjecte, începură să contemple acea fetiţă cu admiraţie, căci ea era foarte frumoasă.

Arăta ca un înger căzut din cer printre aceşti demoni.

Capitolul XII

Copila îi privea pe aceşti oameni cu mirare şi cu spaimă în acelaşi timp.

Toţi aceşti oameni, dimpotrivă, o priveau cu un fel de satisfacţie.

S-ar fi zis că vederea acestei feţe de înger, umbrită de bucle de aur ce cădeau pe un gât alb ca zăpada, liniştea sufletele lor agitate de furtuna crimelor. Numai Chivotte o privea pe copilă cu mânie şi îi zise cu asprime:

— Nu te culci, împieliţato?

Copilul îşi împreună mâinile şi se puse în genunchi:

— Nu mă bate, doamnă! murmură ea.

— Vrei să te culci la loc, sau te pălmuiesc? strigă odioasa făptură.

Copila se dădu înapoi tremurând.

— Cine e această copilă? întrebă Pâtissier.

— O copilă pe care am furat-o.

— De la cine?

Şi Pâtissier o privi pe Chivotte cu un fel de autoritate.

Chivotte se înclina întotdeauna în faţa forţei brutale şi Pâtissier trecea drept un om voinic.

Cu toate acestea încercă să se sustragă de la acel soi de inchiziţie la care era supusă.

— Ce-ţi pasă? întrebă dânsa.

— Vreau să ştiu.

Simţind că dacă va rezista o va păţi şi că Pâtissier putea de altfel să-i fie folositor, Chivotte răspunse pe un ton miorlăit.

— Dacă nu ţi-e somn, pot să-ţi povestesc totul, căci istoria e lungă.

La aceste cuvinte oaspeţii manifestară o mare curiozitate.

— Să vedem! zise Pâtissier.

— Trebuie să-ţi spun, reluă Chivotte, că am fost găsită aproape moartă într-un pavilion de pe strada Bellefond. Aveam un glonţ în piept, vărsam sânge şi doctorul a declarat că nu mai aveam de trăit decât două ore.

— Apoi?

— Am fost transportată la spital, mai întâi; şi acolo am fost salvată. După trei săptămâni eram sănătoasă. Atunci mi s-a dat drumul, dându-mi-se şase franci şi bonuri pentru pâine. Eram într-o stare aşa de tristă, încât nu ştiam ce să mă fac. Intrai într-un birou de plasare. Am fost trimisă la o femeie bătrână care avea nevoie de o menajeră. Acolo m-am angajat. Bătrâna femeie creştea această copilă.

— Era fata ei? întrebă Pâtissier.

— Ea are peste şaizeci de ani şi nu e nici bogată, stă într-un apartament la etajul al cincilea, pe strada Delta. Bătrâna se îngrijea foarte mult de copilă. Când am intrat la dânsa în serviciu mi-a spus:

„— Această copilă pe care o vezi nu e nici fata mea, nici nepoata

mea, nici vreo rudă cu mine; dar trebuie să nu uiţi că, dacă i se va întâmpla vreo nenorocire, îmi pierd poziţia, căci trăiesc dintr-o rentă ce mi se dă pentru această copilă."

— Mie, reluă Chivotte, puţin îmi păsa de asta, şi am îngrijit copila. Dar mă intriga un lucru, un mic corset care îi acoperea pieptul până la subsuoară. Acest corset nu era făcut dintr-o stofă ordinară, şi era foarte solid. Şireturile care închideau corsetul erau, de asemenea, foarte solide. Bătrâna, care îmbrăca şi dezbrăca copila, nu-i scotea niciodată acest corset. Asta m-a zăpăcit cu totul. „Trebuie să aflu asta" mi-am spus eu. Într-o zi, când bătrâna nu era acasă am vrut să-i scot corsetul. Dar m-am căznit în zadar. Aş fi luat foarfecele să-l tai, dar n-am îndrăznit în acea zi. Eram de cincisprezece zile la acea femeie bătrâna, când, într-o seară, se prezentă un necunoscut. Acest om, în vârstă avea mustăţile albe şi era îmbrăcat ca un rus, adică avea pe dânsul un palton îmblănit. Bătrâna mă concedie rapid, spunându-mi: „Poţi să te duci să te culci, nu mai am nevoie de tine". În acelaşi timp, ea era foarte respectuoasă faţă de acel domn. Drace! lucrurile nu mai puteau continua astfel multă vreme; şi cum bătrânul o sărutase pe copilă, mi-am spus că el putea şti mai multe decât mine cu privire la corset. M-am prefăcut, deci, că mă duc în odaia mea, care era cu un etaj mai sus, şi apoi m-am întors la uşă privind prin gaura cheii. Bătrânul domn şi acea femeie bătrâna scoteau corsetul copilei şi am văzut atunci un lucru extraordinar. Ea avea tot spatele albastru şi tot pe spate mai avea nişte semne ciudate. Se pare că fetiţa crescând, corsetul îi rămăsese mic. Bătrânul domn adusese un alt corset, mai mare, dar la fel cu cel dintâi.

Pe când Chivotte spunea aceste cuvinte, cei ce o ascultau izbucniră în hohote de râs şi unul din ei spuse:

— Chivotte ne povesteşte basme.

— Continuă, zise Pâtissier, viu interesat.

— Atunci, spuse Chivotte, am făcut acest raţionament; această copilă a fost marcată astfel spre a putea fi recunoscută; şi, desigur, că o ţin ascunsă. Bătrânul domn e, poate, tatăl ei. O voi fura… şi voi avea o recompensă căci ea va fi desigur reclamată. A doua zi, când bătrâna femeie plecă de acasă, am lua copila în braţe şi am fugit. Din acea zi citesc mereu ziarele şi aştept să văd un anunţ astfel conceput: „Douăzeci de mii de franci, aceluia care îmi va da informaţii asupra unei copile etc." Dar nu văd nimic, suspină Chivotte.

— Şi i-ai lăsat corsetul? întrebă Pâtissier.

— Da, dar am găsit mijlocul de a-l desface.

— Ei bine, să vedem, zise Pâtissier.

Chivotte desfăcu rochia copilei care tremura şi îi era aşa de frică să nu fie bătută, încât nici nu îndrăznea să plângă.

Apoi ea desfăcu corsetul, care se deschise în două.

Corsetul şi şireturile păreau a fi făcute dintr-o stofa vegetală, moale ca mătasea şi rezistentă ca oţelul.

Unul din oaspeţii hotelului luă lanterna şi o apropie de spatele copilei.

Apoi, toţi acei oameni începură să examineze spatele fetiţei.

Spatele ei albastru era acoperit de semne misterioase ce păreau a fi litere împrumutate din alfabetul sanscrit

În mijloc se afla o figură ciudată reprezentând un fel de monstru, un şarpe cu cap de femeie.

— E ciudat! zise Pâtissier.

În acest moment, unul din oamenii care se aflau acolo şi care până atunci stătuse indiferent la o parte, se apropie la rândul său.

— Eu, zise el, cunosc aceste semne.

Şi adăugă:

— N-am fost degeaba în Indii. Am fost matelot în tinereţe.

Atunci toate privirile pline de curiozitate se îndreptară spre acela care vorbise astfel.

Capitolul XIII

El era deja un om bătrân, cu faţa bronzată, având pe ea semnele orgiei.

Privirea lui era sălbatică şi statura herculeană. El luase, din fosta lui profesiune, porecla cu care era cunoscut în lumea hoţilor. Era numit „Matelotul”.

— Am făcut aproape toate, meseriile, zise el, am fost marinar, am fost soldat, sunt hoţ. Am fumat opiu la Calcutta. Prin urmare, dragii mei, aş putea să vă spun multe cu privire la aceste semne.

— Să vedem, zise Pâtissier.

— Asta e un semn misterios, pe care indienii rebeli Angliei îl imprimă cu o cerneală de neşters pe corpurile acelora pe care vor să se răzbune.

— Ah! strigară toţi plini de curiozitate.

Matelotul puse cu blândeţe mâna pe umărul copilei.

— La această copilă, zise el, semnul e din naştere. Dar au fost marcaţi tatăl sau mama ei.

— Nu e deloc frumos, zise Pâtissier, dar asta nu te poate face să suferi.

Matelotul surâse şi răspunse:

— Greşeşti. Acei care fac acest semn n-au ca scop să facă pe cineva să sufere.

— Ah! zise Pâtissier râzând, credeam că e ca la noi.

De când matelotul făgăduise să dea explicaţii asupra acestor semne ciudate ce se vedeau pe spatele copilei, şi de când el vorbea despre Indii, o ţară misterioasă, care a avut întotdeauna privilegiul de a

exercita curiozitatea în Europa, chiar şi printre hoţi, toţi câţi se aflau în acea sală, se strânseseră în jurul lui.

— Haide, zise Pâtissier cu un gest de nerăbdare spune repede, căci vreau apoi să vorbesc ceva cu Chivotte.

Matelotul reluă:

— Trebuie să vă spun că în India sunt unii care ţin cu englezii şi alţii care sunt contra lor. Cei dintâi s-au supus, plătesc tribut şi ascultă de guvernator. Ceilalţi, care au dorul de independenţă şi de libertate se refugiază în adâncul pădurilor, refuză să se supună şi au format o asociaţie teribilă, pe jumătate politică, pe jumătate religioasă, care are ramificaţii în lumea întreagă, în China şi în Japonia, în Africa şi în Europa şi care se numesc „Strangulatorii". Aceştia au declarat un război fără cruţare la tot ceea ce e european şi mai ales englez. Vai de plantatorul care se aventurează în păduri spre a vâna elefantul sau tigrul: Un strangulator sare sigur asupra lui.

— Dar, zise Pâtissier, care se interesă foarte puţin de istoria strangulatorilor şi continua să mediteze la răzbunarea lui împotriva lui Rocambole, dacă ei îi strangulează îndată, de ce se maschează?

— Ah! reluă matelotul, nu poţi pricepe aşa de uşor.

— Continuă, zise Pâtissier.

— Strangulatorii au o religie misterioasă; ei adoră în acelaşi timp pe zeiţa Kali, pe zeul Siva, un mic peşte albastru care nu se găseşte în fluviul Gange, şi un crocodil verde care iese uneori dintr-un loc al cărui nume nu-l ştiu, dar care e situat în mijlocul munţilor. Toate aceste divinităţi cer sacrificii omeneşti. Strangulatorii au o religie misterioasă; ei adoră bărbat pentru zeul Siva, dar crocodilul e mai pretenţios: el nu vrea decât copii. De aceea se întâmplă aceasta: când, după dânşii, un englez e mai vinovat decât alţii, ei pun mâna pe dânsul, îl târăsc în fundul pădurilor, şi acolo, în loc să-l ucidă, îl însemnează cu o substanţă care are o calitate teribilă.

— Care?

— Semnul acesta trece în sânge şi se transmite din generaţie în generaţie. Se lasă atunci englezul în libertate, el se însoară şi face copii. Toţi copiii se nasc însemnaţi.

— Adică, zise Chivotte, dacă ei ar găsi această copilă…

— Ar strangula-o în onoarea crocodilului verde.

Această povestire era aşa de ciudată încât în auditoriu se auziră câteva murmure.

— Eu voi pune corsetul fetiţei, adăugă Chivotte. Nu sunt o femeie miloasă, dar n-aş vrea ca ea să fie strangulată, căci am convingerea că această fată îmi va aduce bani mulţi.

După ce toţi se retraseră la culcuşurile lor, Pâtissier făcu cu ochiul acelei odioase femei numită Chivotte. Aceasta se apropie.

Pâtissier îşi lipi buzele de urechea ei.

— Adevărat, zise el, eşti sigură că Rocambole face parte din poliţie?

— Da.

— Pe cuvântul tău?

— Pe cuvântul meu de hoaţă.

— Şi îl urăşti??

— Aş mânca creierul lui prăjit în unt.

— Vrei să ne răzbunăm?

— Nu doresc decât asta, dar cum?

— Dânsul te cunoaşte?

— Eu îl cunosc, deoarece mi-a fost arătat, dar cred că el nu mă cunoaşte.

— Bine.

— Dar e un om foarte tare, murmură Chivotte cu spaimă.

— Eu îl voi zdrobi.

— Cum?

— Îţi voi spune.

Şi Pâtissier se culcă alături de Chivotte.

Fetiţa adormise.

Îngerul dormea păzit de draci.

*

* *

Când se făcu ziuă, acea sală care rămăsese tăcută câteva ore, deveni zgomotoasă ca un stup de albine.

Fiecare plecă la lucru, adică fiecare îşi reluă, meseria de hoţ.

Chivotte şi Pâtissier ieşiră ultimii.

— Ai priceput, nu-i aşa? zise acesta.

— Perfect.

— Pe diseară?

— Da.

— Cred că Rocambole va fi zdrobit, murmură Pâtissier.

— Cred şi eu.

— Şi, reluă fostul şef de bandă, voi aranja lucrurile în aşa fel încât astă seară la „Arlechinul” să avem ajutoare.

— Noroc! zise Chivotte, care ducea pe umeri fetiţa.

Ei merseră alături până la colţul străzii Moineaux.

Acolo se despărţiră, spunându-şi:

— Pe diseară.

Capitolul XIV

Fiind siliţi să-l urmărim pe Pâtissier, care plecase cu ura lui şi cu dorul său de răzbunare, am părăsit cârciuma „Arlechinului”.

Patruzeci şi opt de ore trecuseră de la plecarea lui.

Zvonul despre prezenţa celebrului Rocambole la „Arlechin” se răspândise cu iuţeala fulgerului în această lume a distrugătorilor.

Rocambole era bolnav, rănit, silit să stea în pat, dar asta nu va fi pentru mult timp. În curând omul-legendă va fi în picioare şi pirateria Senei se va bucura în curând să aibă un asemenea şef.

Niciodată vreun rege persan, niciodată vreun monarh indian n-a avut o asemenea gardă de onoare.

Din odaia în care zăcea, Rocambole domnea, deja ca stăpân.

Jean Călăul şi Moartea Bravilor erau locotenenţii săi şi toţi se supuneau lor în aşteptarea lui Rocambole.

Marmouset, copilul plin de zel care dispreţuia deja penitenciarul şi vorbea cu admiraţie de ocnă, era grăbit să servească sub un asemenea şef.

Pie-Borgne, această fată frumoasă, cu privirea obraznică, spunea sus şi tare:

— El n-are decât să spună o vorbă şi voi fi sclava lui.

În acest timp Rocambole se purta cu noul său popor ca acei regi ai Persiei de care am vorbit mai sus.

El rămânea invizibil.

Doar Moartea Bravilor, Jean Călăul şi Camarde erau singurii care aveau privilegiul să urce la etajul întâi al cârciumii şi să se apropie de stăpân.

Şi jos era o mare curiozitate de câte ori unul din aceştia cobora.

Ce mai face?

Aceasta era întrebarea care zbura din gură în gură.

Aceşti oameni grosolani, cu revoltă faţă de societate, şi care de obicei umpleau cu zgomotul brutalei lor orgii cârciuma Arlechinului, acum stăteau tăcuţi, mergeau în vârful picioarelor, vorbeau pe şoptite şi nu doreau decât un lucru: vindecarea rapidă a lui Rocambole.

Mulţi dintre dânşii nu se aflaseră în cârciumă în seara când el fusese adus leşinat, nici nu-l cunoşteau.

Şi erau mereu întrebări de tot soiul.

Cum era dânsul? Tânăr, bătrân, frumos sau urât?

Pie-Borgne spunea că era foarte brav.

— De aceea nu e pentru tine, răspundea Camarde, care avea planurile ei.

Moartea Bravilor le afirma că Rocambole avea inima destul de mare, ca să încapă două femei.

A doua zi după plecarea lui Pâtissier sosiră doi distrugători, care nu fuseseră văzuţi de mult timp.

Ei fură la curent cu situaţia, dar nu părură că împărtăşesc entuziasmul general.

Ei încruntară sprâncenele.

— Sunteţi liberi să faceţi tot ce veţi dori, zise unu din ei, care se numea Chanoine.

Acest nume îl purta din cauză că fusese condamnat la moarte şi că pedeapsa îi fusese schimbată în aceea de muncă silnică şi, în fine, evadase din ocnă.

Era un fel de Hercule, care era în stare să rupă o piesă de cinci franci între degete.

— Puteţi face tot ce veţi dori, reluă el, dar eu cred că îl veţi regreta pe Pâtissier.

— Un leneş! zise Camarde.

— Un om bun de inimă, adăugă Pie-Borgne.

Chanoine şi tovarăşul său schimbară o privire.

Această privire era aşa de plină de ironie, încât Moartea Bravilor fu mirat şi strigă:

— Dacă ai ceva contra lui Rocambole, trebuie să spui.

— Eu… nimic, răspunse Chanoine.

— Atunci fă bine şi taci.

— Dar nouă ce ne pasă, deoarece eu şi camaradul meu plecăm.

— De ce? întrebă Camarde.

— Fiindcă n-am poftă, nici eu nici dânsul, să ne reglăm socotelile cu poliţia.

— Poliţia nu vine aici, răspunse Camarde cu demnitate.

— Ea va veni, maică, fii liniştită, zise Chanoine cu un aer misterios.

La aceste cuvinte toţi tresăriră.

Dar Moartea Bravilor, care de asemenea era de o forţă herculeană, înaintă ameninţător spre Chanoine.

— Ai vrea să ne faci să credem că Rocambole face parte din poliţie?

— Nu zic nimic, răspunse banditul.

— Nici eu, răspunse tovarăşul său cu acelaşi accent de ironie.

— Drace! strigă Moartea Bravilor, nu îmi place să se vorbească cu subînţelesuri.

— Vor trebui explicaţii, spuse o voce răguşită în pragul cârciumii.

Toate privirile se întoarseră spre uşa ce se deschisese şi lăsase să intre o femeie purtând o fetiţă pe umeri.

— Iată, zise Camarde, e Chivotte!

Aceasta după ce intră, puse fetiţa jos.

— Eşti mamă de familie acum? zise Moartea Bravilor.

— Se poate. Asta îmi va deschide pofta de a mă mărita, zise ea râzând cu cinism.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? zise Moartea Bravilor.

— Nu, logodnica ta te aşteaptă, zise Chivotte.

— N-am logodnică.

— Aş! repetă cu neruşinare Chivotte. Rocambole îţi pregăteşte o

frumoasă căsătorie, băiete; el te va însura cu „văduva” cât se va putea de repede.

Aceste cuvinte îi înfioră pe toţi din cârciumă.

A te căsători cu „văduva” în dialectul hoţilor, înseamnă a fi ghilotinat.

— Drace! exclamă Moartea Bravilor.

— Eşti nebună! murmură Camarde.

— Nu sunt nebună şi am venit să vă salvez pe toţi, răspunse Chivotte cu un accent aşa de convins şi ferm, încât tresăriră cu toţii. Rocambole acum face parte din poliţie.

— Minţi! strigă Moartea Bravilor.

— Pe cuvântul meu de onoare de hoaţă că vă spun adevărul.

Atunci se produse un zgomot teribil. Chivotte vorbea cu putere aşa ca toată lumea să o audă.

Ea îl acuză pe Rocambole de trădare.

Apoi ea povesti ce se petrecuse la Saint-Lazare; vorbi de Timoléon, sprijinindu-şi cu câte o dovadă fiecare aserţiune; a fost în fine, de o elocinţă aşa de sălbatică încât câştigă auditoriul ei.

Chiar Moartea Bravilor fu clintit în convingerile sale.

Un singur om ar fi putut protesta şi apăra cu energie pe Rocambole: Jean Călăul.

Dar Jean lipsea. Stăpânul îl trimisese la Paris.

Şi pe când zgomotul ajunsese la culme, intră un om în cârciumă. Era Pâtissier.

Atunci din toate părţile se strigă: „Trăiască Pâtissier!… Moarte lui Rocambole!…”

— Trebuie să-l aruncăm în apă! spunea Chanoine.

— Nu, răspunse Chivotte, prefer să-l strâng de gât.

— Dacă i-am tăia capul? întrebă unul din distrugători.

Moartea Bravilor tăcea. El era aproape de dezertare.

— Moarte lui Rocambole! repetă mulţimea.

Pâtissier triumfa.

Deja toţi se repeziseră la scară gata să-i urmeze pe Pâtissier, când se deschise uşa. Un om încă palid, clătinându-se, dar cu ochii plini de fulgere, apăru pe ultima treaptă a scării.

Şi la vederea sa toţi tâlharii se dădură înapoi…

Era ROCAMBOLE!…

Capitolul XV

Dacă vreodată Rocambole avusese nevoie de acea stranie putere de fascinare pe care i-o dăduse natura, era desigur în acest moment.

În cârciumă erau vreo treizeci de oameni, şi ce oameni!

Unii ieşiseră din închisoare, alţii evadaseră din ocne.

Alţii mai periculoşi poate, putuseră să scape până atunci de

acţiunea răzbunătoare a poliţiei.

Pâtissier avusese asupra tuturor, un mare ascendent.

Dacă el pierduse această putere pentru un moment, o recucerea deodată şi într-un chip aşa de victorios, încât supunerea pe care o avusese faţă de dânsul se schimbase în fanatism.

Rocambole pricepu sau ghici toate acestea.

El era pe jumătate îmbrăcat, fără arme, cu cămaşa deschisă, cu capul său aristocratic ţinut cu mândrie.

Un moment mut, liniştit, cu braţele încrucişate pe piept, înfruntând furtuna cu nepăsarea lui, el îi privi pe aceşti oameni, cu o singură privire din care ieşeau mii de scântei electrice care ar fi îmblânzit inimile cele mai rebele.

Şi vociferările încetară îndată ca prin farmec.

Această privire avu asupra bandiţilor efectul unei ameninţări teribile şi necunoscute.

Chiar Pâtissier pălise.

Rocambole coborî atunci ultima treaptă a scării şi merse drept spre Pâtissier.

Acesta se dădu un pas înapoi.

— Tu ai pretins că fac parte din poliţie?

Accentul de dispreţ cu care el pronunţă acest cuvânt fu aşa de mare încât toţi bandiţii tresăriră.

Desigur, un om care aparţine poliţiei secrete nu vorbeşte de dânsa cu aşa dispreţ.

— Da, am spus, murmură Pâtissier tremurând.

— Ai minţit! zise Rocambole.

Pâtissier strânse pumnii.

Dar Moartea Bravilor se aşeză înaintea lui, strigând:

— Dacă te atingi de Rocambole, te ucid.

Şi se văzu strălucind un cuţit în mâna lui.

Unul din cei doi bandiţi, care îi precedaseră pe Chivotte şi pe Pâtissier în cârciumă, acel colos cu formele herculeene care se numea Chanoine, văzând asta se puse în faţa fostului şef de bandă, după cum Moartea Bravilor se pusese în faţa lui Rocambole.

— Apropie-te, zise el.

Trecu un minut care avu durata unui secol şi în timpul căruia în cârciumă domni o tăcere de moarte.

Deodată distrugătorii se găsiră despărţiţi în două tabere: una care credea în Rocambole, alta care se înşiruia sub drapelul lui Pâtissier.

Cele două tabere se măsurară din priviri şi lupta era iminentă, când Rocambole îi opri cu un gest aşa de dominator, aşa de imperios, încât pentru a doua oară fu stăpânul situaţiei.

— Prietenii mei, zise el, nu vreau să fiu cauza unor certuri; oamenii ca voi trebuie să fie uniţi, hoţii niciodată nu trebuie să fie divizaţi.

Un murmur de mulţumire întimpină aceste cuvinte.

Numai Chivotte protesta, printr-un murmur şi un gest.

Rocambole făcu un pas spre dânsa şi-i puse o mână pe umăr.

— Dar spune-le, zise el privind-o drept în ochi, spune-le că dacă cineva a fost în poliţie, eşti tu, care faceai parte din banda lui Timoléon.

Chivotte se simţi înfricoşată, privirea lui Rocambole o ardea:

— Iertare! murmură ea.

Rocambole urmă cu un accent de triumf:

— Ascultaţi-mă. Nu vreau să fiu condamnat fără ca să fiu ascultat mai întâi. Vreau să fiu judecat! De aceea ascultaţi-mă!

— Trăiască Rocambole! strigară partizanii lui.

Aceia care ţineau cu Pâtissier scoaseră numai nişte murmure surde.

— Nu ştiu ce v-a spus această femeie, reluă Rocambole, dar dacă vreţi să ştiţi istoria mea, iat-o: Eram la ocnă. Aveam un tovarăş de lanţuri pe un anume Milon; era un sărman servitor, care se dedicase creşterii a două fete orfane. Li se furase acelor copile numele şi averea; şi acei care dăduseră lovitura nu erau oameni de rând ca noi, ci nobili. Ei aveau totul în ajutorul lor: bani, consideraţie şi forţă. Am fugit cu Milon din ocnă şi i-am spus:

„— Trebuie să restabilim puţin ordinea în această parte.”

Partizanii lui Rocambole aplaudară din nou.

Acei ai lui Pâtissier tăcură.

Atunci, Rocambole redeveni acel povestitor înfocat care odinioară zăpăcise mintea domnişoarei de Sallandrera şi sub numele de marchizul de Chamery cucerise admiraţia celor mai aristocratice saloane.

El îşi plimbă auditoriul său uimit şi fascinat din închisoarea Saint-Lazare în stepele Rusiei; el îi făcu pe toţi să le iubească pe orfeline, să-l urască pe de Morlux; el le trezi interesul pentru cavalerul Agenor, îi pasiona pe acest bandiţi grosieri de Vanda şi de frumoasa Marton.

A fost un entuziasm care, pe drept se poate numi delir. Când termină povestirea, Pâtissier era pierdut şi chiar Chanoine veni să-i întindă mâna spunându-i:

— Stăpâne, iartă-ne.

— Vă iert, zise Rocambole, dar nu mai vreau să fiu şeful vostru.

Ei scoaseră un ţipăt de uimire.

— Nu vreau să fiu şeful decât al acelor oameni care au o încredere oarbă în mâine şi fără margini, mai zise dânsul.

— Vom avea! strigară toţi în cor.

— Vrei să-l aruncăm pe Pâtissier în apă? zise Chanoine.

— Nu, zise Rocambole, dar dacă devin şeful vostru, nu vreau să-l văd pe dânsul.

— Afară cu Pâtissier! Afară! strigară toţi.

Dar deja Pâtissier nu mai era acolo. El îşi făcuse loc prin mulţime şi ieşise afară.

Huiduielile distrugătorilor îl urmară.

Atunci Chivotte se apropie de Rocambole:

— Şi eu, zise ea, mă goneşti şi pe mine?

— Pe tine? zise Rocambole. Tu ne vei spune de unde ai această copilă.

Şi luă fetiţa în braţele sale, iar aceasta surâzând începu să mângâie cu mânutele ei albe faţa lui Rocambole.

Distrugătorii băteau din palme.

A încerca să-l minţi pe Rocambole era o nebunie.

Chivotte mărturisi totul.

— Bine, zise el, rămâi cu noi, căci trebuie ca cineva să se îngrijească de această copilă. O adopt… şi vai de acela care se va atinge de dânsa.

— Trăiască Rocambole! strigară distrugătorii.

El continuă:

— Copiii mei, s-a vorbit zilele acestea de o expediţie.

— Da, răspunse Moartea Bravilor.

— Ei bine! Asta va fi peste trei zile. Până atunci, fiţi liniştiţi.

Şi cum era aproape de a se face ziuă, el le ordonă să părăsească cârciuma spre a nu da de bănuit poliţiei.

— Eşti mândru şi frumos, stăpâne, zise Pie-Borgne sărind de gâtul lui Rocambole.

Camarde auzi aceste cuvinte şi zgomotul unui sărut.

Ea se uită cu o privire plină de ură la Pie-Borgne.

— Ne vom regla socotelile mai târziu, murmură ea.

Rocambole îşi spunea: „Iată primul pericol ocolit; cum să-i salvez acum pe oamenii din Villeneuve-Saint-Georges.”

Se urcă gânditor în patul său.

Capitolul XVI

Opt zile de la scena pe care am povestit-o şi după care Rocambole îşi recucerise popularitatea şi tot prestigiul său, o barcă urca Sena între Maisone-Alfort şi Villeneuve-Saint-Georges.

Patru oameni se aflau în barcă.

Primul ţinea lopata, şi nu era altul decât noua noastră cunoştinţă, Moartea Bravilor.

Al doilea, era acel tip herculean supranumit Chanoine.

Al treilea, care stătea la pânze, era acel copil teribil pe care distrugătorii îl numeau Marmouset.

Al patrulea, în fine, mai e nevoie oare să spunem, era Rocambole.

Noaptea se apropia; totuşi se puteau vedea încă destul de distinct cele două ţărmuri.

Vântul era destul de puternic, şi cu toată împotrivirea curentului, barca mergea destul de iute.

Deodată Moartea Bravilor întinzând mâna la stânga, zise:

— E acolo.

Rocambole văzu atunci o casă izolată în mijlocul unui parc plantat cu arbori bătrâni.

La prima vedere casa avea un aspect onest şi burghez.

Examinând-o însă cu oarecare atenţie se vedea că locatarii ei se distingeau printr-o anumită originalitate în moravuri şi gusturi cu totul ieşite din comun.

Tot ceea ce Marmouset povestise se justifica printr-un nu ştiu ce, greu de explicat, dar care se ghicea îndată.

Rocambole privi cu atenţie, această casă şi nu răspunse.

— E acolo, repetă Moartea Bravilor.

— Am auzit, zise stăpânul, dar e prea devreme spre a da lovitura.

Moartea Bravilor făcu un semn afirmativ.

— De aceea, reluă el, m-am gândit la un lucru.

— La care?

— Vom coborî până la Charenton.

— Bine, şi apoi?

— E o cârciumă lângă ţărm care e ţinută de un fost marinar, tatăl Heurtebise. Are vin bun. Vom mânca şi vom aştepta să se facă miezul nopţii.

— Bine, zise Rocambole.

— Dar să nu facem prostii în faţa bătrânului, zise Moartea Bravilor.

— Ah! nu e dintr-ai noştri?

— Nu… E un om cinstit. N-a fost judecat niciodată.

Marmouset făcu o strâmbătură la adresa tatălui Heurtebise.

— Un leneş, zise el.

— Opreşte puţin, zise Rocambole, să observ împrejurimile.

Şi examină cu o scrupuloasă atenţie calea care ducea la poarta parcului, zidurile ce îl înconjoară şi poziţia casei.

S-ar fi zis că e un general suprem combinând un plan de luptă sau asediul unui oraş.

— Acum, zise el, poţi să mergi înainte.

— Mergem înainte la tata Heurtebise?

— Da.

Moartea Bravilor dădu o lovitură de lopată, Marmouset schimbă pânzele, şi barca întorcându-se, coborî repede.

Pe drum, Chanoine care până atunci tăcuse, luă de pe barcă un obiect pe care îl arătă lui Rocambole.

— Ce e asta? întrebă stăpânul.

— Un ciocan.

— Ce să faci cu el?

— Dar, zise cu naivitate Chanoine, nu m-am servit niciodată de cuţit, nici de pistol, nici de nimic altceva; cu acest ciocan sunt foarte sigur: o lovitură în tâmplă şi totul e terminat.

Rocambole îl privi pe acest om naiv în ferocitate lui şi apoi îi zise cu răceală:

— De astă-dată nu vei avea nevoie de ciocan.

— De ce?

— Căci afacerea nu e pentru tine.

— Cum? zise Chanoine cu necaz.

— Aşa sunt eu, zise Rocambole, când afacerea îmi place o iau pe seama mea.

Uriaşul jurase de a se supune stăpânului, îşi aplecă fruntea şi se resemnă.

Luntrea, după o jumătate de oră, sosea la cârciuma tatălui Heurtebise.

Marmouset sări repede pe uscat şi Moartea Bravilor spuse:

— Mă duc să comand masa.

Într-adevăr el intră în cârciuma în care la acea oră nu se afla nici un muşteriu şi spuse cârciumarului:

— Haide, tăicuţă, azi avem buzunarele pline, stomacul gol şi gâtul uscat.

Cârciumarul chemă servitoarea şi îl întrebă pe Moartea Bravilor:

— Câţi sunteţi?

— Patru.

— Ce vreţi să mâncaţi?

— Orice vei vrea şi vin înfundat. Boierul plăteşte.

Şi, cu mâna, îl arătă pe Rocambole, care se oprise la ţărm împreună cu Chanoine.

— Ah! zise cârciumarul, e patronul vostru?

— Da, răspunse Moartea Bravilor care nu putu să explice mai mult.

După o oră, Rocambole şi cei trei bandiţi erau la masă.

Marmouset povestea pe şoptite expediţia sa la casa izolată de la Villeneuve, şi afirma din nou că bătrânul avea mult aur.

— O vom ucide pe femeie? întrebă Chanoine.

— Asta va depinde, răspunse Rocambole.

— Ea e foarte frumoasă, zise Marmouset.

— Ah! ah! zise Rocambole.

Şi avu un surâs care îi umplu de admiraţie pe bandiţi.

Câteşipatru erau îmbrăcaţi ca marinarii Senei.

Ei purtau o haină de lână, o pălărie de paie şi pantaloni gri de pânză.

În momentul când intrară în cârciumă nu se afla nici un om.

Totuşi pe la orele nouă seara, doi oameni intrară şi se aşezară la o masă cerând vin.

Ei vorbeau limba franceză dar cu o nuanţă de accent englezesc.

Şi Rocambole, uimit de această împrejurare, îi examina pe furiş.

Cu toate acestea, nimic nu anunţa la dânşii ceva neobişnuit.

Îmbrăcaţi ca lucrătorii din foburgul Saint-Antoine, ei stăteau în faţa unei sticle de vin şi tatăl Heurtebise nu se ocupa deloc de dânşii.

Chanoine, Marmouset şi Moartea Bravilor nu le acordaseră decât foarte puţină atenţie. Numai Rocambole se uita la dânşii cu atenţie.

Pentru dânsul, aceşti oameni care beau fără să spună nici un cuvânt nu erau ceea ce vroiau să pară.

Sub redingota lor veche, Rocambole observase cămaşa de o mare fineţe.

Faţa lor măslinie şi părul lor negru indicau o origine străină şi poate orientală.

Rocambole, care văzuse atâtea lucruri, crezu că recunoaşte într-înşii tipul rasei noi datorită încrucişării rasei indiene cu rasa engleză, şi care sunt numiţi anglo-indieni.

În fine, aceşti doi oameni începură să vorbească într-o limbă neînţeleasă pentru Moartea Bravilor, Chanoine şi Marmouset. Acesta din urmă spuse:

— Dar ce limbă vorbesc?

— Sunt desigur din Auvergne, zise Chanoine

— Aş crede mai curând că sunt din Basques, reluă Moartea Bravilor.

— Sau englezi, adăugă Marmouset.

Rocambole recunoscuse limba indiană.

Şi pe când pe cei trei tovarăşi nu îi preocupa altceva decât să golească a şasea sticlă cu vin, Rocambole asculta cu atenţie.

El avea auzul foarte fin; ceva mai mult, el vorbea aproape toate limbile şi, odinioară, la Londra fusese în strânsă legături cu indienii.

Deci Rocambole înţelegea şi vorbea perfect limba brahmanilor.

Cei doi necunoscuţi continuau să vorbească cu siguranţa oamenilor convinşi că nimeni nu putea pricepe ceea ce vorbeau.

Dar Rocambole asculta…

Capitolul XVII

Aceşti doi oameni, care, într-o cârciumă din împrejurimile Parisului, vorbeau în limba indiană, ofereau, în afară de acest lucru ciudat, şi un contrast nu mai puţin ciudat.

La prima vedere, ei erau nişte oameni simpli din sud, din care unul era încă tânăr; cel dintâi, robust, înalt şi energic în atitudine şi în privire, al doilea foarte zvelt, cu nişte mâini şi picioare de femeie şi cu o faţă cu totul imberbă.

Vocea acestuia din urmă, avea ceva într-însa care nu semăna a fi de bărbat.

S-ar fi zis că e o femeie îmbrăcată bărbăteşte.

Ei vorbeau şi cel mai tânăr spunea în momentul când îi atrăseseră atenţia lui Rocambole.

— Parisul e mai mic decât Londra, dar e mai greu aici, să urmăreşti un om care are un interes oarecare să se ascundă.

I-am urmărit pe tată şi fiică timp de şase luni, aproape zi de zi. De douăzeci de ori am fost lângă dânşii, şi dacă ora prescrisă ar fi sunat, eram gata: dar, ştii Osmanco, că n-a venit momentul.

Cel mai bătrân făcu un semn afirmativ din cap.

— Continuă, Gurhi, zise el.

— I-am urmărit deci din Varşovia până la Paris; dar aici am pierdut urma lor, şi numai acum opt zile, când mi-a sosit scrisoarea de la comitetul din Londra, am putut da din nou de urma lor.

— În fine, i-ai regăsit?

— Da, fiindcă te voi duce chiar în noaptea asta, Osmanco, la uşa casei pe care ei o locuiesc.

Acela din tovarăşii lor desemnat cu numele de Osmanco, şi care avea o înfăţişare sălbatică, răspunse:

— Acum a sunat momentul şi ultima oară a „blestemului” a sosit.

— Zeiţa Kali va fi mulţumită, răspunse cel mai tânăr, adică Gurhi, am pregătit totul.

— Să vedem.

— „Blestematul”, urmă Gurhi a concediat acum opt zile un servitor bătrân. Apoi a venit la Paris şi şi-a luat un alt servitor. E unul dintr-ai noştri.

— Un indian?

— Nu, un englez afiliat, dar care vorbeşte perfect limba franceză şi care are aerul aşa de naiv, încât „blestematul” l-a luat fără nici o bănuială.

Un surâs sălbatic flutură pe buzele lui Osmanco.

Gurhi urmă:

— Acest om, va veni să ne deschidă porţile la miezul nopţii, şi vom intra. Tu ştii, Osmanco, fiii ţării noastre merg pe pământ fără a turti iarba şi că respirata lor n-a tulburat niciodată tăcerea nopţii?

Osmanco făcu un semn, ce s-ar traduce: „Desigur, că ştia”.

Pe când ei vorbeau astfel, Chanoine şi Marmouset discutau zgomotos şi Moartea Bravilor fusese cuprins de un fel de somnolenţă, datorită, fără îndoială, vinului băut.

Rocambole se prefăcea că doarme, dar nu pierdea nici un cuvânt din convorbirea celor doi indivizi.

Osmanco mai spuse:

— Dar copila unde e?

— Am regăsit urma ei şi apoi am pierdut-o.

— Cum?

— „Blestematul” o ascunse la o bătrână femeie care locuia pe strada Delta. Pregătisem totul spre a răpi copila, dar mi s-a luat înainte.

— De general?

— Nu ştiu, dar nu cred asta.

— Atunci de cine?

— Nu ştiu. Un lucru e sigur, copila a dispărut chiar în ziua când trebuia să punem mâna pe dânsa.

— Trebuie să o regăsim, zise Osmanco, tot ceea ce a însemnat aparţine zeiţei Kali.

— Va fi regăsită, zise Gurhi.

„Asta e ciudat, se gândi Rocambole. Copila de care ei vorbesc mi se pare că e fetiţa răpită de Chivotte şi pe care am luat-o sub protecţia mea.”

Osmanco reluă:

— La o leghe pe ţărmul drept al Senei, casa e izolată; tu vei putea strangula pe tată, eu o voi strangula pe fată, fără ca nimeni să ne deranjeze.

Osmanco adăugă cu nepăsarea pe care o inspiră fanatismul:

— Ce ne pasă dacă vom fi descoperiţi la urmă, şi dacă justiţia franceză ne va pedepsi? Viaţa nu ne aparţine. Ea e a asociaţiei noastre şi zeii pot dispune de ea după placul lor.

Gurhi se înclină.

— Ştii tu cel puţin bine drumul? întrebă Osmanco.

— Fără îndoială; de altfel dându-ţi întâlnire aici am avut planul meu.

— Ah!

— E un tren care trece pe aici la ora unsprezece.

— Bine!

— Îl vom lua până la Villeneuve-Saint-Georges.

Rocambole tresări la acest nume şi îşi spuse:

„Dacă cred că am recunoscut copila, cred de asemenea că nu mă înşel ghicind în oamenii de care ei vorbesc, bătrânul şi fata pe care vreau să-i apăr contra distrugătorilor.”

Şi el continuă să nu-i piardă din vedere pe cei doi indivizi.

Dar aceştia terminaseră fără îndoială toate destăinuirile; căci, începuseră să fumeze şi căzuseră în acea contemplare tăcută particulară oamenilor din Extremul Orient.

Moartea Bravilor care moţăi un moment, deschise ochii şi dădu cu cotul lui Rocambole.

— Ce vrei? întrebă acesta.

— Cred că e momentul să plecăm, zise banditul. Trebuie să fie aproape orele unsprezece.

— Ai dreptate, să plecăm!

În acelaşi timp Rocambole făcuse semn celorlalţi doi; adică lui Marmouset şi lui Chanoine.

Aceştia se sculară şi repetară:

— Haide, suntem gata!

Rocambole aruncă douăzeci de franci pe masă. Era mai mult decât valoarea consumaţiei, dar nu aşteptă restul şi plecă, zvârlind o ultimă privire rapidă ca fulgerul celor doi indieni.

Moartea Bravilor sări cel dintâi în barcă şi voia să o dezlege.

Rocambole îl opri:

— Dacă ne trebuie mai mult de o jumătate de oră spre a ajunge la Villeneuve, zise el, e zadarnic să mai mergem.

Şi cu un gest el îi împiedică pe ceilalţi doi să se îmbarce.

— Dar… stăpâne, murmură Moartea Bravilor, o jumătate oră sau o oră… ce e asta?

Rocambole avea un ceasornic sub bluza lui. El se uită şi observă că abia era ora zece şi jumătate.

— Vă garantez, zise Marmouset, că vom merge repede.

— Bine, căci n-avem timp de pierdut.

— Oh! zise Chanoine.

— Nu suntem singurii care vrem să dăm lovitura!

La aceste cuvinte cei trei bandiţi tresăriră.

Rocambole reluă:

— I-aţi văzut pe cei doi oameni, care beau în cârciumă?

— Da. Cred că sunt basci, zise Marmouset.

— N-am priceput nimic din limba lor, adăugă Moartea Bravilor.

— Nici eu, continuă Chanoine cu indiferenţă.

— Ei bine. Eu, răspunse Rocambole, am auzit, şi am priceput totul. Şi de aceea voi trei trebuie să vă supuneţi mie ca un singur om, adăugă dânsul cu un accent de autoritate.

— Ne vom ucide la un semn al dumitale, stăpâne, murmură Chanoine.

— Vrei sa mă arunc în apă? întrebă Moartea Bravilor.

— Nu, să ne îmbarcăm şi să mergem repede, ordonă Stăpânul.

— Trăiască Rocambole! strigă Marmouset, care cu o violentă mişcare împinse barca în larg.

Capitolul XVIII

Noaptea era înstelată, ca o noapte de iunie, dar luna lipsea.

Înălţimile din Charenton străluceau de lumină, şi Rocambole, în picioare în barcă, cu ceasornicul în mână, avea ochii fixaţi pe calea ferată de la Paris la Lyon.

Rocambole făcea următoarea socoteală:

„Indienii s-au înşelat, trenul pe care vor să-l ia nu trece la ora unsprezece pe la Charenton, ci pe la 11 şi jumătate. Cu oprirea din

staţia Maisons-Alfort trenul nu va sosi la Villeneuve decât la miezul nopţii. Dar de la staţia Villeneuve până la casa izolată e un drum de un sfert de oră. Noi, din contră, vom debarca tocmai în faţa casei, prin urmare vom sosi înaintea lor.”

Moartea Bravilor luase o lopată, Marmouset o alta şi Chanoine cu o a treia stătea la pupa şi o manevra cu putere.

Niciodată vreo luntre nu mersese aşa de repede.

Şi cum Rocambole stătea tăcut, bandiţii respectau această tăcere şi nu îndrăzneau să-l întrebe.

Marmouset se ţinu de cuvânt, barca merse aşa de repede şi de drept, încât trenul se afla încă în Paris când Rocambole şi tovarăşii săi se aflau deja în faţa casei izolate.

Atunci stăpânul spuse:

— Opriţi, când vom sosi la ţărm vă voi spune despre ce e vorba.

Câmpia era pustie.

Villeneuve-Saint-Georges, aşa de zgomotoasă în lunile de vacanţă, acum era redusă la populaţia ei de mici rentieri, de ţărani şi marinari, oameni care se culcă devreme.

Marmouset cu o lovitură de lopată împinse barca într-un tufiş de sălcii.

Moartea Bravilor o legă de un pom şi sări la pământ.

Chanoine vru să facă acelaşi lucru, când Rocambole îi spuse:

— Ei bine! Nu-ţi iei ciocanul?

— Dar, zise Chanoine, mi-ai spus că el e zadarnic.

— Mi-am schimbat părerea, ia-l.

În acelaşi timp Rocambole puse mâna sub barcă şi scoase o frânghie lungă de grosimea degetului. Apoi sări şi el pe ţărm.

— Acum, copiii mei, zise el, ascultaţi-mă:

— Vorbeşte, stăpâne.

— Ştiţi cine erau acei doi oameni, care vorbeau într-un colţ în cârciuma tatălui Heurtebise?

— Nu.

— Sunt membrii unei alte bande de hoţi şi asasini.

— Nişte camarazi! răspunse cu naivitate Chanoine.

— Ei vorbeau să dea aceeaşi lovitură ca noi.

— N-am poftă să împărţim câştigul, zise Moartea Bravilor.

— Nici eu, zise cu răceală Rocambole.

— Ce ordoni, stăpâne? zise Chanoine.

— Veniţi, veţi afla.

Şi Rocambole se îndreptă pe drumul care ducea la parc.

Pe când el mergea repede, se auzi în depărtare un şuierat zgomotos.

Era trenul care pleca din Paris.

Pentru a veni de la gară la poarta parcului nu era alt drum decât

această cărare săpată între două ziduri pe care se aflau Rocambole şi tovarăşii săi.

La o sută de metri de poarta parcului, unul din ziduri avea o mare spărtură, prin care se putea trece în proprietatea vecină.

Era un loc viran, vast fără nici o locuinţă.

În faţa acelei spărturi, adică la zidul opus, se afla un arbore.

Atunci Rocambole începu să desfăşoare ghemul său de frânghie şi legă un capăt de pom la o distanţă de un picior de pământ.

Apoi se îndreptă spre spărtură şi pătrunse în acel loc.

Tovarăşii săi se uitau la dânsul cu mirare.

El le făcu semn să-l urmeze.

Intrat în acel loc, stăpânul legă celălalt capăt de un alt arbore, în aşa fel încât drumul era tăiat de această barieră, invizibilă în întuneric.

— Am priceput, zise Marmouset, camarazii se vor încurca în sfori şi vor cădea la pământ.

— Tăcere! zise Rocambole.

Un nou şuierat mai apropiat anunţa că trenul intrase în staţia Maisons-Alfort.

Atunci stăpânul făcu un nou semn, şi tovarăşii se culcară jos lângă spărtura din zid.

— Acum, copiii mei, zise Rocambole, ascultaţi-mă bine. Cu orice preţ, chiar periclitându-ne vieţile noastre, trebuie să punem mâna pe aceşti doi oameni; aş vrea să-i prindem vii; dar dacă opun rezistenţă va intra în acţiune ciocanul lui Chanoine.

— O lovitură la tâmplă şi totul e terminat, murmură banditul cu mândrie.

— Eu, zise Marmouset, mă însărcinez să am grijă de cel tânăr.

— Ei bine! zise Moartea Bravilor şi eu nu mai am nimic de făcut?

— Oh! zise Rocambole surâzând, linişteşte-te, va fi de lucru pentru toată lumea.

Şuieratul se auzi din nou şi trenul trecu prin apropiere.

— Peste zece minute vor fi aici, zise Rocambole. Tăcere, şi fiţi atenţi.

Într-adevăr după câteva minute, se auziră paşi pe drum.

Rocambole îşi lipise urechea de pământ şi asculta:

— Numai indienii sunt în stare să meargă astfel, murmură el în fine, sunt mai mulţi de doi.

Într-adevăr, după zece secunde, trei siluete se conturară în depărtare.

Siluetele a trei oameni, care mergeau şi vorbeau în acelaşi timp pe şoptite.

— Vezi că e de lucru şi pentru tine, zise Rocambole atingând cu cotul pe Moartea Bravilor.

Apoi adăugă pe şoptite:

— Nimeni să nu se mişte înainte semnalului meu.

Tovarăşii lui Rocambole statură muţi şi nemişcaţi.

Cei trei oameni continuau să înainteze, dar mergeau încet, şi păreau că se sfătuiesc.

Rocambole cu urechea lipită de pământ nu pierdea nici un cuvânt din conversaţia lor.

Desigur, ei vorbeau tot în limba indiană, şi eroul nostru pricepu că acest al treilea personaj care era cu dânşii nu era altul decât acel pretins servitor, intrat de curând în serviciul tinerei femei şi al bătrânului şi care trebuia să dea ajutor asasinilor.

Într-adevăr când ei se apropiară mai mult, Rocambole putu distinge foarte bine o a treia voce pe care n-o auzise încă.

Această voce spunea:

— E prea curând… trebuie să mai aşteptăm.

În acelaşi timp omul care vorbea astfel arăta vila dintre arbori, ale cărei ferestre erau încă luminate.

— Vom aştepta! zise o a doua voce pe care Rocambole o recunoscu a fi a aceluia mai bătrân, adică a aceluia pe care tovarăşul lui îl numise Osmanco.

— Să aşteptăm, fie, dar unde? întrebă Gurhi la rândul său.

Cel dintâi întinse mâna chiar spre locul unde se aflau ascunşi, Rocambole şi tovarăşii săi, adică la spărtura din zid.

— Veţi aştepta acolo, zise el, şi când cucuveaua va cânta de trei ori veţi continua calea.

În acest moment, pe Rocambole îl cuprinse o vagă nelinişte şi începu să mângâie mânerul unui pumnal pe care-l purta la piept.

Capitolul XIX

Neliniştea lui Rocambole era uşor de înţeles.

Pătrunzând în acel loc prin spărtură, indienii puteau evita acea frânghie.

Apoi, cu acea fineţe a auzului şi mirosului care-i caracteriza, ei puteau să ghicească prezenţa lui Rocambole şi a bandei sale şi să se retragă.

Ori asta Rocambole nu o dorea.

De asemenea, apărarea oaspeţilor vilei de fanatismul distrugătorilor nu era singurul său scop. Rocambole vroia mai ales să înţeleagă acest straniu mister, al unor oameni, care la trei mii de leghe de ţara lor, îi urmăreau pe inamicii zeiţei Kali şi a zeului Siva.

Acest colţ al Indiei, transpus la Villeneuve-Saint-Georges, aceşti străini deghizaţi ca lucrători parizieni, toate i se păreau aşa de ciudate, aşa de extraordinare încât voia să aibă dezlegarea enigmei.

Primul din cei trei indieni, adică servitorul, mai spuse tovarăşilor

săi:

— Mă întorc pe acelaşi drum.

— De ce?

— Fiindcă n-am cheia de la poartă.

— Pe unde ai ieşit? întrebă Osmanco.

— Printr-o portiţă care se află în partea de sus a parcului. Spre a ajunge acolo trebuie să cobor din nou şi să iau un alt drum.

— Şi noi, întrebă Gurhi, vom rămâne aici?

— Da, până ce veţi auzi cele trei ţipete ale cucuvelei.

— Bine, zise Osmanco.

Rocambole respiră.

Cei trei tovarăşi, nemişcaţi, îşi ţineau chiar şi răsuflarea.

Servitorul se întoarse înapoi pe drum.

Cât despre Osmanco, el se aşeză aşa de aproape de Rocambole, încât, acesta întinzând mâna l-ar fi putut atinge. Gurhi se culcase pe iarbă.

Moartea Bravilor şi Chanoine aşteptau cu nerăbdare.

Dar Rocambole nu părea deloc grăbit.

Osmanco avea ochii fixaţi asupra vilei ce se zărea printre arborii din parc.

O singură fereastră era încă luminată.

Marmouset, care se strecurase lângă Rocambole, apropie buzele de urechea lui şi-i spuse:

— E fereastra bătrânului.

Dar, oricât de încet, vorbise, Osmanco l-a auzit.

Şi deodată indianul se sculă speriat şi strigă:

— Ajutor, Gurhi!

În acelaşi timp el vru să facă un pas înainte, ghicind un pericol misterios.

Dar atunci se împiedică de frânghie şi căzu la pământ.

Şi pe când scotea un nou ţipăt, Chanoine şi Moartea Bravilor căzură asupra lui ca fulgerul.

Totul s-a petrecut într-o clipă.

Osmanco a fost apucat de gât şi strâns aşa de tare încât îi era cu neputinţă să strige.

În acelaşi timp a fost răsturnat la pământ, şi Chanoine i-a pus un genunchi pe piept.

Apoi ridică teribilul său ciocan spre a-l lovi.

Moartea Bravilor, însă, îl opri:

— Aşteaptă ordinul stăpânului, îi zise el.

Stăpânul, la rândul său, nu stătuse degeaba.

La ţipătul scos de Osmanco, Gurhi se repezise spre dânsul.

Dar, Rocambole îl apucase cu mâna lui de fier, în acelaşi timp el îi puse pumnalul în piept şi pronunţă un cuvânt indian, ce însemna:

— Taci!

Strangulatorul fusese mai mirat la auzul limbii lui materne, decât la ameninţarea pumnalului.

Şi deodată el încetă să se mai zbată, cufundându-se în acea imposibilitate resemnată şi dispreţuitoare a acestor oameni, care cred în fatalitate şi nu încearcă niciodată să lupte împotriva ei.

Rocambole îl răsturnă la pământ.

Apoi îi zise lui Marmouset:

— Ţine-l!

Marmouset se supuse.

Indianul nu era prea robust; de altfel el nu se gândea deloc să se apere.

Marmouset îl înhăţă de mâini, pe când Rocambole îi făcea percheziţie corporală.

Gurhi avea o frânghie, înfăşurată în jurul corpului.

Era laţul lui de strangulator.

Mai avea un revolver de fabricaţie englezească şi un pumnal pe lama căruia erau nişte semne ciudate. Rocambole luă revolverul, pumnalul şi laţul. Apoi cu batista îl legă pe Gurhi la gură.

— Ţine-l, îi zise el lui Marmouset.

Şi alergă la Osmanco, care continua să se zbată în mâinile lui Chanoine şi ale lui Moartea Bravilor.

— Trebuie să lovesc, stăpâne? zise Chanoine.

— Nu.

Şi Rocambole apropiindu-se de Osmanco, îi zise în limba indiană:

— Taci, Siva vrea astfel!

Limba maternă murmurată deodată la urechea lui, produse acelaşi efect şi asupra lui Osmanco.

El încetă să se lupte, să se zbată şi îl privi pe Rocambole ai cărui ochi străluceau noaptea ca fulgerul, cu un fel de spaimă superstiţioasă.

Rocambole îl percheziţionă întocmai ca şi pe Gurhi.

Osmanco avea de asemenea asupra lui o frânghie, un pumnal şi un revolver.

Apoi, Rocambole le deznodă frânghia pe care o luase din barcă şi o legase de-a curmezişul drumului.

Şi tăind-o în două cu pumnalul său, luă o jumătate şi legă cu dânsa mâinile şi picioarele lui Osmanco.

Acesta nu opuse nici o rezistenţă.

Ceea ce îl uimi şi mai mult, sporindu-i spaima superstiţioasă a fost abilitatea minunată cu care Rocambole făcea nodurile când îl lega.

Niciodată vreun jongler indian nu făcuse noduri mai perfecte.

Rocambole îl legă la gură după cum îl legase şi pe Gurhi.

Apoi, spuse tovarăşilor săi:

— Acum băieţi, planul nostru s-a schimbat.

— Cum asta? întrebă Moartea Bravilor.

— Tu Chanoine şi Marmouset, îi veţi lua pe aceşti doi oameni pe umerii voştri.

— Bine! zise Moartea Bravilor. Şi apoi?

— Îi veţi duce în barcă.

— Dar zise Marmouset cu părere de rău, nu dăm lovitura de sus?

Şi cu mâna el arătă vila.

— O voi face singur.

— Dar, murmură Moartea Bravilor, n-ai nevoie de un ajutor stăpâne?

Rocambole dădu din umeri.

— E o muncă de copil, zise el.

Apoi pentru ca să termine mai repede îi zise lui Chanoine:

— Dă-mi ciocanul tău.

— Iată-l.

— Acum, adăugă el, duceţi-vă în barcă şi aşteptându-mă nu uitaţi că răspundeţi cu viaţa voastră de aceşti doi oameni.

— Fii liniştit, stăpâne, răspunse Moartea Bravilor.

Chanoine, care era mai voinic, îl luă pe Osmanco pe umeri.

Moartea Bravilor şi Marmouset îl luară pe Gurhi. Apoi câteştrei coborâră la ţărm.

Atunci Rocambole cu ciocanul în mână se îndreptă spre poarta vilei.

Dar după ce făcu zece paşi aruncă ciocanul, şi scoase unul din laţurile de mătase.

În acest moment lumina care mai ardea încă la una din ferestre îl intriga.

Şi atunci un urlet de cucuvea sfâşie văzduhul.

Rocambole recunoscu semnalul adresat de servitor indienilor.

Ajuns lângă poartă el se sprijini de un arbore şi aşteptă. Puţin după aceea poarta se deschise şi servitorul făcu câţiva paşi în afară, spunând în limba indiană:

— Unde sunteţi?

Deodată laţul şuieră prin aer ca o viperă, se înfăşură de gâtul servitorului şi Rocambole murmură:

„Cred că sunt de aceeaşi forţă ca strangulatorii.”

Capitolul XX

Să pătrundem acum în vilă.

De la dispariţia lui Micheld, timp de opt sau zece zile, bătrânul rămase tăcut, iar fata se resemnă.

Ei evitau să se întâlnească în altă parte decât în sufragerie şi seara, supunându-se mai mult obiceiului decât dragostei, Nadeia întindea fruntea generalului Komistroi.

Resemnarea ei nu era decât aparentă.

Nadeia, îşi amintise ultimele cuvinte ale lui Micheld:

— Vei găsi îngropat la picioarele unui arbore din parc, un manuscris care-ţi va spune totul; eu nu îndrăznesc să-ţi zic.

A doua zi, vă amintiţi, Micheld nu mai era în vilă.

Generalul îl gonise – spunea dânsul.

Într-adevăr, în aceeaşi seară un alt servitor venise în locul lui Micheld, şi generalul spusese fiicei sale:

— Scumpa mea, fă-mi plăcerea să nu vorbeşti niciodată despre afacerile noastre în faţa acestui om, pe care nu-l cunosc decât din certificatele pe care mi le-a adus.

Nadeia nu răspunse.

Ea aştepta o noapte întunecoasă când generalul se va culca devreme.

Nadeia vroia să dezgroape manuscrisul lui Micheld. Nadeia vroia să ştie ce se întâmplase cu soţul şi copilul ei.

În fine momentul pe care ea îl credea nimerit sosise.

Nadeia observă că noul servitor, englezul John, ieşea în toate serile după cină şi nu se întorcea decât noaptea foarte târziu.

Lucru ciudat! generalul, care nu vroia ca Micheld să iasă, n-avea deloc aerul să se preocupe de desele absenţe ale lui John.

În acea seară, pe când, John se ducea la gara Villeneuve să-i primească pe cei doi strangulatori, pe când Rocambole şi ai săi întindeau acestora din urmă cursa în care i-am văzut căzând, Nadeia la fereastră, nemişcată, aştepta ca lumina ce ardea în odaia tatălui său să se stingă.

Generalul avea obiceiul să citească în pat timp de câteva minute înainte să adoarmă.

Când sufla în lumânare, însemna că-l cuprindea somnul.

Cum primul somn e destul de greu, Nadeia se bizuia pe acest somn.

În fine, puţin după miezul nopţii, arborii din parc pe care se reflecta lumina, rămaseră în întuneric.

Generalul dormea.

Atunci Nadeia se înfăşură într-o manta, deschise uşa fără zgomot şi ieşi din odaia sa în vârful picioarelor, fără lumină şi cu mii de precauţii.

Inima îi bătea cu putere.

Ea ajunse până la ultima treaptă a scării.

Se căzni să deschidă fără zgomot uşa ce dădea în parc.

După ce trecu de această uşă, cum aerul rece al nopţii îi biciuia faţa, ea se opri un moment.

Sub mantaua ei avea o mică lopată pe care o furase în cursul zilei, din seră.

Nadeia se opri căci i se păruse că aude şoapte în depărtare şi un

zgomot de paşi în fundul parcului.

Dar, după un moment de ezitare, ea îşi continuă drumul, numărând pomii de pe aleea cea mare.

Nadeia era aşa de emoţionată, încât cu uşurinţă se convinse că fusese jucăria unei iluzii, şi că numai vântul suflase printre pomi.

Cu toate acestea, continuând să coboare aleea cea mare, ea se întoarse de mai multe ori spre casă.

Dar fereastra generalului, care, singură îi atrăgea atenţia, era închisă.

În fine ea sosi la picioarele arborelui indicat de Micheld.

Noaptea era destul de întunecoasă, am spus; cu toate astea, Nadeia începuse să sape.

După câteva minute, lopata întâlni un corp dur.

Inima Nadeiei bătea cu putere.

Ea apucă lopata şi continuă să sape şi, în sfârşit reuşi să scoată acel vas din pământ. Îl luă şi fugi spre casă.

S-ar fi zis că era un hoţ fugind cu prada sa.

Ea închise uşa cu aceleaşi precauţii şi se întoarse tot pe întuneric în camera sa.

Apoi închise uşa cu cheia.

După aceea, ea se duse spre fereastră şi lăsă perdeaua.

Vroia ca nici o rază de lumină să nu treacă prin fereastră şi să nu se reflecte pe arbori deşteptându-l pe general.

Când ea termină toate aceste pregătiri, aprinse o lumânare.

Când lumină odaia, tânără femeie scoase un ţipăt teribil.

Un om stătea pe un fotoliu lângă patul ei.

Şi acest om era generalul Komistroi, tatăl Nadeiei.

Palidă şi tremurând, Nadeia, după ce scoase un ţipăt se dădu înapoi.

Dar deodată ea fu mirată de expresia stranie a feţei tatălui său.

De obicei, bătrânul avea o înfăţişare aspră şi sălbatică.

Fata lui nu-l privea decât tremurând şi nu i se adresa decât cu spaimă.

Lucru straniu! Generalul nu mai era acelaşi la această oră.

Faţa sa era tristă; ea era marcată de o mare durere, şi Nadeia tresări văzând două lacrimi mari curgând pe obrazul lui palid.

În acelaşi timp el îi spuse cu o voce înăbuşită, arătând vasul care cuprindea manuscrisul şi pe care ea îl ţinea încă în mână:

— Vrei deci să ştii totul, Nadeia, fata mea?

Aceste cuvinte fură pronunţate pe un ton aşa de dulce, încât o mişcară pe Nadeia până în adâncul sufletului.

— Tată!… murmură ea.

El reluă cu amărăciune:

— Vrei să ştii ce am făcut cu copila ta?

Nadeia îşi plecă ochii, dar răspunse cu hotărâre:

— Da, vreau!

— Ce am făcut cu Constantin?

Ea făcu un semn energic din cap.

— Micheld ţi-a spus, reluă el foarte mişcat şi trist. Am făcut să dispară copila ta.

Nadeia scoase un ţipăt:

— Dar ea trăieşte, cel puţin?

— Da, trăieşte! răspunse generalul, mă întrebi dacă ea trăieşte!

Avea în voce atât de multă tristeţe, încât o emoţiona profund pe Nadeia.

— Dumnezeul meu! murmură ea, ce fel de om eşti?

— Sunt tatăl tău, răspunse el, tatăl tău, asupra căruia planează o fatalitate teribilă, neînduplecată şi care, de mai mulţi ani, joacă un rol de călău, pe când inima lui e plină de dragoste pentru tine.

— Tată!

— Da, reluă el, am făcut să dispară copila ta; dar ştiu unde ea e şi veghez asupra ei… Da, l-am trimis pe Constantin în Siberia…

La acest cuvânt ea se înfioră.

— Dar ştii pentru ce? reluă generalul

Şi cum dânsa îl privea mirată:

— Spre a-l smulge de la o moarte teribilă… spre a-l salva!…

Nadeia îl privea pe tatăl său şi se întreba dacă el nu înnebunise subit.

Generalul o luă de mână şi îi spuse:

— Manuscrisul lui Micheld nu-ţi va spune nimic. Micheld nu ştia decât ceea ce a văzut. Îţi voi spune totul şi mă vei judeca… şi atunci vom vedea dacă vei mai îndrăzni să-l acuzi pe tatăl tău.

Vorbind astfel, bătrânul general o luă pe fiica sa pe genunchi.

Capitolul XXI

Nadeia privea cu mirare cele două lacrimi ce curgeau din ochii tatălui său.

Amintindu-şi de timpurile cele mai îndepărtate, ea îl văzuse pe general aspru, aproape sălbatic şi părând lipsit de orice sentiment omenesc.

Şi acest om plângea!

Şi vorbind, acum avusese unul din acele accente pornite din inimă care nu pot fi descrise de nici o pană!

— Nadeia mea iubită… îi zise el, nu ştiu ce a putut să-ţi spună acest dobitoc de Micheld, dar ghicesc. El ţi-a vorbit despre mine după cum a vrut, dar istoria mea adevărată nu o ştie.

Nadeia se uita mereu la tatăl ei şi părea că se întreabă dacă nu e jucăria unui vis.

Generalul continuă plecându-şi fruntea:

— Istoria mea, după Micheld, ţi-o voi spune în două cuvinte: supus rus, polonez cu inima şi prin naştere, am fost unul din primii nobili ai Varşoviei care au ridicat steagul revoluţiei. Capitala vechii Polonii, liniştită în ajun, sub dominaţia moscovită, a devenit a doua zi un focar al insurecţiei. Garnizoana rusească a fost nevoită să se retragă; au fost lupte sângeroase. Printre ofiţerii ţarului a fost unul, anume Constantin, care o iubea pe fiica mea, şi aceasta îl iubea. Nu e aşa, Nadeia?

— Da, tată, zise tânără fată plecându-şi capul.

— Fiica mea, continuă generalul Komistroi, nu îndrăznea să-mi destăinuiască amorul ei pentru un soldat al ţarului, căci ea ştia iubirea mea pentru Polonia. Cu toate acestea ea îl iubea. Ea îl iubea aşa de mult, încât devenise culpabilă; şi când, învinşi, revoltaţii au trebuit să părăsească Varşovia, când fugind am luat-o pe fata mea cu mine, ea era pe punctul de a deveni mamă. Ne-am refugiat într-un vechi castel ce-l posedam în mijlociul pădurii, în pustietate, unde ruşii nu pătrunseseră niciodată.

— Aşa e, Nadeia?

— Da, tată.

Şi Nadeia continua să-şi ţină ochii aplecaţi în pământ.

Generalul reluă.

— Într-o noapte, durerile facerii o cuprinseră pe fiica mea. Chiar în acea noapte un om sosi călare, se aruncă la genunchii mei şi îmi spuse:

„— Am venit să îmi capăt iertarea sau moartea: mă numesc Constantin; sunt căpitan în armata rusească şi am dezertat…”

Şi cum îl priveam, el adăugă:

„— Sunt tatăl copilului ce se va naşte.”

— Am avut un moment de furie subită, am vrut să-l ucid pe acel om, nemulţumit de sângele Poloniei, dezonorase şi o fată a Poloniei. Primul ţipăt al copilului opri însă braţul meu. Aşa e, Nadeia?

— Da, tată.

Generalul îşi şterse lacrimile de la ochi şi continuă:

— L-am iertat pe Constantin, i-am făgăduit mâna fiicei mele. Şi când l-am iertat, mama mi-a întins copilul ei. Apoi ea leşină. Când şi-a venit în fire, copilul ei nu mai era acolo. Constantin dispăruse de asemenea. Ea era singură. Singură cu tatăl ei care, cu o faţă severă, îi spunea: „Constantin te-a părăsit şi copilul tău a murit.” Aşa e, Nadeia?

— Da, tată, murmură tânără fată tremurând.

— În acelaşi timp, urmă bătrânul, servitorii pregăteau bagajele şi am plecat. „Unde mergem?” ai întrebat. Nu ştiai şi nici nu vroiam să-ţi spun. Lucru straniu! la două leghe de castel, am întâlnit un avanpost rusesc, şi ruşii ne-au lăsat să trecem. Cu toate acestea, fusesem judecat

în lipsă, cu o lună înainte, şi un consiliu de război mă condamnase la moarte. Până la graniţele prusiene, mi-am spus continuu numele meu, şi peste tot am fost lăsat să trec. Numai doi servitori mă însoţeau: Micheld şi nevasta sa. În Prusia ai fost cuprinsă de o nouă slăbiciune, şi raţiunea ţi s-a tulburat. Când ţi-ai revenit, erai în Franţa. Îmi cereai copilul şi îţi repetam că el murise. Îl chemai pe Constantin şi ţi-am răspuns că el te-a părăsit. Atunci, fără îndoială, reluă generalul cu un accent de amară ironie, că lui Micheld i-a venit gustul să-şi scrie memoriile, care sunt acolo.

Şi generalul întinse mâna spre vasul de pământ, şi scoase un manuscris destul de voluminos.

— Nu l-am citit, zise el, dar pot să-ţi spun dinainte ceea ce el conţine. Micheld mărturiseşte că, pe când erai leşinată, ţi-am dat o băutură care ţi-a tulburat raţiunea timp de mai multe săptămâni. Că, pe când erai nebună, ruşii au intrat în castel şi că m-am supus lor, pe când Constantin era arestat. Că, în fine l-am trimis pe dânsul, cu fiica ta, cu ordinul de a o încredinţa unui necunoscut. Ar trebui să-ţi mai spun încă, urmă generalul, că în Prusia te-am privat, din nou, de raţiunea ta, graţie acestei băuturi misterioase, şi că ai fost nebună nu câteva săptămâni, ci mai mulţi ani.

— Mi-a spus astea, răspunse Nadeia.

— Ei bine, zise generalul, fiindcă vrei să ştii totul, ascultă acum nu versiunea lui Micheld, ci pe a mea…

Şi generalul Komistroi se sculă în picioare, mândru şi liniştit, cu privirea fulgerătoare, adăugând:

— A venit momentul în care trebuie să cuceresc stima şi amorul tău filial.

Capitolul XXII

Nadeia îşi privea tatăl cu o uimire crescândă. Niciodată, ea nu-l văzuse în această ipostază.

Generalul reluă:

— Acum îţi voi spune istoria mea, istoria mea adevărată:

Sunt polonez dar nu port numele meu… Am încercat să-l uit chiar eu, şi totuşi nu sunt nici un proscris, nici un mare criminal. La 28 de ani, având oroare de jugul moscovit, care apăsa asupra nenorocitei noastre ţări, m-am îmbarcat pentru Indii. După un an am fost numit comandant în armata Companiei Indiilor, care, pe atunci era înfloritoare. Aveam ca prieten, un tovarăş din copilărie, care era rus. Eram fraţi de arme. După câţiva ani eram colonelul unui regiment de „cipaye” şi m-am amorezat de miss Anna Harris, fiica generalului cu acelaşi nume. Era mama ta. I-am cerut mâna. La cererea mea, generalul îşi încruntă sprâncenele şi răspunse printr-un refuz. Atunci mi-am susţinut cu tărie dragostea mea, afirmând că miss Anna mă

iubea, că o iubeam, că a refuza unirea noastră era nenorocirea noastră.

Multă vreme, sir Harris păstră o tăcere potrivnică, în fine, el îmi spuse:

„— Nu crede că refuz cererea dumitale, fiindcă eşti ofiţer. Dovada e că am o a doua fată, miss Ellen, şi că, dacă vrei să o iei de soţie, ea e a dumitale."

La aceste cuvinte am răspuns:

„— Nu pe miss Ellen, ci pe miss Anna o iubesc şi vrea să o iau de soţie."

„— Dar, nenorocitule, strigă în fine generalul Harris vrei să fii ucis de pumnal în ziua căsătoriei dumitale?"

„— Ucis?" am răspuns eu uimit.

„— Vrei dar ca soţia ta să-ţi fie strangulată în braţe?"

Şi cum nu pricepeam, el adăugă cu o voce tremurândă el, care îşi căpătase o mare reputaţie de bravură:

„— Miss Anna e destinată zeiţei Kali."

Îl priveam uimit şi el urmă:

„— Nu ştii dar în ce ţară ne aflăm?"

„— Ştiu, răspunsei, că suntem în Indiile engleze şi că adorăm un Dumnezeu atotputernic, iar nu o divinitate indiană."

El avu un surâs plin de amărăciune:

„— Suntem stăpâni în aparenţă. E adevărat, zise el, că ocupăm oraşele, fortăreţele, că i-am cucerit pe toţi şi i-am deposedat pe regi."

„— Ei bine, atunci?" îi spusei.

„— Ei bine, nu suntem noi, stăpânii adevăraţi. Deasupra puterii noastre, care se afirmă ziua prin regimente strălucitoare, printr-un drapel care protejează oraşe bogate, prin flote superbe care străbat oceanul Indian, e o putere ocultă, misterioasă, un guvern al întunericului, care îşi ţine adunările în adâncul pădurilor virgine, în templele ruinate, în subterane necunoscute, consacrate altădată divinităţilor lor întunecate. Această putere, această asociaţie teribilă, care are ramificaţii în lumea întreagă şi o agenţie principală la Londra, este aceea a strangulatorilor. Fanatici stranii, ei merg sub drapelul unei divinităţi a întunericului, zeiţa Kali, acest monstru cu faţa de femeie, care după dânşii, se hrăneşte cu sânge omenesc."

„— Dar de ce, am strigat eu, întrerupându-l pe generalul Harris, te temi de strangulatori pentru fiica dumitale?"

„— Îţi spun că ei au consacrat-o zeiţei Kali."

„— Ei bine?"

„— Ascultă, reluă el, căci cred că nu am fost suficient de explicit. Strangulatorii se recunosc între dânşii prin semne misterioase; dar noi englezii, europenii sau indienii neafiliaţi, nu vom putea niciodată să-i recunoaştem. Sectanţii acestei religii stranii aparţin tuturor claselor.

Unii din ei sunt gentilomi perfecţi şi trăiesc la Londra, ei se văd la Covent-Garden, în jurul palatului Buckingham şi în parcul Saint-James. Ei se află printre soldaţii şi servitorii noştri. E o reţea care ne-a învăluit. Fanteziile zeiţei Kali, care, după cum crezi, nu se manifestă oamenilor decât prin preoţii ei, fanteziile ei, sunt nenumărate. Ea şi-a manifestat, acum cincisprezece ani, o dorinţă din cele mai ciudate, ca şaizeci de fete tinere între zece şi douăzeci de ani să-i fie dăruite, şi, prin urmare, să fie condamnate la un celibat etern. Cu acest preţ, nenorocitele virgine vor fi la adăpost de laţul strangulatorilor."

„— Dar, generale, strigai eu din nou, aceşti oameni ordonă şi dumneata te supui?"

„— Aşteaptă, vei vedea cum se petrec lucrurile. Strangulatorii anunţă voinţele teribilei lor zeiţe prin placarde ce se găsesc dimineaţa lipite de arborii locurilor publice destinate plimbărilor sau la uşa monumentelor. Acelea care anunţau ultima fantezie a zeiţei erau astfel concepute: «Băieţii şi fetele alese de zeiţa Kali vor fi marcate cu sigiliul lor.» Din acea zi, oricine avea o fată, o păstra ca o comoară şi o păzea cu mii de precauţii. Grijă zadarnică. Ceea ce zeiţa vroia, trebuia să se întâmple. Îi gonisem pe toţi servitorii, care erau de origine indiană. Nu păstrasem în jurul meu decât europenii; şi cum cerusem să mă întorc în Anglia, speram că ordinul meu de chemare va sosi la timp. Am împrejmuit apartamentul fetelor mele cu un gard mare şi cu numeroase santinele. Doicile lor petreceau noaptea în odaia lor. Un singur om pătrundea acolo, şi acest om era un locotenent de cipaye, alb ca dumneata şi ca mine, care purta un nume englezesc şi îmi era aghiotant. În fine ordinul meu de chemare sosi. M-am îmbarcat a doua zi şi, sporind precauţiile, pe măsură ce ora plecării mele se apropia, am dublat santinelele şi vroiam să petrec chiar eu această ultimă noapte în odaia copilelor mele. Mult timp m-am luptat cu somnul; dar în fine, capul mi s-a îngreunat şi am adormit. Când m-am deşteptat, se făcuse ziuă şi toţi dormeau în jurul meu. Un mare câine prepelicar era culcat la uşa acelei odăi şi totuşi nu lătrase. Cu toate acestea, una din fetele mele, miss Anna, era culcată pe jumătate goală, şi am văzut pe umărul e tatuajul sacru. Ea era marcată cu sigiliul misterios al zeiţei Kali. Ea nu simţise nimic şi nimeni nu se deşteptase nici chiar câinele nu lătrase. Totuşi strangulatorii intraseră…"

La această amintire, sir Harris îşi ascunse faţa între mâini şi murmură cu o mare disperare:

„— Miss Anna e de aici înainte consoarta zeiţei Kali, şi dacă o mărit va muri, căci oricine nu se supune teribilei divinităţi trebuie să moară."

„— Dar, am observat, de atunci sunt cincisprezece ani! strangulatorii au uitat-o pe fata dumitale!"

„— Oh! nu! răspunse generalul. În fiecare an, în această perioadă,

fata mea primeşte printr-o mână invizibilă, adică ea găseşte pe masa sa de toaletă sau în budoarul său, aci un colac de perie fine, aci o brăţară de aur masiv. Acesta e cadoul zeiţei Kali. Atâta timp cât miss Ana nu se va căsători, ea va fi iubita teribilei zeiţe şi ne va apăra pe toţi. Strangulatorii ne consideră sacri, şi oricine e prieten cu ea sau servitorul meu se bucură de această protecţie.”

„— Şi dacă se va mărita?…”

L-am văzut pe general întorcând capul; dar în acel moment, miss Anna intră şi zise cu tărie:

„— Tată nu mă tem de moarte, şi vreau să mă mărit cu colonelul, căci îl iubesc.”

Sir Harris scoase un ţipăt şi se dădu înapoi speriat.

În acest moment, generalul Komistroi se opri spre a-şi şterge sudoarea ce-i curgea pe frunte.

Nadeia asculta palpitând această stranie povestire.

Capitolul XXIII

Generalul Komistroi reluă:

— Spaima lui sir Harris a fost aşa de mare auzind-o pe fata lui exprimându-şi cu atâta tărie dorinţa, încât nu găsi nici un cuvânt spre a răspunde.

Miss Anna era o femeie de caracter; ce dânsa hotăra, trebuia să se împlinească.

Nici lacrimile surorii sale, nici rugăminţile tatălui său, nu o clintiră.

„— Te iubesc, îmi spuse dânsa, şi vreau să fiu soţia ta.”

„— Şi eu te voi apăra!” am răspuns cu entuziasm.

Nunta fu celebrată la Calcutta, şi s-a hotărât să plecăm din Indii chiar a doua zi.

Generalul era bătrân, avea nevoie de odihnă; el a obţinut să fie trecut în rezervă.

În acest context are loc unul din evenimentele vieţii mele, legat de amicul meu, tânărul ofiţer rus, care era în serviciul Companiei Indiilor.

Eram fraţi de arme, ţi-am spus, Nedeia. Piotr era numele său, se căsătorise cu doi ani înaintea mea.

El avea doi copii, o fată şi un băiat, din căsătoria lui cu o tânără anglo-indiană.

Piotr a vrut să fie martor la căsătoria mea; soţia lui a fost domnişoară de onoare a nevestei mele.

Guvernatorul general, care ştia ce pericol plana asupra noastră, dublase garnizoana din Calcutta.

Un regiment indigen, în care se bănuia prezenţa câtorva afiliaţi, a fost trimis în altă parte.

După ce s-a celebrat căsătoria, eu şi cu soţia mea ne-am dus la

bordul vaporului, care trebuia a doua zi să plece spre Europa.

Sir Harris şi Piotr ne însoţiseră.

La bord se dădu o serbare.

Se dădu un bal în onoarea noastră.

Sir Harris şi oamenii casei erau foarte neliniştiţi; miss Anna surâzândă, liniştită – spunea:

„— Nu mă tem de strangulatori."

Balul se prelungi până după miezul nopţii, stelele începură să dispară de pe cer când luntrele ce trebuiau să-i ducă pe invitaţi pe uscat, se puseră în mişcare.

Pusesem santinele la uşa cabinei soţiei mele şi eram frământat de nişte presimţiri aşa de crude, încât am vrut să petrec prima mea noapte de nuntă într-un fotoliu, stând în faţa unei mese, cu două pistoale în mână.

Îmi era sete, servitorul meu îmi aduse un grog, pe care l-am băut.

După câteva minute dormeam un somn adânc.

Ce s-a petrecut atunci? Nu ştiu.

Dar, când dimineaţă m-am deşteptat, am observat cu spaimă că eram dezbrăcat până la brâu.

În acelaşi timp m-am uitat într-o oglindă şi am scos un ţipăt.

Pieptul meu era acoperit de acele tatuaje misterioase de care îmi vorbise sir Harris.

Am făcut o săritură până la patul în care dormea miss Anna.

Ea dormea liniştită. Am deşteptat-o, ea mă privi şi păli.

„— Ah! îmi spuse ea, eşti marcat ca şi mine… iartă-mă!…"

Strangulatorii pătrunseseră în cabina noastră şi mă însemnaseră spre a mă putea recunoaşte mai târziu sau mai curând.

Pe masa unde se mai aflau încă pistoalele mele am văzut o foaie de papirus pe care erau însemnate câteva rânduri în limba indiană.

Am întins acest papirus soţiei mele, căci nu pricepeam această limbă. Ea tremurând mi-a tradus aceste cuvinte:

„Străinule, i-ai insuflat o dragoste nebună miss Annei, care era destinată zeiţei Kali, şi ea a îndrăznit să nu se supună. Zeiţa te condamnă pe tine şi urmaşii tăi.

Fecioara va deveni mamă şi va muri. Copiii femeii infidele zeiţei Kali vor muri unul după altul oriunde vor fi, şi oricât de misterios va fi locul unde se vor retrage.

Chiar tu, străine, vei pieri peste câţiva ani, când îi vei vedea căzând pe toţi cei dragi.

Înainte să fi trimis în lumea visurilor, zeiţa Kali îţi hărăzeşte dureri şi chinuri oribile.

În fine, acela care e prietenul tău şi pe care îl numeşti fratele tău, Piotr moscovitul, va împărtăşi destinul tău. El e marcat tot ca şi tine; şi urmaşii

lui sunt de asemenea condamnaţi”.

Jos, mâna care scrisese aceste rânduri, desenase în loc de iscălitură un pumnal şi o frânghie.

Am alergat afară din cabină şi am strigat după ajutor.

Căpitanul vaporului şi ofiţerii alergară, le-am arătat pieptul meu tatuat… şi spaima se răspândi pe vas.

„— Eşti un om mort, îmi zise căpitanul.”

În acest moment, Piotr alergă scoţând ţipete de spaimă.

El, tânără sa soţie şi copilul său fuseseră tatuaţi în timpul somnului.

„— Tată! strigă miss Anna, alergând ca o nebună pe punte, unde e tata?”

Într-adevăr, sir Harris nu apărea, şi, cu tot zgomotul de pe vas, uşa cabinei sale era tot închisă. Se bătu la uşă, însă fără răspuns. Atunci cu umărul am sfărâmat uşa. Miss Anna şi cu mine am ţipat din nou. Sir Harris zăcea la pământ, neînsufleţit.

El avea în jurul gâtului laţul de mătase cu care fusese strangulat.

În ajun, generalul se retrăsese în cabina sa cu locotenentul Smith, aghiotantul său, care se culca tot mereu în odaia lui.

Locotenentul dispăruse.

Probabil el s-a aruncat în apă ca să ajungă la ţărm înotând.

Smith era afiliat cu strangulatorii, şi dânsul, fără îndoială, era acela care odinioară o marcase pe miss Anna.

*
* *

Generalul Komistroi se mai opri încă o dată.

— Apoi, tată, apoi? zise Nadeia.

— Ne-am întors în Europa, reluă el.

Vroiam să o ascund pe soţia mea de toate privirile şi să-i derutez pe strangulatori.

Piotr se despărţise de mine, debarcând la Liverpool şi nu ne-am revăzut niciodată.

Am avut un moment speranţa ca vreun chimist bun sau vreun medic mare va reuşi să ne scape, pe miss Anna şi pe mine, de aceste oribile tatuaje.

Am venit în Franţa.

Acolo m-am adresat celebrităţilor ştiinţei moderne.

Dar savanţii dădură din cap şi răspunseră:

„— Nu numai că tatuajul nu se şterge, dar se poate întâmpla ca şi copiii dumitale să se nască cu acest semn.”

Atunci disperarea m-a cuprins şi am plecat din Franţa. Timp de doi ani am trăit, mama ta şi cu mine, schimbându-ne numele şi ascunşi în castelul înconjurat de vaste păduri, unde ai născut-o pe fetiţa ţa.

Miss Anna era pe punctul de a deveni mamă.

Durerile naşterii fură teribile nu numai pentru dânsa ci şi pentru mine.

Cuvintele medicului francez sunau în urechea noastră ca o teribilă profeţie.

În fine, ai venit pe lume şi am scos un ţipăt de bucurie…

Corpul tău era alb şi n-avea nici o urmă a semnului pe care îl purtam noi.

— Dar, tată, îl întrerupse Nadeia, nu mi-ai spus că mama a murit la naşterea mea?

— Minţeam, zise generalul cu un accent de disperare. Minţeam, după cum vei vedea…

Şi continuă cu o voce surdă această povestire pe care Nadeia o asculta plină de durere.

Capitolul XXIV

„— Strangulatorii ne-au uitat, îmi spunea miss Anna a doua zi după naşterea ta. Şi apoi, cum ar veni ei până aici? Suntem în fundul Europei, înconjuraţi de servitori credincioşi şi toţi creştini.”

„— Ai dreptate,” am răspuns eu.

„— În fine, reluă mama ta, nu mai avem să ne temem decât pentru noi; şi dacă vrei, o vom creşte pe fata noastră departe de noi şi sub un alt nume decât acela pe care-l purtăm.”

„— Vom face cum vrei vrea”, i-am răspuns.

Atunci ne-am înţeles să facem un sacrificiu dureros, dar necesar; să ne despărţim de tine şi să fii crescută în provincia cea mai îndepărtată a Poloniei, de nişte ţărani care te vor trece drept copila lor.

Un intendent care îmi era devotat a fost însărcinat să te ducă pe tine şi pe doica ta, a doua zi, şi noi am adormit plini de speranţe. Vai! trebuia să mă trezesc singur…

De mult timp soarele apăruse la orizont şi se oglindea pe vastele câmpii pline de zăpadă, care înconjurau castelul, când am deschis ochii. Mama ta se afla lângă mine, dar rece, neînsufleţită, şi am realizat cu spaimă că ea încetase din viaţă. Ea avea în jurul gâtului un mic semn albastru. Oroare!… Mama ta fusese strangulată pe când dormeam şi eu şi dânsa. Un laţ subţire, la fel ca acela pe care l-am găsit în jurul gâtului lui sir Harris, se afla la pământ. Alături se afla un pumnal. Acest pumnal avea pe lamă semne misterioase, asemenea cu acelea pe care eu le aveam pe piept şi nenorocita ta mamă pe umeri.

Generalul Komistroi se opri din nou şi fiica lui îl văzu plângând.

— Ce vrei, copila mea, reluă el stăpânindu-şi plânsul, erai tot ce mi-a mai rămas de la mama ta şi n-am mai vrut să mă despart de tine. „Dacă ea va trebui să moară, mi-am spus, vor veni să o ia din braţele mele.” Şi te-am păzit aşa după cum un avar îşi păzeşte comoara sa, veghind asupra ta în fiecare moment, şi anii au trecut şi ai devenit o fată frumoasă.

— Dar, tată, zise Nadeia, erau deci strangulatori printre oamenii care te serveau?

— Nici unul.

— Atunci, cine a ucis-o pe mama?

— Intendentul castelului mi-a mărturisit în genunchi şi plângând că, în ajun, dăduse de mâncare unui cerşetor care trecea, şi că avusese slăbiciunea de a-i permite să se culce într-o magazie.

— Oh! Dumnezeul meu! murmură Nadeia.

— Au trecut mulţi ani, reluă generalul Komistroi. Copila deveni fată şi în fine femeie. Făcusem acest calcul ciudat, că termenul mediu al vieţii, în Indii, este abia de treizeci de ani; că erau douăzeci şi cinci de ani de când părăsisem Indiile şi patruzeci de ani de când sărmana ta mamă fusese marcată de fanatici în serviciul zeiţei Kali. Acea

generaţie, mi-am spus, trebuie să fi murit, şi a trecut cu ura ei în mormânt.

Ne întorceam în Varşovia. Acolo ştii tot aşa de bine ca şi mine ce s-a petrecut. Preocupările politice au risipit timp de mai mulţi ani din spiritul meu aceste spaime. Strangulatorii fură aproape uitaţi. Insurecţia izbucni şi am fost unul din fruntaşii ei. Castelul în care te-ai născut, după ce rezistă unui asediu, deveni ascunzătoarea noastră. Nu ştiam încă de dragostea ta pentru Constantin. Vai! De ce nu am ştiut!…

— Apoi, tată? întrebă Nadeia cu nerăbdare.

Generalul continuă:

— Fusesem altădată un brav soldat pe câmpurile de luptă ale Rusiei; împăratul îmi oferi graţierea, căci insurecţia fusese învinsă, tocmai în momentul în care ai fost surprinsă de durerile facerii. Constantin, care nu ştia nimic, sosi. El se aruncă la picioarele mele şi l-am numit fiul meu, i-am făgăduit că-i vei fi soţie. În acest moment s-a născut copila ta. Femeia care l-a primit în braţele sale ni l-a întins mie, bunicul. Deodată păliı şi scosei un ţipăt năbuşit. Acest stigmat teribil, de care tu ai scăpat, se reproducea pe acest corp mic, care se agita în braţele mele. Copila ta era marcată…

— Ah! zise Nadeia, de aceea…

— Ascultă, mai ascultă încă! urmă generalul. Locotenentul Constantin se apropie repede de mine, îşi privi copilul şi scoase un ţipăt la fel ca şi mine. În acelaşi timp îşi smulse uniforma şi cămaşa şi îmi arătă pieptul cuprins de spaimă. Şi el purta infamul sigiliu al zeiţei Kali. Şi dânsul fusese marcat de strangulatori.

„— Dar cine eşti tu? am strigat eu luându-l de mână, care e adevăratul tău nume?”

„— Mă numesc Constantin, îmi spuse el, tatăl meu se numea Piotr Kornisov.”

Constantin era fiul prietenului meu, ofiţerul rus; dânsul era copilul care fusese marcat pe bordul vaporului, dânsul, pe care fatalitatea l-a scos în calea ta, spre a se realiza profeţia strangulatorilor. Şi pe când făceam, el şi cu mine, planul fugii noastre pentru a vă duce la celălalt capăt al lumii, pe tine şi copilul tău, mi se aduse o scrisoare.

Această scrisoare venea din Londra.

Am deschis-o tremurând şi am citit aceste rânduri:

„Ora fixată pentru moartea dumitale, aceea a fiicei dumitale şi a locotenentului Constantin se apropie. Despărţiţi-vă unul de altul şi păziţi-vă!”

Această scrisoare era semnată:

„Un strangulator pocăit, care va muri.”

I-am întins scrisoarea lui Constantin:

„— Fugi, i-am spus, lasă-mă să-mi iau fiica”.

„— De ce să fug, îmi răspunse el, sunt dezertor, Siberia mă aşteaptă.”

— Oh! tată, murmură Nadeia, deci spre a te supune acestei înştiinţări misterioase ne-ai despărţit?

— Da.

— Şi l-ai lăsat pe Constantin să fie condamnat, când puteai să obţii graţierea lui?

— Da.

— Şi mi-ai smuls copila mea?

— Da, da, zise bătrânul. Şi de cinci ani, noi am călătorit schimbându-ne numele, şi acum te-am ascuns aici, pe tine, fiica mea, singura mea avere…

— Ah! strigă Nadeia, ce-ai făcut cu fetiţa mea?

— Copila dumitale e la Paris… ascunsă bine… eu o văd adesea…

— Dă-mi-o.

— Dar, nenorocito, vrei ca strangulatorii să găsească urma noastră?

Amorul matern izbucni în acest moment.

— Nu cred în strangulatori, zise ea.

Dar deodată scoase un ţipăt teribil şi generalul se dădu înapoi cu câţiva paşi.

Era în fundul odăii o uşă acoperită de o perdea. Această uşă, care dădea într-un cabinet fără altă ieşire decât o fereastră, se deschise deodată.

Şi pe pragul acestei uşi generalul şi fiica sa, muţi de spaimă, văzură apărând un om care le era cu totul necunoscut…

Acest om avea un laţ într-o mână şi un pumnal în cealaltă.

El făcu un pas spre Nadeia şi îi zise cu răceală:

— Faci rău, doamnă, dacă nu crezi în strangulatori!…

Capitolul XXV

Acest bărbat pe care ea îl vedea pentru prima oară avea în ochi o asemenea privire încât Nadeia se aruncă înaintea tatălui său şi îl acoperi cu corpul ei.

— Ai milă de dânsul, zise ea. Ucide-mă pe mine, dar iartă-l.

Generalul era fără arme şi Nadeia încuiase uşa. Şi acest bărbat care intrase, era tânăr şi robust şi avea în mâini un laţ şi un pumnal.

Cum era să nu îl ia drept strangulator?

Dar necunoscutul îi asigură cu un gest şi un surâs:

— Generale, zise el, şi dumneata, doamnă, aţi scăpat de un mare pericol graţie mie.

— Cine eşti? întrebă generalul, care îşi luase fata în braţe şi o strângea la piept cu ardoare şi disperare.

— Puţin vă pasă cine sunt, răspunse el, lăsaţi-mă să vă spun ce am

făcut.

Şi o luă pe Nadeia de mâini, adăugând:

— Linişteşte-te, doamnă, pericolul nu mai există, şi veghez, de altfel, asupra dumitale şi tatălui dumitale.

— Dar cine eşti? repetă bătrânul care îl privea pe acest om, tânăr încă, cu faţa magică şi frumoasă, şi care avea în ochi nişte fulgere dominatoare.

— Domnule, zise el, întâmplarea m-a condus într-o cârciumă la două leghe depărtare de aici.

Cunosc limba indiană.

Doi oameni vorbeau în această limbă, în acea cârciumă. Am tras cu urechea. Convorbirea lor m-a uimit. Ei veneau de la Londra, într-adins spre a vă strangula, pe dumneata şi pe fiica dumitale.

Nadeia îşi împreună mâinile cu o expresie de teroare.

— Un om, urmă necunoscutul, trebuia să le deschidă uşa şi să-i introducă până aici. Acest om era noul servitor pe care l-ai angajat.

— Mizerabilul!

— El nu va mai trăda, zise cu răceală necunoscutul.

Şi cum generalul îl privirea cu mirare, el adăugă:

— Nu, căci a murit.

Şi atunci Rocambole, căci aţi ghicit că era dânsul povestit cum a pus mâna pe cei doi indieni, şi l-a strangulat pe servitor cu laţul luat de la Osmanco.

Tatăl cu fiica îl ascultau tremurând, şi se priveau cu o expresie de spaimă.

Un singur lucru mai rămânea de explicat, şi Rocambole îl explică repede. Teribilul laţ îşi făcuse minunat treaba sa, încât servitorul căzuse fără chiar să poată scoate un ţipăt, se zbătuse câteva secunde şi murise.

Atunci Rocambole l-a târât după un pom, apoi, profitând de indicaţiile pe care le auzise când servitorul le dădea indienilor asupra dispoziţiilor interioare ale casei, intră în sală, găsise scara, şi ajunsese la catul întâi unde afla un lung coridor.

Asta se petrecea fără îndoială când Nadeia, coborî în parc, săpă la picioarele arborelui spre a lua manuscrisul lui Micheld.

Rocambole pătrunse deci, fără lumină, în odaia Nadeiei.

Apoi, auzind un zgomot uşor, intrase în cabinetul de toaletă.

Acest zgomot era acel al uşii generalului care se deschidea.

Bătrânul, concediindu-l pe Micheld, obţinuse de la dânsul mărturisiri complete.

El stinsese lumânarea, dar, veghea la fereastră şi auzise foarte bine pe Nadeia ieşind din odaia sa.

Generalul venea deci, zdrobit de durere, nemaiputând suporta ura şi dispreţul fiicei sale, să-i povestească sinistra lui istorie, şi nu bănuia

deloc, când Nadeia intră şi închise uşa, că înăuntru se mai afla cu dânşii un al treilea personaj.

— Eşti aici de la întoarcerea fiicei mele? întrebă generalul.

— Da, domnule.

— Şi m-ai auzit?

— Ştiu toată istoria dumitale.

Această putere misterioasă a fascinaţiei pe care o exercita Rocambole începea să-şi facă efectul asupra generalului şi fiicei sale.

— Dar cine eşti, salvatorul nostru? întrebă generalul pentru a treia oară.

Rocambole îşi aplecă fruntea:

— Nu căutaţi, acum cel puţin, a şti cine sunt, zise el cu tristeţe. Mulţumiţi-vă să vedeţi în mine un protector.

— Da, zise generalul cu amărăciune, ne-ai salvat azi, iar mâine?

— Mâine, voi veghea asupra dumneavoastră ca şi azi, răspunse Rocambole.

Generalul dădu din cap:

— Nu se poate lupta mult timp contra strangulatorilor.

Un surâs trecu pe buzele lui Rocambole.

— Ascultaţi-mă, zise el. Pot, dacă vreau, să fiu mâine în fruntea unei asociaţii mai teribile decât aceea a strangulatorilor, şi să le ţin piept. Mă întrebi cine sunt? Sunt un om născut pentru luptă, care a plătit scump dreptul de a comanda altora şi care are fanaticii săi ca şi zeiţa Kali. Priviţi-mă, n-am patruzeci de ani, dar am trăit multe vieţi. Am fost obosit, mi se urâse cu viaţa… Într-o zi, crezând sarcina mea împlinită, am căutat în fundul Senei uitarea şi repausul. Moartea m-a gonit şi a făcut bine, căci mai aveam de făcut încă multe lucruri în lume. Am fost salvat de bandiţi. Ei m-au aclamat ca şeful lor. Am primit, căci se poate aduce pe calea binelui toţi aceşti bandiţi. Unii din ei văzuseră casa dumneavoastră, au luat informaţii şi au organizat un complot în care viaţa dumneavoastră era în joc. Nu întâmplarea m-a adus aici, ci necesitatea să-i împiedic pe aceşti oameni să comită o crimă; şi, atunci când credeam că trebuie să vă apăr contra unor răufăcători vulgari, am găsit în drumul meu pe acest inamic teribil care vă condamnase.

Rocambole vorbea cu o mare elocinţă.

Accentul său, gesturile sale, atitudinea sa aveau ceva înălţător care mişca adânc toate fibrele inimii.

Generalul dădu totuşi din cap pentru a doua oară.

— Nu-ţi face iluzii, zise el. Crezi că poţi apăra un bătrân, o sărmană femeie şi o copilă?…

— Am pus deja copila în siguranţă, zise Rocambole.

— Copila! strigă generalul.

— Fiica mea! exclamă Nadeia.

— Da, zise Rocambole.

Şi întorcându-se spre general:

— Ai încredinţat fata unei bătrâne care locuieşte în strada Delta?

— Da, şi m-am dus s-o văd acum opt zile.

— Ei bine, a doua zi copila a fost furată.

— De cine?

— De o femeie care, din fericire, mi se supune şi se teme de mine şi mi-a dat copila.

— Doamne! Dumnezeul meu! murmură Nadeia.

— Acum, continuă Rocambole, vă voi părăsi pentru moment; dar nu vă temeţi de nimic, cel mult peste o oră vă voi aduce gardienii.

Şi făcu un pas spre uşă. Generalul îl luă de mâini.

— Străine, îi spuse el, în numele cerului, spune-mi cine eşti?

— Spune-ne cel puţin numele dumitale, se rugă Nadeia, care-l privea cu admiraţie.

— Cine sunt? Vreţi să ştiţi? Numele meu vă e necunoscut, zise el. Mă numesc Rocambole. Sunt un mare vinovat pocăit şi care caută să înduplec mânia cerului, termină el cu vocea mişcată.

Şi plecă, lăsând-o pe Nadeia şi pe general aşa de uimiţi, încât se întrebau dacă nu sunt jucăria unui vis.

Capitolul XXVI

Ordinele lui Rocambole fuseseră executate punct cu punct.

Moartea Bravilor, Marmouset şi Chanoine îi transportaseră pe cei doi indieni în barcă.

Aceştia nu opuseseră nici o rezistenţă.

De altfel Rocambole îi legase aşa de minunat, încât, nu puteau fi dezlegaţi decât cu mare greutate.

Dar ceea ce-i ţinea mai mult nemişcaţi era spaima de care ei fuseseră cuprinşi auzind răsunând la ureche limba lor maternă.

Cine era deci acest om care vorbea aşa de bine limba indiană?

O temere superstiţioasă îi cuprinsese, şi-şi spuseseră pe şoptite pe când erau transportaţi:

— Am căzut în mâinile fiilor lui Siva.

Spre a explica aceste misterioase cuvinte, e necesar să spunem că religia indiană are două divinităţi: Siva şi zeiţa Kali; prin urmare două principii: binele şi răul.

După cum teribila divinitate e adorată de strangulatori şi fanatici, Siva îi are pe ai săi.

Aceştia au format o sectă care are ca misiune să-i distrugă pe strangulatori. Dar aceştia din urmă au fost mai tari şi până acum au triumfat.

Numai Osmanco şi Gurhi recunoşteau că fiii lui Siva aveau încă oarecare putere şi că în Europa şi mai ales în Franţa, ei puteau să

lupte cu forţe egale.

Această convingere că omul care-i făcuse să cadă în cursă era vreun înalt personaj al sectei inamice, îl va servi mult pe Rocambole.

O împrejurare trebuia, de altfel, să înrădăcineze în spiritul lor această convingere.

Odată ajunşi în barcă, cei trei bandiţi recrutaţi de Rocambole, după ce îi lungiră pe indieni, se puseră la sfat, desigur vorbind de Rocambole şi de îndrăzneala lui.

Cei doi indieni nu ştiau dialectul hoţilor, dar destul de bine limba franceză ca să priceapă că bandiţii vorbeau de Rocambole cu o admiraţie adâncă şi cu un mare respect.

Marmouset spunea:

— E un bărbat mândru?

— E stăpânul stăpânilor, răspunse Chanoine entuziasmat.

— Şi care îţi trânteşte un om în două mişcări, adăugă Moartea Bravilor.

— Asta e adevărat, reluă Marmouset. Şi când te gândeşti că noi l-am pescuit.

Şi aceşti oameni vorbiră astfel timp de trei ore.

Moartea Bravilor ridica din când în când capul şi se uita pe drum.

— Întârzie, zise Chanoine.

— E de lucru sus, răspunse Moartea Bravilor, care presupunea cu naivitate că după ce îl asasinase pe bătrân şi pe fată, Rocambole forţa mobilele, răscolea prin cutii şi fura toate lucrurile de valoare.

— Dacă i s-o fi întâmplat ceva, zise Moartea Bravilor

— Nu e pericol! murmură Marmouset, Rocambole e tare.

— Mă intrigă un lucru, zise Moartea Bravilor.

— Care?

— Acea lumină care nu se mişcă din loc.

Şi arătă fereastra odăii Nadeiei, odaie care era luminată, pe când restul casei era în întuneric.

— Ei bine, ce dovedeşte asta? zise Marmouset.

— Mi se pare, zise Moartea Bravilor, că dacă a dat lovitura, lumina s-ar muta din loc şi stăpânul ar face o mică recunoaştere.

— Dacă ne-am duce în ajutorul lui! zise Chanoine

— Drace! adăugă Marmouset.

Dar Moartea Bravilor dădu din cap.

— Mai întâi, zise el, trebuie să-i păzim pe aceşti de oameni care sunt aici.

— Voi sta, eu. Ei sunt bine legaţi şi nu e pericol că vor fugi.

— Da, zise Moartea Bravilor, dar uiţi că am făcut făgăduială stăpânului.

— Care?

— Aceea de a ne supune.

— Ei bine?

— Şi stăpânul nu ne-a dat voie să-l urmăm.

— Da, zise Chanoine, dar dacă i s-a întâmplat ceva

— Aş, zise Moartea Bravilor. Nu degeaba e el Rocambole.

Pe când spunea aceste cuvinte se auzi o fluierătură în depărtare.

Marmouset se sculă în picioare şi zise:

— Iată-l!

Într-adevăr, auzi o a doua fluierătură şi se văzu o umbră.

Era Rocambole care venea alergând. El sări în barcă cu agilitatea unei căprioare, apoi îi spuse lui Marmouset:

— Nu dezlega încă barca, căci avem de vorbit.

— Aţi dat lovitura? întrebă Chanoine.

— Mai întrebi? zise cu naivitate Moartea Bravilor, dând din umeri.

Un surâs flutură pe buzele lui Rocambole:

— Aţi jurat că vă veţi supune, zise el.

— Da, răspunseră câteşitrei.

— Prin urmare sunt şeful?

— Pe care îl vom sluji cu credinţă, răspunsese Chanoine.

— Asta nu e destul, zise cu răceală Rocambole. Trebuie să-mi serviţi orbeşte.

— Orbeşte! repetară câteşitrei.

— Fără să discutaţi niciodată ordinele mele, zise Rocambole.

Ei întinseră mâinile şi spuseră:

— Pe onoarea noastră de bandiţi!

Când hoţii fac un asemenea jurământ, el e sfânt.

— Bine, le spuse Rocambole. Acum ascultaţi… Am fost sus, şi cu degetul arăta casa, şi în loc să găsesc ceea ce credeam, am găsit prieteni.

Bandiţii îl priviră uimiţi.

— Prieteni pe care trebuie să-i apăraţi cu preţul vieţii voastre, urmă Rocambole, respectându-le proprietatea lor, bineînţeles.

— E ciudat asta, zise Moartea Bravilor.

— Vei urca acolo, tu şi Chanoine, continuă Rocambole, şi veţi spune bătrânului şi tinerei femei: „Venim din partea stăpânului spre a veghea zi şi noapte asupra voastră.”

— Asta e ciudat, repetă Chanoine, dar e suficient să vrei, stăpâne, ca să fie aşa.

Rocambole adăugă:

— Ieri spuneai că vrei să dai lovituri mari?

— Da.

— Ei bine, momentul nu e departe.

— Ah! răspunse Chanoine.

— Pentru astăzi, zise Rocambole, n-am altceva spus. Plecaţi! Voi veni mâine şi nenorocire vouă, dacă nu veţi fi executat ordinele mele.

— Ai cuvântul nostru, zise Moartea Bravilor.

— Bine! Du-te!

Şi pe când cei doi bandiţi săreau pe ţărm, Marmouset spuse la rândul său:

— Şi eu stăpâne, ce am de făcut?

— Vei sta cu mine. Dezleagă barca şi să plecăm.

Marmouset se supuse şi porniră.

— Nu e nevoie să te grăbeşti, îi zise Rocambole, am timp destul.

Atunci se aplecă spre Osmanco şi Gurhi şi apropie buzele de urechea celui dintâi şi îi zise în limba indiană:

— Zeiţa Kali te-a părăsit, după cum ea îi părăseşte pe servitorii săi cei răi.

Indianul ridică cu resemnare ochii spre cer.

— Şi Siva îmi ordonă să te ucid, adăugă Rocambole.

Osmanco nu tresări.

— Ceea ce e scris e scris, murmură el.

Rocambole ridicase asupra lui pumnalul care i-l luase.

— Kali mă va răsplăti în lumea sufletelor, murmură fanaticul.

Rocambole lăsă mâna jos şi se adresă lui Gurhi:

— Dacă Siva te va ierta, mi te vei supune?

Tânărul făcu un semn negativ; dar vârful pumnalului îi atinse gâtul şi el scoase un ţipăt.

— Voi vorbi! murmură el.

Capitolul XXVII

A doua seară, cu puţin înainte de miezul nopţii, pe când cerul era întunecat şi ploaia cădea din abundenţă, cârciuma lui Arlechin, care până atunci fusese cufundată în întuneric şi tăcere, se lumină deodată.

În acelaşi timp din toate părţile Senei, soseau tăcuţi, muşterii obişnuiţi.

Camarde era la tejgheaua ei. Îmbrăcată în negru şi cu înfăţişarea serioasă, ea avea în ochi, în vorbă şi în atitudine ceva misterios în acea seară.

Pie-Borgne era lângă dânsa. Aceasta din urmă se îmbrăcase cu rochia cea mai decoltată.

Ce trebuia să se petreacă aşa extraordinar la Arlechin? Un lucru, care, cu opt zile înainte, ar fi fost foarte natural şi care, acum, lua nişte proporţii fantastice.

Stăpânul, nu i se mai zicea Rocambole, trebuia să vină.

Erau cinci zile de când el nu mai fusese văzut la Arlechin.

Dar avuseseră veşti despre dânsul.

Şi încă veşti frumoase!

Marmouset, copilul teribil al bandei, sosise anunţând că stăpânul avea proiecte grandioase. Care erau?

Marmouset era de o discreţie absolută.

Dar el o anunţase pe Camarde că stăpânul pregătea o expediţie superbă, că va fi nevoie de multă lume, şi că nu va înrola pe primii veniţi.

— Voi fi şi eu? întrebase Camarde.

— Nu ştiu.

Şi după acest răspuns, Marmouset plecase.

Dar Camarde îşi spuse că o femeie cu meritele ei nu e niciodată lăsată la o parte; şi ea se pregătea să primească, în mod cuviincios pe noul şef al distrugătorilor.

La rândul ei, Pie-Borgne, care era de faţă la comunicarea lui Marmouset, îşi spusese:

„Sunt tânără şi frumoasă. Camarde e bătrână. Cu mare uşurinţă o voi da la o parte. Dacă stăpânul îşi ia o tovarăşă, aceea voi fi eu.”

Marmouset o însărcinase pe Camarde să prevină pe principalii distrugători, aceia pe care se putea conta, şi să le dea întâlnire în acea noapte.

În fine, cu puţin înainte de miezul nopţii, Notarul şi Jean Călăul sosiră cei dintâi.

Ei aveau fără îndoială instrucţiunile stăpânului, căci cel dintâi i-a spus Camardei:

— Nu te mai găti degeaba, nu cred că se vor lua femei.

— Ah! zise Pie-Borgne muşcându-şi buzele.

— Şi apoi, zise Notarul, eu cred că nu merge la doi paşi de aici.

— Aş, zise Camarde.

— Ne vom îmbarca!

— Pe Sena?

— Nu, pe mare.

— Eu nu sufăr de rău de mare, zise Pie-Borgne. Pot să merg… dovadă că era să plec în California, unde mi s-a spus că sunt de făcut afaceri de aur…

— Mai ales pentru femei, zise Notarul.

Camarde reluă:

— Dacă e aşa, nu vreau să mă duc. Aici îmi câştig existenţa.

Distrugătorii soseau unul câte unul şi comentariile se înmulţeau.

Ce era această misterioasă expediţie?

Fiecare îşi dădea cu părerea. Dar nimeni nu găsea soluţia.

Notarul şi Jean Călăul surâdeau şi răspundeau:

— Aveţi răbdare căci va sosi stăpânul.

— Dar unde e Moartea Bravilor? întrebă Pie-Borgne foarte intrigată.

— Şi Chanoine? întrebă unul din distrugători.

— Ei sunt ocupaţi, răspunse Notarul.

Dar un nou venit, care se oprise pe pragul uşii, strigă:

— Îţi voi spune eu!

— Ah! tu ştii unde sunt? spuse Notarul privindu-l cu coada ochiului.

— Ei s-au lăsat de meserie.

— Nu se poate! strigă Camarde.

— E aşa cum vă spun, reluă distrugătorul. Au devenit servitori.

— Oh! ce glumă!

Numai Notarul, Jean Călăul şi Marmouset rămăseseră nepăsători.

Distrugătorul continuă:

— Nu glumesc! E purul adevăr. I-am întâlnit pe amândoi. Chanoine s-a făcut vizitiu. El are o frumoasă perucă pudrată, o haină galonată cu aur şi conduce o trăsură cu o pereche de cai frumoşi englezeşti.

Şi cum ceilalţi distrugători protestau, povestitorul continuă:

— Cât despre Moartea Bravilor, el stă în picioare la spatele trăsurii. El s-a ras ca valeţii englezi.

— Dar tu îţi baţi joc de noi! zise Camarde.

— Deloc, i-am văzut chiar astăzi de dimineaţă.

— Unde?

— În Paris, la poarta hotelului Maurice, strada Rivoli.

— Dacă e adevărat, zise unul din distrugători care auzise vorbindu-se de aventurile lui Rocambole, desigur că stăpânul era în trăsură.

— Deloc.

— Atunci te-ai înşelat.

— Nu, fiindcă le-am vorbit.

— La amândoi?

— Da! şi am văzut urcându-se în trăsură un domn bătrân şi o femeie tânără.

— Asta e nostim.

— Nu, răspunse cu răceală Notarul, care tăcuse până atunci.

Toate privirile se întoarseră spre dânsul.

— Notarul trebuie să ştie, zise Camarde.

— Pot să vă explic totul, răspunse acesta.

— Bătrânul şi femeia cea tânără sunt aceia din Villeneuve-Saint-Georges.

— Ah!

— Am crezut că era vânat…

— Ei bine?

— Deloc, erau vânători. Se pare că bătrânul este un prieten din Londra şi s-a asociat cu stăpânul.

— Nostim, zise Marmouset.

— Şi iată pe Chanoine vizitiu şi Moartea Bravilor valet; astea sunt loviturile lui Rocambole.

— Bravo! Bravo!

— Un om mândru! zise Camarde.

Pie-Borgne luă un cuţit de pe masă.

— Vai de aceea care mi-l dispută! zise ea.

În acest moment se auzi pe ţărm un zgomot, cu al cărui ecou cei din jurul cârciumii Arlechin nu erau deloc obişnuiţi.

Era trapul a patru cai, ataşaţi la o trăsură cât se poate de luxoasă.

Şi pe când muşteriii cârciumii alergau la ţărm, un om într-un elegant costum de călătorie, un gentilom, descinse din trăsură şi îi salută pe distrugătorii uimiţi.

— Stăpânul! murmură Notarul, scoateţi-vă pălăriile şi salutaţi..

Pe când Notarul vorbea astfel, Rocambole intră în cârciumă.

Capitolul XXVIII

Rocambole ştia ce putere aveau minunăţiile asupra acestor imaginaţii corupte.

Această sosire era o adevărată minunăţie.

Când Moartea Bravilor îl pescuise pe stăpân pe jumătate înecat, el avea asupra lui câteva piese de aur, pe care el i le furase.

De aceea când el plecase cu Moartea Bravilor, cu Chanoine şi cu Marmouset cu cinci zile înainte, sub pretextul de a se duce să pregătească mica afacere de la Villeneuve-Saint-Georges, Camarde scosese un ciorap în care se aflau o mie de franci şi îi oferise cu respect, spunându-i:

— Pot să vă împrumut, căci nu mi-e frică.

— Te cred, răspunse Rocambole, dar n-am nevoie, peste opt zile voi avea mai multe bilete de o mie.

El plecase deci fără bani, îmbrăcat într-un costum vechi de marinar.

Şi acum se întorcea în trăsură cu patru cai, îmbrăcat în haine de prinţ şi cu bijuterii preţioase pe dânsul. Un astfel de om era un zeu. De aceea entuziasmul distrugătorilor ajunsese la culme.

Strigăte de „trăiască Rocambole” se auziră din toate părţile.

În acest timp câţiva curioşi se îngrămădeau în jurul trăsurii.

Cu toate că lumina felinarelor se reflecta în afară, lor li se păruse că văd în trăsură o femeie.

Rocambole reuşise să restabilească tăcerea.

Apoi, spre a fi mai bine auzit, se urcase pe un scaun, în mijlocul cârciumii.

Distrugătorii se strânseră în jurul lui, şi toate mâinile băteau cu putere.

— Copiii mei, le spuse Rocambole, aceia dintre voi care m-au cunoscut odinioară, ştiu că nu dau decât lovituri mari. A fi şeful distrugătorilor, şi a da lovituri mici ici şi colo, asta e bun pentru Pâtissier.

El avu un surâs de dispreţ.

— Vin să vă propun ceva bun. Ieri eraţi hoţi; vreţi să fiţi soldaţi?

Aceste cuvinte produseră o mare uimire.

Rocambole continuă liniştit:

— Aţi auzit vorbindu-se de „amicii” din Londra?

— Da! strigă Marmouset.

— Ei bine! am făcut planul de a-i zdrobi.

— Pe hoţi?

— Nu, pe strangulatori. Cine are încredere în mine să mă urmeze, cine nu, să rămână aici.

— Cum! spuse unul din distrugători, mergem la Londra?

— Da.

Un altul spuse cu cinism:

— Nu mi-a plăcut niciodată ghilotina. La Londra te spânzură, asta e mai curat. Contează pe mine, căpitane.

— Dar mă vei ruina, stăpâne? zise Camarde, i-ai fermecat, ei te vor urma toţi.

— Cred şi eu, răspunse Rocambole, dar linişteşte-te, am nevoie de un corespondent la Paris şi m-am gândit la dumneata.

— Bine!

— Şi apoi ne vom întoarce în curând.

În cârciumă se aflau vreo douăzeci de oameni, toţi oameni hotărâţi şi energici. Toţi strigară:

— La Londra! La Londra!

Atunci Rocambole scoase din buzunar o pungă al cărui conţinut îl vărsă pe masă.

Spre marea lor mirare distrugătorii observară că din pungă ieşiră nişte jetoane de aramă având un număr de ordine.

— Ascultaţi-mă acum, le spuse Rocambole.

Eu plec chiar în noaptea asta spre a organiza totul.

Dar pe voi nu vă iau îndată şi nici n-am nevoie de voi înainte de şapte sau opt zile. Veţi lua fiecare câte un număr.

Apoi, mâine, vă veţi duce unul câte unul, având grijă să nu fiţi observaţi, în strada Lafayette, în faţa Gării de Nord. Acolo veţi vedea o firmă pe care e scris cu litere roşii:

„Birou pentru emigrare”

Veţi urca şi veţi găsi un om bătrân care se numeşte Milon.

Îi veţi prezenta numărul; el în schimb vă va da fiecăruia câte 300 de franci, un paşaport şi un bilet pentru Anglia.

Astăzi e joi. Trebuie ca peste opt zile să fiţi cu toţii la Londra.

— Unde ne vom regăsi? întrebă Notarul.

— E la Londra, urmă Rocambole, un cartier populat în care ajungi după ce treci puntea Waterloo, numit Wapping.

În acest cartier se află o cârciumă renumită, cu firma la „Regele George”.

Cum veţi sosi, vă veţi prezenta acolo.

Cârciumarul e un prieten şi vă va spune unde mă găsiţi.

Zicând aceste cuvinte, Rocambole împărţi jetoanele distrugătorilor.

Nici unul nu refuză şi nu avu nici măcar un moment de ezitare.

Toţi luară repede jetoanele.

Pie-Borgne se prezentă cea din urmă.

Văzându-l pe stăpân aşa de frumos gătit, ea devenise sfioasă.

— Mă iei şi pe mine? întrebă ea tremurând.

— Eşti prea frumoasă ca să te lăsăm aici, îi răspunse Rocambole.

Pie-Borgne luă acest răspuns drept o declaraţie.

— Oh! dacă ai şti, cât de mult te voi iubi!

Pe când ea spunea aceste cuvinte, o femeie coborî din răsură.

La vederea acestei femei distrugătorii se simţiră cuprinşi de un straniu sentiment de respect.

Ea înainta, maiestuoasă şi liniştită ca o regină în mijlocul poporului său.

Apoi puse mâna pe Pie-Borgne care tremura ca frunza.

— N-ai gust prost, mititico, zise ea.

Rocambole o luă de mână şi întorcându-se spre distrugători, le zise:

— O vedeţi pe doamna; trebuie să vă supuneţi ei tot ca şi mie.

Această femeie, credem că nu mai e nevoie să o spunem, era Vanda rusoaica, aceea care strigase la marginea apei:

— Nu, Rocambole n-a murit!…

. . . . . .

După câteva minute, Rocambole şi Vanda se urcau în trăsură şi pe când aceasta se puse în mişcare, stăpânul zicea:

— În fine, mi-am găsit un lucru demn de mine!… Vai de strangulatori!

Vanda îl îmbrăţişa de gât.

— Vezi, zise ea, că nu aveai dreptul să mori!

Capitolul XXIX

Trecuse aproape o lună de când Rocambole plecase din Paris împreună cu Vanda.

Într-o seară, după cină, în salonul de fumat al hotelului Dubourg, vreo şase gentilomi, tineri cea mai mare parte, discutau cu oarecare animaţie bând groguri.

Obiectul conversaţiei lor era o luptă de cocoşi ce avusese loc în ajun, fără ştirea poliţiei, desigur.

Se ştie că englezii sunt ahtiaţi după asemenea lupte de cocoşi.

Numai o luptă între doi boxeri cunoscuţi ar putea să-i smulgă de la un asemenea spectacol.

În lupta despre care vorbeau aceşti gentilomi, sir George Stowe

pierduse o sumă considerabilă, pariată pe „Monarque” care era favoritul publicului. Cocoşul celalalt, anume „Belle-Etoille”, rivalul lui Monarque, îşi ucisese adversarul său printr-o lovitură de cioc şi trei lovituri de picioare.

Această împrejurare, foarte neînsemnată în aparenţă, era totuşi din ajun obiectul conversaţiilor din Londra întreagă.

Şi asta nu fiindcă Monarque fusese bătut după o lungă carieră de succese, dar fiindcă fusese bătut de Belle-Etoille, un cocoş necunoscut, un cocoş francez.

Era o istorie întreagă, o istorie pe care o vom povesti în puţine cuvinte.

Un francez, un gentilom din cap până în picioare, pariase în ajun pe cocoşul său care îi va bate pe toţi cocoşii din Regatul Unit.

Pariul este prea mult înrădăcinat în moravurile engleze pentru ca acest pariu să nu fie îndată primit.

Monarque murise.

Sir George Stowe, care era flegmatic ca orice englez, îi spusese atunci francezului:

— Am un câine care ucide o sută de şoareci în opt minute.

Şi francezul răspunse:

— Eu am un căţeluş din Havana care într-o clipă ucide câinele dumitale.

O nouă întâlnire fusese stabilită în acea seară într-una din pivniţele hotelului Dubourg şi care urma să aibă loc.

Cine era acest sir George Stowe şi cine era acest francez care poseda un cocoş de o rasă aşa de bună?

Se ştie aproape proveniența celui dintâi.

Nu se ştie numele celui de-al doilea.

Să vorbim de acesta mai întâi. El debarcase cu trei zile în urmă de pe unul din numeroasele vapoare care fac serviciu pe Tamisa şi descinse la hotelul Dubourg. Cum el vorbea foarte bine engleza şi era îmbrăcat foarte elegant, fusese luat la început drept un gentilom din Yorkshire, sau dintr-un ţinut vecin. Intrase fără să facă prea mult zgomot, se instalase cu modestie într-o odaie şi stătuse tăcut o mare parte a prânzului.

Abia pe la sfârşitul mesei, când sir George Stowe, care era prea gentilom spre a nu vorbi limba franceză, lăudă meritele cocoşului, merite foarte cunoscute de altfel, atunci pretinsul gentilom din Yorkshire îi spuse cu accentul parizian cel mai curat:

— Am un cocoş care va bate pe al dumitale.

De aici se născu pariul care a fost funest pentru Monarque. La Londra poţi repede să devii celebru. Francezul, nu se ştia numele lui, fu deci îndată obiectul tuturor conversaţiilor, şi la ora la care pătrundea în hotelul Dubourg, se aştepta cu nerăbdare momentul în

care trebuia să aibă loc lupta între cei doi câini.

Sir George Stowe era un englez brun, născut în Indii.

Înalt, robust, cu părul negru şi creţ, el avea în mod evident în vine câteva picături de sânge indian.

Era un om de treizeci de ani, aspru, de o frumuseţe obraznică şi ai cărui ochi aveau priviri sălbatice.

Perfect gentilom, bogat ca toţi anglo-indienii, primit în cea mai bună lume, sir George Stowe era un jucător frumos, sportiv distins, un boxer extraordinar şi trăgea cu pistolul la perfecţie.

Gentilomii care asistaseră la înfrângerea cocoşului Monarque îşi spuneau:

— Iată o victorie pe care sir George Stowe nu o va ierta francezului.

Anglo-indianul era răzbunător, toţi ştiau asta.

Deci, în acea seară, când erau orele zece, sir George Stowe intră în sala de fumat ţinând în lanţ câinele său.

Era un animal superb de talie mijlocie, cu părul alb, cu ochii congestionaţi, cu un gât de taur.

Entuziasmul englez izbucni în toată naivitatea sa la vederea lui Tom.

Acesta era numele câinelui.

Sir George Stowe spuse cu un aer dispreţuitor:

— Se pare că sunt cel dintâi la întâlnire.

Dar hotelierul intră în sala de fumat şi răspunse:

— Gentilomul francez e deja în pivniţă.

— Cu câinele său?

Hotelierul se înclină.

— Atunci să mergem! ziseră gentilomii.

Apoi ei îşi regăsiseră acel calm şi acea nepăsare tipice englezilor şi ieşiră tăcuţi din sala de fumat.

Locul de luptă purta numele de pivniţă.

În realitate era o vastă sală subterană, perfect de bine luminată, garnisită cu canapele de catifea.

Vreo treizeci de englezi nobili ocupau deja aceste canapele.

În mijlocul sălii se amenajase un careu mare de trei sau patru metri lărgime şi cu margini înalte de jur împrejur.

Era arena destinată luptătorilor.

Lângă această arenă stătea nepăsător, ca un adevărat englez, francezul care îl provocase pe sir George Stowe.

El ţinea câinele în braţe.

La vederea acestui câine întreaga asistenţă surâse.

Toţi îl cunoşteau pe Tom şi îi ştiau sălbăticia.

Câinele francezului, din contra, era un animal mic, cu părul creţ, cu privirea inteligentă şi blândă, un câine de salon şi care părea că

părăsise patul spre a veni să moară în dinţii lui Tom.

Sir George Stowe intră.

Francezul şi el se salutară.

Apoi sir George Stowe surâse, ca şi ceilalţi, văzând căţeluşul care era adversarul câinelui său.

— Domnule, zise el francezului, acest drăguţ animal mă interesează aşa de mult încât dacă ai vrea să renunţi la luptă, primesc.

Francezul surâse la rândul său:

— Câinele dumitale e superb, zise el, şi îţi fac bucuros şi eu aceeaşi propunere.

— Glumeşti? zise sir George Stowe.

El îşi dezlegă câinele care, obişnuit cu asemenea lupte, sări în careu.

Atunci gentilomul francez îşi luă căţelul şi îl puse în arenă.

— Sărmanul căţeluş, murmură o irlandeză care era în rândul spectatorilor şi întoarse capul spre a nu vedea nimic.

Capitolul XXX

Gentilomii pe care acest spectacol sălbatic îi atrăsese n-aveau sensibilitatea irlandezei.

Ei se aplecaseră în arenă uitându-se cu lăcomie.

Unii, totuşi începură să-l examineze pe francez cu coada ochiului.

El era foarte liniştit şi părea a fi sigur de rezultatul luptei.

Tom mârâi de două ori.

Căţeluşul se culcase în mijlocul arenei, cu botul pe labe.

După ce mârâi, Tom făcu o săritură.

Emotiva irlandeză închise din nou ochii. Dar căţeluşul sări în sens invers şi se află în partea cealaltă a arenei.

Tom sări din nou.

Uşor ca o maimuţă, căţeluşul trecu pe deasupra lui.

Timp de trei minute fu o cursă în loc de luptă. Tom urmărea, căţeluşul fugea.

De câte ori cel dintâi îşi înghesuia adversarul într-un colţ, el deschidea gura, dar nu-l putea prinde pe căţeluşul francezului.

Sir George Stowe se înroşise la faţă.

El spuse francezului pe un ton mânios:

— Trebuie să-ţi spun, domnule, că e bun de curse câinele dumitale.

— Domnule, răspunse francezul, terminăm când doreşti.

— Te dai învins?

— Oh! nu! zise francezul surâzând.

Şi aplecându-se spre arenă, zise:

— Kiss! Kiss! Neptun!

Acesta fu semnalul şi rolurile se schimbară.

Repede ca fulgerul, căţeluşul sări în spinarea lui Tom şi-l muşcă de

gât.

Tom căută să scape, dar nu putu; el făcea sărituri minunate, dar căţeluşul îşi înfipsese dinţii şi nu se mişca.

Uneori, totuşi, ca şi cum ar fi vrut să răsufle, el se lăsa să alunece la pământ.

Atunci, beat de furie, Tom se întorcea şi căţeluşul începea din nou să fugă.

Apoi el îi sărea din nou în spinare şi continua să-l muşte.

— Kiss! Kiss! Neptun! zicea francezul.

Tom urla de furie.

Englezii entuziasmaţi, strigau:

— Ura! Neptun!

Sir George Stowe devenise palid.

Căţeluşul muşca mereu şi Tom se rostogolea la pământ sperând să scape de agilul său inamic.

— Ei bine, domnule! zise francezul lui sir George Stowe, ce crezi?

Acesta era palid şi tremura.

— Trebuie să continuăm? întrebă francezul.

— Dar… fără îndoială…

Şi gentilomul se sculă palid de mânie şi de dispreţ.

— Te previn, observă francezul, că Tom al dumitale va fi mort peste trei minute.

— Am alţi câini, răspunse sir George Stowe.

— Kiss! Neptun! zise pentru ultima dată francezul.

Profeţia francezului trebuia să se împlinească, căţeluşul îşi mai înfipse dinţii o singură dată şi Tom căzu jos.

El se mai zvârcoli un moment în prada convulsiilor agoniei.

Căţeluşul nu-l slăbea:

— Destul, Neptun! zise în fine francezul.

Căţeluşul îşi lăsă victima şi dintr-o săritură fu afară din arenă.

Englezii cu tot orgoliul lor naţional, care suferise aşa de mult, băteau din palme.

Irlandeza, care era foarte bogată, oferi şaizeci de guinee pentru căţeluş.

Francezul foarte curtenitor răspunse că nu vinde căţeluşul său.

— Domnule, strigă atunci sir George Stowe, palid de mânie, nu eşti poate aşa de norocos ca Neptun al dumitale.

— Asta depinde, răspunse francezul.

— Tragi bine cu pistolul? întrebă batjocoritor sir George.

— Lovesc de zece ori la rând tăişul unui cuţit.

— Aş vrea să văd şi eu asta.

— Îţi voi arăta când vei dori.

— Domnule!…

— Domnule, zise francezul surâzând, îţi place lumina gazului.

— Nu te înţeleg…

— Ador să mă bat la lumina lămpilor, zise francezul.

Câţiva gentilomi au vrut să intervină, dar francezul le spuse:

— Lăsaţi, domnilor; sir George Stowe are nevoie de o lecţie şi i-o voi da.

— Domnule, răspunse sir George Stowe, am treabă în noaptea asta. Dar dacă mâine vrei să vii la debarcaderul Birmingham cu doi din prietenii dumitale, la ora opt, vom merge să facem o plimbare pe câmpiile Londrei.

— Cum îţi va plăcea, răspunse francezul.

El îşi luă căţeluşul în braţe, salută asistenţa care era puţin abătută de întorsătura pe care o luaseră lucrurile şi plecă singur.

— Excentric! murmurară englezii.

Sir George Stowe dispăruse deja.

Subterana corespundea printr-un coridor ce dădea pe o scară pe unde se ieşea în salonul hotelului Dubourg.

Francezul, sosind în salon, se apropie de un personaj gras, îmbrăcat în negru, dar care avea aerul unui servitor.

Acesta luă căţeluşul din mâinile stăpânului său, apoi aruncă pe umerii acestuia o blană.

— Să plecăm, zise francezul.

Şi ieşi din hotelul Dubourg.

Când ajunseră în stradă, căci omul cel gras îl urmă, francezul întrebă:

— Unde e trăsura?

— Acolo!

Şi servitorul întinse mâna.

— Du căţeluşul Vandei.

— Nu vii şi dumneata, stăpâne?

— Nu.

Omul cel gras păru că ezită.

— Ei bine, de ce mă priveşti aşa de mirat? zise francezul râzând.

— Dar… stăpâne…

— Ce?

— Mi-e frică.

— De ce?

— Nu îmi place să te văd mergând singur pe străzile Londrei noaptea.

— De ce?

— Ştii bine că un poliţist ţi-a spus astăzi de dimineaţă, că n-ar îndrăzni să intre în Wapping?

— Ei bine, eu voi intra…

— Stăpâne… se rugă omul cel gras.

„Acest Milon va rămâne tot dobitoc!” murmură francezul ca şi cum

ar fi vorbit singur. Apoi adăugă:

— Voi intra în Wapping pentru două motive: mai întâi, fiindcă am treabă acolo şi, al doilea fiindcă mă numesc Rocambole.

Şi Rocambole, căci dânsul era, cu un gest imperios îl concedie pe bunul şi naivul Milon care îi era credincios ca un câine.

Capitolul XXXI

Viaţa la Londra începe la orele opt seara şi se termină în revărsatul zorilor.

La ora la care soarele răsare, începe noaptea pentru capitala Regatului Unit.

Atunci începe ceaţa, ploaia şi prăvăliile sunt luminate de lămpi.

La ora opt scena se schimbă: Londra străluceşte de lumină.

Soarele fals, după cum e numit gazul aerian, varsă torente de lumină deasupra Londrei, şi mulţimea citeşte ziare mergând pe largile trotuare.

Teatrele, edificiile publice se acoperă de ghirlande de lumină.

Lumea se plimbă la Hyde-Park sau Saint-James, pe la miezul nopţii după cum francezii se plimbă în grădina Tuileries din Paris, pe la amiază la orele 5 seara.

Echipajele merg în toate părţile, navele împânzesc Tamisa, şi o armată de poliţişti umblă de colo până colo, trecând cu vederea unele dezordini, având grijă ca totul să se petreacă fără zgomot.

Era aproape miezul nopţii când Rocambole ieşise de la hotelul Dubourg.

La o sută de paşi de hotel, Vanda îl aştepta în trăsură.

Dar, după cum am văzut, Rocambole socotise că e inutil să se ducă la dânsa şi se limitase să-i trimită căţeluşul prin Milon.

Apoi el îl urmărise din ochi pe fostul său tovarăş de lanţuri.

Acesta ajunsese la trăsură şi se urcase în ea.

După un minut, trăsura se îndepărtă.

Atunci Rocambole, ridicându-şi gulerul paltonului său, se îndepărtase cu vreo zece paşi de poarta hotelului.

Apoi, scoţând din buzunar un număr din ziarul „Times”, se aşeză sub un felinar şi se apucă să citească.

Cu toate acestea, dacă un observator s-ar fi uitat în acel moment la dânsul, ar fi văzut că el citea numai cu un ochi.

Privirea lui nu părăsea poarta hotelului şi nimeni nu intra şi nici nu ieşea fără ca dânsul să nu-l fi examinat.

În fine, un om care se afla pe trotuarul opus traversă strada şi se îndreptă spre poarta hotelului.

Atunci Rocambole tuşi.

Omul se opri, privi în jurul său, îl zări pe Rocambole şi se apropie de dânsul.

— Te laşi aşteptat, Noël, zise Rocambole în limba franceză noului venit.

Noël, zis Cocorico, fost ocnaş la Toulon şi unul din credincioşii lui Rocambole, vorbea la perfecţie limba engleză.

El era îmbrăcat ca un vizitiu într-o casă nobilă.

— Cu acest costum, îi zise el lui Rocambole, se poate merge oriunde.

— Bine, spuse Rocambole, adu-mi geamantanul pe care l-am lăsat la hotel.

— Bine! Apoi?

— Apoi, îmi vei aduce o trăsură. E o staţie la colţ.

Noël plecă, intră în hotel şi ieşi puţin după aceea.

Rocambole, aşteptând sosirea trăsurii, continua să observe cu coada ochiului poarta hotelului.

Noël încă nu se întorsese când Rocambole tresări.

Un om ieşea din hotel, înfăşurat într-o blană şi cu pălăria pe ochi.

Rocambole îl recunoscuse.

Era sir George Stowe.

Erou nostru deschise ziarul având aerul că trece citind de pe o pagină pe alta, dar în realitate făcea aşa pentru ca sir George Stowe, trecând pe lângă dânsul să nu îi poată vedea faţa.

Într-adevăr, gentilomul trecu rapid pe lângă dânsul.

În acest moment Noël sosea cu trăsura.

Rocambole sări repede lângă dânsul; apoi îi zise birjarului arătându-i cu mâna pe sir George Stowe, care se îndepărta:

— Dacă îl urmăreşti pe acel gentilom şi nu îl scăpăm din vedere, ai o guinee bacşiş.

Birjarul englez este un tip discret. El serveşte cu aceeaşi indiferenţă un lord, un agent de poliţie sau un pungaş. El nu trădează secretele nimănui, când le descoperă; dar, de obicei, nici nu caută să le afle. Îşi face meseria şi restul nu îl priveşte.

— Da, a fost tot răspunsul pe care el îl dădu lui Rocambole.

Şi trăsura porni.

Sir George Stowe mergea pe jos, deci vizitiul mână calul la pas, şi lăsă între dânsul şi gentilom o distanţă respectabilă.

— Aşează-te în faţa mea, zise Rocambole, să mă aranjez puţin.

Şi într-adevăr, el se ascunse cât putu mai bine în spatele lui Noël, în fundul trăsurii. Apoi deschise geamantanul care conţinea un rând complet de haine grosolane.

Pentru Rocambole schimbarea veşmintelor şi a feţei în câteva minute era o nimica toată.

Acela care l-ar fi văzut urcându-se în trăsură şi apoi coborând ar fi rămas uimit de această substituire, şi desigur nu l-ar fi recunoscut.

Noël, care văzuse multe altele, nu se miră de această metamorfoză.

Sir George Stowe mergea repede şi trăsura îl urmărea la pas.

În fine, la colţul unei străzi al cărei nume Rocambole nu-l putu citi, gentilomul se opri la poarta unei căsuţe care n-avea decât un etaj, scoase o cheie din buzunar şi dispăru.

— Iată nişte bani uşor câştigaţi, zise Rocambole, punând o guinee în mâna birjarului.

Acesta fu puţin cam mirat, căci nu-l recunoscu deloc pe gentilomul care îi făgăduise un bacşiş aşa de frumos. Dar Rocambole deja coborâse şi Noël îl urmase.

Trăsura se îndepărtă.

Atunci Rocambole îl luă pe Noël de braţ şi-l târî după o poartă ce se afla la douăzeci de paşi de aceea pe care dispăruse gentilomul.

Şi cum Noël tăcea, el îi spuse:

— Cred că suntem pe urma vânatului nostru.

— Cum, zise Noël, omul cu cocoşul şi cu câinele va fi acela?

— Acela pe care am venit să-l căutăm la Londra, răspunse Rocambole. Să aşteptăm!

Apoi adăugă surâzând:

— Şi cum nu mai sunt gentilom, să fumăm o ţigară.

Trecuseră aproape trei sferturi de oră. Atunci poarta căsuţei se deschise. Un om ieşi afară. Nu era, nu putea fi sir George Stowe. Era unul din acei grosolani ai marinei de comerţ care noaptea umple tavernele din Withe-Chapelle şi din Wapping.

— He! He! zise Rocambole surâzând, cred că ne-am îmbrăcat în uniformă.

Şi cum matelotul se îndepărtă, Rocambole şi Noël îl urmăriră.

Capitolul XXXII

Când un străin condus de un poliţist ajunge la Wapping, poliţistul îşi scoate pălăria cu respect şi îi spune:

— Mă veţi scuza, dar nu pot înainta.

Asta din cauză că Wapping este singurul cartier din Londra prost luminat şi unde legea şi poliţia sunt total neputincioase.

Hoţul elegant nu riscă să intre în acest cartier.

Acolo îl găseşti pe hoţul de rând, pe matelotul grosolan care se joacă cu cuţitul şi irlandeza pe jumătate despuiată şi toţi evadaţii din închisori.

Acolo se află acea rasă stranie, gonită din toate colţurile lumii, dispărută de peste tot locul din evul mediu şi care şi-a regăsit la Londra instituţiile sale şi regele său.

Ţiganii domnesc în Wapping, ei domină restul populaţiei.

În Wapping se mai află de asemenea acei sărmani nebuni, care visează independenţa Irlandei.

În timpul zilei, dacă ai puţini bani în pungă, şi dacă te-ai încheiat la

haină spre a-ţi ascunde lanţul de la ceasornic, poţi intra în Wapping.

Vei vedea căsuţe joase şi înnegrite de vreme, prăvălii mici, o populaţie sărăcăcioasă şi cârciumi fără aer şi lumină.

Poate chiar că vei ieşi fără să ţi se întâmple vreun accident.

Dar noaptea lucrurile se schimbă.

O lumină dubioasă străluceşte peste acest cartier.

Printre geamurile unsuroase, acoperite cu perdele roşii, ale tavernelor, se văd agitându-se nişte siluete stranii. Când se deschid uşile se aud cântece obscene sau crâmpeiele vreunei certuri.

Pe străzi circulă pleava societăţii schimbând cuvinte misterioase sau râsete şi semne ciudate.

În acest cartier infect, după o oră de mers, pretinsul matelot, care ieşise din casa cu un singur etaj, a cărei poartă se închisese cu trei sferturi de oră în urmă după sir George Stowe, sosise şi mergea ca un obişnuit pe acele străzi întunecate.

Doi oameni intraseră în Wapping, erau Rocambole şi Noël.

Ei porniseră pe acele străzi cu mersul unor oameni care vin în fiecare seară pe acolo.

Pretinsul matelot, pe care nimeni poate nu l-ar fi recunoscut, dar în care Rocambole ghicise din primul moment pe sir George Stowe, merse drept la taverna cu firma „La Regele George”.

Această tavernă e cel mai teribil local din Wapping.

Stăpânul stabilimentului are un nume de temut: el se numeşte Calcraff, ca şi călăul Londrei.

Poate că e rudă cu dânsul.

În orice caz este un bărbat cu o statură gigantică, ai cărui favoriţi roşii au început să albească, care cu un pumn omoară un taur, şi care trăieşte onest de douăzeci de ani în mijlocul acestei populaţii de bandiţi care, dacă nu-l iubeşte, se teme de el şi-l respectă.

Calcraff nu e nici hoţ şi nici n-a fost condamnat vreodată. El are brevetul său în regulă, n-a înşelat niciodată pe nimeni, dar e tolerant.

Dacă la el are loc o bătaie, el nu se amestecă deloc.

Uneori doi hoţi, stând la o masă aproape de tejgheaua lui, vorbesc destul de tare pentru ca el să-i audă.

Dar Calcraff nu e curios şi el nu se amestecă decât în afacerile sale.

Dacă doi mateloţi se iau la bătaie cu cuţitele şi unul din ei e ucis, Calcraff îl ia pe mort pe umerii săi şi îl duce în stradă spunând:

— Nu vreau să am de-a face cu poliţia.

Asta provoacă întotdeauna ilaritatea generală, căci se ştie bine că poliţia nu intră niciodată în Wapping.

Numai asupra unui punct, Calcraff nu ştie de glumă: el ţine ca cele două servitoare ale sale, Jeana şi Betty, să fie respectate.

Nu ai voie s-o iei pe Jeana de talie şi nici să-i adresezi vreun cuvânt urât lui Betty.

Un matelot, care se întorcea din apele Chinei şi care intra pentru prima oară la „Regele George” şi a îndrăznit să o sărute pe Jeana, a fost aruncat afară prin geamuri de Calcraff.

Jeana şi Betty sunt două irlandeze voinice, nepoatele lui Calcraff, care păzesc cârciuma în lipsa lui; căci el nu se culcă niciodată în Wapping.

Ziua n-ai să-l vezi niciodată în cârciuma lui, şi se spune că el locuieşte pe o stradă frumoasă a Londrei, într-o casă confortabilă şi că a fost întâlnit duminica, îmbrăcat ca gentilom, prin Hyde-Park având la braţ o fată de douăzeci de ani, frumoasă şi care-l numea tată.

Falsul matelot intrase deci în acea seară şi se dăduse chiar la o parte din prag spre a-i lăsa pe Noël şi pe Rocambole să intre. Aceştia se aşezară la o masă lângă tejghea.

Muşteriii erau numeroşi, dar tăcuţi. Ei vorbeau pe şoptite de un eveniment care emoţionase cu două ore în urmă tot cartierul.

Rocambole trase cu urechea.

Un matelot spunea:

— Deşi aici nu suntem în India, cu toate acestea iată lucruri care nu se petrec decât la Calcutta şi Madras.

— Sărmana Gipsy! spuse o irlandeză care făcea puţin caz de virtute, ea nu merita ceea ce i s-a întâmplat.

— Eu, spune un matelot, prima dată când am văzut-o dansând, am simţit că mi se urcă sângele în cap şi cum tocmai îmi luasem prima mea de îmbarcare, 15 livre şi 22 de şilingi, mi-am spus: „Dacă Gipsy vrea să mă iubească, o iau de nevastă!” Dar când i-am spus aceasta, ea mi-a râs în nas şi am plecat.

— Ei bine, spuse irlandeza, ai avut noroc.

— Cred.

Sir George Stowe, căci dânsul era, se apropie de grupul unde conversaţia era mai animată.

— Despre ce e vorba, camarade? întrebă dânsul.

— O cunoşti pe Gipsy, ţiganca? a spus unul din muşteriii obişnuiţi ai tavernei.

— Da. Nu dansează ea în toate serile aici?

— Ei bine, i s-a întâmplat o nouă nenorocire

— Ah! zise falsul matelot. Ce?

— Gipsy nu poate să aibă nici un amant.

— Cum asta?

— Iată al şaselea pretendent într-un an.

— Ei bine?

— Un băiat frumos, pe legea mea! zise irlandeza, şi care e voinic tot ca şi Calcraff.

Vorbind astfel irlandeza îl salută pe cârciumar care, măgulit de acel elogiu, mulţumi surâzând.

— Ei bine, ce i s-a întâmplat? mai întrebă sir George Stowe.

— Ceea ce s-a întâmplat şi celorlalţi.

— Ah!

— Mort ca şi dânşii; Gipsy probabil că-şi frânge mâinile de disperare, sărmana Gipsy!

— Ea nu va dansa astă-seară, suspină un amator al dansurilor ţigăncii.

— Unde a fost găsit?

— Cine? Radsy?

— Da.

— Ca şi ceilalţi, la uşa fetei, în White-Chapelle.

Rocambole schimbă cu iuţeala fulgerului o privire cu Calcraff.

Irlandeza bău un pahar de rachiu şi reluă:

— Vă voi spune istoria lui Gipsy şi a celor şase amorezi ai ei. O ştiu mai bine decât toată lumea.

Rocambole nu-şi dezlipi ochii de cei ai lui sir George Stowe, care stătea nepăsător.

Capitolul XXXIII

Irlandeza se urcă pe masă şi-şi începu astfel naraţiunea sa:

— După cum ştii, Gipsy este o ţigancă. Cu toate acestea ea n-are nici faţa neagră nici părul negru şi nici buzele roşii ale femeilor din această rasă; şi sunt ţigani bătrâni din tribul său care pretind că ea e un copil furat.

— Drace, zise unul din muşterii, e poate o fată de pair.

— Se poate! reluă irlandeza, căci are nişte picioare şi nişte mâini pe care să le săruţi întruna.

— Să auzim istoria amorezaţilor! spuse sir George Stowe.

— Au trecut opt ani de când Gipsy este în Wapping şi de când locuieşte la White-Chapelle, continuă irlandeza. Ea are astăzi şaisprezece ani. Ţiganul, care spunea că e tatăl ei, o păzea bine. Amorezaţii stăteau deoparte în aceşti din urmă ani, căci ţiganii mânuiesc cuţitul mai bine decât noi. Un frumos gentilom, care o văzuse pe Gipsy dansând, îi oferi un palat şi cai. Bătrânul ţigan se duse să-l găsească pe gentilom şi îi spuse:

„— Dacă ţineţi să trăiţi, aţi face bine să nu vă mai ocupaţi de Gipsy.”

Gentilomul, care se temea de o lovitură de cuţit, se retrase.

Dar iată că ţiganul cel bătrân a murit acum un an. Într-o dimineaţă, Gipsy anunţă că vrea să se mărite. Ţiganii din tribul ei îi spuseră:

„— Alege dintre noi pe acela care îţi va plăcea.”

Gipsy alese un băiat frumos şi voinic care dădea reprezentaţii de gimnastică prin grădinile publice.

Ştiţi cum se însoară ţiganii? Primarul şi popa n-au ce căuta. Tribul

se întruneşte, se aduce o oală plină şi două pahare. Viitorii soţi golesc oala, apoi o sparg şi iată-i căsătoriţi. Gipsy se mărită chiar în aceeaşi zi, apoi fu condusă cu pompă la locuinţa ei şi, după obicei, îl duse pe ţiganul ginere prin toate cârciumile din Wapping. La ora trei dimineaţa el fu lăsat liber şi se îndreptă spre casa soţiei sale. Dar când a vrut să calce pragul acelei case, doi oameni ascunşi după zid îi aruncară un laţ şi îl strangulară.

— Asta e unu! zise un matelot.

— După trei luni, continuă irlandeza, Gipsy anunţă din nou că ea vrea să se mărite. Un alt ţigan îi spuse:

„— Mie nu-mi este frică, o voi lua de nevastă."

Dar n-avu timp să celebreze nunta. În ziua fixată pentru aceasta, fu găsit mort în patul său. El fusese strangulat ca şi cel dintâi.

— Al doilea, murmură matelotul.

Irlandeza reluă:

— Nimeni nu mai îndrăznea să se căsătorească cu Gipsy. Era o adevărată teroare în trib. Într-o zi, Gipsy strigă:

„— Vreau să mă mărit, dar nu iubesc pe nimeni. Primul meu bărbat a murit strangulat, fără îndoială din ordinul unui om care mă iubeşte şi nu vrea să se arate. Ei bine, să se arate şi mă voi mărita cu dânsul oricine ar fi."

Se afla în White-Chapelle un ovrei bătrân care avea mulţi bani şi venea aici în fiecare seară spre a o vedea pe Gipsy dansând, atât era de amorezat.

Bătrânul ovrei spuse o minciună. El îndrăzni să zică fetei

„— Eu i-am strangulat pe ceilalţi doi!"

„— Eşti bătrân şi urât, îi răspunse ţiganca, dar n-am decât un singur cuvânt."

Şi ea îşi puse mâna pe mâna ovreiului. În aceeaşi seară bătrânul primi o lovitură de cuţit şi căzu jos, mort.

— Al treilea, zise matelotul.

Un murmur se auzi printre muşteriii acelei cârciumi, dar irlandeza continuă.

— Ştiţi că ori de câte ori e un pericol de moarte, întotdeauna sunt şi nebuni care-l înfruntă. După cincisprezece zile, un matelot care se întorcea din America şi auzise păţaniile ţigăncii bătu cu pumnul în masă şi zise:

„— Mie nu mi-e frică! Dacă Gipsy vrea să-mi fie nevastă, nu mă dau înapoi!"

Gipsy primi. Se fixă căsătoria pe sâmbăta următoare.

Sâmbăta este o zi de sărbătoare pentru ţigani.

Matelotul era un băiat curajos. Ceva mai mult, el avea mulţi prieteni printre mateloţii echipajului său; se puseră cu toţii să-l păzească ziua şi noaptea cu rândul. Ceea ce nu-l împiedică pe

sărmanul om ca, traversând un canal, să facă un pas greşit, să cadă în apă şi să se înece.

— Al patrulea! murmură matelotul ca un ecou.

— Istoria celui de-al cincilea e şi mai scurtă, zise irlandeza.

El e Trotty, cârciumarul de la podul Londrei, un fel de bou irlandez, care ucidea un om cu un pumn. Când el află că toţi logodnicii fetei sfârşeau rău, strigă:

„— Pe sfântul George, patronul Angliei, mă duc la această ţigancă, o voi lua de soţie după toate formele legale şi o voi instala la tejgheaua mea. Vom vedea ce mi se va întâmpla."

„— Şi când te vei duce să ceri mâna ţigăncii?" zise un muşteriu din cârciumă.

„— Mâine dimineaţă."

Trotty îşi concedie muşteriii, închise prăvălia şi se culcă visând-o pe Gipsy.

A doua zi, vecinii miraţi, observară cârciuma închisă.

Ei bătură în uşă, dar Trotty nu răspunse.

Poliţiştii înştiinţaţi sosiră şi sparseră uşile.

Trotty fu găsit mort în mijlocul tavernei, cu un laţ de gât.

— Cinci! mai murmură matelotul.

— Cât despre al şaselea, reluă irlandeza, despre nenorocitul Radsy, care a fost strangulat la rândul său, el nu se lăudase ca ceilalţi că va scăpa de pericol. El spuse doar:

„— O iubesc pe Gipsy şi dacă nu va fi soţia mea, prefer să mor!"

Radsy a fost strangulat astă-noapte la uşa ţigăncii, cu care trebuia să se căsătorească mâine.

— E ciudat ceea ce ai povestit, zise George Stowe.

— Şi morala acestei istorii, zise un matelot râzând, e că Gipsy va rămâne fecioară.

Dar, pe când matelotul spunea aceste cuvinte, unul din cei doi muşterii care stătuseră liniştiţi la o masă de lângă tejghea se sculă şi spuse:

— Ei bine, eu, camarazilor, n-am văzut-o niciodată pe Gipsy, şi nu ştiu dacă ea e aşa de frumoasă după cum se spune, dar, dacă mă vrea, o iau de soţie.

La aceste cuvinte toate privirile se întoarseră spre cel ce vorbea astfel şi pe care nimeni nu-l cunoştea.

Calcraff făcuse un gest de spaimă în spatele tejghelei sale.

Noël îl privi pe stăpânul său cu spaimă.

Căci Rocambole pronunţase aceste stranii cuvinte.

Şi pe când toţi îl contemplau cu curiozitate şi cu spaimă pe acest bărbat pe care-l vedeau pentru prima oară în taverna „Regele George", uşa se deschise şi intră o femeie spunând:

— Primesc!

Această femeie era ţiganca Gipsy.

Ea merse drept spre Rocambole şi-i întinse mâna, dar Rocambole rămase înmărmurit de frumuseţea tinerei fete.

Capitolul XXXIV

A fost, ca o lovitură, de teatru.

Clienţii tavernei se sculaseră cu mirare auzind cuvintele lui Rocambole şi îl examinau cu curiozitate pe acest om, care le era necunoscut, căci nu mai venise pe acolo decât o singură dată şi nimeni nu-i dăduse vreo atenţie.

Pe de altă parte, Rocambole făcuse un pas înapoi, uimit de frumuseţea ţigăncii.

Irlandeza strigă:

— Încă un nebun care vrea să moară.

Dar Rocambole luă mâna pe care i-o întindea ţiganca şi răspunse:

— N-am decât un singur cuvânt.

— Te cred, zise ea, uitându-se cu blândeţe la dânsul.

Era frumoasă această fată, după cum rar se putea vedea o fiinţă omenească.

Albă şi mică, zveltă şi uşoară, ea trecea prin acest noroi cu fruntea curată, ca un înger din infern, fără chiar să-şi păteze aripile.

Şi Rocambole o privea extaziat.

Ea era îmbrăcată cu o fustă scurtă cu paiete; un tricou îi cuprindea piciorul care ar fi entuziasmat şi un pictor, şi pe fruntea ei se lăsau nişte bucle blonde din care ea şi-ar fi putut face o mantie.

Avea în mână o tobă mică.

— Vei dansa şi astă-seară? o întrebă irlandeza.

Ea avu un surâs trist.

— Azi ca şi ieri, ca şi mâine, zise ea, nu trebuie să-mi câştig hrana?

Apoi îl privi pe Rocambole şi îi spuse cu supunere:

— Afară de cazul când nu consimţi, zise ea, căci eşti bărbatul meu şi-ţi datorez supunere.

— Dansează, îi spuse Rocambole. Dar după ce vei dansa te iau cu mine, căci trebuie să stabilim astă-seară condiţiile căsătoriei.

— Bine, zise ea.

Şi începu să danseze. Toate privirile se îndreptaseră spre dânsa entuziasmate.

— Stăpâne, zise Noël, aplecându-se la urechea lui Rocambole, ştii că am încredere în dumneata…

— Apoi? zise cu răceală stăpânul.

— Ei bine, astă-seară mi-e frică…

Rocambole dădu din umeri.

— Şi de ce? zise dânsul.

— E o glumă, nu-i aşa, reluă Noël tremurând.

— Ce?

— Ceea ce ai spus.

— Că mă voi căsători cu ţiganca?

— Da.

— E foarte serios, zise cu răceală Rocambole.

— Ai auzit totuşi ce se spune?

Rocambole dădu din nou din umeri şi răspunse:

— Lasă-mă în pace, am alte lucruri de făcut în acest moment decât să ascult prostiile tale.

Într-adevăr Rocambole urmărea cu privirea mişcările dansatoarei şi în fiecare moment privirea sa o întâlnea pe aceea a lui sir George Stowe.

Acesta din urmă nu-l pierdea din vedere, el avea fulgere în privire.

S-ar fi putut crede că el o iubea pe Gipsy şi că era gelos.

După o jumătate de oră dansatoarea se opri. Sala răsună de aplauze.

— Stăpâne, zise Noël, acest om te-a recunoscut.

— Nu !

— El te priveşte aşa cum priveşti un om pe care îl urăşti.

— E foarte natural, zise Rocambole, fiindcă trebuie să fiu soţul ţigăncii.

— El o iubeşte deci?

— Nu ştiu.

— Poate e dânsul care…

— Dar taci! zise Rocambole nerăbdător.

Ţiganca umbla acum printre mese cu cheta. Banii cădeau cu grămada.

Când se termină, se apropie de Rocambole şi îi spuse:

— Stăpâne, sunt la ordinele dumitale.

— Să plecăm! zise el.

În acelaşi timp el se aplecă la urechea lui Noël şi-i zise:

— Mâine mă vei găsi la Vanda.

— Nu mă iei cu dumneata? întrebă Noël cu spaimă.

— Nu.

— Dar… acest om.

— Îl vei urmări.

Noël ştia că era zadarnic să insişti pe lângă Rocambole, căci el nu revenea niciodată asupra hotărârii sale. El îşi înclină capul în semn de supunere.

Rocambole adăugă:

— Dacă se întoarce acasă, vei veni la Vanda. Dacă se duce în altă parte, îl vei aştepta în stradă şi nu îl vei părăsi decât când se va lumina de ziuă.

— Da, stăpâne.

Rocambole o luă pe dansatoare de braţ.

— Haide, logodnica mea, spuse el surâzând, salută-i pe camarazi şi să plecăm.

Fu un murmur de admiraţie şi de mirare printre toţi clienţii tavernei.

— E îndrăzneţ! zise un matelot, acela care numărase logodnicii morţi, ai ţigăncii.

— Va sfârşi tot ca şi ceilalţi, profeţi irlandeza.

— Vom vedea, răspunse Rocambole.

Şi ieşi mândru având-o pe dansatoare la braţ.

Când ajunseră în stradă, ea îi spuse cu o voce tremurătoare:

— Unde mergem?

— Unde locuieşti? o întrebă Rocambole.

— În White-Chapelle.

— Stai singură?

— Da.

— Ei bine, haide la tine… vom vorbi.

— Trebuie, spuse ea cu ezitare, să vorbesc celor din tribul meu.

— Despre căsătorie?

— Da.

El o linişti cu privirea.

— După ce vom vorbi, voi dormi la uşa ta, ca un câine.

— Adevărat?

— Îţi jur!

Ea îl privi cu emoţie.

— Oh! nu, zise ea, nu vreau asta!

— Ce?

— Ca să fii bărbatul meu.

— De ce?

— Căci vei muri ca şi ceilalţi.

El surâse şi răspunse:

— Crezi?

Ea îl strânse de braţ.

— Şi ai aerul aşa de blând.

— Ah! zise el.

— Aşa de cinstit… de curajos.

— Ei bine?

— N-aş vrea să te înşel pe dumneata ca şi pe ceilalţi.

Şi cum el o privea, vocea ei tremura şi mai tare.

— Oh! nu…. zise ea, nu îţi pot spune nimic. E un secret de moarte.

— Haide la tine acasă, zise Rocambole care avu în cest moment un accent aşa de poruncitor, încât Gipsy, tremurândă, îşi aplecă fruntea.

Cu toate acestea ea avu puterea să răspundă:

— Nu… la mine… mai bine moartă, dar unde vei voi…

— Fie, zise Rocambole, care o atrase spre podul Londrei…

Capitolul XXXV

Era un tablou demn de un pictor celebru.

White-Chapelle e un cartier mai oribil poate, şi mai murdar decât Wapping.

Strada pe care locuia Gipsy era cea mai strâmtă, cea mai întunecoasă din tot cartierul.

Dar când ea trecea, îngerul cu părul de aur, fata cu privirea de azur, se părea că zidurile învechite deveneau albe, că murdăria de pe stradă dispărea, şi că cerul întunecat al Angliei se lumina.

La ultimul cat al unei căsuţe dărăpănate, era odăiţa ţigăncii.

Şi cu toate acestea acolo se aflau de o oră, amândoi logodnicii, soţii de mâine, Rocambole şi Gipsy.

Ea stătea pe un scăunel, cu picioarele încrucişate după moda orientală şi el stătea în picioare în faţa ei, respectuos şi hotărât, surâzător şi grav în acelaşi timp.

O bucată de lumânare, pusă pe o masă îi lumina.

Stăpânul îşi smulsese falsa barbă dându-şi la iveală faţa lui încă frumoasă, pe care furtunile vieţii săpaseră urme adânci şi imprimaseră o melancolie eternă.

Gipsy îl privea şi era sub influenţa acelui farmec straniu pe care Rocambole îl exercita asupra tuturor celor care îl înconjurau.

— Cât eşti de frumos, zise ea cu o naivă admiraţie şi cum se face că având aerul gentilom, te duci în taverna „La Regele George”?

El o asculta şi căuta să ghicească ce era curat într-însa şi cum se putea ca dânsa, aşa de sfioasă şi de nevinovată, să fie cauza morţii a şase oameni.

Poate că ea îi ghici gândul, căci îşi plecă ochii în pământ şi spuse cu o voce tremurătoare:

— Doamne! De-ai şti cât sunt de nenorocită!

— Tu, Gipsy? întrebă Rocambole.

Lacrimile străluceau în ochii ei albaştri, şi o lacrimă căzu chiar pe mâna lui Rocambole.

— Copilă, îi zise acesta din urmă, te mirai adineauri de mâinile mele albe şi de cămaşa mea prea fină.

— Oh; da, zise ea, nu eşti şi nu poţi fi unul din acei oameni care îşi petrec viaţa în Wapping.

— Nu, desigur, zise el.

Ea îl întrebă cu un accent de naivitate:

— Atunci, de ce ai venit?

— Mă duc peste tot unde cred că sunt oameni care suferă şi au nevoie de sprijin.

Ea scoase un ţipăt:

— Mă vei apăra! zise ea.

Şi atitudinea ei arăta o aşa de mare spaimă datorată, fără îndoială, vreunei oribile amintiri care trecuse prin mintea sa.

El vrea să o ia de mână, dar ea şi-o retrase.

— Nu zise ea, ca şi cum ar fi revenit la hotărârea sa dintâi, nu vreau să mă iubeşti…

El surâse în chip misterios.

— De ce?

— Fiindcă eşti frumos… fiindcă pari bun… fiindcă…

Ea se opri şi plecă din nou ochii…

— Fiindcă iubirea atrage iubire şi să…

Ea se opri din nou.

— Te temi să mă iubeşti?

— Nu, zise ea cu putere, căci n-aş putea.

Rocambole se aştepta fără îndoială la această mărturisire.

— Mă iubeşti deja? o întrebă el.

Ea ridică asupra lui o privire pe care nimic în lume n-ar putea să o descrie.

Apoi, aruncându-se la picioarele lui Rocambole, zise:

— Nu ştiu cine eşti, nu-ţi ştiu numele, eşti un om din popor, eşti lord? Asta e un mister pentru mine; dar vocea dumitale pătrunde în sufletul meu; dar privirea dumitale sub care palpit e strălucitoare ca soarele, şi am încredere în dumneata!

— Ai dreptate, răspunse Rocambole.

El vru să o ia de mână, dar ea şi-o retrase.

— Ştii, zise ea, că, dacă o altă ureche decât a dumitale ar auzi ce îţi voi spune, mâine aş fi moartă?

— Nimeni nu ne aude şi voi fi mut. Vorbeşte…

— Iubesc, zise ea cu un accent sublim. Iubesc un om care mă iubeşte!

— Şi acesta nu e în pericol de moarte?

— Oh! nu, zise ea…

Apoi îşi ridică mâinile rugătoare spre Rocambole.

— Ah! Dumnezeu mă va pedepsi poate, zise ea, căci sunt foarte vinovată; sunt doi ani de când caut un bărbat, ştiind bine că niciodată un om nu mă va lua de soţie… Căci cu ajutorul acestei stratageme infame am înlăturat mânia şi ura lor.

— Dar, de cine vorbeşti? întrebă Rocambole, care se arăta foarte puţin uimit.

— Vorbesc de oamenii care mă persecută şi care au crezut că mă condamnă la un celibat etern.

— Şi aceşti oameni cine sunt? Ştii numele lor?

— Sunt strangulatorii răspunse ea.

Rocambole tresări şi murmură în gândul său:

— Nu mă înşelasem!

Gipsy îşi scoase şalul de pe umeri şi, sculându-se în picioare, se arătă protectorului său necunoscut cu talia cuprinsă într-un uşor corsaj de catifea albastră.

Atunci, luând corsajul cu amândouă mâinile, îl aplecă în aşa fel încât să i se vadă jumătate din piept.

Şi Rocambole zări pe piept acel tatuaj misterios pe care l-a observat şi pe umerii fetei răpite de Chivotte.

Gipsy fusese destinată, din copilăria ei, acestei divinităţi teribile pe care o adoră strangulatorii.

Zeiţa Kali dorea ca Gipsy să rămână virgină.

— Ştiu ce e asta, răspunse Rocambole. Acum răspunde-mi; căci dacă te apăr şi-ţi reduc persecutorii la neputinţă…

— Poţi asta? strigă ea.

— Pot multe lucruri… Dar trebuie să ştiu totul.

Ea făcu un semn de supunere.

— Unde te-ai născut? întrebă el.

— Nu ştiu. Probabil în India.

— Eşti ţigancă?

— Nu. Totuşi am crezut asta multă vreme. Familia mea, pe care nu o cunosc, m-a încredinţat unor ţigani, fără îndoială spre a mă scăpa de soarta fatală care mă aştepta.

— Cine ţi-a spus asta?

— Bătrânul ţigan care m-a crescut.

Gipsy îşi trecu mâna pe frunte.

— Ah! zise ea, trebuie să-ţi povestesc nişte lucruri teribile.

— Să vedem, zise Rocambole.

Şi luându-i mâinile, se aşeză lângă dânsa.

Capitolul XXXVI

Gipsy continuă:

— Oricât de departe se pot duce amintirile mele din copilărie, mă văd ţigancă, şi mult timp am crezut că aparţin tribului meu.

Faro, acesta era numele bătrânului care îmi servea de tată şi căruia i-am dat acest nume.

Faro îmi spunea întotdeauna că mama murise la naşterea mea.

Cu toate acestea, cum eram blondă şi albă, pe când ceilalţi din casă erau negri, găseam asta foarte straniu.

Oamenii ca noi, ştii, îşi câştigă cu mare greutate existenţa.

Unii fac acrobaţie pe frânghie, alţii ghicesc norocul, alţii fură, alţii fac câte puţin din toate meseriile. Faro era cel mai bogat din toţi.

Pe când ceilalţi mergeau în căutarea norocului spre a avea ce să mănânce, Faro spunea:

„— Aşteaptă-mă, voi reveni peste o oră, şi vei vedea…”

Şi Faro se ducea în frumoasele cartiere ale Londrei şi revenea peste o oră cu pumnii plini de aur.

Când am crescut, aceşti bani îmi dădură de gândit.

„— Tată, i-am spus într-o zi, fiindcă suntem săraci, culcându-ne uneori sub cerul liber, alteori locuind în cele mai oribile cartiere ale Londrei, cum se face că ai bani de câte ori vrei?”

Faro dădu din umeri şi răspunse:

„— Asta nu te priveşte.”

I-am întrebat pe acei din tribul meu care păreau că au mai multă simpatie pentru mine.

Unii nu ştiau nimic, alţii păstrau tăcerea.

Cu toate acestea, o fată numită Vertus şi care mă iubea foarte mult, îmi spuse cu un aer misterios:

„— Dacă vrei să ştii de unde sunt banii pe care îi aduce tatăl tău, urmăreşte-l.”

Aveam atunci treisprezece sau paisprezece ani şi eram curajoasă.

„— Ai dreptate, i-am spus lui Venus, şi voi face ceea ce tu mă sfătuieşti.”

Locuiam de câteva săptămâni în această odăiţă în care mă vezi, reluă Gipsy după ce făcu o pauză. În loc de un pat erau două. Tata se culca pe unul şi eu pe celălalt. Faro, de obicei, nu mă părăsea deloc. Când dansam într-o piaţă publică, el era acolo. Când mergeam la una din acele întruniri nocturne pe care o ţin ţiganii, el era de asemenea acolo. Cu toate acestea seara, când ne întorceam acasă, el mă încuia cu cheia şi pleca.

În acele nopţi el aştepta afară până ce se făcea ziuă. Observasem de mai multe ori că întotdeauna la apropierea sărbătorilor creştine, Faro pleca de acasă în cursul nopţii.

În ajunul Crăciunului şi al Paştelui petreceam noaptea singură în această odaie.

Dar cum Faro mă încuia şi lua cheia cu dânsul, el pleca liniştit.

Gipsy, ajungând aici cu povestirea sa, îl luă pe Rocambole şi-l conduse la unica fereastră a mansardei. Această fereastră dădea pe acoperiş.

Era între fereastră şi marginea acoperişului un spaţiu de o jumătate de picior.

— Vezi acest drum, zise ea. Ei bine, m-am hotărât într-o zi să trec pe acolo. La margine se află o fereastră strâmtă. Această fereastră dă pe scară şi ea nu e aproape niciodată închisa.

— Ai trecut pe acolo? zise Rocambole care nu-şi putu opri un fior.

— Da, răspunse ea, voiam să ştiu… Eram în ajunul Crăciunului. Rudele se duc unii la alţii şi îşi urează ani mulţi. Copiii găsesc la deşteptare jucării într-un pantof pe care la culcare l-au pus pe sobă. Funcţionarii au vacanţă şi tot oraşul, în fine, e în sărbătoare. După ce

am mâncat într-o cârciumă şi am băut niţel vin, ceea ce era un mare lux pentru noi, ne-am întors aici; după miezul nopţii, Faro mi-a spus:

„— Mititico, iată Crăciunul, culcă-te şi lasă-ţi unul din pantofi pe sobă. Apoi dormi liniştită, căci cred că mâine vei găsi acolo un colac sau o brăţară."

M-am trântit în pat şi am închis îndată ochii prefăcându-mă că dorm.

Dar, după o oră, Faro, care se culcase, se sculă, fără zgomot şi convins că dormeam, ieşi în vârful picioarelor şi încuie uşa cu precauţie.

Atunci sării din pat şi mă îmbrăcai bărbăteşte cu nişte haine de marinar.

Aceste veşminte pe care mi le procurasem cu câteva zile mai înainte, în cel mai mare secret, le ţinusem ascunse sub patul meu.

După ce m-am îmbrăcat, am deschis fereastra şi am pornit pe acoperiş.

E aşa de înalt aici, încât Londra o vedeam la picioarele mele ca o lume de furnici. Un moment a fost cât p-aci să mă întorc.

Dar voiam să ştiu cu orice preţ unde s-a dus acela pe care-l credeam tatăl meu, şi cu curaj mi-am văzut de drum.

Am ajuns cu bine la fereastra ce dădea la scară şi călare pe rampă am coborât până jos.. Faro coborâse.

Dar cunoşteam obiceiurile sale.

Faro nu intra niciodată în casă şi nu ieşea niciodată fără să se oprească la cârciuma care se afla lângă uşă.

Într-adevăr, când am ajuns în stradă, l-am văzut la tejghea bând un pahar de rachiu.

Ştii că străzile noastre sunt întunecoase.

M-am ascuns după o poartă şi am aşteptat ieşirea lui Faro.

El era grăbit fără îndoială, căci aruncă un ban pe masă şi nu luă un al doilea pahar.

Apoi ieşi şi porni cu un pas repede.

Dar aveam picioare bune şi l-am urmărit, fără să-l pierd din vedere.

În fine am sosit la Hay-Market şi Faro se opri în faţa unei case frumoase care avea dinainte o grădină, a cărei poartă era deschisă.

Faro intră fără ezitare şi nu închise poarta.

Am stat în stradă, dar nu l-am pierdut deloc din vedere.

El bătu la uşa care se afla în fundul grădinii. Această uşă s-a deschis, şi am văzut o femeie foarte frumoasă încă, cu toate că era foarte palidă şi părea obosită, care veni înaintea lui Faro.

Lumânarea pe care o avea în mână îi lumină faţa şi această faţă era aşa de dulce, încât simţii deodată pentru această femeie, care îmi era necunoscută, o simpatie misterioasă.

Şi când Faro intră în această casă şi uşa se închise după dânsul,

supunându-mă instinctului curiozităţii şi în acelaşi timp unui sentiment de care nu puteam să-mi dau seama, m-am strecurat în grădină.

Gipsy se opri şi privindu-l pe Rocambole zise:

— Trebuie să-ţi spun totul pentru ca să pricepi teribila mea povestire.

— Continuă, copilă, îi zise Rocambole cu bunătate.

Gipsy reluă:

Capitolul XXXVII

— De obicei, în seara de Crăciun la Londra e foarte frig şi ceaţa foarte deasă. Cu toate acestea în acea seară era contrariul. Cerul era limpede şi stelele străluceau: Aerul era cald. S-ar fi zis, o noapte de vară. Când uşa se închise am văzut luminându-se pe rând toate ferestrele de la catul de jos şi oprindu-se la ultima fereastră, care era întredeschisă. Atunci l-am văzut pe Faro în picioare, cu căciula în mână în faţa femeii care se aşezase lângă sobă. Ei se aflau într-un mic budoar, care mi s-a părut un palat, aşa era de frumos mobilat. Femeia îl privea cu tristeţe pe Faro şi îi spunea:

„— Ea e mare şi frumoasă?”

„— Îţi seamănă, spuse Faro.”

Ochii i se umplură de lacrimi.

„— Oh! aş vrea să o văd”, zise ea.

„— Doamnă, zise Faro, ia seama!… ştii pericolul pe care îl rişti.”

Ea avu un gest de dureroasă nerăbdare.

„— Sunt mamă!” murmură ea.

„— Dar, doamnă, reluă Faro, nu ştii că White-Chapelle e un cartier infam, unde o doamnă nobilă ca dumneata nu va putea intra fără să nu fie urmărită?”

Ea îl luă pe Faro de mână şi îi zise:

„— Vezi tu, de aş putea-o vedea pe fata mea barem o oră… apoi, puţin mi-ar păsa de moarte! Ei ar putea să mă ucidă… Să vedem Faro, amicul meu, nu ai putea tu să îmi găseşti un mijloc ca să o văd barem o oră… chiar şi mai puţin?”

Faro părea că se gândeşte.

„— Ştiu unul, zise el, dar nu îndrăznesc să ţi-l spun, milady.”

„— De ce?”

„— Fiindcă te vei trăda… Emoţia dumitale îţi va smulge un strigăt… şi acest strigăt te va pierde…”

Dar ea îi spuse pe un ton imperios:

„— Vorbeşte, vreau să ştiu.”

Faro ezită un moment; dar ea avea o atitudine aşa de rugătoare încât el sfârşi prin a-i spune:

„— Mâine e Crăciunul. În această zi, ţiganii sunt primiţi bine în

Londra de cei bogaţi. Ei se duc cu grămada din uşă în uşă, ghicind norocul sau dansând. Dacă vrei, mâine o voi conduce pe Gipsy la White-Hall şi ea va dansa în grădină; pe la ora două treci cu trăsura pe acolo, dar nu te opri."

Ea strânse mâinile lui Faro cu recunoştinţă şi murmură:

„— Fata mea! Fata mea! o voi vedea deci!"

Apoi luă o pungă şi i-o dădu lui Faro. În acest moment ea desprinse de la braţ o brăţară de aur masiv şi i-o dădu.

„— Iată pentru ea, zise el."

Cum Faro se pregătea să plece, m-am repezit afară din grădină.

Aveam ochii plini de lacrimi.

Acea femeie era mama mea.

Am alergat de la Hay-Market până la Chapelle fără să mă opresc. Îmi era frică ca Faro să nu ajungă înaintea mea.

Am folosit acelaşi drum periculos şi cu riscul de a muri am sosit în această mansardă înaintea aceluia pe care îl crezusem întotdeauna tatăl meu.

Când el a intrat în odaie, eram culcată în pat şi mă prefăceam că dorm..

Dar inima mea bătea cu putere.

Faro se aplecă la sobă şi puse brăţara în pantoful meu. Nu am dormit toată noaptea, după cum îţi închipui. Voiam să se facă ziuă mai repede. În fine se făcu ziuă…

„— Mititico, îmi zise Faro, du-te şi te uită în pantof, poate găseşti ceva."

Şi când am găsit brăţara şi m-am prefăcut încântată, Faro adăugă:

„— Probabil regina îţi trimite asta!"

„— De ce regina?" am întrebat eu.

„— Pentru ca să te duci astăzi să dansezi la White-Hall."

„— Voi merge," am răspuns.

Şi bucuroasă mi-am pus brăţara la mână.

În acea zi, pe la ora două, Faro, care recruta câţiva ţigani, ne duse la White-Hall.

În curând lumea se adună în jurul nostru.

Cavalerii treceau la pas spre a mă vedea dansând; echipajele se opreau.

Şi în vârtejul dansului, privirea mea încercă să vadă pe femeia din noaptea precedentă, adică pe mama mea. Deodată, un ţipăt ascuţit se auzi printre aplauzele mulţimii şi se produse o mare mişcare.

Acest strigăt a ajuns la urechile mele şi am încetat să mai dansez.

În acelaşi timp avu loc o mişcare printre trăsuri şi multe din ele se îndepărtară.

Apoi mulţimea se împrăştie, ca şi cum s-ar fi întâmplat o mare nenorocire.

Ţiganii, tovarăşii mei, erau uimiţi tot ca şi mine şi se întrebau ce se petrecuse.

Numai Faro, tăcut, nu părea deloc mirat.

Dar vestea zbură din gură în gură şi ajunse până la noi.

O femeie, care mă văzuse dansând, leşinase.

Ea scosese acel ţipăt sfâşietor.

Această femeie, Lady Blesingfort, era una din cele mai bogate şi frumoase femei din Anglia şi fiica unui fost guvernator general al Indiilor.

Cum cauza acestui leşin era misterioasă, curiozitatea publică era surescitată în cel mai înalt grad.

Dar Faro, care voia cu orice chip să mă îndepărteze de White-Hall, mă luă de braţ şi spuse tovarăşilor noştri:

— Haide să bem ceva…

Ne-am îndreptat spre Wapping.

Banda noastră însă crescuse cu un nou camarad.

Un bărbat tot aşa de negru la faţă ca şi Faro, vorbind limba ţigănească şi cunoscând toate semnele noastre misterioase, se apropiase de noi, spunând că e ţigan din Scoţia.

El fusese bine primit, cu atât mai mult că era singur şi părea fără mijloace.

Acest om ne însoţi în taverna „La Regele Carol”.

El mă privea cu o mare atenţie, şi de mai multe ori mă întrebă numele meu.

— Îl ştii tot ca şi mine, am răspuns.

Aveam pentru dânsul o mare aversiune instantanee.

Faro, din contră, care părea că vrea să uite ceva, îl cinsti toată seara.

Când ne-am întors acasă, Faro era beat, ceea ce i se întâmpla foarte rar, şi ţiganul ne însoţea.

El nu ne părăsi decât la uşa noastră.

Faro urcă scara, clătinându-se la fiecare treaptă.

Apoi, sosind în mansarda noastră, el se trânti pe pat şi adormi adânc.

Atunci hotărârea mea a fost luată.

M-am îmbrăcat din nou cu hainele mele de marinar pe care le pusesem în noaptea precedentă.

Apoi, sigură că beţia lui era aşa de mare încât nu se va deştepta decât peste câteva ore, am reluat drumul aventuros pe care îl făcusem în ajun.

Voiam să o revăd pe acea femeie care era mama mea.

Şi când am ajuns în stradă am pornit la fugă şi nu am observat că ţiganul mă urmărea.

Capitolul XXXVIII

Am sosit la Hay-Market şi am găsit îndată casa precedată de o mare grădină.

…Ca şi în ajun, fereastra era luminată şi întredeschisă.

M-am apropiat fără zgomot.

Lady Blesingfort era acolo, tot ca şi în ajun, lângă sobă.

Ea stătea cu capul aplecat şi-şi ţinea fruntea în mâini. Am încercat s-o contemplu cu o mută adoraţie. Era mama mea.

Deodată ea îşi ridică faţa şi am văzut ochii ei plini de lacrimi.

În acelaşi timp ea murmură cu o voce înăbuşită:

„— Fata mea!… sărmana mea fată… amestecată printre ţigani… asta e oribil!”

Auzind aceste cuvinte, nu m-am mai putut stăpâni, şi deschizând fereastra am sărit în odaie şi îngenunchind în faţa ei am strigat:

„— Mamă!”

Pălăria mea de marinar căzuse şi părul despletindu-se îmi cădea pe umeri..

Ea mă recunoscu, cu toate că eram îmbrăcată bărbăteşte, scoase un ţipăt şi luându-mă în braţe, strigă:

„— Nenorocito! Vrei deci să ne pierzi!”

Ea mă ţinea strâns la inima ei, râzând şi plângând în acelaşi timp, apoi deschise o uşă care ducea în altă odaie, ale cărei ferestre nu dădeau în grădină.

Apoi încuie această uşă, stinse lumânarea şi rămaserăm în întuneric.

Şi acoperindu-mă de sărutări ea îmi spuse:

„— Da, tu eşti fiica mea, fiica mea iubită… şi totuşi nimeni nu ştie asta, în afară de Faro; şi dacă ai fi găsită aici, aş fi o femeie moartă.”

„— Dar de ce? am întrebat mirată.

„— E un secret pe care nu ţi-l pot spune.”

Apoi, după un moment de tăcere, îmi spuse:

„— Dar cum ai venit? pe unde ai intrat? Cum ştii că sunt mama ta?”

I-am destăinuit totul.

„— Oh! nenorocito! murmură ea. Dar nu ştii că sunt păzită? Dacă ai fost zărită, sunt pierdută!”

Şi ea continua să mă mângâie şi să plângă.

Deodată se auzi un zgomot în jurul nostru, un zgomot uşor, inexplicabil.

Mama scoase un ţipăt.

„— Nu suntem singure!” îmi spuse dânsa.

În acelaşi timp, o umbră mai neagră decât întunericul ce ne înconjura se apropie de noi; simţii pe obrazul meu o răsuflare murdară.

Mama scoase un al doilea ţipăt, un ţipăt înăbuşit, un ţipăt de agonie!

Apoi nu am mai auzit nimic; nu am mai simţit acea răsuflare respingătoare; umbra neagră se îndepărtă şi în acelaşi timp mi se păru că mâinile mamei se întinseră şi tot corpul ei era cuprins de convulsii.

Am început să ţip şi să strig după ajutor.

La zgomotul făcut de mine, alergară valeţii.

Unul din ei avea o lumânare în mână şi, la lumina acestei lumânări, am văzut-o pe lady Blesingfort, adică pe mama, zăcând neînsufleţită pe parchet.

Ea avea la gât un laţ de mătase, cu ajutorul căruia o mână invizibilă o strangulase.

Cu toate acestea ea respira încă; ochii ei se deschiseseră pentru ultima dată, mă fixară cu o mare dragoste, apoi se închiseră pentru totdeauna.

În spatele valeţilor, apăru o fată tânără.

Ea se repezi spre corpul mamei mele şi murmură:

„— Mamă!”

Era deci sora mea?

Totuşi, inima mea nu bătu mai tare şi nu m-am simţit deloc atrasă de dânsa…

Ea mă privi cu mirare.

Veşmintele mele bărbăteşti, faţa mea disperată, lacrimile mele, toate astea erau aşa de extraordinare în faţa acestui cadavru încât am fost acuzată.

— Da, zise Gipsy cu emoţie, am fost acuzată de a fi ucigaşa mamei mele!

Şi cum s-au dus să caute poliţia, mi-a fost frică şi am fugit. După câteva minute eram pe străzile Londrei alergând, pe jumătate nebună. Am rătăcit multă vreme, fără să ştiu unde mă duc şi în cele din urmă am revenit la White-Chapelle. Se făcuse ziuă şi deşteptându-se Faro, şi văzând că nu sunt acasă, întrebă de mine în toate părţile. M-am aruncat de gâtul său şi plângând i-am povestit tot ceea ce se petrecuse. Atunci el mă privi cu o mare tristeţe, şi îmi zise:

„— Nenorocite, ai ucis-o pe mama ta!”

Atunci am stat niţel să cuget. Pretinsul ţigan care ne urmărise de la Wapping la White-Chapelle şi băuse cu noi, era poate strangulatorul, care pusese laţul de gâtul mamei mele.

Gipsy se opri şi-şi şterse lacrimile.

Rocambole o luă de mână şi îi spuse:

— Nu ştiu restul istoriei tale, dar îl ghicesc. Te-ai născut în India, unde lordul Blesingfort, tatăl tău, se afla.

Şi cum Gipsy îl privea mirată, el continuă:

— Strangulatorii te-au marcat. Stigmatul pe care îl ai pe piept este

o destinare către zeiţa Kali. Trebuie să rămâi fecioară toată viaţa, sub pedeapsa de moarte. Mama ta a vrut să te scape de această soartă infamă. Ea probabil a adoptat vreo copilă pe care a pus-o în locul tău şi care o numea mamă.

— Oh! strigă Gipsy, îţi jur că fata pe care am văzut-o nu era sora mea.

Rocambole continuă:

— Strangulatorii au observat această substituire şi astfel ai cauzat moartea mamei tale.

— Ceea ce spui, zise Gipsy, trebuie să fie adevărul, căci Faro, când a fost pe patul de moarte, mă luă de mână şi îmi spuse:

„— Nu uita că, dacă vreodată te vei mărita, sau vei înceta să fii virgină, vei muri!"

— Şi ai crezut în această profeţie?

— Vezi bine că este justificată.

— Da, dar…

Şi Rocambole o privi pe Gipsy. Ea îşi plecă ochii şi nu răspunse. Rocambole o luă de mână şi adăugă:

— Gipsy, trebuie să-mi spui totul!

Mâna fetei tremura.

— Ce vrei să ştii? reluă ea.

— Iubeşti…

— Oh! taci!

Şi faţa ei exprima o spaimă adâncă.

— Ah. un…

— Taci!

— El va muri şi vei muri, dacă nu te apăr…

— Dumneata! zise ea.

— Eu.

— Dar… nu mai vrei să fii… soţul meu?

— Din contră.

Şi cum ea îl privea cu uimire crescândă, el adăugă:

— Gipsy, trebuie să fii creştină prin naştere, fiindcă eşti fiica lady Blesingfort. Sunt creştin şi eu şi nu cred în căsătorie decât când un preot al lui Christos a consacrat-o.

— Ei bine? zise ea.

— Căsătoria ţiganilor, urmă el, e o superstiţie. E o vorbă de a bea dintr-o oală şi a o sparge apoi.

— Adevărat.

— Gipsy, vrei să fii soţia mea după ritul ţigănesc?

— Da…

— În acest chip te voi apăra, şi mă voi culca ca un câine credincios la uşa ta şi îi voi împiedica pe strangulatori de a ajunge până la tine.

Gipsy se aruncă de gâtul lui Rocambole şi strigă:

— Oh! cât eşti de bun!
— Am zis, vei fi soţia mea I

Capitolul XXXIX

Să-l lăsăm pe Rocambole cu Gipsy şi să-l regăsim pe Noël, zis Cocorico.

Rocambole, vă amintiţi, dăduse acestuia însărcinarea de a-l urmări pe sir George Stowe.

Acesta din urmă, după plecarea ţigăncii şi a lui Rocambole părăsise şi dânsul taverna „La Regele George".

Dar Noël era un vulpoi parizian, adică, el prevăzând apropiata plecare a lui sir George Stowe, ieşise înaintea lui şi ascuns îl aştepta în stradă.

Noël vorbea foarte bine limba engleză şi văzându-l s-ar fi spus că era un jocheu englez.

Pe când el ieşea din tavernă, un om tocmai intra. Atitudinea acestui om contrasta până la un oarecare punct cu oamenii care frecventează de obicei cartierul Wapping.

El era curat îmbrăcat, ca un englez bogat din Londra.

Dar figura sa bronzată, buzele lui roşii, ochii lui negri, cerceii din ureche, anunţau pe unul din acei anglo-indieni, care se află în număr mare în Londra.

O vagă amintire trecu prin mintea lui Noël.

„L-am mai văzut pe acest bărbat", îşi spuse dânsul.

Şi cum acel bărbat intră în tavernă, Noël reintră după dânsul.

Anglo-indianul ezită un moment în prag, apoi se duse şi se aşeză la masa la care stătea sir George Stowe.

Noël se duse la tejghea şi se aplecă la urechea cârciumarului.

Acesta era un om devotat lui Rocambole.

Noël îi spuse:

— Cunoşti limba indiană?

— Vorbesc toate limbile, răspunse Calcraff.

— L-ai văzut intrând pe acest om?

Şi Noël îl arătă pe anglo-indian.

— Da.

— Examinează-l cu atenţie.

Calcraff clipi din ochi.

— Ştiu după cine a venit aici, zise el.

— Şi eu, zise Noël, dar aş vrea să ştiu ce vor vorbi.

Ca şi cum ar fi vrut să justifice precauţia lui Noël, sir George Stowe se sculase văzându-l pe anglo-indian şi venise să se aşeze cu dânsul la o masă retrasă lângă tejghea.

La început, anglo-indianul bea, iar sir George Stowe fuma.

Apoi amândoi au început să vorbească în limba indiană.

Calcraff, cârciumarul, se prefăcea că citeşte cu mare atenţie un ziar.

Jeana şi Betty umblau de acolo-colo prin cârciumă, servind pe toată lumea; irlandeza începuse din nou să vorbească despre Gipsy.

Hoţii şi mateloţii trăiau în bună înţelegere şi cârciuma, un moment tulburată de plecarea lui Rocambole şi a lui Gipsy, noii logodnici, îşi reluase fizionomia sa obişnuită.

Calcraff pusese ziarul în aşa fel încât sir George Stowe şi anglo-indianul nu îi puteau vedea faţa şi prin urmare, mişcarea buzelor sale.

Căci pe măsură ce cei doi oameni vorbeau, el traducea totul în limba franceză pe şoptite lui Noël.

Sir George Stowe spuse anglo-indianului:

— Ei bine! Osmanco, te-ai întors?

— Da, şefule.

— Când te-ai întors?

— Chiar astă-seară la orele zece.

— Ei bine! Ai dat lovitura?

— Nu, şefule.

Ochii lui sir George Stowe scânteiară ca nişte cărbuni aprinşi.

— Ce spui, nenorocitule! zise el.

— Adevărul.

Şi figura lui Osmanco exprimă o durere adâncă.

— Glumeşti, Osmanco? reluă sir George Stowe.

— *„Lumină a Orientului”*, răspunse anglo-indianul, îţi jur că spun adevărul.

— Nu i-ai găsit?

— Din contră.

— Ei bine!… Atunci…

Şi tonul lui sir George deveni ameninţător.

— *„Lumină”*, reluă Osmanco, zeul Siva luptă contra zeiţei Kali.

La aceste cuvinte sir George făcu o mişcare pe scaunul său şi păli uşor.

Osmanco continuă.

— Fiii lui Siva sunt în Franţa.

— E cu neputinţă, strigă sir George Stowe, fiii lui Siva n-au părăsit Londra.

— Te înşeli, *„Lumină”*.

„Lumină” era numele pe care Osmanco i-l dădea lui sir George Stowe.

— Dar, în fine, zise aceasta din urmă, ce s-a petrecut? Unde e Begsurh?

— Begsurh, răspunse Osmanco, intrase la tatăl Nadeiei ca servitor, sub numele de John.

— Da, ştiu, dânsul trebuia să vă introducă în casă pe tine şi pe Gurhi?

— Da, *Lumină*.

— Ei bine?

— Begsurh a fost punctual la întâlnire. Totul era gata şi am pornit pe o noapte întunecoasă, spre casa locuită de general şi fiica sa.

Begsurh venise să ne ia de la un oarecare loc de unde se vedea casa.

Acolo ne spuse: „Vedeţi această lumină? Când se va stinge, veţi porni la drum şi veţi auzi un ţipăt de bufniţă. Acesta va fi semnalul şi mă veţi întâlni la poarta pe care o voi deschide.”

— Bine, zise sir George, care începuse să găsească puţin cam lungă povestirea lui Osmanco.

— Ne culcaserăm la pământ, Gurhi şi cu mine, urmă Osmanco. Când se stinse lumina, am pornit la drum. Dar abia am făcut câţiva paşi, şi m-am clătinat. În acelaşi timp Gurhi a scos un ţipăt. Tot atunci, mai multe braţe viguroase mă cuprinseră şi mă trântiră la pământ. O voce murmură atunci la urechea mea în limba indiană:

— Dacă te mişti, eşti mort!

— Dar Begsurh? întrebă sir George Stowe.

— Strangulat.

— Şi Gurhi?

— Ne-a trădat.

— Şi generalul… şi fiica sa?

— Salvaţi de fiii lui Siva.

— Dar tu?

— Cum am refuzat să vorbesc şi am cerut să mor, şeful fiilor lui Siva m-a aruncat într-un fluviu aproape tot aşa de mare ca Tamisa şi care se numeşte Sena, şi iată-mă; căci ştii că sunt un bun înotător.

Sir George Stowe bătu cu pumnul în masă:

— Îl condamn pe Gurhi ca trădător, zise el cu o voce solemnă, şi chem asupra capului său toate răzbunările zeiţei Kali.

Osmanco se înfioră sub privirea dominatoare a acestui om pe care îl numea atât de pompos *„Lumina Orientului”*.

Sir George Stowe adăugă:

— Cât despre tine, dacă nu reuşeşti să execuţi ordinele pe care ţi le voi da, vei muri.

Osmanco se înclină şi spuse:

— Ce trebuie să fac?

— Să strangulezi până mâine dimineaţă un om destul de îndrăzneţ, care vrea să se căsătorească cu Gipsy ţiganca.

— Se va face.

— Da, dacă vom vrea noi, murmură Noël, căruia Calcraff tocmai termina să-i traducă convorbirea dintre sir George şi Osmanco.

Sir George Stowe aruncă o coroană pe masă. Noël pricepu că el voia să iasă.

Şi din nou ieşi fără zgomot pe uşă.

Apoi se ascunse în colţul cel mai întunecos al străzii.

Puţin după aceea ieşi şi sir George Stowe.

Noël nu-l pierdu deloc din vedere pe străzile murdare ale Wappingului.

Sir George Stowe mergea repede.

El sosi la podul Londrei unde luă o trăsură.

Vizitiul ezită, văzând îmbrăcămintea lui, să-l ia în trăsură.

Dar sir George Stowe îi strigă:

— Tocmai am luat prima de reangajare şi plătesc bine.

Când sir George Stowe se urcă în trăsură, Noël se agăţă de osie la spatele ei.

Capitolul XL

Lucrul era cert pentru Noël.

Sir George Stowe, care nu se travestise astfel decât spre a se întâlni cu Osmanco în Wapping, se întoarse în Hay-Market spre a-şi schimba costumul.

Într-adevăr, la douăzeci de paşi de casa cu un singur etaj în care, cu două ore mai înainte intrase sir George Stowe, trăsura se opri.

Noël stătea tot la locul său.

Sir George Stowe plăti birjarului, coborî şi se îndreptă spre casă.

Noël îl văzu scoţând o cheie din buzunar şi întrând înăuntru.

Atunci el sări jos în momentul când trăsura porni.

— Stăpânul, îşi zise atunci Noël, mi-a ordonat să-l urmăresc pe acest om până la ziuă. Casa în care el a intrat e poate a sa, căci la Londra toată lumea are casa sa. Căci, din două lucruri unul se va întâmpla: sau va ieşi sau se va culca liniştit. În primul caz îl voi urmări; în al doilea caz voi sta până la ziuă, apoi mă voi duce la Vanda să-l regăsesc pe stăpân.

Şi Noël, făcându-şi acest raţionament, se aşezase sub o poartă în faţa casei.

Sună ora două la bisericile vecine şi Noël aştepta deja de un sfert de oră când, un cupeu cu doi cai se opri în faţa casei în care intrase sir George Stowe.

În acelaşi timp Noël auzi o înjurătură şi această frază:

— Ce meserie de câine!

Noël se apropie.

Cupeul era gol şi desigur vizitiul îşi manifestase astfel nemulţumirea sa.

— Pari dezgustat de meserie, camarade? îi zise Noël.

Vizitiul îi răspunse:

— Desigur.

— Timpul e aspru, adăugă Noël.

— Şi ceaţa rece, răspunse vizitiul.

Oamenii de aceeaşi profesie se împrietenesc repede. Costumul de jocheu al lui Noël îl făcu pe vizitiu să creadă că are de-a face cu un confrate.

Noël urmă:

— Îl aştepţi pe stăpânul tău?

— Aştept un gentilom care se duce în fiecare noapte la club, joacă sume mari şi mă face uneori să stau câte douăsprezece ore.

Asta pare să-i placă lui John Bunbarry, stăpânul la care sunt, căci gentilomul plăteşte bine, dar mie mi-ar plăcea mai mult să stau lungit în pat bând un ceai.

Noël reluă:

— Sunt fără lucru. N-ai putea să-mi procuri?

Vizitiul se uită lung la dânsul.

— Cunoşti meseria? zise el.

— De minune, răspunse Noël.

— Unde ai mai servit?

Noël cită la întâmplare mai multe nume de stăpâni de birje.

— Cât vrei ca să îmi ţii locul în noaptea asta?

— Ar fi prea mult cincizeci de şilingi? întrebă cu timiditate Noël.

— Bine.

Şi vizitiul adăugă pe un ton satisfăcut.

— Cel puţin voi putea dormi liniştit cinci sau şase ore, căci gentilomul pleacă de la club după ora opt. Dă-mi haina ta de jocheu şi-ţi dau mantaua mea.

— Dar, zise Noël, unde te regăsesc spre a-ţi da în primire trăsura şi caii?

— Mâine, cu puţin înainte de ora opt, voi veni în curtea clubului..

Noël şi vizitiul îşi schimbară atunci costumul. Apoi Noël se urcă pe capră şi, după modul în care el puse mâna pe hăţuri, vizitiul pricepu că avea de-a face cu un om care cunoştea caii.

— Locuiesc foarte aproape de aici, zise el. Mă duc să mă culc. Pe mâine dimineaţă…

— Pe mâine, răspunse Noël.

Vizitiul se îndepărtă.

După un sfert de oră, uşa căsuţei se deschise şi sir George reapăru.

Gentilomul era cu totul schimbat; el era îmbrăcat cât se poate de elegant.

Se urcă în cupeu fără să se uite la Noël şi zise:

— East India!

Clubul „East India”, situat în scuarul Saint-James e unul din cele mai frumoase şi mai bogate cluburi din Anglia.

Noël, care ştia Londra pe dinafară, o luă pe drumul cel mai scurt şi intră în curtea clubului în trapul cailor, oprind drept la peron.

Sir George Stowe coborî din trăsură, urcă încet treptele, intră în sală, îşi aruncă blana în mâna unui lacheu, apoi intră într-o sală de joc, unde partida părea foarte însufleţită.

Un gentilom care dădea banca în acest moment, strigă:

— Plusez cu o mie de guinee; cine merge?

— Eu, zise sir George Stowe.

Şi scoţând portofelul aruncă un pumn de bancnote pe masă.

Un tânăr se apropie şi îi spuse:

— Greşeşti, sir George.

Nababul îl privi şi-l recunoscu într-însul pe unul din acei gentilomi, care asistase la lupta dintre cei doi câini.

— De ce? întrebă el cu răceală.

— Fiindcă n-ai noroc de câteva zile.

— Crezi?

— Dovada e astă-seară…

— Aş! zise sir George, vei vedea că norocul va reveni.

— Dar nenorocul va continua.

Bancherul amestecă cărţile.

Unul din jucători spuse:

— Fiindcă pune şi sir George, eu mă retrag.

— Pun eu în locul tău, răspunse sir George Stowe.

— Fie.

Gentilomul îşi retrase banii săi, şi sir George aruncă din nou pe masă un pumn de bancnote.

Sir George Stowe câştigă.

Atunci, el se întoarse spre primul gentilom cu care avusese scurtul dialog şi îi spuse:

— Vezi că norocul revine!…

El se aşează şi continuă să joace.

Toată noaptea sir George jucă şi câştigă. Dar când se făcură orele şapte, el se ridică. Jucătorii care pierdeau murmurară:

— Sunt dezolat că vă părăsesc, zise sir George Stowe, dar am o mică întâlnire la Oldwoodstok, azi de dimineaţă. E vorba să ucid un francez.

— Francezul cu câinele, i se spuse.

— Da.

Şi sir George Stowe băgă banii în buzunar.

Apoi el părăsi cu răceală sala de joc şi ieşi în curtea clubului.

— Drace, se gândi Noël văzându-l reapărând, şi vizitiul nu s-a mai întors!

— Acasă, zise sir George aruncându-se în trăsură.

Noël puse în mişcare cupeul.

Noël se gândea.

„A pierdut totul… se duce să aducă bani!”

Dar, când, după câteva minute sir George ieşi din nou din casă, cu o cutie pătrată în mână şi cu un pachet lung el se gândi.

„Oh! oh! să fie vorba de un duel”.

Noël nici nu bănuia că adversarul lui sir George Stowe nu era altul decât Rocambole.

Capitolul XLI

Duelul e un lucru foarte rar printre englezi, care se mulţumesc să-şi tranşeze certurile prin lovituri de pumn, încât ca să se ajungă la această situaţie extremă, cazul extraordinar al unui francez şi unui anglo-indian certându-se.

Dar sir George Stowe nu era tocmai englez.

Cu toate că el era un perfect gentilom, rămăsese indian din mai multe puncte de vedere.

Şi cei care ştiu istoria lui şi-l cunoscuseră ca ofiţer într-un regiment de cipays ştiu de asemenea că el se bătuse de mai multe ori fie cu pistolul, fie cu spada.

Dar la Londra nu e destul să ai poftă să te baţi pentru a găsi uşor şi locul.

Grădinile publice, scuarurile, străzile sunt pline de poliţişti, care intervin imediat.

Londra e foarte mare şi nu poţi ajunge pe câmp până nu iei un tren.

Cu toate acestea satul Old Woodstok, care se afla pe drumul spre oraşul Oxford, e înconjurat de o câmpie pustie care permite ca doi oameni, care vor să-şi taie gâturile, să găsească un loc bun între două coline, la umbra unui arbore, pe iarba întotdeauna verde.

Te poţi duce la Woodstok, această fostă reşedinţă a lui Olivier Cromwell, fie cu trenul, fie cu trăsura.

Cu trenul, faci zece-cincisprezece minute.

E prima staţie a trenului expres ce merge la Birmingham.

Cu trăsura faci o oră, dacă ai cai buni.

Sir George Stowe dispreţuia trenul.

El îi zise vizitiului, adică lui Noël:

— Mă duc la Woodstok. Vreau să ajung repede. Ai o liră sterlină dacă ajungem în trei sferturi de oră.

— Drace! se gândi Noël. Nu ştiu cum mă va regăsi adevăratul vizitiu.

Şi cum Rocambole îi dăduse ordin să nu-l părăsească pe sir George Stowe, iar pe de altă parte el nu putea părăsi caii, Noël se supuse ordinului ce-l primea.

El mâna admirabil caii.

Noël era curios şi se întreba cu cine se va bătea anglo-indianul.

Căci vă amintiţi, Rocambole nu-i spusese nimic în această privinţă.

El străbătu străzile Londrei ca un fulger, din când în când se

întorcea pe capră şi arunca o privire furişă în cupeu.

Pe jumătate lungit, cu ochii aproape închişi, cu o ţigară în gură, sir George Stowe părea în prada unei reverii adânci.

Îndată ce ajunse la câmp, gentilomul păru că se deşteaptă şi când fu lângă Woodstok, privirea lui se plimbă în toate părţile pe drum.

El căuta un loc potrivit.

Un tufiş de arbori aflat la distanţă de orice locuinţă, păru că-i place.

Şi îi spuse lui Noël:

— Opreşte!

După ce coborî din trăsură, întinse mâna spre tufiş şi scoţând ceasornicul din buzunar îi spuse:

— Amice, trenul va trece peste cinci minute. Căsuţa care se vede e gara.

Noël se înclină.

— Cinci persoane vor coborî desigur din tren, trei de o parte şi doi de alta. Cei doi sunt martorii mei. Ceilalţi trei sunt adversarul meu şi martorii săi.. Îi vei recunoaşte uşor căci nu sunt decât doi şi invitându-i să urce în trăsură îi vei aduce aici.

Noël pricepuse de minune; el se îndreptă spre gară şi ajunse în momentul când se oprea şi trenul.

Dintr-un vagon au coborât cinci persoane.

Dar pe când aceste persoane se apropiau, Noël tresări şi se întrebă dacă nu visează.

El îl recunoscu pe Rocambole printre cei trei gentilomi care îi urmau pe martorii lui sir George Stowe.

Rocambole îl recunoscu de asemenea pe Noël.

El avu o privire de aprobare, pe când rapid ca fulgerul îşi duse un deget la buze.

Noël pricepu.

Gentilomii care erau martorii lui sir George Stowe i-au recunoscut trăsura şi apropiindu-se, Noël li se adresă:

— M-a trimis să vă aduc. El a găsit un loc îndepărtat în câmp.

Şi se urcară în trăsură.

Întotdeauna la gara Woodstok se află una sau două birje.

În această zi erau trei.

Rocambole şi cei doi gentilomi, care consimţiseră în ajun după bătaia câinilor să-i servească drept martori, se suiră într-una din birje.

Aceştia din urmă aduseseră tot ca şi sir George Stowe, o pereche de spade şi o cutie cu pistoale.

După zece minute, birja şi trăsura condusă de Noël soseau la tufişul ales de sir George Stowe.

Anglo-indianul stătea la picioarele unui arbore şi continua să fumeze cu ochii pe jumătate închişi.

A fost nevoie de zgomotul trăsurilor ca să-l smulgă din

contemplarea sa.

El se sculă şi veni în întâmpinarea martorilor săi.

Aceştia, obişnuiţi ai clubului „East-India”, dar cu totul indiferenţi de altfel, consimţiseră să-i servească drept martori lui sir George Stowe, numai din gentileţe.

Dar lor le-ar fi fost fără îndoială indiferent dacă sir George ar fi fost ucis.

Acesta din urmă îl salută pe adversarul său, care-i mulţumi foarte curtenitor.

Dar privirile lor se încrucişaseră şi sir George Stowe tresări.

I se păru atunci că mai văzuse acea privire şi în altă parte decât în pivniţele hotelului Dubourg, unde cocoşul şi câinele său fuseseră ucişi.

Avu o vagă amintire şi o oarecare paloare nervoasă îi acoperi faţa.

Rocambole îşi făcuse o toaletă foarte îngrijită.

Şi totuşi, sir George Stowe privindu-l, nu se putu opri să nu se gândească la marinarul din taverna „La Regele George”, care oferise mâna sa ţigăncii.

„M-a recunoscut, gândi Rocambole.”

Condiţiile luptei fură repede stabilite.

Se trase la sorţi alegerea armelor.

Sorţii îl favorizară pe Rocambole.

— Aleg spada.

Sir George Stowe se înclină şi îşi scoase haina, dar, contrar tuturor regulilor el îşi păstră cravata, aşa încât cămaşa lui să nu se deschidă la piept.

Englezii care sunt foarte puţin la curent cu acest soi de întâlniri nu observă aceasta.

Cât despre Rocambole, el ghici de ce sir George Stowe nu voia să-şi arate pieptul.

Din contră după ce-şi scoase haina, el se desfăcu la cămaşă lăsând să i se vadă o parte din piept.

Noël, nemişcat, la douăzeci de paşi, stând pe capra sa, murmură:

„Nu sunt neliniştit. Ştiu ce forţă e stăpânul.”

— Haideţi, domnilor! zise unul din martori.

Cei doi adversari încrucişară spadele. Rocambole liniştit şi surâzând, sir George Stowe aşa de rece de obicei, acum era emoţionat.

Capitolul XLII

Dar, înainte să mergem mai departe, e nevoie să povestim o întâmplare care urma să aibă o influenţă considerabilă asupra întâlnirii cu spada a lui Rocambole şi a lui Sir George Stowe.

Vă amintiţi că după ce îi pusese, cu câteva săptămâni în urmă, pe bătrânul general polonez şi pe fiica sa Nadeia sub paza lui Chanoine şi a lui Moartea Bravilor, Rocambole plecase împreună cu Marmouset,

pe când cei doi indieni zăceau legaţi în fundul bărcii.

Vă amintiţi că stăpânul a vrut cu pumnalul în mână să-l silească pe Osmanco să facă destăinuiri şi că acesta răspunsese că preferă să moară.

Tovarăşul său, Gurhi, căruia îi era teamă de moarte, spusese din contră că va vorbi.

Atunci Rocambole, aşa cum îi povestise Osmanco lui sir George Stowe, îl luase pe indian în braţe şi-l aruncase în apă.

Apoi, aplecându-se din nou spre Gurhi, îl ameninţase că-l ucide, dacă nu-i face destăinuiri complete.

Indianul, convins că a căzut în mâinile sectei inamice strangulatorilor, cunoscută sub numele de fiii lui Siva, mărturisi că face parte dintre strangulatorii din Londra, că se supune unui şef numit George Stowe şi că era unul din acei mutilaţi pe care preoţii zeiţei Kali îi condamnă la un celibat etern.

Eunucul fu precis în povestirea sa, el îi dădu lui Rocambole o mulţime de amănunte, care trebuiau să-i servească la Londra.

În fine, din destăinuirile lui Gurhi rezulta pentru Rocambole această convingere: că sir George Stowe, şeful strangulatorilor, era un adorator fanatic al zeiţei Kali: şi că, el trăind la Londra din venitul unei imense averi ca un perfect gentilom, avea sub ordinele sale o armată misterioasă de strangulatori care urmăreau dizolvarea şi înspăimântarea Angliei; că, în fine, sir George Stowe, care-şi bătea joc de poliţia şi justiţia engleză, avea o mare teamă de fii lui Siva, care până acum nu părăsiseră India.

Asta a fost foarte important pentru Rocambole.

De aceea îl adusese cu dânsul pe Gurhi la Londra.

Gurhi, deghizat, îmbrăcat ca femeie, trăia ascuns în casa închiriată de Vanda.

Rocambole în cursul acestei nopţi bogată în aventuri, pe care am descris-o, după ce a părăsit-o pe Gipsy ţiganca se întoarse la Vanda la orele trei dimineaţa.

Gurhi dormea.

Rocambole îl deşteptă.

Indianul se înfioră văzându-l pe Rocambole înarmat cu un pumnal.

— Ascultă, îi zise Rocambole. Până acum m-ai luat drept un fiu al lui Siva?

— Da, răspunse Gurhi.

— Te-ai înşelat.

Indianul rămase înmărmurit.

Rocambole continuă:

— Nu-i cunosc pe fiii lui Siva şi am motive particulare, pe care tu n-ai nevoie să le cunoşti; să-i urmărim pe strangulatori. Dar, pe cât e de adevărat, că tu eşti acolo jos, culcat, fără apărare, şi eu am un

pumnal în mână, îţi jur că dacă nu-mi spui ceea ce mă interesează, să ştii că te trimit îndată pe lumea cealaltă.

— Ce vrei să ştii? întrebă Gurhi.

— Fiii lui Siva au vreun semn pe corp?

— Da. Când se afiliază, li se desenează pe piept un şarpe şi o pasăre, cu o cerneală albastră care nu se şterge.

— Cunoşti acest tatuaj?

— Da.

— Ai putea să-l execuţi?

— Da.

— Atunci, zise Rocambole, fă-l.

Îl ridică pe Gurhi, luă o sticluţă ce conţinea cerneală albastră ordinară şi o pensulă şi o întinse indianului. Apoi se desfăcu la piept şi-i spuse:

— Grăbeşte-te!

Pumnalul lui Rocambole era strălucitor.

Indianul, de altfel, ştia să tatueze ca toţi oamenii din seminţia sa.

După ce desenă şarpele şi pasărea, el spuse:

— Acum ar trebui, pentru ca acest semn să nu se şteargă niciodată să împungi pieptul cu un ac şi să arzi deasupra puţină iarbă de puşcă.

— E inutil, răspunse Rocambole.

*

* *

După câteva ore, Rocambole şi sir George Stowe îşi încrucişau spadele.

Din primul moment, sir George Stowe, care era un spadasin foarte bun, pricepu că avea în faţa lui un adversar puternic.

Dar paloarea lui dispăru, emoţia îl părăsi şi instinctul de conservare îi domină orice altă preocupare.

Rocambole, din contră, părea că voia să nu uite galantele tradiţii franceze.

— Domnule, îi zise el lui sir George Stowe parând o frumoasă lovitură, eşti foarte îndemânatic, dar eu cunosc jocul dumitale.

Şi îl privi aşa de fix, încât sir George Stowe se gândi din nou la Gipsy şi la matelotul din taverna „La Regele George”.

— Ai braţul puţin cam nesigur, continuă Rocambole, care nu atacase încă, dar care para toate loviturile cu o adresă minunată. Poate că ai petrecut noaptea jucând cărţi! Asta e de ajuns spre a-ţi pierde precizia de care ai nevoie.

Sir George Stowe dădu o nouă lovitură, dar spada lui nu-l nimeri pe Rocambole.

— Ia seama! zise Rocambole, ai făcut un pas greşit Dacă aş fi vrut, erai mort.

Pe când spunea aceste cuvinte, cămaşa lui se desfăcu mai mult la piept şi sir George Stowe scoase un ţipăt.

El zărise pe pieptul lui Rocambole şarpele şi pasărea albastră desenate de Gurhi.

Sir George Stowe speriat fiind, Rocambole îi dădu o uşoară lovitură de spadă.

Două picături de sânge curseră pe cămaşa gentilomului.

El scoase un ţipăt de mânie.

Dar atunci Rocambole îşi termină opera sa de uimire.

El i se adresă lui sir George Stowe în limba indiană:

— Acum, zise el, când vezi cine sunt, ştii bine că nu acesta este locul în care trebuie să ne luptăm.

Sir George Stowe era foarte emoţionat.

Martorii, văzând sângele curgând, intervenirăşt spuseră:

— Onoarea e satisfăcută.

— Cum doriţi, răspunse sir George Stowe, care se uita la Rocambole cu spaimă.

Capitolul XLIII

Să pătrundem acum în interiorul casei locuită la Londra de Rocambole.

La sosire, Rocambole şi Vanda descinseră la hotelul Dubourg.

Apoi, a doua zi, ei se instalară într-o căsuţă lângă Saint-Paul, pe care o închiriară în întregime.

Acolo, Vanda avea sarcina să-l vegheze noaptea şi ziua pe Gurhi..

Indianul, cuprins de spaimă şi crezând că are de-a face cu şeful sectei inamice, adică cu un fiu al lui Siva, făcuse toate destăinuirile pe care i le ceruse Rocambole.

El îl indicase pe sir George Stowe ca şef al strangulatorilor, şi dăduse despre viaţa acestui pretins gentilom informaţii preţioase.

Rocambole spusese Vandei:

— I-am făgăduit viaţa dacă mă serveşte şi el are acum mai multă teamă ca să cadă în mână strangulatorilor. Totuşi veghează asupra lui, şi, sub nici un pretext, nu-l lăsa să iasă.

Rocambole ştia că putea conta pe Vanda.

El plecase deci foarte liniştit, după ce îl pusese să-i tatueze pe piept pasărea şi şarpele albastru, neîndoindu-se deloc de raţionamentul pe care îl va face Gurhi.

Acest om, mutilat în numele unei religii misterioase, o credea cu totul în această religie.

Dogma indiană are două principii, binele şi răul, având două divinităţi: zeul Siva şi zeiţa Kali.

În ochii indienilor, oamenii sunt nişte jucării în mâinile acestor două puteri supranaturale care, continuu în luptă, repurtează pe rând

victorii.

Acest om care venea din fundul Indiei cu o misiune sângeroasă şi găsea la doi paşi de Paris oameni care vorbeau în limba lui şi îl reduceau la neputinţă, trebuia desigur să admită că aceşti oameni erau servitori ai zeului inamic zeiţei pe care el o servea.

Prin urmare Siva era mai tare decât Kali.

Deci, Gurhi care raţiona corect şi temeinic, trebuia să se încline.

De trei săptămâni de când era în puterea lui Rocambole, Gurhi căuta să facă pace cu zeul Siva şi-o trăda cu neruşinare şi fără remuşcare pe zeiţa Kali.

Dar iată că, deodată, Rocambole îi spuse:

— Nu cunosc nici pe zeul Siva, nici pe preoţii săi. Dacă lupt contra strangulatorilor, am motivele mele particulare. Cu toate acestea, cum asta poate servi proiectele mele trecând drept un fiu al lui Siva, tu vei desena semnul misterios pe care îl poartă inamicii tăi, dacă nu vrei să faci cunoştinţă cu pumnalul meu.

În faţa acestei ameninţări cu moartea, Gurhi se supuse dar prestigiul lui Rocambole dispăruse din acel moment.

Gurhi nu mai credea în Rocambole.

Gurhi nu mai tremura.

Din acel moment, fanatismul indianului pentru teribila sa zeiţă a redevenit şi mai înfocat şi dânsul nu mai avea decât dorinţa de a scăpa şi de a se duce la sir George Stowe ca să-i spună totul.

Dar nimic nu era mai greu decât executarea acestui plan.

Gurhi era păzit, şi încă de o femeie. Gurhi ştia că e mai greu să înşeli o femeie decât un bărbat.

Eunucul era nu numai strangulator, dar şi „Psyl”, adică îmblânzitor de şerpi.

Chiar aceasta era profesia cu care el a fost declarat la Madras, când comitetul strangulatorilor din India l-a trimis la Londra.

Gurhi continuase în capitala Angliei meseria sa.

El adusese de la Madras o ladă plină cu vipere şi şerpi de toate dimensiunile şi culorile.

Asta era tot ce el iubea după zeiţa Kali.

Când sir George îl trimisese de la Londra la Paris, cu Osmanco, spre a-i strangula pe general şi fiica sa, Gurhi luase cu sine şerpii.

El fusese chiar văzut într-o zi la Paris, în piaţa Chatelet, făcând jonglerii cu şerpii lui în mijlocul unei mari mulţimi de oameni, care se strânseseră să vadă aceasta.

Când Rocambole a pus mâna pe Gurhi, a vrut să ştie unde locuieşte.

Eunucul îi spusese un hotel sărăcăcios de pe strada Saint-Antoine.

Rocambole se dusese cu dânsul acolo.

Indianul nu avea nici o hârtie care să-i fi servit lui Rocambole.

Acesta din urmă nu găsise decât lada cu şerpi şi voise să o arunce în apă.

Dar Gurhi începuse să plângă şi Rocambole atunci îi lăsase lada.

De când s-a întors la Londra şi era sub supravegherea Vandei, Gurhi nu avea decât o distracţie: să se joace cu şerpii lui.

De altfel, Rocambole avusese grijă să se asigure că nici unul din aceşti şerpi nu era otrăvitor.

Şerpii se plimbau deci în libertate în odaia desemnată ca închisoare pentru Gurhi.

Una singură din aceste reptile avea o proprietate uimitoare deşi nu era mortală.

Era o mică viperă galbenă, cu pete negre, a cărei muşcătură, cu toate că era foarte uşoară şi abia se simţea, avea puterea de a te cufunda într-un somn adânc.

Gurhi îşi aminti de asta.

Din acel moment el îşi puse în acea viperă galbenă, toată speranţa sa de libertate.

De câte ori Rocambole pleca de acasă, Vanda îşi făcea patul în odaia vecină cu aceea a lui Gurhi.

Cum această odaie nu avea decât o uşă, ar fi trebuit ca Gurhi să treacă pe lângă patul Vandei ca să poată ieşi.

Vanda, în acea noapte nu se culcase şi îl aştepta pe Rocambole.

Când acesta veni, ea asistă la experienţa cu tatuajul.

Şi când Rocambole plecă să se bată cu sir George Stowe, începuse să se facă ziuă.

Vanda se aşeză într-un fotoliu chiar în odaia lui Gurhi, lângă uşă, într-o asemenea poziţie, încât indianul spre a ieşi, era silit să treacă peste corpul ei.

Dar Gurhi se culcase în pat şi se prefăcea că doarme.

Numai din când în când el deschidea puţin ochii, şi se uita să vadă dacă Vanda dormea. Vanda se luptă un moment contra somnului, apoi oboseala triumfă.

Ochii săi se închiseseră, dar mâna ei nu slăbise revolverul cu care-l ţinea pe Gurhi la respect noaptea şi ziua.

Atunci, scoţând mâna de sub plapumă, indianul dădu uşor de tot în lada cu reptile câteva lovituri.

Apoi, el ridică puţin capacul.

Vipera galbenă ieşi şi se înfăşură de braţul lui Gurhi. Atunci el întinse braţul spre Vanda. Apoi zgudui puţin vipera care căzu la picioarele Vandei.

Aceasta dormea şi vipera se strecură sub cutele rochiei sale.

Capitolul XLIV

Să-l însoţim pe sir George Stowe care se întorsese cu martorii săi la

Londra, şi de acolo acasă. Rocambole plecase deja cu ai săi. Noël era tot pe capră, şi îl duse pe sir George Stowe cu aceeaşi iuţeala cu care venise.

Anglo-indianul îi conduse pe martorii săi acasă, unul după altul, apoi îi spuse lui Noël:

— La mine acasă!

El era foarte palid şi agitat de când văzuse tatuajul lui Rocambole şi un sentiment aproape analog cu acela de care fusese cuprins Gurhi, îl cuprinse şi pe dânsul.

“Siva triumfă! murmură el, pe când cupeul mergea cu o iuţeală vertiginoasă, Kali ne-a părăsit!….”

Când coborî din trăsătură, era palid ca un mort.

Noël văzu mâna lui tremurând, când băgă cheia în uşă.

În momentul în care uşa se închise după dânsul Noël auzi un suspin.

Într-adevăr anglo-indianul, în prada unei mari spaime, străbătu grădiniţa care preceda casa, cu un pas inegal şi brusc.

În sală, el se opri un moment.

Un lacheu dormea pe un scaun.

Sir George Stowe nu-l deşteptă.

Dar privirea lui se îndreptă spre o tavă de argint pusă pe o masă şi în care valetul avea obiceiul să pună scrisorile care soseau seara, căci ştia că stăpânul său nu ajunge niciodată înainte de a se face ziuă.

O singură scrisoare se afla pe tavă.

O scrisoare, al cărui plic era parfumat şi care se vedea că era scrisă de mâna unei femei.

Paloarea lui sir George Stowe făcu loc unei uşoare îmbujorări.

El luă repede scrisoarea şi o deschise.

Scrisoarea era astfel concepută:

“Scumpul meu,

Nu te-am văzut de două zile la Hyde-Park. Ce-ai devenit?

Ai uitat că mama te-a poftit să vii la noi duminica viitoare? sau eşti bolnav?

Lord Charied, unchiul meu, a sosit de ieri la Londra.

I-am mărturisit totul. El e pentru noi.

Vino deci la Hyde-Park, voi fi acolo pe la orele două.

Aceea care va fi pentru totdeauna.

Cecilia ta”

Anglo-indianul respiră după citirea acestei scrisori. Un moment ochii săi străluciră, nările i se dilatară şi toată faţa sa exprima o satisfacţie mare. Dar asta dură numai un moment.

Amintirea lui Rocambole se instală între dânsul şi seducătoarea imagine a Ceciliei.

Acest sălbatic, în aparenţă civilizat, a cărui frumuseţe brună sedusese o englezoaică albă, începu să se gândească la zeiţa Kali, unica sa credinţă, care părea că-l părăseşte, sau e cel puţin în acest moment dominată de zeul Siva.

Sir George Stowe trăia ca un burlac în casa lui. El închiria o trăsură cu luna, mânca la club şi nu avea ca servitor decât un valet pe care l-am văzut dormind când a venit stăpânul său acasă.

Anglo-indianul urcă la etajul întâi care se compunea dintr-o odaie de fumat şi o odaie în care nimeni n-avea voie să intre.

În această odaie, a cărei uşă dădea în sala de fumat, n-avea voie să intre nici chiar valetul său.

Numai sir George Stowe, care avea întotdeauna cheia de la această odaie, asupra lui, intra acolo, şi încă foarte rar.

Camera de culcare şi camera de fumat erau mobilate în stil englezesc.

Această odaie, după cum vom vedea, contrasta straniu cu restul casei şi i-ar fi uluit pe vizitatori, dacă ei ar fi putut pătrunde aici.

Era o odăiţă luminată de sus, ca templele indiene.

Cele patru ziduri erau acoperite cu o stofă cu picturi bizare, reprezentând una din cele şaizeci de incarnaţii ale zeului Vişnu.

La cele patru colţuri, erau statui indiene, reprezentând divinităţi monstruoase.

Această odaie era, în fine o pagodă în miniatură.

Dar obiectul cel mai curios era poate un bazin de marmură albă pus în mijloc, plin până sus cu apă şi în care se juca un peşte roşu.

O inscripţie indiană, cu litere de aur, se afla pe marginea bazinului.

Iată traducerea ei:

„Osmani, fiul lui Raibu, care cobora prin strămoşii săi din Beg-Amirh, fiul lui Vişnu, consacrându-se serviciului zeiţei Kali. Iubita noastră zeiţă a găsit moartea în apele Gangelui, pe care îl trecea înot spre a se duce să stranguleze două tinere fete ale căror suflete zeiţa voia să le aibă lângă dânsa.

Fiul lui Kunjeb, pe care englezii îl numesc sir George Stowe, petrecând noaptea în rugăciuni şi cerând zeiţei sufletul piosului Osmani, zeiţa s-a îndurat de ruga lui.

Ea a permis ca sufletul lui Osmani să locuiască în corpul unui peşte roşu, care se află în acest bazin şi care a fost pescuit în apele sfinte ale Gangelui."

Un parizian ar fi izbucnit în hohote de râs, citind aceasta inscripţie.

Dar, după cum se va vedea, Kunjeb nababul, zis George Stowe, o găsea foarte naturală.

Înainte de a pătrunde în această pagodă în miniatură, unde sufletul lui Osmani locuia în corpul unui peşte roşu, sir George Stowe intră în

dormitor şi se dezbrăcă.

După ce fu în pielea goală, sir George Stowe deschise un garderob din care scoase o pereche de pantaloni de mătase, pe care îi îmbrăcă şi o pereche de papuci.

Apoi luă o bucată de mătase albă pe care o puse pe cap ca un voal.

Şi astfel îmbrăcat, astfel travestit, intră în pagodă, având grijă să lase papucii la uşă.

Atunci îngenunche la pământ şi începu să murmure rugăciuni.

După aceea se apropie de bazinul de marmură şi se uită la peştele cel roşu. Acesta stătea pe fundul apei şi părea că doarme. Sir George Stowe se aplecă şi spuse:

— Tată, am nevoie de tine.

Peştele nu se mişcă.

— Tată, reluă sir George Stowe, sufletul tău glorios a ieşit de aici spre a zbura să locuiască lângă zeiţă şi să-i ceară ordinele pe care venea să le transmită fiului tău?

Peştele era tot nemişcat.

— Tată, mai zise anglo-indianul, fiii lui Siva sunt aici; ei vor să-i persecute pe servitorii zeiţei. Ce trebuie să fac?

Şi, zicând aceste cuvinte, sir George Stowe îşi înmuie două din degetele sale în apa bazinului pe care o agită uşor. Peştele cel roşu urcă la suprafaţa apei.

— Ah! zise sir George Stowe, ştiam bine că vei veni în ajutorul meu, tată. Ce trebuie să fac? Trebuie să fug şi să mă întorc în Indii? Trebuie să lupt?

Peştele înota cu greutate. El părea suferind.

— Văd, murmură sir George Stowe luându-şi fruntea în mâini şi cu un accent de disperare spuse: Siva triumfă!

Peştele coborî din nou în fundul bazinului şi de astă-dată, stătu nemişcat.

Sir George Stowe luă această atitudine drept un răspuns, şi se bătu pe piept cu furie.

— Siva triumfă! repetă el. Siva triumfă.

Şi, palid ca un spectru, el ieşi din pagodă sfâşiindu-şi pieptul cu unghiile.

Apoi se lăsă să cadă pe pământ, cu buzele pline de spume, în prada unei adânci disperări.

Dar atunci, un zgomot ajunse la urechile sale.

Era zgomotul unui clopot.

Clopotul care anunţa un vizitator.

Şi sir George Stowe se repezi la fereastra care dădea în grădină.

Capitolul XLV

La sunetul clopotului, valetul, care dormea încă pe scaunul său în

cameră şi care nu se sculase încă, acum sări în sus şi se repezi în grădină.

Sir George Stowe, care era foarte surescitat se uită la poartă.

Un om intră.

Sir George îşi înăbuşi un ţipăt. El îl recunoscuse pe Gurhi.

Adică pe trădătorul care, după spusele lui Osmanco, spusese fiilor lor Siva secretele strangulatorilor.

Atunci, o mânie teribilă domină disperarea lui sir George Stowe…

El lua de pe sobă un revolver şi era cât pe-aci să-l ucidă pe Gurhi trăgând asupra lui prin fereastră.

Dar deja Gurhi se apropiase de casă.

Şi sir George Stowe văzu pe faţa lui atâta bucurie, încât puse revolverul la loc şi aşteptă.

Gurhi vorbi un moment cu valetul, care nu-l văzuse niciodată şi nu voia să-l lase să intre, cu toate că lipsa scrisorii sosite de la Cecilia era pentru dânsul o dovada ca stăpânul său se întorsese acasă.

Dar Gurhi îl dăduse la o parte pe valet cu autoritatea unui om care nu are vreme de aşteptat.

Dacă valetul nu-l văzuse niciodată pe Gurhi, în schimb acesta cunoştea foarte bine casa locuită de sir George Stowe şi în care el venise adeseori noaptea.

De aceea, dându-l la o parte pe valet el urcă în fugă treptele scării.

Apoi, intră ca o bombă în odaia lui sir George Stowe.

Anglo-indianul era încă în costumul său mistic.

Gurhi se aruncă la picioarele lui şi îi spuse:

— Lumină, viaţa mea e a ta, dar înainte de a dispune de ea, în numele zeiţei Kali, pe care n-am încetat să o servesc, ascultă-mă.

— Gunoiule, răspunse sir George Stowe, de unde vii?

— Eram în mâinile inamicilor tăi.

— Fiii lui Siva?

Gurhi izbucni într-un hohot de râs.

— La Londra nu e nici un fiu al lui Siva, zise el.

Acest răspuns îl făcu pe sir George Stowe să facă un pas înapoi.

— Tu m-ai trădat! zise sir George Stowe.

— Viaţa mea va plăti trădarea mea, răspunse eunucul, ai cărei ochi străluceau de fanatism. Dar trebuie să ştii totul.

— Vorbeşte!

Şi Gurhi, stând în genunchi îi povesti lui sir George Stowe ceea ce acesta din urmă ştia din povestirea lui Osmanco, adică cum expediţia din Paris nu reuşise.

Cum, fiind amândoi în mâinile unui om care părea că are asupra tuturor celor care îl încurajau o autoritate supremă, şi vorbea foarte bine limba indiană, el crezuse că are de-a face cu şeful fiilor lui Siva.

— Dar, zise sir George Stowe, acest om de care vorbeşti, şi pe care

îl cunosc acum, căci m-am bătut cu dânsul în duel…

— Nu e un fiu al lui Siva.

— Îţi dovedesc contrariul.

Gurhi râse din nou.

Şi, pe când George Stowe îl asculta, el îi povesti ce se petrecuse chiar în dimineaţa duelului.

El, Gurhi, fusese acela care tatuase pieptul lui Rocambole.

Sir George Stowe asculta cu un fel de bucurie sălbatică.

— Dar cine e acest om? strigă el.

— Nu ştiu.

— Ce are cu noi?

— Nu ştiu.

Un răcnet de fiară sălbatică ieşi din gâtul anglo-indianului.

— Ah! zise el, e un francez, un francez adevărat! Şi misiunea sa nu o are de la zeul Siva? Ei bine, atunci, între noi doi!…

Apoi, îşi luă revolverul şi-l lipi de fruntea lui Gurhi care stătea tot în genunchi.

— Gunoiule, zise el, acum când ai vorbit, îţi vei ispăşi trădarea ta. Roagă divinităţile care se supun marii zeiţe să stăruie pentru tine pe lângă dânsa pentru ca sufletist tău să nu rătăcească veşnic prin spaţii nesfârşite.

Dar Gurhi, nepăsător, răspunse:

— Lumină, viaţa mea este a ta şi poţi să mă ucizi, dar gândeşte-te înainte de-a face asta.

— La ce?

— Poate o să-ţi fiu de folos în lupta pe care o vei susţine împotriva acestui om.

Sir George Stowe a fost convins, fără îndoială de acest raţionament, căci puse la loc revolverul.

Apoi îi zise, brusc:

— Ce spui poate fi adevărat. Ce ştii despre acest om?

— Nimic, decât numele său.

— Care e?

— Rocambole.

— Unde stă?

— Într-o casă la care te voi conduce.

— Cum ai putut să scapi de la dânsul?

— O viperă galbenă m-a ajutat.

— Acest om trăieşte singur?

— Nu, cu o femeie blondă, care pare că i se supune ca o sclavă.

— Bine. Vino cu mine.

Şi sir George Stowe împinse din nou uşa pagodei miniaturale, adăugând:

— Îl voi consulta pe tatăl meu.

Valetul lui sir George Stowe, fiind englez şi creştin, nu putea pătrunde în pagodă.

Daca s-ar fi întâmplat asta, sir George Stowe ar fi considerat, acest lăcaş sfânt pătat pentru totdeauna.

Dar Gurhi, în calitatea sa de afiliat în misterele strangulatorilor, putea să treacă pragul acelei odăi.

Sir George Stowe intră.

Gurhi îl urmă.

Anglo-indianul se apropie de bazin şi scoase un strigăt de bucurie…

Micul peşte înota şi dădea din coadă.

Asta fu pentru sir George Stowe un pronostic favorabil.

În mod evident, sufletul lui Osmani sfântul era încântat de întorsătura pe care o luau lucrurile.

Gurhi îngenunchease cu devotament şi se ruga.

Sir George Stowe socoti că este oportun să adreseze câteva întrebări sufletului tatălui său, adică roşiaticului peşte.

— Tată, zise el, crezi că voi triumfa contra acestui francez care vrea să se pună în calea zeiţei?

Peştele înotă şi mai repede.

Acesta era felul lui de a răspunde favorabil.

— Tată, mai zise sir George Stowe, trebuie să mai veghem asupra castităţii ţigăncii Gipsy?

Peştele roşu continuă să înoate repede.

Era încă o aprobare.

— Atunci, zise cu răceală sir George Stowe, nenorocire aceluia care a îndrăznit să-i propună să o ia de soţie.

Şi ieşi din pagodă.

Gurhi ieşi împreună cu el.

— Acum, zise anglo-indianul, du-te.

— Unde şi când voi primi ordinele tale?

— Astă-seară, la taverna „La Regele George.”

Gurhi se înclină.

Sir George se dezbrăcă şi, după ce-şi puse halatul, scrise următorul bilet:

“Adorabilă Cecilia,

N-am uitat nimic şi ie iubesc mai mult decât viaţa.

Astăzi la ora două voi avea onoarea să te întâlnesc în parcul Saint-James şi îi voi trimite onorabilului lord Charring, unchiul tău, cartea de vizită a aceluia care se semnează

Credinciosul tău pe viaţă

George Stowe.”

Apoi închise scrisoarea şi se îmbrăcă din nou ca un perfect gentilom.

Capitolul XLVI

Cine era miss Cecilia?

Una din acele tinere englezoaice cu idei excentrice, cu energie bărbătească, care ies singure călare dimineaţa şi cu o avere princiară.

Miss Cecilia avea nouăsprezece ani.

Era frumoasă, avea părul negru ca o irlandeză, picioarele şi mâinile de creolă.

Tatăl ei funcţiona în marină.

El era comandantul unei fregate engleze, care sosise tocmai atunci din Indiile occidentale.

Prin urmare, tatăl Ceciliei se afla la Londra.

Divinizată de mama ei, obişnuită să i se spună că moşiile familiei reunite formează un district din Anglia, miss Cecilia spusese sus şi tare, de la vârsta de şaisprezece ani că se va mărita după placul ei.

De trei ani ea dusese de nas tineretul aurit englez, începând cu un domn care era membru al Camerei lorzilor, spre a sfârşi cu un altul care era un simplu impiegat în birourile Amiralităţii.

Refuzându-l pe acesta din urmă, miss Cecilia uimise toată aristocraţia engleză.

Să te măriţi cu un valet fără avere era un lucru aşa da excentric, pentru ca o fată ca miss Cecilia să nu ezite nici un moment.

Miss Cecilia călătorise foarte mult; ea cunoştea Orientul şi Italia. Ea petrecuse o iarnă la Padova.

Ea călărea, trăgea cu pistolul, mergea la vânătoare, cunoştea pictura şi era o excelentă muziciană, lucru rar la o englezoaică.

Miss Cecilia locuia cu mama sa în Piccadilly, într-un mic palat între curte şi grădină.

Dar ea avea o intrare separată şi atelierul său era locul de întâlnire pentru multă lume.

Un pictor francez, care îi dădea lecţii, fusese chiar autorizat, să fumeze în faţa ei, ceea ce era un lucru nemaiauzit.

Miss Cecilia îl întâlnise la curse pe sir George Stowe.

Brunul atrage brun.

Frumoasa englezoaică cu părul negru tresărise la vederea acelei feţe bronzate, acelui păr creţ, acelui bărbat într-un cuvânt care întruchipa tipul superb al acestei noi pe care englezii au creat-o în India.

Ea a cerut să fie prezentată lui sir George Stowe.

După trei zile ea îi spusese mamei sale:

— Am găsit bărbatul care îmi convine.

Mama ei scoase un ţipăt.

— Un om care are sânge indian în vine să se căsătorească cu o fată nobilă ca miss Cecilia!

— Tata va consimţi, răspunsese cu răceală tânăra fată.

Comandantul de vapor sosise.

El a fost de aceeaşi părere ca şi soţia sa şi a răspuns că această căsătorie era cu neputinţă.

Dar miss Cecilia nu se dădu bătută.

Ea avea un unchi, pe lordul Charring.

Acesta era foarte bogat şi nu avea alt moştenitor decât pe miss Cecilia.

El o adora pe nepoata sa, îi îndeplinea toate curiozităţile şi excentricităţile ei.

În ajun, adică în ziua în care l-am văzut pe sir George Stowe deschizând scrisoarea miss Ceciliei, lordul Charring se întorsese de la castelul său din Lincolnshire.

Cecilia îi spusese:

— Unchiule, te rog, să-i anunţi pe părinţii mei că mă dezmoşteneşti…

Lordul Charring fu foarte mirat.

Cecilia continuase:

— Că mă dezmoşteneşti dacă nu mi se dă ca bărbat pe cine vreau eu.

Numai atunci lordul Charring se linişti şi răspunse nepoatei sale:

— Voi face tot ceea ce vei vrea.

De aceea miss Cecilia îi scrisese lui sir George Stowe.

În acea zi, pe la orele două, miss Cecilia se plimba în trăsură prin Hyde-Park când, sir George Stowe, care era călare pe un cal splendid veni înaintea ei. Ea îi întinse mâna şi îi spuse:

— Tata e pe trei sferturi câştigat; mama mai rezistă încă puţin, dar unchiul meu e cu noi. Vino diseară.

Sir George Stowe duse mâna fetei la buze şi o privi cu dragoste.

— Vom fi în familie, zise ea. Îl vei vedea pe vărul meu, Arthur Newil, acela pe care l-am refuzat odinioară. El nu mă mai iubeşte decât ca pe o soră. De aceea am făcut din dânsul confidentul meu.

— Ah! zise sir George Stowe, care părea că se interesează foarte puţin de vărul miss Ceciliei.

Cei doi amorezaţi se plimbară timp de o oră, alături, prin Hyde-Park.

Miss Cecilia atrăgea toate privirile.

Toţi tinerii care o întâlneau spuneau:

— Pentru acest negru ea a refuzat cele mai nobile nume din Anglia.

Şi cu toată gelozia ce le rodea inima, ei admirau excentricitatea tinerei fete.

Miss Cecilia îl părăsi pe sir George Stowe repetându-i:

— Pe diseară!

Apoi ea se întoarse acasă.

Pe când ea cobora din trăsura trasă la scară, un tânăr intră în curte. El venea pe jos.

— Ah, tu eşti Arthur!? îi zise Cecilia întinzându-i mâna.

— Bună ziua, Cecilia, zise el, mă temeam că nu te-ai întors încă.

— M-ai fi văzut totuşi la masă, Arthur.

— Dar, răspunse el, voiam să te văd înainte.

— Aş! zise miss Cecilia mirată.

Arthur reluă:

— Aş vrea să discut cu tine nişte lucruri grave…

— Adevărat?

— Să mergem în atelierul tău, zise el.

— De ce să nu mergem în odaia mamei? întrebă miss Cecilia.

— Nu, zise Arthur, vreau să vorbesc numai cu tine.

Tânăra fată era uimită.

Dar faţa lui Arthur Newil avea o înfăţişare aşa de gravă încât ea îşi încruntă sprâncenele şi-i spuse:

— Vino!

Miss Cecilia urcă treptele scării ce ducea în atelier, intră şi se trânti pe un fotoliu.

— Să vedem, vere, zise ea, te ascult.

Arthur Newil închise uşa; apoi apropiindu-se de miss Cecilia îi spuse:

— Se vorbeşte mult de tine la Londra.

— Ah! zise ea jucându-se cu un penel.

— Eşti steaua zilei.

— De ce asta?

— Se vorbeşte despre apropiata ta căsătorie.

— Adevărat?

— Cu sir George Stowe, continuă Arthur Newil.

Miss Cecilia nu dezminţi. Ba se arătă chiar plictisită şi faţa ei părea că explică clar această stare.

— De ce te amesteci?

Arthur pricepu fără îndoială această cugetare.

— Cecilia, spuse el, înainte de a merge mai departe, e nevoie să-ţi fac o destăinuire.

— Mie?

— Am renunţat de mult la speranţa de a obţine vreodată mâna ta.

— Dar suntem prieteni buni, zise ea surâzând.

— Te iubesc ca pe o soră, şi pentru asta vreau să te pun în gardă…

— Contra cui?

— Contra unui pericol ce te ameninţă.

— Un pericol?

— Da. Nu vei putea să te căsătoreşti cu sir George Stowe.

La aceste cuvinte, miss Cecilia se sculă furioasă:

— Ce spui? zise ea.

— Adevărul!

— Oh!

— Această căsătorie e cu neputinţă! repetă cu răceală Arthur Newil.

Şi miss Cecilia, fata mândră, simţi că se înfioară sub privirea liniştită a vărului ei, aşa de neclintită era hotărârea care se citea în această privire.

Capitolul XLVII

Miss Cecilia tăcu un moment neputând să vorbească.

Ce însemnau aceste cuvinte?

Şi cum de sir Arthur Newil îndrăznea să îi spună aceste cuvinte.

— Vere, trebuie să te explici.

— Mă voi sili, zise sir Arthur.

— Cum… te vei sili?… şi privirea miss Ceciliei era plină de fulgere.

— E foarte greu, continuă sir Arthur, care era tot liniştit.

— De ce?

— Fiindcă trebuie să intru în amănunte ciudate.

— Vorbeşte! Vreau!

Sir Arthur reluă:

— Sir George Stowe nu e creştin.

— Aş! zise miss Cecilia cu un accent de neîncredere. Ce e atunci?

— El îl adoră pe zeul Vişnu, pe zeiţa Kali şi tot olimpul indian.

Miss Cecilia dădu din umeri şi replică:

— Ceea ce spui n-are sens.

— Totuşi e adevărul exact.

— De exemplu!

Şi miss Cecilia surâse cu scepticism adăugând:

— Această fabulă probabil că a fost inventată de vreunul din acei tineri pe care i-am refuzat.

— E adevărat ceea ce spui, miss Cecilia. Numai că nu s-a inventat fabula, ci s-a mulţumit să o descopere.

— Nu te înţeleg.

— Ascultă-mă, continuă sir Arthur, ai refuza mâna lui sir Ralph Ounderby?

— Zii mai bine răutăcios. Oricum ar fi, răutatea face pe om ingenios. Ah! zise miss Cecilia. Ce a imaginat deci sir Ralph Ounderby?

— A ştiut că-l iubeşti pe sir George Stowe.

— Bine.

— Şi a pus să fie urmărit.

— Bine, unde se duce sir George?

— El se întoarce acasă în fiecare noapte, se deghizează ca matelot

şi se duce în Wapping.

Wappingul este un cartier aşa de infam, încât miss Cecilia indignată strigă:

— Nu e adevărat.

— Aşteaptă, n-am terminat, mai spuse sir Arthur.

— Să vedem.

— Sir Ralph nu numai că a pus să fie urmărit anglo-indianul, dar l-a cumpărat cu bani pe unicul său servitor.

— Apoi? zise miss Cecilia cu dispreţ.

— Pentru două sute de franci, continuă sir Arthur, valetul a consimţit să-l introducă pe sir Ralph Ounderby în casa lui sir George Stowe, pe când acesta era absent. Sir George Stowe are în casa sa o odaie încuiată şi în care nimeni n-a intrat niciodată, în afară de dânsul.

Dar Cecilia continua să surâdă exprimând îndoială.

Cu toate acestea ea îl asculta cu mai multă atenţie şi uneori îşi încrunta sprâncenele, căci Arthur vorbea cu multă convingere.

Acesta continuă:

— Odaia în chestiune e o pagodă. Acolo, sir George se închină; e chiar în mijloc un mic peşte roşu care înoată într-un bazin şi care e, după câte se pare, sufletul tatălui lui sir George Stowe.

Miss Cecilia era palidă, dar surâsul ei sceptic nu-i părăsise buzele.

— Fiindcă nimeni nu intră în această odaie care pretinzi că e o pagodă, zise ea, de unde ştii că se află un peşte roşu?

— Ah! iată, zise sir Arthur. Această odaie este luminată de sus.

— Bine.

— Valetul lui sir George Stowe, pentru alţi două sute de franci, l-a lăsat pe sir Ralph să se urce noaptea trecută pe acoperiş. Pe la ora două dimineaţa, sir George Stowe a venit acasă şi a intrat în pagodă. Sir Ralph l-a văzut pe indian pe jumătate despuiat, eu capul acoperit de un voal, îngenunchind lângă bazin şi contemplând cu dragoste peştele roşu.

— Vărul meu, zise miss Cecilia, sir Ralph însuşi ţi-a povestit această istorie nostimă?

— Da.

— Doar ţie?

— Oh! nu, şi baronului Niwely. Ne-am întâlnit la club.

— Ei bine! zise cu răceala Cecilia, 'sir George Stowe îl va ucide mâine pe sir Ralph şi te sfătuiesc vere să nu răspândeşti această povestire.

Şi miss Cecilia se ridică şi, cu un gest superb îl făcu pe sir Arthur să priceapă că ea nu mai vrea să ştie nimic altceva.

Sir Arthur se ridică la rândul său.

— Adio, verişoară, zise el. Mi-am făcut datoria. Îţi vei aminti de

mine, dacă ţi se întâmplă ceva.

Miss Cecilia răspunse printr-un semn din cap.

Sir Arthur făcu câţiva paşi spre uşă, dar când să treacă pragul, se întoarse şi spuse:

— Cecilia, încă un cuvânt.

— La ce bun? spuse dânsa.

— Unul singur.

Ea nu răspunse.

Dar sir Arthur luă desigur această tăcere ca o aprobare şi adăugă:

— Ştii că la Londra se petrec lucruri sinistre de câteva săptămâni?

— Ce anume? întrebă ea.

— Mai multe persoane au fost strangulate în stradă, şi mai ales fete tinere.

De astă dală, indignarea Ceciliei izbucni.

— Nu-ţi mai rămâne, zise ea, decât să-l acuzi pe sir George Stowe că e şeful unor bandiţi. Ieşi, ieşi!

Sir Arthur se înclină şi porni pe scară.

Dar deodată el se află faţă în faţă cu un nou personaj.

Era un bătrân care, deşi de obicei avea faţa veselă, acum era trist.

Sir Arthur strigă:

— Ah! dumneata, lordule Charring!

— Eu, zise bătrânul lord, ştergându-şi fruntea de sudoare.

Şi-l luă pe sir Arthur de braţ.

— Dar ce ai? întrebă sir Arthur.

— Am aflat o veste teribilă.

Şi bătrânul lord vorbea cu o voce emoţionată.

Apoi el îl întrebă:

— Unde e nepoata mea.

— În atelierul ei.

— Ai văzut-o?

— Acum m-am despărţit de dânsa.

Lordul Charring îl sili pe sir Arthur să urce din nou cu dânsul.

— Unchiule! zise miss Cecilia văzându-l pe bătrân intrând şi alergă spre dânsul.

Dar, tot ca şi sir Arthur, ea fu uimită de paloarea şi aerul zăpăcit al lordului Charring.

— Dar ce ai, unchiule? îl întrebă ea.

— Am aflat un lucru teribil.

— Vorbeşte!

— Îl cunoaşteţi amândoi pe sir Ralph Ounderby?

— Desigur, zise miss Cecilia, îl cunosc. N-am vrut să-l iau de bărbat!

— Şi ţi-a prins bine, zise bătrânul lord.

— Adevărat?

— Ai fi văduvă, azi.

Miss Cecilia scoase un ţipăt, un ţipăt de triumf şi-l privi pe Arthur.

Privirea ei părea că spune:

“Vezi, sir George Stowe l-a pedepsit”

Dar lordul Charring adăugă:

— Aseară, când se întorcea de la club, a fost strangulat.

Miss Cecilia scoase un nou ţipăt.

În acelaşi timp, faţa ei deveni de o paloare mortală.

— A fost jefuit, fără îndoială? întrebă sir Arthur.

— Nu, spuse lordul Charring, punga şi ceasornicul au fost găsite la dânsul.

De astă dată miss Cecilia căzu pe un scaun şi închise ochii.

Sir Arthur Newil spusese deci adevărul!

Capitolul XLVIII

După ce plecase din Hyde-Park, sir George duse calul său la manej.

Apoi el merse la club.

O partidă mare de wist era angajată între lordul C…, vicontele J… şi baronul sir Charring A.

O sumă considerabilă se afla pe masă.

Pariorii erau numeroşi.

Nimeni nu-i dădu atenţie lui sir George Stowe.

Nimeni, în afară de un tânăr care îşi părăsi locul şi veni la dânsul.

Acest om tânăr, deşi blond, avea faţa bronzată de soarele latitudinilor toride.

Era un căpitan de cipaye care petrecuse la Londra un concediu de câteva luni şi anunţase apropiata sa plecare pentru Indii.

El se numea baronul Niwely.

Sir James Niwely era fiul unui englez şi al unei indiene.

Tatăl său murise pe când el se afla încă în leagăn. Sir James fusese crescut de mama sa. El şi sir George Stowe schimbară o privire rapidă. Sir George pricepu că baronul Niwely avea să-i spună ceva important.

— Sir James, îl întrebă el, vrei să facem o partidă?

— Bucuros, răspunse baronul.

Un valet aduse cărţi şi ei se aşezară într-un salon care era cu totul gol.

Sir George amestecă cărţile, valetul se retrase.

Atunci, sir George vorbi eu James Niwely în limba indiană.

Sir James răspunse:

— Şefule, e ceva nou!

— Ah! zise sir George.

— *Lumină*, reluă sir James arătându-i deodată un mare respect, ai doi trădători în casă.

— Vrei să vorbeşti de Gurhi? zise repede sir George Stowe.

— Nu, ci de valetul tău, John.

— Ce a făcut? întrebă sir George Stowe a cărui faţă se îmbujoră.

— Te-a trădat.

— Cum?

— Ascultă.

Şi sir James, dintr-o privire se asigură că nimeni nu putea să-i audă, apoi continuă:

— O iubeşti pe miss Cecilia?

— Nu, dar vreau să o iau de soţie.

— Asta vroiam să-ţi spun. Miss Cecilia are milioane. Ne trebuie mulţi bani pentru cauza pe care o servim, nu-i aşa?

— Apoi? întrebă sir George făcând un semn afirmativ.

— Miss Cecilia a fost cerută în căsătorie de toată aristocraţia Angliei.

— Ştiu.

— Dar ea te iubeşte, şi asta nu ţi se iartă. Un om l-a cumpărat pe valetul tău; el a pătruns în casa ta, s-a urcat pe acoperiş şi te-a putut vedea în pagoda ta, când vorbeai sufletului tatălui tău.

Sir George Stowe păli.

— Cine e acest om, să-l ucid? întrebă el.

— Aşteaptă *Lumină*, reluă sir James Niwely. Acest om a venit aici ieri şi ne-a povestit mie şi lui sir Arthur Newil ce a văzut.

— Sir Arthur Newil. Vărul Ceciliei?

— Da.

— Cine e acest om? zise el.

— Se numeşte sir Ralph Ounderby.

— Bine, îl voi ucide.

— E în zadar.

— De ce?

— Fiindcă, zise sir James Niwely, am ieşit cu dânsul, l-am condus până la poarta sa… şi l-am strangulat… El nu va mai vorbi…

Faţa întunecată a lui sir George Stowe se lumină.

— Am dat ordine…

Un surâs flutură pe buzele lui sir George.

— Crezi că nu-l vei întâlni astă-seară la miss Cecilia.

— Asta m-ar mira, zise sir James Niwely surâzând la rândul său.

— Bine, zise George Stowe.

Şi se sculă.

— Unde te duci, *Lumină*? întrebă căpitanul de cipays.

— Să-l pedepsesc pe omul care m-a trădat.

— M-am gândit la pedeapsa lui.

— Ah! să vedem!

— Mă duc acasă. Tu ştii că stau într-o casă izolată din scuarul Saint-James.

— Da.

— În curtea casei e un puţ foarte adânc.

— Pricep.

— Tu îl vei trimite sub un pretext oarecare, zise sir James Niwely. Mă însărcinez să-l fac să nu mai arate nimănui casa ta.

Sir George Stowe scoase ceasornicul. Era ora şapte.

— Haide să prânzim, zise el.

El se sculă şi sir James Niwely îl urmă. Ei prânziră la club, apoi plecară pe jos.

— *Lumină*, zise sir James, mă întorc acasă; îl poţi trimite pe John.

— Înainte să ne despărţim, zise sir George Stowe, spune-mi ce ordine ai dat cu privire la dobitocul de Arthur Newil.

— Am luat informaţii despre dânsul astăzi de dimineaţă, Sir Arthur are o amantă.

— Unde este?

— În White-Chapelle. Când spun că are o amantă, presupun asta. Tot ce ştiu, e că în fiecare seară, când iese din birourile Amiralităţii se duce în acest oribil cartier. Va fi urmărit astă-seară, şi va fi strangulat la colţul unei străzi.

— Bine, zise cu răceală sir George Stowe.

El strânse mâna misteriosului său locotenent şi se despărţiră.

Sir George Stowe se întoarse acasă.

John, unicul său valet, prevenit că stăpânul său se va întoarce devreme să se îmbrace, îl aştepta în sală.

Anglo-indianul nu lăsă să i se vadă pe faţă nici o supărare şi se mărgini să-i spună valetului care-l trădase:

— John, am pierdut o sută de franci cu baronul sir James Niwely, îl cunoşti?

— Da.

— Baronul locuieşte în scuarul Saint-James. Te vei duce la el să-i dai suta de franci. Datoriile de joc se plătesc îndată.

În acelaşi timp anglo-indianul intră într-un salon, deschise o cutie de la birou şi scoase o sută de franci şi-i dădu lui John.

Acesta plecă nebănuind, nenorocitul, că ducea cu dânsul sentinţa sa de moarte. Sir George Stowe se urcă în odaia lui şi începu să-şi pregătească toaleta de seară.

Dar abia începuse să se îmbrace când, auzi clopoţelul sunând.

Fără îndoială o mână agitată de femeie trăgea cordonul.

Sir George Stowe, care se înfăşurase într-un halat, coborî să deschidă.

Apoi, după ce uşa fu deschisă, el se dădu înapoi înmărmurit şi lumânarea care o ţinea în mână îi scăpă jos.

O femeie tânără era în poartă.

Aceasta era miss Cecilia.

— Tu! zise sir George Stowe.

— Eu! răspunse ea.

Şi intră în grădina care acum era cufundată în întuneric după ce se stinsese lumânarea. Sir George Stowe voi să o ia de mână.

Ea însă îl respinse, şi-i zise cu o voce mişcată, dar în care, totuşi, se vedea un accent de mare energie.

— Am venit să văd peştele cel roşu în care locuieşte sufletul tatălui dumitale.

Şi ea înainta cu hotărâre spre casă pe când sir George rămase ca împietrit…

Capitolul XLIX

Timp de o secundă sir George Stowe fu aşa de zăpăcit, încât se întreba dacă nu e jucăria unui vis.

Dar miss Cecilia se îndreptase spre sala în care ardea o lampă atârnată de tavan.

Acolo, aşteptă ca sir George să vină lângă dânsa.

În fine, acesta făcu o violentă sforţare şi veni lângă Cecilia.

Tânăra fată se aşezase pe scaunul pe care de obicei stătea John.

În cursul celor câteva secunde care trecuseră, sir George avusese vreme să-şi recapete sângele său rece. El avu chiar putere să surâdă. Surâsul unui om fericit.

— Scumpă şi excentrică Cecilia, zise el venind lângă dânsa şi vrând din nou să o ia de mână, vezi un om care crede că visează.

— Domnule, îi zise Cecilia, am venit ca să am cu dumneata o explicaţie.

Sir George Stowe aprinse lumânarea sa. Deschise uşa salonului care se afla la catul de jos. Apoi se dădu la o parte spre a o lăsa pe Cecilia să treacă.

Tânăra fată intră şi se aşeză pe un scaun.

Sir George Stowe rămase în picioare în faţa ei.

Ea se uită la dânsul cu o privire rece.

— Te iubeam acum două zile, zise ea.

O paloare nervoasă se răspândi pe faţa gentilomului.

Şi, lucru ciudat, această paloare o mişcă pe miss Cecilia. Vocea ei fu mai dulce.

— Sir George, zise ea, unde eşti născut?

— La Calcutta.

— Care e religia dumitale?

Această întrebare directă îl lăsă nepăsător.

— Miss, răspunse el, tata era indian, mama englezoaică. Drept să-ţi spun, nu m-am ocupat niciodată de lucrurile religioase.

— Atunci nu crezi în zeul Vişnu?

— Nu, răspunse anglo-indianul.

— Crezi în Christos?

— Nu ştiu, zise el cu naivitate.

— Adică n-ai o religie?…

Răspunzând sir George Stowe avusese vreme să se stăpânească şi să se pună în defensivă.

— Miss Cecilia, zise el, te iubesc, şi dragostea pe care ţi-o port e aşa de mare, încât trebuie să-ţi spun tot adevărul şi să-ţi povestesc istoria mea.

Miss Cecilia nu dorea altceva decât să-l vadă pe sir George dezvinovăţindu-se.

— Te ascult, zise ea.

— Ţi-am spus, reluă el, tata era indian şi mama englezoaică. În tinereţe am fost iniţiat în cultul indian. Am adorat toţii zeii, fără multă patimă de altfel. Pe când tata îmi povestea încarnaţiile lui Vişnu,

mama mă conducea la templu. Reiese din toate acestea că nu sunt creştin, nici sectant al lui Vişnu.

Un preot să îmi predice cuvântul divin şi devin creştin.

— Adevărat? zise miss Cecilia.

— Ştii că te iubesc, zise el, evitând astfel să facă un jurământ.

— Dar ai în casă o pagodă?

— Da, răspunse el cu francheţe.

— Şi în această pagodă un peşte?

El avu puterea să surâdă.

— Acest peşte crezi că posedă sufletul tatălui dumitale?

— Nu, zise sir George.

Miss Cecilia respiră.

Şi continuând să surâdă, sir George Stowe îi spuse:

— Mă supun, mărturisesc, unei superstiţii indiene. În fiecare casă, sub fiecare acoperiş, se află un peşte pescuit în apele Gangelui.

— Dar nu-l adori?

— Ah! Cecilia! răspunse el surâzând.

Miss Cecilia se sculă, apoi privindu-l fix îi spuse:

— Astfel ţi-ai schimba religia?

— Desigur.

— Dacă ţi-aş acorda mâna, te-ai cununa cu mine în catedrala Londrei?

— Dar, fără îndoială…

Şi sir George Stowe ştiuse să dea fizionomiei sale o expresie atât de sinceră şi de naivă încât la miss Cecilia se produse o schimbare completă.

— Dar, în fine, zise el, cum ai aflat toate astea?

La această întrebare miss Cecilia tresări.

— Sir George, zise ea îl cunoşti pe sir Ralph Ounderby?

— Nu, zise el.

Şi faţa lui nu exprimă nici o mirare, aşa era de stăpân pe dânsul.

— Sir Ralph, urmă miss Cecilia, mi-a cerut mâna acum doi ani.

Gentilomul îşi încruntă puţin sprâncenele.

— Ei bine? zise el privind-o pe miss Cecilia.

— Sir Ralph ştia că mă iubeai… gelozia lui l-a făcut curios…

— Dânsul ţi-a povestit?

— Nu mie, ci unui prieten, care mi-a raportat totul.

— Ei bine! Îl voi invita la convertirea mea, zise râzând sir George Stowe.

Miss Cecilia îl privea şi îşi zicea:

„E cu neputinţă ca acest om să mă mintă astfel. E prima dată când el aude vorbindu-i-se de sir Ralph Ounderby.”

Totuşi, ea reluă:

— Sir Ralph nu va mai asista la nimic.

— De ce?

— Fiindcă a murit noaptea trecută.

— Ah!

Şi în această exclamaţie sir George Stowe puse atâta surprindere, încât miss Cecilia nu se mai îndoi.

Ea întinse mâna aceluia pe care îl iubea şi îi spuse cu o voce mişcată.

— Oh! am fost nebună… iartă-mă!…

— Ce vrei să zici?

— Nimic…

— Cecilia!

Şi împreunându-şi mâinile o privi cu un aer rugător.

— Ei bine! zise ea, timp de câteva ore, te-am urât, te-am dispreţuit.

— Pe mine?

— Te-am acuzat de moartea lui sir Ralph Ounderby.

Sir George ridică mâna şi zise cu gravitate:

— Îţi jur, Cecilia, că nu sunt vinovat de această moarte.

— Bine, zise ea, te cred… şi voi fi soţia ta.

Şi ea fugi prin grădină, a cărei uşă sir George o lăsase deschisă.

Ea era deja departe, când anglo-indianul îşi ducea mâna la frunte şi îşi revenea din emoţia prin care trecuse.

„Oh! zise el în fine, vin de departe, dar sir Arthur Newil îmi va plăti scump faptul că n-a ştiut să-şi stăpânească limba."

Şi pe când el făcea acest jurământ de moarte, un om se repezi în salon strigând:

— Lumină, zeiţa Kali e trădată! Gipsy ţiganca are un amant.

Capitolul L

Sir Arthur Newil, cu care vom face acum cunoştinţă deplină, era un tânăr de 25–26 ani, rezumând în persoana sa tipul cel mai curat, ca distincţie şi frumuseţe, al aristocraţiei engleze.

Părul său castaniu, ochii săi albaştri, faţa sa albă, mâna sa mică, talia elegantă, trebuiau să facă admiraţia tuturor fetelor nobile din Londra.

Dar sir Arthur Newil nu vroia să se însoare.

Unii atribuiau această hotărâre supărării mari pe care o simţise când fusese refuzat de verişoara sa, miss Cecilia.

Alţii pretindeau că sir Arthur, neavând decât o avere mediocră, aştepta ca o moştenire fabuloasă de saci din Indii cu milioane să-i cadă din cer.

Alţii, în fine, al căror număr era foarte mic, spuneau că sir Arthur Newil avea un amor misterios.

Într-adevăr, de aproape doi ani, obiceiurile tânărului gentilom se schimbaseră în mod ciudat în ochii amicilor săi.

El era văzut foarte rar la club şi încă şi mai rar la teatru.

Începând de la ora 6 seara, momentul în care sir Arthur Newil părăsea birourile Amiralităţii, până a doua zi la amiază nu se mai auzea vorbindu-se de el şi s-ar fi spus că el devenea invizibil.

Unde se ducea?

Se ştie că sir Arthur Newil locuia în Piccadilly şi că ocupa un apartament frumuşel la etajul al doilea.

Dar acei pe care viaţa ascunsă a gentilomului îi intrigase, se plimbaseră în zadar sub ferestrele lui, care erau întotdeauna întunecate.

Deci, de la orele şase seara, ce făcea sir Arthur?

Era un mister pe care vom încerca să-l pătrundem.

Sir Arthur Newil o lua pe marginea Tamisei, intra într-un cartier populat, făcea multe ocoluri, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu fie urmărit, apoi se oprea în faţa unei căsuţe cu aparenţă curată şi burgheză, care n-avea decât un etaj şi ale cărei ferestre erau închise cum se făcea seară.

Sir Arthur scotea o cheie din buzunar, şi intra în casă. Aproape întotdeauna, la zgomotul pe care-l făcea uşa închizându-se, o femeie în vârstă apărea în celălalt capăt al unei mici săli, pe prima treaptă a unei scări, ce ducea în subsol, adică la bucătărie.

Această femeie, care avea aerul unei guvernante şi care se numea, mistress Barclay, îl saluta pe sir Arthur Newil cu numele de „domnul William”.

Asta era o dovadă că sir Arthur nu dorea să fie cunoscut sub adevăratul său nume şi în calitatea sa de gentilom, căci altfel ar fi fost numit „sir William”.

Cu toate acestea, după felul lui de a intra, de a spune bună ziua acelei femei, şi de a-şi pune pălăria şi haina în cuierul din sală, se vedea că el era acolo stăpân.

Într-adevăr sir Arthur, deschidea o uşă la stânga şi pătrundea într-o mică sufragerie unde nu se afla pe masă decât un singur tacâm.

Sir Arthur se aşeza la masă şi cina ca orice burghez englez.

După asta se dezbrăca, lua un halat şi fuma, trecând într-o odăiţă de lângă sufragerie.

Câteva cărţi se aflau pe o masă, amestecate cu compasuri, o busolă şi diferite instrumente de marină.

Sir Arthur Newil se aşeza la lucru.

Era un savant ce căuta dezlegarea unei mari probleme?

Şi, pe când tinerimea aceasta, din care el făcea parte, îl credea absorbit în petreceri, el susţinea, cu acest necunoscut care se numeşte câmpul descoperirilor, lupta omului de ştiinţă?

La ora zece seara, mistress Barclay aducea domnului William o ceaşcă cu ceai.

Apoi ea îi spunea bună seara şi se ducea în odaia ei.

Din acest moment, sir Arthur Newil nu mai lucra.

El tresărea la cel mai mic zgomot, se scula adesea şi se apropia de fereastră, apoi trăgea cu urechea.

Strada era liniştită, pustie, locuită de burghezi care se culcau devreme spre a se scula de dimineaţă.

Apoi, în fine, uneori cu puţin înainte de miezul nopţii, uneori după, căci ora era întotdeauna nehotărâtă, se bătea uşor în geam.

Atunci sir Arthur stingea lumina, ieşea grăbit şi o cheie se întorcea în broască mai înainte ca el să ajungă la capătul sălii.

Apoi uşa se închidea şi două braţe parfumate îl cuprindeau, două buze fragede întâlneau buzele lui, şi o voce aşa de dulce încât s-ar fi zis că e o muzică cerească, îi murmura la ureche:

— Ah! iubitul meu, am crezut că timpul s-a oprit şi ceasornicul nu mai merge.

Şi William, adică sir Arthur, o lua în braţele sale pe această vizitatoare nocturnă şi o ducea în cabinetul ce acum era cufundat în întuneric, unde se petrecea o beţie de amor imposibil de descris.

Apoi, cu puţin înainte de a se face ziuă, la ora când martorii se duc la lucru, vizitatoarea se smulgea din braţele lui sir Arthur Newil şi fugea spunându-i:

— Pe mâine!

*

* *

Erau doi ani de când dura asta, de când, în fiecare seară sir Arthur Newil devenea domnul William, un sărman funcţionar care avea o slujbă bună şi trăia cu modestie, graţie economiei guvernantei sale, mistress Barclay.

Aceasta din urmă nu o văzuse niciodată pe misterioasa vizitatoare. Ea nici nu bănuia existenţa ei.

Uneori totuşi, sir Arthur Newil era silit să prânzească în oraş sau să meargă la un bal sau să se ducă la teatru.

Atunci o anunţa pe mistress Barclay că patronul său, un bancher bogat, îi făcea onoarea să-l reţină la masă.

Şi mistress Barclay satisfăcută de această explicaţie, spunea în toată mahalaua că domnul William era un tânăr aşezat şi studios.

În ajunul zilei în care l-am văzut venind la miss Cecilia şi spunându-i că ea nu se putea căsători cu sir George Stowe, gentilomul sir Arthur Newil prânzise, lucru rar, la club şi acolo, seara îl întâlnise pe sir Ralph Ounderby şi pe căpitanul de cipaye Niwely.

Acea noapte fusese de altfel bogată în evenimente.

În urma luptei câinilor, Rocambole şi Noël îl urmăriseră pe sir George Stowe în Wapping.

În acea noapte, de asemenea, irlandeza povestise muşteriilor din taverna „La Regele George” istoria celor şase favoriţi ai ţigăncii Gipsy.

În fine, Rocambole oferise mâna sa ţigăncii şi Gipsy, după cum am văzut, îl dusese la dânsa.

În acea noapte, în fine, sir Arthur Newil, redevenit domnul William, aştepta de mult timp.

Şi vizitatoarea nu venea.

Ora două dimineaţa, apoi ora trei sunase la biserica Saint-Paul, dar nu se auzi nici o bătaie în geamuri

Sir Arthur era în prada celei mai vii agitaţii.

În fine, o cheie se întoarse în broască.

Sir Arthur se repezi cu aşa mare grabă, încât nu se gândi să stingă lampa.

În acelaşi timp el se află în faţa unul tânăr îmbrăcat, ca marinar.

Dar, cum îşi scoase bereta, se văzură buclele blonde ale ţigăncii Gipsy.

Capitolul LI

Înainte să mergem mai departe, să povestim cum a luat naştere legătura între Gipsy şi sir Arthur Newil.

Această istorie datează de doi ani.

De când miss Cecilia refuzase mâna vărului său, acesta era în prada unei melancolii adânci.

El o iubea pe miss Cecilia şi refuzul al cărui obiect fusese, zdrobindu-i inima, făcea ca amorul lui propriu să sufere mult.

Se temea să nu fie acuzat că vânase averea imensă a domnişoarei sale, atunci când era în joc numai dragostea.

Sir Arthur Newil ceruse un concediu şi plecase în călătorie în Franţa.

Dar această călătorie, în loc să-l vindece, îi mărise durerea.

Spre a stinge această dragoste nenorocită, trebuia altă dragoste.

Gentilomul se întoarse deci la Londra mai disperat ca oricând, când întâmplarea făcu să-i sângereze din nou inima.

Într-o seară, cu puţin înainte de a se înnopta, sir Arthur, care rătăcea adesea ca orice suflet chinuit, în cartierele cele mai singuratice din Londra, sir Arthur, spuneam, se afla în White-Chapelle, la intrarea unui cimitir a cărui poarta era deschisă.

Era un cimitir pentru săraci.

Nu se vedea nici un mormânt maiestuos, sau vreo coloană de marmură cu vreo inscripţie. Abia ici şi colo era vreo cruce de lemn.

Sir Arthur Newil intră în cimitir, la întâmplare, mergând drept înainte ca un om fără nici o ţintă.

Cimitirul părea pustiu.

Totuşi, într-un colţ el zări o formă neagră.

Era o femeie îngenuncheată pe un mormânt.

Sir Arthur ne apropie.

Femeia care era îmbrăcată în negru se ridică speriată.

Gentilomul rămase înmărmurit.

Cu toate acestea, femeia sau mai bine zis tânăra fată, căci ea avea abia şaisprezece ani, avea faţa inundată în lacrimi.

Dar aţi văzut o vale primăvara, după o zi de ploaie, când reapare soarele? Cât e ea de surâzătoare şi frumoasă printre aceste lacrimi ale cerului care o acoperă şi s-au schimbat în perle!

Astfel era şi tânăra fată.

Miss Cecilia, de care era plină inima lui sir Arthur Newil, era urâtă pe lângă dânsa.

Sir Arthur rămase nemişcat şi o contempla extaziat.

Tânăra fată îşi înăbuşi un ţipăt.

Mai întâi ea a vrut să fugă; apoi răzgândindu-se îi spuse lui sir Arthur, cu o voce aşa de agitată, aşa de mişcată încât ar fi putut fi luată drept nebună:

— Domnule… domnule… mă cunoşti?

— E prima dată când am onoarea să te văd, domnişoară, răspunse sir Arthur.

Fără îndoială că accentul de sinceritate şi frumoasa şi nobila figură a lui sir Arthur Newil îi inspiraseră tinerei fete o încredere subită, căci ea îi luă de mână şi-i spuse:

— Domnule, dacă îţi fac o rugăminte nu mă vei refuza?

— Vorbeşte, zise el mişcat.

— Dacă mă întâlneşti vreodată… în altă parte… dacă ţi se spune numele meu… îmi făgăduieşti că nu vei spune nimănui că m-ai întâlnit aici?

— Îţi jur.

— Mulţumesc, domnule, zise dânsa.

Şi fugi.

Ea era departe când sir Arthur se afla încă la marginea acestui mormânt necunoscut, fără inscripţie şi fără cruce, tăcut, ca şi cum acest eveniment aşa de simplu trebuia să aibă o influenţă atât de extraordinară asupra vieţii sale.

Când ieşi din cimitir, rătăci în zadar restul serii pe străzile învecinate.

Tânăra fată dispăruse.

A doua zi şi în zilele următoare, sir Arthur Newil fu tot aşa de preocupat ca de obicei.

Numai că poate se gândea mai puţin la miss Cecilia.

Acum, spiritul lui era ocupat de această tânără fată din popor.

După trei zile, la aceeaşi oră, sir Arthur se întoarse la cimitirul unde o întâlnise pe acea tânără fată.

Ea nu era acolo.

Se reîntoarse şi a doua zi şi în zilele următoare.

A fost în zadar.

În fine, într-o seară el tresări şi scoase un ţipăt de bucurie.

Urma proaspătă a unui picioruş se afla la marginea mormântului.

Asta era o dovadă că „ea” venise.

Atunci sir Arthur se duse la gropar, care locuia la intrarea cimitirului.

La Londra totul se plăteşte şi deci totul se obţine cu bani.

Sir Arthur îi dădu un bacşiş şi îl întrebă al cui era acel mormânt, la care el o văzuse pe acea tânără fată rugându-se.

Groparul îi povesti această stranie istorie:

— Într-o seară, cu şase luni în urmă, o fată tânără plângând se prezentase şi ceruse să vorbească cu preotul în secret. După o jumătate de oră preotul, care era un bun şi demn bătrân, ieşise cu dânsa luându-l şi pe gropar. Se urcară toţi într-o trăsură şi trăsura ieşise din Londra şi se oprise în câmpie, într-o vale pustie. În această vale se vedeau moviliţe de pământ. Era un cimitir, cimitirul ţigănesc. Tânăra fată îl conduse pe preot la un mormânt şi spuse:

„— E acolo!”

Atunci, groparul ajutat de preot dezgropă coşciugul şi-l scoaseră afară. Apoi, la rugămintea fetei, se astupase groapa, în aşa chip ca să nu se poată observa scoaterea coşciugului. După aceea, groparul şi preotul luară coşciugul în spinare, îl duseră la trăsură şi-l transportară astfel la cimitirul în care se afla sir Arthur Newil.

Groparul adăugă că tânăra fată era fără îndoială aşa de săracă, încât nu putuse pune o cruce pe mormânt.

Dar preotul binecuvântase şi mortul, bărbat sau femeie, groparul nu ştia aceasta, se odihnea în pământ sfânt.

În fine, ca ultimă informaţie, sir Arthur mai află că tânăra fată venea o dată pe săptămână să se roage la acest mormânt şi întotdeauna ea plângea.

Dar ea nu venea niciodată la aceeaşi oră şi în aceeaşi zi, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie urmărită.

Sir Arthur dădu 40 de şilingi groparului şi-l puse să aşeze pe mormânt o frumoasă cruce de flori.

Şi de atunci veni în fiecare zi.

În fine, într-o seară, el scoase un nou ţipăt de bucurie.

Alături de coroana lui se afla o alta.

Tânăra fată venise deci pe acolo.

Când ieşi din cimitir, sir Arthur Newil se găsi faţă în faţă cu dânsa.

Şi ea scoase un ţipăt şi-l luă repede de mână.

— Oh! eşti dumneata? zise ea.

Sir Arthur se înroşi şi murmură câteva cuvinte neînţelese.

Ea reluă cu o emoţie crescândă:

— Mulţumesc, domnule… Dumnezeu te va binecuvânta!

Apoi îngenunche pe mormânt şi sir Arthur o imită. După ce ea se rugă într-o limbă necunoscută lui sir Arthur, tânăra fată se sculă şi spuse:

— Dumnezeule! suntem singuri!

— Văd, zise el. Cimitirul era pustiu.

— Ah! dacă ai fi văzut… Dacă aş fi recunoscută, zise ea cu un accent de spaimă.

— Ei bine? reluă el, nu eşti liberă să plângi o persoană iubită?

— Nu întotdeauna, răspunse ea cu un accent straniu.

Şi adăugă:

— Adio, domnule, mulţumesc!… Apoi se îndepărtă repede.

Dar, de astă-dată, sir Arthur o urmări.

Capitolul LII

Tânăra fată mergea repede, fără să întoarcă capul. Se făcuse noapte.

Dar era ceasul dubios în care oamenii de rând ai Londrei nu şi-au părăsit încă atelierele, în care felinarele nu s-au aprins încă.

Peste rochia ei de lână neagră fata avea un capişon, pe care ea-l pusese peste ochi.

Se vedea bine că dorea să nu fie recunoscută.

Sir Arthur a fost obligat sa-şi grăbească pasul ca să nu o piardă din vedere, căci părea că ea vrea să-şi piardă urmele pe străzile întortocheate din White-Chapelle.

În fine o ajunse şi cu o voce tremurătoare îi spuse:

— Domnişoară…

Ea se întoarse şi-i spuse:

— Ah! domnule, m-ai urmărit… ai făcut rău… foarte rău.

Dar această dojană era temperată de vocea ei blândă şi de ochii ei plini de lacrimi.

— Domnişoară, murmură sir Arthur, e oare o crimă să te simţi atras de acei care suferă?… căci ai desigur o mare suferinţă… şi groparul mi-a spus…

La aceste cuvinte ale lui sir Arthur, ea se opri în loc. Apoi uitându-se speriată în jurul ei, îi spuse:

— Oh! mi-e frică…

— Ia-mi braţul, zise sir Arthur, e cel al unui cinstit gentilom; atâta timp cât mâna dumitale va fi într-a mea, nu ţi se va întâmpla nimic.

— Oh! te cred, zise ea.

Şi ea privi acest chip frumos pe care străluceau sinceritatea şi devotamentul.

Şi probabil că şi dânsa a fost cuprinsă de acelaşi fior, ce face să

tresară două inimi străine până atunci, care s-au descoperit pe neaşteptate.

— Ai vorbit cu groparul, zise ea tremurând, dar luându-l de braţ.

— Îţi mărturisesc asta… iartă-mă…

— Ţi-a spus totul?

— Ceea ce ştia cel puţin.

— Domnule, zise ea mişcată, să mergem spre Tamisa, acolo nu vom întâlni pe nimeni care să mă poată recunoaşte… căci trec printr-un mare pericol… dar ai fost aşa de bun… pari aşa de sincer încât vreau să-ţi spun totul… sunt singură pe lume şi m-ai văzut îngenuncheată la mormântul singurei fiinţe care m-a iubit.

Vorbind astfel, ei ajunseră lângă râu. Acolo, nimeni nu-i băgă în seamă, căci întunericul era încă şi mai mare decât în White-Chapelle. Atunci tânăra fată reluă:

— Acela pe care-l plâng e omul care m-a crescut. Ca şi mine, el aparţinea unei alte religii.

Ea evită să pronunţe cuvântul de „ţigan”.

— Dar ca şi mine, urmă ea, era creştin în secret. De aceea noaptea, mărturisind totul unui preot, am pus să-l transporte pe sărmanul meu Faro în pământ sfânt. Domnule, urmă ea, dacă cei din secta mea ar şti asta, s-ar face un mare scandal şi aş fi pierdută poate…

— Te înţeleg, zise sir Arthur, dar ai cuvântul meu, voi fi mut tot ca mormântul acela la care te-am văzut pentru prima oară.

— Mulţumesc, te cred, zise ea. Şi acum, domnule, uit-o pe sărmana fată… nu suntem făcuţi spre a ne revedea…

Ea pronunţă aceste cuvinte pe când trecea prin faţa unei prăvălii deschise.

O rază de lumină căzu atunci pe faţa lui sir Arthur Newil.

Şi tânăra fată scoase un ţipăt.

Sir Arthur pălise deodată şi părea că viaţa îl părăseşte.

Ea simţi că el se clatină.

În acelaşi timp buzele murmurară ca un adio suprem aceste cuvinte:

— Ah! de-ai şti cât de mult te iubesc!…

Acum ea îl ţinea de braţ, căci el se clătina.

— Ah! Dumnezeul meu! murmură ea:

Şi fără îndoială, că inima ei bătea la unison cu aceea a lui sir Arthur, căci ea îi spuse:

— Ei bine! peste trei zile… aici… la aceeaşi oră!

Şi ea îi părăsi repede braţul şi fugi.

Sir Arthur se întoarse acasă cu totul fericit.

Miss Cecilia dispăruse din mintea lui.

El o iubea cu pasiune, cu exaltare pe această necunoscută pe care o văzuse plângând la un mormânt.

Cele trei zile care trecură avură pentru dânsul durata unui secol.

În fine, ora binecuvântată sosi. Tânăra fată era la locul de întâlnire. Ploua şi ţărmul Tamisei era pustiu. Dar ce e ploaia şi ce sunt intemperiile pentru îndrăgostiţi?

Ea îi dădu mâna şi cum el o acoperea de săruturi, ea nu o retrase.

Apoi privindu-l ca şi cum ar fi vrut să-l pătrundă până în adâncul sufletului, îi spuse:

— Ascultă-mă. Nu-ţi cunosc numele… Şi totuşi am încredere în dumneata ca în Dumnezeu… Singură pe lume, nimeni nu mă iubeşte… şi, până acum, nu iubeam pe nimeni… Ei bine, de trei zile număr ceasurile şi minutele… şi totuşi nu cunosc nici numele dumitale…

Sir Arthur fu eroic.

— Vrei să mă iei de bărbat? zise el.

Dar aceste cuvinte avură cu totul un alt efect decât cel aşteptat.

Şi o văzu pălind şi tremurând vrând să fugă din nou, dar el o ţinu pe loc şi-i spuse:

— Niciodată! zise ea cu un accent de groază.

— Ce femeie ciudată eşti?

— Să mă mărit cu dumneata? repetă ea cu o voce rătăcită, dar asta ar fi moarte pentru dumneata… şi moarte pentru mine…

— Ce vrei să spui?

Şi, printr-o violentă sforţare redeveni liniştită.

— Ascultă, zise ea, mă iubeşti… şi te iubesc… Din acest moment o moarte invizibilă planează asupra noastră. E încă timp, fugi de mine… şi să nu ne mai revedem niciodată.

— Şi dacă înfrunt această moarte care ne ameninţă, zise sir Arthur, o vei înfrunta şi dumneata?

Ea se aruncă de gâtul lui şi spuse:

— Da.

Apoi se despărţiră şi ea îi spuse:

— Pe mâine?

A doua zi, tânăra fată era calmă, rece şi energică:

— Iubitul meu, zise ea lui sir Arthur, dacă consimt să te iubesc, va fi cu o condiţie.

— Care?

— Că nu vei căuta niciodată să afli de ce amorul nostru este o ameninţare de moarte pentru noi.

— Îţi jur!

— Că mă voi numi pentru tine Anna, şi că nu vei vrea nici să ştii numele meu adevărat, nici să pătrunzi misterul vieţii mele.

— Fie, zise el, îţi făgăduiesc.

— În fine, că nu te vei întoarce nici la cimitir, nici în White-Chapelle, nici în Wapping.

— Unde te voi vedea?

— Unde locuieşti?

— În Piccadilly.

— E un cartier prea bogat. Caută o căsuţă, undeva pe o stradă liniştită, şi închiriaz-o sub un alt nume decât al dumitale. Voi veni să te văd.

— Adesea? întrebă el rugător.

— Cât voi putea mai des…

*

* *

Astfel, Gipsy ţiganca era de doi ani, sub numele de Anna, iubită cu pasiune de sir Arthur Newil.

Sir Arthur era un gentilom perfect. El îşi ţinuse toate făgăduielile şi nu încercase să pătrundă misterul în care se înconjura Gipsy.

Dar avea într-însa o încredere absolută, oarbă şi fără margini.

Dacă ea i-ar fi spus: „Sunt un înger din cer care mă cobor uneori pe pământ pentru iubirea ta", el ar fi crezut.

Acesta era secretul vieţii ascunse şi de nepătruns a lui sir Arthur, în momentul în care începe povestirea noastră şi o vedem pe Gipsy ţiganca, în haine de marinar, pătrunzând în această casă la care ea avea o cheie…

Capitolul LIII

Sir Arthur Newil o contempla deci pe tânăra fată, îmbrăcată bărbăteşte.

— În fine! murmură el, iată-te!

— Da, zise ea.

Şi, sărind de gâtul lui îi zise cu o voce veselă:

— Oh! de-ai şti!…

— Ce?

— Iubitul meu, reluă ea, cred că pericolul care ne ameninţă se apropie de sfârşit.

— Ce vrei să spui?

— Îţi voi spune totul, când nu vom mai avea de ce să ne temem; acum îţi spun doar că sunt la Londra oameni care au jurat moartea mea dacă voi iubi, şi moartea omului pe care-l voi iubi…

— Ei bine!

— Ei bine! am găsit un protector… un om care mă va apăra… care ne va apăra şi pe tine şi pe mine.

Sir Arthur se simţi atins în mândria lui.

— Eu nu aş putea să te apăr?

— Nu.

Ea pronunţă acest cuvânt cu atâta convingere încât sir Arthur îşi aplecă fruntea.

— Te cred, zise el.

— Mâine voi veni, de asemenea, foarte târziu.

El avea obiceiul să nu o întrebe niciodată; cu toate acestea, un gând îi trecu prin minte:

— Anna, zise el, ştii că sunt momente când sunt cuprins de nebunie?

— De ce? întrebă ea cu nevinovăţie.

— Sunt gelos.

Dar ea râse cu atâta poftă, încât el simţi că roşeşte. Şi îi înconjură din nou gâtul cu cele două mâini şi lipindu-şi buzele de ale lui îi zise:

— Nebunule! zise ea, dacă îţi jur pe mormântul la care m-ai văzut pentru întâia oară, că niciodată buzele unui bărbat n-au atins buzele mele, mă vei crede?

— N-am nevoie de acest jurământ pentru ca să te cred, zise el.

— Ei bine! cu toate acestea ţi-l fac.

El o luă în braţe şi o duse pe o canapea ce se afla lângă masa lui de lucru.

Apoi, îngenunche în faţa ei, spunându-i:

— Îngerul meu din cer, dacă acest pericol misterios care ne ameninţă va înceta, vei consimţi să devii soţia mea?

Ea nu scoase nici o exclamaţie de bucurie şi nu manifestă nici o plăcere. Din contră, o adâncă tristeţe se răspândi pe faţa ei:

— Nu sunt demnă de tine, zise ea.

— Oh, nu! răspunse el protestând cu energie.

— Nu ştii cine sunt, reluă ea.

— Ce îmi pasă! Te iubesc.

— Ascultă, reluă ea, am trăit ca un fluture în mijlocul unor hidoase insecte; tot aşa de curată ca azurul cerului, mi-am petrecut copilăria printre fiinţe abjecte; ca o rază de soare am strălucit în noroi. Dacă m-aş numi într-o zi lady Newil, ar putea cineva să mă arate cu degetul şi să pronunţe adevăratul meu nume.

— Dar cine eşti?

— O femeie, care n-a iubit pe nimeni altul în lume în afară de tine, zise ea. Nu suntem oare fericiţi astfel?

— Ai dreptate, răspunse el.

Şi, aplecându-şi capul, o lacrimă se rostogoli pe faţa lui.

Gipsy o şterse cu un sărut.

El îşi aminti de jurământul său.

O luptă păru că se încinge în sufletul tinerei fete.

— Nu sunt totuşi o fată din popor, zise ea. Priveşte mâinile mele.

— Tu eşti o fiică de regină, zise el cu entuziasm.

— Nu, răspunse ea, dar mama era o doamnă din aristocraţie.

— Mama ta?

— Da, murmură Gipsy, şi ea a murit… şi eu am fost cauza morţii sale…

Apoi, ca şi cum ar fi regretat acest început de mărturisire se sculă:

— Adio, zise ea, pe mâine…

Se sărutară şi ea plecă.

*

* *

A doua zi, William veni ca de obicei acasă, intră singur şi se aşeză la lucru.

La orele 10, mistress Barclay îi aduse ceaiul şi îl puse pe masă; dar, în loc să se retragă, rămase pe loc într-o atitudine încurcată.

Evident că avea ceva să-i spună şi nu îndrăznea.

— Ce e, scumpă doamnă Barclay? întrebă sir Arthur puţin cam mirat.

— Domnule William nu ştiu, dacă trebuie să îndrăznesc… murmură femeia încurcată.

— Spune, doamnă Barclay.

— Senioria voastră mă va scuza, dar…

Sir Arthur tresări.

Aceasta era prima dată când mistress Barclay îl numea „Senioria voastră”, ceea ce era o dovadă că ea îl lua drept un gentilom.

Mistress Barclay continuă:

— Astăzi ai fost căutat.

— Eu! exclamă sir Arthur.

— Dumneata, domnule William, dar sub un alt nume.

— Ce vrei să spui? murmură sir Arthur tulburat.

Guvernanta continuă:

— Doi gentilomi s-au prezentat pe la orele patru şi unul din ei mi-a spus:

— Sir Arthur Newil a venit acasă?

La aceste cuvinte am răspuns că sir Arthur Newil îmi e necunoscut şi că locatarul acestei case, stăpânul meu, se numeşte domnul William, şi că era funcţionar la bancă.

Dar amândoi au pufnit în râs şi cel dintâi mi-a spus:

— Bună femeie, eşti înşelată…

Şi atunci au descris portretul lui sir Arthur Newil, care e exact acela al dumneavoastră.

Sir Arthur păli.

— Continuă, zise el cu o voce surdă.

— Când le-am afirmat că sir Arthur Newil sau domnul William, nu era acasă ei s-au retras.

— Fără să spună nimic?

— Ba da. Au spus că vor reveni mâine dimineaţă.

— Mistress Barclay, zise sir Arthur, e târziu… du-te să te culci…

Tonul era aspru şi nu admitea nici o replică.

Atunci, sir Arthur deveni foarte îngrijorat.

Guvernanta salută şi ieşi.

Gândul că acei doi oameni care îl căutaseră sub adevăratul său nume puteau fi aceia care aveau interes ca Gipsy să nu iubească, nu-i veni totuşi.

Dar îşi spuse că prietenii lui de la club, pe care viaţa lui misterioasă îi intrigase, descoperiseră locuinţa lui şi numele sub care se ascundea.

Şi această idee îl chinuia, căci trebuia să le scape din nou, să caute un alt refugiu şi un alt nume, de teamă să nu-şi vadă amorul şi fericirea compromise.

Trecu o parte a nopţii.

Pe măsură ce orele treceau, sir Arthur Newil simţea că e cuprins din ce în ce mai mult de disperare.

Totuşi, Gipsy îl înştiinţase în ajun că va veni foarte târziu.

În momentul în care sunau orele trei, un zgomot ajunse la urechile lui.

Acest zgomot l-a recunoscut, căci îl auzea în fiecare noapte.

Era o cheie ce se întorcea în broască.

Sir Arthur suflă în lampă şi se repezi în sală.

— În fine, iată-te! murmură el.

Şi întinse braţul spre a o strânge pe Gipsy la inima lui.

Dar abia făcuse un pas înainte şi două mâini de fier îl înhăţară de gât.

În acelaşi timp el fu trântit la pământ şi legat în câteva secunde, fără să fi avut timp să scoată un ţipăt.

Şi o voce aspră îi spuse la ureche:

— Ah! ai îndrăznit s-o iubeşti pe ţiganca Gipsy!… Ei bine! vei vedea unde a dus-o amorul tău nebun.

Capitolul LIV

Să ne întoarcem la Rocambole, pe care l-am părăsit în momentul când îl înspăimânta pe sir George Stowe prin arătarea teribilului semn al fiilor lui Siva.

Onoarea fusese declarată satisfăcută de martori.

Ei se despărţiseră, şi pe când sir George Stowe se întorcea la Londra în trăsură, Rocambole se urca în tren.

El o lăsase pe Vanda sub paza lui Milon şi pe Gurhi sub paza Vandei.

Când a sosit Rocambole, căsuţa ocupată de Vanda avea înfăţişarea sa obişnuită.

Perdelele erau lăsate, erau abia orele nouă şi jumătate, o oră foarte

matinală la Londra unde se face din zi noapte.

Rocambole avea o cheie.

El intră, trecu prin sală şi le auzi pe cele două servitoare englezoaice cum se certau în bucătăria ce se afla în subsol.

Apoi urcă la primul etaj.

Spre marea sa mirare găsi uşa odăii Vandei deschisă.

El o strigă.

Vanda nu răspunse.

El îl cheamă pe Milon.

Fostul tovarăş al lui Rocambole dormea liniştit.

La vocea stăpânului său el se deşteptă şi alergă în cămaşă.

Dar Rocambole era deja în odaia Vandei şi scoase un ţipăt teribil.

Tânăra femeie stătea pe fotoliul pe care adormise, Rocambole o strigase de trei ori şi Vanda tot nu se deşteptase.

Atunci el se oprise, cu disperare în inimă, neîndrăznind să facă nici un pas spre dânsa sau să o atingă. I se părea că era moartă.

Se întoarse la zgomotul paşilor lui Milon care întrebase cu o voce îngrozită:

— Ce s-a întâmplat?

Dar văzându-l pe Rocambole aşa de palid tăcu şi, ca şi dânsul, nu îndrăzni să facă nici un pas.

Cu toate acestea Vanda era tot nemişcată, şi trecură astfel zece minute, care fură pentru Rocambole o eternitate.

În fine, el scoase un nou ţipăt.

I se păruse că pieptul tinerei femei era ridicat de o respiraţie egală şi liniştită.

Şi apropiindu-se de dânsa îi puse mâna pe inimă.

Inima ei bătea.

— Vanda, strigă el din nou, Vanda?

Şi o zgudui fără ca să o poată deştepta.

Dar atunci el auzi o şuierătură şi vipera galbenă ieşi din corsajul Vandei şi se lungi pe parchet.

Rocambole puse piciorul pe ea şi îi zdrobi capul.

— Pricep totul acum, zise el.

În acelaşi timp el împinse fotoliul şi intră în odaia lui Gurhi.

Camera era goală.

— Bine! zise Rocambole făcând apel la sângele lui rece pe care îl avea în momente teribile. E în zadar să mai cer explicaţia misterului. Voind să-l sperii pe sir George Stowe, l-am scăpat pe Gurhi. Greşeala este a mea şi nu a altora.

Milon, speriat, nu îndrăznea să o privească pe Vanda.

— Dobitocule! îi zise Rocambole, du-te în sufragerie şi adu-mi geamantanul meu, care conţine diferite flacoane.

Milon se supuse.

Rocambole desfăcu corsajul Vandei. Deasupra pieptului stâng al Vandei se vedea muşcătura viperei.

Rocambole strânse cu putere carnea între degetele sale.

O picătură neagră de sânge ieşi din muşcătură, care nu era mai mare ca vârful unui ac.

— Din fericire, murmură el, nu moare nimeni de muşcătura viperei galbene. Dar Gurhi îmi va plăti scump asta.

Milon se întoarse cu geamantanul.

Rocambole îl deschise şi luă dintr-însul un flacon mic pe care-l destupă.

Apoi, ajutat de Milon, descleştă dinţii Vandei, care era tot în letargie şi îi turnă în gură câteva picături din flacon.

Efectul fu instantaneu.

Vanda se agită, avu câteva convulsii şi apoi deschise ochii.

— Ce e? zise uitându-se la Rocambole cu surprindere.

— Nimic! răspunse el, decât că te-ai lăsat păcălită la fel ca şi acest dobitoc de Milon, care mă priveşte, fără să înţeleagă nimic. Gurhi a plecat.

— Gurhi! exclamă Vanda.

— Da, priveşte.

Şi deschizând uşa odăii, îi arătă patul indianului, care ora gol.

— Sunt o mizerabilă stăpâne, strigă tânăra femeie cu un accent de disperare.

Apoi, privindu-l pe Milon adăugă:

— Nu e greşeala ta, zise Rocambole, ci a mea. Acum, în loc să disperăm şi să ne văicărim, mai bine să ne gândim să reparăm răul.

— Ce e de făcut? întrebă Milon.

— Trebuie să aduni toţi oamenii.

— Când?

— Chiar astăzi… Voi avea nevoie de dânşii.

— Bine. Unde ne întâlnim?

— În taverna „La Regele George”.

— La ce oră?

— La orele opt seara. Dar trebuie să te grăbeşti, du-te.

Milon se temea de mânia stăpânului şi fugi fiind fericit că scăpase aşa de uşor.

Atunci Rocambole îi spuse Vandei:

— Astă-seară joc prima partidă contra strangulatorilor. Înainte de plecarea lui Gurhi, ea era câştigată dinainte. Dar acum…

— Stăpâne, zise Vanda, nu vei avea nevoie de mine astă-seară?

— Nu. Dar mâine, probabil ţi-o voi încredinţa pe soţia mea.

Vanda se sculă, mirată şi palidă.

— Soţia ta!

Un surâs flutură pe buzele lui Rocambole.

— Liniştеşte-te, zise el; E o femeie „în partibus”. Mă însor după obiceiul ţigănesc, spărgând o oală.

Şi cum Vanda tot nu pricepea şi continua să-l privească:

— Crezi că Nadeia e singura femeie consacrată zeiţei Kali?

— Ei bine?

— Am găsit o alta, o fată de familie bună, ascunsă printre ţigani.

Şi Rocambole îi povesti Vandei ce ştia despre Gipsy.

— Dar, zise Vanda după ce termină povestirea sa, nu te expui, stăpâne, celui mai mare pericol?

— Poate…

— Şi această ţigancă îţi inspiră atâta interes încât să vrei să o salvezi cu orice chip?

— Trebuie să încing lupta, zise Rocambole.

Apoi, după un moment de tăcere, pe când Vanda îl privea cu o naivă admiraţie, el continuă:

— Crezi că am consimţit să trăiesc eu, care doream să mor, ca să duc viaţa liniştită a unui burghez?

— E adevărat! murmură Vanda suspinând.

Rocambole îşi plecase fruntea şi ochii lui se umplură de lacrimi.

Ea tresări şi-i zise cu o voce mişcată.

— Suferi mult?

Dar, la aceste cuvinte el se sculă cu fulgere în privire şi zise cu mândrie:

— Durerea purifică!

Vanda nu răspunse; dar ea îşi spuse:

„Ah! De ce a întâlnit-o el pe Madeleine? Acest amor fără speranţă este ispăşirea.”

Capitolul LV

În acea seară, pe la orele opt, taverna „La Regele George” era mai plină de lume ca de obicei.

Muşteriii de fiecare zi se înmulţiseră cu cei din zilele de sărbătoare.

Toţi lucrătorii, care muncesc toată săptămâna, veniseră azi mai devreme să bea un pahar şi să audă vestea cea mare.

Vestea cea mare!

Da, căci fusese o veste care circulase ca o scânteie prin cele patru colţuri ale Londrei: Gipsy ţiganca se mărită pentru a şaptea oară.

Şi toată lumea ştia acum soarta celor şase logodnici ai ei.

Povestirea irlandezei precedase vestea căsătoriei şi făcuse ca ea să devină o adevărată atracţie.

Ce se va întâmpla cu această căsătorie?

Al şaptelea va avea soarta celorlalţi şase?

Cine era dânsul? De unde venea? căci nu fusese niciodată văzut în Wapping, decât în acea seară.

În fine, unde se va face căsătoria?

Toate aceste întrebări erau la ordinea zilei în taverna „La Regele George”.

Irlandeza spunea:

— Ştii bine că ţiganii nu se însoară ca noi; ei se întrunesc într-un loc îndepărtat, aprind un foc mare şi, pe când cei doi logodnici stau în picioare lângă foc, ceilalţi joacă hora de jur împrejur. Când aceste jocuri s-au terminat, se aduce o plăcintă făcută din grâu şi o oală cu vin. Logodnicii mănâncă din plăcintă. Apoi beau unul după altul din aceeaşi oală, până ce se termină vinul. Atunci, cel mai bătrân din sălaşul lor se apropie şi le spune:

„— Tot sunteţi hotărâţi să vă căsătoriţi?”

„— Da.”

„— Atunci spargeţi oala.”

Cei doi logodnici iau oala, fiecare cu câte o mână, o ridică până deasupra capului şi dându-i drumul, oala se sparge în mii de bucăţi.

— Şi sunt căsătoriţi? zise unul dintre muşterii.

— Da, repetă irlandeza.

— Şi crezi, spuse un altul, că se va face în noaptea asta?

— Sunt sigură!

— De unde ştii?

— Am întâlnit-o pe Gipsy în cursul zilei. Ea mi-a spus.

— Dar unde are loc căsătoria?

— Iată ceva ce ţiganii ţin întotdeauna ascuns.

— Aş da jumătate din prima mea de angajament, zise un matelot, ca să pot afla.

— La ce ţi-ar sluji? întrebă irlandeza.

— Doar ca să merg acolo…

— Şi să te pomeneşti cu o lovitură de cuţit. Ţiganii nu glumesc când e vorba de ceremoniile lor religioase.

— Aş! zise un om gras şi cu părul alb, care tocmai intra în cârciumă şi al cărui accent trăda o origine străină.

— E tot ca şi la înmormântările lor, urmă irlandeza. Ei au un cimitir, dar nimeni nu ştie unde e. Când unul dintr-ai lor moare, e dus noaptea. Unde? Nimeni n-a putut să spună.

— Dar, zise omul cel gras cu accentul străin, cine e noul logodnic?

— Un matelot.

— Din ce ţară?

— E un englez.

— Nu, zise un altul, un scoţian.

— Mă prind că irlandez, spuse Betty, una din servitoarele lui Calcraff.

Cârciumarul Calcraff interveni şi, cu un singur cuvânt puse capăt tuturor comentariilor.

— E francez, zise el.

Un murmur uşor trecu printre muşterii.

Viitorul bărbat al ţigăncii era curajos şi toată lumea era de această părere.

Calcraff tocmai spusese:

— El e francez!

Amorul propriu se revoltă, ura de rasă se deşteaptă.

Dar nimeni nu se îndoia de cuvintele lui Calcraff.

— Atunci, zise unul din muşterii, dacă i se întâmplă o nenorocire cu atât mai rău pentru dânsul.

— Ah! asta mi-e egal! zise un altul.

— Şi mie! adăugă un al treilea.

A fost un strigăt general.

Mai înainte, toţi se interesau de viitorul soţ al ţigăncii Gipsy şi doreau ca el să scape de acea moarte misterioasă.

Acum, toţi doreau ca el să aibă aceeaşi soartă.

Vechea ură engleză vorbea.

Pe când aceste comentarii aveau loc, doi oamenii intrară în cârciumă şi se apropiaseră de tejghea.

Fiecare dintre ei îi dăduse lui Calcraff câte o piesă de aramă.

Calcraff le făcuse un mic semn din cap şi le şoptise în limba franceză:

— La ora zece, în spatele bisericii sfântului Paul.

— Bine, răspunse unul dintre ei, care nu era altul decât vechea noastră cunoştinţă Moartea Bravilor.

— Vom fi, zise celălalt, care era tânărul Marmouset.

Apoi, după dânşii, veniră ne rând, Chanoine şi ceilalţi distrugători adunaţi de Rocambole în cârciuma Camardei.

Toţi prezentară câte o fisă de aramă şi primiră acelaşi cuvânt de ordine. Apoi, după ce băură câte un pahar cu vin ieşiră unul câte unul schimbând câte o privire cu omul cel gras şi cu accentul străin. Acesta, l-aţi ghicit, era Milon.

Dacă cei din taverna „La Regele George” ar fi fost mai puţin ocupaţi de căsătoria ţigăncii Gipsy s-ar fi observat, fără îndoială că toţi aceşti oameni, care veniseră doi câte doi şi schimbară pe şoptite cuvinte cu cârciumarul, plecaseră apoi pe tăcute.

Dar ei nu fură băgaţi în seamă, căci în tavernă se afla multă lume şi toţi se strânseseră în jurul irlandezei, care, după obiceiul ei, se urcase pe o masă.

— Vă spun, repetă ea, că sunt ţigani în Franţa.

— Atunci, zise un matelot, viitorul soţ va fi un ţigan francez?

— Desigur.

— Dar ţigani sunt în toate ţările?

— Fără îndoială.

— Ei nu sunt nici englezi, nici francezi.

— Nu, desigur.

Se ridică un nou murmur.

Dar, de astă dată era un murmur de aprobare. Din moment ce omul care se căsătorea cu Gipsy era ţigan, nu mai era francez; şi dacă nu mai era francez, mai era un obiect de ură.

Asta era logica.

Prin urmare adunarea începuse din nou să-i dorească să nu i se întâmple nimic.

— E ca şi mine, zise omul cel gras.

— Ca tine? întrebă irlandeza.

— Da. Eu sunt născut în Franţa.

Fu privit cu neîncredere.

— Dar sunt ţigan, adăugă Milon.

— Ura! ziseră englezii.

— Vino să te sărut! strigă irlandeza.

Şi ea îl îmbrăţişa pe Milon. Dar deodată scoase un ţipăt şi-şi retrase mâna plină de sânge.

Milon avea o basma legată la gât. La contactul braţelor irlandezei, basmaua se desfăcuse şi lăsase să se vadă în jurul gâtului omului celui gras, o zgardă groasă la fel cu a câinilor de măcelărie, având cuie de jur împrejur.

Irlandeza îşi sfâşiase toată mâna.

Toţi scoaseră un ţipăt de uimire, la care Milon răspunse prin aceste cuvinte:

— Dacă ţiganul care se va căsători cu Gipsy va avea o asemenea cravată, va fi greu de strangulat. Adio, domnilor.

Şi ieşi, în mijlocul uimirii generale.

Calcraff surâdea şi o privea pe irlandeză care se ştergea de sânge.

Capitolul LVI

Londra este ultimul azil al acestor hoarde rătăcitoare care au străbătut secolele păstrându-şi moravurile lor, limbajul şi felul lor.

Poliţia engleză îi tolerează pe ţigani şi le aruncă o oarecare bunăvoinţă.

Ţiganul a păstrat obiceiurile şi religia sa.

Legea engleză îl apără.

Un ţigan care locuieşte într-o casă din Londra, e o excepţie.

De obicei tribul trăieşte în corturi la porţile marilor oraşe.

Cu toate acestea, dacă ei au profesiunea de muzicanţi ambulanţi sau dansatori de stradă, regina ţigăncilor, o femeie, guvernează mai întotdeauna acest straniu popor, regina ţigăncilor îi autorizează să trăiască în Londra. Dar asta cu condiţia ca ei să vină din când în când în cort şi să se însoare, după tradiţia ţigănească.

De douăzeci şi patru de ore, ţiganii nomazi, ciudaţi, în mijlocul civilizaţiei din Londra, ridicaseră corturile for lângă Saint-Paul, unde se aflau de câteva zile.

Ei plecaseră noaptea cu copiii, corturile, căruţele şi câinii lor. Această plecare se făcuse fără zgomot şi locuitorii din cartierul pe care ei îl ocupau în ajun abia auziră un zgomot uşor.

Unde se duceau? Mister!

Cu toate acestea, bătrânul preot presbiterian care se dusese într-o noapte, la rugămintea ţigăncii Gipsy, să caute la porţile Londrei, într-un loc pustiu, coşciugul care cuprindea corpul sărmanului Faro, ar fi fost foarte uimit dacă s-ar fi dus acolo.

Era una din acele nopţi engleze în care cerul părea că s-a coborât pe pământ spre a-l înăbuşi.

Dincolo, într-o vale, după oraşul strălucitor de lumină, după câmpia singuratică şi tristă, apăru o lumină roşiatică, care părea, prin ceaţă, un far pierdut în mare.

Şi pe câmpia tăcută şi deşartă se aflau două fiinţe care mergeau la braţ.

Înaintau cu spatele spre oraşul cel mare, şi cu ochii fixaţi la lumina cea roşie.

Din când în când se opreau spre a se odihni şi a trage cu urechea.

Atunci un cântec monoton, însoţit de zgomot de tobe, ajungea până la dânşii şi părea că pleacă de la acest punct luminos către care ei mergeau.

În faţa lor mergea un al treilea personaj, ca şi cum le-ar fi indicat calea.

Cei doi călători ai noştri erau o femeie şi un bărbat.

Femeia se oprea din când în când tremurând şi spunea:

— Mi se pare că suntem urmăriţi… Oh! mi-e frică…

— Nu sunt cu tine, Gipsy? răspundea Rocambole, căci dânsul era, care mergea să se căsătorească cu ea după ritualul ţigănesc.

— Da, ai dreptate, răspundea ea. Am încredere în dumneata… şi totuşi nişte funeste presimţiri m-au cuprins.

— Nu te teme, Gipsy! veghez asupra ta.

Omul care îi preceda era un ţigan.

El venise să o ia pe Gipsy din casa ei de la White-Chapelle spunându-i:

— Tribul şi-a schimbat locul. Numai e lângă biserica Saint-Paul.

Această împrejurare stricase puţin planurile lui Rocambole.

Mica armată pe care el conta şi care trebuia să facă de gardă în jurul sălaşului, sub ordinele bătrânului Milon, aştepta deci lângă Saint-Paul pe când el se va duce singur, să se expună, într-un loc necunoscut, mâniei strangulatorilor.

Dar Rocambole abia îşi încruntase sprâncenele, căci el nu tremura

niciodată.

Şi Gipsy nici nu bănuia că el avusese un singur moment de nelinişte.

Pe măsură ce ei se apropiau, muzica devenea tot mai distinctă.

În acelaşi timp lumina roşiatică părea că se măreşte. Era focul căsătoriei din care se ridica un fum gros spre cer. De jur împrejur se aflau corturile şi căruţele ţiganilor.

Femeile şi copiii jucau hora în jurul focului. O ţigancă bătea toba cu frenezie; o alta dansa la zgomotul cadenţat al castanietelor. Un bătrân sufla dintr-o trâmbiţă.

Când Rocambole şi Gipsy apărură, muzica şi dansurile încetară.

O mare tăcere se făcu şi o femeie în vârstă, dar care avea încă acea frumuseţe energică a ţiganilor, se sculă de pe un fel de tron şi veni înaintea lor.

Era regina ţiganilor.

Rocambole era, ca şi în ajun, îmbrăcat ca matelot.

Regina îi spuse:

— Străine, tu ştii ce pericol te ameninţă?

— Da, răspunse Rocambole.

— Toţi acei care au vrut să se căsătorească cu Gipsy au murit. Mai e încă timp şi dacă vrei să renunţi poţi.

— Nu mă dau înapoi.

— Mai gândeşte-te, zise regina, că Gipsy fiind soţia ta, cum nu aparţii nici tribului nostru, nici rasei noastre, nu putem face nimic spre a vă proteja.

— O voi proteja singur.

— Şi tu, Gipsy, zise regina, vrei să fii soţia străinului?

— Vreau, răspunse Gipsy cu o voce fermă.

— Atunci, zise regina, să fie astfel, după cum doriţi.

Şi la un semn al ei, dansurile reîncepură şi ţiganii ţinându-se de mână, cântară un cântec învârtindu-se în jurul celor doi miri.

Apoi, când dansul fu terminat, se aduse prăjitura.

Rocambole şi Gipsy luară fiecare câte o bucată.

Apoi se aduse oala şi ei băură pe rând.

După aceea, sparseră oala.

Atunci ţiganii izbucniră în urale şi strigară:

— Viaţa lungă soţului.

— Mulţumesc, zise Rocambole, urarea voastră să îmi aducă fericire!

Dansurile reîncepură.

Atunci, conformându-se obiceiului, Rocambole o luă pe tânăra fată în braţe şi o duse spunând:

— Ea e soţia mea!

Şi fugi cu dânsa afară din lagărul ţiganilor.

Capitolul LVII

Ducând-o pe Gipsy în braţe, Rocambole îşi spunea:

„Desigur ţiganii au ridicat sălaşul lor noaptea trecută, nu numai dintr-un exces de prudenţă ci şi pentru ca misterioşii persecutori ai fetei să nu poată asistă la căsătorie.

Dar reuşit-au?

Dacă ei ar fi rămas în jurul bisericii sfântului Paul, Milon şi Vanda ar fi ţinut piept chiar unei armate. Pe când acum iată-mă…”

Din ziua în care Rocambole, blestematul, îl aruncase pe sir Williams, primul său profesor, într-o prăpastie, el nu mai tremurase.

Această inimă de fier, oţelită de durere şi căinţă, era inaccesibilă fricii.

Rămas în viaţă el, care a vrut să moară, nu tremura decât pentru aceia a căror cauză o luase în mână.

Deci Rocambole, pe măsură ce se îndepărta de sălaşul ţiganilor, şi se apropia de Londra, era din ce în ce mai neliniştit.

Gipsy îi spuse:

— Lasă-mă acum să merg singură.

Şi ea vru să sară la pământ de pe umărul lui.

Dar Rocambole o ţinu în braţele sale.

— Nu acum, zise el. Nu vei putea să mergi destul de repede.

— Oh! mi-e frică… murmură Gipsy.

Rocambole nu răspunse, dar îşi iuţi pasul. Pământul era umed şi pasul lui Rocambole aluneca. Drumul era strâmt şi avea pe margine un gard.

Adesea el îşi întorcea capul spre a măsura distanţa străbătută.

Focul ţiganilor nu era decât un punct roşiatic pierdut în ceaţă.

În faţa lui, din contră, cerul se lumina de lămpile Londrei.

Gipsy cerea mereu să fie pusă jos pentru ca să meargă singură, dar Rocambole răspundea:

— Nu acum, peste zece minute când vom fi la porţile Londrei…

Şi, cu toată greutatea sarcinii sale, el grăbea din ce în ce pasul.

Dar, deodată, el scoase un ţipăt şi căzu, împreună cu Gipsy, cu faţa la pământ.

Un obstacol nevăzut îl oprise pe Rocambole din mersul său şi îl rostogolise la pământ.

În acelaşi timp, doi oameni săriră repede de după uluci.

Rocambole scoase un ţipăt de mânie şi Gipsy unul de spaimă. Dar Rocambole se sculase.

Pe când el se afla în picioare, un şuierat se auzi prin aer şi un laţ căzu pe gâtul lui şi-l răsturnă din nou la pământ.

Rocambole se împiedicase într-o frânghie întinsă de la un capăt la celălalt al drumului.

Tot astfel îl trântise şi el la pământ la Villeneuve-Saint-Georges, pe Osmanco şi pe Gurhi.

Rocambole avea un laţ la gât, întocmai după cum el strangulase pe John, servitorul generalului Komistroi.

Era pedeapsa talionului.

Rocambole n-avu decât timpul să strige cu o voce înăbuşită:

— Gipsy! Gipsy… n-ai grijă de mine.

Apoi căzu din nou, atât de puternic era laţul.

Unul din cei doi oameni se repezi la Gipsy, care era pe jumătate moartă de spaimă, o luă în braţe şi fugi cu dânsa cu toate ţipetele ei.

Celălalt se apropie de Rocambole, care era lungit la pământ şi părea mort.

S-ar fi zis că laţul îşi împlinise opera sa. Acest om se aplecă şi-i spuse în limba indiană:

— Niciodată Osmanco n-a greşit lovitura sa. Când laţul lui Osmanco şuieră în aer, moartea vine după dânsul. Ah! francezule blestemat, ne-ai învăţat cum se întinde o frânghie spre a-i opri pe fiii lui Kali în drumul lor… şi ai vrut să ne faci să credem că eşti alesul zeului Siva?…

Şi Osmanco avea un râs sălbatic.

Şi el îl întorcea pe toate părţile pe Rocambole, care părea mort.

Indianul, care se bucura de triumful său, continuă:

— Cheamă deci pe Siva în ajutorul tău acum. Siva nu protejează decât pe cei care îl servesc şi tu nu eşti decât un mizerabil de creştin… tu nu eşti nimic, căci cred că deja sufletul tău ţi-a părăsit corpul şi rătăceşte în spaţiu.

Vorbind astfel, Osmanco se apropie şi mai mult să vadă dacă Rocambole era mort.

Dar noaptea era întunecoasă.

Indianul desfăcu haina lui Rocambole şi puse mâna pe inima lui ca să vadă dacă ea mai bate.

Dar deodată se simţi cuprins de gât ca într-un cleşte de fier.

Cele două braţe ale lui Rocambole îl cuprinseră. Şi Rocambole se sculă în picioare spunând:

— Ah! canalie, fără zgarda ce-o port la gât m-ai fi strangulat.

Şi una din mâinile sale lăsă un moment pe Osmanco înăbuşit.

Această mână se înarmă cu un pumnal şi lama acestui pumnal dispăru în pieptul indianului, care căzu fără să scoată nici un ţipăt.

Rocambole avea într-adevăr, în jurul gâtului, o zgardă la fel cu aceea pe care am văzut-o la Milon.

Aceasta zgardă anihilase efectul ucigător al laţului şi Rocambole se prefăcuse mort spre a-l păcăli pe Osmanco.

— Acum, strigă el dând la o parte cu piciorul corpul lui Osmanco trebuie s-o salvez pe Gipsy.

Toate acestea avuseseră loc în mai puţin timp decât ne-a trebuit pentru ca să povestim.

Adică, complicele lui Osmanco nu putea fi departe.

Un om încărcat cu o sarcină, oricât de uşoară ar fi, nu poate alerga aşa de repede ca un om care nu duce nimic în spinarea lui.

Rocambole se repezi deci pe urmele răpitorului.

După câteva minute rochia albă a fetei, leşinată fără îndoială, se zări în depărtare.

Eroul nostru grăbi pasul.

Şi, pe măsură ce dânsul fugea, rochia cea albă devenea şi mai vizibilă, şi Rocambole pricepu că el câştiga teren.

Dar deodată un fulger străluci în întuneric. Apoi se auzi o detunătură.

După aceea un ţipăt ajunse până la urechile lui Rocambole.

Şi văzu rochia albă căzând la pământ. Şi, pe când Rocambole sosea, văzu un om stând lângă rochia cea albă.

Şi acest om ţinea piciorul pe un alt om care era lungit la pământ în spasmele agoniei.

Londra era aşa de aproape acum, încât lumina sa risipea întunericul.

Rocambole putu să vadă clar şi să priceapă ce se petrecuse.

Gipsy, leşinată, zăcea la pământ.

Omul care se rostogolea la pământ lovit de un glonţ era răpitorul ei.

Acela, care ţinea piciorul pe dânsul şi avea încă în mână revolverul, era Marmouset.

Copilul teribil îl ucisese pe indian fără să o atingă pe Gipsy.

Şi el strigă, recunoscându-l pe Rocambole:

— Recunoaşte, stăpâne, că am sosit la timp!

Capitolul LVIII

În acest moment Marmouset era mândru.

Rocambole îl privi şi, sub privirea stăpânului, Marmouset tresări de orgoliu.

El avea optsprezece ani, dar era aşa de mic şi slab, încât i s-ar fi dat treisprezece sau paisprezece ani.

La dânsul numai privirea era virilă. Era un copil al Parisului, în proasta şi dăunătoarea accepţie a cuvântului.

El se născuse între foburgul şi portul Bercy. Tatăl său era distrugător şi mama lui făcea toate meseriile. Ce vreţi să devină copilul unor asemenea oameni?

Marmouset admira pe Cartouche, a cărei istorie o citise.

Adolescenţa lui fusese legănată de renumele sinistru al lui Rocambole. El era brav şi curajos.

Într-o zi salvase de la înec un sergent de oraş, victimă a datoriei sale.

Când i se vorbea de asta el răspundea:

— Sergentul de oraş se dezbrăcase de haina lui, căci altfel l-aş fi lăsat să se înece.

Născut din părinţi oneşti, crescut în lumina unor exemple frumoase, Marmouset ar fi devenit un om.

În momentul când Rocambole l-a întâlnit, cu Notarul, Moartea Bravilor şi Chanoine, Marmouset mergea liniştit pe calea eşafodului.

Rocambole sosise la timp.

Acesta era deci copilul care îl ucisese pe indian dintr-un foc de revolver şi pe care Rocambole l-a găsit venind pe neaşteptate în ajutorul său.

Văzându-l pe Marmouset, Rocambole crezuse că Milon şi Vanda săriseră în ajutorul său.

Dar nu era aşa, căci Marmouset era singur şi iată ce se petrecuse.

Când Rocambole dăduse ordin lui Milon, nu ştia despre mutarea ţiganilor şi el credea prin urmare, că această ciudată căsătorie care îi va permite să o protejeze pe Gipsy va avea loc lângă Sf. Paul.

Abia când sosise la Gipsy, în White-Chapelle, el îl găsise pe ţiganul care venise după dânşii.

El nu avusese deci timp să-l prevină pe Milon şi să-i dea un alt loc de întâlnire.

Milon, după cum ştiţi, nu se bucura de o isteţime prea mare.

Sclav al ordinului care-l primise, Milon se dusese la Sf. Paul.

Distrugătorii transportaţi la Londra, sosiseră unul câte unul.

Toţi erau înarmaţi cu câte un revolver, un box, şi aveau la gât câte o zgardă.

Această zgardă era invenţia lui Rocambole.

Zece lucrători englezi le fabricaseră în cel mai mare secret. Graţie acestei zgarde, strangulatorii deveneau neputincioşi.

Deci Milon şi banda sa fură în curând adunaţi. Toţi se supuneau lui Milon orbeşte, fiindcă aşa voia stăpânul.

Se executau ordinele lui fără discuţii.

Cu toate acestea, Marmouset, în calitatea lui de copil teribil, îşi permitea să reacţioneze.

După ce banda s-a strâns, Milon spuse tovarăşilor săi:

— Camarazi, ştiţi de ce suntem aici?

— Nu, zise Moartea Bravilor.

— E în legătură cu căsătoria, zise Chanoine.

— Dar unde se face această căsătorie? întrebă Marmouset.

— În sălaşul ţiganilor.

— Atunci nu e aici?

— Ba da, căci aici ne-a spus stăpânul sa venim.

— Bun, dar ţiganii nu sunt.

— Asta nu mă priveşte, răspunse Milon.

Marmouset voia să discute.

— Taci, copile, zise Moartea Bravilor. Stăpânul a ordonat, trebuie să ne supunem.

— Pariez că am dreptate, zise Marmouset.

— Taci.

Dar Marmouset nu ţinea deloc cont.

El repeta mereu că, dacă ţiganii plecaseră, căsătoria trebuia să se facă într-altă parte şi prin urmare, ei nu trebuiau să stea acolo.

La aceste cuvinte, Milon strigă răstit la dânsul:

— Dacă nu vrei să stai, du-te.

El nu cerea altceva.

Plecă, spunând:

— Veţi vedea că stăpânul îmi va da mie dreptate.

Ştrengarul din Paris nu ştia nici o vorbă în limba engleză.

Apoi, el mai observase că poporul englez se arată foarte puţin curtenitor faţă de francezi.

Dar el avea imaginaţie şi îşi spuse: „Dacă voi vorbi, voi fi luat în bătaie de joc; mai bine să fac pe mutul; căci muţi sunt în toate ţările”.

Şi, când fu singur pe străzile Londrei, Marmouset, pe care noul său costum îl arăta ca un matelot de comerţ, se exprima prin semne.

Cu mirosul unui câine de vânătoare, el se duse drept la Gipsy acasă.

Rocambole însă plecase de acolo.

El intră într-o cârciumă din apropiere şi ceru prin semne un pahar de vin.

Cârciuma era plină de lume.

Un nume zbura pe toate buzele: Gipsy…

„Bine! se gândi Marmouset. Se vorbeşte de dânsa. Să ascultăm”.

El nu înţelegea englezeşte, aşa cum am mai spus, dar ghicea pe jumătate înţelesul unei fraze. Doi oameni, pe care după faţa lor bronzată îi recunoscu că sunt indieni, pronunţaseră de mai multe ori numele de Gipsy.

Marmouset începu să-i observe.

După un sfert de oră, unul din cei doi oameni se sculă şi ieşi.

Marmouset plăti şi, ieşind din cârciumă, îl urmări pe indian de la distanţă.

La colţul străzii, indianul se întâlni cu un altul.

Deodată, Marmouset tresări.

El îl recunoscu pe Osmanco.

„Bine! zise el. Cred că sunt pe o urmă bună.”

Şi-i urmări.

Capitolul LIX

Restul se ghiceşte.

Marmouset îi urmărise pe Osmanco şi pe tovarăşul său până la porţile Londrei.

Acolo el îi văzuse pornind pe câmp şi îndreptându-se spre acea lumina roşiatică, lumină care era sălaşul ţiganilor.

Cu toate că el nu pricepea ce vorbeau ei, auzi cuvântul de Gipsy ieşind din gura lor şi pe unul îl văzu arătând cu mâna acea lumină roşiatică.

Când Osmanco şi complicele lui se ascunseră după gard, Marmouset făcu acelaşi lucru la oarecare distanţă de dânşii.

De acolo trăsese el focul de revolver, care îl trântise la pământ pe indian şi o salvase pe Gipsy.

Rocambole se aplecase asupra tinerei fete îngrijorat.

El se temea ca glonţul să nu o fi lovit şi pe ea.

Dar ea era neatinsă.

Gipsy leşinase chiar în momentul în care Rocambole căzuse la pământ şi indianul o luase în braţele lui.

Rocambole nu-şi pierdu timpul cerându-i explicaţii lui Marmouset, ci se mulţumi să-i spună:

— Iată-te. Asta e bine. Numai tu eşti inteligent.

Cu un asemenea elogiu, el l-ar fi dus pe Marmouset până la capătul lumii.

Rocambole avea întotdeauna de când se afla la Londra, un flacon cu săruri la dânsul.

El i-l dădu fetei să inspire.

Tânăra fată scoase un suspin, deschise ochii şi revenindu-şi îl recunoscu pe Rocambole.

— Dumnezeule meu! zise ea, ce s-a petrecut?

— Nimic, răspunse Rocambole, decât că au încercat să mă ştranguleze şi n-au reuşit.

În acelaşi timp el surâdea şi Gipsy văzu că e zdravăn şi neatins.

— Dar un om m-a luat în braţele sale, zise ea sculându-se de jos. Oh! răsuflarea lui semăna cu aceea a unei fiare sălbatice.

— Nu te va mai lua, zise Rocambole.

Şi îl împinse cu piciorul pe indian, care continua să se zbată pe pământ.

Gipsy făcu un gest de spaimă.

Apoi, ea se uită la Rocambole cu un fel de admiraţie naivă.

— Ce fel de om eşti? întrebă ea.

— Un om care te apără şi care nu s-a lăudat deloc, zise Rocambole. Haide, că e târziu şi trebuie să ne întoarcem în oraş.

Gipsy, căreia simţul realităţii îi revenise cu totul, se gândi la sir Arthur Newil, care o aştepta.

— Ai dreptate, zise ea, să plecăm.

Şi îl luă de braţ pe Rocambole.

— Mergi înainte, îi zise Rocambole lui Marmouset.

Acesta, cu revolverul în mână, mergea înainte cu demnitate.

Gipsy tot mai tremura, dar acum avea şi mai multă încredere în el, după cele întâmplate.

— Gipsy, spuse Rocambole pe când se apropiau de Londra, trebuie să socoteşti că eu creştin şi tu creştină, nu putem pune nici o bază pe această stupidă ceremonie care a avut loc.

— Oh! desigur că nu! răspunse Gipsy.

— Prin urmare, spuse Rocambole, sunt amicul tău şi nimic mai mult. Astă seară mă voi culca în pragul casei tale, cu pumnalul şi pistoalele la brâu. Apoi, mâine, te voi pune cu totul în siguranţă contra strangulatorilor.

— Dar n-ai nici o teamă, zise ea cu naivă admiraţie.

— Deloc, răspunse Rocambole cu indiferenţă. Vezi că ei au vrut să mă stranguleze.

— Dar au greşit!

— Nu. Laţul s-a înfăşurat în jurul gâtului meu…

Gipsy, cu toate că era creştină, trăise prea mult printre ţigani spre a nu fi superstiţioasă.

— Eşti la adăpost de moarte? întrebă ea.

— Nu, dar până acum, după cum vezi, ea nu mă vrea încă.

Gipsy încetase să mai tremure, atâta încredere avea ea în Rocambole.

Şi, pe când spaima o părăsea, dragostea ei pentru sir Arthur Newil o cuprinse şi ea îşi spunea: „Îl voi revedea!”

Când intrară în Londra, Rocambole îl chemă lângă dânsul pe Marmouset, care mergea tot înainte.

— Acum, îi spuse el, explică-mi: numai tu ai venit înaintea mea şi, prin urmare, în ajutorul meu?

— Cu mare greutate am putut face asta, răspunse Marmouset.

— Adevărat?

— Milon nu voia să mă lase ca să plec.

Şi Marmouset povesti tot ce se petrecuse.

„Iată un băiat inteligent”, îşi spuse Rocambole.

Povestirea lui Marmouset, care vorbea în limba franceză era de neînţeles pentru Gipsy, care nu cunoştea această limbă.

Dar puţin îi păsa tinerei fete.

Amintirea lui sir Arthur Newil îi absorbise din nou toata fiinţa.

Pe când ei intrau la White-Chapelle, Rocambole îi spuse lui Marmouset:

— Te numesc locotenentul meu.

— Sunt încântat! răspunse el.

— Du-te la Sf. Paul şi adu-l pe Milon şi pe ceilalţi

— Unde?

— Vă veţi risipi pe străzile din jurul casei fetei şi veţi fi gata de orice.

— Dar dumneata… stăpâne?

— Dacă ai nevoie de mine, mă vei găsi culcat la uşa ei, pe scară.

Marmouset dispăru ca o săgeată.

Gipsy şi Rocambole se urcară în odaia în care murise Faro, şi unde ea îşi petrecuse copilăria.

— Acum, îi spuse Rocambole, nu te mai îngriji de mine, Gipsy. Bună seara şi pe mâine…

Cu aceste cuvinte îşi întinse mantaua pe scară la uşa fetei.

Gipsy intră în odaie, se prefăcu că se culcă, suflă în lampă şi murmură: „Trebuie totuşi să mă duc să-l văd pe Arthur.” Şi ea se îmbrăcă pe întuneric cu hainele de matelot.

Ea nu îndrăznise să-i spună acest lucrului Rocambole. După această metamorfoză, se îndreptă spre fereastră, o deschise şi porni din nou pe acel drum periculos.

Capitolul LX

Gipsy se gândise un moment să i se destăinuie lui Rocambole şi să-l roage să o însoţească până la sir Arthur Newil.

Dar ea nu îndrăznise.

Sunt momente în viaţă, de altfel, în care o lipsă de francheţe devine fatală.

Ajunsă pe acoperiş, tânăra fată a fost cuprinsă de un presentiment sinistru.

Ea avea totuşi obiceiul să treacă pe acel acoperiş.

Timp de mai multe luni, în fiecare noapte ea făcea acelaşi drum.

Dar niciodată nu-i venise ameţeală.

Gipsy, când era vorba să se întâlnească cu sir Arthur, ar fi trecut prin flăcări.

Totuşi ea nu ajunse la mijlocul drumului, când simţi că-i vine ameţeală.

Un moment se opri.

A fost chiar gata să se întoarcă şi să reintre în odaia ei.

Dar sir Arthur o aştepta. Ce va zice dânsul nevăzând-o? Gipsy redeschise ochii şi-şi continuă drumul, în fine, ea ajunse la fereastra ce dădea la scară.

Casa în care locuia Gipsy, credem că am spus-o, avea două scări.

Era una din acele vaste cazărmi populare în care forfotea o armată de cerşetori pe care nu-i întâlneşti decât la Londra. Tot soiul de oameni trăiesc ca într-o republică, fără zgomot, fără scandal, în mijlocul unei mari tăceri.

Scara pe care urca Gipsy era luminată toată noaptea.

Cealaltă, din contră, pe la mijlocul nopţii era cufundată în întuneric.

De ce? Era un mister pe care nimeni nu-l dezlega.

Cu toate ezitările ei, Gipsy ajunsese deci la această a doua scară.

Sosind acolo, ea îşi îndesă pălăria pe ochi. Apoi, în loc să coboare treptele încălecă pe rampa scării şi se lăsă să lunece până jos cu o iuţeală vertiginoasă.

Ajunsă jos, Gipsy mai ezită încă.

Cu toate acestea dânsa făcea acelaşi drum de doi ani şi se întorsese întotdeauna acasă când se lumina de ziuă, fără să i se întâmple nimic.

Ceva mai mult, Gipsy în noaptea asta trebuia să fie fără frică.

Nu era, acum, un om care veghea asupra ei şi care comanda altor oameni gata să se sacrifice pentru dânsul? Totuşi inima fetei bătea cu putere.

Ea ezită, aşa încât, aflându-se în pragul uşii a vrut să se întoarcă. În inima ei pătrunsese remuşcarea că n-avusese încredere în Rocambole.

Dar numele lui sir Arthur Newil îi veni pe buze şi ea nu mai ezită.

Se repezi în stradă şi trecu prin faţa unei cârciumi.

Ea tresări uitându-se în cârciumă.

I se păru că recunoaşte, stând la o masă, pe tânărul băiat care o salvase cu o oră înainte, ucigându-l cu un foc de revolver pe indian.

Acest tânăr era Marmouset.

Gipsy trecu ca un fulger.

Pentru nimic în lume ea n-ar fi vrut să fie recunoscută de Marmouset.

Apoi, la colţul străzii, o luă pe drumul obişnuit, coborî spre Tamisa, trecu pe podul Waterloo şi ocoli mai multe străzi mici.

Din când în când se întorcea spre a vedea dacă nu e urmărită.

Dar ea nu observase o femeie care după port se vedea că e o irlandeză şi care mergea la o distanţă de cincizeci de paşi înaintea ei.

Această femeie care nu se întorsese niciodată, avu lucru ciudat, acelaşi drum pe care Gipsy trebuia să-l facă ca să meargă la sir Arthur.

Gipsy nu dădu nici o atenţie pretinsei irlandeze.

După mii de ocoluri, tânăra fată sosi în cartierul locuit de sir Arthur Newil sub numele de William.

Acest cartier, se ştie, era liniştit.

Cu toate că era bine luminat, era populat de burghezi, care se culcau pe la miezul nopţii.

Irlandeza, care mergea tot înaintea fetei, se opri prefăcându-se că vrea să citească numele străzii.

Timpul acesta a fost suficient ca Gipsy să ajungă lângă dânsa.

Atunci irlandeza îi ceru de pomană. Oricât de săracă era dansatoarea, nu refuza niciodată să dea de pomană.

Căutând în buzunar, Gipsy se uită la cea care cerşea. Era o femeie

de o statura gigantică, cu faţa aproape sălbatică.

Gipsy se sperie.

Spaima fu justificată, căci deodată irlandeza îi puse şorţul pe cap şi scoase o şuierătură, ţinând-o cu putere de gât ca ea să nu poată ţipa.

Deodată, o uşă se deschise şi doi oameni se repeziră la Gipsy, care se zbătea.

Şi unul din ei murmură:

— În fine, am prins-o.

Capitolul LXI

Acum, pentru ca să avem o explicaţie a acestei răpiri, căci Gipsy, după ce a fost legată şi luată pe umeri de unul din cei doi oameni a fost dusă în direcţia podului Londrei, e necesar să ne întoarcem înapoi cu câteva momente în care sir George Stowe, după plecarea Ceciliei, mai amorezată de dânsul decât oricând, îl văzuse sosind pe baronul Niwely, căpitanul de cipays, care îi spuse cu un accent disperat:

— Kali e înşelată… Gipsy are un amant!

Sir George Stowe era şeful strangulatorilor din Londra, armata misterioasă pe care India o trimisese în capitala cuceritorilor ei.

Fanatismul politic venea în ajutorul fanatismului religios.

Zeiţa Kali avea de ce să existe.

Această divinitate sângeroasă şi teribilă se răzbuna mai ales pe englezi.

Deci, sir George Stowe era omul care la Londra ţinea în mâinile sale puterea supremă.

El avea legături directe cu şefii misterioşi care dormeau în fundul pădurilor indiene.

Lui toţi i se supuneau de la cel din urmă matelot până la un strălucit ofiţer de cipays.

Sir James Niwely era un ofiţer blond, cu obrazul alb ca de femeie, foarte blând şi toţi câţi îl cunoşteau la club ar fi pufnit în râs, dacă el le-ar fi spus:

— Adevăratul meu nume este Kurali! ador pe zeiţa Kali şi nu cred în Dumnezeu; am strangulat cu mâna mea peste treizeci de bărbaţi şi douăsprezece femei. Ca şi sir George Stowe cred că sufletul strămoşilor locuieşte în corpul unui peşte roşu ce se află în apele Gangelui. În fine, e de ajuns ca sir George Stowe, şeful meu suprem, să dea un ordin pentru ca să-l execut. Dacă el mi-ar ordona să dau foc palatului Saint-James la White-Hall, m-aş supune îndată.

Baronul de Niwely ar fi fost tratat ca un nebun.

Ca şi sir George Stowe el era născut dintr-un tată indian şi mamă englezoaică.

Mama lui obţinuse autorizaţia să-i dea numele strămoşilor ei.

Tatăl, surâzător şi blând în aparenţă, era rău şi răzbunător, şi îl

iniţiase pe fiul său în misterele politice şi religioase ale Indiei.

Baronul Niwely-Kurali, căci de multe ori îl vom numi astfel, era deci la Londra braţul drept al lui sir George Stowe.

Desigur, prietenii lui de la club, văzându-l acum sălbatic şi fanatic, ar fi fost surprinşi sau nu l-ar fi recunoscut.

Sir George Stowe fu foarte emoţionat.

Gentilomul, care vorbise cu miss Cecilia dispăru, spre a face loc servitorului sălbatic al zeiţei Kali.

Acest om, în unele momente, avea un sânge rece teribil

El închisese uşa odăii în care se aflau amândoi.

Apoi, întorcându-se spre sir James Niwely îi spuse:

— Vorbeşte! zise el.

Baronul povesti următoarele:

— Cum ţi-am spus acum câteva ore, *Lumină*, l-am urmărit pe sir Arthur Newil. Am aflat că el locuia sub numele de William într-o stradă din South Wartk.

— De ce? zise sir George Stowe.

— Spre a primi o femeie care de doi ani vine să-l vadă în fiecare noapte.

— Şi… această femeie?

— E Gipsy.

— Cu neputinţă! zise sir George Stowe. Am pus-o sub supraveghere pe Gipsy zi şi noapte. Au fost ştrangulaţi toţi acei care voiau să o ia de soţie. Astă seară va fi strangulat francezul îndrăzneţ care s-a oferit să se însoare cu ea, după ce s-a agăţat de mine.

Dar sir James Niwely avea dovezi convingătoare.

El explică cum, în fiecare noapte, Gipsy ieşea de la dânsa, nu pe uşă, ci pe fereastră, trecând pe marginea acoperişului şi, în haine bărbăteşti, cobora pe o altă scară.

În fine, cum doi oameni ascunşi în împrejurimile casei lui sir Arthur Newil o văzuseră pe Gipsy intrând şi o recunoscuseră.

Ascultând asta, sir George Stowe turba de mânie.

— Kurali! zise el în fine, ia seama dacă mă minţi!

— Nu mint niciodată, *Lumină*!

— Deci Gipsy are un amant?

— Chiar pe Arthur Newil…

— Şi o vede în fiecare noapte!

— În toate nopţile.

— Ei nu se vor mai vedea.

Şi sir George Stowe surâdea în chip sălbatic.

— Ce ordoni, *Lumină*? întrebă sir James Niwely.

— Moarte culpabililor, răspunse cu răceală sir George Stowe.

Sir James Niwely se înclină.

După un moment de tăcere, George Stowe reluă:

— Orice femeie consacrată zeiţei Kali e condamnată să rămână pe veci virgină.

— Ştiu asta, *Lumină*.

— Dacă scapă de sub supraveghere, sau dacă buzele unui bărbat ating buzele sale, această femeie trebuie să moară.

— Strangulată? întrebă sir James Niwely.

— Strangulată sau arsă de vie.

— Ce fel de moarte ordoni pentru Gipsy, *Lumină*?

— Rugul.

— Ce zi fixezi pentru execuţie?

— Mâine, dar trebuie să punem mâna pe dânsa chiar în noaptea asta.

— Se va face, răspunse baronul Niwely.

George Stowe continuă:

— Amantul ţigăncii este deci sir Arthur?

— Da.

— Sir Arthur va muri.

— M-am gândit la asta, zise Kurali, dar n-am vrut să-l strangulez fără ordinele dumitale.

— Nu va fi strangulat, zise sir George Stowe.

— Ah!

— Va fi ars… pe acelaşi rug, împreună cu Gipsy.

— Bine, zise căpitanul de cipays. Când te voi revedea, *Lumină*?

— Îndată ce Gipsy şi sir Arthur vor fi în mâinile noastre.

— Şi cu francezul ce trebuie să facem?

Sir George Stowe îşi încruntă sprâncenele.

— Osmanco s-a însărcinat să-l stranguleze, zise el. Dar dacă Osmanco nu reuşeşte, nu trebuie să ne mai preocupăm de dânsul.

— De ce?

— Fiindcă mă însărcinez eu cu asta, zise sir George Stowe.

Şi-l concedie pe sir James Niwely, întinzându-i mâna şi spunându-i:

— Ai priceput, nu-i aşa?

— Da, *Lumină*.

— Mâine, sir Arthur şi Gipsy vor fi arşi de vii pe acelaşi rug!

Kurali se înclină şi se despărţi de şeful său.

Acesta din urmă urcă în odaia sa, deschise uşa pagodei şi se postă înaintea bazinului, în apa căruia înota peştele cel roşu, adică sufletul tatălui său.

Capitolul LXII

Ce se întâmplase cu Gipsy?

Unul dintre cei doi oameni care alergaseră la şuierătura irlandezei o luase pe umărul său.

Celălalt, împreunând colţurile şorţului ce-i fusese aruncat pe cap, le

înnodase.

Dacă, cu toată basmaua pe care o avea în gură Gipsy ar fi ţipat, nu se putea auzi nimic, căci şorţul era de lână groasă.

Cei doi oameni, urmaţi de acea femeie, se îndreptară deci spre podul Londrei.

În cealaltă parte a podului aştepta o trăsură.

Vizitiul primise fără îndoială cuvântul de ordine, căci nu a fost deloc surprins văzându-l pe unul dintre cei trei aruncând în trăsură o masă informă ce se zbătea. Era Gipsy.

Irlandeza şi unul din cei doi oameni schimbară atunci câteva cuvinte într-o limbă necunoscută.

Apoi se despărţiră.

Omul care o adusese pe Gipsy pe umerii săi, se urcă în trăsură spunând vizitiului în limba engleză:

— La Hampstead.

Trăsura se puse în mişcare şi acel om, ridicând-o pe Gipsy de jos, o puse pe scaun alături de dânsul.

Îi dezlegă şorţul, aşa ca dânsa să poată respira; şi, punându-i un pumnal la gât, îi spuse:

— Ţiganco, dacă scoţi vreun ţipăt, sau cauţi să fugi, eşti moartă!

Dar Gipsy, nebună de spaimă, nu căuta deloc să fugă. Ea se simţea pierdută.

Hampstead este, după cum se ştie, un sat situat la porţile Londrei, pe coasta unei coline.

În mai puţin de douăzeci de minute trăsura ajunse la marginea satului şi se opri la poarta unei case izolate.

Această casă era de câteva luni obiectul multor comentarii.

Era o vastă clădire pătrată, înconjurată de ziduri înalte.

Grădina era plantată cu arbori mari.

Aceasta casă avea o arhitectură ciudată.

După unii „Casa roşie” după cum era numită, din cauza zidurilor de cărămidă netencuită, fusese zidită de un nabab indian sătul de soarele Indiei, înfocat după civilizaţia europeană şi care venise la Hampstead spre a fi aproape de Londra.

După alţii, era reşedinţa unui fost comandant de vapor, care, fiind la pensie, trăia cu totul retras.

Sigur e însă că nimeni nu-l văzuse niciodată pe misteriosul locatar al acelei case.

Rareori noaptea se zărea, pe arborii ce erau mai înalţi decât zidurile, lumina ce se reflecta de la ferestre.

Şi mai rar încă, vreun locuitor din Hampstead vedea poarta deschizându-se şi ieşind din curte un cupeu care se îndrepta repede spre Londra.

Zi şi noapte aceeaşi tăcere.

Cu toate acestea, groparul de la cimitirul presbiterian care povestea în fiecare seară la cârciuma satului câte o lugubră istorie de morţi, pretindea că, trecând într-o noapte pe lângă zidurile clădirii, auzise nişte zgomote stranii.

Mai întâi o muzică monotonă, ciudată, produsă de nişte instrumente necunoscute.

Apoi, cântece nu mai puţin ciudate, într-o limbă pe care n-o pricepuse.

În fine, strigăte de disperare scoase de o femeie.

Apoi povesti că, depărtându-se de acea clădire văzuse o imensă coloană de fum amestecată cu flăcări.

Dar groparul Jean Pady, acesta era numele său, trecea drept un om cu multă imaginaţie când bea vreo două pahare mai mult.

Puţin câte puţin, povestirea groparului se răspândi in Hampstead şi toţi fură de părere că acea casă ora bântuită de spirite.

Numele de „Casa roşie" se schimbase în aceea da „casa blestemată".

La poarta acestei locuinţe se oprise trăsura în care se afla Gipsy şi răpitorul ei.

Acesta coborî, luând-o pe Gipsy în braţele sale.

Apoi trăsura se întoarse şi plecă fără ca birjarul să aştepte vreo plată.

Asta fu dovadă că birjarul era învoit cu irlandeza şi cu cei doi oameni.

După câteva secunde, poarte se deschise şi o voce întrebă în limba engleză:

— Cine e acolo?

— *„Lumina"* a vorbit, a răspuns răpitorul.

Tânăra fată, pe jumătate moartă de spaimă, abia se putea ţine pe picioare.

Legătura ce o avea la gură o oprea să vorbească şi vârful pumnalului era ameninţarea permanentă care o oprea să se gândească la fugă.

Poarta se deschise.

Gipsy se simţi împinsă înăuntru.

Apoi poarta se închise la loc.

Atunci i se scoase şorţul ce era peste capul ei.

Şi Gipsy uitându-se în jurul său, văzu o grădină mare, înconjurată de ziduri înalte şi o casă care îi era necunoscută.

În faţa ei se afla o femeie îmbrăcată într-un costum ciudat.

Această femeie venise să deschidă poarta.

Mirarea domină un moment spaima fetei.

Un fel de atracţie ciudată o sili să o privească pe această femeie care, deşi nu era tânără, păstra încă urmele unei frumuseţi sălbatice.

Ea era îmbrăcată într-un costum indian, pe jumătate goală.

Privind-o pe Gipsy, ea întrebă în limba engleză:

— Cine e acest copil?

— Nu e copil, e femeie, răspunse răpitorul. Şi zicând aceste cuvinte el despleti părul blond al fetei, care căzu în bucle pe umeri.

— Numele ei? întrebă indiana.

— Gipsy.

— Ce a decis *Lumină*?

— Ca să meargă să se prosterneze la picioarele tronului zeiţei şi să-i implore iertarea.

Gipsy nu pricepu.

Cu toate acestea, ea se înfioră din tălpi până în creştet văzând surâsul crud care flutura pe buzele acestei femei.

Capitolul LXIII

Indiana, luându-o pe Gipsy îi zise:

— Haide!

Gipsy era cu totul zăpăcită. Ea pricepea că ceva se pregătea pentru dânsa.

Totuşi, văzându-se în faţa unei femei căpătă puţin curaj.

Ea era încântată să aibă de-a face cu o persoană de acelaşi sex, decât cu acel om, care îi pusese pumnalul în gât.

De altfel, nu-şi petrece cineva copilăria printre ţigani fără să devină superstiţios şi să creadă în fatalitate..

De trei sferturi de oră de când Gipsy se afla în mâinile acestor oameni necunoscuţi, ea îşi spunea:

„Mi-am meritat soarta. Dacă nu l-aş fi înşelat pe protectorul meu, dacă nu mi-aş fi părăsit odaia fără să-l înştiinţez, aş fi încă în libertate.”

Şi, aplecându-şi fruntea sub această pedeapsă a destinului, Gipsy, fără forţă şi fără voinţă, se lăsă condusă de acea femeie.

Aceasta o puse să traverseze grădina şi nu se opri decât la treptele unui mic peron, care se afla în faţa casei.

Omul care o răpise pe Gipsy dispăruse deja.

Indiana deschise uşa sălii şi o împinse pe Gipsy înaintea ei.

Aici era foarte curat.

Indiana puse lampa pe o masă şi o întrebă pe tânăra fată în limba engleză:

— Cum te numeşti?

— Gipsy.

— Când ai fost arestata?

— Acum o oră.

— Ţi-e foame? Ţi-e sete?

Aceste stranii întrebări o liniştiră puţin pe Gipsy. Ei i se păru chiar

că faţa cea aspră a indienei se mai îndulci puţin.

— Nu mi-e nici foame, nici sete, răspunse ea.

— Trebuie să ştii, reluă, indiana, că o dată ce vei intra în templu, nu vei mai putea nici să bei, nici să mănânci.

Gipsy nu pricepu şi reluă:

— Nu mi-e foame!

— Cum vrei! îi zise indiana.

Şi fizionomia ei, un moment îmblânzită, îşi recăpăta expresia crudă şi sălbatică.

La capătul sălii se afla o uşă către care indiana se îndreptă ţinând-o pe Gipsy de mână.

În această uşă se bătu de trei ori în chip neregulat.

La a treia bătaie, uşa se deschise.

— Intră! zise indiana.

Şi o împinse pe Gipsy înăuntru.

Apoi uşa se închise.

Gipsy rămase pe întuneric.

Ea se întoarse, dar femeia dispăruse.

Gipsy era singură.

Spaima o cuprinse. Ea chemă într-ajutor.

Vocea ei răsună cu un ecou depărtat.

„Oh! Dumnezeul meu! murmură Gipsy, unde sunt?”

Şi nu îndrăzni să facă nici un pas înainte, temându-se să nu cadă într-o prăpastie.

Apoi ea căzu în genunchi şi un nume ieşi din pieptul ei.

Nu era numele lui sir Arthur Newil.

Era acela al omului care o salvase deja o dată; numele lui Rocambole.

Dar Rocambole nu veni în ajutorul ei şi nimeni nu-i răspunse.

Deodată, întunericul ce se afla în jurul ei fu străbătut de o rază de lumină.

Apoi un punct roşiatic se lumină în faţa ei.

Acest punct se mări câte puţin şi deveni asemenea cu un soare, ale cărui raze trec printr-o ceaţă. În acelaşi timp, întunericul se risipi şi i se păru că se afla într-o rotondă ce era luminată de sus.

Într-adevăr o lampă lumina în mijloc.

Încă o dată Gipsy se simţi stăpânită de curiozitate.

Ea privi in jurul său.

Pe măsură ce lumina lămpii se mărea, Gipsy vedea că pe zidurile rotondei se aflau nişte picturi ciudate şi semne misterioase.

În fine, în capătul celălalt, drept în faţa ei, văzu ceva negru, gigantic şi monstruos.

Gipsy crezu că vede una din acele statui de bronz, ce se află în pieţele publice şi care reprezintă pe vreun personaj celebru.

Dar, după lampa cea mare, altele mai mici se luminară puţin câte puţin.

Şi atunci rotonda fu luminată ca o sală de bal.

Picturile de pe ziduri străluciră în toată bogăţia coloritului lor, reprezentând subiecte barbare.

India întreagă, cu religia ei misterioasă, divinităţile sale monstruoase, obiceiurile sale stranii, apăreau în zugrăveala acelor ziduri.

Gipsy se afla într-o pagodă.

O adevărată pagodă indiană.

O pagodă la Hampstead, adică aşa aproape de Londra?

Dar privirile fetei nu erau atrase de picturile de pe zid.

Ochii ei erau atraşi de acea statuie gigantică care se afla în faţa ei.

S-ar fi zis că monstrul de piatră şi bronz fascina tânăra fată.

Această statuie era aceea a zeiţei Kali, teribila divinitate adorată de strangulatori.

Niciodată un picior sau un sculptor vrând să facă un monstru sau un chip de femeie n-ar fi reuşit mai bine.

Era imaginea teribilă a zeiţei căreia îi plăcea mirosul de sânge omenesc şi care se înconjura în raiul ei de fete tinere strangulate din ordinul său.

Şi Gipsy, înspăimântată, nu-şi putea dezlipi ochii de la acel monstru şi, pentru a doua oară, căzu în genunchi.

Atunci se deschise o uşă în fundul pagodei.

Gipsy se uită în partea de unde venea zgomotul.

Prin acea uşă intrară patru femei negre îmbrăcate în alb, şi având pe braţe brăţări mari de aur. Ele intrară în pagodă şi înaintară încet spre Gipsy.

Cea care mergea în fruntea lor, îi puse mâna pe umăr şi îi zise:

— Tu eşti fericită, căci sufletul tău se va duce în curând să se odihnească la picioarele tronului zeiţei.

Gipsy simţi că înnebuneşte.

Ea pricepu acum că trebuia să moară.

Capitolul LXIV

Gipsy ghici soarta care o aştepta.

Femeia care îi pusese mâna pe umăr şi îi spusese: „Tu eşti fericită!” adăugă:

— Vei urca în curând la picioarele tronului zeiţei Kali şi o vei vedea în toată gloria şi puterea ei. De aceea trebuie să te pregăteşti…

Vorbind astfel, le făcu un semn celorlalte.

La acest semn, celelalte trei femei începură să o dezbrace pe Gipsy.

Tânăra fată se lăsă.

Ea era ca moartă şi nu se mai gândea să opună nici cea mai mică

rezistenţă.

După ce îi scoaseră tot ce avea pe dânsa, o lăsară cu totul despuiată.

Gipsy nu scotea nici un cuvânt; numai repetă în gândul ei numele aceluia care era protectorul ei şi pe care îl înşelase.

Femeia care i se adresase, după ce a fost despuiată, se îndreptă spre statuia monstruoasă a zeiţei Kali.

La picioarele acestei hidoase divinităţi se afla o lampă.

Cu torţa pe care ea o avea în mână aprinse această lampă.

Apoi celelalte femei o luară pe Gipsy de mână, o conduseră aproape de statuie şi o siliră să îngenuncheze.

Gipsy nu rezistă.

Atunci, cele patru femei se luară de mână, începură să cânte un cântec ciudat şi să joace hora în jurul fetei. Dansul lor dură peste o oră.

După ce terminară cu dansul, una din ele trase o cutie şi scoase un pachet.

Era o rochie lungă, fără talie şi fără mâneci.

Această rochie, făcută din mătase galbenă, era acoperită de picturi ciudate.

Aceste desene şi aceste picturi reprezentau una din miile de încarnaţii ale lui Vişnu.

Faimosul elefant alb, adorat de indieni, era reprodus pe piept.

Partea de jos a rochiei şi la gât era muiată cu un fel de gumă care, după miros, dacă Gipsy ar fi avut prezenţă de spirit, ar fi recunoscut-o ca o răşină.

Dar Gipsy nu mai avea cunoştinţă de rolul pe care-l juca şi de ceea ce se petrecea în jurul ei.

Ea fu silită să îmbrace acea rochie.

După aceea, una din cele patru femei îi spuse:

— Mâine seară când stele vor apare pe cer, sufletul tău va părăsi corpul şi va începe călătoria cea mare. Pregăteşte-te deci prin post şi rugăciune să apari în faţa zeiţei Kali.

— Pregăteşte-te! Pregăteşte-te! repetară în cor celelalte femei.

Apoi, la un semn al celei dintâi, ele se îndepărtară.

Gipsy, înnebunită de spaimă stătea prosternată la picioarele monstrului de piatră.

Le urmări cu privirea pe acele femei care se îndepărtau spre uşă.

Apoi uşa se deschise şi se închise.

Pagoda era tot luminată de acele lămpi suspendate în tavan şi de aceea care ardea în faţa monstruoasei statui.

Dar, puţin câte puţin, lumina deveni mai slabă.

Apoi lămpile din tavan se stinseră una câte una.

Nu mai rămase decât aceea din faţa statuii.

Aceasta ardea şi proiecta lumina sa pe picturile ce se aflau pe braţele, picioarele şi pieptul monstrului.

Gipsy, înnebunită de spaimă, o privea pe zeiţă, care părea că exercită asupra ei o misterioasă fascinaţie.

Pe măsură ce lămpile se stingeau şi pagoda reintra puţin câte puţin în întuneric, fascinaţia se mărea.

Ea ajunse la un moment dat aşa de mare, încât Gipsy se ridică şi o putere nevăzută părea că ar atrage-o spre monstru.

Fiecare braţ, fiecare picior reprezenta o scenă diferită, dar care, după cum se va vedea, erau în legătură cu altele.

Pe piciorul stâng, se vedea o fată tânără, înconjurată de familia sa, sub frunzişul unui arbore.

Nişte muzicanţi negri băteau în nişte tobe împodobite cu clopote.

Altele cântau la flaut.

O matroană răspândea flori pe pământ, iar tânăra fată le călca în picioare.

Părinţii surâdeau.

Era ca şi tinereţea Almeei.

Gipsy avu iluzia că acea fată îi seamănă.

Trecând de la piciorul stâng la cel drept, Gipsy regăsi pe tânăra fată.

Dar scena se schimbase.

Ea era cu picioarele şi mâinile legate, culcată pe spinarea unui cal, care fugea pe câmpie.

Se vedea că ea era cuprinsă de spaimă şi că fusese smulsă de la familia ei.

Un râs sălbatic flutura pe buzele răpitorului.

În jurul acestuia galopau alţi cavaleri înarmaţi cu săgeţi şi ţinând în mână teribilul laţ al strangulatorilor din India.

Pictorul zugrăvise foarte bine spaima tinerei femei şi bucuria sălbatică a acelora care o răpiseră.

Gipsy continuă să privească.

Fascinaţia crescând, ea se urcă pe piedestalul statuii şi se uită la picturile de pe braţe.

Braţul stâng continua misterioasa istorie a tinerei fete.

Lucru straniu!

S-ar fi zis că Gipsy vedea desfăşurându-se propria ei istorie!

Tânăra fată era în mâna matroanelor.

Ea fusese despuiată de haine şi fusese îmbrăcată într-o rochie la fel cu aceea pe care o purta Gipsy.

Pe când tânăra fată era prosternată în faţa statuii, care nu era alta decât reproducerea în miniatură a zeiţei Kali, nişte oameni veneau şi aduceau pe umeri nişte lemne aşezându-le unele peste altele.

Gipsy, înspăimântată, vru să-şi întoarcă ochii.

Dar fascinaţia exercitată asupra simţurilor sale triumfă în faţa voinţei sale.

Ea privi fără voie şi privirea sa se fixă asupra pieptului monstrului.

Pieptul reprezenta ultima scenă a dramei…

Tânăra fată se urcase pe rug.

În jurul rugului matroanele dansau foarte ciudat. Flacăra se urca şi începuse să ardă partea de jos a tinerei fete.

Dincolo de cercul descris de matroanele care dansau, poporul asista la acel supliciu cu o curiozitate avidă.

De astă dată, Gipsy întoarse capul şi cobori clătinându-se de pe piedestal.

Ea citea propria sa istorie.

Şi, ca şi cum s-ar fi supus unui instinct de conservare, căută să se depărteze de monstru şi să fugă. Dar în acel moment se auzi un zgomot.

Întorcându-se, văzu o uşă deschizându-se şi ea scoase un ţipăt.

Doi oameni cu faţa înnegrită aduceau un al treilea.

Acesta se zbătea şi părea că nu vrea să intre în pagodă.

Şi acest al treilea personaj era cauza ţipătului pe care Gipsy îl scosese, căci ea îl recunoscuse.

Capitolul LXV

Era sir Arthur Newil, pe care Gipsy îl vedea intrând.

Pentru ca să înţelegem ce s-a petrecut trebuie să ne întoarcem cu o oră în urmă, adică în momentul când, auzind o cheie în broască, sir Arthur crezând că e Gipsy se repezise pe coridor.

În acel moment, vă amintiţi, două mâini robuste îl înhăţaseră de gât şi fusese răsturnat la pământ şi legat.

Lupta fusese aşa de scurtă, încât doamna Barclay, bătrâna guvernantă, nu auzise nimic.

Se puse pe capul lui sir Arthur unul din acele capişoane de lână ce se pun pe capul spânzuraţilor, înainte de a fi executaţi.

Apoi îl luară, ca şi cum ar fi fost un pachet şi plecară. El simţi că este pus într-o trăsură şi că cineva se aşezase lângă dânsul. Care era soarta sa? A cui victimă era?

Iată ceea ce sir Arthur, pe jumătate înăbuşit dar păstrând un rest de prezenţă de spirit, se întreba.

Trăsura o simţea că mergea cu cea mai mare iuţeală.

Ea alerga aproape de o oră: apoi păru că îşi încetineşte mersul şi sir Arthur pricepu că urcă la deal.

În fine ea se opri.

Două braţe robuste îl înhăţaseră şi îl ridicară pe sus. Când fu jos auzi o voce ce-i spunea:

— Dacă nu vrei să mori, umblă!

În acelaşi timp fu îmbrâncit.

Orice rezistenţă era zadarnică şi sir Arthur începu să umble.

După câţiva paşi vocea îi spuse:

— E o scară, urcă.

Sir Arthur urcă vreo şase trepte. Numai solul pe care călca se schimbase. După nisip, acum picioarele călcau pe parchet. Apoi auzi zgomotul unei uşi ce se deschidea şi el fu împins înăuntru.

În acelaşi timp i se scoase capişonul.

Sir Arthur privi în jurul său.

Era într-o mică sală pătrată, luminată de o lampă care se afla pe marmura sobei.

Mobilierul acestei odăi n-avea nimic excentric.

Coborându-l pe sir Arthur din trăsură, îi dezlegară picioarele, fapt care îi dăduse o oarecare libertate.

Dar mâinile îi erau tot legate la spate.

Lucru ciudat! După ce i se scoase,capişonul, sir Arthur rămase singur.

Uşa pe care el intrase se închise la loc şi oamenii care-l aduseseră, fără îndoială se retrăseseră.

Unde era?

Ce voiau de la dânsul?

El îşi puse aceste două întrebări şi nu-şi putu răspunde.

Se întoarse, se apropie de uşă şi văzu că era încuiată. O fereastră atrase privirile lui.

Se duse spre acea fereastră şi cu umărul ridică perdelele.

Fereastra avea zăbrele şi obloane.

Îi era deci imposibil să ştie unde se află.

Era singur de câteva minute, când deodată se deschise uşa.

Două personaje intrară unul după altul.

Unul era îmbrăcat ca un gentilom. Celălalt în uniforma regimentului de cipays.

Faţa sa era bronzată şi era cu picioarele goale, având pe cap un turban pus după moda indiană.

Acest om avea o statură colosală şi umerii lui arătau o forţă ieşită din comun.

Celălalt, din contră, îmbrăcat ca gentilom avea pe faţă o mască neagră.

Când cei doi oameni intrară, gentilomul făcu un semn indianului.

Acesta scoase legătura pe care sir Arthur o avea pe gură.

Dar nu-i dezlegă braţele.

Apoi, la un alt semn al gentilomului, indianul ieşi salutând după moda orientală şi arătând un mare respect omului care-i dăduse ordine.

Atunci gentilomul arătă un scaun prizonierului şi-i spuse:

— Ia loc, sir Arthur.

Acesta din urmă, auzind pronunţându-se numele său, se gândi încă o dată la amicii săi de la club, care răscoliseră Londra pentru ca să afle secretul vieţii sale.

Încă o dată el se crezu victima unei mistificări imaginate de acei domni şi spuse omului mascat:

— Nu găseşti, domnule, că această glumă de prost gust se prelungeşte cam mult?

— Domnule, răspunse gentilomul, nici acei cărora mă supun, nici eu, nu ne-am gândit vreodată să glumim.

Accentul său era rece şi sir Arthur renunţă îndată la prima lui ipoteză.

— În fine, domnule, zise el, îmi vei spune cu ce drept, dumneata sau ai dumitale aţi pătruns la mine… de ce sunt aici… şi ce vreţi să faceţi?

— Da, zise gentilomul mascat, făcând un semn din cap.

— Atunci ascult, zise sir Arthur.

— Domnule, reluă gentilomul, te numeşti sir Arthur Newil?

— Da.

— Eşti văr cu miss Cecilia?

— Da.

— Casa de unde te-am răpit ai închiriat-o sub numele de William?

— Da.

— Cu scopul de a te întâlni cu o femeie?

— Asta nu priveşte pe nimeni, zise cu asprime sir Arthur.

— Vezi că te înşeli, reluă gentilomul.

— De ce?

— Această femeie care vine la dumneata în fiecare noapte nu ţi-a spus că iubindu-te se află într-un mare pericol?

— Într-adevăr, zise sir Arthur, care-şi aminti atunci de spaima fetei, pe care nu o cunoştea decât sub numele de Anna.

— Ştii cine e această femeie?

— Nu.

— Dar… o iubeşti?

— Din tot sufletul meu.

— Eşti în stare să-ţi sacrifici viaţa pentru ea?

— Oh! zise sir Arthur care îşi puse toată inima în această exclamaţie.

— Atunci nu te temi de moarte?

Sir Arthur tresări.

— Căci, continuă gentilomul, această femeie venind la dumneata, nu numai că şi-a riscat viaţa, dar a compromis-o şi pe a dumitale. În fine, zise gentilomul, îi ştii adevăratul nume?

— Nu.

— Profesia ei?

— Are vreuna?

Un râs ironic trecu prin masca gentilomului.

— Sir Arthur, zise el, dumneata un nobil, vărul mândrei miss Cecilia, iubeşti de doi ani o dansatoare de stradă, o fată din Wapping care se numeşte Gipsy ţiganca.

Sir Arthur scoase un strigăt teribil şi simţi tot orgoliul său revoltându-se, pe când sângele lui aristocrat i se urcă în faţă.

Capitolul LXVI

Pentru ca să înţelegem oroarea care se manifesta la sir Arthur Newil, trebuie să spunem ce reputaţie au ţiganii în Anglia.

Englezii nu sunt totuşi delicaţi în materie de alianţă. Un nobil ruinat se căsătoreşte cu fiica unui cârciumar milionar ca să-şi aurească blazonul său sau ca să capete destulă influenţă pentru ca să fie ales în Camera comunelor.

Un altul se aliază cu rasa indiană şi se căsătoreşte cu fiica unui nabab.

S-a văzut şi ceea ce e mai rar de altfel, un pair englez oferindu-i mâna sa unei fete pierdute.

Dar un englez nobil să iubească o ţigancă sau să o facă amanta lui, niciodată!

Abisul care îi separă pe ţigani e cu atât mai mare, cu atât mai adânc, cu cât guvernul se arată mai îngăduitor faţă de dânşii, respectând moravurile lor stranii şi nedându-le dreptul de cetăţeni englezi.

Ţiganul trăieşte la Londra ca în pustiu. El este liber să facă ce vrea, practică religia sa ciudată, se căsătoreşte după obiceiul său, exersează diferite meserii sub protecţia poliţiei.

Dar dacă i se dă de băut un pahar, el sparge paharul după ce a băut.

Dacă un gentilom consimte într-o noapte să dea adăpost ţiganilor, după plecarea lor aeriseşte totul.

Se înţelege deci ţipătul de oroare scos de sir Arthur

Anna se numea Gipsy.

Şi acest nume era un indiciu suficient ce atesta că ea era ţigancă.

Şi pe această femeie el o iubise, o iubea încă… poate… Dacă ar fi avut mâinile libere, şi-ar fi pus mâinile peste faţă spre a-şi ascunde ruşinea. Omul mascat continuă:

— Sir Arthur, Gipsy are pe piept un tatuaj ciudat pe care trebuie să-l fi observat.

— Nu, zise sir Arthur.

— Acest tatuaj este de origine indiană, urmă gentilomul.

— Ei bine! întrebă sir Arthur, ce îmi pasă de asta?

— Dar fiindcă vrei să ştii ce se doreşte de la dumneata şi pentru ce eşti aici, trebuie să mă asculţi, zise gentilomul.

— Fie, vorbeşte.

— Gipsy este născuta în India.

— Bine.

— Ea e hărăzită zeiţei Kali.

— Ce îmi pasă?! zise sir Arthur.

— Aşteaptă… Orice fată hărăzită zeiţei Kali trebuie să moară virgină.

— Atunci, zise sir Arthur, care nu se putu opri să surâdă, de astă dată zeiţa Kali a fost păcălită.

— O păcăleală plătită cu moartea, zise cu răceală gentilomul.

Ce vrei să spui?

— Că Gipsy e condamnată.

— De cine?

— De noi.

Sir Arthur îl privi pe acest om care la prima vedere avea aerul unui englez paşnic.

— Cine eşti deci? întrebă el.

— La Londra, sunt un gentilom, în India sunt unul din şefii strangulatorilor. Pricepi?

Sir Arthur se înfioră.

Gentilomul continuă cu un accent sălbatic:

— Ceea ce Kali a ordonat, acei care o servesc vor executa cu credinţă. De aceea Gipsy va fi arsă de vie.

— Oroare! strigă sir Arthur.

— Şi complicele ei va avea aceeaşi soartă.

Sir Arthur scoase un nou ţipăt şi spaima dându-i o forţă supraomenească, îşi rupse legăturile de la mâini.

Dar deodată gentilomul fluieră.

Două uşi se deschiseră şi în acelaşi moment se repeziră şase indieni.

Aceşti oameni săriră la dânsul.

El încercă să se apere.

Dar într-o clipă fu redus la neputinţă.

— Mizerabililor! strigă el, că vreţi să ardeţi o ţigancă, puţin îi pasă guvernatorului: dar eu sunt un gentilom, un nobil…

— Vărul miss Ceciliei! răspunse batjocoritor gentilomul.

În acelaşi timp el îşi scoase masca.

— Sir George Stowe, murmură sir Arthur ca trăsnit.

— Sir George Stowe care vrea să se căsătorească cu miss Cecilia şi care pentru asta are nevoie ca sir Arthur să dispară pentru totdeauna, termină indianul.

Sir Arthur pricepu că era pierdut. El fusese legat foarte solid.

— Conduceţi-l lângă Gipsy ţiganca, zise sir George Stowe. Ei au

douăzeci şi patru de ore să se pregătească de moarte!

Iată cum Gipsy îl văzuse pe sir Arthur Newil.

Şi scoţând un ţipăt de bucurie, ea alergase spre dânsul cu braţele întinse.

— Sir Arthur!…

Nu era aceste raiul care se deschidea pentru sărmana fată?

Dar atunci se petrecu un lucru nemaiauzit, straniu şi pe care îl poate explica numai slăbiciunea naturii omeneşti.

Lui sir Arthur Newil îi era frică de moarte…

Acest om liniştit şi rece, care odinioară se gândise la sinucidere cu o linişte desăvârşită, a fost apucat de o spaimă nebună.

A fi ars de viu… Şi ars cu o ţigancă, amanta lui!…

Chinurile supliciului şi ale infamiei în acelaşi timp.

Sir Arthur citise sentinţa sa de moarte în ochii lui sir George Stowe.

El ştia că nu trebuia să se aştepte la nici o milă de la un asemenea om!

Sir Arthur era într-o disperare fără margini şi când Gipsy se repezi la dânsul cu braţele întinse, el strigă:

— Înapoi! ţiganco!… Înapoi! Mizerabilo! Mi-e silă de tine!

Gipsy scoase un ţipăt şi căzu în genunchi.

S-ar fi zis că ea fusese lovită în inimă.

Dar el în prada unei furii crescânde continuă:

— Nenorocito! deci pentru tine sunt aici? tu eşti cauza pieirii mele?

Şi începu să-i reproşeze amorul său.

Indienii care îl împinseseră în pagodă se retraseră.

Sir Arthur era singur cu Gipsy.

Fata albă ca marmura şi cu sângele îngheţat în vine îl privea uimită pe omul iubit cu atâta pasiune şi murmură:

„Oh! e un laş!”

Apoi ea avu o explozie de durere şi strigă:

— Moartea poate să vină acum! Nu mă mai tem de dânsa…

Capitolul LXVII

Gipsy era liberă în mişcările sale.

Sir Arthur Newil, din contră, avea picioarele şi mâinile legate la spate.

Orice om are o oră de eroism şi o oră de laşitate în viaţa sa.

Ora de laşitate venise pentru sir Arthur Newil. Îi era frică de moarte!

Poate că n-ar fi tremurat la gura unui tun şi sub securea unui călău.

Dar această moarte teribilă prin foc, arunca atâta spaimă în sufletul său, încât amorul său pentru Gipsy dispăruse pe moment.

Mai întâi, culcat pe pardoseala pagodei, se rostogoli cu furie şi continuă să o acopere de înjurături pe aceasta femeie pe care o iubise

aşa de mult…

Apoi, această agitaţie a fost urmată de o disperare tristă şi tăcută.

Singura lampă aşezată în faţa monstruoasei statui continua să proiecteze o lumină dubioasă şi aproape mormântală în jurul ei. După ce se linişti, sir Arthur privi în jurul său.

Picturile, prost luminate, aveau un aspect fantastic. Cum era culcat pe spate, sir Arthur se uita în tavanul pagodei.

I se păru atunci că statuia colosală a zeiţei Kali se apropia de tavan pentru ca un om care ar fi fost în picioare să poată ajunge la tavan.

Şi vertical deasupra statuii, sir Arthur observă o deschizătură destinată, fără îndoială, să lumineze pagoda în timpul zilei.

Condamnatul, ale cărui minute sunt numărate, are până în ultimul moment o vagă speranţă de scăpare.

Sir Arthur, care ripostase până atunci, avu deodată speranţa evadării prin această deschizătură.

Să escaladeze monstrul, să se urce pe capul lui şi prin acea deschizătură să ajungă pe acoperişul pagodei, toate acestea i se părură cu neputinţă lui sir Arthur.

Dar pentru ca un asemenea plan să fie pus în execuţie, trebuia ca sir Arthur să nu fie legat.

Şi acest om pe care frica de moarte îl făcuse laş, acest om care o ultragiase pe Gipsy, pe femeia care pentru dragostea sa îşi riscase viaţa, acest om să fie şi mai laş încă…

El recurse la dânsa.

Gipsy, pe jumătate moartă, zdrobita de durere, stătea la picioarele statuii.

Gipsy găsea că întârzie prea mult călăii ei.

Ea simţea în inimă o durere fără margini şi o ruşine imensă.

Ea roşi că-l iubise pe sir Arthur Newil după cum el roşise aflând că ea e o ţigancă.

El întoarse ochii spre dânsa şi nici nu avu milă de durerea ei.

Acest om voia să trăiască cu orice preţ.

— Gipsy! şopti el.

Ea nu-i răspunse.

— Gipsy! repetă el din nou.

De astă dată ea întoarse capul şi se uită la dânsul.

— Gipsy, mai zise el, eşti resemnată să mori?

Ea făcu un semn din cap şi îşi reluă atitudinea ei disperată.

— Cu toate acestea, dacă ai vrea, am putea să ne salvăm.

Gipsy se mulţumi să-l fixeze pe sir Arthur cu indiferenţă.

— Da, reluă el, însufleţindu-se, dacă ai vrea, am putea fugi.

— Cum? zise ea cu nepăsare.

— Priveşte deasupra ta, reluă el. Nu vezi o cupolă în geamuri?

— Văd, zise ea.

— Urcându-ne pe acel monstru de piatră, s-ar putea ajunge acolo.

— Ah! răspunse ea.

— Şi dacă ai vrea să mă dezlegi…

Vocea lui devenise rugătoare.

Gipsy se sculă şi se apropie de dânsul.

— Întoarce-te! îi zise ea.

Sir Arthur se culcă pe pântece.

Atunci tânăra fată, cu acea îndemânare specifică femeilor, îl dezlegă pe sir Arthur.

Şi acesta era mulţumit, căci, îi revenea speranţa la viaţă.

În fine, mâinile şi braţele lui fură libere.

Arunci el îşi dezlegă singur legăturile de la picioare.

Când fu liber pe mişcările sale, scoase un ţipăt de bucurie.

Gipsy se culcase din nou la picioarele statuii şi-şi reluase atitudinea sa tristă.

Dar sir Arthur nu băgă de seamă aceasta. El era liber.

Şi repezindu-se spre statuie, începu să o escaladeze cu energia şi îndemânarea unui clovn.

Gipsy îl urmărea cu privirea.

El se agăţă de draperiile de piatră ce reprezentau rochia zeiţei; se urcă mai întâi pe genunchii ei, apoi pe unul din braţele sale, apoi îi înconjură gâtul cu mâinile sale şi ajunse pe cap, punând un picior în gura monstrului.

În fine, printr-o ultimă sforţare se află în picioare pe capul zeiţei.

De acolo cu mâinile ajungea la cupola de sticlă.

Fiecare geam era încadrat în fier şi destul de mare pentru ca prin geamul spart să poată trece un om.

Instinctul de conservare dă celor mai obişnuiţi oameni o energie şi o inteligenţă ieşită din comun.

Odată acolo, sir Arthur pricepu că cel mai mic zgomot putea să-l piardă.

El avea în deget un inel cu o piatră de diamant.

Sir Arthur îşi scoase inelul şi tăie unul din geamuri.

Gipsy auzi un zgomot surd.

Geamul era desprins.

Atunci sir Arthur îi spuse:

— Vino! urmează-mă…

Dar Gipsy nu se mişcă.

— Nu vrei să fugi? repetă el.

Ea clătină din cap fără să răspundă. Sir Arthur trebuia să fie laş până la capăt. El nu mai insistă şi dispăru prin acea gaură.

Atunci Gipsy îşi întoarse capul şi murmură:

„Când oare vor veni călăii?”

*

* *

În acest timp sir Arthur Newil se urcase pe acoperişul pagodei.

Se făcea ziuă. La acea lumină sir Arthur putu recunoaşte locul unde se afla.

El era la Hampstead.

Londra se zărea în depărtare la picioarele sale.

În jurul pagodei se întindea grădina plantată cu arbori mari, pe care Gipsy o traversase condusă de indiană. Unul din aceşti arbori ajungea până la acoperiş. Grădina era pustie.

Acest arbore era calea salvării şi sir Arthur lunecând pe dânsul ajunse până la pământ.

Să escaladeze grilajul şi să iasă în stradă era o jucărie pentru un om care nu voia să fie ars de viu.

Odată ajuns în stradă, sir Arthur nu avea decât să alerge la poliţie şi să-l denunţe pe sir George Stowe.

Dar, făcând asta, o salva pe Gipsy…

Şi numai atunci sir Arthur Newil observă că fusese un laş…

Şi îi fu frică să se regăsească faţă în faţă cu ţiganca şi să roşească în faţa ei.

Şi sir Arthur, părăsind-o pe Gipsy, începu să fugă înspre Londra.

Capitolul LXVIII

Să ne întoarcem acum la Rocambole, sau mai bine la Marmouset, pe care îl trimisese să-l prevină pe Milon şt banda sa.

Marmouset, după cum vom vedea, era înzestrat cu o inteligenţă rară.

Dacă Marmouset ar fi fost soldat, ar fi vrut să devină mareşal al Franţei.

Marmouset era însă un hoţ şi singura lui ambiţie era să se arate demn de încrederea lui Rocambole.

Stăpânul devenise pentru dânsul un fel de divinitate şi voia cu orice preţ să merite stima lui.

Deci, Marmouset se grăbise să execute ordinele lui Rocambole.

Dar când ieşea din acea casă şi trecea prin faţa cârciumii unde cu două ore înainte îi găsise pe cei doi indieni care îl puseseră pe urmele lui Rocambole, privirea lui fu atrasă de un nou personaj, care i se păru straniu. Acest personaj era o femeie.

Această femeie, îmbrăcată ca o irlandeză, era de o talie gigantică.

Marmouset era un băiat care trăgea concluzii, din orice lucru.

O voce secretă îl înştiinţa că era vreo legătură între această femeie şi persecutorii misterioşi ai ţigăncii.

„La urmă, se gândi el, am picioare bune, şi voi alerga până la

Milon”.

Şi intră în cârciumă.

Pentru un cârciumar el nu era necunoscut şi observase că acel tânăr vorbea numai prin semne.

El era surdomut în ochii cârciumarului şi a celor câţiva muşterii care-l văzuseră deja.

Marmouset intră şi-şi puse un deget la gură.

Asta însemna:

— Mi-e sete.

Cârciumarul îi arătă pe rând băuturile. El alese whisky şi bând paharul său se uită cu coada ochiului la irlandeză.

Aceasta, stând lângă tejghea, vorbea cu un om scund. Marmouset, ştim, nu înţelegea limba engleză, aşa îi venise ideea să o facă pe surdomutul.

El însă asculta cu atenţie ce vorbea acel om cu irlandeza.

Deodată un nume îl făcu să tresară. „Gipsy!”

„Bun! îşi zise el, mi-aş pune capul în joc că ea e din bandă”.

Apoi mai auzi un alt nume: „Sir Arthur”.

Acest nume îi era necunoscut dar pronunţat cu cel al lui Gipsy, părea că are pentru dânsul un înţeles misterios.

Şi în loc să părăsească cârciuma, Marmouset ceru prin semne un al doilea pahar. Cu un ochi el o supraveghea pe irlandeză, cu celălalt se uita în stradă.

Dar, deodată, Marmouset simţi o emoţie aşa de mare, încât rămase ca împietrit.

Gipsy cu hainele sale bărbăteşti trecea prin faţa cârciumii.

Marmouset nu se înşela niciodată.

Când el vedea pe cineva o singură dată, îl recunoştea sub orice costum ar fi fost. El o recunoscuse deci pe Gipsy.

Dar, în acelaşi timp, o văzu pe irlandeză punând un deget pe buze şi spunând „Waterloo-Bridge”.

Dar Marmouset ştia că bridge înseamnă pod.

În acelaşi timp irlandeza ieşi cu acel om.

Marmouset plăti şi ieşi şi dânsul.

În stradă avu un moment de ezitare şi trebuie să mărturisim că lucrul era foarte complicat.

Să se ducă să-l caute pe Milon, cum îi ordonase Rocambole?

Să o urmărească pe Gipsy pentru ca să ştie unde se duce dânsa?

Sau o va urmări pe irlandeză?

Marmouset supunându-se unei inspiraţii subite, hotărî ce trebuia să facă.

Irlandeza şi acel om se despărţiră la uşa cârciumii, schimbând un semn şi un cuvânt:

„Waterloo-Bridge”.

La uşa cârciumii era o birjă şi Marmouset observă atunci că birjarul nu era altul decât acel om scund.

Marmouset nu găsea suficiente cuvinte spre a se felicita de înţelepciunea hotărârii sale.

Apoi, amintindu-şi de originea sa pariziană se strecură sub trăsură şi se agăţă de osia de sub roate.

Ceva îi spunea că lua astfel un drum sigur.

Trăsura plecă şi se duse la podul Waterloo.

Acolo se opri.

Marmouset nu se mişcă de la locul său, spunându-şi: „Mă prind că vor să o răpească pe Gipsy cu această trăsură".

Şi aşteptă o oră.

De-odată Marmouset îl văzu pe birjar aruncându-şi ţigara.

În acelaşi timp el auzi nişte paşi grăbiţi.

Apoi văzu alergând o femeie şi doi oameni.

Pe femeie o recunoscu îndată după talia ei gigantică.

Era irlandeza.

Unul din cei doi oameni ducea în braţe ceva ce se zbătea.

Marmouset ghici că era Gipsy. El îşi mângâia patul revolverului.

Dar Marmouset era prudent şi se gândi că era mai bine să afle locul unde o duceau pe Gipsy, decât să încerce să o elibereze.

El rămase la locul său şi trăsura porni din nou, pe când irlandeza şi unul din cei doi oameni se îndepărtau.

Capitolul LXIX

Marmouset făcu următorul raţionament: „Ei o răpesc pe Gipsy pentru ca stăpânul să o caute şi să-l facă să cadă într-o cursă. Deci nu Gipsy, ci stăpânul e în pericol! Deci să vedem unde o conduc!"

Marmouset se înşela, dar greşeala lui trebuia să aibă un rezultat bun.

Agăţat sub roţi el se lăsa să fie dus pe înălţimile din Hampstead.

Când trăsura se opri la porţile casei roşii, Marmouset putu să observe acea casă, în timp ce Gipsy era băgată în acea curte.

Desigur, dacă i s-ar fi zis în acel moment lui Marmouset: „Gipsy va fi arsă de vie!" n-ar fi ezitat nici un moment. Ar fi intrat în grădină cu revolverul în mână şi s-ar fi bătut ca un leu spre a o elibera.

Dar Marmouset ştia istoria ţigăncii.

Irlandeza din taverna „La Regele George" i-o povestise.

Gipsy nu putea să se mărite.

Dacă Gipsy se mărita, soţii ei erau strangulaţi, dar ei nu i se întâmpla nimic.

Marmouset nu ştia decât atât.

El lăsă ca poarta casei să se închidă şi răpitorul să se urce din nou în trăsură şi să pronunţe acest cuvânt:

— Sir Arthur Newil.

Acest nume Marmouset îl mai auzise deja odată din gura giganticei irlandeze care ajutase la răpirea fetei, când ea vorbea în cârciumă cu birjarul.

Şi Marmouset din ce în ce mai intrigat, rămase la locul său pe când trăsura se întorcea în Londra cu toată iuţeala.

Marmouset, ajungând la Tamisa, se gândi un moment să se ducă să-l înştiinţeze pe Rocambole, după ce se va duce la Milon şi la banda sa.

Dar, cugetând mai mult, stătu pe loc.

Numele de sir Arthur Newil nu-i ieşea din minte.

Dincolo de pod trăsura se opri din nou un moment şi se mai urcă un alt om.

Se mai pronunţă încă o dată numele de sir Arthur Newil.

Marmouset se jură să meargă până la capăt.

Trăsura se duse în acel cartier liniştit, unde sub numele de William, sir Arthur îşi ascundea dragostea.

Marmouset asistă deci din ascunzătoarea lui la evenimentele pe care le-am povestit deja.

El îi văzu pe cei doi oameni coborând din trăsura şi intrând în casă cu o cheie falsă.

Apoi se auzi zgomotul unei lupte în interior.

În fine îi văzu pe cei doi oameni ieşind şi aducându-l pe sir Arthur în braţele lor.

Trăsura porni din nou şi merse pe acelaşi drum.

Dar Marmouset coborî, zicându-şi:

„Ştiu acum totul. Ei se duc în acelaşi loc. De astă dată mă duc să-l previn pe stăpân.”

Şi pe când trăsura urca spre Hampstead pentru a doua oară, Marmouset se duse spre White-Chapelle.

Rocambole învăluit în mantaua sa veghea la uşa fetei.

El credea că Gipsy doarme, căci nu auzea nici un zgomot în camera sa.

Rocambole ştiindu-l pe Milon şi pe ceilalţi din banda sa risipiţi prin cartier, era foarte liniştit şi desigur gândul lui era foarte departe de Londra, când Marmouset urcă grăbit scara.

El plecase de două ore.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Rocambole, văzându-l venind în fugă. Nu l-ai găsit pe Milon?

— Nici nu m-am dus la Saint-Paul, zise pe şoptite Marmouset.

— Şi de ce asta?

— Pentru că am avut alte lucruri de făcut. Eu ştiu unde au dus-o pe Gipsy.

— Gipsy!

— Da, zise Marmouset, pe când păzeai cuibul, pasărea nu mai era

acolo.

— Gipsy nu mai e în odaia sa?

— Nu.

Rocambole deschise uşa cu o lovitură de umăr şi se opri mut de mirare în prag.

Luna, care strălucea pe cer, lumina odaia sărăcăcioasă a fetei.

Odaia era goală.

Rocambole atunci avu o tresărire, care la dânsul însemna întotdeauna o emoţie violentă. Apoi el murmură:

„Ea n-a avut încredere în mine. Nu mai răspund de nimic… Să facă Dumnezeu ca să nu i se întâmple vreo nenorocire!”

El îl întrebă pe Marmouset.

Acesta îi povesti tot ce văzuse şi făcuse.

— Deci tu ştii unde e dânsa? întrebă el în fine.

— Da. Şi ştiu unde se află şi sir Arthur Newil.

La acest nume, Rocambole tresări.

El ştia că sir Arthur era vărul miss Ceciliei, logodnica lui sir George Stowe.

Dar ştia de asemenea că Gipsy avea un amant şi acest amant putea să fie sir Arthur Newil.

Raţionamentul lui Rocambole era foarte încurcat.

De ce au fost răpiţi Gipsy şi sir Arthur, aproape în acelaşi timp şi conduşi în acelaşi loc?

Punându-şi această întrebare, Rocambole simţi că se înfioară.

El îşi scoase ceasornicul.

Acesta arăta orele trei dimineaţa.

„Sau e prea târziu, zise el, sau prea devreme.”

Marmouset îl privea, puţin cam surprins.

Dar Rocambole îşi completă cugetarea:

— Dacă Gipsy şi sir Arthur au fost răpiţi, atunci ei au fost condamnaţi la moarte de către strangulatori.

— E cu putinţă? strigă Marmouset care se căia acum că nu încercase să o scape pe Gipsy.

— Cred că îmi aduc aminte, reluă Rocambole, că aceşti fanatici au obiceiul să-şi lase victimele să postească douăzeci şi patru de ore înainte să le sacrifice teribilei zeiţe. Cel puţin Gurhi mi-a afirmat asta.

— Ei bine? zise Marmouset.

— Ei bine! dacă e aşa, avem vreme până diseară să luăm măsurile necesare spre a-i elibera.

— Şi dacă amintirile te înşeală, stăpâne?…

— Atunci, e prea târziu… ei sunt morţi!…

Marmouset îşi frângea mâinile cu disperare.

— Sunt un dobitoc! murmură el.

Rocambole şi el coborâră în stradă. Cârciuma era tot deschisă şi

plină de muşterii. Deodată Marmouset îl strânse de braţ pe Rocambole.

— Vezi! zise el.

— Ce?

— Pe irlandeză.

Într-adevăr Rocambole zări acea femeie înaltă împreună cu omul cel scund, adică vizitiul!

— Să intrăm, zise Rocambole, eu ştiu englezeşte şi, poate, că vom afla ceva.

La aceste cuvinte profesorul şi elevul apărură în cârciumă, vorbindu-şi prin semne şi jucând de minune rolul de surdomuţi.

Apoi ei se instalară la o masă alături de cea a irlandezei şi a birjarului.

Capitolul LXX

Birjarul şi irlandeza purtau o convorbire amoroasă. Omul cel scund spunea:

— De ce nu vrei să te căsătoreşti cu mine, Jenny?

— Nu zic că nu vreau, răspunse gigantica femeie, ci spun că n-a venit încă ora.

— De ce?

— Pentru că la formarea unei căsnicii trebuie ceva bani.

— Nu suntem pe cale să facem avere?

— Oh! zise irlandeza, mi s-au făgăduit multe, trebuie să vedem dacă se vor ţine de cuvânt.

— Şi ţi-au dat deja zece şilingi, astă seară, pentru mititica.

— Şi ţie douăzeci pentru cele două curse.

— Treizeci de şilingi e deja o sumă frumoasă. Da, dar gentilomul care ne-a ajutat pe amândoi trebuie să ne dea mâine zece lire.

— Ni le va da? spuse irlandeza cu un aer de îndoială.

— A te îndoi de cuvântul unui gentilom, e rău, Jenny, zise omul cel scund.

— Mă îndoiesc întotdeauna de cuvântul unui om care face târg pe drum, şi a doua zi nu ştii de unde să-l iei.

— Unde ţi-a dat întâlnire pentru mâine?

— La intrarea scuarului Saint-James, la orele 10 dimineaţa. Dar parcă ceva îmi spune că el nu va veni.

Rocambole, care vorbea cu Marmouset tot prin semne, nu pierdea nici un cuvânt din această convorbire.

— Ei bine, dacă vei avea cele zece lire, te vei căsători cu mine, Jenny?

— Vom vedea… Până atunci, noapte bună! Mă duc să mă culc.

Şi irlandeza se ridică.

În acelaşi timp omul cel scund plăti.

— Ascultă bine ce-ţi voi spune, îi zise Rocambole lui Marmouset.

Acesta răspunse printr-un semn din cap. Pantomima lui Rocambole însemna:

— Te vei duce la Hampstead; vei sta ascuns în jurul casei unde Gipsy e închisă şi mă vei aştepta… Vei avea grijă să observi totul… şi dacă cineva iese, nu-l vei scăpa din vedere decât după ce vei fi sigur de drumul pe care-l ia.

Marmouset făcu semn că pricepuse şi plecă.

Irlandeza se sculase de la masă, dar se aşezase lângă tejghea şi vorbea cu familiaritate cu cârciumarul.

Omul cel scund plecase şi Rocambole îl urmase.

La o sută de paşi de cârciumă, o mână se aşeză pe umărul birjarului.

El se întoarse şi exclamă:

— Iată mutul.

El îl recunoscuse pe unul din cei doi oameni care vorbi au prin semne în cârciumă.

Dar se dădu înapoi surprins, când Rocambole îi spuse:

— Un cuvânt, camarade.

Să auzi vorbind pe un om pe care-l crezi mut, e întotdeauna o lovitura de teatru şi emoţia pe care o ai e greu de descris.

Rocambole vorbea foarte bine limba engleză, fără nici un accent străin.

— Te miră foarte mult că vorbesc? zise el.

— Oh! zise omul cel scund.

— Nu sunt mut, eu, reluă Rocambole; dar camaradul Rieu este mut, pricepi?

Explicaţia era aşa de curată încât emoţia omului cel scund se linişti.

Rocambole reluă:

— O iubeşti pe Jenny, irlandeza?

— E o femeie frumoasă, zise birjarul cu entuziasm.

— Şi dânsa nu te vrea?

— Ea spune că suntem prea săraci.

— Dacă ai avea o sută de lire, ea te va lua imediat de soţ.

— O sută de lire!

Şi birjarul rămase cu gura căscată.

— Şi nu depinde decât de tine să ai acea sută de lire.

Omul cel scund era din ce în ce mai uimit. Rocambole era în stare să nu se teamă de o luptă cu acest om scund.

El îl târî pe birjar sub felinar şi scoţând din buzunar un portofel i-l arătă că e plin de bancnote.

Birjarul rămase ca trăsnit.

— Tu poţi câştiga o sută de lire, repetă el.

— Ce să fac?

— Povesteşte-mi mai întâi ce ai făcut în noaptea asta.

— Bine! Apoi?

— Conducându-mă la locul unde i-ai condus pe rând pe Gipsy şi pe sir Arthur Newil.

Un birjar de felul acestuia e în stare de orice trădare.

El răspunse:

— Consimt!

Şi Rocambole îl luă de braţ şi se puseră pe vorbă.

*
* *

În acest timp Marmouset alergă la Hampstead, pe drumul pe care îl făcuse.

Lucru rar la Londra, noaptea fusese luminoasă şi fără ceaţă, începând de la orele trei de dimineaţă.

Luna dispărea la orizont, dar pe cer apăreau primele raze ale aurorei, în momentul când Marmouset sosi sub zidurile casei roşii.

Această locuinţă misterioasă, care se deschisese pe rând pentru Gipsy şi sir Arthur Newil, părea abandonată.

Nici un zgomot nu se auzea; nici un semn de viaţă nu se manifesta în interior.

Dar cum Marmouset căuta un colţ întunecos şi ascuns ca să stea santinelă, după ordinele stăpânului, i se păru că vede ceva pe acoperiş.

Marmouset avea o privire foarte bună.

El se convinse îndată că acolo era o formă omenească, care mergea pe acoperiş.

Nemişcat la locul său, Marmouset îl văzu pe acest om apropiindu-se de unul din arborii ce se înălţau până la acoperiş.

Apoi el îl văzu dispărând, strecurându-se de-a lungul arborelui.

„Iată ceva nou, se gândi Marmouset”.

După zece minute acel om reapăru pe zidul înconjurător al parcului şi sări speriat în drum.

Apoi el o luă la fugă.

Atunci Marmouset îşi spune:

„Desigur, acest domn nu e un locatar al imobilului.”

Şi alergând după dânsul îl ajunse şi îi spuse:

— Iertare domnule, nu cumva eşti sir Arthur Newil?

Sir Arthur scoase un ţipăt şi voi să fugă.

— Nu, zise el, nu, nu sunt eu sir Arthur Newil.

Dar Marmouset se agăţase de dânsul şi pe când sir Arthur se pregătea să-i dea un pumn, un alt om se repezi din mijlocul străzii şi-l luă de braţ.

— Sir Arthur, zise el, trebuie să ne dai veşti despre Gipsy ţiganca.

Acest nou personaj, desigur ghiciţi, nu era altul decât Rocambole, pe care birjarul amorezat îl adusese la Hampstead.

Capitolul LXXI

După fuga lui sir Arthur Newil, Gipsy îşi reluase atitudinea zdrobită a acelor care nu mai au nici o speranţă pe lume şi aşteaptă moartea ca o salvare.

Omul pe care îl iubise, omul pentru care trebuia să moară era deci un laş!

El o ultragiase în mod grosolan, când nu avea speranţă să scape de moarte.

El o părăsise cu laşitate când găsise pentru dânsul calea salvării.

Gipsy aştepta deci moartea nu cu linişte, ci cu nerăbdare.

Ochii îi erau uscaţi, nu mai vărsau nici o lacrimă, ea nu mai scotea nici un suspin.

Totuşi, din când în când, un nume îi venea pe buze:

— Mamă!

Se gândea la această femeie încă tânără şi frumoasă, care o numise o oră fiica ei şi pe care strangulatorii o asasinaseră.

Şi un fel de bucurie sălbatică trecea atunci pe buzele sale.

Ea va muri; se va duce în lumea sufletelor, unde o va regăsi pe mama ei.

Acest gând o pregătea pe Gipsy pentru moarte.

Trecură mai multe ore.

Lămpile se stinseră şi lumina zilei pătrundea prin acea cupolă prin care fugise sir Arthur Newil.

Pagoda pierdea puţin câte puţin din acel aspect fantastic şi lugubru pe care îl avusese în cursul nopţii.

O rază de soare pătrunsese în pagodă.

Gipsy se întorcea din când în când spre uşă, căci i se părea că moartea vine prea încet.

În fine, începu să simtă chinurile foamei.

Corpul trăda sufletul care voia să zboare, natura vorbea mai tare decât spiritul.

O tortură fizică se adăugă suferinţelor ei morale.

Gipsy fu silită să se scoale şi să umble.

Ea se plimbă în jurul monstruoasei statui, aci cu un pas iute, aci cu un pas încet, punându-şi de multe ori mâna pe pântece ca şi cum ar fi vrut să-şi depărteze chinurile foamei.

Pe la amiază se deschise uşa şi cele patru femei intrară.

„În fine!” se gândi Gipsy cu bucurie.

Femeile înaintau spre dânsa cântând un imn ciudat în limba indiană.

Dar deodată ele se opriră cu totul emoţionate.

Gipsy, nemişcată, le privea.

Ele observaseră dispariţia lui sir Arthur Newil. Şi nu se gândiră să o întrebe despre aceasta pe Gipsy.

Dar scoaseră nişte ţipete ascuţite, însoţite de cuvinte indiene, pe care Gipsy le percepu ca pe un apel.

Acest apel fu auzit, fără îndoială, căci uşa se deschise îndată şi intrară cei doi oameni care-l aduseseră pe sir Arthur în pagodă.

Cei doi oameni se opriră muţi şi consternaţi în prag.

Unul dintre ei, după un moment de ezitare, se apropie de Gipsy şi o întrebă:

— Unde e bărbatul care trebuia să moară odată cu tine?

Gipsy ridică mâna în sus fără să spună nici un cuvânt.

Acei oameni crezură că Gipsy le arată cerul.

Sir Arthur, tăiase geamul aşa de bine şi cupola luminată de soare era aşa de sus încât ei nu observară geamul ce lipsea.

Gipsy pricepu mirarea lor şi, amintindu-şi că-l iubise pe sir Arthur, cu tot dispreţul pe care el i-l inspira acum, avu milă de dânsul şi nu voi să-l trădeze.

— Unde e? repetă unul dintre oameni înaintând ameninţător spre Gipsy.

Fata răspunse liniştită:

— Zeiţa, în urma rugăciunilor mele, l-a graţiat; două genii s-au coborât din cer şi l-au luat.

Un poliţist englez ar fi râs de acest răspuns. Dar fanaticii scoaseră ţipete şi căzură în genunchi.

Ei se prosternară nu în faţa zeiţei Kali, ci în faţa fetei.

Femeile îi imitară şi sărutară poalele rochiei tinerei fete uimite.

Una din femei spuse:

— Dacă zeiţa a făcut o asemenea minune pentru tine, e un semn că ai meritat iertarea greşelii tale şi că eşti îndeajuns de purificată. Glorie ţie şi zeiţei.

Bărbaţii spuseră la rândul lor:

— Marele preot va ordona desigur ca tu să apari îndată în faţa zeiţei Kali, glorie ţie!

Şi bărbaţii şi femeile se luară de mână şi începură să danseze în jurul fetei intonând din nou imnul lor ciudat.

Gipsy se gândea la mama sa şi se ruga Dumnezeului creştinilor.

Şi pe când cele patru femei şi cei doi bărbaţi cântau, uşa pagodei se deschise fără zgomot.

Două noi personaje pe care Gipsy le vedea pentru prima oară, dar în care Rocambole l-ar fi recunoscut pe sir George Stowe şi pe baronul de Niwely, se iviră în prag.

Dintr-o privire ei putură constata dispariţia lui sir Arthur Newil.

Sir Arthur a evadat.

Pe unde?

Ochiul pătrunzător al lui sir George Stowe observă îndată locul.

Ceea ce indienii nu văzuseră, el observă imediat.

Sir Arthur probabil s-a urcat pe statuie ca să ajungă la cupolă, de unde desfăcuse un geam.

Indienii cântau şi spuneau întruna:

— Glorie ţigăncii Gipsy, care a obţinut de la zeiţă graţia amantului său; onoare sfintei Gipsy, care se va duce în curând în grădinile îmbălsămate ale zeiţei Kali.

Baronul Niwely era uimit.

Sir George se aplecă la urechea lui şi-i spuse:

— Sir Arthur a evadat; el se va duce la poliţie, va face zgomot mare… suntem pierduţi dacă nu ne grăbim.

— Ce vrei să spui, *Lumină*?

— Că astă-seară Gipsy va fi eliberată.

— Oh!

— Şi că trebuie să o ardem îndată.

La aceste cuvinte el înaintă până în mijlocul pagodei.

La vederea lui, cântecul şi dansul încetară.

Sir George Stowe se apropie de Gipsy şi-i spuse:

— Glorie ţie, favorita zeiţei Kali. Sufletul tău purificat nu va mai putea sta multă vreme în contact cu noroiul de pe pământ. Bucură-te, Gipsy, spiritul tău purificat va părăsi lumea. Bucură-te!

Şi fanaticul făcu semn.

La acest semn, oamenii ieşiră; apoi, după câteva minute, ei se întoarseră urmaţi de alţii.

Toţi aduseră lemne unse cu răşină şi le depuseră la picioarele statuii.

Femeile reluaseră cântecul şi dansul lor.

Oamenii aranjau rugul.

Sir George Stowe şi baronul Niwely asistau nepăsători la aceste pregătiri.

Gipsy căzuse în genunchi şi se ruga, invocând-o pe mama ei moartă.

Şi rugul se înălţa cu încetul şi, când a fost gata, cele patru femei o luară pe sărmana ţigancă şi o siliră să urce.

Gipsy nu opuse nici o rezistenţă.

Atunci sir George Stowe luă o torţă din mâna unui indian şi o apropie de lemnele înmuiate în răşină.

Capitolul LXXII

Rugul era destul de înalt pentru ea focul pus jos să nu ajungă îndată la lemnele de sus.

Lemnul începu să trosnească şi fumul să iasă.

Dar fumul în loc să se urce vertical, ceea ce ar fi făcut ca Gipsy să fie îndată înăbuşită, se îndreptă la dreapta şi la stânga pe pardoseala pagodei.

Acest fenomen neobişnuit avea drept primă cauză evadarea lui sir Arthur Newil.

Gentilomul desfăcuse un geam de la cupolă, şi prin acest geam se stabilea un curent de aer, care se opunea aparatului foarte ingenios inventat de sir George Stowe, aparat pe care el îl aşezase în tavanul pagodei, până deasupra locului unde de obicei se ardeau victimele.

Acest aparat în uzine se numeşte „furnizor".

Fusese de ajuns însă un curent de aer spre a-l paraliza.

În acest timp lemnele ardeau şi trosneau.

Dar flacăra urma aceeaşi direcţie înclinată ca şi fumul.

Gipsy care stătea cu ochii înălţaţi spre cer şi aştepta moartea cu linişte, abia după zece minute a simţit câteva valuri de căldură.

Indienii, bărbaţi şi femei, dansau şi cântau în jurul rugului, mult mai sufocaţi de fum decât nenorocita ţigancă condamnată să fie arsă de vie.

Femeile cântau:

— Glorie, aceleia care merge, purificată prin foc, să o vadă pe marea zeiţă în toată maiestatea ei. Glorie ţigăncii Gipsy, aleasa zeiţei, logodnica mistică a unui strangulator din paradis!

Unul din oameni reluă:

— Auzul scânteietor al cerului indian, marea albastră şi stelele de aur nu sunt nimic pe lângă splendoarea raiului unde tronează Kali suverana. Ea are almee divine care dansează noaptea şi ziua neobosite şi muzicanţi care nu se odihnesc, niciodată. Aurul şi porfirul au fost întrebuinţate la construcţia palatului pe care-l locuieşte zeiţa Kali. Acolo trăiesc în mijlocul plăcerilor cele trei sute de zei, care sunt soţii ei. Acele tinere fete care au murit virgine şi pe care focul le-a purificat, vor găsi o fericire eternă! Glorie ţie Gipsy!

Una din matroane spuse la rândul ei:

— În curând sufletul tău se va duce să se prosterneze la picioarele zeiţei, care-i va da un corp de o mie de ori mai frumos.

— Ah! De ce nu ne este dat să te urmăm? De ce, mizerabili ce suntem, să rămânem înlănţuiţi pe pământ! Glorie ţie Gipsy, căci zeiţa îţi va da de soţ pe cel mai brav dintre fiii ei.

Şi pe când aceşti fanatici continuau să cânte şi să danseze în jurul rugului, Gipsy începu să simtă primele valuri de căldură.

Dar fumul nu se urca încă şi lemnele superioare ale rugului pe care

stăteau picioarele victimei nu ardeau încă.

Şi în acest timp, calmi şi surâzători, cei doi fanatici, care la Londra erau luaţi drept gentilomi şi care nu erau decât sălbatici, sir George Stowe şi baronul Niwely, stăteau la distanţă, uitându-se la foc.

— Ţine cam mult! zise în fine sir George Stowe cu nerăbdare.

— Ţine mai mult decât în ziua când am ars-o pe mica negresă, zise Niwely.

— De ce nu urcă fumul?

— E ciudat…

Ei nu se gândeau la curentul de aer produs de geamul spart.

Şi Gipsy continua să murmure numele mamei sale şi să se roage la Dumnezeu să o ducă la dânsa.

În fine, fumul începu să urce şi flacăra să ajungă la partea superioară.

— În fine! murmură sir George Stowe.

— Totul va fi sfârşit în zece minute, răspunse baronul Niwely.

Indienii continuau dansul şi cântecele lor frenetice. Gipsy scoase un al doilea ţipăt, mai puternic ca cel dintâi.

Focul ajunsese la picioarele ei.

Dar, la acest al doilea ţipăt, apel suprem, ultima protestare a corpului care nu voia să moară pe când sufletul dorea aceasta, răspunse un alt ţipăt.

Un ţipăt de eliberare, un ţipăt de triumf!

În acelaşi timp se auzi o detunătură şi un glonţ şuieră.

Acest glonţ era, desigur destinat lui sir George Stowe; dar, fie că acesta făcuse o mişcare auzind acel ţipăt care părea că vine din cer, fie că ţintaşul n-a nimerit, căci cel ce căzu nu fu sir George Stowe.

A fost baronul Niwely.

În acelaşi timp, toate geamurile cupolei se sparseră şi o mulţime de oameni săriră pe statuie şi se lăsară să lunece la picioarele monstrului de piatră.

Toţi aceşti oameni, pe jumătate despuiaţi, cu faţa înnegrită, aveau pe piept un stigmat.

Acesta era stigmatul fiilor lui Siva, secta religioasă inamică adoratorilor zeiţei Kali.

Unul dintre ei, acela care părea a fi şeful, se repezi la rug şi-o luă pe Gipsy în braţele sale… Era şi timpul… căci flacăra urcase.

Indienii şi indiencele amăgiţi de acest stigmat căzuseră în genunchi ţipând şi cerând iertare.

Ei credeau în intervenţia zeului Siva.

Omul care pusese mâna pe Gipsy urcase din nou statuia şi, urmat de banda sa, dispărea prin cupolă.

Sir George Stowe îl recunoscuse.

Era acel misterios adversar, pe care de câteva zile, îl întâlnea

mereu în drumul său.

Însă un alt om ar fi putut afirma că pretinsul şef al fiilor lui Siva era fals şi ar fi însufleţit astfel curajul indienilor. Dar acest om se zvârcolea în agonie şi nu putea vorbi.

Acesta era baronul Niwely!

Şi Gipsy era salvată!

Capitolul LXXIII

Trecuseră trei zile de la salvarea ţigăncii Gipsy.

În cursul acestor trei zile, doi oameni stătuseră nemişcaţi în casă.

Unul era George Stowe. Celălalt era sir Arthur Newil.

Sir George Stowe n-avea decât o teamă, că şi sir Arthur se va duce la miss Cecilia şi îi va destăinui totul.

El a putut să fugă din pagodă, să rătăcească pe străzile din Hampstead ca să i se piardă urma, să ajungă la Londra şi să aştepte noi evenimente.

Sir George Stowe ştia că toţi aceşti oameni pe care un ordin misterios îi întrunea în pagoda din Hampstead, au la Londra profesiuni în cursul zilei; că, dacă ei sunt strangulatori şi adoratori ai zeiţei Kali în umbră, revendică la lumina soarelui calitatea lor de cetăţeni englezi. Răpirea ţigăncii de pretinşii fii ai lui Siva era nu numai un eşec moral, ci o lovitură aproape mortală adusă puterii zeiţei Kali şi propriei lui autorităţi; a lui sir George Stowe, şeful suprem al strangulatorilor din Londra.

De când Gurhi îi făcuse destăinuiri lui sir George Stowe, acesta îl ţinuse ascuns la dânsul acasă.

Când se întoarse însă, venind din Hampstead, el putu constata că Gurhi dispăruse.

Fugise?

Fusese răpit?

Aceasta din urmă ipoteză era mai aproape de adevăr.

Numai Gurhi ar fi putut spune celorlalţi că pretinşii fii ai lui Siva nu existau.

Pe de altă parte, nici a doua zi, nici în zilele următoare, sir George Stowe nu primi nici un cuvânt de la Cecilia care, în cursul ultimei lor întrevederi, îi anunţase că unchiul ei, pair de Anglia, trebuia să-l invite în curând la masă.

Sir George Stowe îşi spunea deci:

„Sir Arthur a spus totul şi vara sa l-a crezut."

La rândul său, sir Arthur petrecuse trei zile tremurând.

Peste tot el vedea strangulatori.

Peste tot i se părea că aude şuierând laţul teribil.

Scăpat din mâinile lui Rocambole, care îl lăsase după ce-i dăduse informaţiile de care avea nevoie pentru ca să o scape pe Gipsy, sir

Arthur se ferise să se întoarcă în casa închiriată sub numele de William.

El nu fusese de asemenea revăzut în cochetul apartament pe care-l avea în Piccadilly.

Sir Arthur se dusese să locuiască în Borough, un cartier popular, la hotelul „Capra Neagră” unde nu descindeau decât gentilomii din provincie, negustorii şi moşierii.

Acolo, el se îmbrăcase ca un burghez care vine să admire frumuseţile capitalei timp de câteva zile, pentru ca mai târziu, în oraşul său de reşedinţă, în faţa focului să povestească cele văzute.

Nu fusese revăzut în birourile Marinei, nici în Piccadilly, nici în Haymarket, nici în altă parte.

Seara se ducea să ia puţin aer pe marginea Tamisei, cu pălăria pe ochi şi înfăşurat în manta.

Când frica cuprinde un om, ea poate să-l conducă la capătul lumii.

Nu era de ajuns pentru sir Arthur că se deghizase, că se refugiase la Borough, că-şi schimbase numele, că la hotel se numea Johnson Wardle.

Nu, sir Arthur avea o aşa de mare spaimă de strangulatori încât se gândea să fugă din Anglia şi să se îmbarce pentru o colonie depărtată. Australia sau Cochinchina.

În acest scop el se prezentă într-o seară la birourile societăţii „West India Company” şi întrebă dacă nu e vreo navă gata de plecare.

I se răspunse că bricul „Goldsring” va pleca peste patru zile din portul Liverpool cu destinaţia Noua Caledonie.

Sir Arthur îşi plăti călătoria la clasa II, ceea ce era o măsură de prudenţă, sub numele de Johnson Wardle şi se întoarse la hotel pe gânduri.

Va lua el trenul în aceeaşi seară pentru Liverpool sau va rămâne la Londra?

După ce ezită mult timp, se hotărî să rămână la Londra, căci se credea mai bine ascuns decât la Liverpool.

Apoi suprimă plimbarea sa zilnică de pe marginea Tamisei şi se hotărî să se prefacă indispus şi să nu iasă din odaia sa până în momentul când va lua trenul pentru Liverpool unde va ajunge cu o oră înainte de plecarea vaporului.

Sir Arthur Newil petrecuse deci două zile stând în pat, bând ceaiuri şi văitându-se de colici.

În seara celei de a treia zi, puţin înainte de a se face noapte, el spuse că se simte mai bine şi se sculă.

După două ore îşi făcu bagajul, căci cumpărase diferite obiecte necesare unei călătorii aşa de lungi până în Noua Caledonie.

Apoi ceru contul.

Şi după ce plăti se uită la ceasornic. I se părea că timpul trece prea

încet până să trimită să i se aducă o trăsură, care să-l conducă la gară.

Deodată se auzi o bătaie în uşă.

Sir Arthur Newil păli şi limba îi îngheţă în gură… El nu cunoştea pe nimeni la hotel şi nu primise nici o vizită.

Se bătu pentru a doua oară.

Şi, pe când el ezita să răspundă, uşa se deschise şi un om intră.

Pe acest om, sir Arthur Newil îl recunoscu îndată. Era acela care-l înhăţase de guler, când fugea pe străzile din Hampstead.

Acest om era Rocambole.

Dar nu mai era Rocambole îmbrăcat ca matelot, ci Rocambole ca gentilom din tălpi până în creştet.

Şi Rocambole, salutându-l pe sir Arthur Newil închise uşa.

— Iartă-mă, domnule, zise el, ştiu că pleci astă-seară şi că te îmbarci mâine dimineaţă. Eu nu vreau deloc să pun piedică planurilor dumitale. Numai îţi voi cere un mic serviciu.

În acelaşi timp, Rocambole se descheie la haină şi, scoţând un revolver, adăugă:

— Gipsy mi-a spus totul. Ştiu că de frică se obţin de la dumneata multe lucruri. Deci, dacă refuzi să scrii ceea ce îţi voi dicta îţi zbor creierii.

Sir Arthur era pe jumătate mort de spaimă.

Rocambole adăugă.

— Eşti liber să fugi din faţa strangulatorilor şi dispreţul care mi-l inspiri mă face să nu-ţi vin într-ajutor. Dar dacă nu vrei să scapi trenul, ia loc la această masă şi scrie.

Sir Arthur suspină dar se supuse şi se îndreptă spre masă.

Capitolul LXXIV

Miss Cecilia era singură în acel atelier de pictură în care am văzut-o cu câteva zile înainte, primindu-l pe vărul ei, sir Arthur Newil.

Se înserase şi lumina abia pătrundea în acel atelier.

De mai mult timp, miss Cecilia încetase să lucreze.

La ce poate visa o fată tânără? La omul pe care-l iubeşte?

Miss Cecilia se gândea la sir George Stowe, pe care nu-l văzuse de patru zile.

De ce?

O împrejurare neprevăzută amânase prânzul lordului Charring.

Lordul era unchiul care o iubea pe frumoasa lui nepoată, care făcea tot ceea ce dânsa voia, care îi dădea tot ceea ce dânsa dorea, şi care îl acceptase pe sir George Stowe, în ciuda antipatiei pe care acesta o producea asupra restului familiei.

Lordul Charring şi anglo-indianul se văzuseră la un ceai dat de mama Ceciliei.

Sir George Stowe îi plăcuse lordului Charring.

În acea seară, sir Arthur Newil nu venise.

— Îi e ruşine, spusese miss Cecilia cu dispreţ. Şi nu se mai vorbise despre sir Arthur.

Mai mult ca oricând, miss Cecilia avea încredere în sir George Stowe şi explicaţia pe caro o avusese cu dânsul, în casa lui, relativ la micul peşte, o satisfăcuse pe deplin.

La acest ceai, lordul Charring îl luase la o parte pe anglo-indian şi-i spusese:

— O iubeşti pe nepoata mea şi ea te iubeşte; dar tatăl ei are prejudecăţi pe care nu le putem învinge într-o zi; ai încredere în mine şi aşteaptă…

Prânzul anunţat la lordul Charring fusese amânat pentru că nobilul lord poseda o casă splendidă în Yorkshire, care luase foc.

Lordul plecase în grabă, fiind înştiinţat printr-o telegramă.

Şi miss Cecilia voise să aştepte ca unchiul ei să se întoarcă pentru ca să-i scrie lui sir George Stowe; dar în fiecare zi, ea spera să vadă sosind o scrisoare de la dânsul.

Nimic nu sosea.

Sir George Stowe convins că sir Arthur Newil o văzuse pe vara sa, nu mai îndrăznea să se gândească la miss Cecilia,

Aceasta făcea mii de presupuneri asupra tăcerii lui sir George Stowe.

Şi ea visa, tânără fată, uitând că nu-şi făcuse toaleta pentru masă, care se apropia.

Şi pe când tot gândul ei era concentrat la sir George Stowe, un servitor intră aducându-i o carte de vizită pe o tavă.

Miss Cecilia o luă şi citi un nume care îi era cu totul necunoscut: *Rocambole*.

Apoi dedesubt se aflau scrise cu creionul cuvintele:

„Relativ la sir George Stowe.”

Tânăra fată crezu că sir George Stowe îi trimisese un mesager şi spuse repede servitorului:

— Pofteşte-l înăuntru.

Rocambole fu introdus.

Omul care odinioară se încarnase în strălucitorul marchiz de Chamery, acest arbitrul al eleganţei perfecte reapăru din nou.

Miss Cecilia văzându-l intrând pe acest om încă tânăr, cu privirea magnetică, se simţi dominata îndată şi uită că nu-i fusese prezentat.

— Miss Cecilia, zise Rocambole, îţi cer o întrevedere de un sfert de oră, e prea mult?

Gestul lui, vocea sa, privirea sa aveau ceva aşa de dominator, încât miss Cecilia se simţi sub farmecul unei fascinaţii neaşteptate.

Ea nu se mai gândi să pronunţe numele lui sir George Stowe.

Şi arătând un scaun lui Rocambole, ea aşteptă.

— Îţi aduc mai întâi, miss Cecilia, un adio din partea vărului dumitale, sir Arthur Newil, care s-a îmbarcat azi dimineaţă la Liverpool la bordul vaporului „Goldering”, spre a se duce în Noua Caledonie.

Această ştire era aşa de neprevăzută încât miss Cecilia nu putu să-şi oprească un gest de mirare.

— Cum! zise ea, a plecat?

— Siguranţa vieţii lui cerea asta.

Miss Cecilia tresări.

Rocambole adăugă:

— Acum patru zile, sir Arthur Newil fusese condamnat să fie ars de viu, împreună cu o ţigancă, amanta lui, şi sentinţa era să fie executată, dacă el nu reuşea să fugă.

Miss Cecilia îl privea pe Rocambole cu un fel de uimire şi se întreba, fără îndoială, dacă nu avea un nebun în faţa ei.

— Dar, domnule, zise ea, fii bun şi spune-mi dacă dorm, sau sunt trează.

Privirea lui Rocambole era aşa de rece, încât excludea posibilitatea unei glume.

— Miss Cecilia, zise el, nu visezi. Şi ceea ce îţi spun e purul adevăr. S-a găsit în capitala Angliei, o naţiune civilizată, s-a găsit, zic, un tribunal misterios care l-a condamnat pe sir Arthur Newil să fie ars de viu. Şi acest tribunal, miss Cecilia, avea ca preşedinte un om al cărui nume l-am scris pe cartea mea de vizită: sir George Stowe.

Miss Cecilia scoase un ţipăt, dar privirea lui Rocambole era aţintită asupra ei, şi dânsa nu îndrăzni să protesteze.

Rocambole continuă:

— Te-ai putea îndoi de cuvântul meu, căci îţi sunt un necunoscut, dar nu te vei îndoi desigur de afirmaţiile lui sir Arthur Newil.

Şi dădu miss Ceciliei scrisoarea pe care sir Arthur o scrisese sub ameninţarea revolverului.

Gentilomul nu omisese nici un amănunt; el mărturisise miss Ceciliei iubirea sa pentru ţiganca Gipsy şi întrevederile lor misterioase, răpirea lui şi ultima sa întrevedere cu sir George Stowe.

Miss Cecilia citind acele rânduri rămase ca trăsnită.

Cu toate acestea amorul ei tot mai vorbea.

— Domnule, zise ea deodată, ştii că sir Arthur Newil m-a iubit?

— Ştiu, domnişoară.

— Cine îmi spune că această scrisoare… nu e… o calomnie?

— Miss Cecilia, răspunse cu gravitate Rocambole, dacă vrei să-mi acorzi un termen de trei zile, ţi-l voi arăta pe sir George Stowe prezidând o adunare de strangulatori.

Aceste cuvinte produseră asupra fetei o transformare radicală.

— Dacă faci asta, zise ea, dacă mi-ai spus adevărul, amorul pe care

îl am pentru acest om se va schimba în ură şi nu voi avea odihnă până ce el nu va plăti crimele din viaţa sa.

— M-am bizuit pe dumneata, zise cu răceală Rocambole.

Şi se sculă luându-şi adio de la tânăra fată.

Capitolul LXXV

A cincea zi a acestei retrageri forţate, la care sir George Stowe se condamnase de la evenimentele din Hampstead, trecuse şi gentilomul nu ştia nimic nou.

Nici o veste de la miss Cecilia.

El scrise tinerei fete şi ea nu-i răspunse.

În fiecare dimineaţă noul său servitor, căci se ştie ce devenise nenorocitul de John, îi aducea ziarele şi scrisorile.

Sir George Stowe le citea cu nerăbdare.

I se părea întotdeauna că citeşte un articol în care se relatează salvarea miraculoasă a ţigăncii Gipsy şi vreo scrisoare fulgerătoare adresată poliţiei engleze de sir Arthur Newil.

Nimic nu se întâmplă însă.

În fine, în seara zilei a cincea, sir George Stowe se hotărî să iasă din casă.

El începu prin a se duce la masă la clubul „West-India". Fu primit ca de obicei.

Numai un membru îi spuse că nu-l văzuse de mult timp.

Sir George Stowe, puţin mai liniştit, răspunse că se dusese la vânătoare.

Un altul îl întrebă cum stă cu căsătoria lui cu miss Cecilia.

Gentilomul luă un aer misterios şi el nu mai stărui, căci discreţia e o virtute mai ales a englezilor.

Un altul îi spuse ca nici sir Niwely nu se arătase de mult timp.

Sir George Stowe răspunse că sir Niwely probabil se dusese la regimentul său şi se îmbarcase pentru India.

În fine, un al patrulea membru al clubului îi povesti moartea pretendentului la mâna miss Ceciliei, care fusese strangulat în stradă.

Atunci se deschise vorba despre strangulatori.

Sir George Stowe stătea liniştit.

De altfel, părerea generală a clubului era că strangulatorii din Londra erau nişte hoţi.

Nimeni nu vorbi despre sir Arthur Newil.

Era aşa de mult de când el nu fusese văzut la club încât fusese uitat.

La ora zece seara, sir George Stowe ieşi de la club liniştit.

Dar ce se petrecuse la Hampstead?

Oamenii îndrăzneţi care o răpiseră pe Gipsy de pe rugul în flăcări, nu erau oameni care să se oprească la mijlocul drumului.

Sir George Stowe avea în buzunar o pereche de revolvere şi un pumnal.

El se urcă într-o trăsură şi se duse la Hampstead.

Dar, sosind în sat, el dădu drumul birjarului şi făcu pe jos calea până la pagodă.

Hampstead era pustiu seara; dacă întâlneai ici şi colo câte un trecător întârziat pe străzi.

Sir George sosi la zidurile marii grădini ce înconjura pagoda, fără să se fi întâlnit cu nimeni.

Spre marea sa satisfacţie, i se păru că totul e liniştit în interior.

Totuşi, sir George Stowe, care avea o cheie, nu îndrăzni să intre înăuntru numaidecât.

El se duse într-o cârcimă, unde ceru un pahar cu vin.

Această cârciumă era cea frecventată de groparul vorbăreţ.

Stând la o masă vecină, sir George Stowe ascultă convorbirea groparului cu alte câteva persoane.

Ei vorbeau de alegerile ce erau apropiate.

Nimeni nu pomeni nimic despre pagodă.

Încurajat, sir George Stowe plecă din cârciumă şi se duse la pagodă.

Ajungând la poartă, o deschise cu cheia ce o avea în buzunar.

La zgomotul ce-l făcu poarta, se deschise o uşă a straniului edificiu.

Femeia cu brăţările de aur, chiar aceea care o primise pe Gipsy, ieşi înaintea lui sir George Stowe.

După obiceiul ei, ea se prosternă şi îl numi *„Lumină”*, ceea ce i se păru de bun augur anglo-indianului, care se temea că-şi pierduse autoritatea.

Apoi ea îi spuse:

— Sir James Niwely te aşteaptă cu nerăbdare, *Lumină*.

— Niwely! exclamă sir George.

— El trăieşte, zise femeia cu brăţările de aur.

Sir George Stowe respiră uşurat.

— Glonţul a alunecat de-a lungul coastelor şi rana e uşoară.

Sir George Stowe o urmă pe femeie într-o sală, care n-avea nimic extraordinar, şi unde ea îi oferise ţigăncii Gipsy de mâncare.

Acolo se afla sir James Niwely.

Baronul deşi era palid, nu era însă în pat.

El se sculă la rândul său de pe scaun şi se prosternă în faţa lui sir George Stowe.

— Ah! *Lumină*, zise el, aşteptam mai repede întoarcerea dumitale.

— Întoarcerea mea! întrebă sir George Stowe.

— Dar, continuă sir Niwely, ai vrut mai înainte să-i termini pe toţi pretinşii fii ai lui Siva. Căci, linişteşte-te, *Lumină*, am ridicat moralul abătut al oamenilor noştri şi ei sunt astăzi plini de ardoare.

Sir George Stowe îl ascultă pe baron şi credea că visează.

— Astfel, zise el, aici nu s-a întâmplat nimic?

— Nimic decât ceea ce ştii…

— Pretinşii fii ai lui Siva, adică francezul şi banda sa…

— I-ai exterminat la Londra, nu-i aşa?

— Nu, zise sir George Stowe.

— Dar ai prins-o din nou pe Gipsy?

— Nu.

— Cel puţin pe sir Arthur…

— Nu.

— În fine, zise sir James Niwely cu mirare crescândă, ai revăzut-o pe miss Cecilia.

— Nu.

De astă dată baronul Niwely scoase un ţipăt de uimire.

— Dar ce ai făcut timp de cinei zile? zise el privindu-l pe sir George Stowe.

— Ce-am făcut?

— Da.

— Nimic…

Sir James Niwely se sculă din fotoliul său şi-l privi pe sir George Stowe cum nu-l privise niciodată…

Atunci sir George Stowe tresări şi-şi încruntă sprâncenele.

Sir George Stowe era la Londra şeful suprem şi el n-avea în jurul său decât sclavi, care nu aveau voie să-l întrebe nimic.

Cu toate acestea privirea lui sir James Niwely era liniştită, mândră şi lipsită de orice respect.

— Aşadar, zise el, n-ai făcut nimic? Ţi-a fost frică?…

Anglo-indianul păli de mânie.

— Sclavule, zise el, uiţi cine sunt, ca să-mi vorbeşti astfel?

Dar sir James Niwely continuă:

— E aici un sclav şi un om căruia îi datorezi supunere, zise el. Sir George Stowe, ţi-ai pierdut puterea; şi în virtutea, puterilor secrete ce mi-au fost încredinţate, te detronez.

În acelaşi timp căpitanul de cipays scoase o hârtie din sân şi o întinse lui Sir George Stowe.

Această hârtie era acoperită de semnături.

Sir George Stowe se uită la acea hârtie, scoase un ţipăt şi căzu apoi în genunchi înaintea lui sir James Niwely, zicând:

— Iartă-mă… ţie îţi revine de acum înainte titlul de „Lumină”. Mă voi supune.

Capitolul LXXVI

Pentru a da o explicaţie scurtă şi rapidă, la fel de rapidă, dar şi neaşteptată, aşa cum a fost scena care a avut loc, e necesar să spunem câteva cuvinte despre această stranie şi misterioasă asociaţie a

strangulatorilor care, nemulţumiţi că însângerează doar India, se răspândeau acum în Anglia.

S-a scris mult despre thugi sau strangulatori; dar, poate, nu s-a spus niciodată adevărul asupra scopului real al afiliaţiei lor.

Tot ca şi pe timpul primilor creştini, când proconsulii romani dădeau pe neofiţi fiarelor din arenă, sub pretextul religios, tot aşa scopul aparent al strangulatorilor era dorinţa de a plăcea zeiţei Kali şi tuturor divinităţilor sinistre care populează olimpul indian.

Şi proconsulii, care îi persecutau pe creştini, nu mai credeau de mult timp în Jupiter, în Iunona şi în alte divinităţi pe care le adora poporul Romei.

Dar poate că în afara acestor fanatici pe care îi aţâţau ameninţându-i cu mânia zeiţei sau făgăduindu-le recompensele ei, erau alţi oameni, care ca şi proconsulii, nu credeau deloc în acele divinităţi.

În pădurile seculare ale Indiei, poate se aflau câţiva oameni mai puţin creduli decât poporul pe care îl guvernau din umbră, care se întruniseră şi-şi spuseseră:

— Noi trebuie să scuturăm cu orice chip şi prin orice mijloc jugul englez.

Sus, asociaţia strangulatorilor era politică; jos, ea nu era decât o adunare de fanatici religioşi.

Acest misterios guvern, al cărui şef era întotdeauna invizibil, întrebuinţa de preferinţă indienii orbiţi de fanatismul religios.

Dar desigur că alături de acei care credeau în zeiţa Kali, supunându-se ei, aveau obiceiul să pună adesea, cu un titlu aparent de subalterni, pe alţi oameni, care la un moment dat trebuia să exerseze puterea supremă.

Astfel, acei care îl trimiseseră pe sir George Stowe la Londra îi dăduseră ca locotenent pe baronul sir James Niwely.

Sir George Stowe era un fanatic; el era convins că după moarte îl aşteaptă plăcerile raiului zeiţei Kali.

El credea cu convingere că sufletul tatălui său locuia în corpul unui mic peşte roşu.

Sir James Niwely avea aceleaşi convingeri?

Vom vedea aceasta mai târziu.

Până în acest moment baronul Niwely manifestase un mare respect faţă de sir George Stowe. Acum rolurile se schimbaseră deodată. Sir George Stowe vorbea cu cea mai mare deferenţă.

— Când am plecat amândoi, îi zise baronul, ştiam că nu vei putea păstra puterea cu care ai fost investit. Dar am vrut să te las să mergi până la capăt, fiind sigur că vei recunoaşte autoritatea mea, în ziua când voi dori aceasta.

Sir George Stowe îşi aplecă cu umilinţă capul. Sir James Niwely

continuă:

— De când suntem la Londra şi ai avut autoritatea, ce ai făcut? I-ai trimis pe Osmanco şi pe Gurhi ca să o stranguleze pe fiica generalului rus. Osmanco şi Gurhi au fost păcăliţi ca nişte copii de acest francez care te urmăreşte. De doi ani Gipsy avea un amant şi tu nu ştiai nimic. Eu am aflat aceasta. Întâmplarea, care e cât se poate de fericită pentru noi, face ca amantul ţigăncii Gipsy să fie tocmai sir Arthur Newil care e vărul miss Ceciliei şi poate împiedica căsătoria ta cu ea. Sir Arthur Newil ne scapă şi Gipsy e răpită… Şi tu te întorci foarte liniştit în casa pe care o ocupi în Londra şi unde stai închis în aşteptarea evenimentelor… Asta e nostim.

Sir George Stowe continua să stea cu capul plecat.

După o scurtă tăcere, baronul Niwely continuă:

— Citeşte acest ordin pe care-l am de la acei cărora ne supunem amândoi; tu vei vedea că am dreptul de viaţă şi moarte asupra voastră a tuturor. Dacă aş face un semn, toţi indienii, care sunt aici şi care până acum te-au numit *Lumină*, s-ar repezi la tine şi te-ar ucide…

— Sunt gata să mor, murmură sir George Stowe cu resemnare.

— Da, reluă sir James Niwely, dar e nevoie ca tu să trăieşti. Dacă nu eşti în stare să comanzi, poate vei fi în stare să te supui.

Sir George Stowe îşi ridică fruntea.

Baronul continuă:

— Ai inspirat o patimă înfocată miss Ceciliei. Ea e una din cele mai bogate fete din Anglia, şi tu ştii bine că aurul Angliei, această spoliatoare a naţiunilor, trebuie să se întoarcă în India. Trebuie, de asemenea, să te însori cu miss Cecilia.

Sir George Stowe făcu un semn de consimţire.

— Crezi tu, adăugă sir James, că numai cu scopul de a satisface pasiunile zeiţei Kali atâtea fete englezoaice au fost marcate pe sân sau pe umăr şi condamnate la un celibat etern?

Sir George tresări şi-l privi pe sir James.

Baronul continuă cu un fel de dispreţ.

— Religiile ca a noastră ajută la guvernarea poporului. Tu eşti un fanatic şi, până în acest moment, ai crezut în existenţa zeiţei Kali.

Aceste cuvinte fură ca o lovitură de trăsnet pentru sir George Stowe.

El îl privi pe baron cu uimire, spaimă şi aproape cu oroare.

Omul pe care-l avea în faţa lui, omul căruia de aici înainte trebuia să i se supună, acest om îşi renega credinţa, acest om nega existenţa acestei divinităţi, căreia el, sir George Stowe, îşi sacrificase viaţa şi pentru care-şi mânjise cu sânge de atâtea ori mâinile…

Şi zeiţa nu-l trăsnea pe necredincios!…

Baronul sir James Niwely surâdea liniştit…

Acesta din urmă pricepu tot ce se petrecea în inima lui sir George

Stowe.

Şi, punându-i din nou în faţă acest ordin misterios, care îl făcea de aici înainte sclav, sir James îi spuse cu un accent de autoritate:

— Mă vei asculta până la capăt.

Sir James Niwely vroia acum ca o rază de lumină să pătrundă în întunericul ce învăluia misterioasa asociaţie a strangulatorilor.

Capitolul LXXVII

Sir George Stowe nu-şi revenise încă din emoţia pe care i-o produseră cuvintele baronului Niwely, când acesta reluă:

— Asociaţia noastră există de aproape şaizeci de ani. Ea are două motive de existenţă: unul pentru cei proşti, din clasa cărora făceai parte: *„Supunere zeiţei Kali!”* şi altul pentru cei care ne guvernează, adică pentru fracţiunea luminată a sectei noastre: *„Ura şi distrugerea Angliei”*. Acum începi să pricepi?

— Ascult, zise cu răceala sir George Stowe.

— Când englezii au năvălit în India, continuă sir James, părinţii, şefii triburilor, oamenii de litere cum spun vecinii noştri chinezi, au priceput că această mare corupătoare de naţiuni va subjuga rasa indiană şi o va abrutiza puţin câte puţin, dacă nu se vor opune alte arme defensive decât dragostea de patrie şi de libertate.

Spre a lupta cu Anglia, cu forţe egale, trebuia să se opună o barbarie aparentă civilizaţiei sale otrăvite.

De aceea toţi acei care nu mai credeau de mult timp nici în Vişnu şi în nenumăratele sale încarnaţii, nici în zeiţa Kali, principiul răului, nici în zeul Siva, principiul binelui, dar care doreau ca India să fie liberă, de la Marea Roşie până la izvoarele Gangelui, se sprijiniră pe fanatismul religios. Atunci apărură strangulatorii. Şi tot ca unele societăţi secrete din Europa, şefii noştri începură să-şi afilieze englezi pe care îi înfierau spre a spune astfel.

Baronul se opri un moment pentru ca să se odihnească, pe când sir George Stowe îl privea mirat şi părea că se întreabă dacă nu e jucăria unui vis

Apoi baronul reluă:

— Sunt la Londra şi la Calcutta unii ofiţeri superiori ai armatei de uscat şi de mare care fac parte din secta noastră. Aceştia nu cred la fel ca şi mine în zeiţa Kali, aceştia nu strangulează ca noi, dar lasă să se stranguleze. Unii sunt legaţi de India prin legături oculte, alţii ne servesc din interes şi calcul. Vrei o dovadă?

Şi baronul se opri din nou.

De astă dată scoase din buzunar o ţigară. Apoi o chemă pe femeia cu brăţările de aur, care alergă cu o lampă în mână.

Sir James Niwely aprinse ţigara şi reluă:

— Ştii istoria Nadeiei Komistroi, a cărei mamă, miss Anna Harris,

consacrată zeiţei Kali, a fost strangulată când a născut-o pe fiica ei. Ştii, de asemenea, că Nadeia are o fată şi că amândouă trebuie să moară.

Sir George Stowe se înclină:

— Da, reluă sir James Niwely, ştii asta; dar ceea ce nu ştii, e pentru ce sunt condamnate şi marcate?

— Pentru că zeiţa a vrut astfel.

— Inocentele! răspunse sir James Niwely dând din umeri, zeiţa nu vrea decât ceea ce noi vrem. Ce nu ştii, îţi voi spune eu. Miss Anna, tânăra fată care voia cu orice chip să se căsătorească cu generalul rus Komistroi, era fiica lordului Harris, guvernatorul din Calcutta.

— Ştiu asta.

— Lordul Harris, fusese crud cu indienii şi răzbunarea strangulatorilor îl urmărea. Dar ne-am fi mulţumit să-l strangulăm pe lordul Harris fără să ne atingem de fiica lui, dacă dânsa n-ar fi avut o soră. Deci ascultă: Lordul Harris avea un frate mai tânăr decât dânsul cu douăzeci de ani. Acest frate dorea să pună mâna pe imensa avere a lordului Harris şi se gândise să intre în stăpânirea ei căsătorindu-se cu una din fetele fratelui său, ucigând-o pe cealaltă.

— Ei bine? întrebă sir George Stowe.

— Sir John Harris era afiliat la secta strangulatorilor pe care fratele său o persecuta.

Anglo-indianul făcu un gest de surprindere.

— Lordul Harris strangulat, sir John Harris a devenit protectorul nepoatei sale cu care s-a căsătorit şi care se numeşte miss Ellene. Miss Anna a murit, dar ea are o fiică, Nadeia, care ar putea într-o zi sau alta să reclame înaintea tribunalelor englezeşti jumătate din averea lordului Harris.

— Ah! zise sir George Stowe, în mintea căruia se producea, încetul cu încetul, o reacţie, încep să pricep.

— Pentru asta trebuia ca bătrânul Komistroi să moară, ca Nadeia să moară şi ca fiica lor să moară împreună cu dânşii; căci sir John Harris, devenit lord Harris, a rămas credincios misterioasei noastre asociaţii.

— Dar, strigă sir George Stowe, dacă e astfel, de ce am ţinut atâta ca Gipsy să nu se mărite şi am vrut să o ardem pe această nenorocită ţigancă?

— Tu îmi ceri o altă istorie, răspunse sir James Niwely.

— Ascult, zise sir George Stowe.

— Nu, răspunse sir James, ţi-o voi spune mai târziu, căci e cam lungă şi apoi avem alte lucruri mai serioase de făcut.

Sir George Stowe se înclină în semn de supunere.

— Sunt, reluă baronul, de aici înainte stăpânul tău absolut.

— Mă voi supune.

— Dar e zadarnic ca oamenii care execută ordinele noastre să ştie

despre detronarea ta. Pentru dânşii tu vei fi tot *Lumină*, pentru mine tu vei fi sclav. Tu le vei transmite ordinele pe care ţi le voi da.

Sir George Stowe se înclină.

— Acum, cine e acest om, care îndrăzneşte să ne atace? De unde vine? Cum se numeşte?

— Nu ştiu. Tot ceea ce pot să-ţi spun e că locuieşte în Haymarket într-o căsuţă mică.

— Singur?

— Nu, împreună cu o femeie care trece drept a sa.

— E frumoasă?

— Foarte frumoasă.

— O voi vedea, zise sir James. Pentru moment ascultă bine instrucţiunile mele.

— Vorbeşte…

— Nu trebuie să ne ocupăm de francez… nu trebuie să o căutăm pe Gipsy.

— Ah!

— De asta mă voi ocupa eu.

— Totuşi am jurat o ură de moarte acestui om, zise sir George Stowe.

— Sclavule, zise cu răceală sir James Niwely, ura e un sentiment care nu trebuie să fie decât în inimile acelora care comandă. Tu nu mai eşti decât un instrument. Supune-te.

Sir George Stowe se înclină din nou. Dar, lucru ciudat! Ura ce clocotea în sufletul său şi-a schimbat în mod subit curentul.

Nu mai era Rocambole, acela pe care sir George Stowe îl ura din toată inima lui sălbatică.

Ci el îl ura acum pe baronul sir James Niwely, care-l călca în picioare.

Capitolul LXXVIII

Erau orele patru dimineaţa când sir George Stowe se întoarse acasă.

Haymarket este cartierul Londrei unde se face din noapte zi.

Orgia engleză este tăcută, dar e în acelaşi timp şi brutală şi sinistră. O populaţie în care ambele sexe chefuiesc şi benchetuiesc prin toate părţile. Civilizaţia în corupţia ei cea mai hidoasă, viciul în oroarea sa, toate acestea reglementate prin legi şi regulamente, îşi dau întâlnire în Haymarket.

Sir George Stowe înainte să ajungă la uşa casei sale a fost întâmpinat de irlandeze şi de tot soiul de cerşetori.

Şi se simţi mai puţin mişcat ca altă dată şi nici nu se gândi să îngenuncheze.

Totuşi o luptă supremă se dădea în inima şi mintea sălbaticului.

Pentru ultima dată el mai crezu în tradiţiile copilăriei sale şi

murmură: „Tată!”

Peştele îşi continuă evoluţiile sale.

„Tată, murmură sir George Stowe, dacă într-adevăr sufletul tău s-a refugiat aici, să se manifeste acum! Trebuie să mai cred? Trebuie să mă îndoiesc? Odinioară, când te întrebam, tu coborai în adâncul apei şi stăteai nemişcat… Ei bine! tată, te conjur să mai faci acelaşi lucru; îl voi considera pe sir James Niwely mincinos, şi îl voi lovi în numele zeiţei pe care ai servit-o şi o servesc!”

Micul peşte nu ţinu cont de această rugăminte.

El continuă să înoate foarte liniştit.

Sir George Stowe, disperat, se întoarse spre o statuie de bronz care o reprezenta pe zeiţa Kali, şi care era o miniatură a acelei statui colosale care se înălţa în pagoda din Hampstead.

„Şi tu, zise el, tu, pentru care mi-am însângerat adesea mâinile, tăcută divinitate pe care India o adoră şi a cărei existenţă a negat-o un păcătos, dacă tu eşti zeiţa care prezidezi moartea, dacă ai puterea să te manifeşti, în faţa acelora care te servesc, te conjur să faci asta!”

Bronzul rămase nemişcat ca orice statuie.

Anglo-indianul scoase un ţipăt surd şi-şi ascunse faţa în mâini.

Pentru prima oară, poate, sălbaticul indian, strangulatorul, avu un moment de milă.

El avea milă de poporul englez, inamicul rasei sale.

El aruncă zece şilingi la dreapta şi la stânga.

Irlandezele se bătură pe tăcute, căci nu aveau voie să facă zgomot, şi îşi smulseră una alteia banii gentilomului.

Anglo-indianul intră în casă şi se plimbă un moment îngândurat în grădiniţa care preceda casa sa.

Sir George Stowe trăise într-o oră mai multe secole.

Convingerile vieţii sale întregi zburaseră într-un minut.

Astfel deci un om afiliat, ca şi dânsul, la secta strangulatorilor, spunea sus şi tare că zeii indieni nu trăsniseră pe loc pe acel păcătos.

Şi Sir George Stowe însuşi, credinciosul, simţea că bănuiala îi pătrunde în inimă.

El intră în casă şi făcu un lucru nemaiauzit. Intrând în odaia lui, el nu se mai dezbrăcă de hainele sale profane pentru ca să intre în pagoda miniaturală unde sufletul tatălui său locuia în corpul unui mic peşte roşu.

El deschise uşa şi intră îmbrăcat, cu pălăria pe cap, neglijând să aprindă lampa ce era atârnată în tavan şi mărginindu-se să pună pe o mobilă lumânarea pe care o luase din antecameră.

Apoi, oprindu-se în prag, el se uită în jurul său.

Pentru prima oară picturile care decorau pereţii şi reprezentau diferitele incarnaţii ale lui Vişnu, i se părură ciudate şi chiar ridicole.

Ce idee ciudată!

El înaintă până la bazinul în care micul peşte înota liniştit.

— Oh! zise el în fine, adoram un idol; mi-am consacrat deci tinereţea unor superstiţii ruşinoase şi nedemne de un adevărat gentilom, şi ceea ce sir James Niwely spunea adineauri e deci adevărat! Fanatic idiot, mi-am pus fanatismul meu în serviciul urii şi al ambiţiilor care nu mă priveau. Şi aceşti oameni care făceau din mine un instrument prefăcându-se că mi se supun, mă calcă în picioare acum şi vor să mă zdrobească! Ah! Ah! Ah!

El râse în chip sălbatic şi continuă:

— Ei bine! Dacă tu exişti, trăsneşte-mă, o zeiţă, căci eu te reneg!

Şi răsturnă statueta care se rostogoli cu zgomot pe parchet.

Zeiţa nu se sculă şi nici nu se urcă pe piedestalul său.

Cu o lovitură de picior, sir George Stowe sparse bazinul în care înota peştele cel roşu.

Apa se răsturnă şi peştele se rostogoli pe parchet.

— Vom vedea dacă adăposteşte sufletul tatălui meu, zise el.

Şi zdrobi peştele cu călcâiul.

Nimic supranatural nu se întâmplă.

Atunci sir George Stowe izbucni în hohote de râs şi ieşi din pagodă.

Preotul răsturnase altarul, credinciosul devenise ateu…

Dar rămânea omul. Un om alterat prin răzbunare, un om umilit, un om care fusese sclav…

Şi sir George petrecu mai multe ore plimbându-se prin odaia sa, ca o fiară sălbatică în cuşcă.

Îi trebuia tot sângele lui sir James Niwely!

Trebuia să-i extermine pe toţi acei oameni care i se supuneau odinioară.

Sir George Stowe devenise deodată, cel mai teribil inamic al strangulatorilor.

Şi cum se făcuse ziuă, sir George Stowe îşi aranjă ţinuta şi murmură:

„E un om care s-a războit cu mine şi care m-a învins. Acest om e francezul. De ce nu aş face dintr-însul aliatul meu?”

Din acel moment hotărârea lui sir George Stowe era luată.

El se va duce la Rocambole şi îi va dezvălui secretul strangulatorilor.

Şi ieşi, se urcă într-o trăsură şi se duse la căsuţa locuită de francez şi soţia sa, adică la Rocambole şi Vanda.

Capitolul LXXIX

Trecuseră opt zile.

Sir James Niwely, care locuia de câtva timp într-un frumos apartament în Piccadilly, la hotelul „Prinţul Regent”, petrecuse aceste opt zile foarte îngrijorat.

El nu îl revăzuse pe sir George Stowe.

Anglo-indianul nu apăruse nici la pagoda din Hampstead, nici la casa lui după acea noapte bogată în evenimente, în care el sfărâmase bazinul în care sufletul tatălui său înota sub forma unui peşte roşu.

Dar numai după trei zile sir James Niwely, noul şef al strangulatorilor, pornise în căutarea lui.

O reflecţie absolut firească îl împiedicase pe baron să facă acest lucru mai devreme.

„Sir George Stowe, îşi spusese, nu vrea să apară înaintea mea decât reabilitat. El doreşte să îmi dovedească că nu merită să fiu aşa sever cu dânsul şi va veni să îmi anunţe apropiata lui căsătorie cu miss Cecilia".

Această presupunere era destul de înţeleaptă pentru ca baronul să stea liniştit trei zile, să-şi îngrijească rana şi să aştepte întoarcerea lui sir George Stowe.

Totuşi, cum acesta nu venea, în seara celei de-a treia zi, sir James Niwely începu să-şi încrunte sprâncenele.

Ce însemna această absenţă prelungită?

Sir James părăsi pagoda din Hampstead, într-o seară, în cel mai mare mister şi se duse la Haymarket.

El sună de mai multe ori la uşa lui sir George Stowe şi nu căpătă nici un răspuns.

Zidul grădinii nu era foarte înalt.

Sir James îi dădu zece guinee birjarului care-l adusese şi-i spuse:

— Această casă e a unei femei pe care o iubesc, pentru care mă ruinez şi pe care o bănuiesc că mă înşeală.

— Am priceput, murmură birjarul.

Sir James îi ceru să tragă trăsura lângă zid, se urcă pe coşul trăsurii şi sări peste zid în grădină.

Grădina era pustie, poarta casei închisă.

Sir James deschise uşa cu umărul şi se află în sală.

O mare dezordine domnea aici, după cum a putut să constate aprinzând un felinar de buzunar.

Apoi sir James urcă la etajul întâi.

Un spectacol destul de straniu i se înfăţişă atunci privirii baronului. Uşa pagodei, ce era închisă de obicei, era deschisă, dată de perele.

Sir James pătrunse înăuntru.

Statuia de bronz, reprezentând-o pe zeiţa Kali, şi sfărâmăturile bazinului zăceau la pământ, împreună cu peştele pe care sir George Stowe îl zdrobise cu călcâiul.

Lucrul era evident: anglo-indianul îşi sfărâmase idolii.

Dar asta era o dovadă de trădare? Desigur că nu.

Sir James nu îi dovedise lui sir George Stowe că scopul strangulatorilor era curat politic?

Sir James deschise mobilele, trase cutiile, găsind scrisori, bancnote şi piese de aur.

Asta era o dovadă că sir George Stowe nu era decât absent şi că se va întoarce acasă.

Dar unde era? Asta era un mister!

Sir James se întoarse la trăsură pe acelaşi drum pe care venise.

Apoi se duse la clubul „West India".

Saloanele clubului erau pline de lume.

Se vorbea cu glas tare şi se auzeau exclamaţii de mirare.

Conversaţia, care părea generală, era aşa de animată încât sir James Niwely intră şi se amestecă într-un grup de gentilomi fără să fie băgat în seamă.

— E de necrezut! spuneau unii.

— Aşa de necrezut, răspundea un gentilom deja bătrân, încât aştept să-l văd pe lordul Harris ca să pot crede.

— Gentilomilor, reluă un tânăr pe un ton batjocoritor, credeţi-mă, miss Cecilia ne-a făcut un mare serviciu refuzându-ne mâna.

Numele de miss Cecilia îl făcu să tresară pe sir James Niwely.

Deodată, un membru al clubului îl zări:

— Iată-l pe baron, zise el, mă prind că ştie afacerea în toate amănuntele ei.

— Ce afacere? întrebă sir James.

— Nu eşti amicul lui sir George Stowe?

— Fără îndoială.

Şi sir James tresări din nou.

— Atunci ştii totul?

— Dar ce?

— Sir George Stowe a răpit-o pe miss Cecilia.

Mirarea întipărită pe faţa lui sir James dovedi membrilor clubului „West India" că el nu ştia nimic şi că sir George Stowe nu-i spusese deloc planurile sale.

— Să vedem, domnilor, zise el, despre ce este vorba?

— Ţi s-a spus: sir George Stowe a răpit-o noaptea trecută pe miss Cecilia.

— Cu voia ei?

— Desigur.

— Credeam, zise cu răceală sir James, că i se acordase mâna frumoasei miss.

— Nu; în ultimul moment tatăl şi mama au refuzat să-şi dea consimţământul.

— Şi unchiul?

— De asemenea.

— Atunci el a răpit-o?

— Ieri seară, zise un tânăr care părea bine informat, miss Cecilia a

pretextat o indispoziţie şi s-a retras în apartamentele ei.

— Şi apoi?

— După o oră ea a părăsit palatul pe o poartă dosnică, împreună cu o femeie, bona ei, s-a dus la Douvres unde sir George Stowe o aştepta, şi azi dimineaţă se aflau la Calais, în momentul în care rudele sale, îngrijorate că nu o vedeau, pătrunseseră în odaia ei, unde găsiră o scrisoare în care ea le făcea cunoscută hotărârea ei.

Sir James Niwely era uimit.

Totuşi faţa lui rămase nepăsătoare.

„Iată o lovitură frumoasă, se gândi el, şi sir George Stowe se reabilitează complet în ochii mei."

Apoi el se gândi că anglo-indianul nu putuse părăsi Londra fără să-i scrie şi că va găsi scrisoarea în apartamentul său din Piccadilly.

El se retrase de la club şi se duse acasă.

Găsi într-adevăr o scrisoare, dar nu era de la sir George Stowe.

Scrisoarea care se vedea a fi a unei femei, era necunoscută baronului.

Sir James deschise scrisoarea, se uită la iscălitură şi găsi un nume cu totul necunoscut pentru dânsul: Vanda.

Capitolul LXXX

Atunci, din ce în ce mai uimit, el citi:

„Dacă, după cum se afirmă, sir James Niwely, amicul lui sir George Stowe, este un perfect gentilom, va veni în ajutorul unei femei nebune de durere şi de disperare, care-şi zice:

Servitoarea dumitale dezolată

Vanda."

Adresa, care urma după iscălitură, era exact aceea a casei locuită de francez şi tovarăşa sa.

Sir James Niwely începu să studieze scrisoarea.

Desigur mâna care scrisese această scrisoare era agitată de o vie emoţie.

Sir James observă aceasta cu plăcere, căci îndepărtă presupunerea unei curse.

Totuşi, cu toate că nu se înnoptase încă bine, el amână vizita pe a doua zi, gândindu-se că ziua, în caz de neprevăzut, va fi nu numai sub protecţia revolverului şi pumnalului pe care le avea veşnic la dânsul, dar şi sub aceea a poliţiei.

Baronul avea pe lângă înţelepciunea indianului şi calmul englezului.

El se aşeză în pat, după ce-şi pansă rana, şi dormi liniştit până a doua zi la ora zece.

Când se deşteptă, razele soarelui pătrundeau în camera sa şi

păsările cântau vesele în grădina ce se găsea sub ferestrele sale.

Sir James îşi corectă ţinuta şi plecă pe jos în Haymarket. El găsi fără dificultate casa indicată şi sună. O femeie veni să-i deschidă.

Desigur, la Londra, frumuseţea se întâlneşte deseori pe stradă şi mai ales se întâlnesc femei blonde frumoase.

Ceea ce nu-l împiedică pe baronul sir James Niwely să rămână uimit la vederea acestei femei îmbrăcate în negru, cu ochii înroşiţi de lacrimi, şi care avea în persoana ei zdrobită de durere un farmec imposibil de descris.

— Ah! zise ea, eşti sir James Niwely, nu-i aşa?

El făcu un semn afirmativ.

Ea îi întinse mâna şi îl conduse în interiorul casei.

— Era cât p-aci să mă îndoiesc de dumneata, zise ea, şi un moment… Iartă-mă. Nenorocirea nu mai crede în nimic.

Vocea sa era zdrobită şi ea părea în prada unei disperări fără margini.

Sir James Niwely o urmă în casă, care părea goală.

Ea îl conduse într-un salon de la etajul de jos.

Apoi, ca şi cum n-ar mai fi avut putere să stea în picioare, se lăsă să cadă pe un scaun, spunând:

— Iartă-mă… dar nu mai ştiu cât trăiesc… şi cred că voi muri….

Sir James Niwely strangulatorul, sir James misteriosul agent al thugilor din India, acest om a cărui inimă nu bătuse niciodată, a cărui raţiune rece analiza orice simţire, acest om simţea în acest moment un sentiment ciudat de care nu putea să-şi dea seama.

El care văzuse fără să pălească acel înger de frumuseţe care se numea Gipsy urcându-se pe rug, el simţea o tulburare extraordinară, contemplând această frumuseţe fatală şi satanică a Vandei.

Tot aşa, odinioară, sălbaticul intendent rus Nicolae Arsoff îşi pierduse capul revăzând-o pe fosta lui stăpână, pe aceea care altă dată pusese să-l bată cu cnutul.

Vanda îi spuse cu un accent de stranie amărăciune:

— Mă găseşti frumoasă, nu-i aşa?

Sir James tresări şi nu răspunse nimic; dar expresia feţei sale vorbi pentru dânsul.

— Ieri credeam că sunt, zise ea. Azi se pare că nu mai sunt. Sunt femeia care trăia aici cu francezul care s-a bătut în duel cu amicul dumitale sir George Stowe.

— Ah! zise baronul.

— Am fost în mod laş abandonată; acum trei zile, continua Vanda, în privirea căreia sir James păru că citeşte o ură mormântală. Şi ştii pentru cine?

— Te ascult, zise sir James cu o emoţie crescândă.

— Pentru o ţigancă, o dansatoare de stradă, care a plecat cu dânsul

în Franţa.

— Acest om e nebun, zise cu răceală sir James Niwely.

Vanda reluă:

— El m-a părăsit pe mine, care mi-aş fi dat viaţa pentru dânsul, ca pe cea din urmă fată pierdută, luând ultimii noştri bani, nelăsându-mi nici chiar bijuteriile mele pe care mi le-a oferit.

— Dar cine e acest om? întrebă sir James, care acum se aşezase lângă Vanda şi o luase de mână.

— Nu mă întreba! zise ea; nu ştiu adevăratul său nume, l-am crezut nobil, l-am crezut bogat… am avut încredere într-însul… îl urăsc…

Ea vorbea cu o energie sălbatică, şi fiecare cuvânt al ei pătrundea ca vârful unui pumnal în inima lui sir James.

— Îl urăsc, urmă ea, tot atât cât l-am iubit. Mai întâi am vrut să mor.

Ea înlătură şalul ce-i acoperea pieptul şi sir James se dădu înapoi speriat.

Pe pieptul Vandei se vedeau încă urmele sângerânde ale unei lovituri cu pumnalul.

. . . . . .

Rocambole o luă pe tânăra fată în braţe şi repetă privindu-i pe Distrugători:

— La drum!

*
* *

Coasta engleză a dispărut de mult timp şi începu să se facă ziuă.

Vasul rezistă foarte bine furtunii.

Distrugătorii au adormit grămadă, pe punte. La spate, în mica cabină, Gipsy, culcată pe câteva paie, doarme liniştită şi e aşa de palidă încât s-ar spune că e moartă.

Marmouset, îngenuncheat lângă dânsa, o priveşte şi-şi ţine răsuflarea.

Şi Marmouset murmură cu naivitate:

— Cât e de frumoasă!

Deodată o mână se rezemă de umărul său.

Marmouset se întoarse zăpăcit şi murmură:

— Stăpânul!

Într-adevăr, Rocambole i-a surprins pe aceşti doi copii, pe copilul care doarme şi copilul care veghează.

Dar fruntea stăpânului nu e întunecată.

Grav, melancolic, mişcat, el îl priveşte pe Marmouset şi îi spune:

— O vei iubi!

Marmouset deveni palid, apoi îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile

şi două lacrimi mari curseră printre degetele lui.

Rocambole reluă:

— Copilule, când întâmplarea te-a scos în calea mea, erai în fundul prăpastiei, puşcăria îţi deschidea uşile sale, şi eşafodul te aştepta mai curând sau mai târziu. Dar ai încă inimă şi oamenii de inimă pot fi salvaţi!

Marmouset se aruncă la picioarele lui Rocambole şi îi sărută mâinile.

— Iubeşte-o, zise stăpânul, amorul purifică!

Şi Marmouset se sculă în picioare, transformat, cu faţa muiată în lacrimi şi cu privirea mândră.

— Stăpâne! Stăpâne! zise el cu o voce mişcată, voi face tot ce vei voi, mă voi duce oriunde vei voi, voi fi onest şi bun, fiindcă vrei, căci eşti primul om care mi-a spus că am o inimă!

Şi Rocambole, nu mai puţin mişcat, se depărta murmurând cuvântul contesei Artoff, al frumoasei Baccarat:

— Căinţă!

Partea a 2-a – Sugrumatorii

Capitolul I

Vântul sufla cu putere, ploaia biciuia geamurile vechiului castel şi focul care ardea în soba din bucătărie, adunase acolo pe toţi servitorii.

Toate acestea se petreceau la castelul Rochebrune în Picardia la câteva leghe de Noyon, nu departe de drumul ce duce la Amiens.

Rochebrune era o veche locuinţă de pe vremea cruciadelor, o rămăşiţă a castelelor-forturi de pe vremuri, ale cărui şanţuri fuseseră umplute, iar podurile înlăturate. Pus pe o colină, dominând o vale aproape sălbatică, cu zidurile înnegrite, castelul Rochebrune, iarna ca şi vara, avea un aspect sinistru pe care-l observa orice călător.

În fundul văii trecea o cale, acum aproape deşartă de orice timp, altă dată, înainte de calea ferată, zgomotoasă în orice moment.

Rochebrune era un castel legendar. Despre el se povesteau sute de istorioare.

Aproape o sută de ani, castelul a fost nelocuit şi avea reputaţia unui loc blestemat.

Un baron de Rochebrune, ultimul cu acest nume, îşi asasinase soţia.

Moştenitorii, nişte gentilomi, arendaseră moşiile şi închiseseră uşile castelului.

Proasta reputaţie a acestui castel, despre care se spunea că în fiecare noapte fantoma castelanei asasinată revenea, îl salvase de distrugere în 1793.

Peste trei sferturi de secol trecuseră fără ca cineva să pătrundă înăuntru şi fără să se prezinte vreun cumpărător.

În fine, într-o zi, trecuseră de atunci cinci sau şase ani, doi englezi treceau pe acolo într-o trăsură de poştă, auziră povestindu-se acele legende şi avură curiozitatea de a vizita acel loc de teroare şi a-l cumpăra.

E adevărat că aceşti doi englezi, sau mai bine zis acest englez şi această englezoaică, căci erau un bărbat şi o femeie, erau şi ei nişte personaje legendare.

Femeia era nobilă, bărbatul, din contra, avea aerul unui intendent.

El o numea pe stăpâna sa milady; ea îi spunea Bob.

Milady, la sosirea ei, era o femeie de aproape 36 de ani, brună ca irlandezele, cu ochii negri strălucind de o flacără întunecată, palidă în aşa chip încât s-ar fi putut spune că e o fantomă şi de o frumuseţe stranie şi fatală.

Bob era un om deja bătrân.

El era înalt, slab, cu părul alb, cu faţa galbenă, cu privirea tristă, ca şi a stăpânei sale.

Cum ei nu găsiră în sat nici un servitor care să vrea să vină la Rochebrune, ei aduseră servitori din Paris sau din altă parte.

Timp de un an, o legiune de lucrători se siliră să restaureze castelul.

Apoi, se concediară lucrătorii, şi o existenţă ciudată, pe care v-o înfăţişăm în continuare, începu pentru aceste două personaje.

Milady ieşea călare dimineaţa, dar ea nu mergea nici în satele, nici în oraşele învecinate.

Evita fermele şi casele şi nu vorbea niciodată cu nimeni, nici chiar cu servitorii castelului.

Niciodată ea nu primea vreun vizitator. Până şi cerşetorii ocoleau Rochebrune.

Bob, intendentul, nu era mai comunicativ decât stăpâna sa.

Chiar servitorii, toţi străini de altfel, nu vorbeau cu nimeni. Totuşi, după cum vom vedea, ei vorbeau între ei, iar astă seară în bucătărie convorbirea era foarte animată.

— Iată un timp mizerabil, zise Saturniu, valetul. Doamna va petrece încă o noapte rea.

— O vom auzi ţipând şi cerând iertare, zise bucătăreasa.

— Ce păcat că nu ştim limba engleză, murmură un om scund, care era grăjdar la Rochebrune. El răspundea la numele de Jacquot.

— La ce ţi-ar servi să ştii englezeşte? zicea bucătăreasa.

— Cel puţin când doamna strigă noaptea, vom pricepe ceea ce spune.

— Sigur, zise Saturniu, că spiritele vor reveni în noaptea asta.

— Vin adesea de câtva timp, observă Jacquot.

— Se ştie în ce odaie se va culca milady în noaptea asta? întrebă bucătăreasa.

— Ştii, răspunse Saturniu, că ea schimba odaia în fiecare noapte?

— Speră în acest fel să evite spiritele.

— Eu, mai spuse bucătăreasa, gândesc că milady vede spirite acolo unde nu sunt.

— Prostii!

— Şi că remuşcările o aduc în această stare.

— Remuşcările?

— Da.

Apoi, cu un aer misterios, bucătăreasa adăugă:

— Cred că ea a comis o mare crimă odinioară… şi dovada…

Dar bucătăreasa nu putu termina.

Un zgomot, un zgomot neobişnuit se auzi, care nu fusese auzit niciodată. Era acela al clopotului de la intrarea castelului, pe unde nu intrase niciodată un străin.

Cei trei servitori se sculară speriaţi şi se priviră.

Clopotul continua să sune.

Dar nici unul dintre cei trei servitori nu se mişcă. Deodată, un al patrulea personaj se ivi în pragul bucătăriei, cu fruntea întunecată. Era Bob, intendentul.

— Ei bine! strigă el. N-auziţi?

— Dar… murmură Saturniu.

— Cum… n-am auzit niciodată… adăugase bucătăreasa.

— Duceţi-vă de deschideţi, zise cu severitate Bob.

Jacquot se supuse.

Dar se întoarse după un minut mai speriat decât cum ieşise.

— Domnule Bob, zise el, dacă ai şti…

— Ce?

— Sunt doi străini.

— Ei bine?

— Un om tânăr şi o femeie tânăra… uzi de ploaie.

— Ce doresc?

— Ei spun că trăsura lor de poştă s-a sfărâmat pe drum, şi că nu ştiu unde să meargă. Le-am răspuns că aici nu este primit nimeni

— Şi au plecat?

— Nu, stăruie să intre… dar…

Bob îşi încruntă teribil sprâncenele.

Dar, fără a spune vreun cuvânt, ieşi din bucătărie.

Servitorii se priveau cu un fel de uimire.

Se auzi pasul greoi ai intendentului pe scară.

După câteva minute Bob se întoarse şi-i spuse lui Jacquot:

— Du-te de le spune acelor doi străini că milady consimte să-i primească, cu condiţia ca mâine, cum se va face ziuă, să plece de la castel.

Jacquot ieşi spre a executa ordinele, pe când Saturniu şi

bucătăreasa continuau să se privească uimiţi.

Capitolul II

După o oră, cei doi călători erau instalaţi în marele salon al castelului, unde li se pusese o masă lângă foc şi li se serviseră bucate alese.

Dar nici Bob intendentul, nici milady nu se arătau.

Ei nu-l văzuseră decât pe Jacquot.

Saturniu şi bucătăreasa primiseră, de la severul Bob, ordinul de a nu ieşi din bucătărie

Aceşti doi călători nu erau alţii decât sir James Niwely şi Vanda.

La Amiens, trenul expres deraiase.

Scăpaţi zdraveni din acest dezastru, căci mai mulţi călători pieriseră, baronul şi noua sa tovarăşă luaseră o trăsură de poştă.

Ei îşi continuaseră calea pe uscat, cu trăsura.

Dar timpul era prost de mai multe zile, iar drumurile erau rele.

Un fulger speriase caii, care o luaseră la goană nebună. Trăsura, răsturnându-se, se sfărâmase.

Şi asta tocmai în valea din faţa castelului Rochebrune.

Vizitiul, care era din partea locului, sfătuise pe cei doi călători să nu se ducă la poarta acelui castel.

Dar Vanda îi spusese lui sir James.

— Fiindcă suntem englezi, ne vor primi.

Într-adevăr, după o oră se aflau instalaţi în sala cea mare a castelului, lângă foc.

Sir James, amorezat, o admira în tăcere pe Vanda.

Aceasta, tăcută şi tristă, îşi juca la perfecţie rolul de femeie abandonată.

În fine, sir James, care ţinea cu orice preţ să descreţească fruntea tovarăşei sale, rupse tăcerea.

— Suflet, scump, zise el, ne-am putea stabili într-unul din aceste castele fermecate?

— Cred că da, murmură Vanda.

— Suntem la o zeiţă, desigur, urmă sir James surâzând, e frumoasă oare zeiţa? Nu ştiu, căci ea nu se arată.

— Poate va binevoi să apară mai târziu, zise Vanda.

Dar sir James dădu din cap.

— Dacă ar fi avut această intenţie, am fi văzut-o deja.

Grădinarul Jacquot, singura fiinţă pe care cei doi călători o zăriseră de la sosirea lor la castel, intră în acel moment.

Jacquot era un băiat destul de inteligent.

El observase că sir James şi Vanda nu se tutuiau.

— Cred că nu sunt bărbat şi nevastă, îşi spuse el. Intră învârtind cascheta în mâini şi scărpinându-se după ureche.

— Iertare, zise el, nu vreau să vă jignesc… dar… sunt foarte încurcat… şi nu ştiu dacă trebuie…

Vanda şi sir James se priviră uimiţi.

— Domnul Bob s-a culcat, zise Jacquot.

— Cine e domnul Bob?

— Intendentul castelului.

— Ei bine? întrebă Vanda.

— Eu n-aş îndrăzni nicicând să-l scol, continuă Jacquot cu spaimă.

— Ai nevoie de dânsul?

— Nu tocmai; dar domnul Bob a crezut că sunteţi căsătoriţi.

— Ah! răspunse Vanda. S-a înşelat. Domnul e numai amicul meu.

— Iată deci de ce sunt încurcat.

— De ce?

— Domnul Bob mi-a spus să vă dau camera cea roşie, dar acolo nu e decât un pat.

— Cum, zise Vanda, în tot castelul nu e decât o cameră goală?

— Ah! nu, zise Jacquot. Milady are douăsprezece odăi pentru dânsa. Dar nu se ştie niciodată în care odaie se culcă.

— Ei bine!

— Astfel că, zise Jacquot, sunt foarte încurcat acum. L-aş conduce pe domnul în camera cea roşie, dar unde se va culca doamna?

— Aici, într-un fotoliu.

— Ah! asta nu se poate, zise Jacquot. Dar, cu atât mai rău. Nu vom avea deloc noroc dacă milady va veni să se culce în camera în care vă voi conduce. Mâine dimineaţă când veţi pleca, voi aranja patul şi domnul Bob nu va observa nimic.

Şi Jacquot luă o lumânare ce se afla pe o masă. Apoi i se adresă Vandei:

— Doamna binevoieşte să mă urmeze?

Curiozitatea Vandei se aprinse la auzul straniilor cuvinte ale lui Jacquot.

Ea se sculă şi-i întinse mâna lui sir James, spunându-i:

— Noapte bună, prietene.

— Domnule, zise Jacquot, aşteaptă-mă aici; peste zece minute vin să vă conduc în camera roşie, care e la catul de jos.

Şi o urmă pe Vanda într-un imens coridor, în care dădeau mai multe uşi.

— Ce noroc! spuse el deschizând o uşă.

Vanda se pomeni în pragul unei odăi mobilate cu mult gust, după moda englezească.

Jacquot făcu foc în sobă, puse lumânarea pe o masă şi se retrase.

Vanda se dezbrăcă şi se întinse în pat.

Apoi stinse lumânarea; încercă însă în zadar să adoarmă.

De altfel, focul din sobă proiecta puţină lumină în odaie. Afară

ploua şi vântul sufla încă cu putere. Vanda îşi spunea:

„Cine e această femeie ciudată, care schimbă odaia de dormit în fiecare noapte?”

Şi, pe când îşi punea această întrebare pentru a suta oară, i se păru că aude un zgomot depărtat, care părea un suspin.

Apoi zgomotul deveni mult mai distinct.

Vanda se ridică puţin şi ascultă.

Suspinele continuau.

Apoi, pe coridor se auziră paşi. Iar după paşi, un zgomot de fiare. S-ar fi zis că era un prizonier care îşi târa lanţurile.

Vanda nu era deloc superstiţioasă; mai mult, era energică şi curajoasă.

Cu toate acestea, simţi o uşoară emoţie şi câteva picături de sudoare apăruseră pe fruntea ei, când auzi paşii oprindu-se la uşă.

Ea încuiase uşa.

Cu toate acestea, se deschise.

Şi la lumina din sobă, Vanda văzu intrând în odaie un fel de fantomă, care târa după dânsa, suspinând, nişte lanţuri grele.

Şi fantoma înainta încet spre pat.

În acest moment, ultima flacără din sobă se stinse.

Vanda nu mai văzu fantoma, dar continuă să audă zgomotul lanţurilor.

Capitolul III

Vanda se afla în întuneric şi fantoma continua să înainteze spre pat.

După cum am spus, tânăra femeie era curajoasă şi nu era superstiţioasă, dar totuşi simţi că inima îi bătea cu putere.

Lanţurile făceau pe parchet un zgomot teribil.

Fantoma ajunse lângă pat.

Vanda era cât pe ce să ţipe.

Dar amintirea lui Rocambole îi veni în minte.

Nu era Rocambole un om plin de sânge rece?

Vanda se încuraja şi aşteptă.

Fantoma ajunse lângă pat.

Mâna ei, care părea că târăşte un lanţ greu, se plimbă peste plapumă şi atinse corpul Vandei. Ea avu curajul să nu ţipe. Fantoma izbucni în hohote şi strigă:

— *Miss Ellen, sunt eu… eu, victima ta… mă recunoşti?*

Vanda pricepu că fantoma credea că are de-a face cu englezoaica care locuia în castel.

Din acel moment nu-i mai fu câtuşi de puţin teamă.

Fantoma continua să suspine; apoi continuă:

— *Nu te căieşti deci, miss Ellen?*

Vanda nu răspunse.

Fantoma reluă:

— E o voie de la Dumnezeu, care mai curând sau mai târziu pedepseşte pe cei răi, dându-le o pedeapsă teribilă.

Dumnezeu îmi dă voie să ies din mormântul meu în fiecare noapte, spre a-ţi vorbi de crima ta şi a-ţi aminti de moartea mea.

Miss Ellen, ce ai făcut cu sora te?

Ea a murit strangulată, nu-i aşa?

Strangulată din ordinul tău!

Ce-ai făcut cu tatăl tău?

Tatăl tău sunt eu, care am petrecut zece ani în fundul unei închisori, încărcat de lanţuri ca un criminal, şi am murit de mizerie şi de foame.

Moartea mea este opera ta!

Şi ce ai făcut cu copila surorii tale?

Miss Ellen! Miss Ellen! continuă fantoma, *vrei să-mi spui, mai e timp, căieşte-te!*

Caută copila dispărută şi dă-i imensa avere pe care i-ai furat-o.

Căieşte-te!

Vanda asculta cu aviditate.

Fantoma era aşa de aproape de patul ei, încât îi simţea răsuflarea.

Vanda se convinse din acel moment.

Fantomele n-au răsuflare, nici ochi.

Admiţând că Dumnezeu permite fantomelor să părăsească mormântul, ele n-ar trebui să se înşele.

Cum se face că aceasta o luă pe Vanda drept miss Ellen?

Vanda se gândi că avea în faţa un om viu şi că acesta juca vreo teribilă comedie de mai mulţi ani.

Fantoma urmă:

— Mi-e frig, miss Ellen… Morţilor le e întotdeauna frig… am străbătut spaţiile pentru a veni… şi drumul e lung din mormântul meu până aici…

Căieşte-te miss Ellen şi nu voi mai părăsi mormântul şi voi cere lui Dumnezeu să te ierte.

Vorbind astfel, fantoma se târî spre sobă.

Ea se aşeză lângă sobă, mişcându-şi mereu lanţurile şi începu să sufle în foc.

Atunci, o mică flacără străluci în sobă, dar se stinse repede.

Dar Vanda avu timpul să vadă fantoma şi s-o examineze.

Era un bătrân înalt, îmbrăcat în roşu, cu o cârpă albă pe cap.

El purta haina unui ofiţer din marina engleză.

La mâini şi la picioare avea nişte lanţuri grele.

Faţa lui era aşa de bine travestită şi zbârcită, încât era cu neputinţă să afirmi că era cu adevărat bătrân sau se prefăcuse ca atare.

Flacăra se stinse şi totul reintră în întuneric.

— Ultima dată când am venit, reluă fantoma, păreai că te căieşti. Ai plâns, ai scos ţipete, m-ai rugat să reintru în mormânt, spunându-mi că te

vei supune.

Ce ai făcut? Nimic.

Astăzi nici nu-mi răspunzi. Ia seama, miss Ellen; ia seama! Pedeapsa ta va fi teribilă!

Şi fantoma îşi scutură lanţurile cu furie.

Vanda tăcea şi n-avea deloc poftă să răspundă pentru miss Ellen.

Fantoma mai spuse:

— Noaptea ţi-e frică, remuşcarea te cuprinde şi făgăduieşti să restitui… Dar vine ziua… şi, o dată cu soarele, visurile nopţii dispar. Inima ta se întăreşte… Nu eşti o creatură mizerabilă, miss Ellen?… paricidă şi fratricidă… pedeapsa ta va fi teribilă!

Fantoma se scula în picioare.

Vanda îl auzi îndreptându-se spre uşă.

Apoi uşa se închise după el şi paşii continuară să răsune pe coridor, însoţiţi de zgomotul lanţurilor.

Treptat, zgomotul se îndepărtă şi se stinse cu totul.

Vanda respiră uşurată.

Dar ea nu putu închine ochii toată noaptea.

Îndată ce se făcu ziuă, alergă la fereastră şi o deschise.

Vanda îl zări pe sir James, care se plimba fumând o ţigară şi, mai departe, pe Jacquot, aranjând o alee.

Vanda coborî.

Scara şi coridorul erau pustii.

Totul dormea încă în castel.

Uşa grădinii era deschisă.

Vanda întră în grădină.

Văzând-o, Jacquot alergă la dânsa.

— Ei bine? doamnă, întrebă el, milady n-a venit să se culce în odaia dumitale?

— Nu, răspunse Vanda.

— N-ai auzit nimic?

— Nu.

— N-ai auzit fantoma?

— Ce fantomă? întrebă Vanda cu nepăsare.

Jacquot nu mai întrebă nimic.

Apoi adăugă pe un ton rugător:

— Doamnă, ai face bine să pleci înainte de a se scula Bob.

Vanda se uită la sir James şi-i spuse:

— Să plecăm!

— Ştii că sunt sclavul dumitale, răspunse amorezatul baron.

*

* *

După câteva ore, baronul şi Vanda luau la Noyon trenul pentru

Paris.

Capitolul IV

În acest timp, milady se plimba călare pe valea pustie, peste care părea ca domneşte tristeţea legendară a castelului.

Rarii lucrători ai câmpului întorceau capul, văzând-o trecând.

Ea dădea din umeri şi-şi vedea de drum.

În acea zi se îngrijea mai puţin decât altădată de ciudatul sentiment de spaimă pe care-l inspira.

Ea respiră adânc aerul răcoros şi curat al dimineţii.

La marginea văii găsi drumul care ducea de la Amiens la Noyon şi îl străbătu spre a o lua pe o altă cărare, care se înfunda într-un loc şi mai sălbatic decât drumul ce înconjura castelul de Rochebrune.

Calul, care era un animal de rasă, mergea fără greş, sărind peste apă şi peste garduri.

Milady era o călăreaţă îndrăzneaţă.

După o oră, ajunse la o pădure pe lângă care nu se afla nici o urmă de locuinţă.

Cu toate acestea, înainte de a intra în pădure ea descălecă.

Pământul era umed şi noroios în acel loc.

Englezoaica examină locul şi observă urme de paşi.

În noroi se imprimaseră urmele unor ghete grosolane de ţăran. Lângă aceste urme se afla una mai delicată. Această urmă o făcu pe milady să suspine.

Ea se urcă pe cal şi intră în pădure în galop.

Dar calul era desigur obişnuit cu acest drum, căci, cu multă abilitate evita crengile arborilor foarte deşi.

După pădure urmă un luminiş.

Aici se afla o colibă.

Apropiindu-se de colibă, calul începu să necheze.

La acest zgomot, ieşiră doi oameni şi veniră în întâmpinarea englezoaicei.

Unul din ei avea costum de cărbunar.

Celălalt părea că e un negustor ambulant.

O ladă cu marfă, ce se afla la intrarea colibei, completa această impresie.

Spunem impresie, căci, examinându-l cu atenţie pe acest om, oricine s-ar fi întrebat dacă el exercita cu adevărat, această profesiune şi dacă nu era o deghizare.

Într-adevăr, era un om de vreo cincizeci de ani, cu părul cărunt şi cu favoriţi după moda englezească.

Piciorul lui mic, mâna delicată, capul pe care îl ţinea cu mândrie în sus, arătau că odinioară avusese cu totul altă meserie.

Milady descălecă şi-i dădu calul cărbunarului.

Acesta îl luă de hăţuri şi începu să se plimbe cu el prin luminiş.

— Ei bine, Frantz, zise ea cu vocea emoţionată.

— Veste bună, doamnă, răspunse cel căruia i se dăduse acest nume nemţesc.

— Fiul meu…

— Mai frumos ca niciodată…

— Fericit?

— Amorezat nebun…

O mare nelinişte se zugrăvi pe faţa femeii.

— Se va căsători, zise Frantz.

— Dumnezeule!

— Şi va fi fericit, căci fata pe care o iubeşte e drăguţă… şi săracă… ea îi va dărui totul.

Fizionomia întunecată a femeii se însenină puţin la aceste cuvinte; flacăra ochilor ei se îndulci cât de cât; ea pierdu acel aer sălbatic pe care îl avea totdeauna şi, luând mâna falsului vânzător ambulant, îi spuse cu o voce mişcată:

— Ştii că are douăzeci şi patru de ani, Frantz, şi că nu l-am văzut de când avea cinci ani?

— Doamnă, zise Frantz, n-am îndrăznit niciodată să-ţi fac vreo observaţie; am executat totdeauna ordinele dumitale fără să le discut, ca o maşină, nu ca un om. Niciodată n-am îndrăznit să ridic ochii asupra dumitale când ordonai.

— Ei bine…

El ezită şi vocea îi tremura.

— Ei bine? întrebă milady, încruntând sprâncenele.

— Oh! nu îndrăznesc să vorbesc…

— Vorbeşte! Vreau…

Falsul vânzător păru să facă un efort supraomenesc.

— Doamnă, zise el, nu crezi că amorul matern răscumpără multe crime?

— Taci!…

Dar Frantz urmă cu vehemenţă:

— Am vrut să vorbesc, doamnă, voi vorbi.

Milady, fără putere şi topită de emoţie, se aşezase pe o piatră.

— Doamnă, reluă omul care fusese numit Frantz, iată, sunt douăzeci de ani de când a murit tatăl dumitale…

Milady îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Sunt şase ani de când sora dumitale…

— Frantz, ai milă!…

— Cine deci ar putea să vină acum să reclame această avere pe care o posezi de multă vreme?…

— Frantz, în numele cerului!

— Fiul dumitale e nespus de fericit, urmă Frantz, totuşi, un nor de

melancolie planează pe fruntea lui… El se gândeşte că n-are nume… şi spune că n-are mamă…

Milady tremura acum ca o frunză de toamnă, gata să cadă.

— De ce n-ai reda o mamă fiului ei? De ce n-ai veni să locuieşti la Paris? adăugă Frantz.

Deodată, milady se ridică şi lacrimile ce-i cădeau din ochi încetară; o flacără apăru în privirea ei.

— Dar nu ştii, nenorocitule, zise ea, ce chinuri îndur eu de şase ani?

— Ce vrei să spui? întrebă Frantz mirat.

— Îmi spui că tatăl meu e mort…

— Oh! sunt sigur, zise Frantz, pe al cărui chip flutură un surâs fatal.

— Ei bine! el iese din mormântul său.

— Morţii nu revin, doamnă…

— Acesta revine, urmă milady cu un accent de spaimă. El revine în fiecare noapte… târându-şi lanţurile cu care l-am legat…

— Nebunie?

— În fiecare noapte, continuă milady, ai cărei dinţi tremurau, se aşează la căpătâiul patului meu şi murmură: „Restituie! Restituie!”

Frantz dădu din umeri.

— Dar cui să-i restitui? zise el.

— Copilei surorii mele.

— Haida de! murmură Frantz, căci chiar de-ai vrea să faci aşa ceva, ceilalţi nu vor vrea…

— Taci!… Nu-mi vorbi de dânşii…

— Doamnă, zise Frantz cu un ton sever, mi-ai spus prea mult acum ca să nu-mi povesteşti totul. În numele crimelor ce ne leagă, te somez să vorbeşti.

Milady se înfioră.

— Vrei? întrebă ea.

— Da.

— Ei bine! ascultă…

Şi ea luă mâna lui Frantz strângându-i-o cu putere.

— Vorbeşte! zise englezul cu linişte.

Capitolul V

Cât de tristă era istoria pe care milady i-a povestit-o acelui om legat de dânsa prin crime?

Mister!

Dar, fără îndoială cuvintele lui Frantz o liniştiră puţin pe castelana din Rochebrune, căci la întoarcerea ei la castel, pe la amiază, şi-a regăsit acel sânge rece care dimineaţă îl neliniştise puţin pe Bob.

Dimpotrivă, acesta era mai tăcut ca altădată.

El nu-l întrebase pe Jacquot, nu căutase să afle prin ce împrejurare, în loc să se culce în camera roşie, străina ocupase unul din cele douăsprezece paturi ale lui milady.

Milady ceru să i se servească masa.

Bob păstrase vechiul obicei al intendenţilor englezi.

El servea la masă.

Între ei nu existau secrete, cu nimic mai puţin teribile decât acelea care o legau de Frantz, căci ea lăsa la o parte mândria britanică spre a vorbi cu familiaritate cu dânsul.

Dar ea termină masa fără să spună o vorbă.

— Milady pare mulţumită azi, zise el, ştirile din Paris sunt bune, fără îndoială?

— Foarte bune, răspunse milady.

— Ah! zise Bob.

— Fiul meu se va căsători…

Bob murmură:

— Onoare şi viaţă lunga fiului vostru, milady.

Dar aceasta îl întrerupse brusc.

— Spune, Bob, zise ea, tu crezi în providenţă?

— Nu ştiu, răspunse intendentul.

— Totuşi, ca şi mine, crezi în morţii care revin?

— Adică, răspunse Bob, trebuie să cred ceea ce milady îmi povesteşte.

— N-ai auzit niciodată fantoma?

— Niciodată.

— N-ai auzit niciodată zgomotul produs de lanţurile ei?

— Niciodată. Şi chiar…

Milady îşi puse coatele pe masă, sprijinindu-şi faţa în mâini.

— Haide, vorbeşte, zise ea.

— Ei bine! milady, reluă Bob, am avut totdeauna o părere.

— Care?

— Că fantoma cu lanţurile sale nu era decât o viziune a spiritului dumitale tulburat.

— Atunci sunt remuşcări…

— Nu ştiu, zise Bob. Dar tot ceea ce pot afirma e că nici eu, nici servitorii, n-am văzut şi n-am auzit niciodată nimic.

— Oh! zise milady.

— Să nu uit, zise Bob.

— Ah! ce?

— Într-o noapte, te-am auzit strigând. Am tras cu urechea… Părea că te aperi… dar nici o altă voce nu se auzea afară de a dumitale… Eu cred că legendele care circulă asupra castelului ţi-au tulburat spiritul…

— Dar ştii, zise milady, că atât la Glasgow, cât şi la Londra,

fantoma îmi apărea?

— Aşa îmi spuneai.

— În fiecare noapte, tatăl meu iese din mormântul său.

Bob nu răspunse.

— Ştii ce îmi cere?

Şi pe buzele lui milady apăru un surâs dispreţuitor.

— El îmi cere, urmă ea, să-i dau ţigăncii această avere pe care am câştigat-o pentru fiul meu, cu preţul sângelui vărsat.

Bob tresări.

— Este preţul, continuă milady, pentru a-mi ierta amorul meu cu indianul Napo-Yseb, pentru a mi se ierta moartea surorii mele.

— Ah! îţi cere asta? întrebă Bob.

— Da, zise milady. Vrea să-l despoi pe fiul meu, care a fost crescut în bogăţie, care n-a fost niciodată nevoit să numere banii şi care a luat aur cu amândouă mâinile dintr-o ladă veşnic plină… El vrea să-l las sărac… Ah! Ah! Ah!… Îl vezi tu pe fiul meu sărac, zgâriind hârtia la vreun birou pentru a trăi?

Şi râse cu un râs sălbatic.

S-ar fi zis că e o tigroaică apărându-şi puii contra unui vânător.

Bob tăcea.

— Şi mă ameninţă cu flăcările eterne, reluă ea. Ei bine ce-mi pasă! Voi arde… Fiul meu va fi fericit… fiul meu nu va şti niciodată că e fiul unei paricide… că aurul lui e pătat cu sânge. Ce-mi pasă!

Şi milady se sculă, se plimbă cu pas inegal prin sala de mâncare şi-i spuse lui Bob:

— Acest castel îmi este odios… vreau să plec de aici…

— Şi unde vei merge? întrebă Bob.

— La Paris.

El nu-şi putu ascunde un gest de spaimă.

— Vreau să-l văd pe fiul meu, zise milady cu entuziasm, vreau să mă bucur de fericirea lui… fără să admir triumfurile sale…

Bob nu răspunse.

Sub pretextul că trebuie să dea ordine servitorilor, el părăsi sufrageria şi milady rămase singură.

*

* *

Se făcu seara.

Milady încuiase uşa de comunicare aflată între cele două coridoare ce dădeau în diferite odăi. Servitorii intraseră în pavilionul lor. Bob se culcase.

Milady, după ce ezitase un moment, deschise uşa de la numărul 11 şi alese această cameră pentru a dormi.

Această odaie dădea în grădină.

Încetul cu încetul, pe măsură ce se făcea noapte, liniştea lui milady făcuse loc unei nelinişti nervoase.

Nu exista noapte fără ca ea să nu fie cuprinsă de spaimă; cu toate acestea, îşi făcuse obişnuita toaletă de noapte.

Dar, în loc să urce în pat, ea se aşeză la colţul sobei şi, cu ochii fixaţi la pendulă, care arăta ora unsprezece, aşteptă. După câtva timp se auzi un zgomot asemenea cu cel al bufniţei.

Milady se sculă, îşi desfăcu halatul şi scoase o sfoară lungă de mătase, pe care o ţinea ascunsă la piept.

Se apropie apoi de fereastră şi o deschise. Lăsă un capăt al sforii în jos şi aşteptă.

În curând, o umbră neagră se agită în întuneric, apropiindu-se de zidurile castelului. Apoi umbra ajunse sub fereastră.

Milady se aplecă şi privi.

Sfoara de mătase se întinse.

Umbra se agăţase de sfoară.

Ea urcă şi, ajungând la fereastră, sări în odaie.

Milady se dădu înapoi, suflă în lumânare şi camera rămase în întuneric.

Capitolul VI

Lumina fiind stinsă, doar focul mai proiecta o slabă lumină în odaie.

La această lumină ar fi fost uşor de recunoscut omul deghizat în vânzător ambulant, pe care milady îl întâlnise în dimineaţa acelei zile şi se adresase cu numele de Frantz.

Germanul spuse:

— N-am întârziat?

— Nu, răspunse milady. Nu e încă miezul nopţii. Niciodată nu soseşte înainte de această oră.

La slaba lumină ce ieşea din sobă, Frantz se uită în jurul său.

— Unde să mă ascund? zise el.

— Acolo, după perdelele patului, zise milady, a cărei voce tremura.

— Doamnă, reluă Frantz, ascunzându-se după perdele, e cu putinţă să ai într-adevăr de-a face cu o fantomă, ceea ce eu nu cred deloc, de altfel, dar e de asemenea cu putinţă ca această fantomă să fie din carne şi oase…

— Oh! zise milady cu ochii scânteind de mânie.

— Dacă va fi astfel, urmă Frantz, pot să încing o luptă cu dânsa?

— Eşti înarmat?

— Am un pumnal. Mai mult, sunt robust. Dar trebuie să avem în vedere cazul improbabil în care voi avea nevoie de concursul dumitale. Prin urmare, urcă-te în pat, fără să te dezbraci.

Milady urmă sfatul lui Frantz.

— Acum să aşteptăm… zise acesta.

O mare tăcere domni în odaie.

Cu toate acestea, după câteva minute, Frantz, care nu era despărţit de căpătâiul lui milady decât printr-o perdea, se aplecă şi o întrebă:

— De cât timp eşti victima fantomei?

— De aproape şase ani, răspunse milady.

— Unde ţi-a apărut pentru prima oară?

— La Glasgow, în casa cea veche. O cunoşti?

— Da, murmură Frantz cu o voce surdă. Şi apoi?

— Apoi la Londra.

— Şi spui că e tatăl dumitale?

— Oh! fără nici o îndoială… este el… cu părul lui alb… cu haină roşie… şi talia lui înaltă…

— Milady, reluă Frantz, ştii că sunt douăzeci de ani de când tatăl dumitale e mort?…

— Taci! murmură castelana.

— Sunt douăzeci şi patru de ani de când nu l-ai văzut, continuă Frantz. Crezi că memoria dumitale, oricât de bună ar fi, îşi poate aminti trăsăturile feţei sale cu exactitate?…

— Îţi spun că fantoma are faţa tatălui meu.

— Ah!

— Ceva mai mult, e vocea, e gestul său…

— Bine, spuse Frantz, vom vedea…

Şi, pe când pronunţa pe şoptite aceste cuvinte, un zgomot cu care, fără îndoială, milady era de mult timp obişnuită, se auzi în depărtare.

— Tăcere! zise ea. Iată fantoma!…

Şi începu să tremure sub plapumă, cu toate cuvintele sceptice ale lui Frantz.

Zgomotul pe care milady îl auzise era un suspin.

Frantz trase cu urechea.

Apoi suspinul fu însoţit de un zornăit.

Era zgomotul produs de lanţurile fantomei.

Toate aceste zgomote deveneau mai distincte pe măsură ce fantoma se apropia.

Milady îşi ascunse capul în perne şi murmură:

— Auzi?

— Da, dar tăcere, răspunse Frantz.

Fantoma ajunsese acum pe coridor şi făcea un zgomot infernal.

Ea se opri în faţa uşii, dar nu intră imediat.

Suspinele făcură loc cuvintelor distincte.

— Dumnezeul meu! spunea el, nu-mi vei acorda deci odihna? şi va trebui ca în fiecare noapte să ies din morunului meu, să încerc a înduioşa inima de piatră a paricidei? Nici rugăciunile, nici ameninţările n-au mişcat-o până acum. Ea nu se teme de nimic, ea te

neagă, Dumnezeul meu! Iertare! Iertare!

Şi, după aceste cuvinte, intră deschizând uşa cu zgomot.

Frantz avusese timpul de a-i şopti:

— Te înşeli, doamnă, această voce seamănă cu aceea a tatălui dumitale, dar nu e a lui.

Fantoma văzu puţin foc în sobă şi se apropie.

Frantz, nemişcat în locul său, îl văzu ghemuindu-se lângă sobă.

Era fantoma descrisă de milady.

Obrazul palid, părul alb, haina roşie de comodor, lanţuri la picioare şi la mâini.

Dar germanul nu tremură şi nu fu cuprins de spaimă ca milady, ai cărei dinţi clănţăneau de frică.

Fantoma stătu un moment lângă foc.

Apoi se sculă şi, zornăind lanţurile, zise:

— Miss Ellen!

Milady murmură cu o voce tremurândă:

— Ce vrei?

— Vreau să restitui averea furată, paricido! strigă fantoma cu o voce aspră.

Şi înainta spre pat.

Milady nu răspunse.

Fantoma adăugă:

— Îţi aminteşti de Glasgow?

— Iertare! Iertare! zise milady.

— Îţi aminteşti de sora ta?

— Iertare!… Ai milă!…

— Îi vei reda averea furată? continuă fantoma înaintând ameninţător spre pat şi zornăindu-şi cu furie lanţurile.

— Dar cui să redau această avere? întrebă milady.

— Copilei surorii tale.

— Şi dacă această copilă a murit?

— Ea trăieşte, răspunse fantoma, şi-ţi voi spune unde se află.

— Dar va trebui să-l despoi pe fiul meu? răspunse milady cu o voce rugătoare.

— Da, căci fiul tău e copilul crimei.

Fantoma îşi rezemă mâna osoasă de pat.

— Miss Ellen! mai spune el dacă nu restitui averea furată, ea nu va folosi fiului tău.

— Ce spui? strigă milady speriată.

— Nu, urmă fantoma, căci el va muri.

Milady scoase un ţipăt.

— Va muri… în noaptea nunţii sale… lângă tânăra sa femeie…

— Iertare! Iertare! strigă milady frângându-şi mâinile.

Dar deodată se auzi o voce, care răsună ca o sentinţă de moarte:

— Tu vei muri înaintea lui, mizerabile! zise acea voce.

Şi Frantz, dând perdelele la o parte, înhaţă fantoma de gât.

Atacul fusese aşa de rapid şi de neaşteptat, încât fantoma n-avusese timpul să dea înapoi.

Degetele lui Frantz se înfipseseră puternic în gâtul său. El scoase un ţipăt şi ceru iertare.

În acelaşi timp ceva se desfăcu şi căzu pe parchet, în acel moment flacăra din sobă se mări şi aruncă o slabă lumină în odaie.

Obiectul ce căzuse era o mască.

O mască de ceară bine făcută şi reprezentând de minune figura unui bătrân.

Flacăra sobei permise să se vadă bine faţa pretinsei fantome.

Şi milady, care sărise jos din pat, strigă mirată:

— Bob!

Ea recunoscu în fantoma care o urmărea de atâta vreme şi o înspăimânta pe fidelul intendent, pe Bob, complicele ei de odinioară, pe omul care se lăuda că nu crede, nici în Providenţă, nici în minciunile ei.

Frantz trântise fantoma la pământ.

El îi pusese un genunchi pe piept şi braţul său înarmat cu pumnal era gata să lovească, când milady îl opri.

Acum milady nu mai tremura.

Se duse spre sobă şi aprinse lumânarea. Apoi, întorcându-se spre Frantz, care continua să-l ţină pe Bob nemişcat la pământ, îi zise:

— Înainte ca acest om să moară, trebuie să ne destăinuie totul!

Capitolul VII

Vorbind astfel, milady se duse la o masă ce se afla între ferestre şi trase sertarul.

În sertar se afla o cutie din piele în care se aflau două pistoale mici, cu mânere de fildeş.

Milady le luă, le încărcă cu răceală, şi, privindu-l pe Frantz, zise:

— Un om culcat la pământ nu poate să vorbească. Lasă deci pe acest mizerabil să se scoale. Dacă va încerca să fugă, îi zdrobesc creierul.

Şi ea îndreptă spre Bob ţevile pistoalelor. Acesta, scăpat de sub genunchiul lui Frantz, se sculă în picioare.

Dar o transformare subită se operase într-însul.

Dintr-o singură mişcare, scăpă de lanţurile sale.

În acelaşi timp, încetase de a mai tremura şi a cere iertare.

— Ah! zise el, vrei să ştii?

— Da, zise milady, ai trei minute înainte de a muri.

— Voi vorbi cu atât mai bucuros, răspunse Bob, cu cât mi-am sacrificat viaţa pentru acest scop.

— Vrei să ştii, milady, de ce de şase ani joc rolul de fantomă, de ce am pus pe faţa mea o mască de ceară, care seamănă cu faţa tatălui dumitale, de ce îţi vorbesc de remuşcări, de restituiri şi de credinţă? Ah! Ah! Ah!

Şi Bob râdea dispreţuitor şi, un moment, acest om fără arme, care vedea un pumnal şi două pistoale îndreptate asupra sa, avu asupra celor doi complici un fel de autoritate morală.

Un moment el îi domină cu vocea şi cu privirea.

— Desigur, zise el, nu ai fi bănuit, milady, sau mai bine zis miss Ellen, căci acesta este adevăratul dumitale nume, că un fost valet al comandorului Perkins, omul care-l acuza pe stăpânul său că l-a dezonorat prin femeia lui, pe răzbunătorul Bob, care, beat de furie, s-a asociat într-o zi cu fiica paricidă şi cu Frantz ucigaşul, spre a asasina pe nenorocitul comandor, va veni peste douăzeci de ani să joace rolul de fantomă şi să vorbească în numele său? N-ai fi bănuit asta, nu-i aşa?

Şi Bob râdea, pe când milady nu putu să nu se înfioare.

— Dar cine te-a plătit, mizerabile? strigă ea.

Şi Bob o privi cu asprime pe milady.

— Ce mi-ai spus acum douăzeci şi patru de ani, urmă el, dumneata, o fată care abia aveai şaisprezece ani, deja criminală şi pătată, spre a face din mine unul din cele două instrumente de moarte, ce trebuiau să lovească pe tatăl dumitale, ce mi-ai spus? Răspunde, miss Ellen!

— Apoi? Apoi? zise milady cu mânie.

— Aveam o femeie tânără şi frumoasă, o iubeam la nebunie, m-ai luat într-o zi de mână şi mi-ai spus, silindu-mă să privesc pe fereastră în parcul castelului din Glasgow: „Priveşte!” Şi într-adevăr am văzut-o pe femeia mea alături de bătrânul comandor. Ei stăteau pe o bancă… Comandorul ţinea în mâinile sale mâna femeii mele. De atunci ţi-am aparţinut, am devenit sufletul dumitale blestemat.

— Apoi? Apoi? mai spuse milady.

— M-am despărţit de femeia mea, pe care o iubeam prea mult spre a o putea ucide; timp de patru ani am fost călăul tatălui dumitale. Apoi l-am ajutat pe Frantz să-l stranguleze. După aceea, timp de alţi zece ani, am fost instrumentul docil al tuturor dorinţelor şi capriciilor dumitale. De ce m-am schimbat deodată? Ah! vrei să ştii? Ei bine! Ascultă… într-o seară mi s-a spus că o femeie care era pe moarte ţinea ca să mă vadă înainte de a-şi da sufletul. M-am dus. Femeia care era pe moarte era a mea. „Bob, mi-a spus dânsa, m-ai gonit ca pe o soţie necredincioasă, şi eram inocentă. Nu vreau sa mor până ce nu-ţi încredinţez un mare secret. Comandorul nu era amantul, ci… tatăl meu.” Şi îmi întinse un pachet de hârtii îngălbenite de vreme, pe care le ţinea sub perne, şi care cuprindeau dovada autentică a cuvintelor sale. Ajunsesem la asasinarea tatălui femeii mele. Ea era fructul unui

păcat din tinereţe al comandorului; era sora dumitale naturală. Pricepi acum, miss Ellen?

— Nu încă, răspunse cu răceală milady.

— Ah! nu pricepi încă? Nu pricepi, reluă Bob cu o voce tunătoare, că remuşcarea a pătruns în inima mea; că am avut oroare de dumneata, paricidă şi fratricidă; că m-am gândit la copila surorii dumitale strangulate, sărmana ţigancă, care, sub numele de Gipsy, dansează pe străzile Londrei şi căreia, dacă i s-ar reda averea furată, ar fi una din cele mai bogate fete din Anglia?…

— Dar nu i se va da nimic! strigă milady ca o fiară sălbatică.

Şi braţul ei se întinse spre Bob şi glonţul porni dintr-un pistol.

Bob căzu.

El se prăbuşi lovit în piept, vărsând valuri de sânge.

Milady îl privi pe Frantz şi-i spuse:

— Aveai dreptate, morţii nu mai revin!

Bob se zvârcolea pe parchet.

Ochii săi, un moment închişi, se deschiseră şi, fixând-o pe milady, zise:

— Miss Ellen, asta e o crimă în plus pe lângă celelalte crime ale tale. Dar pedeapsa, pedeapsa va veni, fii sigură.

Milady răspunse printr-un hohot de râs.

— Vei ieşi şi tu din mormântul tău? întrebă ea batjocoritor.

— Nu, răspunse Bob, dar sunt alţii care trăiesc şi care deţin secretul meu.

Milady îşi înăbuşi un ţipăt şi păli.

— Ah! ţi-e frică, zise Bob. Ei bine! fiindcă ai vrut să ştii totul, află şi aceasta: noaptea trecută au venit doi străini aici. Ai ordonat să fie primiţi. Numai bărbatul s-a culcat în camera cea roşie… Femeia a petrecut noaptea într-una din camerele tale şi, jucându-mi rolul de fantomă, m-am înşelat, şi am acuzat-o pe acea femeie de crimele tale…

Milady scoase un nou ţipăt.

— Pedeapsa va veni cât de curând, murmură Bob cu o voce stinsă.

Apoi, făcând o sforţare violentă, se întoarse cu faţa la perete pentru a muri în pace.

*
* *

— Doamnă, zise Frantz, nu te mai chinui pentru un fleac de nimic. Eu sunt de părere să părăsim castelul înainte de a se face ziuă.

— Şi unde să mergem? întrebă ea.

— La Paris.

— La Paris! exclamă milady, la Paris, unde se află fiul meu! Oh! ai dreptate, adăugă ea cu un accent de dragoste maternă imposibil de

descris, la Paris trebuie să mergem.

În sfârşit, femeia cu inima de fiară, femeia care-şi asasinase tatăl şi pe sora sa, care îl ucisese pe Bob, începu să plângă.

Capitolul VIII

Câteva ore după aceea, timp în care Vanda şi baronul James Niwely se aflau în tren îndreptându-se spre Paris, eroul povestirii noastre, Rocambole, se plimba pe bulevardul Capucinilor cu pas repede.

Unde mergea el?

Fără îndoială la vreo întâlnire depărtată, căci făcu semn primului birjar şi se urcă în trăsură după ce spuse ca loc de destinaţie strada Serpente.

Acei din cititorii noştri care îşi amintesc încă prima parte a acestei povestiri n-au uitat că pe strada Serpente, mama lui Noël, numit Cocorico, era portăreasă şi că în această casă fostul ocnaş îşi găsise adăpost după acea evadare pregătită şi executată de Rocambole.

După douăzeci de minute Rocambole sosi în strada Serpente.

Noël îl aştepta.

Prima întrebare a lui Rocambole sună astfel:

— Vanda a sosit?

— Stăpâne, reluă Noël, nu e nimic nou. Am aşteptat-o pe doamna aseară; astăzi de dimineaţă m-am dus la gară. Trenul expres soseşte la 5 şi 3 minute. Toţi pasagerii au trecut prin faţa mea.

— Ea nu era?

— Nu.

— Ciudat! murmură Rocambole.

— Dar, reluă Noël, am aflat că trenul a deraiat la Amiens. Nici un călător n-a pierit. Numai că o parte din ei s-au oprit la Amiens. Sunt aproape convins…

Noël nu termină fraza, căci se auzi sunetul clopotului.

Rocambole tresări.

O femeie trecu pragul uşii şi cu toate că era înfăşurată într-o mare manta, iar pe faţă avea un voal gros, Rocambole o recunoscu.

Era Vanda.

Ea se aruncă în braţele lui şi-i spuse:

— Ah! în fine, te regăsesc!

Noël aranjase în această casă o odaie în care Rocambole o conduse pe Vanda.

Cum se închise uşa, aceasta îi spuse:

— Am sosit acum o oră şi cu mare greutate am putut să scap căci baronul se poartă cu mine ca un amant gelos, cu toate că până acum nu mi-a sărutat nici mâinile.

Rocambole surâse.

— Cel puţin i-ai aflat secretele? zise el.

— Nu, încă.

— Aş vrea totuşi să ştiu istoria fetei Gipsy, această istorie pe care sir George Stowe n-a putut să ne-o spună.

— Şi dacă aş şti o parte? zise Vanda.

— Ce vrei să spui?

— Dacă întâmplarea m-a pus pe o urmă? continuă Vanda.

— Explică-te, zise Rocambole.

— Gipsy e bogată… milionară.

Rocambole o privea pe Vanda cu o uimire crescândă.

În consecinţă, Vanda îi povesti evenimentele din ajun, adică accidentul întâmplat la Amiens, călătoria cu poştalionul şi ospitalitatea pe care baronul sir James Niwely şi dânsa o primiseră la castelul Rochebrune.

În fine, apariţia fantomei şi straniile sale cuvinte.

— Sau mă înşel, termină ea, sau ţiganca de care vorbea pretinsa fantomă nu e alta decât Gipsy.

Rocambole ascultă povestirea Vandei cu multă atenţie. Când termină, îi spuse:

— Am pus-o pe Gipsy în loc sigur, sub paza lui Marmouset.

— Şi sir George Stowe?

— El e ascuns într-un hotel din cartierul Saint-Germain. I-am dat ordin să nu iasă ziua. Dar ceea ce mi-ai destăinuit mă va face să-l opresc să iasă chiar seara, până la reîntoarcerea mea; nu trebuie ca sir Niwely să-l întâlnească.

— Reîntoarcerea ta? întrebă Vanda. Pleci?

— Desigur, zise Rocambole. Mă duc niţel până la castelul Rochebrune, să vorbesc cu fantoma.

*

* *

După douăzeci şi patru de ore, Rocambole cobora din trăsură la staţia cea mai apropiată de castelul locuit de milady şi de intendentul ei.

Indicaţiile pe care i le dăduse Vanda erau aşa de precise încât găsi repede drumul şi zări de departe turnul vechiului castel.

Valea era pustie, dimineaţa ploioasă.

Rocambole făcuse singur drumul, fără alt bagaj decât un mic geamantan, pe care îl ţinea în mână.

Comparând datele, e uşor să ne convingem că el sosea cu câteva ore în urma evenimentelor al cărui teatru fusese castelul de Rochebrune.

Se aştepta să vadă castelul tăcut, trist şi plin de mister.

Fu deci foarte mirat când zări un grup de ţărani strânşi la poartă.

Un fel de spaimă se zugrăvea pe feţele lor.

În mijlocul lor vorbea un tânăr.

Rocambole, după portretul pe care i-l făcuse Vanda, îl recunoscu pe Jacquot.

Se apropie, fără să fi atras cuiva atenţia.

Toate privirile erau concentrate asupra lui Jacquot şi toţi îl ascultau cu atenţie.

Jacquot povestea evenimentele nopţii.

Mai întâi, oamenii castelului, care dormeau într-un pavilion izolat, auziseră la miezul nopţii detunătura unei arme de foc.

Dar ei nu îndrăzniseră să se mişte.

Abia după o oră Jacquot auzise vocea lui milady.

Aceasta îl chema.

Ieşise din pavilion, şi castelana, pe care spre marea lui uimire o văzu împreună cu un necunoscut, îi comanda să pună şaua pe cai.

Jacquot se supusese.

Milady şi tovarăşul ei încălecaseră şi plecaseră în galop. Când se făcu ziuă, Jacquot îndrăznise să intre în castel. Din sală auzise gemete.

Se urcă la etajul întâi şi, condus de gemete, îl găsise pe Bob scăldat în sânge, dar respirând încă.

La aceste cuvinte, Rocambole dădu la o parte lumea şi întrebă:

— Mai trăieşte?

— Da, răspunse Jacquot, dar cred că n-o s-o mai ducă mult.

— Sunt doctor, zise Rocambole.

Şi, făcându-şi loc printre ţărani, intră în castel.

Capitolul IX

Într-una din acele zile ale lui februarie, al cărei secret îl deţine numai Parisul, care face să se presimtă apropierea primăverii, o mare mulţime de echipaje se aflau în jurul lacului din Bois de Boulogne, iar călăreţii încă şi măi numeroşi.

Cerul era limpede şi soarele dulce. Abia era ora două.

Trăsurile mergeau la pas, pe partea stângă a lacului.

Aici se află locul unde lumea sportmenilor se recunoaşte şi se observă, se salută sau schimbă simple priviri.

Unul încetineşte mersul calului spre a azvârli o ocheadă domnişoarei Cerisette, care iese pentru prima oară în trăsură.

Daumont, bancherul, o supraveghează pe Coralia, căreia îi dă cinci mii de franci pe lună şi pe care o bănuieşte că vine la Bois de Boulogne, în fiecare zi, să-l întâlnească pe vicontele R…, care-i toacă restul averii.

În fine, domnişoara de Saint-Euverte, odinioară Joséphine, are drept amant un american de la Sud.

Este, într-un cuvânt, lumea cea mai elegantă şi cea mai amestecată

ce se poate vedea.

Şi această lume, în ziua despre care vorbim, făcea impresia că e foarte mişcată, foarte agitată şi toţi păreau că vorbesc despre un eveniment nemaipomenit.

În întreaga Europă era linişte; nici o revoluţie nu avusese loc şi nu se auzise de nici un dezastru financiar mai important.

Nu era nimic din toate acestea.

Fusese însă văzută Aspasia.

Aspasia se arătase în cupeul ei tras de doi admirabili cai, irlandezi, pentru care prinţul rus K… îi oferise o sută de mii de franci şi pe care ea refuzase să-i vândă.

Cine era Aspasia?

Pentru a spune adevărul, Aspasia se numea poate Carolina.

Dar Carolina era un nume burghez.

Aspasia era o femeie de treizeci şi doi de ani, blondă, aproape roşie, posedând un spirit infernal, renumită odinioară pentru indiferenţa ei, şi pe care moartea micului duce napolitan Gallperi, care se bătuse pentru dânsa, o pusese în evidenţă cu şapte sau opt ani în urmă.

Aspasia avusese un salon, un adevărat salon. Ea posedase cele mai frumoase diamante, cei mai frumoşi cai, cel mai cochet palat din Champs-Élysées.

Primise artişti, oameni de litere, senatori şi prinţi.

Timp de şapte sau opt ani i se lăudase spiritul, frumuseţea originală, lipsa absolută de inimă şi fuseseră numărate disperările pe care le semănase în drumul ei.

Apoi, într-o zi Aspasia dispăruse.

Ea vânduse totul: cai, palat, mobilier, dantele şi diamante.

Iar acela care făcuse la Bursă o avere scandaloasă şi o depusese la picioarele ei, fusese cât pe ce să-şi zboare creierii de disperare.

Nimeni nu ştiuse ce devenise Aspasia.

Circulase zvonul, cu toate acestea, că blocul de gheaţă ne topise la soare, că această inimă de bronz se mişcase, că ea începuse să iubească.

Că ea iubea la nebunie, cu pasiune, cu furie, ca o tigroaică, nu ca o femeie.

Trecuse un an de atunci şi timp de un an Aspasia nu fusese văzută nicăieri, nici la primele reprezentaţii, nici la curse, nici la Bois de Boulogne.

Cu toate acestea, unii tineri afirmau că ea nu părăsise Parisul. Că trăia închisă într-o căsuţă în piaţa Ventimille, cartier liniştit şi retras; nu ieşea decât seara, într-o trăsură obişnuită, cu un voal gros pe faţă.

Dacă nu fusese văzută în Bois de Boulogne, se pretindea că fusese întâlnită cu un tânăr, pe aleile pustii din pădurea Vincennes.

Damele din lumea în care trăia altă dată Aspasia aveau păreri diferite.

Unele spuneau cu un sentiment de invidie:

— E foarte fericită.

Altele, cele tinere, murmurau cu dispreţ:

— Cine ar fi crezut! E o femeie pierdută.

Apoi toată lumea tăcuse.

După un an, lumea abia îşi mai aducea aminte de Aspasia, când ea deodată reapăru.

Fusese văzută…

Căci ea era acolo, la ora două după amiază, în acest timp de primăvară, în acelaşi cupeu de lux.

Ea era acolo, uitându-se liniştită la lume.

Doi tineri care călăreau alături se opriră uimiţi.

— Nu-i cu putinţă, zise unul dintre ei.

— Cred că visez, murmură celălalt.

— E totuşi Aspasia.

— Drace!

— De unde vine?

— Am crezut-o moartă.

— Şi eu de asemenea.

Şi pe când schimbau aceste exclamări, schimbate de mii de alte persoane, Aspasia îi zări şi îi salută amical cu mâna.

Salutul era o invitaţie pe care amândoi o pricepură de minune.

Ei se apropiară.

— Bună ziua, zise Aspasia, scoţând capul pe uşa cupeului.

— Dragă, zise unul din ei, tu eşti? sau umbra ta?

— Sunt eu.

— În viaţă?

— Fără îndoială…

Şi ea surâse, arătându-le dinţii strălucitori.

— De unde vii?

— Numai Dumnezeu ştie!

Şi avu în privire un fulger.

— Aspasia, zise unul din cei doi tineri, ştii ce s-a spus despre tine, în lipsa ta?

— Nu, dar puţin îmi pasă!

— S-a pretins că inima ta a vibrat.

— E adevărat.

— Ai iubit?

— Cu frenezie.

— Şi… mai iubeşti… încă?

— Urăsc.

Pronunţă aceste cuvinte cu o voce surdă.

Cei doi tineri se priviră.

Aspasia avea o lacrimă tristă în marii ei ochi albaştri.

— Baroane, zise ea, adresându-se celui care vorbise întâi, mă mai iubeşti?

— Fără îndoială, răspunse acesta cu umilinţă.

— Şi dumneata, marchize?

Ea se adresă celui de-al doilea, care era foarte tânăr.

— Ordonă, replică acesta din urmă, mă voi supune.

— Veniţi amândoi la mine astă seară.

— Amândoi? întrebă baronul puţin cam uimit.

— Da.

— Asta e ciudat!…

— Nu. Veţi vedea… M-am stabilit la mine, pe Avenue Marignan… Luăm masa la ora şapte. Veniţi.

Şi le dădu mâna.

— Dar de ce amândoi? întrebă la rândul său marchizul.

— Caut un răzbunător! răspunse Aspasia cu o voce care-i înfioră.

Capitolul X

Pendula din budoarul Aspasiei arăta ora zece.

Ei se aflau acolo, amândoi, cu ţigările în gură, după o cină delicată, gata să asculte destăinuirile Aspasiei; marchizul care avea douăzeci de ani şi baronul de treizeci.

Erau doi fii de familie bună, care îşi permiteau orice lux, aşteptând să se ruineze.

Cel dintâi se numea Albert de Rouquerolles, era marchiz autentic; moştenise cinci mii de franci rentă în moşii şi vindea câte o moşie în fiecare lună.

Al doilea purta un nume celebru în finanţe; el se numea baronul de Wallenstein. Şi el era un om bogat, dar econom.

Înainte de a se duce la Aspasia, îi spusese amicului său Albert de Rouquerolles:

— Mi se pare că Aspasia e liberă. Ne va trage la sorţi? Nu ştiu. Dar eşti amicul meu şi aş dori să nu fii tu cel ales. V

— De ce? întrebă marchizul.

— Fiindcă te va ruina în doi ani.

— Dar pe tine?

— Oh! eu am trecut de vârsta ta… nu va putea lua nimic de la mine.

— Aş! zise marchizul cu un aer de îndoială.

Şi ei se duseră la Aspasia, care îşi răscumpărase palatul şi îl mobilase din nou.

Cinară numai cu dânsa şi acum aşteptau să se pronunţe.

— Scumpa mea, zise marchizul, în amor toate armele sunt leale,

chiar trădarea.

— Iată un frumos paradox, dragul meu, replică Aspasia, care se lungise într-un fotoliu.

— Să vă explic, reluă marchizul. Amicul meu Wallenstein mi-a devenit rival numai prin simplul fapt al invitaţiei dumitale.

— Bun!

— Cum el mi-a făcut oarecare confidenţe, le voi trăda.

— Admirabil, zise Aspasia.

— Faci ce vrei, răspunse baronul cu nepăsare.

— Să vedem trădarea! zise Aspasia.

— Marchize, mi-a spus el adineauri, lasă-mi-o pe Aspasia. Ea te va ruina… pe când eu sunt un vulpoi bătrân… am experienţă…

Aspasia dădu din umeri şi-l întrerupse cu un gest pe marchiz.

— Prieteni, zise ea, am un venit de o sută douăzeci de mii de franci.

— Ce dovedeşte asta? zise cu răceală baronul.

— Totul şi nimic, răspunse Aspasia.

— Mărturisesc că nu pricep, zise baronul.

— Şi eu de asemenea, murmură marchizul.

— Nu v-am spus că sunt în căutarea unui răzbunător?

— Ah! E adevărat!

Aspasia încetă să mai surâdă, încruntă sprâncenele şi vocea ei armonioasă căpătă un accent sălbatic.

— Ascultaţi-mă, zise ea. Am iubit o dată în viaţa mea, eu, despre care se spunea că n-am inimă. Am iubit cu patimă, cu furie. Am fugit de lume; m-am închis în casă, geloasă pe fericirea mea…

Dacă omul pe care-l iubeam ar fi vrut, m-aş fi sinucis surâzând.

— Ei bine! Acest om m-a trădat… acest om nu mă mai iubeşte… acest om iubeşte pe alta.

— E nebun! Nu e decât o singură femeie în Paris şi această femeie eşti tu.

— Am crezut şi eu asta multă vreme, spuse cu modestie Aspasia. Se pare însă că m-am înşelat, căci există o femeie, afară de mine, de care el e amorezat şi cu care se va căsători.

— Se însoară?

— Da.

— Atunci, zise baronul surâzând, iartă-l. E nebun…

— Să-l iert? zise Aspasia. Niciodată.

— Ei bine!… Atunci?…

— Dar nu pricepeţi?

— Pe cuvântul meu că nu.

— Cum? reluă Aspasia cu un accent plin de atâta ură, încât cei doi tineri se priviră în fine cu gravitate, cum, nu ghiciţi că acela din voi doi care va veni aici mâine seară spunându-mi „L-am ucis!” va deveni

seniorul şi stăpânul meu?

— Ah! draga mea, spuse baronul care avea mult sânge rece, în ce roman ai citit că în timpul nostru, în anul de graţie 186… mai există asemenea moravuri spaniole?

— Cer iertare, zise Aspasia cu dispreţ, văd că m-am înşelat!.

— Dar nu, zise marchizul.

Adolescentul se uită la Aspasia cu privirea entuziastă a unui om de douăzeci de ani. Afară de asta, el avea câteva picături de sânge războinic în vine.

Un Rouquerolles se bătuse de treisprezece ori în duel cu Ludovic al XIII-lea, într-o singură zi.

Un altul, pe timpul Restauraţiei, făcuse hecatombe în colonel al gărzii.

Acest Rouquerolles, acest adolescent care se ruina cu zgomot, simţi un val de sânge urcându-i-se de la inimă la creier, şi-i spuse Aspasiei:

— Wallenstein este neamţ şi evreu. El e nobil prin banii strămoşilor săi bancheri. E un băiat pozitiv care nu înţelege sentimentele cavalereşti.

— Dragul meu, răspunse Wallenstein, am treizeci şi unu de ani, îmi plac vinul, femeile frumoase şi ţigările bune; de aceea socotesc că pentru asta e nevoie de un bun stomac şi de o sănătate perfectă… Apoi ţin la fizicul meu. Nu e cel al unui Adonis, dar, aşa cum e, am succesele mele. Deci un glonţ care mi-ar scoate un ochi sau o lovitură de spadă care mi-ar perfora un plămân, ar strica toate planurile mele şi ar distruge armonia vieţii mele. În acest moment, Aspasia, pe care am cunoscut-o ca pe o femeie de spirit, ar avea mai multă nevoie să consulte un doctor decât să caute un amorez; dacă plăcerea de a ucide pentru dânsa nu te deranjează, te rog. Dacă ai fericirea de a ucide pe domnul în chestiune, cu atât mai bine. Sunt un om liniştit, cum ştii, şi sunt în stare să aştept. Aspasia va redeveni rezonabilă într-o zi sau alta, şi ea ştie că nu las să mi se protesteze nici cuvântul şi nici poliţele.

După aceste spuse, baronul Wallenstein se sculă, îşi puse paltonul, aprinse o ţigară şi, întinzându-i mâna Aspasiei, îi zise:

— Adio, draga mea!

— La revedere.

— La revedere, evreu neruşinat.

Şi rămase singură cu marchizul.

— Dragul meu, spuse ea, ştii că treaba nu e uşoară?…

— Cu atât mai bine!

— Acest om pe care l-am iubit, acest om pe care îl urăsc şi a cărui moarte o doresc…

— Ei bine?

— E unul din cei mai buni duelişti.

— Ce-mi pasă!

— Trage admirabil cu pistolul.

— Te iubesc… murmură marchizul căzând la picioarele Aspasiei. Spune-mi numele lui.

— Ţi-l voi trimite.

— De ce nu mi-l spui îndată?

— E o idee a mea… Unde te duci de aici?

— Nu ştiu.

— Faci încă parte din clubul Asperges?

— Da.

— Du-te acolo şi aşteaptă-mă.

Şi Aspasia îl concedie pe marchiz.

Acesta plecă suspinând.

Câteva ore fuseseră de ajuns spre a-l face să se amorezeze la nebunie.

Capitolul XI

— Prietene, îi spunea Lucien amicului său, Paul de Vergis, oricât de departe mă pot duce amintirile, mă văd la vârsta de patru sau cinci ani, într-un mare castel toarte trist şi într-o ţară pe care nu o ştiu. Totuşi mi se pare că trebuie să fi fost Anglia sau Scoţia. Îmi amintesc de mama mea. Era aşa de tânără şi de frumoasă, încât s-ar fi spus că e o soră a mea mai mare. Cum am fost despărţit de dânsa? Cu voia ei? Iată ce nu ştiu şi ceea ce nu voi şti probabil niciodată. Cred că-mi amintesc că mama mea plângea uneori când mă lua în braţe. De ce? Încă un mister, a cărui dezlegare nu o voi avea niciodată.

— Dar, în fine, dragul meu Lucien, zise Paul de Vergis, trebuie să-ţi aminteşti ce s-a petrecut când ai fost despărţit de mama ta.

— Nu, căci după ce am adormit în braţele ei, m-am deşteptat pe genunchii unei femei bătrâne, într-o trăsură de poştă, care mergea cu o mare iuţeală. Din acest moment viaţa mea e un adevărat roman, dragul meu Paul.

— Cum asta?

— Copiii uită repede. După ce am chemat-o pe mama mea timp de mai multe ore, câteva zile chiar, am încetat să mai plâng. Acea bătrână femeie avea multă grijă de mine. Aici intervine un gol în amintirile mele. Mă revăd peste câţiva ani, într-un pension, încredinţat unui bun profesor care mă iubea ca pe fiul său. Am rămas la dânsul până la vârsta de şaisprezece ani. Întrebările mele asupra mamei mele, asupra familiei mele, au rămas multă vreme fără răspuns. În fine, într-o zi, domnul Berthoud, aşa se numea acel brav om, mi-a spus:

„— Scumpul meu copil, nu ştiu nimic despre ceea ce mă întrebi. Mi-ai fost încredinţat de un om încă tânăr, care după accent părea a fi

german. El mi-a plătit pe un an înainte, spunându-mi să nu fac nici o economie pentru educaţia dumitale. Anul următor am primit prin poştă cinci mii de franci şi un bilet fără nici o iscălitură. Acei cinci mii de franci, spunea biletul, erau destinaţi pentru plata educaţiei pe al doilea an. Pe măsură ce creşteai, plata făcută regulat, în acelaşi chip, devenea din ce în ce mai mare. Astfel ai învăţat scrima, călăria, limbile moderne, muzica şi desenul. Acum trei luni am primit un bilet cu acelaşi scris ca cel pe care îl primeam în fiecare an. În această scrisoare mi se anunţa că protectorii dumitale misterioşi vor lua o altă hotărâre. Care? Nu ştiu."

— Spunea adevărul, sărmanul om, după cum m-am putut convinge din uimirea ce s-a zugrăvit pe figura lui după câteva zile, când a deschis în faţa mea scrisoarea aşteptată. Această scrisoare era concepută în termenii următori:

„Lucien şi-a terminat studiile. După informaţiile primite, educaţia lui e completă şi e un tânăr cu judecată.

Domnul Berthoud e rugat să-i redea libertatea.

Se alătură aici pensia pe primul trimestru care i-a fost hotărâtă."

În scrisoare se afla un cec de o mie de lire sterline pentru banca David-Humphry et C-ie.

Aveam o sută de mii de franci venit şi încă nu împlinisem şaptesprezece ani.

— Şi n-ai înnebunit? îl întrebă Paul de Vergis.

— Nu. Sărmanul meu profesor avea o fată de paisprezece ani, pe care o iubeam la nebunie şi de care începusem să mă amorezez.

Marie Berthoud era frumoasă şi bună.

Am sărit de gâtul bătrânului şi i-am spus:

„— O iubesc pe Marie, vreau să o iau de nevastă, şi vei trăi cu noi şi vom împărţi averea mea."

Dar acel ciudat om mi-a răspuns surâzând:

„— Nu se însoară nimeni la şaptesprezece ani; de altfel Marie este încă o copilă. Intră în viaţă; termină-ţi instrucţia; învaţă să cunoşti oamenii… poate ne vei uita curând, în mijlocul vârtejului în care te va arunca averea ta; poate îţi vei aduce aminte de noi uneori."

„— Oh!" murmurai eu îmbrăţişându-l.

L-am rugat şi am plâns; dar el a fost de neclintit. Totuşi, cum păream în prada unei mari disperări, consimţi să-mi facă o făgăduială.

„— Să aşteptăm şase ani, îmi spuse el, peste şase ani vei avea douăzeci şi trei de ani şi Marie douăzeci. Dacă tot o vei mai iubi şi atunci, vom vedea."

— Ghiceşti restul, scumpul meu Paul? continuă Lucien. Am călătorit doi ani însoţit de un tânăr profesor. La reîntoarcere mi-am mobilat apartamentul, am intrat în cluburi sub numele de Lucien de Haas, un nume olandez, care mă scutea să spun că nu cunoşteam

adevăratul meu nume, şi că eram fără îndoială un sărman bastard.

Corespondentul misterios al lui Berthoud se adresa acum direct mie, şi el îmi întreise pensia. Nu mai primeam o mie de lire sterline la fiecare trimestru, ci trei mii.

Fericirea mea ar fi fost completă, dacă, la reîntoarcerea mea din Egipt – ultima ţară pe care o vizitasem – aş fi regăsit pe fostul meu profesor şi pe fiica sa. Dar pensionul fusese vândut şi apoi dărâmat. Toate cercetările, mele au fost zadarnice. Un fost camarad de şcoală, pe care l-am întâlnit, mi-a spus că Berthoud murise şi că fata lui se măritase cu un profesor în provincie.

Călătoria şi timpul şterg multe lucruri şi micşorează acuitatea multor sentimente. O iubeam încă puţin pe Marie, dar gândul că ea nu era liberă mă consola.

M-am aruncat în viaţă. Am făcut nebunii, am avut cai de rasă, amante scumpe şi am jucat sume considerabile.

În fine, acum un an m-am aruncat într-o legătură semi-romantică pe care un moment am luat-o drept amor.

— Acum un an? întrebă Paul de Vergis. Va să zică, de asta ai dispărut într-o bună dimineaţă?

— Da, prietene.

— Traiul tău devenise misterios; nimeni nu te mai vedea pe nicăieri.

— Da.

— Ei bine! Eşti fericit?

— Da. Dar nu prin această legătură…

— Nu mai pricep nimic.

— Mai întâi am rupt acea legătură…

— Ah!

— Dar am aranjat lucrurile cum se cuvine, desigur ca un gentilom ce trebuie să fiu.

— I-ai făcut rente?

— I-am trimis o sută de mii de franci într-un plic, cu o scrisoare de adio.

— Bine. Dar de ce această ruptură?

— Nu ghiceşti?

— Nu.

— Fiindcă am regăsit-o pe Marie Berthoud, primul şi singurul meu amor.

— Da.

— Văduvă?

— Deloc; ea n-a fost niciodată măritată; tatăl ei n-a murit. Marie are douăzeci şi unu de ani; e frumoasă ca un înger, mă iubeşte şi ne cununăm peste opt zile în biserica Saint-Eugen. Pricepi?

— Dar cum ai regăsit-o?

— Oh! e o istorie întreagă şi, dacă vrei să o ştii, ia o ţigară, căci e cam lungă.

— Să auzim, zise Paul de Vergis răsturnându-se în fotoliu.

Capitolul XII

Înainte de a înfăţişa povestirea lui Lucien, zis Lucien de Haas, să ne fie permis a schiţa portretul său în câteva linii şi a spune două cuvinte despre viaţa lui.

Lucien avea douăzeci şi patru de ani.

Era un tânăr înalt, cu faţa albă, părul negru şi ochii albaştri.

Surâsul melancolic, talia sveltă, piciorul mic, mâna aristocratică, făceau dintr-însul un adevărat erou de roman.

Lucien îi expuse lui Paul de Vergis, un tânăr ofiţer cu care se împrietenise de câţiva ani, copilăria, educaţia, nebuniile lui din tinereţe şi amorul pentru fiica profesorului său.

Dar nu-i spusese că era generos şi bun, că făcea mult bine, că salvase onoarea unuia din amicii săi deschizându-şi punga.

De asemenea, nu-i spusese că în lume avusese succese nebune, că se putuse căsători cu una din cele mai bogate fete din Paris, dacă ar fi vrut.

În plus, nu-i spusese că avusese un mare curaj şi că în Germania, într-o zi când doi ofiţeri îndrăzniseră să rostească cuvinte necuviincioase la adresa Franţei, el provocase tot regimentul şi se bătuse cu şase în aceeaşi zi.

Lucien era un om blând şi modest, şi vorbea foarte puţin de dânsul.

— Scumpul meu amic, zise el, după ce Vergis îşi aprinse ţigara, spre a ajunge la întâlnirea cu Marie Berthoud, trebuie să-ţi vorbesc mai întâi de legătura pe care am rupt-o de curând.

— Să auzim, zise Vergis.

— Ai auzit vorbindu-se de Aspasia?

— Aspasia!

— Da.

— Cum, dânsa e?

— Da, zise Lucien surâzând.

— „Minotaurul”, cum o numeam.

— Da.

— Atunci tu eşti acela care…

— Da, eu am răpit-o într-o seară, din această lume zgomotoasă unde era admirată. Sau, mai bine zis, dânsa m-a răpit pe mine…

— Ah! Ah! strigă ofiţerul râzând.

— Această femeie, care se lăuda că n-a iubit niciodată şi care-i număra pe acei din admiratorii ei care-şi zburaseră creierii de disperare, a fost cuprinsă de o mare pasiune pentru mine.

— Nu ştiam că eşti tu în cauză, observă Vergis, dar tot Parisul ştia,

ca şi mine, că a făcut o mare pasiune…

— Am trăit un an, reluă Lucien, fără să ne despărţim o oră, apoi a venit plictiseala. Aceste amoruri, pe care trecutul femeii le întunecă mereu, sfârşesc prin a deveni imposibile. Într-o dimineaţă, m-am deşteptat nu numai iubind-o, dar având oroare de dânsa. Cred că şi dânsa, în singurătatea la care se condamnase de bunăvoie, regreta trecutul acelei vieţi zgomotoase pe care o dusese până atunci. Într-o dimineaţă am fugit din casa de pe piaţa Vintimille, unde trăiam amândoi.

Aveam nevoie de aer, vroiam să fiu singur. Timpul era frumos şi mergeam drept înainte. Am coborât astfel strada Clichy, apoi Chaussée d'Antin. Am traversat bulevardele şi am luat-o pe Rue de la Paix, până la Tuileries.

Câţiva copii se jucau sub pomii lipsiţi de frunze. Ici, colo se vedea câte un soldat stând de vorba cu o servitoare.

Deodată m-am oprit uimit; picioarele mi se muiară, iar din cauza emoţiei nu puteam nici să vorbesc. Un bătrân, care abia putea păşi rezemându-se de baston, ţinea la braţ o fată tânără.

Era bătrânul Berthoud! Era Marie!

M-am repezit la dânşii şi l-am strâns pe bătrân în braţe, spunându-i:

„— Nici nu ştii că te-am plâns ca pe un mort!"

El era tot atât de mişcat ca şi mine, şi a trebuit să in loc pe o bancă.

„— Nu sunt mort, mi-a spus dânsul, dar m-am îmbolnăvit în urma nenorocirilor mele."

O priveam pe Marie, care stătea cu ochii plecaţi în pământ.

Mi-au povestit toată viaţa lor din ultimii cinci ani, Berthoud pierduse în falimentul unei bănci mica sa avere. Elevii săi îl părăsiseră unul câte unul; a vândut pensionul.

Timp de un an sau doi a dat lecţii ca meditator, îmbolnăvindu-se de oftalmie, a fost condamnat la repaos forţat.

Acum locuia la doi paşi de acolo, în strada Sourdiere, o străduţă fără aer şi fără soare, ocupând două sărăcăcioase mansarde într-o casă veche.

Din ce trăia?

Ochii înroşiţi ai fetei şi mâinile înţepate de ac mi-au răspuns.

Sărmana copilă cosea câte cincisprezece ore pe zi pentru a câştiga 1,25 franci.

„— Bărbatul dumitale te-a părăsit?" am strigat eu.

„— Bărbatul meu! mi-a răspuns dânsa, dar nu am. Nu m-am despărţit deloc de tatăl meu."

Am luat-o în braţe, am sărutat-o pe frunte şi i-am spus:

„— Te înşeli, bărbatul tău sunt eu."

Apoi, îngenunchind în faţa fostului meu profesor, i-am spus:

„— Tată, cred că nu ţi-ai uitat făgăduiala?"

— Ghicesc restul, îl întrerupse Paul de Vergis. Te însori…

— Peste opt zile.

— Vrei să fiu martorul tău?

— Tocmai pentru că vroiam să-ţi cer aceasta te-am poftit la masă.

— Cine va mai fi?

— Ah! iată, nu ştiu… sau, mai bine zis, nu îndrăznesc… să cred…

— Încă un mister?

— Vai! zise Lucien cu un surâs melancolic. Da!

— Spune-l.

— Închipuieşte-ţi, mi se pare că am descoperit pe unul din protectorii mei necunoscuţi.

— Ah! Ah!

— E un german şi ţi-am spus că un german m-a condus în pensionul lui Berthoud. Se numeşte maiorul Hoff. De când se află la Paris? Nu ştiu. Dar sunt vreo trei sau patru ani de când îl întâlnesc în calea mea. Uneori mă priveşte cu dragoste şi o voce secretă îmi spune că nu-i sunt străin.

— Nu i-ai vorbit niciodată?

— Ba da; dar a răspuns scurt şi chiar cu o asprime ce mi s-a părut forţată.

— Deci ai conchis că maiorul Hoff şi germanul ar putea să fie una şi aceeaşi persoană?

— Da.

— Şi ai vrea să-ţi fie martor?

— Da.

— Unde îl putem întâlni?

— E la clubul Asperges. Dar e aşa mult timp de când nu m-am mai dus pe acolo…

— Fie. Să mergem diseară.

Pe când tânărul ofiţer, Paul de Vergis, se scula, îşi lua pălăria şi se pregătea să se despartă de amicul său, se auzi sunând clopoţelul în anticameră.

Lucien se uită la pendulă, care arăta ora douăsprezece şi un sfert.

— Nu primesc totuşi vizite niciodată aşa de dimineaţă, murmură el.

Pe când făcea această reflecţie, se deschise uşa şi intră un om de vreo şaizeci de ani.

După îmbrăcămintea modestă se vedea a fi un funcţionar. El avea sub braţ un portofel şi o cutie.

— Domnul Lucien de Haas? zise el privindu-i pe cei doi tineri.

— Eu sunt, răspunse Lucien.

— Domnule, reluă bătrânul, sunt unul din casierii casei Davis-Humphry et C-ie.

— Oh! zise Lucien puţin cam mişcat, căci abia de opt zile îşi luase leafa pe trimestru.

— Sunt însărcinat să vă înmânez o sută de mii de franci şi această cutie, zise casierul.

Şi puse cutia şi portofelul pe o masă.

În portofel se afla o scrisoare, pe care Lucien se grăbi s-o deschidă. În plic se afla cheia de la cutie şi o bucată de hârtie parfumată, pe care se vedea că o mână de femeie scrisese aceste rânduri:

„Fiul meu,

Oferă din partea mea, o dată cu urările mele călduroase pentru fericirea voastră, această bijuterie logodnicei tale,

Mama ta.”

Atâta tot.

Lucien îşi trecu mâna pe frunte.

— Şi nu e nici un nume, murmură el.

Apoi, suspinând, deschise cutia şi, atât dânsul, cât şi amicul său Paul de Vergis, se dădură înapoi înmărmuriţi, zărind un adevărat râu de diamante, aşa cum numai o prinţesă putea purta.

Bijuteria valora cel puţin un milion.

Dar Lucien continua să suspine şi o lacrimă străluci în ochii lui.

— Aşadar, mama mea mai trăieşte… zise el, trăieşte!… şi se ascunde de mine… Dumnezeule… ce-am făcut ca să merit această soartă?

Avu apoi un moment de exaltare şi-l luă pe casier de mână spunându-i:

— Domnule, te rog, spune-mi un cuvânt.

Casierul, care tocmai voia să se retragă, se opri uimit.

— Poţi să vorbeşti în faţa domnului, continuă Lucien. E amicul meu şi n-am secrete faţă de dânsul.

— Dar, domnule, murmură casierul, ce vrei să-ţi spun?

— De cât timp lucrezi la banca Davis?

— De patruzeci de ani, domnule.

— Ah! murmură Lucien cu bucurie, atunci ştii totul.

— Ce anume, domnule?

— Să-mi spui totul, continuă Lucien cu exaltare.

— Încă o dată, domnule, spuse casierul, nu te pricep.

— Ascultă, şi mă vei pricepe. La fiecare trei luni îmi remiteţi o sumă importantă.

— Da, domnule.

— De unde vine această sumă?

— Ea e vărsată la sucursala noastră din Londra.

— De către cine?

— Nu ştiu.

— Dar la Londra trebuie să se ştie.

— Mă îndoiesc, zise casierul.

— Stăpânii dumitale trebuie să ştie, sunt sigur.

— Domnule, zise casierul, un singur lucru ţi-l pot spune, căci îmi vine acum în minte.

— Vorbeşte, spuse cu lăcomie Lucien.

— Eram, acum douăzeci de ani, impiegat în casa din Londra. Un om, pe care l-aş recunoaşte, sunt sigur, dacă vreodată îl voi întâlni, s-a prezentat şi a vărsat o sumă considerabilă, din care făcu două părţi. Una era destinată pentru un copil, pe nume Lucien, care era crescut în Franţa; cealaltă trebuia să fie primită chiar la Londra de un om cu un nume indian, Ali-Osmjek. Într-adevăr acesta se prezentă a doua zi. În anul următor, acelaşi personaj a adus o sumă identică; acelaşi indian se prezentă a doua zi.

— Şi în anul următor? întrebă Lucien, a cărui voce tremura de emoţie.

— În anul următor nu mai eram la Londra. Şefii mei îmi dăduseră o slujbă pe care o ocup la banca din Paris.

— Asta e tot ce ştii?

— Tot, îţi jur.

Lucien rămase trist şi gânditor.

— Domnule, zise el în fine, dacă ţi-aş arăta într-o zi pe omul pe care-l bănuiesc a fi acela ce a vărsat fondurile care-mi erau destinate şi dacă l-ai recunoaşte, mi-ai spune?

— N-am făcut nici un jurământ în această privinţă, domnule, replică casierul.

— Deci aş putea să contez pe dumneata?

— Fără îndoială.

— Ah! murmură Lucien, dacă este maiorul Hoff, trebuie să-mi spună unde e mama!

Casierul plecă după ce îşi lăsă numele şi adresa.

Apoi cei doi tineri vorbiră câteva minute şi se despărţiră dându-şi întâlnire pentru seara, la clubul Asperges.

. . . . . .

Întâlnirea fusese fixată pentru ora zece şi jumătate.

Dar Lucien nu sosi decât la miezul nopţii. Cauza acestei întârzieri era, de altfel, foarte naturală.

El prânzise şi petrecuse seara cu bătrânul Berthoud şi fiica sa şi cei doi îndrăgostiţi se pierduseră făcând visuri de fericire.

Lucien intră în sala de fumat a clubului. El era membru al clubului de trei ani. Era cunoscut ca bogat, era tânăr şi drăguţ.

Avea deci tot ce îi trebuie ca să aibă mulţi prieteni.

Cu toate acestea, când intră, dacă ar fi fost mai puţin preocupat de fericirea sa şi de maiorul Hoff, pe care-l căuta cu privirea, el ar fi observat că sosirea sa fusese primită într-un chip ciudat.

Amicul său, Paul de Vergis, îi întinse mâna cu oarecare tristeţe.

Nimeni nu se deranja pentru dânsul.

Toată atenţia fusese concentrată asupra unui membru al clubului, tânărul marchiz de Rouquerolles, care ţinea discursuri stranii.

Puţin cam mirat, Lucien trase cu urechea la cuvintele marchizului de Rouquerolles. Acesta spunea:

— Într-adevăr, domnilor, aceste lucruri nu se petrec decât la Paris. Într-o bună zi, un om apare în lume. Mâinile lui sunt pline de aur; venit în mod misterios, şi-a luat un nume, deşi n-a avut niciodată unul, are îndrăzneala aventurierilor; e primit în toate părţile şi are amici.

Lucien tresărise la aceste din urmă cuvinte.

— Acum, prieteni, continuă marchizul, dacă într-o dimineaţă vi se spune: „Acest domn este un hoţ… un escroc… sau fiul unei curtezane celebre… aurul pe care-l cheltuieşte e produsul ruşinii…”, ce veţi răspunde?

— Mergi cam departe, Rouquerolles, zise un tânăr.

— Cu atât mai râu, răspunse marchizul, amorezat cum sunt de farmecele Aspasiei, rolul de executor e foarte onorabil.

Lucien era puţin palid.

Cu toate acestea, el stătu liniştit şi rosti cu blândeţe, privindu-l pe marchiz:

— Pe cine vrei să execuţi, Rouquerolles?

— Pe un om care poartă un nume de împrumut.

— Sunt mai mulţi din ăştia pe lume.

— Un om care şi-ar putea arăta misterul averii sale.

Lucien se înfiora, dar se stăpâni.

— Un om, în fine, termină marchizul, pe care-l presupun a fi fiul unei curtezane, şi dacă nu-mi dovedeşte contrariul…

Lucien se sculă la aceste din urmă cuvinte.

Dar nu pronunţă nici un cuvânt şi aşteptă.

Atitudinea sa era teribilă şi toţi cei care-l înconjurau pricepură că se desfăşura o dramă neobişnuită.

Capitolul XIII

Timp de câteva secunde, s-ar fi putut auzi şi zbârnâitul unei muşte în salonul clubului. Se făcuse o tăcere de moarte.

Marchizul de Rouquerolles rupse cel dintâi tăcerea.

— Nu acuz, zise el, fără să dau acelora pe care-i acuz dreptul de a se apăra.

— Pe cine acuzi? zise Lucien.

— Pe dumneata, răspunse cu răceală marchizul.

Acest cuvânt fu scânteia care dădu foc minei ce explodă.

— Marchize, zise Lucien, îmi trebuie tot sângele dumitale şi te voi

ucide mâine.

— E dreptul dumitale, răspunse marchizul.

— Dar, reluă Lucien, mai înainte vreau să-ţi rosteşti acuzaţia.

— Ţii la asta? răspunse Rouquerolles în batjocură.

— Da.

— Nu te numeşti Lucien de Haas, ci simplu Lucien.

— Apoi?

— Alt nume n-ai.

— Şi mai departe?

— Eşti un bastard…

— Asta nu ştiu nici eu, nici dumneata.

— Eşti fiul unei femei pierdute.

— Destul! strigă Lucien.

Şi repezindu-se la marchiz, îi dădu o palmă. Apoi, întorcându-se spre asistenţi, care erau trişti, le spuse:

— Domnilor, acest om, care ieri încă se numea amicul meu, căruia nu i-am făcut nici un rău, comentează în mod laş secretul naşterii mele. O asemenea insultă nu se spală decât cu sânge. Dar am trăit printre dumneavoastră şi, de când mă cunoaşteţi, poate vreunul să-mi spună vreo acţiune a mea care să nu fie aceea a unui gentilom? Nu, nu-i aşa?

— Desigur că nu, murmurară mai multe voci.

— Te consider ca pe cel mai drag şi cel mai bun dintre oameni, zise Paul de Vergis. Ai fost insultat, voi fi martorul tău. Care e al doilea martor, domnilor?

Dar atunci se petrecu un fapt nemaipomenit.

Nimeni nu răspunse. Nimeni nu se oferi să fie martorul lui Lucien.

Şi nenorocitul tânăr, scoţând un ţipăt, îşi puse amândouă mâinile pe piept, ca şi cum ar fi fost lovit de moarte.

— Mamă, murmură el, mamă! tu pe care nu te cunosc, dar pe care te revăd frumoasă, surâzătoare şi maiestuoasă, ca o fiică de rege în amintirile copilăriei mele, mamă, nu se va prezenta deci nimeni spre a-ţi ajuta copilul să se răzbune?

Pe când spunea acestea, un om intră în sală. Era un om de 38–40 de ani, de o frumuseţe palidă şi tristă, îmbrăcat cu o redingotă încheiată milităreşte.

— Bun! murmură un tânăr, iată un altul. Morţii învie.

— Şi cei vii se întorc din călătorie, răspunse noul venit.

Acest personaj, asupra căruia se concentrase atenţia generală, fusese cu şapte sau opt luni mai înainte eroul şi victima unei greşeli.

Era numit maiorul Avatar.

Ofiţer rus, mai mult timp prizonier în Caucaz, maiorul fusese prezentat la club de către marchizul de B.

Timp de mai multe săptămâni, oaspete de nevoie al emirului din

Circazia, fusese departe de Paris.

Se ascultaseră cu entuziasm povestirile captivităţii sale, şi se povestiseră aventurile lui romantice.

Apoi, într-o dimineaţă, maiorul Avatar fusese arestat şi se răspândise zvonul că ofiţerul rus nu era altcineva decât un ocnaş celebru, anume Rocambole, evadat cu câteva luni înainte de la Toulon.

Parisul fusese foarte mişcat timp de câteva săptămâni, apoi se făcuse lumină.

O mare dramă, o femeie celebră odinioară, sub numele de Baccarat, declarase că maiorul Avatar nu seamănă deloc cu Rocambole.

Cuvântul contesei Artoff nu era pus la îndoială de nimeni.

Maiorul Avatar fusese reabilitat şi, mai mult ca oricând, clubul Asperges era mândru de a-l număra printre membrii săi.

Deci, sosise maiorul Avatar.

— Domnilor, zise el cu răceală, ce se petrece aici? Mi se pare că e oarecare agitaţie.

— Maiorule, zise Paul de Vergis, te voi pune la curent, dintr-un singur cuvânt. Amicul meu Lucien de Haas a dat o palmă marchizului de Rouquerolles.

— Bine.

— Sunt unul din martorii lui Lucien.

— Şi-l căutaţi pe al doilea?

— Da.

— Nu mai căutaţi, zise maiorul Avatar. Mă ofer eu.

— Domnule, strigă marchizul de Rouquerolles, în familia mea nimeni n-a dormit cu o palmă primită. Afară e lună. Ce zici de o plimbare la pădure…

— Sunt la ordinele dumitale, zise Lucien.

— Cu spada, până ce unul din noi moare, urmă marchizul de Rouquerolles.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, răspunse Lucien.

*

* *

După zece minute, marchizul de Rouquerolles şi doi din prietenii săi se urcau în trăsură.

Lucien, Paul de Vergis şi maiorul Avatar îi imitară şi cei doi adversari zburară spre pădure cu martorii lor.

— Dar care a fost cauza certei? întrebă maiorul Avatar, adică chiar Rocambole, căci dânsul era.

— Marchizul a insultat-o pe mama, răspunse Lucien.

Rocambole avea acel tact pe care-l are omul din lumea mare.

Să întrebe mai mult ar fi fost o insultă.

— Bine, zise el, te pricep.

Paul de Vergis locuia în strada Colisée.

Se trecu pe la dânsul spre a se lua spadele.

La ora două după miezul nopţii ei sosiră la Bois prin partea de pe şoseaua împărătesei, singura care nu se închide noaptea.

La ora aceea pădurea e pustie, gardiştii culcaţi şi platoul de lângă lac se dovedi locul cel mai nimerit pentru duel.

Acolo se opriră trăsurile.

Iritarea celor doi adversari era atât de mare, încât nimeni nu se gândi să prelungească preliminariile. Se traseră la sorţi spadele.

Sorţii fură favorabili marchizului de Rouquerolles. Prin urmare, trebuiau să se bată cu armele lui. Era aşa de frig încât au trebuit să se bată în redingotă. Maiorul Avatar dădu semnalul de începere a luptei. Amândoi erau curajoşi şi ştiau bine să se lupte. Timp de două minute nu se auzi decât zgomotul spadelor, apoi, deodată, Lucien îi zise marchizului:

— Domnule, peste câteva secunde, unul din noi va fi mort; ai putea să-mi spui în acest moment suprem motivul care te-a împins să mă insulţi astfel?

— Aspasia mi-a făgăduit că mă va iubi, dacă te ucid! răspunse marchizul.

Şi, dând o lovitură în acel moment, spada se înfipse în pieptul lui Lucien.

Dar acesta nu căzu. Lucien nu scăpă spada din mână şi, asemenea marchizului de Rouquerolles, se puse repede în gardă.

Lucien murmură:

— Aspasia nu se va putea ţine de făgăduiala.

Şi, dând o lovitură la rândul său, marchizul scoase un ţipăt şi căzu mort la pământ.

Imediat căzu şi Lucien, vărsând un val de sânge.

Capitolul XIV

Înainte de a merge mai departe şi spre a înţelege mai bine povestirea noastră, să relatăm cum se face că maiorul Avatar se găsise, la momentul oportun, la club spre a servi ca martor lui Lucien de Haas.

Pentru aceasta trebuie să ne întoarcem la momentul în care Rocambole, drept doctor, intrase în castelul Rochebrune, condus de Jacquot.

Acesta îl duse pe Rocambole lângă bătrânul Bob, care era pe moarte.

Intendentul fusese culcat pe patul în care dormise milady.

Haina cea roşie, masca de ceară şi lanţurile care zăceau la pământ şi îl minunau pe Jacquot, pe Mariane bucătăreasa şi pe valetul

Saturniu, care nu puteau pricepe de ce Bob se îmbrăcase astfel, îi dădură lui Rocambole, care ştia povestea Vandei, dezlegarea enigmei.

Bob era fantoma care îi apăruse Vandei, crezând că o are în faţa ei pe milady.

Rana lui Bob se explica de asemenea.

Milady intuise că fusese descoperită şi glonţul care lovise pretinsa fantomă fusese tras de dânsa sau de misteriosul tovarăş cu care Jacquot o văzuse plecând în acea dimineaţă.

Din acel moment Rocambole îşi spuse:

„Acest om care juca un asemenea rol şi ordona, în numele mormântului, de a restitui averea furată, a rămas credincios moştenitorilor spoliaţi, adică ţigăncii Gipsy. Acest om îmi va spune totul şi-i voi putea continua opera."

Rocambole observase toate acestea într-o clipă şi înainte ca Bob să-l privească.

El nu minţea de altfel decât pe jumătate afirmând că e doctor, căci moştenise o parte din cunoştinţele chirurgicale ale lui sir Williams, primul său profesor, şi ştia, la nevoie, să panseze o rană şi să facă o amputaţie.

El îl examină pe rănit, cercetă gaura glonţului şi rămase pe gânduri.

— Va muri, domnule? întrebă Jacquot.

— Nu ştiu, răspunse brusc Rocambole, dar trebuie să-mi dai cele necesare unui prim pansament. Apoi vom vedea.

Bob îşi recăpătase cunoştinţa, iar ultimele cuvinte ale lui Rocambole făcură să treacă un fulger de speranţă prin ochii săi.

În acel moment să se fi deşteptat instinctiv dorinţa de a trăi?

Sau era o dorinţă de răzbunare?

Poate şi una şi alta, căci îl privea pe Rocambole cu aviditatea unui om care îşi aşteaptă destinul.

Rocambole ceru să i se aducă un vas cu apă, spălă rana, deschise trusa pe care o avea întotdeauna la dânsul şi extrase glonţul.

Apoi, după ce pansă rana, îi spuse lui Jacquot şi celorlalţi servitori:

— Am nevoie să fiu singur cu bolnavul.

Cei trei ieşiră.

Rocambole încuie uşa şi se aşeză la căpătâiul lui Bob.

Acesta murmură câteva cuvinte abia articulate.

— Cred că voi muri, zise el.

— Rana dumitale e gravă, spuse Rocambole, nu pot să afirm că ea nu e mortală, dar în orice caz mai ai o oră sau două de trăit.

Privirea lui Bob străluci.

Rocambole pricepu că trebuia să se grăbească.

Ceea ce voia el era spovedania muribundului şi, spre a o obţine, trebuia cât mai repede să-i câştige încrederea.

De aceea el îi spuse în limba engleză:

— Îţi aduc veşti de la ţiganca Gipsy, domnule Bob.

La aceste cuvinte, rostite în limba lui maternă, la acest nume ce răsuna deodată în urechile lui, Bob se sculă puţin şi-l privi pe Rocambole cu un aer speriat.

— Gipsy, murmură el, Gipsy!

— Da, nepoata lui miss Ellen.

— Miss Ellen? continuă Bob, cine vorbeşte de miss Ellen?

— Eu.

— Cine eşti? murmură bătrânul intendent.

— Un om care vrea, ca şi dumneata, să-i silească pe hoţi a restitui…

— Ah! o cunoşti deci pe Gipsy?

— Am salvat-o acum cincisprezece zile din mâna Sugrumătorilor.

La cuvântul sugrumător Bob deveni palid.

— Taci!… Nu-mi vorbi de dânşii… zise el cu furie.

Apoi avu un acces de neîncredere.

— Oh! nu te cred, zise el.

— Nu mă crezi?

— Nu.

— De ce? întrebă Rocambole cu blândeţe.

— Fiindcă milady te-a trimis. Vrei să ştii… Dar nu ştii nimic…

Rocambole luă mâna bătrânului.

— Nu vrei deci să continui opera dumitale? îi zise el.

El dădu din cap:

— Milady şi complicii săi ţin lumea în mână, zise el. Frantz e cu dânsa… Frantz, asasinul!…

Avu un hohot de râs şi adaugă:

— Maiorul Hoff, cum e numit!

Acest nume intră în urechile lui Rocambole spre a nu mai ieşi.

— Domnule Bob, mai spuse Rocambole cu blândeţe, mă crezi deci un complice al lui milady?

— Da.

— Şi dacă îţi voi dovedit contrariul?

Bob îl privea tot cu neîncredere. Totuşi o rază de speranţă străluci în ochii săi.

— Un om şi o femeie au petrecut noaptea aici, alaltăieri.

Bob tresări:

— Ştii asta, zise el în sfârşit.

— Femeia mi-a spus totul… şi de aceea am venit…

Privirea lui Bob încetă de a fi plină de neîncredere. Dar ea se fixă pe faţa lui Rocambole, ca şi cum ar fi vrut să evalueze hotărârea lui Rocambole.

— De ce te interesezi de Gipsy? întrebă el.

Rocambole pricepu că trebuie să spună o minciună.

— Fiindcă o iubesc, răspunse el.

Aceste cuvinte îl liniştiră cu totul pe Bob.

— Te cred, zise dânsul, dar vei avea curajul să lupţi contra lui milady?

— Da.

Accentul lui Rocambole era hotărât, iar în privirea lui se citea multă energie.

Bob avea încredere într-însul.

— Voi muri, murmură el, şi nu voi avea timp să-ţi vorbesc… dar am scris odată istoria lui miss Ellen.

— Unde e?

— Într-o casetă ascunsă sub marmura de la sobă.

Vocea i se stinse, privirea i se întunecă. Delirul era aproape.

Rocambole sună clopotul cu violenţă.

— Mă duci în odaia domnului Bob, zise Rocambole.

Bob deschise ochii şi privirea lui, fixată asupra servitorului, confirmă ordinul dat de Rocambole.

— Poftim, domnule doctor, zise Jacquot.

Rocambole îl urmă.

Capitolul XV

Urmându-l pe Jacquot, Rocambole ajunse la etajul al doilea al castelului.

În odaia intendentului Bob, pe care o ocupase timp de şase ani, domnea o mare dezordine; de obicei aici nimeni nu pătrundea.

Indicaţiile pe care le dăduse lui Rocambole se dovediră precise, încât acesta nu avu nevoie să caute şi să dea la o parte mobilele.

El se duse drept la sobă şi examină marmura.

La prima vedere era lipită perfect. Totuşi, după o examinare minuţioasă, Rocambole găsi o crăpătură în care încăpea vârful unui cuţit.

Jacquot stătea în spatele lui Rocambole, nemişcat, întrebându-se ce va face acesta.

Dar Rocambole, întorcându-se spre el, îl fixă cu acea autoritate cu care pleca toate frunţile.

— Cum te numeşti, întrebă el.

— Jacquot, domnule.

— Eşti de aici?

— Nu, din Campiegne.

— De cât timp serveşti în această casă?

— De aproape doi ani.

— Îţi spun, zise cu răceală Rocambole. Bob va muri şi milady nu va mai veni pe la castel.

— Oh! domnule, răspunse el tânguindu-se, să fie cu putinţă una ca asta?

— Sunt absolut sigur.

— Ce-mi spui, domnule? Voi fi deci fără loc?

— Nu, spuse Rocambole, căci am nevoie de un servitor şi te iau în serviciul meu.

Jacquot sări în sus de bucurie.

— Te voi duce la Paris, urmă Rocambole.

— Ah! domnule…

— Dar cu o condiţie.

— Oh! tot ce vei dori… De altfel, îmi cunosc bine meseria.

— Nu te iau pentru asta.

— Atunci pentru ce? întrebă Jacquot.

— Ca să mi-o arăţi pe milady, dacă o vom întâlni.

— Asta e simplu, răspunse cu naivitate Jacquot.

— Acum ai un cuţit?

Servitorul scoase din buzunar un cuţit şi i-l dădu lui Rocambole.

Acesta îl luă şi adaugă:

— Justiţia a fost înştiinţată?

— Nimeni nu s-a gândit încă la asta.

— Ei bine! du-te la bucătărie şi spune că medicul se teme că

bolnavul va muri dacă jandarmii şi judecătorul vor veni prea târziu.

— Oh! domnule, răspunse Jacquot, nu e pericol să vină aşa de repede; capitala departamentului e la trei leghe de aici şi comuna cea mai apropiată la două leghe.

— Nu-i nimic, trebuie să te duci.

Jacquot părăsi încăperea, lăsându-l pe Rocambole singur.

El îngenunche în faţa plăcii de marmură şi înfipse cuţitul în crăpătură.

Dar în zadar, nu se desprinse.

Se gândi că în crăpătură trebuie să fie ascuns vreun resort.

Într-adevăr, cuţitul întâlni un obstacol şi apăsă pe el.

Deodată marmura se clătină şi se deschise, ca şi cum ar fi fost capacul unei cutii.

Rocambole văzu în deschizătură o cutie de metal, pe care o luă.

După greutatea ei, pricepu că nu cuprindea decât manuscrisul de care-i vorbise Bob.

Cutia era închisă şi părea foarte greu de deschis.

Rocambole nu pierdu timpul.

El puse cutia în buzunarul mare al paltonului, închise placa de marmură şi coborî la etajul întâi.

Bob era în agonie.

Cu toate acestea, văzându-l pe Rocambole, delirul îl părăsi pentru moment.

Rocambole îi arătă cutia.

O rază de bucurie străluci în ochii muribundului.

Apoi el avu puterea să-şi ducă mâna la gât, după care căzu cu capul pe pernă, suspină şi muri.

Dar Rocambole pricepuse.

Bob avea la gât o panglică de mătase de care era legată o cheie. Era cheia de la cutia metalică, pe care Rocambole o luă.

Închise apoi ochii mortului şi sună.

Servitorii sosiră şi, aruncându-şi privirea spre pat, pricepură că bătrânul intendent murise.

*

* *

Rocambole avea un paşaport legal pe numele maiorului Avatar.

În loc de a părăsi castelul imediat după moartea lui Bob, el aşteptă, din contră, sosirea justiţiei care, spre seară, veni la castel.

Depoziţia lui fusese foarte clară.

Coborâse la o staţie vecină, spre a-şi satisface curiozitatea de arheolog, căci i se semnalase castelul de Rochebrune drept un model de arhitectură feudală.

Se îndreptase spre Rochebrune şi găsise la poartă un grup de

oameni foarte mişcaţi.

Cum ştia puţină medicină, a crezut de datoria sa să vină în ajutorul rănitului.

Dar, din nenorocire, rana era mortală şi ştiinţa neputincioasă.

Maiorul Avatar fu felicitat de judecătorul care trecu ta anchetarea cazului.

Se dresă un proces verbal despre fuga lui milady, asupra căreia planau presupunerile cele mai grave, căci Bob nu făcuse nici o revelaţie înainte de a muri.

În fine, se puseră sigilii la toate camerele castelului şi se comunică maiorului Avatar că era liber să se retragă.

Rocambole părăsi deci castelul pe la orele opt seara, împreună cu Jacquot.

Trenul spre Paris trecea pe la orele zece.

Jacquot fu instalat într-un vagon de clasa a III-a.

Rocambole luă un cupeu pentru el singur.

Numai după ce trenul se puse în mişcare, Rocambole deschise cutia.

Cutia cuprindea un mic caiet galben, scris foarte mărunt, dar totodată foarte citeţ.

Era scris în limba engleză.

Sub caiet se afla un medalion.

Medalionul conţinea portretul unei femei sau mai bine zis al unei tinere fete, de o frumuseţe răpitoare.

Într-un colţ se aflau scrise cuvintele:

„Miss Ellen Perkins, la vârsta de 16 ani”.

Rocambole examina mult timp scrierea, apoi deschise caietul şi citi:

Capitolul XVI

Manuscrisul lui Bob era astfel conceput:

ISTORIA UNEI PARICIDE

„Crăciunul anului 183… a fost celebru, chiar la Londra, prin ceaţa deasă care a domnit două zile, învăluind edificiile, oprind circulaţia trăsurilor şi obligându-i pe poliţişti să-şi schimbe bastonul cu o torţă.

De la orele cinci, din ajun, se închiseseră toate magazinele în oraş.

Funcţionarii se retrăseseră cu urări de sărbători fericite adresate stăpânilor lor, iar patronii se îndreptaseră spre casă.

Dintre toate sărbătorile, englezii ţin mai mult la Crăciun. E o sărbătoare de familie.

Nimeni nu caută în timpul Crăciunului petreceri în afara casei. Teatrele sunt închise, străzile pustii, fiecare stă în casă.

Nimeni n-a observat la început ceaţa fără precedent poate, care se lăsase încetul asupra Londrei.

Pe la orele nouă seara, trăsurile încetară să mai circule,

nemaiputând înainta şi aşteptară ca ceaţa să se risipească.

Dar ceaţa, în loc să se risipească, se îngroşa din ce în ce.

Numai o tânără fată, înfruntând-o, mergea drept înaintea ei, cu un pas repede şi cu mâinile întinse, spre a nu se lovi de ceva.

Totuşi un moment se opri la uşa unei cârciumi şi apoi intră.

Stabilimentele de acest soi nu sunt frecventate decât de oameni din popor.

Rar un om mai acătării îndrăzneşte să intre într-un asemenea local.

O femeie nobilă sau una din burghezie n-ar trece pragul unei cârciumi nici pentru o coroană, chiar a unui imperiu.

Totuşi, tânăra fată intră.

— Domnule, zise ea cârciumarului, ai putea să-mi spui unde mă aflu?

— Eşti la Charing-Cross, îi răspunse acesta, examinând-o cu mirare.

Într-adevăr, tânăra fată, frumoasă şi mândră patriciană, era îmbrăcată ca tinerele miss ce se întâlnesc în parcul Saint James, la Covent Garden sau la Druryhane.

— Mulţumesc, zise ea. Voi găsi drumul.

Şi făcu un pas spre uşă.

— Miss, ceaţa n-are secrete pentru mine. Oriunde ai avea locuinţa, sunt în stare să te conduc.

Tânăra fată îl privi pe acel om.

Sunt simpatii instantanee, atracţii de care nu-ţi poţi da seama.

După ce-l privi, ea tresări.

Poate că acest om, care-i era necunoscut, se supusese unui sentiment de aceeaşi natură, dacă vrea să părăsească masa la care stătea, oferindu-i serviciile sale.

Era un om de aproape treizeci de ani, cu faţa brună, cu ochii negri, fascinanţi, cu dinţii albi şi ascuţiţi.

Era de talie mijlocie.

Costumul, din cele mai simple, era acela al unui stăpân de barcă.

Totuşi patriciana îşi aplecă ochii sub privirea lui şi murmură câteva cuvinte de refuz.

Dar acest om îi luă braţul şi-i spuse cu autoritate:

— Haide… Te voi conduce…

Şi o târî afară din cârciumă.

Lucru ciudat! Tânăra fată, deşi începuse să tremure, nu-şi scoase braţul de sub al lui.

Se aflau deja în mijlocul cetii, departe de cârciumă, şi fata nu se gândea să scoată nici un ţipăt.

— Unde stai? întrebă el.

— În Piccadilly.

— Haide…

— Dar, domnule…

— Miss, zise acest om straniu, poţi să ai încredere în mine. Sunt un prieten.

Vocea lui devenise armonioasă şi blândă şi tânăra fată tresări din nou.

— Un amic sigur şi credincios, termină acel om.

— Cum poţi fi un amic, domnule, zise ea, tremurând. Nici nu mă cunoşti!

— Se poate, dar când te-am văzut intrând în cârciumă, s-a petrecut în mine ceva imposibil de descris şi am priceput că la un cuvânt al dumitale ţi-aş putea deveni sclav pentru totdeauna.

— Domnule…

Marinarul îndrăzni să-i strângă braţul.

— Îţi repet, zise el, sunt amicul dumitale.

Tânăra fată suspină şi murmură:

— Mă numesc miss Ellen, n-am prieteni şi sunt o sărmană dezmoştenită.

— Dezmoştenită, dumneata?

— Da, zise ea mişcată de accentul trist cu care îi pusese întrebarea.

— Dumneata, reluă el, aşa de tânără şi de frumoasă, fiica unui pair, poate… dumneata… dezmoştenită?

— Eu, zise ea.

Ciudatul om se opri deodată.

— Te numeşti miss Ellen? întrebă el.

— Da.

— Spune-mi sincer, drept cine mă iei?

— Nu ştiu, murmură ea.

— Mă crezi un matelot?

Şi mâna lui fină mângâie mâna fetei, ca şi cum ar fi vrut să-i dovedească că acea mână nu era aceea a unui meşteşugar.

Ea tresări şi mai tare.

— Îţi voi spune mai târziu cine sunt, zise el, dar pot mult…

— Te cred, zise ea cu convingere.

— Eşti dezmoştenită, ai spus?

— Da.

— De ce?

— Fiindcă sunt cea mai mică, tata nu mă iubeşte şi, în virtutea legilor nobilimii engleze, a dat imensa sa avere vărului meu, care e logodit cu sora mea.

— Ah! adevărat? întrebă necunoscutul cu un fel de răget în voce.

— Adevărat! murmură miss Ellen.

— Şi te supui acestei poziţii umilitoare?

— Trebuie să accept ceea ce nu pot opri.

— Şi dacă ţi-ar sosi un prieten din cer?

— Din cer sau din infern, murmură miss Ellen, simţind că se

deşteaptă într-însa o ură neîmpăcată.

Necunoscutul o luă de mână şi-i zise:

— Priveşte-mă!

Se aflau tocmai sub un felinar, a cărui lumină străbătea prin ceaţă şi lumina faţa însoţitorului fetei.

— Miss Ellen, mai spuse acest om straniu, te iubesc…

— Oh! zise ea cu o voce înăbuşită.

— Te iubesc şi vreau să te văd bogată… vreau să culc la pământ pe acei care te-au călcat în picioare… Care e numele tatălui dumitale, miss Ellen?

— Comandorul Perkins.

— Bine, zise necunoscutul. Vei auzi vorbindu-se de mine… Iată-ne în Piccadilly. Cheamă poliţistul a cărui torţă o vezi şi-ţi va lumina calea. La revedere, miss Ellen… la revedere… te iubesc…

Şi îndrăzni să o ia de talie şi s-o sărute cu foc pe buze.

Miss Ellen scoase un ţipăt…

Dar acel om dispăruse în ceaţă."

Capitolul XVII

„Care fură urmările acestei întâlniri? continua manuscrisul lui Bob.

Aceasta a fost şi va fi pentru totdeauna un mister.

Dar după câteva luni miss Ellen se afla într-un vechi palat din Glasgow, în Scoţia, lângă tatăl ei, comandorul Perkins.

Comandorul era aproape un bătrân.

El se însurase când avea aproape cincizeci de ani cu o femeie tânără, care murise subit la naşterea celei de-a doua fiice, adică născând-o pe miss Ellen.

Cea mai mare se numea miss Anne.

Bătrânul ofiţer o adora. El o iubea foarte puţin pe miss Ellen, ba avea chiar un fel de aversiune pentru dânsa.

Câteva persoane, cu rea intenţie fără îndoială, pretinseseră că miss Ellen era un copil al amorului şi că comandorul era străin de naşterea ei.

Deci, câteva luni după această stranie întâlnire pe care o avusese pe străzile Londrei, în ajunul Crăciunului, am fi găsit pe miss Ellen la Glasgow.

Comandorul era scoţian de origine.

Atâta timp cât fusese în activitate, el locuise în timpul concediului său într-un hotel din Piccadilly, la Londra.

Dar de cinci luni de când se află în retragere, venise să locuiască la Glasgow, în casa părintească.

Epoca căsătoriei lui miss Anne se apropia.

Vărul ei, lordul Evandah, era amorezat de dânsa, şi stăruise atâta pe lângă bătrânul comandor încât, deşi miss Anne n-avea decât 17 ani,

consimţise la căsătoria lor.

Miss Anne, împreună cu logodnicul ei şi o damă de companie, plecaseră la Londra spre a târgui trusoul.

Miss Ellen rămăsese singură cu tatăl ei.

Ea se schimbase mult.

Culoarea ei fragedă făcuse loc unei palori morbide, ochii îi erau încercănaţi, abia putea să meargă, acuzând dureri mari, şi luase aceasta drept pretext spre a nu se mai îmbrăca.

Mereu într-o rochie largă de casă, petrecea zile întregi culcată pe un fotoliu, în holul mare al tristei locuinţe.

De altfel, comandorul Perkins se ocupa foarte puţin de miss Ellen, abia o întreba ce mai face, şi el nu se gândea decât să-i vină curierul din Londra care-i aducea în fiecare zi câte o scrisoare de la iubita lui Anne.

Servitorii comandorului erau numeroşi.

Ei se compuneau dintr-un intendent, pe nume Bob, şi femeia lui, un valet numit Frantz, care era de origine germană, şi câţiva servitori subalterni, care nu ieşeau din bucătărie şi nu veneau în contact cu stăpânii for.

Frantz părea foarte devotat lui miss Ellen.

Cu toate acestea, el nu era în serviciul comandorului decât de câteva luni.

Sosise la câteva zile după întâlnirea dintre miss Ellen şi acel necunoscut.

Frantz pleca în fiecare zi la aceeaşi oră. Se ducea la poştă, de unde lua o scrisoare pe care o dădea pe ascuns lui miss Ellen.

Uneori, citind aceste scrisori, miss Ellen plângea în abundenţă.

Într-o seară, comandorul moţăia într-un fotoliu lângă sobă.

Miss Ellen suferea mai mult ca de obicei. Vru să se ridice din fotoliu, dar nu avu putere şi scoase un ţipăt.

La acel ţipăt comandorul se deşteptă.

— Ce ai, draga mea? zise el supărat.

— Nimic, murmură ea. O durere în inimă… poate.

Şi scoase un nou ţipăt.

Comandorul sună clopotul.

Frantz intră.

El schimbă cu tânăra sa stăpână o scurtă privire şi, fără îndoială, ea pricepu această privire, căci îşi înăbuşi ţipetele şi se prefăcu liniştită.

— Sora dumitale se mărită peste o lună, zise cu bruscheţe comandorul. Vezi să, nu fii bolnavă tocmai atunci.

— Mă voi sili, murmură miss Ellen, aruncând pe furiş o privire plină de ură asupra tatălui ei.

Acesta se sculă, îşi luă bastonul şi pălăria şi adăugă cu un ton aspru:

— E târziu… te sfătuiesc să te duci în odaia ta şi să te culci.

Miss Ellen nu răspunse.

Comandorul ieşi din salon, şi se duse în apartamentul său.

Abia o lăsă pe fiica sa singură şi aceasta începu să scoată ţipete.

Frantz reveni.

— Pune-ţi batista în gură, zise el, altfel suntem pierduţi.

Aceste cuvinte o înspăimântară pe miss Ellen în aşa măsură încât încetă să ţipe şi, privindu-l pe Frantz, îl întrebă:

— Crezi că se apropie ora?

Frantz făcu din cap un semn afirmativ.

— Dumnezeul meu! murmură ea speriată, şi dânsul… nu vine!

— Va fi aici peste trei zile.

Şi Frantz o luă pe miss Ellen în braţe.

Ea scoase un nou ţipăt, dar acesta fu cel din urmă. Îşi puse batista în gură muşcând-o cu furie.

Frantz o duse ca pe un copil.

— Camera dumitale e prea aproape de a tatălui dumitale, aşa că te voi duce la etajul al doilea."

*

* *

„Comandorul Perkins nutrea, după cum s-a putut vedea, o ură instinctivă faţă de miss Ellen.

Totuşi, în unele momente, când această ură îl ducea prea departe, se liniştea şi-i era ruşine de purtarea lui.

În acea seară, după ce se culcă, îşi aminti că fusese prea brusc cu fata lui şi fu cuprins de remuşcări.

Stinsese lumânarea, trecuse o oră şi el tot nu închisese ochii.

Deodată i se păru că aude plânsete înăbuşite.

Comandorul se ridică din perne.

El se sculă, aprinse o lumânare şi se îndreptă spre odaia fiicei sale.

Plânsetele erau mai distincte. Camera era goală.

Plânsetele păreau să vină de la etajul de sus.

Cu sudoarea pe frunte, comandorul se urcă pe scară, ajunse în sală şi, călăuzit de ţipetele înăbuşite, se apropie de o uşă întredeschisă, de unde ieşea o rază de lumină.

Apoi deschise uşa…

Avu atunci înaintea ochilor un spectacol straniu.

Miss Ellen, se zvârcolea în pat, fără altă asistenţă decât aceea a lui Frantz, în durerile supreme ale naşterii.

Şi comandorul, scoţând un ţipăt, căzu pe spate murmurând:

— Mizerabilo!"

*

* *

În vreme ce Rocambole a ajuns în acest loc cu citirea manuscrisului lui Bob, trenul intră în gara Paris. Era miezul nopţii.

Rocambole amână pentru mai târziu continuarea lecturii manuscrisului, pe care îl băgă în buzunar.

Apoi, ieşind din gară, se urcă într-o trăsură şi se duse în strada Saint-Lazare, unde îşi închiriase, pe numele maior Avatar, un mic apartament.

Jacquot se urcase pe capră, alături de birjar.

Rocambole intră în casă.

Dar el nu se culcă şi nu continuă citirea manuscrisului, pe care îl închisese în biroul său.

Din contră, se îmbrăcă în haine de oraş spunându-şi:

„Cred că Bob, murind, a desemnat pe Frantz, sub numele de maiorul Hoff. Acest maior face parte din clubul Asperges, unde sunt şi eu membru.

Să mergem acolo!”

Capitolul XVIII

Se ştie ce s-a petrecut.

Rocambole, redevenit maiorul Avatar, intrase în club, căutând din ochi pe misteriosul personaj numit maiorul Hoff.

Dar maiorul nu era acolo.

În schimb, Rocambole asistase la ultimele cuvinte ale certei dintre Lucien şi marchizul de Rouquerolles, consimţi se să servească drept martor celui dintâi, şi plecase în pădurea Boulogne.

Marchizul, am spus, căzuse mort la pământ. Spada lui Lucien îl lovise în inimă..

Dar şi Lucien căzuse, vărsând un val de sânge. El părea într-o stare disperată.

Pe când martorii marchizului căutau în zadar să-l readucă pe acesta la viaţă, Rocambole şi Paul de Vergis îl luaseră pe Lucien în braţele lor şi-l transportaseră în trăsura ce-i adusese acolo.

— La pas! zise Rocambole birjarului.

Apoi, întorcându-se spre Paul de Vergis, zise:

— Mergem la dânsul acasă?

— Nu, zise tânărul ofiţer, ci la mine, în strada Colysée, căci e mai aproape…

Lucien mai respira încă şi nu-şi pierduse cunoştinţa.

— Cred că sunt lovit de moarte, zise el.

— Domnule, îi răspunse Rocambole cu emoţie, dintr-o lovitură de sabie sau se moare pe loc… sau nu se moare… nu vorbi… şi speră…

Paul de Vergis plângea şi-l ţinea de mâini pe nenorocitul său amic.

Drumul a durat mult, căci a fost necesar, după cum recomandase Rocambole, să se meargă la pas.

Acestuia din urmă drumul i se păruse şi mai lung.

Rocambole se afla în prada unei emoţii subite, neaşteptate şi aproape inexplicabile.

Acest tânăr, căruia îi servise de martor din simplă complezenţă, care îi fusese necunoscut cu două ore înainte, acest tânăr, care, poate, trebuia să moară peste câtva timp, îi inspira o vie simpatie.

De ce?

Inima omenească e plină de mistere. Sosiră în strada Colysée.

Paul de Vergis ocupa un mic apartament într-un vechi palat, între curte şi grădină.

Valetul, care din ordinul său aşteptase, sosi în grabă venind cu un fotoliu.

Aşezară rănitul în fotoliu.

Apoi Rocambole şi Paul de Vergis îl duseră urcând încet scara şi oprindu-se ori de câte ori ieşea câte un val de sânge din gura lui Lucien.

În fine, ei sosiră în casă şi Lucien fu culcat pe patul amicului său.

Paul de Vergis se adresă apoi valetului:

— Ia birja care e afară şi du-te la doctorul P… care stă la colţul străzii Augoulême.

Rocambole îl dezbrăcă pe rănit.

El era puţin chirurg, după cum se ştie, şi văzuse şi primise în viaţa sa atâtea lovituri de spadă, încât se pricepea de minune.

Înainte de sosirea medicului, Rocambole examinase rana şi recunoscu că ea nu era mortală.

Spada alunecase pe o coastă, făcând o mare tăietură şi provocând o hemoragie violentă, dar nici un organ vital nu era atins.

Paul de Vergis aştepta cu mare nerăbdare ca Rocambole să se pronunţe.

Din contră, rănitul era liniştit.

— Domnule, îi spuse Rocambole, sau mă înşel foarte mult sau îţi pot prezice că cel mult peste o lună vei fi în picioare.

— Mulţumesc, zise Lucien, pe buzele căruia flutură un surâs.

Medicul sosi în fine şi confirmă întrutotul diagnosticul lui Rocambole.

Acesta din urmă nu vru să se retragă.

Am menţionat că Lucien îi inspirase o simpatie misterioasă.

El se instală într-un fotoliu, spre a petrece restul nopţii.

Medicul interzise rănitului să pronunţe vreun cuvânt.

Cât despre Paul de Vergis, el era prea bun amic cu Lucien spre a da maiorului Avatar cea mai mică informaţie asupra cauzelor duelului.

Zvonul care circulase asupra naşterii lui Lucien nu se răspândise

prea mult.

Tânărul ofiţer se mărgini deci să-i spună lui Rocambole că nenorocitul său amic era în ajun de a se căsători şi nu ştia cum să anunţe această veste fatală logodnicei sale.

Rănitul adormise după ce avusese câteva frisoane.

— Ştii unde locuieşte logodnica lui? întrebă Rocambole.

— Da.

— Ei bine! Spune-mi şi mă însărcinez eu cu asta.

Restul nopţii trecu, veni ziua şi o dată cu primele raze de soare rănitul se deşteptă.

Rocambole era tot la căpătâiul său, privindu-l şi părând a fi cufundat într-un soi de contemplare.

Lucien avea paloarea unei femei.

„Cu cine seamănă? se gândea Rocambole. Sunt totuşi sigur că ieri l-am văzut pentru prima oară… dar seamănă cu cineva pe care l-am cunoscut, bărbat sau femeie… o asemănare stranie."

Lucien îi mulţumi printr-un surâs pentru îngrijire.

— Domnule, îi spuse Rocambole, ai petrecut o noapte bună şi, îţi repet, starea dumitale nu-mi inspiră nici o nelinişte; pot deci să mă retrag şi voi veni diseară să văd cum îţi mai merge.

Şi Rocambole plecă.

Paul de Vergis îl însoţi până în anticameră şi-i dădu adresa Mariei Berthoud.

Tânăra fată şi tatăl ei locuiau tot în strada Sourvière.

Numai că regăsindu-i, Lucien ţinuse ca ei să locuiască la etajul întâi, unde le mobilase un apartament.

„Fiindcă m-am îmbarcat în această aventură, să merg până la capăt, murmură Rocambole. Apoi ne vom ocupa de afacerile lui Gipsy şi ale lui miss Cecilia".

Şi în loc să se ducă acasă, el porni pe jos pe bulevarde şi pe strada Rivoli, fumând o ţigară şi respirând aerul curat al dimineţii.

Mergând, Rocambole îşi punea aceeaşi întrebare ciudată.

„Dar cu cine seamănă acest tânăr?"

Ajunse în strada Alger, o luă pe strada Saint-Honoré şi când se pregătea să intre în strada Sourvière, se întâlni cu un om care mergea încet şi părea să caute un număr.

Pe acest om Rocambole îl recunoscu îndată.

Era chiar personajul trecut la clubul Asperges sub numele de maiorul Hoff.

Rocambole îl mai văzuse şi altădată, înainte de sfârşitul tragic al vicontelui Carol de Morlux.

De ce venea acest om în strada Sourvière la o oră atât de matinală?

El trecu fără să-l vadă pe Rocambole, atât era de preocupat..

De altfel, avea în mână un pachet în care se vedea o cutie

înfăşurată în hârtie.

Rocambole îl văzu oprindu-se la poarta casei cu numărul 17.

Era tocmai casa locuită de logodnica lui Lucien de Haas.

El ezită un moment, apoi intră pe poartă. Rocambole traversă strada şi, trecând prin faţa porţii, îl auzi pe maiorul Hoff vorbind cu portăreasa:

— Aici locuieşte domnişoara Marie Berthoud?

— Da, domnule.

— Cu tatăl ei?

— Da.

— Iată ceva pentru dânsa, spuse maiorul. Şi puse pachetul pe masă, pe când Rocambole trecea repede prin faţa porţii.

Capitolul XIX

Ce legătură putea să fie între maiorul Hoff şi domnişoara Marie Berthoud, logodnica lui Lucien de Haas?

Aceasta era întrebarea pe care şi-o punea Rocambole, care se ascunsese puţin mai departe.

Maiorul Hoff, care, după manuscrisul lui Bob, nu era altul decât acel Frantz care odinioară o ajutase pe miss Ellen, la Glasgow, să nască, nu se oprise decât vreo câteva momente la portăreasă.

Cu toate acestea, el avu timp să pună această întrebare, pe care Rocambole o auzi perfect.

— La ce oră iese domnişoara Berthoud?

— Domnule, reluă portăreasa, de când domnişoara are bonă şi e logodită, nu mai iese dimineaţa, cum făcea altădată, spre a se duce să caute de lucru.

— Ah! zise maiorul. Dar ea nu se duce în fiecare zi să se plimbe la Tuileries cu tatăl ei?

— Când e frumos, da, domnule.

— Bine, iată pentru dumneata…

Şi maiorul îi dădu un napoleon.

Portăreasa salută până la pământ.

— E de prisos, nu-i aşa, adăugase maiorul, să te rog să nu spui nimic din cele ce am întrebat eu domnişoarei Berthoud.

Portăreasa făcu semn că a înţeles şi maiorul ieşi. El trecu prin faţa lui Rocambole fără să-l vadă. Rocambole auzise cele câteva cuvinte schimbate între portăreasă şi maior.

„O voi găsi pe domnişoara Berthoud peste o oră, tot şa de bine ca şi acum, îşi zise el; ce e mai important pentru moment e de a-l urmări pe maior”. Şi-l urmări într-adevăr.

Maiorul o luă pe strada Saint Hyacinthe, unde se urcă într-o birjă, spunându-i birjarului:

— La Grand-Hotel!

Asta era tot ce dorea să ştie Rocambole.

Dacă maiorul, fapt nu improbabil, nu locuia la Grand-Hotel, cel puţin se ducea acolo să vadă pe cineva.

Iar acel cineva putea să fie chiar milady.

Într-adevăr, fiindcă, după toate aparenţele, castelana din Rochebrune îl avusese pe Frantz complice la asasinarea intendentului Bob, iarăşi, după toate aparenţele, dacă Frantz era la Paris, trebuia să fie şi milady.

Rocambole îşi punea toate aceste întrebări şi le rezolva una câte una, mergând pe jos înspre Grand-Hotel.

Îi revenea însă mereu în minte aceeaşi întrebare, căreia nu-i putea găsi o soluţie imediată:

„Ce poate fi comun între maiorul Hoff şi domnişoara Marie Berthoud?”

Deodată, Rocambole tresări şi o mare lumină se făcu în spiritul său.

Dacă e să dăm crezare manuscrisului lui Bob, miss Ellen, adică milady, avusese un copil.

Acest copil nu era oare Lucien de Haas? Rocambole simţi câteva picături de sudoare pe fruntea sa.

El se gândea la Lucien atât de brav, atât de bun atât de simpatic, care era poate fiul acestei monstruoase femei, ce-şi asasinase tatăl, sora şi despuiase de avere pe nenorocita de Gipsy.

Şi, fără voia lui, făcu o comparaţie în mintea sa.

El o compară pe milady cu infamul viconte de Morlux, pe Lucien cu acel brav şi loial Agenor, care devenise soţul fericit al Antoinettei.

Şi Rocambole, care se gândise un moment să pătrundă în Grand-Hotel, să-l urmărească pe maiorul Hoff şi s-o caute pe milady, coti strada şi se duse acasă la dânsul, în strada Saint-Lazare.

El voia să risipească o ultimă îndoială: vroia să se convingă de această vagă asemănare ce i se părea că există între Lucien şi cineva pe care îl mai văzuse.

Maiorul Avatar, am spus-o, se instalase de la întoarcerea sa din Londra într-un mic apartament în strada Saint-Lazare. El îşi luase un valet. Acesta nu era altul decât Milon. Era îmbrăcat într-o livrea ornată cu aur, având o înfăţişare măreaţă.

Micul Jacquot îl admira cu naivitate şi se mira că noul său stăpân îl luase în serviciu, deoarece el nu avea cai. La aceasta, Milon îi răspunse:

— Trebuie să ai răbdare, băiete, căci domnul maior va cumpăra cai.

Întorcându-se acasă, Rocambole îl găsi pe Milon aşteptându-l.

— A fost aici Vanda, îi spuse acesta.

— Ah! zise Rocambole. Când?

— Acum zece minute. Astăzi nu se mai întoarce, dar crede că va

scăpa pe la miezul nopţii, oră la care sir James Niwely va trebui să fie prezent într-un club. A lăsat această scrisoare pentru dumneata.

Rocambole deschise scrisoarea şi citi:

„Stăpânul meu adorat!

Patima lui sir James ia proporţii care încep să mă neliniştească, totuşi el nu trece peste marginile respectului. E tot misterios şi stăruie în a nega că ar şti cine e Gipsy, dar va trebui să vorbească.

Aseară a primit o scrisoare cu timbre ciudate, care i-a fost trimisă din Londra.

E, fără îndoială, vreun ordin venit din India.

S-a grăbit să pună scrisoarea în portofelul pe care îl poartă totdeauna cu sine.

Tu, stăpâne, ce ştii?

Pe diseară, la miezul nopţii.

Sclava ta,

Vanda."

Intrând în cabinetul său, Rocambole arse biletul. Deschise apoi sertarul biroului său, în care pusese, la sosire, cutia ce conţinea manuscrisul şi fotografia.

Luă fotografia, o privi şi scoase un ţipăt.

Miss Ellen, la patrusprezece ani, semăna perfect cu Lucien.

Pentru aceasta din urmă, Rocambole simţise una din acele simpatii irezistibile, care sunt şi vor rămâne unul din cele mai mari secrete ale naturii.

Lucien era desigur fiul lui milady.

Şi Rocambole pricepu de ce maiorul Hoff se informase de obiceiurile domnişoarei Marie Berthoud şi voise să ştie dacă se mai duce la plimbare în Tuileries cu bătrânul ei tată..

Milady, care, fără îndoială, îl crescuse pe fiul ei departe de dânsa, vroia să-i vadă logodnica…

Rocambole îl chemă pe Milon.

— Îl vei îmbrăca pe tânărul pe care l-am adus, îi zise el. Îl vei duce la un magazin de confecţii, şi-l vei deghiza, pe cât posibil, în student.

— Bine, zise Milon, care luase obiceiul să nu discute niciodată ordinele lui Rocambole, oricât de stranii ar fi fost. Şi apoi?

— Apoi îl vei aduce aici şi vei aştepta; am nevoie de dânsul.

Milon ieşi.

Rocambole puse fotografia la loc, scoase din casetă manuscrisul lui Bob şi începu să citească, de unde rămăsese.

Capitolul XX

Bob continua astfel povestirea sa.

„După opt zile, comandorul Perkins intră în odaia fiicei sale.

Bătrânul avea fruntea severă, încărcată de nori; totuşi, după gestul şi atitudinea sa, era uşor de înţeles că jurase să fie calm, să nu depăşească marginile unei moderaţii reci.

Era prima oară când punea piciorul în camera fiicei sale de când născuse.

— Miss Ellen, zise bătrânul, nu vin să-ţi fac nici o observaţie. Purtarea ta nu mă supără decât pentru faptul că porţi numele meu şi că nu vreau ca acest nume să fie dezonorat.

Miss Ellen nu răspunse.

— Ai comis o greşeală. Care îţi este complicele, nu vreau să ştiu. Şi mai puţin mă gândesc la o reparaţie. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că te vei mărita. Prin urmare îţi ofer să alegi: Sau să intri într-o mănăstire, sau pleci, împreună cu Bob, intendentul meu, care te va conduce în Franţa. În primul caz, mă însărcinez cu copilul tău, pe care-l voi creşte modest, cum se cuvine copilului care nu va avea niciodată un nume. În al doilea caz, îţi vei schimba numele. Am procurat acte autentice, sub numele de Ellen Percy, orfană. Bob te va conduce în Franţa, la locul pe care-l vei alege ca reşedinţă şi-ţi va da o sută de mii de franci. Cu această sumă îţi vei creşte copilul după cum vei crede de cuviinţă.

Miss Ellen întinse mâinile rugătoare spre tatăl său.

Dar tatăl ei o respinse.

Apoi adăugă:

— Doctorul care te îngrijeşte şi care mi-a jurat că va păstra secretul mi-a afirmat că peste patru sau cinci zile vei putea pleca. Îţi dau opt zile, dar nici o oră mai mult, căci sora ta va sosi curând cu logodnicul ei şi nu vreau ca această casă să fie mai mult timp pătata prin prezenţa ta.

— Tată! mai spuse miss Ellen, care încercă să-l înduioşeze pe bătrân.

— Nu sunt tatăl tău! zise comandorul.

Aceste cuvinte produseră asupra ei o schimbare completă.

Se sculă uitându-se cu ură la bătrân:

— Oh! zise ea, n-o insulta pe mama! Îţi interzic!

Şi recăzu fără putere, cu spume la gură, cu capul pe perne.

Bătrânul ieşi surâzând batjocoritor.

Miss Ellen izbucni în lacrimi. Frantz intră.

Copilul se afla în leagăn, lângă patul mamei sale.

Frantz luă copilul şi i-l întinse.

Miss Ellen îşi luă fiul în braţe şi-l strânse cu patimă.

— Oh! murmură ea, urăsc acum din tot sufletul meu pe acest om care mă reneagă. O urăsc pe sora mea, pentru care sunt sacrificată. Urăsc…

— Nu urî pe nimeni, miss Ellen! rosti o voce gravă şi dulce din prag.

Miss Ellen întoarse capul şi scoase un ţipăt. Un ţipăt de bucurie, un ţipăt de leoaică, care găseşte în deşert pe leul ei, pe care-l credea împuşcat de vânător.

Un om intrase, şi Frantz se grăbise să închidă uşa cu cheia.

Acest om, care-i apăru deodată lui miss Ellen ca un salvator, ca o providenţă, era cel pe care îl întâlnise în ajunul Crăciunului. Miss Ellen îi întinse braţele cu dragoste. Apoi el luă copilul şi, sărutându-l, îl numi:

— Fiul meu!

Miss Ellen nu mai plângea. Miss Ellen surâdea… ea îl contempla cu mândrie pe omul căruia îi datora chinurile maternităţii.

— Ah! zise ea, vii să mă smulgi din mâinile acestui om, care nu mă recunoaşte ca fiica sa?

— Am venit să te răzbun! zise el.

Cu privirea plină de ură îi zise:

— Da… da… răzbună-mă!

Noul venit îi făcu un semn lui Frantz, şi acesta ieşi afară din odaie.

În vreme ce germanul trecea pragul odăii, el îi spuse:

— Bagă de seamă să nu vină comandorul şi dacă vine…

— Ah! zise Frantz surâzând şi arătând un pumnal, nu te teme… el nu va putea pătrunde aici viu.

Frantz ieşi; necunoscutul închise uşa.

— Ah! zise el aşezându-se pe marginea patului, vrei să te răzbun?

— Da.

— Îl urăşti pe comandor?

— Cum urăşte oricine pe omul care îi insultă mama.

— Şi pe sora ta, miss Anne?

— Cum poţi urî pe aceea care te despoaie.

Omul încruntă sprâncenele.

În acel moment era frumos, de o frumuseţe sălbatică şi crudă.

— Dar nu ştii cine sunt, zise el.

— Ştiu că eşti frumos, ştiu că eşti puternic, ştiu că tremur sub privirea ta şi că palpit la sunetul vocii tale, ştiu că te iubesc ca o sclavă şi că aş trăi fericită, înlănţuită la picioarele tale, răspunse ea cu entuziasm.

— Miss Ellen, mai spuse el, eu nu sunt englez.

— Ce-mi pasă! Urăsc această ţară, în care legile permit unui tată să-şi despoaie fiica.

— Nu sunt creştin!

— Ce-mi pasă!

— Ai auzit vreodată vorbindu-se de acea sectă misterioasă, care domneşte din umbră, în India, sub numele de Strangulatori? urmă

necunoscutul.

— Da, zise miss Ellen.

— Această sectă, un adevărat guvern din umbră, dictează legile companiilor Indiei, condamnă fără apel şi aduce spaima, dezolarea şi moartea în jurul ei.

— Ştiu, zise miss Ellen.

— Ea înlătură, când vrea, greşeli şi nedreptăţi, urmă el, îmbogăţeşte pe copilul spoliat şi ucide pe spoliator.

— Faci parte dintr-însa? întrebă miss Ellen privindu-l.

— Sunt şeful ei suprem.

— Oh! strigă tânăra mamă cu admiraţie. Un om ca tine nu ştie să se supună; e făcut să comande.

Şi, înlănţuindu-l cu braţele de gât, zise:

— Vorbeşte, ordonă, stăpâne! Mă voi supune.

— Ia seama, mai spuse el, ia seama, miss Ellen, dacă mă primeşti ca răzbunător, va trebui să mi te supui până la capăt.

— Spune, zise ea privindu-l cu mândrie, nu mi-e frică… tu eşti seniorul şi stăpânul meu… şi sunt gata să mă supun.

— Fie după cum vrei, zise el. Mă numesc Ali-Remjeh."

. . . . . .

Ce se petrecu atunci între Ali-Remjeh, şeful strangulatorilor, şi miss Ellen, fiica blestemată!?

Fără îndoială că Bob n-a aflat, căci răsese mai multe linii de puncte în manuscrisul său.

Rocambole stătu un moment pe gânduri.

Apoi întoarse foaia şi continuă:

Capitolul XXI

„După douăzeci şi patru de ore, continua manuscrisul lui Bob, comandorul Perkins stătea în fotoliul său lângă foc, citind o scrisoare de la iubita sa Anne.

Fiica mult iubită îl anunţa despre apropiata reîntoarcere şi vorbea despre fericirea ei.

— Numai această săracă creatură să fie plecată! murmură neîmpăcatul bătrân, gândindu-se la miss Ellen.

Bob intră.

— Ei bine! zise bătrânul, ai văzut-o pe miss Ellen?

— Da, milord.

— Consimte să plece?

— Da, milord.

— Curând?

— Îndată ce va avea forţa să suporte călătoria.

— Sileşte-o să facă asta cât mai curând, adăugase comandorul

Perkins, care nu observă că Bob, credinciosul său servitor, se uita la dânsul cu ură.

— Bob, mai spuse bătrânul, nu ţi-am văzut nevasta astăzi.

Bob tresări şi privirea sa aruncă flăcări.

— Milord, zise el, femeia mea a plecat azi de dimineaţă într-o mică călătorie. S-a dus să primească averea unui unchi pe care îl avea la Edimburg şi care a murit.

— Dar va reveni curând, nu-i aşa? întrebă comandorul cu o voce afectuoasă.

Această întrebare provocă în spiritul lui Bob condamnarea comandorului Perkins…

Se înnoptase de multă vreme şi salonul era cufundat într-o semi-obscuritate.

Focul ardea în sobă, şi nu se aprinsese nici o lumânare.

— Milord, zise Bob, s-a prezentat adineauri un străin şi a cerut să fie introdus la senioria voastră.

— Un străin? zise comandorul surprins.

— Vine din Londra şi spune că are veşti de la miss Anne.

— Să vină! Să vină! zise bătrânul grăbit.

Bob deschise uşa şi străinul intră.

Comandorul văzu un om între treizeci şi doi, treizeci şi şase de ani, a cărui privire îl făcu să tresară.

Comandorul servise în mările indiene, încât el putea recunoaşte, la prima vedere, cu toată culoarea albă, un om cu sânge anglo-indian.

Comandorul poseda toate prejudecăţile bătrânilor englezi, încât el nu făcea deosebire între un anglo-indian şi un mulatru.

Străinul o dată introdus, Bob se retrase.

— Milord, zise străinul privindu-l fix pe comandor, am multe de vorbit cu senioria voastră.

— Vii din partea fiicei mele? zise comandorul.

— Da şi nu, zise străinul.

— Ah! zise comandorul cu oarecare nelinişte.

— Milord, reluă necunoscutul; senioria voastră a comandat mult timp în Indii?

— Fără îndoială.

— Atunci ai oarecare respect pentru servitorii zeiţei Kali?

La aceste cuvinte, comandorul se sculă repede de pe scaunul său şi se dădu un pas înapoi.

— Sau, mai bine zis, pentru Strangulatori, adăugase Ali-Remjeh, căci el era.

Comandorul îl privi cu un aer de dispreţ.

— Ştiu, zise el, că aceşti oameni sunt nişte mizerabili.

— Fie, zise Ali-Remjeh, dar când au primit un ordin îl execută.

— Ah! zise bătrânul cu dispreţ.

— Mai ştii, urmă Ali-Remjeh, că zeiţa Kali are capricii, între altele şi pe acela că vrea ca să i se consacre în fiecare an un oarecare număr de fete engleze.

Comandorul se înfiora.

— Aceste fete, continuă Ali-Remjeh, o dată însemnate cu un semn neşters, trebuie să rămână virgine, şi căsătoria le e eu totul oprită.

— Dar de ce vii să-mi spui mie toate astea? zise comandorul, care fu cuprins de spaimă gândindu-se la miss Anne.

— Fiindcă, zise Ali-Remjeh, zeiţa Kali s-a gândit la dumneata.

— La mine?

— Ai două fete, miss Anne şi miss Ellen.

Comandorul avu un moment de speranţă.

— Şi… zise el, v-aţi gândit… la… miss Ellen?

— Nu! La miss Anne.

Comandorul scoase un ţipăt.

Un ţipăt de furie, de indignare şi de spaimă în acelaşi timp.

— Ieşi, mizerabile, ieşi, zise el.

Ali-Remjeh nu se mişcă.

— Îţi anunţ, zise el, voinţa zeiţei, care doreşte ca miss Anne să rămână virgină, iar miss Ellen să se mărite, aducând ca zestre soţului ei imensa dumitale avere.

— Niciodată! Niciodată!, strigă bătrânul.

Şi curajul lui se redeşteptă; avu un moment de energie şi de tinereţe şi alergă la clopot, pe care îl sună cu violenţă, strigând:

— Bob! Bob!

Şi pe când clopotul suna, îl privea pe Ali-Remjeh, spunându-i:

— Un om ca mine, comandorul Perkins, n-a tremurat niciodată în faţa unei hoarde de asasini. Ieşi afară, mizerabile!

Uşa se deschise.

Dar nu veni Bob.

Cel care intră fu Frantz.

Acesta ţinea în mână un laţ, pe care îl desfăşură repede la un semn al lui Ali-Remjeh.

Laţul şuieră prin aer, se înfăşură de gâtul comandorului şi acesta căzu la pământ.

Atunci Ali-Remjeh se aruncă asupra lui, îi puse un genunchi pe piept şi un pumnal la gât.

— Dacă strigi, zise el, te ucid!

Comandorul era bătrân şi, ca toţi bătrânii, ţinea la viaţă.

Îi fu frică şi nu mai strigă după ajutor.

— Un pahar cu apă, îi ceru Ali-Remjeh lui Frantz.

Germanul aduse anglo-indianului un pahar cu apă.

Ţinându-l pe comandor nemişcat sub el, Ali-Remjeh scoase din buzunar un mic flacon pe care îl desfăcu şi din care vărsă câteva

picături în paharul cu apă.

Apoi, aruncând pumnalul, îl cuprinse pe bătrân de gât şi îl strânse aşa de tare, încât acesta deschise fără voie gura şi Frantz îi turnă paharul pe gât.

Efectul fu instantaneu, fulgerător.

Bătrânul se zgudui cu atâta putere, încât îl răsturnă pe Ali-Remjeh.

Apoi căzu nemişcat, ca mort, lovit de o paralizie absolută, graţie uneia din acele otrăvuri pe care le cunosc numai indienii.

Atunci Frantz îl luă în braţe şi îl puse în fotoliu, aşezându-l în poziţia unui om lovit de un atac de apoplexie fulgerătoare.

În acest timp Ali-Remjeh, luând o cheie pe care bătrânul o avea la gât, deschise o ladă în care acesta pusese hârtiile sale cele mai preţioase şi, după câteva minute, găsi un plic mare, sigilat, cu armele comandorului.

Era testamentul prin care bătrânul spolia pe miss Ellen şi lăsa toată averea lui miss Anne.

Ali-Remjeh îl deschise, îl citi şi spuse râzând:

— În lipsă de testament, averea trebuie să se împartă. Dar vom avea grijă ca partea lui miss Anne să ne revină într-o zi.

El apropie testamentul de o lumânare pe care o aprinsese şi îl arse."

*
* *

A doua zi de dimineaţă, miss Ellen expedia surorii sale, miss Anne, următoarea telegramă:

„Sunt nebună de durere; tata a fost găsit mort în fotoliul său, vino cât mai repede pentru înmormântare.

Sora ta

Ellen".

— Încep să pricep, murmură Rocambole şi continuă să citească.

Capitolul XXII

„Miss Anne şi logodnicul ei sosiră peste trei zile.

Miss Ellen, îmbrăcată în negru, îi primi în pragul camerei mortuare.

Ea arăta o mare durere.

Miss Anne şi logodnicul ei îl găsiră pe comandor lungit pe un pat de paradă.

Toţi medicii din Glasgow fuseseră de aceeaşi părere: Comandorul sucombase în urma unui atac de apoplexie.

Miss Anne voia ca tatăl ei să fie îmbălsămat; dar miss Ellen se opuse, spunând că comandorul îşi manifestase de multe ori dorinţa ca corpul său să fie lăsat în pace după moarte.

Înmormântarea s-a făcut cu mare pompă, condusă de logodnicul lui miss Anne.

Prin grija lui, cadavrul a fost pus în trei coşciuge, unul de stejar, altul de plumb şi al treilea de argint masiv. Apoi coşciugul a fost acoperit cu un postav negru, pe care au fost aşezate armele, insignele şi decoraţiile defunctului.

Coşciugul a fost aşezat apoi într-o cameră transformată în capelă.

Abia atunci logodnicul lui miss Anne crezu că poate să se odihnească puţin.

Miss Anne şi miss Ellen îl plângeau pe tatăl lor.

S-ar fi zis chiar că durerea dezmoştenitei era mai mare decât aceea a fetei, care aştepta să primească moştenirea întreagă.

Venise noaptea, care trebuia să preceadă înmormântarea.

Un preot presbiterian se ruga lângă coşciug, în capelă; de la biserica din apropiere se auzea sunând miezul nopţii.

Preotul era un om pios; el petrecuse multe nopţi lângă morţi şi niciodată nu-l cuprinsese somnul.

Totuşi, deodată îi scăpă cartea pe care o avea în mână, ochii i se închiseră şi adormi.

Imediat intrară doi oameni, aducând pe umerii lor un obiect destul de greu, care era o figură de ceară.

Această figură, care semăna perfect cu faţa defunctului, era îmbrăcată în haina roşie a comandorului. Pusă alături de corpul cel adevărat, pe acelaşi pat de paradă, ar fi păcălit pe oricine.

Cei doi oameni au pus figura de ceară într-un colţ, apoi au împins cu piciorul pe preotul care nu se deşteptă.

Închizându-se în capelă, desfăcură coşciugele.

După ce au scos corpul comandorului, au pus în locul lui figura de ceară.

Cei doi oameni erau Bob şi Frantz.

Ali-Remjeh dispăruse.

Frantz, care-l ţinuse un moment pe comandor în braţe, îi zise lui Bob:

— Abia avem timp. Inima începe să bată; s-ar fi deşteptat curând şi ar fi făcut zgomot în coşciug.

— Va putea să ţipe cât îi va plăcea acolo unde-l vom transporta, răspunse Bob batjocoritor.

Casa din Glasgow, locuită de comandor şi de fiicele sale, era o construcţie de pe timpurile feudale.

Ea fusese construită într-o vreme când orice casă nobilă trebuia să-şi aibă închisoarea ei.

Miss Ellen şi Frantz, sau mai bine zis Ali-Remjeh, descoperise în fundul pivniţelor o subterană în care coborai pe o sută de trepte de piatră.

În fundul acestei subterane era o celulă.

Acolo îl transportase Frantz şi Bob pe comandor, aflat încă în letargie, dar care mai avea puţin ca să-şi vină în fire.

Şi când ochii lui se deschiseră şi-şi veni în fire, nenorocitul bătrân se văzu în acea închisoare.

La mâini şi la picioare avea lanţuri şi de mijloc era legat, printr-un inel, de zid.

Mai întâi bătrânul se crezu jucăria unui coşmar.

Dar greutatea lanţurilor îl aduse la realitate.

Începu să ţipe.

Ţipetele lui rămaseră fără ecou. Zidurile erau prea groase pentru a fi auzite din afară.

Începu să urle. Urletele sale avură aceeaşi soartă

În fine, după câteva ore, sosi un om aducând un vas cu apă şi pâine.

Acest om era Frantz.

El puse pe jos mâncarea şi apa lângă prizonier, spunându-i:

— Din partea fiicei tale mult iubite, miss Ellen.

Şi timp de şase ani bătrânul trăi acolo, în acea închisoare, fără să vadă pe nimeni, decât pe Frantz care-i relata pe rând, cu o bucurie sălbatică, fericirile lui miss Ellen şi nenorocirile lui miss Anne.

În fine, într-o seară, lui Frantz i se făcu milă de dânsul şi-l strangulă."

*

* *

„Dar ce deveniseră miss Ellen şi miss Anne?

Aceasta din urmă ştia că tatăl ei făcuse un testament în favoarea sa.

Dar în zadar căută testamentul, căci nu se găsi.

Şi miss Ellen moşteni pe jumătate din averea tatălui ei, care era imensă.

După şase luni de la înmormântarea figurii de ceară, miss Anne se căsători cu logodnicul ei.

Dar, lucru straniu, chiar a doua zi după nuntă, deşteptându-se tânărul soţ scoase un ţipăt de surprindere şi de spaimă.

Pieptul lui miss Anne era tatuat cu nişte semne misterioase şi ciudate.

Strangulatorii o marcaseră pe când dormea.

Seara, soţul lui miss Anne, ieşind pentru câteva ore pe străzile Glasgowului, fu, la rându-i, strangulat.

Miss Anne se pomeni văduvă după douăzeci şi patru de ore de căsătorie.

Teribilul stigmat pe care-l avea pe piept nu era un mister pentru dânsa.

Strangulatorii, care-i uciseseră bărbatul, o condamnau să nu devină mamă niciodată.

Şi totuşi, după câteva luni, simţi că e însărcinată.

Miss Anne născu o fată, pe ascuns, şi pe care, spre a scăpa de soarta ce o aştepta, o încredinţă, spre creştere, unui ţigan pe nume Faro.

Mult timp ea izbuti să înşele supravegherea Strangulatorilor.

În fine, într-o zi, la o serbare publică, ea se trădă, leşinând în trăsura ei, pe când o tânăra ţigancă dansa.

După câteva zile miss Anne fu strangulată, pe când o strângea pe fiica sa în braţe.

Imensa ei avere fu luată de miss Ellen, care, de altfel, nu mai locuia în Anglia din ziua în care Frantz îl strangulase pe comandor."

*
* *

Aici se termină manuscrisul lui Bob, lăsând, după cum se vede, câteva puncte obscure, precum motivul care o hotărâse pe Ellen să-l crească pe fiul ei departe de dânsa.

Dar Rocambole conta pe înţelepciunea sa spre a se lumina.

Se făcuse ora douăsprezece când el termină citirea manuscrisului.

Afară era o vreme splendidă.

„Pe un asemenea timp, murmură Rocambole, Marie Berthoud îl va însoţi desigur pe tatăl ei la Tuileries…"

Şi poate că milady va avea poftă să-şi vadă viitoarea noră.

Apoi Rocambole îl chemă pe Milon.

Capitolul XXIII

Strada Sourvière era rareori vizitată de soare.

Totuşi, pe la amiază, în zilele frumoase, când tot Parisul e inundat de lumină, o rază de soare ajunge şi în acea stradă.

Din toate străzile Parisului, este poate cea mai tristă, căci tristeţea reiese mai ales din contrast.

În mijlocul unui cartier animat şi zgomotos, strada Sourvière are aerul unei căi de necropolă.

Nu trec zece trăsuri pe zi.

Pietonii sunt de asemenea foarte rari.

Casele de pe o parte a străzii au toate ferestrele cu grile la catul de jos.

Trotuarele lipsesc cu desăvârşire.

Ici, colo se văd câteva prăvălii sărăcăcioase.

Se mai văd una sau două case cu aspect onest şi melancolic, ca nişte case de provincie.

Una din aceste case era locuită de domnişoara Marie Berthoud,

logodnica lui Lucien.

Ea trăia acolo de mai mulţi ani, cu bătrânul său tată, fericită poate de liniştea şi izolarea care domneau în jurul ei, când, iată, îl regăsise pe tovarăşul din copilărie.

Dezmoşteniţilor din această lume le place să trăiască în izolare.

Când Lucien îi regăsise, când urcase la etajul al cincilea, unde tatăl şi fiica ocupau două mici mansarde, inima lui suferise foarte mult şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu veţi mai sta aici mult timp, strigase dânsul. Vă voi căuta un apartament frumos, unde veţi sta până ce ne vom căsători.

Dar Maria rezistase.

Ea ţinea la acest cartier, la această stradă, unde veghease atâta şi unde, de mai mulţi ani, vara ca şi iarna, se putea vedea lumina lămpii sale, chiar după miezul nopţii.

Spre a împăca lucrurile, Lucien închiriase un apartament la etajul întâi, care fusese renovat şi amenajat.

Apoi îl mobilase cuviincios şi, în ziua în care bătrânul profesor, foarte mişcat, fu instalat acolo, Lucien, îi spuse: „Tată, peste o lună voi fi soţul Mariei, şi vom avea un palat drăguţ la Neuilly sau la Auteuil; vei sta cu noi şi vom părăsi această oribilă stradă, nu-i aşa?”

Să pătrundem deci în acest apartament.

Era amiază.

Marie şi tatăl ei tocmai se sculaseră de la masă.

Bătrânul se aşezase lângă fereastra care era deschisă şi respira aerul curat.

Marie, în camera vecină, îşi termina toaleta, o toaletă foarte simplă, care nu era, desigur, aceea a unei tinere fete care trebuia să devină soţia unui om aşa de bogat ca Lucien.

Acesta plecase în ajun, spunându-i Mariei:

— Mâine mă duc să mă plimb la Tuileries. Dacă timpul va fi foarte prost, dacă va ploua, vin direct la voi pe la ora două.

Dar cum timpul era frumos, cum tânăra nu ştia cele petrecute în cursul nopţii, deoarece Rocambole amânase să-i aducă acea veste tristă a duelului, Marie îşi făcea toaleta şi se grăbea, gândindu-se că se va întâlni cu Lucien.

Marie era o fată frumoasă, cu părul castaniu, cu ochii albaştri, cu surâsul melancolic.

Ea avea o mână drăguţă, un picioruş mic şi o talie bine făcută.

Privaţiunile şi munca tinereţii nu-i alterase deloc caracterul, dar pierduse oarecum din frăgezimea decolteului ei, care devenise de o paloare aristocratică.

Pe când îşi termina toaleta, se auzi clopotul sunând.

Servitoarea deschise şi intră portăreasa. Ea avea în mână cutia pe care i-o dăduse în acea dimineaţă maiorul Hoff.

Marie alergă.

— Cine ţi-a dat asta? întrebă ea.

— Un comisionar care a plecat.

Şi portăreasa, care voia să câştige cei patruzeci de franci daţi de maiorul Hoff, plecă fără să mai dea alte explicaţii.

În ajun, Lucien nu adusese diamantele trimise de acea mamă misterioasă, care veghea asupra lui din depărtare şi părea că vrea să rămână necunoscută.

El nu-i vorbise nici logodnicei de acest cadou regesc şi motivul era că spera să-l regăsească pe maiorul Hoff, să-i smulgă secretul, şi ajungând până la mama sa, să-i spună apoi Mariei totul.

Marie nu ştia că Lucien era sau se credea a fi pe urmele mamei sale şi, prin urmare, nu primise diamantele ce-i erau destinate.

De aceea fu foarte surprinsă când primi acea cutie înfăşurată în hârtie de mătase.

Ea crezu, totuşi, că era un dar de la Lucien.

Tremurând, deschise cutia.

Ea era plină de dantele preţioase, iar culoarea anunţa că era foarte veche.

Era, ceea ce se numea, *„dantelă de familie”*.

O scrisoare cu adresa: *„Domnişoarei Marie Berthoud”* se afla în cutie.

Scrierea nu era a lui Lucien.

Marie începu să tremure.

— Tată! Tată! strigă ea, vino să vezi!

Şi pe când bătrânul profesor alerga, ea desfăcu scrisoarea, care era astfel concepută:

„Fiica mea,

Permite-mi să dau acest nume aceleia care va deveni îngerul păzitor al iubitului meu fiu.

Sunt la Paris de câteva zile numai. Acum trei zile nu speram să vin.

Un om de care sunt sigur, s-a însărcinat să dea fiului meu o bijuterie de diamante, care îţi era destinată.

Fiul meu ţi-a oferit-o deja, sau o rezervă ca dar de ziua nunţii. Nu ştiu.

Lasă-mă, astăzi, copila mea, să-ţi trimit dantelele mele de când eram fată tânără, pe care aş vrea să le văd pe rochia ta de mireasă.

Vai! Nu ştiu dacă îmi va fi permis să-ţi deschid braţele, şi totuşi am această dulce speranţă. Dar, aşteptând ca această speranţă să se realizeze, aş vrea s-o văd pe aleasa fiului meu.

Am informaţii că te duci în fiecare zi să te plimbi la Tuileries, cu bunul tău tată.

Nu lipsi niciodată, iubita mea copilă; poate azi, poate mâine, stând pe un scaun, cu masca indiferenţei pe faţă, stăpânindu-şi bătăile inimii, mama lui Lucien te va vedea trecând.”

Scrisoarea era iscălită: *„Ellen”*.

Clătinând-se, Marie întinse scrisoarea tatălui ei, murmurând:

— Ah! Dumnezeul meu! Numai să nu moară Lucien de bucurie…

Apoi ea sări de gâtul bătrânului.

— Vino, tată, zise ea. Vino, eu sunt gata!

Şi bătrânul cu tânăra fată ieşiră la braţ.

Când făcură colţul străzii Sourdière, trecură pe lângă un cupeu ce staţiona lângă biserica Saint-Roch, fără a o lua în seamă.

Perdelele cupeului erau lăsate.

Dar în momentul când intrau în strada Dauphin, spre a ajunge la poarta Tuileries, una din perdele se ridică puţin.

Capitolul XXIV

La câteva minute după ce Marie Berthoud şi tatăl ei trecură de colţul străzii Dauphin, uşa cupeului misterios se deschise şi doi oameni, sau mai bine zis un om şi un tânăr, coborâră.

Acesta din urmă era îmbrăcat cu uniformă de student la un colegiu.

Ar fi fost greu să-l recunoşti într-însul pe Jacquot, micul grom de la castelul din Rochebrune.

Omul care-l însoţea, aţi ghicit deja, era Rocambole.

Dar Rocambole era aşa de metamorfozat, încât nici chiar discipolii săi nu l-ar fi recunoscut.

S-ar fi zis că Rocambole era unul din acei englezi veniţi pentru prima oară la Paris.

Coborâră deci amândoi din cupeul cu perdelele lăsate.

Rocambole, în loc să-i plătească birjarului, îi spuse cu un accent englezesc, pe care-l poseda la perfecţie când voia.

— Mă aştepţi!

Apoi îl luă pe Jacquot de braţ şi se îndreptară spre poarta grădinii Tuileries, pe unde intrase Marie Berthoud şi tatăl ei.

Cu ochiul său pătrunzător, Rocambole o zări curând pe Marie Berthoud şi pe tatăl ei plimbându-se pe aleea principală a grădinii.

— Să stăm aici, îi zise el lui Jacquot.

Şi se aşezară pe o balustradă.

Rocambole supraveghea cu atenţie cele două porţi, aceea din strada Castiglione, şi aceea care dă în strada 29 Iulie.

Timpul era splendid şi aerul aproape primăvăratec. Lume multă se afla la Tuileries.

Rocambole îşi spunea:

„Dacă milady vine cu maiorul Hoff, nu voi avea nevoie de Jacquot. Dar e cu putinţă ca ea să vină singură şi atunci cum s-o recunosc?”

Rocambole nu se înşelă.

Deodată Jacquot îl trase de braţ şi îi spuse:

— Iat-o!

Într-adevăr, o femeie îmbrăcată în negru, dar cu o mare eleganţă, al cărei umblet trăda o origine patriciană, intră pe poarta din strada 29 Iulie.

Rocambole nu-şi putu opri un gest de admiraţie.

Toată atenţia ei era aşa de concentrată pe alee, încât trecu pe lângă Rocambole şi Jacquot fără să sesizeze că era obiectul privirilor lor.

Milady avea patruzeci de ani, dar era aşa de frumoasă în paloarea ei nervoasă, avea privirea atât de strălucitoare, buzele aşa de roşii, talia zveltă, încât cu greu se putea susţine că avea mai mult de treizeci de ani. Şi nicicând nu semăna mai bine cu Lucien.

„Da, se gândi Rocambole, e dânsa!”.

Milady era singură, venise fără maiorul Hoff.

Un moment se opri şi păru că ezită.

Dar curând privirea ei se fixă asupra a două persoane. Erau Marie şi tatăl ei.

Milady venise la Tuileries spre a o vedea pe Marie Berthoud, tânăra care îi era necunoscută.

Dar e lesne de înţeles că o fată tânără la braţul căreia se reazemă un bătrân e uşor de recunoscut.

De aceea milady o putu recunoaşte cu multă uşurinţă.

Rocambole ghici emoţia ei, cu atât mai mult cu cât milady îşi lăsă repede voalul pe faţă.

Voalul era destul de gros spre a-i ascunde faţa şi, la nevoie, vreun semn de emoţie.

Marie Berthoud, după o plimbare de câteva minute, îl aduse pe tatăl ei la rândul întâi de scaune, expuse la soare, lângă aleea centrală.

Apoi se uită cu timiditate în jurul ei.

Milady, de asemenea, se aşezase la o mică distanţă; numai că ea alesese o bancă din spatele unui arbore, care o masca cu totul.

Astfel că putea să asculte ceea ce vorbea Marie Berthoud şi s-o vadă bine, în vreme ce, din contră, Marie nici n-o putea vedea.

După ce ele se aşezară astfel, Rocambole îl luă pe Jacquot de braţ şi-i spuse:

— Să mergem!

Ajungând în strada Dauphin, îşi regăsiră cupeul.

— Unde trebuie să vă duc, milord? întrebă birjarul.

— Îţi spun îndată, zise Rocambole.

Apoi se urcă în cupeu.

Aici se operă o nouă metamorfoză.

Peruca şi barba blondă dispărură şi, lepădându-şi redingota, Rocambole redeveni maiorul Avatar.

Apoi Rocambole deschise fereastra şi, dând douăzeci de franci birjarului, îi spuse:

— Strada Saint-Lazare.

După care adresându-se lui Jacquot:

— Te întorci acasă şi mă aştepţi.

În acelaşi moment deschise uşa şi sări pe pavaj atât de uşor, încât birjarul nici nu-l văzu.

După câţiva paşi maiorul Avatar se afla în grădina Tuileries şi se apropie de Marie Berthoud.

Tânăra fată îşi ţinea privirea aţintită pe poarta pe care intra de obicei Lucien.

Acesta întârziase şi Marie era neliniştită.

Ea se sculă mirată văzându-l pe maior apropiindu-se de dânsa cu pălăria în mână.

— Am onoarea să vorbesc domnişoarei Berthoud? zise el.

— Da, domnule, răspunse tânăra fată tremurând.

— Sunt un amic al lui Lucien…

Marie tresări.

— Va veni, zise ea… şi… dacă vrei să-l vezi…

— Nu va veni, domnişoară, răspunse Rocambole. El mă trimite la dumneata.

— Nu va veni? zise Marie speriată. Dumnezeule!

— Un mic accident… o zgârietură… în urma unei certe… astă noapte… la club.

Marie scoase un ţipăt.

— Rănit, zise ea, poate mort.

— Nu, dar rănit…

Marie scoase un nou ţipăt.

La acest ţipăt răspunse un altul.

Femeia îmbrăcată în negru şi ascunsă după arbore leşinase!

Capitolul XXV

Să ne întoarcem la Vanda, pe care abia am văzut-o de la întoarcerea ei în Paris.

După cum se ştie, baronul sir James Niwely, acest şef misterios al Strangulatorilor, care într-o zi reluase puterea din mâinile lui sir George Stowe, deci sir James Niwely se amorezase de dânsa.

Vanda jucase de minune rolul de femeie trădată şi care nu trăia decât pentru răzbunarea ei.

Sir Niwely, care avea puternice motive să vină la Paris, căci, cu orice preţ vroia s-o regăsească pe Gipsy, răpită de Rocambole.

Se ştie cum, opriţi în drum, ei petrecuseră o noapte la castelul de Rochebrune.

Doar Vanda ridicase un colţ al vălului misterios aflat peste acel vechi castel.

Sir Niwely petrecuse noaptea la Rochebrune fără a bănui că era sub

acoperişul femeii pe care sugrumătorii o serveau cu un zel fanatic.

Sosind la Paris, sir James descinsese mai întâi la hotelul „Louvre".

Dar oricât de splendid era acel hotel, i se părea nedemn pentru femeia pe care o iubea, cu patima oamenilor din Extremul Orient.

Încă de a doua zi, sir James Niwely, care poseda resurse misterioase, incalculabile, fără îndoială, cumpărase o casă mobilată.

El o conduse acolo pe Vanda.

Apoi, căzând la genunchii ei, îi spuse:

— Iată palatul tău, zeiţă!

Şi Vanda, surâzând cât putu mai fascinant, îi răspunse.

— Mă iubeşti, deci?

— Visul meu este să fiu sclavul tău, răspunse el.

— Fie, răspunse ea. Dar ascultă condiţiile mele.

— Vorbeşte, o rugă el, stând în genunchi.

— Nu te voi iubi decât în ziua când voi fi răzbunată.

— Şi… în acea zi?

— În acea zi, răspunse ea, voi fi eu sclava dumitale. Dar până atunci consideră-mă ca o soră şi nimic mai mult.

— Îţi jur! răspunse baronul cu dragoste.

Vanda era deci la Paris de trei zile.

Dacă baronul rămânea în limitele cele mai stricte ale comportamentului indicat de dânsa, el era totuşi gelos ca un amant fericit.

Ea nu putuse scăpa decât o dată şi asta în ziua sosirii, când am văzut-o venind în strada Serpente, în casa aceea veche unde mama lui Noël era portăreasă.

În cursul celor două zile care urmară, sir James Niwely nu o părăsi nici un minut.

În dimineaţa celei de-a patra zile Vanda îi spuse:

— Prietene, mi-ai făgăduit să mă răzbuni şi ştii că numai cu preţul acesta îţi dăruiesc dragostea mea. Dacă îţi petreci timpul la picioarele mele, cum îl vom regăsi pe acel mizerabil care a răpit-o pe Gipsy?

Sir James surâse în chip misterios.

— Dragă prietenă, zise el, dispun de forţe oculte care muncesc fără încetare, în vreme ce eu am aerul că dorm. Sunt oameni care mi se supun şi care ar muri la un semn al meu; ei se vor face instrumentul voinţei mele şi al răzbunării tale.

— Dar când? întrebă Vanda, care se prefăcu mirată auzind această confesiune.

— Peste două sau trei zile, îi aştept.

— E cam mult! suspină Vanda.

Pe când ea părea cu totul cufundată în planuri de răzbunare, intră un valet aducând o scrisoare pe tavă.

Sir James tresări la vederea timbrelor ciudate ce se aflau pe plic.

Făcu chiar un gest de surprindere.

Apoi deschise scrisoarea, o citi şi o puse în buzunar, fără să-i spună Vandei ce conţinea.

Numai după câteva cuvinte el spuse cu nepăsare:

— Trebuie să ies. Mă duc la bancherii David-Humphry et C-ie.

Vanda nu văzuse decât un singur lucru, acela că scrisoarea era scrisă în limba indiană.

Această scrisoare pe care sir James Niwely o primise şi care era datată din Calcutta, era astfel concepută:

„Ali-Remjeh permite lui miss Ellen să se divulge fiului ei. Sir James Niwely, executorul în Europa al voinţelor supreme ale marelui şef, e însărcinat s-o anunţe despre aceasta.”

Îndată ce sir James plecă, Vanda se urcă într-o trăsură şi se duse în strada Saint-Lazare, unde spera să-l găsească pe Rocambole.

Dar acesta, după cum se ştie, nu era acasă şi Vanda scrise biletul pe care Milon i l-a dat şi în care ea îi anunţa vizita probabilă de la miezul nopţii.

Ea se reîntoarse la palatul cumpărat de sir James înainte ca acesta să fi revenit acasă.

Sir James nu corespondase niciodată cu milady decât prin casa de bancă anglo-franceză Davy-Humphry et C-ie.

Sucursala franceză a acestei case îşi avea, după cum am spus, birourile pe strada Victoire.

Sir James se duse şi lăsă următorul bilet.

„Mandatarul lui Ali-Remjeh doreşte să-l vadă pe maiorul Hoff. Răspuns şi indicaţii de întâlnire pe Avenue Gabrielle, Champs-Élysées.

Sir James Niwely.”

După o oră sir James primi acest răspuns:

„Maiorul Hoff îl va aştepta la miezul nopţii pe sir James Niwely, pe bulevardul Capucinilor, la clubul Asperges”.

Scrisoarea sosise cu zece minute înainte de întoarcerea lui sir James.

Un servitor neiniţiat încă cu obiceiurile misterioase ale lui sir James dăduse scrisoarea Vandei.

Ea o puse pe masă spunând:

— Este pentru domnul.

Dar abia ieşi servitorul, şi ea reluă scrisoarea şi, cu un cuţit de fructe, o desfăcu cu multă băgare de seamă.

Apoi citi biletul şi îl puse la loc în plic.

După câteva minute intră sir James şi găsi răspunsul maiorului

Hoff.

Seara, la orele unsprezece fără un sfert, sir James ieşi din nou, anunţând-o pe Vanda că nu se va întoarce decât foarte târziu.

Vanda alergă la Rocambole, care o aştepta.

Ea cunoştea atât de bine conţinutul scrisorii maiorului Hoff, încât îl putu repeta lui Rocambole cuvânt cu cuvânt.

— Bine! zise Rocambole. Acum cred că îi am pe toţi în mână şi voi concepe un plan de luptă.

Vanda se aşeză lângă dânsul şi aşteptă ca Rocambole să se explice.

Capitolul XXVI

Pe când Rocambole îi expunea Vandei planurile sale, o scenă cu totul diferită avea loc într-o parte a Parisului, cu totul depărtată de strada Saint-Lazare, situată la extremitatea nord-estică a fostului foburg Villette, cu numele de „Carrieres d'Amerique".

Când marele oraş îşi începe odihna, când magazinele se închid şi lumea muncitoare se gândeşte la repaos, „Carrieres d'Amerique", un adevărat azil de sălbatici la poarta civilizaţiei, se populează puţin câte puţin de oaspeţii săi neobişnuiţi.

Acolo, hoţul fugit de poliţie, evadatul din ocnă, vagabondul fără domiciliu, prostituata fără casă găsesc un refugiu.

În acea seară, aproape de miezul nopţii, o întrunire numeroasă îşi alesese un loc denumit Eldorado.

În „Carrieres d'Amerique" sunt nişte funduri de puţuri unde frecventatorii găsesc vara răcoare, iar iarna, în nişte cuptoare, găsesc căldură.

Sunt trei cuptoare de acest fel în „Carrieres d'Amerique".

Cel dintâi se numeşte „Hotel des Petits Oignons". Cel de-al doilea a fost botezat „Hanul Nevinovaţilor„. Al treilea este „Eldorado".

„Hotel des Petits Oignons" este frecventat de vagabonzi, care nu posedă încă diplomă de făcători de rele.

Câteva fete dubioase, care abia păşesc pe calea viciului, riscă şi ele să vină aici.

Hoţii sunt rari.

„Hanul Nevinovaţilor" este cu totul altfel.

Aici nu se primesc decât oameni care au suferit cel puţin trei condamnări.

Dacă unul a făcut numai şase luni închisoare, este exclus.

Viciul are aristocraţii săi, tot aşa ca şi virtutea. „Eldorado" îşi justifică numele căci e locul de întâlnire al cântăreţilor şi dansatorilor ambulanţi.

Aici se vorbeşte de toate noutăţile ce apar în Paris.

La „Hotel des Petits Oignons", hoţul stă atent la orice zgomot, gata să o ia la fugă dacă vine vreo patrulă de poliţie.

La „Hanul Nevinovaţilor” se vorbeşte pe şoptite şi toţi îşi povestesc istorii sinistre, când nu se pune la cale vreo crimă.

La „Eldorado”, din contră, se petrece.

Se bea vin şi rachiu cu multă poftă.

În acea noapte „Eldorado” era în mare fierbere.

Un fost redactor la un ziar satiric făcea o critică teribilă unei drame apărută de curând.

Domnişoara Nora Pitauchel, ex-figurantă la teatrul Montparnasse, făcea un curs de virtute şi povestea istoria tuturor prinţilor ruşi, morţi de dragoste pentru ea.

Un sceptic, un fost negustor pe care construirea bulevardelor îl ruinase şi îl silise să devină vagabond, o întrerupse pe Nora Pitauchel, punându-i această întrebare:

— Tu crezi deci în amor?

— Doar nu în glorie, răspunse Nora.

O fată tânără, venită de curând, încă frumoasă, puţin cam timidă, înălţă capul la aceste cuvinte şi spuse:

— Cunosc oameni care iubesc pentru plăcerea de a iubi.

— Ah! asta e o glumă, răspunse negustorul. De unde ai pescuit aşa ceva Zelie?

— Dacă ţi-aş povesti istoria mea cu Gustav, răspunse Zelie, nu m-ai crede; totuşi ne iubeam mult. Acum Gustav e închis.

— Atunci, de ce ne-o mai spui?

— Puteţi să vă duceţi la casa de unde am fost dată afară azi dimineaţă, fiindcă datoram chiria pe o lună…

— Ei bine, şi ce vom vedea la acea casă? întrebă Nora Pitauchel.

— Veţi vedea un băiat de optsprezece ani, care e amorezat de o fată tânără şi care e nebună… Ea nu suportă pe nimeni lângă dânsa, decât pe el… Şi apoi plânge şi râde…

— Şi el o iubeşte pentru asta?

— Nu ştiu; dar ceea ce vă pot spune e că nu există mamă să-şi îngrijească mai bine copilul decât o îngrijeşte el pe acea tânără fată. Se culcă la picioarele patului ei, se scoală de câte zece ori pe noapte spre a vedea dacă doarme… Deunăzi era mai bolnavă ca de obicei, şi el plângea de ţi se rupea inima.

— Dacă voi avea vreodată un astfel de amant, zise Nora, l-aş împăia de teamă să nu mi-l fure cineva.

— Şi cum se numeşte acest amant rar? întrebă fostul negustor.

— Oh! are un nume ciudat şi cred că are o reputaţie bine stabilită, căci l-am auzit şi pe Gustav vorbind de dânsul. Se numeşte Marmouset.

Cuptorul Eldorado e la distanţă de douăzeci de paşi de Hanul Nevinovaţilor.

Astfel că se aude ce se vorbeşte dintr-un loc în celălalt.

La numele de Marmouset un om se sculă la Hanul Nevinovaţilor şi se apropie de cuptorul Eldorado.

— Faceţi-mi niţel loc, copii.

— Ah! tu eşti, Pâtissier? întrebă Nora.

— Da, răspunse fostul şef al Distrugătorilor, şi pentru că se vorbeşte de copilul meu iubit, Marmouset, aş vrea să am ştiri despre dânsul.

Capitolul XXVII

Tânăra fată care răspundea la numele de Zelie şi care fără îndoială, vedea pentru prima oară pe acest bandit sinistru, numit Pâtissier, avu un moment de teamă.

Pâtissier se uită la dânsa cu acea privire care odinioară avusese o putere fascinantă asupra Distrugătorilor, înainte ca aceştia să-l ia ca şef pe Rocambole.

Zelie simţi un fior.

— Să vedem, mititico, spuse Pâtissier, chiar îl cunoşti pe Marmouset?

— Da.

— E mult timp de când nu l-am văzut şi trebuie să-mi dai adresa lui.

— Nu, răspunse Zelie.

— Pentru ce? întrebă Pâtissier, cu un ton ameninţător.

— Fiindcă nu eşti sincer.

— Cum?

— Adică nu-l iubeşti într-adevăr pe tânăr, după cum vrei să spui, răspunse Zelie.

— Ce prostie.

— Ochii dumitale plini de ură îţi dezmint cuvintele, urmă tânăra fată.

Fostul negustor se aplecă la urechea ei şi-i şopti:

— Faci rău, fetiţo, nu trebuie să te cerţi cu un om ca acesta.

Dar Zelie era curajoasă, îi trecuse momentul de spaimă.

— N-ai să-l afli, repetă ea.

— Ah! n-am să-l aflu!

Şi Pâtissier se sculă cu pumnii strânşi de mânie.

— Bate-mă dacă vrei, reluă Zelie, dar eu nu-i voi face nici un rău unui băiat care iubeşte astfel o femeie.

Pâtissier făcu un pas şi ridică mâna spre a o lovi Zelie.

Fostul negustor interveni.

— Staţi, copii, zise el, cunosc poate un mijloc de a aranja totul. Un bărbat nu bate o femeie când poate proceda altfel.

— Bat pe cine vreau, zise Pâtissier.

Şi mai făcu un pas spre Zelie, care îşi pusese mâinile în şolduri şi-l aştepta.

— Ascultă-mă, mai zise bătrânul.

— Bine! răspunse Pâtissier, dar spune repede.

— Iată, Zelie nu vrea să vorbească, reluă fostul negustor.

— Nu, nu voi vorbi, zise Zelie.

— Dar ea a spus deja destul.

— Cum asta? întrebă Pâtissier.

— N-a spus dânsa că acest băiat, care se numeşte Marmouset, locuia în casa de unde dânsa a fost dată afară?

— Da?

— Dar nimeni nu ştie unde locuiam, zise Zelie cu un aer triumfător.

— Te înşeli, răspunse o voce de femeie. Eu ştiu.

Şi o fiinţă oribil de urâtă, îmbrăcată în zdrenţe şi care stătea lungită pe pământ adăugă:

— Locuiai în strada Vert Bois, în casa unui negustor de vinuri, pe la mijloc, la stânga. Uşa care urmează după o tutungerie.

— Nu-i adevărat, zise Zelie cu gura pe jumătate.

— Bine! zise Pâtissier, acum m-am liniştit. Mititico, ai scăpat uşor.

Şi Pâtissier plecă la locul său.

*

* *

— Ce ai căutat acolo? întrebă un om culcat lângă Pâtissier.

— Să iau adresa lui Marmouset.

— Cine e acest Marmouset?

— Ah! zise Pâtissier cu amărăciune, nu mă cunoşti decât de când am decăzut, aşa că nu poţi să ştii cine e Marmouset.

— E adevărat, răspunse acel om, nu te cunosc de mult timp, dar, după cum te salută camarazii, se vede că ai fost cineva.

— Da, suspină Pâtissier, dar s-a sfârşit… De douăzeci de ori am vrut să-mi construiesc o bandă în ultimele şase luni, dar n-am reuşit. Unii îmi răspund: „Nu mai e nimic de făcut!” Alţii, dând din umeri, îmi spun: „Ce încredere vrei să avem într-un om care a fost zdrobit de Rocambole?”

Numele pronunţat de Pâtissier nu era desigur necunoscut de cel cu care el vorbea, căci acesta murmură:

— Rocambole i-ar zdrobi pe mulţi alţii.

— Mi-a luat totul, continuă Pâtissier cu un accent plin de ură, oameni, industrie şi până şi pe Camarde, care era nebună după mine, dar acum opt zile a refuzat să mă împrumute cu cinci franci. Dacă n-aş da câte o lovitură din când în când aş muri de foame.

— Dar tot nu mi-ai spus cine e Marmouset.

— Un băiat pe care îl formasem şi care era foarte deştept. Rocambole mi l-a luat.

— Şi el vrea să-l iei înapoi?

— Nu, dar regăsindu-l pe Marmouset, îl voi regăsi poate pe Rocambole.

— Ai vrea ca el să te ia în banda lui?

— Ei! strigă Pâtissier plin de ură.

— Atunci?…

— Vreau să-l regăsesc spre a mă răzbuna.

— Camarade, spuse acel om, nu-l cunosc pe Rocambole decât din auzite; dar îţi voi da un sfat.

— Spune.

— Nu te pune cu el, căci vei fi zdrobit.

— Eu singur poate, zise Pâtissier, dar am prieteni… şi vom vedea.

Şi refuză să dea mai multe explicaţii.

După câteva minute dormea sau se prefăcea că doarme. Dar din când în când deschidea ochii şi se uita spre „Eldorado”.

Acolo zgomotul începuse să înceteze. Nu se mai auzea vocea Norei Pitauchel. Fostul negustor adormise şi Zelie nu se mai mişca.

Atunci Pâtissier se sculă şi cu toate că erau abia două ore după miezul nopţii, se pregătea să părăsească „Hanul nevinovaţilor”.

— Unde te duci? îl întrebă omul cu care vorbise.

— Mă duc să-i joc o farsă lui Rocambole, răspunse Pâtissier.

— Rău faci.

— Cine va supravieţui se va vedea, răspunse Pâtissier.

Şi plecă.

Capitolul XXVIII

Pâtissier porni spre Paris.

Când ajunse la fosta barieră Villette, în loc să ia spre forburgul Saint-Martin, o luă pe strada Lafayette.

Această cale nouă, una din cele mai lungi ale Parisului, era cea mai liniştită la acea oră.

Pâtissier a întâlnit zece trecători în drum.

Cu toate acestea un om destul de bine îmbrăcat se întâlni cu el, şi-i dădu ţigara s-o aprindă pe a sa.

Pâtissier era tentat să sară la gâtul aceluia şi să-l jefuiască.

Dar se gândi la Rocambole, adică la răzbunarea lui şi tentaţia îi dispăru.

Sosit la forburgul Poissonniere, părăsi strada Lafayette spre a o apuca pe strada Bellefond.

Casa unde Antoinette Mille fusese prizoniera lui Timoléon şi, în care, fără intervenţia Vandei, ea ar fi pierit, mai exista încă.

Trecând pe strada Lafayette se mai putea vedea pavilionul situat la extremitatea grădinii şi care părea suspendat în aer.

Pâtissier se opri la uşa acelei case, puse două degete în gură şi şuieră într-un fel aparte.

Uşa nu se deschise, dar o fereastră de la mansardă se crăpă puţin.

Pâtissier şuieră a doua oară.

Fereastra se deschise şi o voce zise:

— Cobor îndată.

Într-adevăr, după câteva minute poarta se deschise şi un om ieşi.

Acest om, care se reîntorsese în strada Bellefond, nu era altul decât Timoléon.

Dar Timoléon devenise de nerecunoscut, încovoiat, îmbătrânit cu douăzeci de ani în câteva luni; Timoléon, neîmpăcatul inamic al lui Rocambole şi pe care poate Rocambole nu l-ar fi recunoscut, cu toată inteligenţa sa.

Timoléon nu împlinise patruzeci de ani.

Ei revenise la Paris cu toată interzicerea formală a lui Rocambole.

Desigur, se dusese să ceară azil acelor portari, complicii săi de odinioară, care se făceau că n-aud nimic când era zgomot în pavilionul misterios.

Timoléon revenise spre a se răzbuna.

Acest om, care nu avusese decât o fată, care nu avusese decât o pasiune, banul, acest om nu mai avea fată, nu mai avea bani.

Dar el avea în inimă o ură infernală, pe care voia să o potolească, cu orice preţ.

Şi obiectul acestei uri era Rocambole.

În ziua sosirii sale, pe un bulevard, unde căuta un loc să mănânce, el îl întâlnise pe Pâtissier.

Altădată, vă amintiţi, Timoléon servise în poliţie.

Toţi hoţii mai în vârstă îi erau cunoscuţi.

El se folosise adesea de Pâtissier.

Acesta nu-l recunoscuse.

— Sunt eu, Timoléon! îi zise el.

— Nu se poate, strigă fostul şef de bandă.

Timoléon surâse cu tristeţe:

— Sunt ruinat, adăugă Pâtissier. Vrei să bem un pahar împreună? îţi voi povesti totul.

Timoléon îl ruinase pe Pâtissier şi acesta îi povestise cum îşi pierduse banda.

Când Pâtissier termină, Timoléon îl întrebă:

— Îl urăşti mult pe Rocambole?

— Oh! da.

— Dacă te-aş ajuta să te răzbuni?

— Ai face asta?

— Poate… spune-mi unde te pot găsi.

— Dorm la „Carrieres d'Amerique".

— Bine, voi veni să te văd într-o zi sau alta.

Şi se despărţiră.

După două zile, Timoléon a regăsit urmele lui Rocambole şi ştia că el se află la Londra.

Timoléon plecă la Londra, în aceeaşi seară, întrebuinţând pentru această călătorie ultimii săi bani.

După opt zile, se reîntoarse şi-l căută pe Pâtissier.

Când îl regăsi, îi spuse:

— Tot mai vrei să te răzbuni pe Rocambole?

— Mă mai întrebi?

— Ei bine! Nu mai e la Londra.

— Ah! E la Paris?

— Nu ştiu; dar îţi va fi uşor să afli asta. Când vei afla, la orice oră din zi sau din noapte vino la mine în strada Bellefond.

Deci, văzându-l pe Pâtissier, Timoléon simţi o bucurie sălbatică. Dacă Pâtissier venea, însemna că-l găsise pe Rocambole.

— Unde e? întrebă el.

— Ei, încă nu ştiu, dar am aflat unde se află Marmouset.

— Oh! zise Timoléon, e cu o femeie?

Şi Pâtissier repetă cuvânt cu cuvânt ce se petrecuse.

— Da, cu o tânăra fată.

— Care e nebună?

— Zelie aşa spunea.

— Şi care nu vorbeşte deloc englezeşte?

— Nu ştiu, zise Pâtissier, cred că Zelie n-a pomenit despre asta.

Privirea lui Timoléon străluci de o bucurie sălbatică.

— Pâtissier, amicul meu, zise el punând mâna pe umărul banditului, tu ai făcut poate o frumoasă descoperire.

— Ah!

— E la Paris sau la Londra, nu ştiu bine, cineva care dă multe bilete de o mie de franci în schimbul femeii care e cu Marmouset. Să mergem!

— Unde? întrebă Pâtissier.

— În strada Vert-Bois!

Şi Timoléon îşi îndreptă spatele încovoiat.

El îl luă pe Pâtissier de braţ şi îl târî spre foburgul Poissonniere.

— Dar, zise Pâtissier, trebuie să fim cu băgare de seamă, căci Marmouset e foarte deştept.

— Ce vrei să spui?

— El mă cunoaşte şi ştie că nu-l iubesc pe stăpânul său.

— N-o să te vadă; arată-mi numai casa, asta e tot ce-mi trebuie.

Şi Timoléon murmură:

— Ah, Rocambole, acum că sărmana mea fată doarme sub pământul îngheţat, nu mai mi-e frică de tine şi fac dinainte pentru răzbunarea mea sacrificiul vieţii mele!

Capitolul XXIX

Cum şi pentru ce, Marmouset şi Gipsy era ascunşi în strada Vert-Bois?

Vom explica aceasta în câteva cuvinte.

Reîntorcându-se la Paris, Rocambole făcuse un raţionament foarte simplu şi logic în acelaşi timp.

„Aduc, îşi spusese dânsul, două fiinţe pe care trebuie nu le ascund cu orice preţ: pe sir George Stowe, de care voi avea nevoie ca să am un avantaj în lupta contra lui sir James Niwely şi a sugrumătorilor şi pe Gipsy, pe care trebuie s-o sustrag urmăririlor acestuia din urmă. Dacă e vreun cartier în care nicicând un englez nu va fi căutat, acesta e, desigur cartierul Saint-Germain. Acolo îl voi ascunde pe sir George Stowe. Dacă Vanda şi-a jucat bine rolul, ea m-a reabilitat cu totul în spiritul lui sir James Niwely. Sunt unul din acei eleganţi şarlatani care trăiesc în cartierele frumoase, frecventează cluburile şi locuiesc în cartierele cele noi. Pe Gipsy, pentru sir James, am răpit-o şi a trebuit s-o instalez într-un apartament confortabil pe bulevardul Malesherbea. Prin urmare, dacă vreau s-o ascund bine pe Gipsy, trebuie s-o plasez într-un cartier populat, destul de întunecos pentru ca un om de lume să îndrăznească a veni, destul de cinstit pentru ca ea să nu fie expusă nici unui pericol.”

În urma acestui raţionament Rocambole trimisese pe Noël în cercetare.

Noël avea o mulţime de legături în Paris.

O fostă cunoştinţă a lui din puşcărie se stabilise ca vânzător de fructe pe strada Vert-Bois.

Devenit cinstit, acest om prosperase şi comerţul lui mergea bine. El închiriase toată casa în care locuia, şi apoi o subînchiriase la diferiţi locatari.

La dânsul găsi Noël un mic apartament compus din două odăi pentru Gipsy şi Marmouset.

Acesta avea ordin să n-o păsărească pe Gipsy nici ziua, nici noaptea.

Afară de asta, Moartea Bravilor şi Chanoine se instalaseră jos la negustorul de vinuri şi petreceau ziua jucând cărţi şi stând de santinelă.

Dar nu era nevoie să i se dea vreun ordin lui Marmouset.

El iubea pe Gipsy.

Acesta iubise pe tânăra fată cu tot focul tinereţii, cu entuziasmul omului ce se simte tare şi iubeşte o fiinţă care are nevoie de sprijin. Gipsy era nebună.

Dar această nebunie nu-l neliniştea pe Rocambole.

Răul, a cărei cauză se cunoştea, are totdeauna un remediu.

Răul fetei, adică nebunia ei, nu provenea după cum s-ar fi putut

crede, din spaima pe care o încercase în acea noapte, teribilă, când în puterea sugrumătorilor, era să fie arsă de vie la picioarele monstruoasei statui a zeiţei Kali.

Gipsy era nebună, căci îl iubise cu ardoare pe sir Arthur Newil, iar acest amor se sfărâmase în inima ei, ucis de dispreţ.

Şi Rocambole, marele medic al inimilor omeneşti, primise cu bucurie acest amor pe care nebuna îl inspira lui Marmouset, precum şi afecţiunea pe care fata o simţea pentru dânsul.

Numai Marmouset o făcea să mănânce, să se culce şi să nu iasă din casă.

Şi el obţinea toate astea prin gest şi prin privire. El nu ştia englezeşte, singura limbă pe care o vorbea Gipsy.

Iar Rocambole îşi spunea:

„Gipsy a înnebunit din dragoste, şi tot dragostea o va vindeca.”

Erau opt zile de când Marmouset şi Gipsy locuiau în strada Vert-Bois.

Nevasta vânzătorului de fructe le pregătea mâncarea.

Marmouset veghea asupra fetei, ca o mamă asupra copilului ei. El nu ieşea niciodată şi studia. Acest băiat, care abia putea citi, era foarte bine înzestrat de natură.

Rocambole îi dăduse cărţi, spunându-i:

— Gipsy nu va fi poate întotdeauna nebună; atunci n-o să-ţi pară rău să poţi sta de vorbă cu dânsa. Pentru asta trebuie să înveţi limba engleză. Iată cărţi, studiază…

Şi Marmouset studia spunându-şi:

„Într-o zi voi putea să-i spun cât de mult o iubesc!”

Uneori Milon şi Noël veneau acolo să afle ce mai face Gipsy.

Nebuna îi surâdea lui Milon, dar abia dacă îl privea pe Noël.

Milon era singura fiinţă pe care o cunoscuse după Marmouset.

A doua zi după ce Timoléon aflase de la Pâtissier că Marmouset locuia cu Gipsy în strada Vert-Bois, un om cu o pălărie mare pe cap, şi cu nişte ochelari albaştri apăru pe acea stradă.

El avea sub braţ un pachet de hârtii, iar în mâna dreaptă o tablă vopsită în roşu, pe care erau scrise cu litere alb şi negre aceste cuvinte:

„Birou de plasare
Rapiditate, discreţie”

El intră în cele dintâi patru case la care văzu bilet de închiriat şi vizită apartamentele

Timp de trei sferturi de oră, paznicii locuitori din strada Vert-Bois îl văzură pe acest om mergând din poartă în poartă, cu un aer discret.

Vânzătorul de fructe, care se afla în pragul prăvăliei sale îi spuse tutungioaicei de alături, râzând:

— Se pare că „negustorul de servitori” e pretenţios. Îi trebuie poate

palatul Bourbon?

Omul trecu prin faţa prăvăliei negustorului de fructe, apoi, ridicând capul şi văzând biletul de închiriat, intră pe aleea umedă şi neagră.

Dar vânzătorul de fructe îl chemă.

— Domnule, zise el, ce doreşti?

— Îl caut pe portar! răspunse acesta scoţându-şi pălăria şi arătându-şi capul chel.

— Nu există. Dar îţi pot da eu orice informaţie.

— Caut un apartament care să nu fie prea sus şi prea scump, răspunse el cu umilinţă.

— Plăteşti corect?

— Cât pot mai corect. Am o clientelă bună. Casa unde stăteam s-a dărâmat; locuiam în strada Grenetat, mai înainte.

— Ei bine! Intră, zise vânzătorul de fructe. Vom vedea dacă ne înţelegem.

— Ce chirie pretinzi?

— Patru sute cincizeci de franci.

— Cam scump, spuse-el.

Apoi suspinând:

— În fine… să-l vedem.

Şi intră în prăvălia vânzătorului de fructe.

Capitolul XXX

Acel om intră deci în prăvălia cu fructe.

Vânzătorul deschise o uşă din fundul prăvăliei şi pătrunseră pe o alee a casei, apoi, precedat de viitorul său locatar, urcă scara până la al doilea etaj.

Două uşi dădeau în sala acestuia.

Una era aceea a apartamentului de închiriat.

Pe când vânzătorul de fructe se apleca spre a vârî cheia în broască, căci sala era întunecoasă, străinul privi pe gaura uşii celeilalte.

El văzu o odaie în care se afla un om stând la o masă cu o carte în mână. Puţin mai departe se afla o femeie.

În sfârşit, vizită apartamentul arătat de vânzătorul de fructe, îl găsi trist, puţin cam scump, ceru să i se pună alt tapet şi dădu arvună.

Un om aşa de pretenţios, care se tocmeşte, e un om care-şi plăteşte regulat chiria. Prin urmare vânzătorul de fructe se învoi.

Omul îl anunţă că va veni a doua zi cu mobilele sale şi-şi puse de îndată firma la poartă.

Apoi plecă.

După o oră însă se reîntoarse şi-i spuse vânzătorului de fructe:

— Eşti aşa de bun să-mi dai cheile? Aş vrea să măsor ferestrele, ca să văd dacă se potrivesc perdelele.

În faţa unei cereri atât de fireşti vânzătorul nu ezită.

Omul nostru urcă sus, se închise în apartament, apoi, după ce trase cu urechea, putu să se convingă că zidul ce despărţea apartamentul său de acela unde zărise un tânăr şi o fată era foarte subţire.

Sunetul vocilor trecea prin zid.

Omul nostru ridică cu grijă o bucată de tapet care acoperea zidul şi care, de altfel, era destul de veche, scoase din buzunar un burghiu şi făcu o gaură.

Când simţi că burghiul era aproape să răzbată dincolo, se opri.

— Destul pentru astăzi, murmură el. Şi puse din nou bucata de tapet la loc.

Pe când plecă, după ce-i dădu cheia vânzătorului de fructe, o femeie intră pe strada Vert-Bois.

De cum o văzu, omul nostru tresări.

El recunoscu pe Vanda, tovarăşa lui Rocambole.

Cum Vanda era îmbrăcată foarte sărăcăcios, el se întrebă ce să însemne acel costum.

Era o deghizare sau Vanda decăzuse, lovită de sărăcie?

Ea nu-l observă de fel pe acel om, care totuşi o urmări cu coada ochiului.

Vanda intră la vânzătorul de fructe.

Din acel moment lucrul pentru el era clar.

Vanda era mesagera lui Rocambole.

În loc să-şi vadă de drum, omul se întoarse, intră în tutungeria care se afla alături de vânzătorul de fructe, şi spuse:

— Dă-mi un pachet de tutun.

În tutungerie vindea o femeie bătrână, foarte vorbăreaţă, care intră în vorbă cu oricine.

El i se adresă spunându-i că se mutase acolo, că avea un birou de plasare, că această meserie, foarte bună odinioară, acum nu mai era aşa grozavă; dar ce să facă, trebuie să trăiască.

Tutungioaica, în schimb, îi spuse câte ceva despre toţi vecinii; îi spuse că vânzătorul de fructe fusese la ocnă, dar că acum se făcuse un om foarte cinstit şi că se bucura de multă consideraţie în mahala.

Convorbirea îi oferi tutungioaicei prilejul să se distreze o oră, iar acelui om, timpul să observe multe lucruri.

Ieşind un minut până în uşă, el observase dintr-o ochire interiorul cârciumii.

Doi oameni, care stăteau în fundul sălii, jucau pichet.

El îi recunoscu pe cei doi.

Unul era Chanoine, celălalt Moartea Bravilor.

Pe când ei jucau, un al treilea intră.

Omul nostru îl recunoscu pe Milon.

„Bun, gândi el, Marmouset şi tânăra englezoaică au sentimente.”

În acelaşi timp Vanda ieşi.

Despărţindu-se de tutungioaică, acel om o luă pe urmele Vandei.

Aceasta nu se uită deloc înapoi. Dar când ajunse în colţul străzii Saint-Martin, urcă într-o birjă ce staţiona acolo.

Trecând pe lângă birjă, omul o auzi spunându-i birjarului:

— Strada Saint-Lazare 28.

Trăsura porni.

Tot atunci trecu şi omnibusul din piaţa Cadet. Omul nostru se urcă pe imperială. Trăsura Vandei mergea mai repede decât omnibusul. Timp de câteva minute el o putu urmări cu privirea, dar la colţul foburgului Saint-Denis o pierdu din vedere. Puţin îi păsa. În curând el ajunse în strada Saint-Lazare numărul 28.

Acolo văzu un elegant cupeu stând la poartă.

În acelaşi timp, ieşi o femeie, însoţită de un bărbat care-i spusese:

— Ne-am înţeles deci, pe diseară.

Omul tresări.

Femeia care urca în cupeu nu era alta decât Vanda. Ea era îmbrăcată de astă dată cu multă eleganţă. Cât despre acela care-i spusese „pe diseară", l-a recunoscut de asemenea.

Era maiorul Avatar, care-i spunea birjarului:

— La Champs-Élysées.

Timoléon, căci aţi ghicit desigur că era dânsul, se sui îndată într-un omnibus ce mergea la Champs-Élysées, murmurând:

— Ştiu unde se află Gipsy, ştiu unde e Rocambole. Când voi şti unde merge Vanda, voi putea să mă duc să-l găsesc pe sir James Niwely.

Capitolul XXXI

Pe când Timoléon o urmărea pe Vanda, să relatăm ce se petrecuse cu o noapte în urmă între dânsa şi Rocambole, când, după plecarea lui sir James, ea se dusese în strada Saint-Lazare.

— Scumpa mea copilă, i-a spus Rocambole, nu mai e nevoie să pătrunzi secretul lui sir James. Ştiu pe de rost istoria lui miss Ellen, adică a lui milady, şi ora investigaţiilor a făcut loc momentului de acţiune. Situaţia e foarte simplă şi se poate rezuma astfel: Miss Ellen a deposedat de avere pe sora sa şi pe copila surorii sale. Trebuie să înapoiem acesteia din urmă, adică lui Gipsy, ceea ce miss Ellen a furat. Unde se află această avere? Asta nu poate să ne-o spună sir James Niwely, ci milady. După câte văd, această avere, rămasă intactă, aduce în fiecare an veniturile sale imense casei de bancă Davy, care face din ea două părţi. Una e pentru milady. Din această parte de venituri a trăit fiul ei. Ce se întâmplă cu cealaltă? Fără îndoială ea măreşte în fiecare an acel tezaur pe care indienii contează spre a-i goni într-o zi pe englezi. De ce Ali-Remjeh a părăsit-o pe milady? De ce aceasta din urmă, nu-l vede şi nu l-a văzut niciodată pe

fiul ei? Asta e încă un mister pentru mine. Totuşi iată ce am văzut.

Şi Rocambole, după ce-i povesti Vandei scena de la Tuileries adăugă:

— Milady a leşinat aflând că fiul ei este rănit. Tu socoţi că lovitura de teatru trebuie să aibă un rezultat imediat. Milady a fost recunoscută de Marie Berthoud drept mama lui Lucien de Haas. În consecinţă ea m-a rugat să-i vin în ajutor. Am alergat să caut o trăsură. Ajutat de doi domni, care se aflau acolo, am condus-o pe milady în strada Sourvière. Pe drum am asigurat-o pe Marie Berthoud cât am putut mai bine asupra urmărilor rănii lui Lucien. Şi Marie s-a convins. După ce a respirat săruri, milady şi-a revenit; ea era însă foarte disperată şi a vărsat torente de lacrimi. Marie Berthoud a liniştit-o, cum o liniştisem eu pe dânsa. Apoi i-a spus:

„— Vom pleca, ne vom instala la căpătâiul său şi vederea mamei sale îi va grăbi vindecarea."

Dar la această propunere, milady a manifestat o mare spaimă.

„— Nu, nu, spuse ea, asta e cu neputinţă. Asta nu se poate!"

Şi ea a pus-o pe Marie să jure că nu-i va spune lui Lucien de întrevederea lor. Cum mă dădusem drept amic al lui Lucien şi menţionasem că-i servisem drept martor, milady m-a pus să fac acelaşi jurământ.

— Dar de ce nu vrea dânsa să-şi vadă copilul? îl întrerupse Vanda.

— Nu e hotărârea ei, desigur, se opune la asta Ali-Remjeh. Asta am ghicit-o după spaima de care a fost cuprinsă.

— În fine, adăugă Vanda, iată-te prieten cu milady.

— Şi cu maiorul Hoff, complicele său. Am reînnoit cunoştinţa cu dânsul, conducând-o pe milady la Grand-Hotel.

— Ei bine? Ce ai de gând să faci?

— Milady n-are pe inimă decât o singură pasiune adevărată, dragostea de mamă. Acolo trebuie să lovim.

— Cum?

— Presupune că Martie Berthoud dispare.

— Bine.

— Că Lucien e înştiinţat că mama lui i-a răpit-o.

— Bine. Apoi?

— I se va spune: Iată, această femeie care trece e mama ta. Ea singură îţi poate spune ce a devenit Marie Berthoud.

— Dar milady îi va dovedi fiului său că e nevinovată în această privinţă.

— Aşa e.

— Ei bine?

— Atunci va începe rolul meu, spuse Rocambole.

Apoi, după un moment de tăcere:

— Crezi tu că milady, văzându-şi copilul disperat, dacă i se va

spune: „Ce ai da spre a-i fi redată Marie Berthoud?” ea nu va răspunde „O avere întreagă”?

— Poate, zise Vanda.

— Ei bine! Asta doresc.

— Dar cum s-o răpim pe Marie Berthoud? Unde s-o conducem?

Un surâs veni pe buzele lui Rocambole.

— Asta e un joc de copil, zise el. Mă însărcinez eu cu asta. Oare cu o bandă ca a mea poate fi răsturnat Parisul?!

— Stăpâne, zise Vanda, mă mai laşi lângă sir James?

— Vei sta până ce milady şi sugrumătorii vor fi învinşi.

— Aste poate dura mult.

— Va fi mai puţin decât îţi închipui.

— Dar mai întâi, adăugă Vanda, te-ai gândit la un lucru?

— Care?

— Că Lucien şi Marie sunt două fiinţe oneste nevinovate, pe care le vei lovi.

Un nor trecu pe fruntea lui Rocambole.

— Mi-am spus toate astea, răspunse el, trebuie ca binele să revină în matca sa, trebuie ca milioanele ţigăncii să-i fie restituite. Atunci Gipsy va da fără îndoială fiului lui milady cu ce să trăiască.

— Dar Gipsy e nebună!

— Ea se va vindeca, răspunse Rocambole cu multă emoţie.

— În fine, reluă Vanda, ce ordoni, stăpâne?

— Nimic pentru astăzi, dar trebuie să te văd mâine.

Vanda plecă.

A doua zi, la orele nouă de dimineaţă s-a întors în strada Saint-Lazare.

— Am veşti de la Ali-Remjeh, spuse ea.

— Să auzim, zise Rocambole cu aerul lui nepăsător.

Vanda povesti lui Rocambole că sir James Niwely nu se întorsese decât la ziuă, şi nu era singur, ci întovărăşit de doi oameni cu faţa brună şi părul creţ, care păreau a fi indieni.

Aceşti oameni soseau de la Londra.

Vanda se târâse cu picioarele goale într-o sală în care se afla uşa de la odaia în care se închisese cu dânşii.

Cum ei vorbeau în limba indiană, ea nu putuse pricepe ce-şi vorbeau, dar auzise de mai multe ori pronunţându-se numele de Gipsy şi conchisese că erau pe urmele ţigăncii.

— Dacă nu sunt, îi voi pune eu, zise Rocambole.

Vanda îl privi mirată.

— Crezi, reluă stăpânul, că-l voi lăsa pe sir James Niwely în libertate, acum când i-am găsit pe Frantz şi pe milady, acum când principalii sugrumători au sosit spre a-i da ajutor?

— Şi ce vrei să faci?

Rocambole deschise cutia de la birou şi luă un flacon ce conţinea nişte pulbere albă.

— Iată un narcotic, zise el, pe care-l vei da chiar astă-seară lui sir James.

— Bine.

— După ce va adormi, vei pune o lampă lângă fereastra camerei lui de culcare. Asta va fi pentru mine un semnal.

— Şi apoi.

— Restul mă priveşte. Dar înainte de a merge acasă te vei duce în strada Vert-Bois, îl vei vedea pe Milon şi-ţi va spune dacă locuinţa a fost spionată.

Vanda se supuse, după ce-şi luă costumul sub care o recunoscuse Timoléon.

După o oră s-a reîntors.

— Milon şi ceilalţi păzesc bine, zise ea. N-au semnalat nimic alarmant.

— Bine, îi răspunse Rocambole. Ne-am înţeles.

Aceste cuvinte le auzise şi Timoléon.

Capitolul XXXII

Maiorul Hoff, adică Frantz, se afla lângă milady, la Grand-Hotel, când un funcţionar al casei Davy îi aduse biletul lui sir James Niwely.

Milady tocmai îi spunea lui Frantz:

— La urma urmei, mă revoltă tirania lui Ali-Remjeh. Cum? Am un fiu care e şi al său, acest fiu e bolnav, rănit, în pericol de moarte, poate şi să nu pot să merg să-l văd!…

— Milady, răspunse Frantz, ştiu că averea dumitale întreagă e gajul supunerii la voinţele lui Ali-Remjeh, ia seama!

— Ei bine! răspunse ea. Voi fi săracă, dar îmi voi vedea fiul.

— Dar dacă devii săracă, va deveni sărac şi fiul dumitale.

Aceste cuvinte o calmară pe milady.

— Oh! murmură ea, dar de ce acest om care m-a părăsit de cincisprezece ani, nu vrea să-mi văd copilul?

— Cred că ştiu, zise Frantz.

— Tu?

— Da.

Dar când maiorul vru să-i răspundă se aduse biletul. Frantz îl deschise.

— Iată, milady, zise el.

Mama lui Lucien îl citi.

— Cine e acest sir James Niwely? întrebă milady uimită.

— E omul care l-a înlocuit la Londra pe sir George Stowe, adică mandatarul lui Ali-Remjeh.

— Şi acest om se află la Paris?

— Aşa se pare, căci îmi cere o întâlnire.

Şi maiorul scrise scrisoarea pe care, după cum am văzut o citise Vanda.

— Spuneai deci, reluă milady, că ştiai?

— Ah! doamnă, zise Frantz cu autoritate, îmi vei da timp până mâine?

— De ce?

— Spre a mă explica. Poate că convorbirea cu sir James Niwely va face explicaţia noastră zadarnică.

— Ce vrei să spui?

— Poate vei obţine de la dânsul dreptul să-ţi poţi vedea copilul.

Milady se resemnă. Seara, la ora indicată, maiorul Hoff, cu pieptul acoperit de decoraţii germane, se duse la clubul Asperges.

Toţi vorbeau de duelul din ajun şi de moartea marchizului.

Maiorul Hoff se prefăcu că ascultă cu indiferenţă conversaţia cu toate că era foarte emoţionat.

Mai mulţi dintre acei domni care, în ajun, nu răspunseră când Lucien solicitase martori, se grăbiseră să se ducă să-l vadă.

Toţi erau de acord în a recunoaşte că rana era fără gravitate.

În plus, mai toţi erau în favoarea lui Lucien şi-l blamau pe marchizul de Rouquerolles.

Baron C…, un diplomat german, spuse chiar:

— Domnilor, dacă Lucien ar fi, şi asta e cu putinţă, fiul vreunei alteţe pe care poziţia îl sileşte să stea în umbră, nu e dânsul oare gentilom?

La această părere se uitară mulţi şi toţi începuseră să-i aducă elogii exagerate lui Lucien. În acel moment intră un lacheu aducând o carte de vizită pe o tavă.

— Pentru domnul maior Hoff!

Era cartea de vizită a lui sir James Niwely.

Frantz ieşi şi intră într-un salon al clubului, unde de obicei erau primiţi străinii.

Sir James Niwely se afla acolo. Frantz şi dânsul se salutară.

Apoi schimbară semnul misterios al afiliaţiei indiene. După aceea sir James, spuse lui Frantz:

— Sunt aducătorul voinţelor lui Ali-Remjeh.

— Ce ordonă stăpânul? întrebă Frantz cu respect.

— Permite lui milady să-şi vadă copilul.

Frantz făcu o mişcare de bucurie.

Sir James continuă:

— Şeful suprem al sugrumătorilor e în ajun de a părăsi puterea. El are douăzeci şi cinci de ani de dictatură, şi legile, după care ne conducem cer ca la fiecare sfert de veac să vină un nou stăpân.

— Ei bine? întrebă Frantz.

— Îţi spun asta cu privire la averea lui miss Ellen.

Frantz tresări:

— Până acum, urmă sir James Niwely, jumătate din veniturile acestei imense averi au fost regulat vărsate prin intermediul lui Ali-Remjeh în casa tezaurului indian. Dar, părăsind puterea, Ali-Remjeh vrea să lichideze.

— Cum se face asta? întrebă maiorul Hoff.

— El vrea acum să dea capitalul asociaţiei.

— Miss Ellen va face tot ce va dori Ali-Remjeh, spuse maiorul cu supunere.

— În fine, zise sir James, sunt însărcinat să dau lui miss Ellen şi o altă ştire.

— Care?

— Pactul care-i leagă pe fiii Indiei, sugrumătorii, cum ne numesc mizerabilii de europeni, vrea ca şeful suprem să nu fie însurat atâta timp cât are puterea în mâini.

Frantz tresări din nou.

— Ali-Remjeh tot o mai iubeşte pe milady, continuă sir James Niwely, şi-şi iubeşte copilul, pe care abia l-a văzut când era în leagăn.

— Ei bine?

— Ali-Remjeh se va reîntoarce în Europa, şi se va căsători cu milady.

— Dacă milady consimte.

— Asta e afacerea lui, nu a mea, zise cu răceală sir James. Totuşi trebuie să-ţi spun un lucru.

— Ascult, zise Frantz.

— Chiar după ce va plăti cealaltă jumătate din această avere sugrumătorilor, jumătatea care reprezintă preţul concursului lor şi al morţii comandorului Perkins, miss Ellen mai poate avea nevoie de cealaltă jumătate.

Şi Frantz răspunse cu ironie.

— Da, căci ţiganca trăieşte încă.

— Gipsy?

— Da, Gipsy, care va putea reclama într-o zi averea mamei sale.

— Milord, spuse Frantz, nu ştiu ce va face milady în această privinţă. Îţi atrag doar atenţia că dumneata eşti însărcinat cu Gipsy. Din nenorocire ea ne scăpă.

— Ce vrei să spui?

— A plecat din Anglia.

— Ah!

— Acum e la Paris.

— Singură?

— Nu, cu unul care o iubeşte, o protejează şi ar putea să devină răzbunătorul ei.

Frantz se înfioră.

— Trebuie găsită, zise el cu vioiciune, trebuie ca ea să dispară pentru totdeauna… trebuie să moară!

— Mai ales pentru asta, zise cu răceală sir James Niwely, am venit ca să te găsesc.

Capitolul XXXIII

Sir James Niwely îl părăsise pe maiorul Hoff pe la orele două după miezul nopţii.

Dar nu se întorsese acasă direct, ci tocmai când se făcea ziuă, veni însoţit de cei doi indieni.

Sir, James cu tot sângele indian pe care-l avea în vine, era englez prin temperament.

El avea nevoie de o hrană substanţială şi de opt ore de somn regulat.

După plecarea indienilor, el se culcă şi dormi până la amiază, ceea ce-i permise Vandei să iasă din casă.

Pe când el se deştepta, i se aduse următorul bilet:

„Un om care a trăit mult timp la Londra şi care i-ar putea aduce lui sir James cele mai mari servicii, doreşte să aibă o întrevedere cu dânsul.”

Sir James n-ar fi dat o mare atenţie acestei scrisori şi poate nici n-ar fi răspuns, dacă n-ar fi avut dimineaţă o lungă convorbire cu cei doi indieni, zăriţi de Vanda.

Aceşti oameni, care totuşi, erau foarte îndemânatici şi ar fi găsit la Londra persoana cea mai bine ascunsă, pierdeau vremea degeaba în Paris şi de opt zile de când se aflau nu găsiseră nici cea mai mică urmă despre Gipsy şi despre pretinsul ei răpitor.

El aruncă biletul în foc şi întrebă cine îl adusese.

— Un om care aşteaptă în anticameră, i se răspunse.

Sir James ieşi din cabinetul său şi se duse în anticameră.

Acolo găsi un individ blond, care părea să aibă cincizeci de ani.

El îşi luase după îmbrăcăminte, o înfăţişare cu totul britanică, încât sir James nu se îndoi nici un moment că are de-a face cu un burghez din Londra sau din Manchester.

Acest om îi spuse lui sir James:

— Milord, pot să-ţi spun unde se află Gipsy.

Dacă s-ar fi tras pe neaşteptate un foc de tun la urechile lui sir James, nu i s-ar fi produs o emoţie mai mare.

Cine era acest om care pronunţa numele lui Gipsy?

Şi cum de ştia el că sir James are interes s-o găsească pe ţigancă? Necunoscutul duse un deget la buze.

Apoi, aplecându-se la urechea lui sir James, îl întrebă:

— Ai în această casă o odaie destul de îndepărtată pentru ca nimeni să nu poată auzi ce vom vorbi?

Sir James răspunse:

— Aici nu se află decât o singură persoană care ştie limba engleză şi sunt sigur de dânsa.

Un surâs flutură pe buzele necunoscutului.

— Tocmai în acea persoană nu trebuie să te încrezi, zise el.

Dacă n-ar fi fost privirea autoritară cu care-şi însoţi cuvintele, sir James l-ar fi dat afară pe acel om. Dar el se pricepea şi la oameni, căci comandase mulţi în viaţa sa şi nu fără a tresări, spuse:

— Explică-te, domnule.

Necunoscutul îşi puse pălăria pe un scaun şi luă loc.

Apoi, privindu-l pe sir James, îi spuse:

— Milord, aici nu suntem la Londra şi dacă ai strangulatori în serviciul dumitale, ei nu sunt în această casă. Dacă ţi-ar veni gust să-mi faci ceva nimeni nu-ţi va veni în ajutor. Prin urmare, nu te mira deloc de mine şi dacă n-ai răbdare, pierzi singura ocazie, poate, pe care o ai de a o găsi pe Gipsy şi de a salva averea ei pe care o va reclama curând.

Toate aceste cuvinte fură spuse cu răceală şi poate pentru prima oară sir James Niwely pricepu că nu era singurul pe lume, care să joace rolul de dominator.

— De aceea, îţi spun, continuă necunoscutul, că nu mă voi hotărî să vorbesc decât când voi fi sigur că nimeni, nici chiar persoana în care ai atâta încredere, nu ne poate auzi. Am motivele mele să procedez aşa.

Cu toate acestea putuse să vorbească de sugrumători, să pronunţe numele lui Gipsy, să vorbească de averea misterioasă.

Cine îl iniţiase la toate astea?

Mister!

Sir James dădu din cap şi răspunse:

— Suntem aici la primul etaj; persoana de care vorbeşti locuieşte la catul de jos. Casa e nouă; nu sunt nici găuri prin ziduri, care sunt destul de groase. Cine deci ar putea să ne audă?

— Bine, zise necunoscutul. Numai să nu fim deranjaţi.

Şi se duse să încuie uşa.

Sir James îl privea uimit.

Necunoscutul se trânti într-un fotoliu şi reluă:

— Milord, pentru ca să te scutesc de oboseală, îţi voi spune cine eşti. Te numeşti la Londra sir James Niwely. Mai întâi şeful ocult al societăţii indiene numită „Sugrumătorii”, ai devenit aparent şeful, când predecesorul dumitale, sir George Stowe te-a silit, pentru incapacitatea sa, să-l detronezi.

— Apoi? zise cu răceală sir James.

— Ai venit în Paris puţin pentru interesul acelora pe care îi reprezinţi în Europa şi mai mult pentru amor. O fată tânără, o ţigancă pe nume Gipsy, care ar putea fi mâine una din cele mai bogate fete din Anglia, a dispărut. Unde se află? O femeie s-a însărcinat să-ţi spună asta. Această femeie se numeşte Vanda.

— Apoi? spuse sir James.

— Gipsy a plecat din Anglia cu un om care iubea pe această femeie numită Vanda. Desigur ei au venit la Paris.

— Cred, zise sir James. Ei bine?

— Ai venit spre a-i regăsi pe unul şi pe celălalt, căci amorul Vandei e pus la acest preţ, nu-i aşa?

— Da…

— Spre a-i regăsi, ai adus de la Londra doi oameni, care ţi se supun, doi din acei jongleri indieni, a căror îndemânare e proverbială şi care n-au reuşit până acum. Aceşti oameni se înşeală, şi dumneata te înşeli de asemenea, sir James Niwely. Precum nu se poate vâna decât cu câini speciali, tot aşa nu se vânează parizianul decât cu un parizian. Sunt în Paris două sute de hoţi care ar păcăli toate bandele indiene, pe toţi prestidigitatorii dumitale, cu cea mai mare uşurinţă. E un om care îşi bate joc de aceşti hoţi.

— Şi… acest om? întrebă sir James Niwely.

— E acela pe care îl cauţi.

Anglo-indianul făcu o mişcare de surprindere.

— Dar cine e acest om? întrebă el.

— Un criminal celebru, odinioară, un om numit Rocambole, şi care acum s-a hotărât să devină virtuos. Vrei să-ţi spun istoria lui în două cuvinte?

— Vorbeşte!

Necunoscutul schiţă principalele episoade din viaţa atât de extraordinară a lui Rocambole. El descrise minunata evadare din ocnă şi lupta lui eroică cu Morlux, precum şi salvarea misterioasă a Antoinettei şi a Madeleinei.

Sir James îl ascultă uimit.

După ce termină, anglo-indianul îi spuse:

— Şi acest om a răpit-o pe Gipsy?

— Da.

— O iubeşte?

Şi sir James îşi aminti de acea răpire eroică din pagoda de la Hempsted.

— Nu, nu o iubeşte, zise cu răceală necunoscutul.

— Pe cine iubeşte el?

— Pe femeia care trăieşte în această casă.

— Vanda!

— Da.

— Dar el a părăsit-o…

Necunoscutul dădu din umeri.

— După cum e adevărat, zise el, că mă numesc Timoléon şi îmi schimb hainele ca şi figura, eşti naiv, sir James. Vanda şi Rocambole îşi bat joc de dumneata şi continuă să se vadă.

— Asta e cu neputinţă!

— Chiar azi dimineaţa s-au văzut, zise Timoléon cu convingere.

Sir James surâse şi zise.

— Dacă e aşa, ea va muri.

Capitolul XXXIV

Timoléon, căci dânsul era cel pe care îl regăsim astfel, metamorfozat, păstră un moment de tăcere.

El aştepta ca mânia lui sir James să se potolească.

Timp de câteva minute sir James se plimbă prin odaie, ca o fiară în cuşca sa. Apoi, deodată se aşeză, cu o linişte înspăimântătoare, în faţa lui Timoléon.

— Domnule, zise el, nu ştiu cine eşti, dar ascultă bine cuvintele mele. Dacă e adevărat ceea ce mi-ai spus, această femeie va muri… Dacă ai minţit, te voi ucide…

— Sper că voi trăi mult timp, răspunse Timoléon surâzând.

Apoi, după ce-l privi drept în ochi pe sir James, îi spuse:

— Crede, domnule, că n-am venit aici numai să te previn de pericolele ce te ameninţă.

— Ei bine! Ce vrei? întrebă sir James.

— Să-ţi propun o afacere.

— Să vedem.

— Ştiu unde se află Gipsy.

— Adevărat.

— Pot să ţi-o dau în mână. Pot să-ţi fac dovada că Rocambole şi Vanda n-au încetat de a se iubi şi că ei se văd.

— Şi vrei să-mi vinzi secretele dumitale?

— Banul nu e nimic, răzbunarea e totul! zise Timoléon.

Şi avu în ochi un asemenea fulger de mânie, încât sir James nu se mai îndoi un singur moment de sinceritatea sa.

— Îl urăşti deci pe Rocambole? întrebă sir James.

— El mi-a ucis fata, răspunse Timoléon.

Şi-şi plecă fruntea cu atâta durere, încât sir James pricepu.

— Aşadar, vrei să te răzbuni?

— Milord, reluă Timoléon, sunt sărac cu totul. Ei bine! Nu voi recurge la punga dumitale decât spre a face faţă cheltuielilor necesitate de această afacere. În ziua în care îţi voi preda-o pe Gipsy, în ziua în care Rocambole se va urca pe eşafod, în acea zi îţi voi întinde mâna şi îmi vei da ca pomană ceea ce vei crede.

Sir James studiase inima omenească; el ştia că oamenii se supun cel mai mult patimilor lor, şi că dorinţa de răzbunare este cea mai puternică pasiune.

— Te cred, zise el.

Timoléon se sculă şi-şi luă pălăria.

— Milord, îi spuse el, ne-am înţeles? Primeşti serviciile mele?

— Da, zise sir James, dar îmi trebuie dovada complicităţii lui Rocambole cu Vanda.

— Ţi-o voi da.

— Când?

— Astă-seară.

— La ce oră?

— La miezul nopţii.

— Bine. Vanda va muri.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zise Timoléon, căci e un mare ajutor pentru acest adversar teribil care se numeşte Rocambole.

Timoléon făcu un pas spre uşă.

Dar înainte de a pune mâna pe clanţă, zise:

— Încă un cuvânt, milord.

— Ascult.

— Dacă nu m-am temut pe lume decât de un singur om, când aveam un tezaur de păzit, pe fiica mea, de un singur om care m-a învins, Rocambole, azi acest om n-are a se teme de altul decât de mine.

— Ei bine?

— Dacă vei pronunţa numele meu, înainte de a ne vedea, totul va fi pierdut!

— Numele dumitale! întrebă sir James. Dar l-am uitat deja.

— E mai bine, răspunse Timoléon.

Şi plecă.

*

* *

Vanda nu-l văzuse pe Timoléon nici când intrase, nici când ieşise.

De altfel dacă ar fi fost un om la care s-ar fi putut gândi nu era, desigur, acesta.

Sir James Niwely, după plecarea acestui ajutor pe care i-l dădea întâmplarea, îl chemă pe valet şi-i spuse.

— Înştiinţează pe doamna că sunt cam indispus, că nu voi veni la masă, dar că voi lua cu dânsa un pahar de ceai la ora nouă.

Şi sir James, care n-avea încredere nici în el însuşi, petrecu toată ziua în odaia sa.

El avea nevoie de a se linişti înainte de a fi faţă în faţă cu dânsa.

Vanda, la rândul ei, primi fără să se mire cuvintele valetului.

Ea era prea preocupată de ordinele pe care i le dăduse Rocambole.

Acesta din urmă îi spusese: „Sir James Niwely ne deranjează, trebuie să-l suprimăm. După ce va bea, vei pune o lampă lângă fereastră, restul mă priveşte”.

Vanda, care nu bănuia că sir James stătea în gardă, cu toate că avea o încredere oarbă în Rocambole, se întreba mereu cum va putea acesta, într-un cartier ca Champs-Élysées, să-l răpească pe sir James.

Asta era întrebarea pe care şi-o punea în mintea ei, fără să o poată rezolva.

Veni seara; ea mâncă singură.

Apoi, pe la orele nouă, se retrase în odaia ei, pregăti ceaiul şi aşteptă vizita lui sir James.

Acesta nu se mişcase din odaia sa.

Un servitor intră şi-i spuse Vandei:

— Domnul m-a trimis să vă întreb dacă îmi daţi voie mie şi bucătăresei să ieşim astă seară?

— De acord, răspunse Vanda.

Vizitiul nu se culca acolo.

Vanda se gândi s-o concedieze şi pe servitoarea sa, s-o trimită undeva mai departe.

Lipsa completă a servitorilor trebuia să ajute mult planurile lui Rocambole.

După câteva minute intră sir James.

Ceaiul era gata, şi Vanda aruncase în paharul lui sir James din praful pe care i-l dăduse Rocambole.

Sir James făcuse multe jurăminte încă de dimineaţă.

El jurase s-o ucidă pe Vanda, dacă era vinovată şi dacă ea aprinsese în inima lui acest amor numai cu scopul de a-l servi pe Rocambole.

Dar mai jurase să fie liniştit şi să aştepte dovada pe care i-o dăduse Timoléon.

El sărută deci ca de obicei mâna Vandei şi se aşeză lângă dânsa.

— Vrei un pahar de ceai? spuse ea.

— Da.

— Eşti suferind?

— Am puţină migrenă, după cum o numiţi voi, francezii.

Şi sir James îşi umplu paharul cu rom. În acelaşi timp el o privi.

Niciodată Vanda nu-i păruse mai frumoasă, niciodată ea nu apăruse într-o toaletă atât de provocatoare.

Sir James îşi uită jurămintele.

Şi înainte de a-şi muia buzele în paharul cu ceai, el spuse deodată:

— Ce face Rocambole?

A fost ca o lovitură de teatru.

Vanda, cu tot sângele ei rece şi prezenţa ei de spirit, scoase un ţipăt şi se tulbură…

Sir James nu mai ava nevoie de dovada lui Timoléon. El citise în ochii Vandei dovada vinovăţiei sale. Scoţând un pumnal se repezi spre dânsa, spunând:

— Mizerabilo! M-ai trădat… şi vei muri.

Capitolul XXXV

Vanda se văzu pierdută.

Ea n-avea nici o armă în mână, dar avea ca adversar pe unul din acei oameni obişnuiţi a mânui cuţitul.

Dar femeia care trăise atât de mult timp cu Rocambole nu-şi pierde niciodată cumpătul.

Numai o minune o putea salva.

Această minune ea o făcu fără intervenţia Cerului.

Sir Niwely ridicase deja braţul spre a o lovi, că ea se şi refugiase în celălalt colţ al odăii, iar când lama pumnalului străluci deasupra capului ei, printr-un gest repede, îşi desfăcu capotul. Acesta căzu la pământ.

Braţul ridicat nu mai căzu, fiara sălbatică beată de sânge se potoli.

Sir James se dădu înapoi cu un pas.

Şi dându-se înapoi, el învălui în privirea sa această frumuseţe îndrăzneaţă.

— Oh! zise el râzând ca un tigru, înainte de a muri, vreau ca răzbunarea mea să fie completă; trebuie… Dar el nu termină.

Vanda respiră; oprise furtuna în loc.

Şi zise pe un ton plin de nepăsare:

— Ce-mi pasă de moarte! Ce-mi pasă de ruşine, dacă copilul meu e salvat.

— Da, copilul meu! întări ea.

Apoi, cu un râs de hienă, adăugă:

— Crezi că dacă n-aş avea un copil pe care Rocambole l-ar ţine în mâinile sale, nu m-aş opune acestui ocnaş?

În acelaşi timp ea căzu în genunchi, îşi împreună mâinile, trecu de la râs la plâns şi cu un accent rugător de mamă, spuse:

— Fă din mine tot ce vrei, ucide-mă îndată, mi-am meritat soarta, puţin îmi pasă. Dar salvează-mi copilul, făgăduieşte-mi că-l vei smulge din mâinile lui Rocambole.

O reacţie ciudată se produse în sir James Niwely şi braţul lui înarmat cu pumnalul recăzu de-a lungul corpului.

— Dacă refuzi să mă asculţi, mai spuse Vanda, o să mă sinucid şi o să scap.

În acelaşi timp ea duse la buze cu iuţeala fulgerului, un inel pe care îl avea în deget.

Sir James se lăsă păcălit de acest gest şi crezu că acel inel conţinea vreo otravă teribilă.

El nu voia numai moartea Vandei.

Şi cum se temea de el însuşi, se aşeză la cealaltă extremitate a odăii, lângă masa pe care se afla ceaiul.

— Ah! reluă el, ai un copil?

— Da, zise Vanda.

— Şi îl iubeşti?

— Oare o mamă iubeşte altceva decât pe copilul ei?

Instinctele brutale ale anglo-indianului se măreau. Privirea lui era aţintită pe admirabilii umeri ai Vandei. Într-însul sălăşluia ceva satanic şi fanatic în acelaşi timp. Satanismul omului care nu s-ar da în lături de la o crimă. Fanatismul fakirului care vrea să-şi mângâie idolul înainte de a-l zdrobi.

— Vorbeşte, zise el, vorbeşte… dar pe scurt… ce vrei să fac pentru copilul tău?

Vanda simţea că era condamnată; acest om care a ezitat un moment, va redeveni furios şi sălbatic; că dacă dânsa nu câştiga timp, în speranţa, vai! imposibilă că Rocambole va ieşi din pământ spre a veni în ajutorul ei, acest om va sfârşi prin a o ucide.

— Da, reluă ea, salvează-mi copilul… făgăduieşte-mi că vei face asta…

— Îţi făgăduiesc, zise sir James. Dar unde e acest copil?

— Numai Rocambole ştie.

— Şi unde e Rocambole?

— În strada Saint-Lazare, numărul 28.

— Asta e tot ce ai să-mi ceri?

— Da, zise ea, încercând să-l fascineze cu privirea.

Dar sir James nu era omul care să se lase înduioşat.

— Suntem singuri aici, zise el. Am dat drumul tuturor servitorilor. Afară plouă, strada e pustie. Nu se vor auzi ţipetele tale. Trebui să te supui şi să mori!

Şi ţinea pumnalul în mână.

— Lasă-mă să-mi fac rugăciunea, zise ea. Lasă-mă să mă rog lui Dumnezeu înainte de a muri.

Şi din nou se aşeză în genunchi.

— Ah! tu crezi în cer… tu crezi într-o lume viitoare? zise mizerabilul.

Şi ca şi cum ar fi vrut să-şi astâmpere setea ce-i ardea gâtul, el puse mâna pe ceaşca de ceai şi o goli repetând:

— Grăbeşte-te!

În acelaşi timp se sculă şi cu pumnalul în mână, veni drept spre Vanda.

Aceasta mai scoase un ţipăt. Dar fu cel din urmă.

În paroxismul pasiunii sale, sir James Niwely aruncă pumnalul pe masă.

Apoi o cuprinse pe Vanda în braţele lui nervoase:

— Te urăsc şi te iubesc! murmură el.

Dar Vanda se zbătu cu furie şi reuşi să scape din braţele lui.

În acelaşi timp, se repezi la masă şi puse mâna pe pumnal.

Dar sir James râdea în chip sălbatic.

— Trebuie să mi te supui, zicea el, trebuie.

Ea se retrăsese într-un colţ cu pumnalul în mână.

— Dacă faci un pas spre mine, spuse dânsa, te ucid.

Sir James râdea.

— Oare un sugrumător se teme de pumnalul unei femei?

Şi, dându-se înapoi, scoase teribilul său laţ cu care un discipol al zeiţei Kali îl avea totdeauna asupra sa.

Vanda pricepu că sir James avea să fie din nou învingător în această luptă disperată pe care o susţinea de zece minute.

Ce putea pumnalul contra teribilului laţ?

Sfoara de mătase şuieră în aer.

Deodată căzu asupra Vandei.

„Cel puţin voi muri fără pată!" gândi ea, în timp ce laţul se înfăşură în jurul gâtului ei.

Capitolul XXXVI

Încă un minut şi cu Vanda s-ar fi terminat.

Dar laţul care o strângea slăbi ca prin farmec; mâna care ţinea extremitatea opusă a laţului se deschise şi îi dădu drumul.

Vanda, care, tocmai închisese ochii pregătită să moară murmurând numele lui Rocambole, deschise ochii şi privi.

Ea îl văzu pe sir James încă în picioare, dar clătinându-se.

Privirea sa era fixă iar pe faţă îi apăruse o paloare de moarte.

Începu să bolborosească cuvinte fără şir, apoi ţipete înăbuşite, cuvinte nearticulate.

Clătinându-se din ce în ce, se aplecă spre a pune mâna pe căpătâiul laţului.

Dar căzu cu zgomot la pământ.

Puternicul narcotic pus în ceai îşi producea efectul.

Căzând, sir James scăpă un ultim ţipăt.

Apoi ochii lui se închiseră.

Încă un moment corpul lui se agită în convulsii supreme. S-ar fi zis că e ultima luptă cu agonia.

În sfârşit convulsiile încetară, după cum se stinseră şi ţipetele…

Sir James rămase nemişcat, ca mort. Un suspin de uşurare ieşi din pieptul Vandei. S-ar fi zis că i se luase de pe piept o greutate ce o înăbuşea.

Timp de câteva minute fu prea încremenită spre a putea face altceva decât să contemple pe acela care voise s-o ucidă şi care era

redus acum la neputinţă.

În fine, îi veni în minte Rocambole şi, odată cu aceasta, sentimentul datoriei.

Vanda luă lampa ce se afla pe masă şi o puse la fereastră.

Îndată o umbră se agită în grădină.

Apoi, după această umbră, apăru o alta.

Şi Vanda îi recunoscu pe Rocambole şi pe Milon.

Odaia Vandei era situată la catul de jos.

Rocambole se apropie de fereastră şi-i spuse:

— S-a făcut?

— Da, răspunse Vanda mişcată.

Dintr-o săritură el fu în odaie.

Dar deodată se opri mut, mirat, cu fruntea brobonită de sudoare.

El zări la gâtul Vandei teribilul laţ al sugrumătorilor.

— Ah! zise Vanda, era momentul… a fost cât pe ce să mor…

Şi ea îi povesti furia lui sir James, dorinţele lui sălbatice, hotărârea lui de a o ucide, şi cum, printr-o minciună, a putut să câştige timp…

Cum, reuşind să pună mâna pe pumnal, se crezuse, salvată.

Şi cum pierduse orice speranţă şi închisese ochii simţind teribilul laţ în jurul gâtului.

— Un minut mai mult, zise ea, şi eram moartă.

— Ei bine! zise Rocambole, de acum încolo nu te vei mai teme de dânsul.

— A murit? întrebă Vanda.

— Nu; dar e în situaţia în care odinioară am pus pe Antoinette spre a o scoate din Saint-Lazare. În alte timpuri l-aş fi ucis. Dar am jurat de a nu vărsa sânge decât dacă va trebui să-mi apăr viaţa.

— Ce-ai să faci acum?

— Îl voi ţine prizonier în pivniţa casei din strada Vert-Bois, până ce scopul nostru v-a fi atins, până ce milioanele ţigăncii vor fi regăsite.

— Şi apoi?

— Apoi îl voi adormi din nou, îl voi pune într-o ladă şi-l trimit la Londra, unde mai sunt, poate, la modă, căci la Paris nu mai au ce căuta.

Milon rămase în grădină.

Rocambole se aplecă peste fereastră şi-i spuse:

— N-auzi nici un zgomot?

— Nici unul, răspunse Milon.

— Casa e pustie, servitorii au ieşit cu toţii, adăugă Vanda.

— Trăsura e dincolo de zid? mai întrebă Rocambole

— Da.

— Atunci ia pachetul.

Şi Rocambole, ajutat de Vanda, îl luă pe sir James Niwely, care încremenise ca un cadavru, şi-l duse la fereastră.

Milon, aflat în faţa ferestrei, îl luă pe baron în braţe.

Sări apoi şi Rocambole afară spunând:

— Adio.

— Cum! zise Vanda, mă laşi aici?

— Bineînţeles, răspunse Rocambole.

— Dar de ce? întrebă Vanda.

— Fiindcă am nevoie de tine aici.

— Ah!

— Ţi-am spus istoria lui miss Ellen şi a lui Ali-Remjeh, nu-i aşa?

— Mi-ai spus-o.

— Ei bine, acest Ali-Remjeh, şeful suprem al sugrumătorilor, care de douăzeci de ani a plecat în India, este încă amorezat de miss Ellen, adică de milady.

— Adevărat?

— Şi vrea s-o ia de nevastă. Dar milady nu vrea…

— De ce?

— Fiindcă de mult timp îl iubeşte pe Frantz, supranumit maiorul Hoff.

— Ei bine? întrebă Vanda.

— Ei bine! mâine milady va veni aici, crezând că-l va întâlni pe sir James.

— Ah!

— Ea vine pentru a încerca să-l determine pe Ali-Remjeh să revină asupra fanteziei sale în legătură cu căsătoria.

— Bine! încep să pricep.

— Trebuie să fii aici spre a o primi.

— Şi tu, zise Vanda, vei fi?

— Desigur. Înainte de ora opt dimineaţa. De aceea, noapte bună! Nu te mai poţi teme nici de laţul, nici de pumnalul lui sir James.

Rocambole o sărută pe Vanda şi porni prin grădină.

Stând la fereastră ea îl văzu urcându-se cu ajutorul unei scări pe zidul împrejmuitor.

Aceeaşi scară îi servise şi lui Milon, care era deja de cealaltă parte a zidului.

Apoi Rocambole dispăru.

Închizând fereastra ea murmură:

— Ara scăpat uşor în noaptea asta!

— Dar nu vei mai scăpa! zise o voce la spatele ei.

Şi Vanda, speriată, văzu două persoane stând în pragul uşii, care se deschisese fără zgomot.

Unul era Timoléon. Cealaltă Madeleine Chivotte.

— E ora răzbunării, zise Madeleine, care nu uitase focul de pistol de pe strada Bellefond.

— Iată ultimul tău ceas! repetă Timoléon.

Vanda scoase un ţipăt. Dar ţipătul ei nu putea fi auzit de Rocambole.

El era deja departe.

Capitolul XXXVII

Rocambole îl urmă pe Milon, iar acesta, graţie forţei sale herculeene, îl duse pe baron, pe umerii săi cu cea mai măre uşurinţă.

O trăsură aştepta şi vizitiul nu era altul decât Noël. Sir James Niwely se afla într-o letargie atât de desăvârşită încât nici o bătaie de tun nu l-ar fi deşteptat. Trăsura se puse în mişcare.

Rocambole se urcase lângă Noël, iar Milon în trăsură, alături de sir James.

Cheiurile Parisului sunt iarna aproape pustii pe la orele zece seara.

Rocambole, preferase acest drum spre a evita curiozitatea vreunui agent de poliţie, care ar fi putut zări în trăsură un om nemişcat.

Apoi o luară pe strada Saint-Martin.

— Lasă perdelele, îi zise Rocambole lui Milon.

Acesta se supuse şi Noël biciui caii.

Câţiva lucrători şi câţiva ştrengari văzând un cupeu, cu perdelele lăsate, începură să huiduie.

Dar trăsura îşi văzu de drum şi ajunse pe strada Vert-Bois. Această stradă era cu totul pustie noaptea.

Vânzătorul de fructe fusese desigur înştiinţat.

El alergă şi deschise uşa cupeului.

Milon îl luă pe sir James în braţe şi sări pe trotuar.

Înainte ca cineva să-l poată observa, se afla deja în prăvălie. Aceasta era despărţită în două odăi: conturul propriu zis, adică locul unde se vindeau fructele şi o mică sală, unde se servesc băuturi.

Urmat de Rocambole, Milon, intră în odaia a doua.

Vânzătorul deschise uşa.

În acelaşi timp, femeia sa se grăbi să închidă prăvălia.

În cea de a doua se afla uşa de la pivniţă. Se ridică un capac şi căzu o mare scară de piatră. Vânzătorul de fructe luă o lanternă şi o grămadă de chei.

Apoi porni înainte pe scară. Rocambole venea ultimul.

Pivniţa casei, foarte adâncă, era despărţită în multe alte compartimente.

La capătul scării începea un coridor, pe care se deschideau mai multe uşi ale compartimentelor, pe care vânzătorul de fructe le păstrase pentru dânsul.

El deschise uşa unui compartiment, şi Rocambole cu Milon se pomeniră pe pragul unei pivniţe vaste, în mijlocul căreia se afla un capac mare.

— Iată, zise vânzătorul de fructe.

În acelaşi timp puse lanterna pe pământ şi deschise capacul.

Rocambole zări gaura unui puţ.

— Ia lanterna şi priveşte, îi spuse vânzătorul de fructe. Rocambole se culcă pe marginea puţului şi privi cu lanterna înăuntru.

Văzu o gaură de vreo douăzeci de picioare, cu pereţii de zid şi fără nici o deschizătură.

Numai sus, la vreo zece picioare de sol, se zărea o mică gaură, probabil pentru a lăsa aerul să pătrundă înăuntru.

— Oh! zise Rocambole, ce e asta?

— Ascunzătoarea despre care i-am vorbit lui Noël.

— Da, dar cine a săpat-o şi la ce a servit?

— E o istorie întreagă stăpâne, răspunse vânzătorul de fructe.

Când am luat casa, am pus un arhitect să viziteze pivniţa; era aici o mare cantitate de nisip pe care, după ce l-am dat la o parte, am găsit acest capac.

L-am ridicat şi arhitectul a avut curiozitatea de a coborî în puţ.

Când a revenit, mi-a spus:

— Această ascunzătoare trebuie să fi fost săpată pe vremea primei revoluţii şi a servit de refugiu preoţilor sau emigranţilor.

Dovadă această deschizătură, prin care vine un aer umed şi rece, şi care trebuie să comunice cu canalele vecine.

— Bine, zise Rocambole făcând un semn din cap, pricep.

— Acolo îl vom pune pe acest domn, continuă vânzătorul de fructe, arătând spre englezul leşinat, pe care Milon îi pusese la pământ ca pe un colet. Dacă vrei să scapi de dânsul pentru totdeauna, lucru e simplu. N-avem decât să astupăm aerisirea şi va muri din lipsă de aer.

— Nu, zise Rocambole, nu vreau să-l ucid.

— Atunci să lăsăm aerisirea deschisă. Pentru cât timp este adormit?

— Pentru două zile, cel puţin.

— Va trebui să-i dau de mâncare?

— Desigur.

— Dar, observă Milon, când îşi va reveni va începe să ţipe.

— Se poate.

— Nu se vor auzi ţipetele lui?

— Răspund de asta, zise vânzătorul de fructe, afară de cazul când va fi auzit în canale, dar canalele din acest cartier sunt prea strâmte pentru ca oamenii de la canalizări să intre prin ele.

— Şi apoi, zise Rocambole, poate că peste două zile îl vom putea pune în libertate.

— Ah! zise Milon tare surprins.

— Adu o frânghie, îi spuse Rocambole vânzătorului de fructe.

— O frânghie?

— Da, o frânghie. Nu putem arunca acest om în gaură. Ar putea să moară căzând şi nu vreau un omor fără rost.

Vânzătorul de fructe urcă în prăvălia sa şi veni cu o frânghie, cu care îl legă pe sir James de mijloc.

Apoi, ajutat de Milon, în vreme ce Rocambole le ţinea lanterna, îl lăsară pe baron în puţ.

— Peste două zile, zise Rocambole, vom vedea dacă are poftă de mâncare.

Apoi capacul fu pus la loc.

În sfârşit vânzătorul de fructe aruncă un strat gros de nisip peste capac.

— Acum, zise Rocambole, să plecăm.

Trăsura condusă de Noël îi aştepta.

— Vin şi eu stăpâne? întrebă Milon.

— Nu acum.

— Atunci rămân aici.

— Fără îndoială. N-ai o cameră?

— Am, deasupra lui Marmouset.

— Ei bine, du-te de te culcă şi mâine dimineaţă, la orele nouă, să fii punctual la întâlnire.

— Pe Avenue Marignan?

— Da.

Apoi Rocambole se urcă în trăsură şi-i zise lui Noël:

— Du-mă la Grand-Hotel.

După un sfert de oră, trăsura ajunse la destinaţie.

Dar Rocambole, în loc să intre în hotel, se duse la cafenea.

Un om şi o femeie stăteau la o masă şi luau ceaiul vorbind cu atâta animaţie încât nici unul din ei nu luă în seamă pe Rocambole.

De altfel Rocambole, care-şi schimba cu uşurinţă costumul şi fizionomia, îşi pusese în acea seară o perucă blondă şi nu semăna de loc cu maiorul Avatar.

Cele două personaje, care beau ceai, nu erau alţii decât milady şi maiorul Hoff, adică Frantz, fostul ei complice.

Capitolul XXXVIII

Rocambole se aşeză la o masă vecină şi ceru în limba germană Gazeta de Colonia.

Apoi, când băiatul îi aduse gazeta, se ascunse după ziar, devenind invizibil.

Milady şi maiorul Hoff vorbeau în şoaptă.

Dar Rocambole avea auzul fin şi nu pierdea nici un cuvânt din convorbirea lor.

Milady spunea:

— Cât e de frumos fiul meu!

„Ah! gândi Rocambole, se pare că l-a văzut”.

— E frumos şi distins, continuă milady, şi amestecul de sânge

englez şi sânge indian îi stă de minune. E alb ca mine, dar are ochii înfocaţi şi formele fine ca ale tatălui său.

Maiorul făcu o strâmbătură.

— Oh! milady, zise el, nu vorbi astfel.

— De ce?

— Sunt gelos.

Milady dădu din umeri.

— Nu te mai apăra, continuă maiorul Hoff cu mânie, îl iubeşti încă.

— Pe cine?

— Pe Ali-Remjeh.

Milady râse în hohote.

— Fii liniştit, zise ea. L-am iubit pe Ali-Remjeh, ştii doar, cu frenezie, cu delir, ca o tigroaică. Dar, deşi nebună de amor, tigroaică nu-şi uită mândria. Ali-Remjeh m-a părăsit. Timp de douăzeci de ani, când eram chinuită de remuşcări, acest om s-a întors în ţara lui şi nu şi-a adus aminte de mine decât rareori şi, aceasta fiindcă aveam un fiu. Astăzi, când toate ambiţiile sale sunt satisfăcute, când viaţa lui politică e terminată, când s-a săturat să mai exercite această putere misterioasă de care a abuzat atâta, astăzi când l-a cuprins dorul de a trăi în pace, şi-a zis: „Am în Europa o femeie şi un copil. Asta e o familie. Haide s-o găsim”.

— Da, murmură Frantz, aşa trebuie să-şi fi spus.

— Rău a făcut, zise cu răceală milady.

— Ah!

Şi Frantz privi pe englezoaică cu un aer timid.

Milady reluă:

— Te dispreţuiesc pe tine, şi când îmi amintesc că sunt fiică de nobil, nu pot uita că tu nu eşti decât un lacheu.

— Doamnă…

— Te dispreţuiesc, dar crima a statornicit între noi un fel de egalitate. Te dispreţuiesc şi te iubesc…

Frantz fu încântat.

— Te dispreţuiesc şi te iubesc, continuă milady, pentru că ai intrat aşa de complet în viaţa mea, încât nu mă pot lipsi de tine. Şi apoi îmi eşti devotat ca un câine şi-l iubeşti pe copilul meu. Sunt o paricidă, sângele tatălui meu acoperă mâinile mele şi tu săruţi aceste mâini.

— E adevărat! zise Frantz cu entuziasm.

— Nu mai fi deci gelos, continuă milady, căci nu-l iubesc pe Ali-Remjeh.

— Da, dar poate el tot te mai iubeşte?

— Nu-mi pasă.

— Dar ştii, dacă acest om şi-a pus în cap să fii femeia lui…

— Voi fi, nu-i aşa?

— Da.

Milady surâse batjocoritor.

— Ascultă-mă, sărmanul meu Frantz, zise ea.

— Vorbeşte, milady.

— Ali-Remjeh este în acest moment şeful sugrumătorilor.

— Aşa e.

— În această calitate, dispune de o armată infernală, dominată de fanatism, care îi execută voinţele.

— Oricare ar fi ea, zise Frantz cu convingere.

— Dar el vrea să părăsească puterea.

— Cel puţin aşa spune.

— Dacă n-o părăseşte, va rămâne în India şi nu mai avem de ce ne teme.

— Adevărat

— Dacă o părăseşte, va veni în Europa spre a-şi regăsi femeia şi copilul, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci Ali-Remjeh devine un om ca toţi oamenii.

— Desigur!

— E bogat, e fericit… nu mai am de ce mă teme.

— Nu pricep, milady.

— Atunci ascultă. Ali-Remjeh vrea să se căsătorească cu mine.

— Şi refuzi?

— Nu, primesc.

Frantz se cutremură.

— Primesc, urmă milady. El îl recunoaşte pe fiul său. Fiul meu are un nume, căci, prin mama sa, care era englezoaică, Ali-Remjeh aparţine aristocraţiei britanice.

— Ei bine?

— Ei bine! Restul te priveşte, zise cu răceală milady. Eşti un om cu spirit pătrunzător, Frantz, şi Ali-Remjeh nu-i mai are pe sugrumători la dispoziţie.

— Bine!

— Pieptul său nu va mai fi invulnerabil. Dacă nu-ţi place pumnalul…

— Continuă doamnă, zise Frantz.

— Mai e şi otrava, termină milady.

Ultimele cuvinte fură urmate de un moment de tăcere.

Rocambole, care continua să-şi citească ziarul şi nu făcea nici o mişcare, nu pierduse nici o silabă din această stranie convorbire.

Frantz reluă, în fine:.

— Acum ce vrei să faci, doamnă?

— Să-l văd pe reprezentantul lui Ali-Remjeh.

— Pe sir James Niwely?

— Da.

— Ce-i vei spune?

— Că sunt gata să-l primesc pe Ali-Remjeh cu braţele deschise.

— Ah!

— Dar cu o condiţie.

— Care?

— Ca înainte de căsătoria noastră să mă scape pentru totdeauna de acea ţigancă, care într-o zi sau alta va reclama moştenirea surorii mele, adică a mamei sale.

— Şi când îl vei vedea pe sir James?

— Mâine.

— Te conduc eu.

— Nu, vreau să mă duc singură.

— Bine. La ce oră?

— Dimineaţa.

Frantz se înclină. Apoi el aruncă o privire furişă în jurul său, gândindu-se că cineva auzise poate ceva din convorbirea lui cu milady.

Dar nu văzu pe nimeni. Mesele în jurul lor erau goale, începuse să se închidă cafeneaua, căci erau orele unu de dimineaţă.

Omul cu Gazeta de Colonia, acel german blond la care maiorul Hoff se uitase o dată, dispăruse.

. . . . . .

După câteva ore, adică pe la orele opt dimineaţa, Rocambole, redevenit maiorul Avatar, se prezentă în Avenue Marignan, la poarta hotelului locuit de sir James şi Vanda.

El sună.

Un servitor veni să-i deschidă.

— Sir James? întrebă Rocambole.

— Domnul lipseşte, răspunse valetul.

— Dar e doamna, reluă Rocambole, care se aşteptase la acest răspuns.

— Nu, domnule.

— Cum! nu?

— Doamna a ieşit aseară şi nu s-a mai întors.

— La ce oră?

— Nici eu, nici ceilalţi servitori nu vă putem spune. Ni s-a dat voie aseară să ieşim.

Când ne-am întors, pe la orele trei dimineaţa, am găsit toate uşile deschise şi casa goală. Domnul şi doamna dispăruseră!

— Asta e ciudat! murmură Rocambole, care nu putea pricepe ce se întâmplase cu Vanda.

Şi intră în casă, cu fruntea brobonită de sudoare, pradă unei presimţiri funeste.

Capitolul XXXIX

Ce se întâmplase cu Vanda?.

Spre a şti asta trebuie să revenim la momentul în care tânăra femeie, rezemată de fereastră, îl văzuse pe Rocambole dispărând peste zidul grădinii.

Când se întorsese, se găsise faţă în faţă cu Timoléon şi cu Madeleine Chivotte.

Aceasta, vă amintiţi, era femeia pierdută şi depravată care, după ce o ultragiase la Saint-Lazare pe Antoinette Miller, devenise gardiana ei în pavilionul de pe strada Bellefond, unde Timoléon o închisese.

Vanda, vă amintiţi, de asemenea, o eliberase pe Antoinette în momentul în care era să moară din cauza brutalităţilor unei mizerabile şi să piară apoi sub călcâiul răzbunător al Madeleinei.

Glonţul revolverului Vandei o lungise la pământ.

Dar Madeleine nu murise, şi l-am văzut pe Rocambole regăsind-o împreună cu fata furată.

Cum se face că această femeie, care în aparenţă se căise şi părea convertită de Rocambole, se regăsea în lagărul inamicilor lui, servindu-l pe Timoléon?

E un mister pe care vom încerca să-l pătrundem.

Înainte de a pleca în Anglia, Rocambole o încredinţase pe acea fetiţă cu umerii tatuaţi, copila Nadeiei Kamistroi, nu numai Madeleinei, dar şi Camardei.

Aceste două femei, Camarde şi Madeleine trăiseră mai întâi în armonie; apoi se certaseră şi Camarde, oprind copila, o gonise pe Madeleine.

Aceasta, care nu-i era devotată lui Rocambole decât de teamă, îşi reluase independenţa.

Ea se întoarse mai întâi la Paris, şi timp de câteva săptămâni, frecventase localurile unde se adunau hoţii.

Apoi, când poliţia făcu descinderi se refugiase la Carrieres d'Amerique.

Acolo îl regăsise pe Pâtissier.

Acesta era tot beat de răzbunare şi nu visa decât un singur lucru: să-l extermine pe Rocambole.

Pâtissier şi Madeleine se cunoşteau de multă vreme. Cel dintâi se miră găsind-o în mizerie, căutând să dea o lovitură.

— Te-ai certat cu Camarde? o întrebă el cu compătimire.

— La cuţite! răspunse Chivotte.

— De ce?

— E nebună după Rocambole şi toată ziua nu vorbeşte decât de asta.

— E nostim, zise Pâtissier.

— Şi Rocambole îşi bate joc de dânsa.

— Crezi?

— El iubeşte pe alta.

— Ah! da… pe femeia aceea blondă…

— Care era cât pe ce să mă ucidă acum şase luni.

— Încă ceva care ştiu, zise Pâtissier, că tu nu o urăşti.

Madeleine râse sălbatic.

— Dacă aş putea, zise ea, s-o mănânc de vie…

— Ai face-o?

— Da.

— Dar nu poţi. Căci şi ţie îţi este frică de Rocambole.

— Parcă ţie nu? zise Madeleine cu ironie. Te-a dat afară şi ai plecat fără să spui o vorbă.

— Da, fiindcă eram singur.

— Ah! erai singur… şi acum…

— Suntem doi care-l urâm, şi dacă ai vrea, adăugă Pâtissier, vom fi trei…

Madeleine dădu din cap şi zise:

— N-a fost decât un singur om care s-a putut lupta cu Rocambole.

— Zău!

— Şi tot a fost învins de două ori.

— Cum se numeşte?

— Timoléon.

— Tocmai de el voiam să-ţi vorbesc.

— Îl cunoşti?

— Fără îndoială, şi suntem asociaţi.

— Spre a lucra?

— Nu, spre a-l extermina pe Rocambole.

Madeleine clătină din cap şi spuse descurajator.

— Cred că-ţi faci visuri! zise ea.

— De ce?

— Timoléon are o fată şi Rocambole îl are la mână.

— Te înşeli, răspunse Pâtissier. Fata lui a murit şi acum el nu se teme de nimic şi n-are decât un singur gând: să se răzbune.

Aceste ultime cuvinte produseră o adâncă emoţie asupra Madeleinei.

— Dacă e aşa, zise ea, mă învoiesc.

— Adevărat?

— Oh! te cred, zise ea, căci şi eu vreau să mă răzbun.

Şi Pâtissier o luă pe Madeleine şi chiar în seara aceea era sub ordinele lui Timoléon.

Acesta intrase în hotel, după ce-l îmbătase pe valetul lui sir James Niwely, prea târziu spre a-l salva pe baron, dar destul de devreme spre a pune mâna pe Vanda.

Aflată în mâna neîmpăcaţilor ei inamici, Vanda se simţea pierdută.

— În fine, zise Timoléon, te avem în mână.

Vanda făcu un salt spre fereastră.

Dar ea avea încă la gât teribilul laţ pe care i-l aruncase sir James Niwely, şi a cărui extremitate se târa pe pământ. Iar când Vanda vru să sară pe fereastră, Timoléon puse piciorul pe capătul laţului.

Fu deci nevoită să se oprească pentru că s-ar fi strangulat dacă ar fi încercat să învingă această rezistenţă…

În acelaşi timp, Madeleine se repezise la pumnalul pe care Vanda, vorbind cu Rocambole, îl pusese la loc pe masă.

Toate acestea durară cât un fulger.

Timoléon trase laţul şi Vanda îl urmă.

Apoi, la un semn Pâtissier închise fereastra, lăsând perdelele, astfel cineva aflat în grădină să nu poată vedea ce se petrece în camera Vandei.

— De astă dată eşti în mâinile noastre, zise Timoléon.

Şi, cu o smucitură, care ar fi făcut onoare unui sugrumător o lungi pe Vanda la pământ.

Ea scoase un ţipăt înăbuşit.

— Oh! zise Madeleine, nu mă lipsi de asta.

— De ce? întrebă Timoléon.

Hoaţa înainta ameninţătoare.

— Nu tu o vei sugruma, zise ea, ci eu! Şi n-am nevoie de laţ, căci mâinile îmi sunt de ajuns.

— Înapoi! zise Timoléon.

— Asta e treaba mea, strigă Chivotte. Eu am primit un glonţ de la dânsa…

— Înapoi! repetă Timoléon cu autoritate.

— Cu toate acestea, observă Pâtissier, ea are dreptate.

— Desigur, că are dreptate, răspunse Timoléon. Când va veni momentul, îţi voi face semn.

— Cum! zise Pâtissier, n-o ucidem acum?

— Nu.

— De ce?

— Am eu un plan.

Şi, cu un ton de comandă, Timoléon adăugă:

— Haide, copii, legaţi bine pe domnişoara şi băgaţi-i o batistă în gură. Mai avem încă de umblat în noaptea asta.

*

* *

După un sfert de oră Vanda era dată în păstrarea Madeleinei, care se urcase cu ea într-o trăsură ce pornise pentru o destinaţie necunoscută.

Capitolul XL

N-am spus decât foarte puţine cuvinte despre „Carrieres d'Amerique" şi acolo îl vom găsi pe Pâtissier, unul din oaspeţii obişnuiţi ai Hanului Nevinovaţilor, cel mai teribil din cele trei aziluri unde hoţii se refugiau în cursul nopţilor reci din lunile decembrie şi ianuarie.

Dar la epoca în care se desfăşura istoria noastră, „Carrieres d'Amerique" nu mai erau inviolabile.

Poliţia descinsese de mai multe ori.

La început ea fusese respinsă, având chiar pierderi.

Apoi fusese victorioasă.

Hanul Nevinovaţilor fusese teatrul unor lupte sângeroase dintre hoţi şi poliţiştii de oraş sau agenţii de siguranţă.

De altfel, cum asemenea campanii nu ofereau decât multe pericole, poliţia le reînnoise foarte rar şi oaspeţii acelui loc reveniseră.

Răufăcătorii au puţin din acel geniu de exploraţii aventuroase, caracteristice englezilor.

Goniţi puţin câte puţin de popoare, englezii descoperă noi insule, noi continente şi arborează drapelul lor.

Goniţi dintr-un loc, hoţii caută un nou refugiu şi când îl găsesc, trăiesc mult timp până vine poliţia.

Primele cariere unde se refugiază vagabonzii şi cei certaţi cu justiţia fură acelea din Vanvers, Montrouge şi Issy.

Poliţia îi goni de acolo.

Emigranţii nocturni străbătură Parisul şi-şi aleseră drept domiciliu „Carrieres d'Amerique".

Astăzi cartierele d'Amerique sunt înlocuite prin acelea din Pantin.

Din toate satele aflate odinioară la porţile Capitalei, Pantin este cel mai celebru.

Această celebritate i-a mai conferit-o şi dialectul care se vorbeşte acolo.

În închisorile centrale, la ocne, unde se utilizează dialectul hoţilor, nu se zice niciodată Paris, şi Pantin.

După ce aţi trecut fie de interminabila cale Paris-Belleville şi aţi ajuns la biserică, fie de strada Buttes-Chaumont, celebră prin eroica apărare de la 1814, transformată azi în grădină publică, se întinde o vale stearpă, fără apă, fără verdeaţă, în mijlocul căreia se înalţă, ici, colo, construcţii oribile, care respiră mizeria.

În dreapta, frumoasele coline Romainviile; în stânga, în depărtare, platoul Saint-Denis, pe care trece calea ferată Nord-Est.

Deasupra, această vale enormă, care pare a fi un colţ al Arabiei pustie în mijlocul Arabiei fericite.

Valea se numeşte Montfaucon, pământul executaţilor, cimitirul

cailor morţi.

Şi asta se mai numeşte şi Pantin.

În această vale, care pare a fi fost săpată de un torent, unde nu veţi găsi nici o picătură de apă, se înălţau odinioară resturile regilor.

Acolo s-a dus Carol al IX-lea să contemple resturile amiralului Coligny.

Tot acolo s-au aruncat, multă vreme, neîngropate, cadavrele celor executaţi.

Dincolo de această vale, se întinde satul Pantin, ce pare că nu se sinchiseşte de ordinele ce-l înconjoară.

Într-un colţ al văii se văd câteva pietre îngrămădite ici, colo.

Sunt carierele.

Ele nu sunt noi, ci sunt mai multe secole de când au fost părăsite.

Le-au luat în posesiune şoarecii.

De curând hoţii au încercat să gonească şoarecii.

La acele cariere Timoléon, Pâtissier şi Madeleine au condus-o pe Vanda prizonieră.

— Acolo, spuse Timoléon, suntem ca la noi acasă şi poliţia nu ne va supăra.

După îndrumările lui Pâtissier, care se aşezase lângă birjar, trăsura străbătuse Champs-Élysées, strada Miromesnil, strada Rocher şi ieşise în bulevardul de centură.

Ploua; noaptea era rece. Populaţia din Montmartre şi din Batignolles se întorsese acasă sau se adunase în numeroasele cârciumi aflate în partea locului.

Birjarul era unul din acei oameni care dacă era plătit, transporta şi un cadavru în trăsura sa, fără să se mire câtuşi de puţin.

Timoléon îl alesese după figură şi-i spusese:

— Vei câştiga douăzeci de franci. Restul nu te priveşte.

— Sunt surd când vreau, răspunse birjarul.

— Trebuie să fii surd, adăugă Timoléon.

Vanda era legată solid.

Cu toate acestea, Timoléon îi pusese un pumnal în gât, spunându-i:

— Pentru moment, cel puţin, n-am de gând să te ucid, dar dacă vei face pe răutăcioasa voi avea puterea s-o fac.

Vanda era eleva lui Rocambole şi ştia că sângele rece, răbdarea şi o aparenta resemnare sunt singurele arme ce se pot opune unei forţe superioare.

Ea stătu deci liniştită şi nu manifestă nici o opunere.

Trăsura merse pe bulevardele de centură până la Villette, şi acolo o luă la stânga, apucând-o pe strada Lafayette.

Spre această stradă, care intră în Paris în linie dreaptă, sosesc o grămadă de străzi singuratice, pe care se înalţă case înconjurate de ziduri mari, ce închid grădini.

Pâtissier cunoştea perfect de bine drumul şi i-l arăta birjarului.

Când trăsura ajunse la capătul străzii Lafayette, intră în una din acele străzi de care am vorbit. Era cea mai directă dintre toate. Trăsura o porni pe strada indicată. Deodată, Pâtissier spuse:

— Opreşte aici!

Se aflau pe câmp, unde zgomotul marelui oraş, aflat în spatele lor, ajungea ca un depărtat murmur. Timoléon tăie frânghia ce lega picioarele Vandei.

Dar nu-i dezlegă braţele şi gura.

— Coboară! zise el.

În acelaşi timp Madeleine o luă de braţ, pentru a nu încerca să fugă.

Timoléon dădu douăzeci de franci birjarului, spunându-i:

— Poţi pleca.

Apoi, adresându-se tovarăşilor săi, zise:

— Acum la drum! Iar tu, mititico, gândeşte-te la ce ţi-am spus; te ucid cu acest pumnal dacă te gândeşti să fugi.

Capitolul XLI

Am spus că noaptea era întunecoasă.

Aşa de întunecoasă, încât dacă Pâtissier n-ar fi cunoscut perfect de bine drumul, s-ar fi rătăcit desigur pe câmpuri.

Pâtissier o luase pe o cărare strâmtă, ce ducea drept în vale.

Cărarea era noroioasă şi Vanda, pe care Timoléon o împingea înainte, iar Madeleine o ţinea de braţ, alunecă de mai multe ori.

Dar Madeleine o susţinu.

Tăcerea era adâncă; nu se auzea în depărtare decât şuieratul locomotivelor.

„Unde mă conduc, unde mă aflu?” se întreba Vanda, şi nu putea să găsească un răspuns la aceste două întrebări.

După un sfert de oră, Pâtissier se opri din mers.

— Ce e? întrebă Timoléon.

— Mă gândesc la un lucru.

— La ce?

— Că dacă mergem la „Puţul comisarului”, vom găsi mai mulţi tovarăşi decât dorim.

— Să nu mergem acolo, răspunse Timoléon.

— Dar unde?

— La „Dab de la Gigogne”.

— Nu cunosc.

— Sunt multe alte lucruri pe care nu le cunoşti, răspunse Timoléon; mergi înainte.

Ajunseră în vale.

Timoléon se opri la rândul său.

— Crezi că tu ai descoperit carierele din Pantin? îl întrebă pe Pâtissier.

— Desigur că nu.

— Atunci e firesc să nu le cunoşti aşa de bine ca mine.

— Cunosc „Puţul Comisarului”.

— Ei! zise Timoléon cu dispreţ, acolo se duc hoţii cei mărunţi şi vagabonzii.

— Cunosc „Marele Tivoli”…

— Un puţ unde poliţiei îi e scârbă să coboare.

— De ce?

— Fiindcă găseşti numai hoţi de vârsta copilăriei.

— Şi capela „Saint-Crispin”, zise Pâtissier, numită astfel fiindcă e foarte cald şi se găseşte întotdeauna multă lume.

— Mie nu-mi place, zise cu dispreţ Timoléon. Vreau să fiu la mine.

— Bine.

— De aceea mergem la „Dab de la Gigogne”.

— Acolo suntem singuri?

— Da.

— Camarazi nu vin?

— Niciodată.

— De ce?

— Fiindcă nu-i pot găsi intrarea.

— Oh! Oh! zise Pâtissier din ce în ce mai uimit.

— Vezi, continuă Timoléon, nu sunt de ieri în această meserie.

— Asta o ştiu.

— Am fost hoţ, am fost agent de poliţie şi uneori am făcut amândouă meseriile deodată. Cum plouă, şi e greu de umblat, e bine să convorbim, căci nu ni se pare drumul aşa de lung. Îţi voi povesti cum am descoperit acest „Hotel Dab” cum l-am numit eu.

Vanda asculta acest straniu dialog şi-şi spunea:

„Dacă reuşesc să le scap, e probabil ca Rocambole să tragă foloase din toate astea”.

Timoléon urmă:

— Atunci eram agent şi poliţia avea încredere în mine.

Într-o zi, şeful siguranţei îmi spune:

„A fost arestat un om bănuit că a furat cincizeci de mii de franci de la un încasator. Avem hoţul, dar vrem să avem şi cei cincizeci de mii de franci. Du-te de fă-l să vorbească.”

M-am dus în închisoare şi hoţul nu s-a lăsat mult rugat.

„— Ascultă, îmi spuse el, dacă-mi înlesneşti evadarea îţi voi spune unde sunt banii şi-i vom împărţi.”

Am primit. După două zile mă duc iar la închisoare. Omul meu era într-o celulă din Mazas.

Îi dau o pilă şi o frânghie.

„— În noaptea asta, i-am spus, vei pili un drug de la fereastră şi apoi, cu ajutorul acestei frânghii, fugi.”

Iar el mi-a spus:

„— Am descoperit un puţ pe care nimeni nu-l cunoaşte, în cartierul din Pantin. Acolo sunt banii.”

Şi mi-a dat indicaţii aşa de precise, încât şi un copil ar fi găsit calea.

— Atunci ai găsit puţul? întrebă Pâtissier.

— Bineînţeles.

— Şi banii?

— Desigur.

— Iar hoţul şi-a avut partea sa?

— Nu, zise Timoléon râzând, căci i s-a întâmplat un accident.

— Cum asta?

— Când s-a lăsat noaptea, a pilit drugul de la fereastră şi a legat frânghia.

— Bun…

— Apoi s-a lăsat jos pe frânghie.

— Şi a fost arestat?

— Nu, dar noaptea era la fel de întunecoasă ca cea de azi. Când a ajuns la capătul, frânghiei şi-a dat drumul, crezând că e la pământ.

— Şi atunci…

— Atunci a căzut la pământ de la o mare înălţime şi a rămas mort pe loc.

— Eşti un om inteligent, zise Pâtissier.

— De cât timp se frecventează carierele? întrebă Timoléon, căruia îi plăceau prea mult elogiile.

— De câteva luni.

— Ei bine! sunt sigur că nimeni n-a găsit intrarea puţului meu.

— Unde e?

— Mergi înainte.

Mai merseră vreo zece minute, apoi deodată Timoléon zise:

— Vezi un zid vechi, acoperit de muşchi, la stânga?

— Da, la zece paşi…

— Acolo e.

Şi Timoléon, recomandându-i Madeleinei să aibă grijă de Vanda, se alătură lui Pâtissier.

Ei ajunseră lângă un zid, care împresura o grădină părăsită.

În mijlocul grădinii se afla un puţ. Puţul era probabil lipsit de apă, căci era acoperit cu scânduri vechi, iar peste ele se afla pământ şi pietre, neatinse de nimeni de mai mulţi ani.

— La lucru! zise Timoléon, ai cărui ochi se obişnuiseră cu întunericul.

Începu să dea pietrele şi pământul la o parte. Scoaseră apoi

scândurile una câte una.

— Să vedem acum.

Scoase din buzunar o bucată de vată gudronată şi o cutie de lumânări de ceară.

Cu un chibrit, dădu foc vatei, care căzu învârtindu-se până la fundul puţului, unde nu se stinse. Puţul n-avea apă.

Avea abia şapte sau opt picioare adâncime şi, agăţându-se cu mâinile de margine, Timoléon îşi dădu drumul cel dintâi înăuntru, spunând:

— Vegheaţi asupra domnişoarei.

— Fii liniştit, zise Chivotte, ţinând-o pe Vanda.

— Drace, strigă Pâtissier, e mai rău decât capela „Saint-Crispin" şi aici nu încap nici patru oameni.

— Dobitocule, răspunse Timoléon, vei vedea că nu e decât anticamera „Hotelului Dab".

Şi Timoléon îşi plimbă mâna pe pereţii puţului.

Capitolul XLII

Vata care ardea în fundul puţului era, după cum am spus, plină de răşină.

E un fel de torţă, care poate dura mai bine de o oră.

Pâtissier şi Madeleine urmăreau cu curiozitate mişcările lui Timoléon.

Vanda însăşi, cu toate că simţea că se pregătea ceva teribil pentru ea, nu se putuse reţine să nu se aplece asupra puţului.

Mâna lui Timoléon, după ce pipăi câteva minute, întâlni desigur ceea ce căuta.

Din peretele puţului începură să cadă pietre.

Înălţând capul, Timoléon spuse cu veselie:

— Ştiam eu că n-a descoperit nimeni hotelul meu. Mi s-au lăsat chiar uneltele şi totuşi sunt mai mult de zece ani de când n-am venit aici.

Cu vata în mână, scoase mai multe unelte.

De bună seamă ele îi serviră la căutarea celor cincizeci de mii de franci furaţi.

Pietrele care cădeau deschiseseră o spărtură în zid atât de largă, încât putea trece un om.

— Acum daţi-mi-o pe domnişoara, zise banditul râzând.

Pâtissier o luă pe Vanda în braţe şi îi dădu drumul în puţ.

Vanda căzu în picioare, fără a păţi ceva.

— Acum, coborâţi şi voi, zise Timoléon.

Madeleine şi Pâtissier se lăsară şi ei în puţ şi se pomeniră la intrarea unei subterane care avea înălţimea unui om, dar care era foarte strâmtă şi părea că se înfundă din ce în ce în pământ.

— Vegheaţi asupra domnişoarei, repetă Timoléon.

— Trebuie s-o strâng de gât? întrebă Madeleine.

— Nu încă.

Timoléon scoase din buzunar o altă bucată de vată, pe care o aprinse după ce stinse pe cea dintâi cu piciorul, deoarece se consumase.

Apoi, înarmat cu această torţă, intră în subterana a cărei intrare o găsise.

— Haide! zise Madeleine, împingând-o pe Vanda.

Aceasta se hotărâse să nu opună nici o rezistenţă. Porni deci după Timoléon.

Madeleine venea după dânsa şi o înjura continuu. Pâtissier era cel din urmă.

Timoléon merse timp de patru sau cinci minute, cu torţa în mână, aici aplecându-se, aici mergând drept, după cum era canalul mai înalt sau mai scund.

Apoi, deodată se opri şi Vanda, care mergea după dânsul, îl văzu în faţa unei uşi.

O adevărată uşă de lemn, cu broască.

Cheia era în broască şi Timoléon zise:

— Nimeni n-a umblat pe aici după mine. El întoarse cheia şi deschise uşa.

Un aer nesănătos o izbi pe Vanda. Se pomeni în pragul unui fel de sală destul de spaţioasă, de formă rotundă, de fapt o carieră pe jumătate plină.

Ridicând capacul se putea vedea la o înălţime considerabilă un fel de schelă.

Cariera trebuie să fi fost părăsită de mai mulţi ani, iar intrarea ei primitivă, cu totul astupată, nu mai era cunoscută de nimeni.

În momentul când Timoléon şi cei care îl urmau pătrunseră în puţ, o mulţime de guzgani o rupseră la fugă.

— Domnişoara va avea societate, zise batjocoritor Timoléon.

— Ah! bătrânule, zise Madeleine, eşti un om deştept. Ghicesc acum. Amanta lui Rocambole va fi îngropată de vie.

Vanda nu-şi putu opri un fior.

Timoléon făcu un semn către Pâtissier.

Acesta îi dădu Vandei un brânci, care o puse la pământ.

— Leag-o la loc, ordonă Timoléon, pe când Pâtissier şi Madeleine se repeziră la ea spre a o opri să se ridice.

Asta dură un minut. Picioarele Vandei fură legate solid şi ea rămase culcată pe spate, în imposibilitatea, de a se scula.

Apoi Timoléon îi scoase batista din gură, zicându-i:

— Poţi zbiera acum cât pofteşti.

Vanda îl privi cu dispreţ.

— Haide, zise ea, nu mi-e frică.

— Dacă ţi-e foame, îi zise Madeleine, vei mânca guzgani.

— Sunteţi nişte mizerabili! răspunse Vanda. Dar am încredere în Rocambole. El mă va căuta, mă va găsi, şi atunci va fi vai de voi.

— Până atunci, noapte bună.

Şi Timoléon ieşi, luându-i cu sine şi pe cei doi complici.

Vanda aflată în întuneric, auzi uşa închizându-se. Apoi paşii celor trei mizerabili se depărtară.

În cele din urmă se lăsă liniştea.

. . . . . .

— Moşule, îi zise Madeleine lui Timoléon, după ce ajunseră la suprafaţa primului puţ, ai avut o idee frumoasă, dar mie mi-ar fi plăcut mai mult s-o strâng de gât.

— De ce?

— Asta era mai sigur.

— Dar ea n-ar fi suferit.

— Da… dar cine ştie! Rocambole…

Pâtissier surâse misterios.

— Vreau să-l prind în cursă, zise el.

— Pe dânsul!

— Şi cursa e Vanda.

Plecară fără ca Timoléon să mai dea vreo lămurire.

Capitolul XLIII

A doua zi dimineaţa, adică după câteva ore de la sechestrarea aproape simultană a Vandei şi a lui sir James Niwely, prima căzută în puterea lui Timoléon, celălalt într-a lui Rocambole, vânzătorul de fructe din strada Vert-Bois deschise prăvălia, când doi comisionari trăgând o căruţă după ei, se opriră în faţa casei.

În căruţă se afla un birou vechi, un pat de fier, o saltea, o plapumă şi câteva scaune de paie. Era mobilierul omului care închinase apartamentul pentru un birou de plasare.

În urma căruţei venea locatarul.

Acesta avea în mână două pălării la fel de vechi ca aceea pe care o avea pe cap, o pereche de ghete vechi, o lampă şi o legătură, în care părea că sunt rufe. La subsuoară avea mai multe dosare, iar de gât îi atârnau mai multe haine.

Văzându-l, vânzătorul de fructe începu să râdă.

— Nu arăţi ca un om, zise el. Arăţi ca o veritabilă prăvălie.

— Face fiecare ce poate, răspunse bătrânul.

Ceru cheia apartamentului pe care vânzătorul de fructe se grăbi să i-o dea.

Comisionarii urcară sus mobilele.

Vânzătorul de fructe îi zise:

— Te aşteptam ieri.

— Aşa e, zise el, dar pentru a te muta trebuie să-ţi plăteşti chiria. Abia ieri am primit nişte bani pe care trebuia să-i încasez.

— Ai dreptate, zise vânzătorul de fructe, pe care această sinceritate îl captivă. Bem un pahar?

— Bucuros, zise el.

Îi lăsă pe comisionari să-i aranjeze mobilele, şi-l urmă pe vânzătorul de fructe în odaia în care se serveau băuturi.

Dar în timp ce bea se uita prin toate părţile pentru a-şi da seama de starea locului.

Uşa de la pivniţă nu-i scăpă din vedere.

Iarna, în cafenele, în cârciumi, peste tot unde intră şi iese o mulţime de lume, există obiceiul de a arunca, pe timp noroios, un fel de nisip galben pe jos.

Asemenea nisip se afla şi în prăvălia vânzătorului de fructe.

Omul nostru, căruia nu-i scăpă nimic din vedere, observă urma mai multor paşi pe nisip.

Asta nu era nimic extraordinar, avându-se în vedere că seara în cârciumă intrase probabil mai multă lume.

Dar natura acestor urme merita a fi studiată. Era mai întâi urma unui picior încălţat cu pantofi.

Aceasta trebuia să fi fost a vânzătorului de fructe, care, la dânsul acasă, purta tot timpul pantofi.

Apoi era o urmă marcată de cuie.

Piciorul care o lăsase trebuie să fi fost al unui uriaş, al unui Hercule, mergând greu şi având poate şi o sarcină.

În mijlocul celorlalte urme, era una lăsată de un picior fin, încălţat cu o gheată la fel, cum desigur nu o purtau vizitatorii obişnuiţi ai acelei cârciumi.

După aceste observaţii, omul nostru zise:

— Acum e rândul meu să fac cinste.

Şi scoase douăzeci de franci, punându-i pe masă.

După ce bău, se îndreptă spre uşă, urmat de vânzătorul de fructe.

Era abia ora şapte dimineaţă şi măturătorii sosiseră deja pe stradă, dar nu ajunseră încă în faţa prăvăliei.

Pe trotuar, omul nostru văzu urma ghetei aristocratice şi a celei cu cuie.

Cele două urme traversau trotuarul.

Omul nostru le căută şi în mijlocul drumului, dar nu le găsi.

În schimb se vedeau urmele roţilor unei trăsuri care desigur se oprise în faţa prăvăliei.

Făcând aceste reflecţii, omul îi zise vânzătorului de fructe.

— Crezi că acest cartier va fi tot aşa de bun ca cel din strada

Grenetat.

— Pe onoarea mea! răspunse vânzătorul de fructe, nu cunosc cartierul unde ai stat, dar ieri am văzut două servitoare oprindu-se la poartă şi citind firma dumitale.

— Adevărat? răspunse cu bucurie omul nostru.

Apoi plecă adăugând:

— Mă duc să mă instalez.

Cei doi comisionari terminaseră de transportat bagajul.

Unul din comisionari îi zise celuilalt:

— Iată plata ta. Poţi să pleci. Fac singur patul. Comisionarul luă banii şi-l lăsă pe camaradul său împreună cu bătrânul.

Cei doi oameni schimbară o privire.

— Aştept ordine, zise comisionarul, care nu era altul decât Pâtissier.

— Numai un moment, zicea Timoléon, să vedem dacă păsărelele sunt tot în colivie.

Şi, după ce închise uşa, în faţa căreia se aşeză Pâtissier pentru ca nimeni să nu se poată uita pe gaura cheii, Timoléon ridică hârtia ce astupa gaura pe care o făcuse în perete.

Apoi se uită pe acea gaură.

Gipsy dormea încă.

În celălalt capăt al odăii, se zărea Marmouset, stând la o masă, cu o carte înainte şi cu capul rezemat în mâini.

El studia cu ardoare limba engleză, spre a putea vorbi cu iubita Gipsy.

— Acesta e Marmouset? îl întrebă Timoléon pe Pâtissier.

Acesta se apropie şi privi la rândul său, zicând:

— Da, e dânsul.

Apoi Timoléon astupă la loc gaura.

— Acum, zise el, când avem pasărea în mână, trebuie să ne silim a-l găsi pe cumpărător.

— Cine ştie ce a făcut cu el Rocambole? murmură Pâtissier.

— Cred că ştiu, răspunse Timoléon.

— Ei!….

— Rocambole a venit aici noaptea trecută, împreună cu Milon şi a intrat în cârciumă.

— De unde ştii asta? întrebă Pâtissier.

— Dobitocule! zise el. Nu există agent de poliţie şi hoţ, fără să aibă un nas fin. Ascultă şi vei vedea.

Falsul comisionar şi bătrânul luară fiecare câte un scaun şi începură să vorbească pe şoptite.

Capitolul XLIV

Timoléon începu astfel:

— Îţi aduci aminte că în momentul când soseam aseară, în strada Marignan, am văzut o trăsură staţionând lângă grădină?

— Da.

— Era trăsura lui Rocambole şi cu ea l-a răpit pe englez. N-am fost în stare să ne opunem acelei răpiri şi ne-am mărginit să punem mâna pe frumoasa Vanda.

— Ah! zise Pâtissier, eu rămân la părerea Madeleinei.

— Adevărat? zise Timoléon.

— Era mai bine să ne scăpăm de dânsa îndată.

Timoléon dădu din umeri.

— Ţi-am spus că am planul meu. Prin urmare, nu-mi bate capul.

Pâtissier făcu un semn de supunere.

— Să ne întoarcem la trăsură, zise Timoléon. Într-o trăsură l-a dus Rocambole pe englez.

— Da.

— Ei bine, jos la poartă se află urmele unei trăsuri.

— Şi în cârciumă se văd urmele unui pas, unul greu, acel al lui Milon, fără îndoială, care-l ducea pe englez pe umeri, şi altul subţire, care nu poate aparţine decât lui Rocambole.

— Atunci, aici crezi că au venit?

— Sunt sigur de asta.

— Vânzătorul de fructe să fie oare un complice?

— Da.

— Am priceput… Dar unde l-au ascuns pe englez?

— Nu ştiu; dar voi afla diseară. Acum, ascultă.

— Vorbeşte.

— Te vei întâlni cu Madeleine.

— Mă aşteaptă în colţul bulevardului şi al străzii Saint-Martin.

— Domnişoara e prea bine legată pentru a se putea mişca, continuă Timoléon, făcând aluzie la Vanda; ea va avea oarecare lupte cu guzganii, dar nu putem să prevedem totul. Numai că, nu vreau ca ea să moară de foame. Din contră, am nevoie de ea vie.

— Dar.

— Pâtissier, zise cu răceală Timoléon, vrei să te răzbuni pe Rocambole?

— Oh! da.

— Ei bine, bagă de seamă. Dacă ordinele mele nu sunt executate punct cu punct, nu răspund cu nimic. Ceva mai mult, te las şi mă împac cu Rocambole.

Această afirmaţie îl înfioră pe Pâtissier.

— Explică-te! zise el.

— Astă seară te vei duce cu Madeleine la „Hotel Dab”. Veţi duce de mâncare şi nu veţi pleca până ce dânsa nu va mânca tot.

— Trebuie să-i dezlegăm mâinile?

— Fireşte. Dar înainte de a pleca, i le veţi lega din nou.

— Bine.

— Acum, mai ascultă. Vei lua cu tine un pistol.

— Pentru ce?

— Ca s-o împuşti pe Madeleine dacă-i va face cel mai mic rău acelei femei.

— Aşa voi face.

Timoléon păru că se gândeşte un moment.

— Observi că aici sunt două ferestre?

— Da.

— Aceea care e mai aproape de strada Saint-Martin va fi toată ziua închisă. Aproape de miezul nopţii, vei trece pe stradă.

— Şi mă voi uita la fereastră?

— Da. Dacă o vezi întredeschisă, te apropii de poartă şi o vei deschide. Nu trebuie decât s-o împingi ca să intri. Îţi scoţi ghetele apoi şi te urci aici fără zgomot. Apoi îl vom căuta pe englez. Până atunci eu voi studia planul casei şi obiceiurile locatarilor.

Falsul comisionar plecă având toate instrucţiunile.

Timoléon termină de aranjat mobilierul, după care îşi puse pe cap, în locul pălăriei, o caschetă, care-l făcea şi mai de nerecunoscut.

El îşi petrecu o parte din zi la fereastra pe care i-o indicase lui Pâtissier, sperând să-l vadă fie pe Rocambole, fie pe Milon.

Dar nici unul, nici celălalt nu apărură.

Trei sau patru bone, crezând că se află în faţa unui birou serios de plasare se prezentară pe rând.

Timoléon le înscrise într-un registru şi le spuse cu gravitate:

— Veniţi mâine dimineaţă.

Pe la amiază, el coborî la vânzătorul de fructe şi mâncă ceva.

Apoi urcă în biroul său.

— Iată un om de treabă, îi zise vânzătorul de fructe nevestei sale, care nu face mult zgomot.

— Numai să plătească, zise femeia.

— Vom vedea asta peste trei luni.

Spre seară Timoléon ieşi din casă.

El îl găsi pe vânzătorul de fructe şi partea de jos a scării ocupată.

Doi negustori de vinuri din Bercy voiau să coboare un butoi în pivniţă, nu pe uşa pe care Timoléon o observase, ci pe scara pentru locatari.

Butoiul era greu. La un moment dat vânzătorul de fructe coborî în pivniţă spunând:

— Staţi, să vă ajut eu.

— Pot să vă dau şi eu o mână de ajutor? întrebă Timoléon.

— Nu pot să vă refuz. Ia lumânarea şi arată-ne puţin calea.

Timoléon luă lumânarea şi coborî.

Nescăpându-i nimic din vedere, Timoléon observă că scara a doua dădea drept în prăvălia negustorului de fructe.

„Bun, gândi el, nu va fi nevoie să trec prin cârciumă”.

Apoi privind la uşa de comunicaţie, îşi zise:

— Uşa asta trebuie să se deschidă cu un fir de pai.

În fine, el observă în pivniţă, pe solul umed, o urmă de paşi, la fel cu aceea de dimineaţă.

Gheata, pe care o credea a fi a lui Rocambole, trecuse şi ea pe acolo.

— Vino să-ţi fac cinste cu un pahar de vermut, îi zise vânzătorul de fructe vrând să răsplătească gentileţea locatarului său.

După ce bău paharul de vermut, Timoléon anunţă că se duce să mănânce prin apropiere.

Şi plecă.

Când să dea colţul din strada Vert-Bois, se află faţă în faţă cu un om care mergea repede şi care chiar îl lovi trecând.

— Scuză-mă, bătrâne! zise el cu o voce mişcată.

Era Milon. Milon nu-l recunoscu pe Timoléon. Dar acesta îl recunoscu.

„Bun! gândi el, Rocambole şi el sunt în căutarea Vandei şi vin să afle dacă nu a fost văzută în strada Vert-Bois.”

Şi-şi văzu de drum, râzând sub cascheta lui.

Noul locatar nu se întoarse acasă decât pe la ora zece seara şi luă din prăvălie o lumânare şi cheia sa.

Doi oameni se aflau acolo şi jucau cărţi la o masă.

Timoléon care cunoştea pe toţi hoţii din Paris îi recunoscu pe Chanoine şi pe Moartea Bravilor.

„Garda domnului Marmouset”, îşi zise el.

Şi se urcă în apartamentul său, după ce spuse noapte bună vânzătorului de fructe şi soţiei sale.

Apoi, aşezându-se la fereastră, stinse lumânarea şi murmură:

— Acum să aşteptăm închiderea prăvăliei.

Capitolul XLV

În timpul zilei, Timoléon observase o mulţime de lucruri.

El văzu urcând şi coborând locatarii şi era deci la curent cu obiceiurile lor.

Ştia că la zece seara toţi se aflau în casă, afară de un lucrător care ocupa o odăiţă la catul al şaselea, care lucra noaptea şi nu se întorcea decât la ziuă.

Prăvălia negustorului de fructe era deschisă până la miezul nopţii.

Timoléon aştepta cu nerăbdare la fereastra lui.

Locatarii se întoarseră acasă unul câte unul.

Timoléon îi auzi urcând pe scări.

Apoi uşa din dos a prăvăliei se deschise.

Timoléon trase cu urechea.

Vânzătorul de fructe le spunea noapte bună lui Chanoine şi lui Moartea Bravilor, care dormeau într-o odaie deasupra celei ocupate de Marmouset, fără îndoială spre a fi gata să-i vină în ajutor la primul semnal, în fine şi lumina din odaia lor se stinse. Moartea Bravilor şi Chanoine se culcaseră. Doar asupra unui singur om din banda lui Rocambole, Timoléon nu avea veşti.

Dar Milon, fără îndoială, se afla cu stăpânul său. Liniştea cea mai desăvârşită domnea acum în casă. Timoléon deschise fără zgomot fereastra indicată. Pâtissier, nu întârzie să apară la extremitatea străzii. Atunci Timoléon se descălţă şi coborî încet scara. El deschise uşa şi Pâtissier intră.

— Scoate-ţi ghetele, zise Timoléon luându-l de mână, şi nu face nici un zgomot.

După două minute, amândoi erau închişi la etajul întâi şi vorbeau în şoaptă.

— Ei bine! întrebă Timoléon, ai văzut-o pe prizoniera noastră?

— Da.

— N-a murit?

— Nu.

— Guzganii n-au mâncat-o?

— Oh! zise Pâtissier, e o femeie teribilă. S-ar putea spune că e de oţel.

— Cum adică?

— Ştii că am legat-o zdravăn şi am culcat-o la pământ?

— Da.

— Nu ştiu cum a făcut, dar a reuşit să se scoale în picioare.

— Fără să rupă frânghiile?

— Fără. Era tot legată, dar guzganii o plictisiseră probabil şi unul chiar o muşcase de faţă.

— Mititica! zise batjocoritor Timoléon.

— S-a ridicat în picioare şi a ucis mai mulţi guzgani, strivindu-i cu picioarele.

— Şi n-au muşcat-o?

— Afară de muşcătura de pe faţă, n-are nimic.

— Era disperată?

— Era la fel de liniştită ca mine şi ca dumneata. Madeleine a vrut s-o necăjească, dar m-am opus.

— A mâncat?

— Cu poftă. I-am dezlegat mâinile şi, după ce a mâncat, i le-am legat la loc, fără ca ea să opună cea mai mică rezistenţă.

— Prea bine. Dar zise Timoléon, are aerul că ar spera să fie salvată?

— N-a spus nimic. E liniştită.

— Bine, murmură Timoléon. Trebuie să ne grăbim. Acum, băiete, la lucru.

— Ştii unde e englezul?

— Aproape.

Timoléon, care până atunci stătuse în întuneric, aprinse o lumânare şi deschise cutia biroului său.

Se afla acolo o adevărată prăvălie de lăcătuşerie. Timoléon luă toate acele obiecte apoi stinse lumânarea.

— Drace! zise Pâtissier. Iei multe precauţii!

Timoléon se aplecă spre dânsul şi apropiindu-şi buzele de urechea lui, îi spuse:

— Ascultă bine la cele ce-ţi spun.

— Vorbeşte…

— Ne jucăm viaţa în acest moment, ca într-o partidă de „ecarte”.

— Hm! răspunse Pâtissier.

— Adversarii noştri, urmă Timoléon, au trei puncte şi au scos şi popa. E vorba de a câştiga partida.

— Mă rog.

— Dacă ţi-e frică, du-te. Numai că atunci nu ne vom răzbuna pe Rocambole, iată totul.

— Să mergem! zise Pâtissier.

Şi strânse în întuneric mâna lui Timoléon în semn de învoială.

Acesta deschise uşa.

O deschise fără zgomot, cu mii de precauţii.

Apoi simţind nevoia de a expune lui Pâtissier gravitatea împrejurărilor zise:

— Casa e plină de oameni din banda lui Rocambole.

— Ah!

— Deasupra noastră se află doi oameni care ar sări la gâtul tău şi te-ar ucide, dacă te-ar recunoaşte. Vrei să afli numele lor?

— Da.

— Chanoine şi Moartea Bravilor.

Pâtissier îi cunoştea şi se înfioră.

Timoléon urmă:

— Jos doarme vânzătorul de fructe pe care l-a scăpat de puşcărie Rocambole, şi îi este devotat cu totul.

— Şi toţi sunt aici, murmură Pâtissier cu necaz.

— La cel mai mic zgomot, ei se pot deştepta, vor coborî pe scară şi…

— Să mergem! repetă Pâtissier. Vreau să mă răzbun.

— Coborâră.

La fiecare treaptă Timoléon se oprea şi trăgea cu urechea.

Casa era cufundată în tăcere şi întuneric. Ajungând jos, se opriră

din nou.

Timoléon pipăi cu mâna zidul şi căută, intrarea în pivniţă.

Uşa comună tuturor locatarilor, se deschidea printr-o broască.

Dar Timoléon constatase că broasca era aşa de veche încât scârţâia.

De aceea deschise cu cea mai mare precauţie.

La spatele lui, Pâtissier îşi ţinea răsuflarea.

Un sforăit puternic, pe care îl auziră, le dădea curaj.

Era vânzătorul de fructe, care dormea, şi a cărui sforăitură se auzea prin pereţi.

Dacă vânzătorul de fructe dormea, totul mergea de minune.

În fine, uşa pivniţei se deschise.

Timoléon, care cunoştea oamenii, îl luă pe Pâtissier de mână şi, împingându-l pe scară, îi zise:

— Coboară, drept înainte.

Apoi închise uşa cu aceeaşi băgare de seamă, fără să facă cel mai mic zgomot. Coborî şi Timoléon.

— Unde eşti? întrebă el.

— Aici, răspunse Pâtissier.

Timoléon întinse mâna şi îl atinse.

— Bine! zise el. Acum să facem puţină lumină.

Şi aprinse o lumânare.

Capitolul XLVI

Mergând pe urmele de paşi, ajunse la uşa pivniţei particulare a vânzătorului de fructe.

La uşa acesteia, îi dădu lumânarea lui Pâtissier s-o ţină.

Apoi, căutându-se în buzunar adăugă:

— Dacă am putea să fugim, după asta aş sparge uşa; dar cum trebuie să mai stau în această casă, unde am treabă, încă două-trei zile, trebuie să nu ne trădăm.

Luă legătura de chei şi cu o răbdare de înger, pe când Pâtissier ţinea lumânarea, încercă cheile una câte una.

În fine, una din ele se potrivi şi uşa se deschise.

Timoléon scoase cheia din broască, după ce intră cu Pâtissier, încuie uşa la loc.

— Niciodată omul nu ia destule precauţii, zise el.

Pivniţa, după cum s-a putut vedea când Rocambole şi Milon îl aduseseră pe sir James leşinat, era împărţită în mai multe compartimente.

Dar Timoléon zări urma ghetei subţiri la uşa unui compartiment.

Acolo, după dânsul, trebuia să fie închis englezul.

Se mai opri însă odată să tragă cu urechea.

Sosind prea târziu, în ajun, spre a împiedica răpirea baronului, Timoléon nu ştia că sir James se afla sub influenţa unui narcotic.

Credea deci că se mulţumiseră să-l lege şi să-i astupe gura ca să nu strige.

Însă oricât de bine ar fi cineva legat la gură, se aud totuşi câteva gemete înăbuşite.

De aceea Timoléon trăgea cu urechea.

Dar nu auzi nimic.

— Să-l fi ucis? se întrebă el.

Şi simţi sudoarea curgându-i pe frunte.

Pâtissier ţinea lumânarea în mână.

Timoléon reluă legătura cu chei şi făcu acelaşi lucru ca la prima uşă.

După ce o deschise, rămase înmărmurit. Se afla în pragul unei celule cu totul goale.

„Unde să fie sir James?"

Un moment, crezând că s-a înşelat, Timoléon vru să facă cale întoarsă.

Dar el găsi urma ghetei fine şi în această celulă.

Timoléon încercă zidul în speranţa că descoperă vreo cavitate misterioasa.

Peste tot zidul era intact.

Începu să examineze pe jos.

Observă că nisipul era aşezat de curând.

Începu să-l dea la o parte.

Curând apăru piatra ce astupa puţul.

Dând-o la o parte, apăru puţul.

„Sunt deştepţi, murmură Timoléon, făcând aluzie la Rocambole şi la complicii săi."

Pâtissier se aşeză în genunchi, la marginea puţului şi se uită ţinând în mână o lumânare.

— L-au ucis, murmură el.

Timoléon se înfioră, dar nu-şi pierdu curajul.

— Cine ştie, zise el.

Luând sforile pe care le adusese cu dânsul, începu să lege un capăt de mijlocul lui Pâtissier.

— Ce faci? întrebă acesta.

— Ţine-te bine. Vei vedea imediat.

Timoléon prinse celălalt capăt al sforii şi se lăsă să alunece în puţ.

Ajuns jos, atinse corpul lui sir James. Corpul nu se mişca. Timoléon îl pipăi. Era rece.

„Rocambole să-mi fi zburat răzbunarea?" se întrebă el cu emoţie.

Dar Timoléon nu-şi pierdea niciodată capul.

„Să judecăm, zise el. Dacă Rocambole l-ar fi ucis pe sir James, l-ar fi lăsat pe loc şi nu l-ar mai fi adus aici."

În acelaşi timp, ridică ochii în sus.

Văzu la distanţă gura de aerisire.

„Bine! zise el. Dacă aici e aer, e semn că trebuie să trăiască”.

Şi deodată o amintire îi fulgeră prin minte.

Îşi aminti cum odinioară Rocambole o scosese pe Antoinette din Saint-Lazare, şi se gândi că sir James luase şi el din acel narcotic puternic, care paralizează corpul cu totul.

Din acel moment vru să se asigure că bănuiala lui era fondată.

Întredeschise gura lui sir James şi observă că gingiile îi erau roşii. Era un semn bun.

„Vom examina toate astea mai cu de-amănuntul, când vom fi sus”, îşi zise el.

Apoi, luând sfoara, îl legă de mijloc pe sir James. După care îi şopti lui Pâtissier, care era aplecat pe marginea puţului:

— Ţine-te bine, căci urc.

Şi, agăţându-se de sfoară reveni sus.

— E mort? îl întrebă Pâtissier.

— Nu ştiu.

— E uşor de cunoscut.

— Nu ştiu, repetă Timoléon.

Apoi, apucând sfoara cu amândouă mâinile adăugă:

— Ajută-mă să-l urcăm sus.

Un om neînsufleţit, spun oamenii din popor, e mai greu decât altul viu. Să fie adevărat? Nu putem şti.

E sigur însă, că Pâtissier şi Timoléon scoaseră cu mare greutate pe sir James din puţ şi-l lungiră la pământ.

— E mort, repetă Pâtissier.

Şi, aplecându-se, puse mâna pe inima baronului.

Inima nu bătea şi pieptul îi era rece, ca şi faţa.

Timoléon îi puse mâna pe braţe şi pe picioare.

Membrele nu aveau acea rigiditate pe care o au morţii.

Cu toate astea erau douăzeci şi patru de ore de când sir James se afla acolo.

— Nu-i mort! zise Timoléon.

— Ei! exclamă Pâtissier, e rece.

— Asta nu face nimic.

— Totuşi…

Timoléon îl privi cu un aer de compătimire.

— Se vede, zise el, că nu-l cunoşti pe Rocambole.

La aceste cuvinte Pâtissier se înfioră.

Rocambole se juca deci şi cu moartea?

Capitolul XLVII

Timoléon observă uimirea, chiar spaima pe care o produseseră aceste din urmă cuvinte asupra lui Pâtissier.

— Ah!… zise el, să nu crezi că asociindu-te cu mine spre a-l extermina pe Rocambole, ai intrat într-o partidă uşoară.

— Dar…

— Dacă ţi-e frică, mai e încă timp… Pleacă! adăugă Timoléon..

— Niciodată! răspunse Pâtissier.

Timoléon îngenunchease în faţa lui sir James şi îl examina cu atenţie.

— Da, zise el în fine. Antoinette Miller era tot aşa când a fost scoasă din Saint-Lazare, într-un coşciug.

— Antoinette! exclamă Pâtissier uimit.

— Da, e o istorie cam lungă. N-avem timp acum de povestit.

— Atunci nu crezi că e mort?

— Nu, zise Timoléon.

— Ei bine! Şi acum ce facem?

— Asta mă întreb şi eu, murmură Timoléon. Dar repede el luă o hotărâre.

— Ştiu, zise el, că cel mai cuminte lucru ar fi să-l luăm de umeri şi să-l scoatem din această casă. Dar ce va spune birjarul? Şi apoi, nu vom întâlni vreun poliţist de oraş din cale afară de curios? Cine ştie când îşi va reveni!… Pe de altă parte, nu putem să-l lăsăm aici…

După aceste cuvinte, adăugă:

— Ţine-mă, cobor iar în puţ.

Nu se ţinea de frânghie decât cu mâna dreaptă.

Când se află în faţa gurii de aerisire se opri.

„Să vedem, gândi el, când te lupţi cu Rocambole trebuie să-ţi iei toate măsurile. E sigur că nu-l lăsau pe englez în puţ fără să-l vadă din când în când. Deci, dacă vin şi nu-l mai găsesc trebuie să afle pe unde a putut să fugă”.

Se apucă apoi şi desfăcu cu mare precauţie o piatră de la gura de canal, făcând o gaură prin care putea să treacă corpul unui om.

Apoi, Timoléon urcă sus, spunându-şi:

„Când Rocambole şi tovarăşii săi vor veni, vor crede că, englezul a fugit prin canale.”

Nu era de ajuns ceea ce făcuseră până atunci.

Trebuia să restabilească lucrurile în starea lor dinainte, aşa fel încât să nu se bănuiască de loc că sir James ar fi putut fugi prin altă parte decât prin gura de aerisire.

Timoléon se puse pe lucru.

Aşeză piatra la loc la gura puţului.

Apoi întinse nisipul.

După aceea, împreună cu Pâtissier îl luă pe sir James unul de mâini, celălalt de picioare, şi-l scoaseră din celulă.

În sfârşit Timoléon încuie uşa, scoţând cheia din broască.

Sir James a fost apoi transportat în culoarul subteran după care uşa

a doua a fost închisă ca cea dintâi.

Lumânarea era pe sfârşite.

— Iată că s-a ivit un pericol, zise Timoléon.

— Ce? întrebă Pâtissier.

— Dacă încercăm să urcăm scara pe întuneric, ne putem lovi de ceva şi vom face zgomot. Atunci suntem pierduţi. Pe de altă parte, lumina se poate vedea.

— Ascultă, zise Pâtissier, iau eu mortul, căci e mort, sunt sigur, şi-l duc pe umerii mei. E greu, dar asta nu face nimic.

— Fie.

Şi Timoléon urcă scara pivniţei, pe când Pâtissier, cu sir James pe umeri, venea după dânsul.

În fine, ei ajunseră în apartamentul ocupat de Timoléon.

— Pune-l pe patul meu zise Timoléon.

Apartamentul lui se compunea din trei odăi, una mare, chiar la intrare şi în care îşi instalase biroul de plasare.

Urmau o bucătărioară, apoi odaia de dormit, care n-avea decât o fereastră ce dădea în curte. Acolo îşi aşezase patul Timoléon. Pe acel pat Pâtissier îl puse pe sir James. Timoléon începu să examineze din nou corpul.

— Nu, repetă el cu convingere, nu-i mort.

— Atunci, zise Pâtissier, să-l readucem la viaţă.

— Asta nu se poate.

— De ce?

— Îşi va reveni singur în fire.

— Când?

— Peste douăzeci şi patru sau treizeci şi şase de ore, zise Timoléon, care îşi amintea câte ore dormise Antoinette.

— Şi până atunci? întrebă Pâtissier.

— Până atunci avem alte lucruri de făcut.

— Ei!

— Trebuie să ne ocupăm de Rocambole.

În privirea lui Pâtissier apăru un fulger sălbatic. Timoléon descheie haina lui sir James, căută în buzunare şi scoase un portofel.

În el se afla o mie de franci, în bilete de bancă.

— După dreptate, zise el, englezul trebuie să plătească cheltuielile de război.

În acelaşi timp îi întinse lui Pâtissier trei hârtii de câte o sută, spunându-i:

— Pleci pe unde ai venit, închid eu poarta după aceea.

— Bine!

— Mâine dimineaţă, te duci în strada Bellefond.

— Ce fac acolo?

— Te adresezi portarului. El va pricepe că vii din partea mea. Îi vei

da aceşti bani şi-i vei spune că îmi trebuie un butoiaş cu iarbă de puşcă.

— Ce să facem cu el?

— Vei afla mai târziu.

— Asta e tot?

— Nu. Mai mergi la o femeie bătrână, pe care o cunoşti sau trebuie să o cunoşti, şi care locuieşte în strada Filles-Dieu.

— Cum se numeşte?

— Philippette.

— O cunosc.

— O vei trimite la mine… am nevoie de dânsa.

— Şi când trebuie să mă întorc?

— Noaptea următoare, la aceeaşi oră.

Şi Timoléon socoti că ar fi de prisos să-i mai facă alte destăinuiri lui Pâtissier.

Acesta plecă şi Timoléon rămase singur, lângă sir James în letargie.

Capitolul XLVIII

În timp ce Timoléon se gândea numai la răzbunarea sa, căreia îi consacrase toată viaţa torcând firele dramei sale tenebroase, Vanda continua să se afle în acea carieră părăsită în mijlocul câmpiei Montfaucon.

Se ştie cum fusese dusă acolo.

Vă amintiţi că Timoléon o legase înainte de a o părăsi.

Vă amintiţi de asemenea, că el îi ordonase lui Pâtissier să-i aducă de mâncare a doua zi.

Acest ordin le păruse fără noimă Madeleinei şi lui Pâtissier.

Madeleine, mai ales, spunea mereu:

— Dacă trebuie s-o ucidem, de ce să nu facem asta îndată?

Oare Timoléon vrea să aştepte ca Rocambole s-o scape?

Pâtissier nu dăduse niciodată vreun răspuns Madeleinei la această întrebare, fiindcă el nu cunoştea planurile lui Timoléon.

Dar el executase ordinul pe care i-l dăduse acesta din urmă, adică s-o apere pe Vanda de violenţele Madeleinei.

Vanda, după cum povestise Pâtissier a doua zi seara lui Timoléon, reuşise cu toate legăturile, să se ridice în picioare şi să se apere de guzgani.

Ea petrecuse o zi teribilă.

Oricare alta în locul ei ar fi murit; oricare alta ar fi scos ţipete de disperare şi ar fi chemat moartea în fundul acestui mormânt unde era îngropată de vie.

Vanda nu dispera deloc.

Ea se apără contra guzganilor cum putu; apoi aşteptă.

Rocambole n-o scăpase pe Antoinette?

N-o scăpase pe Madeleine?

N-o smulsese pe Gipsy de pe rug?

Vanda îşi spunea:

„Ei nu m-au ucis, nu mă vor ucide. Fără îndoială vor să mă lase să mor de foame… dar voi răbda cel puţin trei sau patru zile, poate şi mai mult. Până atunci… Rocambole îmi poate da de urmă”, căci era sigură că la ora aceea el o căuta.

Şi Vanda socotea că Rocambole trebuie să se fi dus în casa din Marignan, în aceeaşi dimineaţă, şi că acolo, negăsindu-o, va fi ghicit tot sau o parte din adevăr.

Dacă avea doar un fir singur conducător era de ajuns pentru Rocambole.

Vanda rezista la ororile întunericului ce o înconjura; ea sfârşise prin a se obişnui cu contactul guzganilor.

De câte ori nenorocita nu se aflase în acea situaţie?

I-ar fi fost cu neputinţă să precizeze.

Deodată, auzi un zgomot îndepărtat la început, dar care se apropia şi devenea din ce în ce mai distinct.

Vanda recunoscu paşii.

Spera că veneau să o scape.

Un moment şi-l va vedea pe Rocambole apărând.

Vai! iluzia sa fu curând spulberată.

Uşa se deschise şi Pâtissier apăru.

După el venea Madeleine.

„De astă dată, gândi Vanda, vin să mă ucidă.”

Avea picioarele şi mâinile legate, dar Timoléon îi destupase gura, deci putea să facă uz de dinţi şi se gândea să facă din ei o armă teribilă, să-şi vândă viaţa cât mai scump, când auzi pe Pâtissier zicând:

— Am adus mâncarea doamnei ducese.

În acelaşi timp, văzu un coş în mâinile Madeleinei.

— Ah! canalie! zise aceasta, ce nenorocire pe mine să fiu nevoită să-ţi aduc de mâncare, în loc să te strâng de gât.

Vanda nu răspunse decât printr-o privire plină de dispreţ.

Pâtissier scoase un revolver din buzunar şi-i spuse Madeleinei:

— Ştii ordinul şefului, dacă n-o respecţi pe doamna, te ucid.

— Bine! Voi aştepta, murmură Madeleine cu furie.

Acest fapt îi dovedea un lucru Vandei, că Timoléon nu hotărâse încă moartea ei şi că putea mânca fără teamă de a fi otrăvită.

Pe când Pâtissier îi dezlega mâinile, Madeleine deschisese coşul şi îl pusese lângă lanterna pe care o avea în mână.

Lumina puse guzganii pe fugă.

Făcând din nou apel la energia şi forţa pe care le poseda, Vanda îndură înjurăturile Madeleinei şi mâncă cu poftă, ca şi cum ar fi fost la ea acasă.

Hrana ce i se adusese era foarte bună.

Pe când se hrănea, Pâtissier şi Madeleine nu conteniră cu insultele.

Mâncă, fără să le răspundă şi nici nu-i privi măcar.

Reuşi să ascundă sub dânsa o bucată de slănină din ceea ce i se adusese.

După masă cei doi mizerabili îl legară din nou mâinile şi plecară.

Pentru a doua oară, Vanda se află cufundată în întuneric, cu mâinile şi picioarele strâns legate.

Dar pe când mânca cu multă poftă şi pe când Pâtissier şi Madeleine o insultau cu multă patimă, Vanda privise în jurul ei.

Ea observă mai multe găuri în pereţi, iar sus una mai mare…

Atunci îi veni gândul evadării.

Cei doi mizerabili o lăsaseră cu spatele lipit de unul din pereţii carierei.

Ea se lungi singură la pământ.

Se culcă pe spate, astfel ca mâinile să i se afle în contact cu pământul.

Tot pipăind, mâinile dădură peste bucata de slănină.

Cu greu unse cu bucata de slănină frânghia cu care-i erau legate mâinile.

Apoi, cu vioiciunea ce-i era caracteristică se sculă în picioare.

Lumina dispăruse şi guzganii reapăruseră. Vanda îi simţi învârtindu-se în jurul ei şi certându-se pentru firimiturile de pâine căzute la pământ. Curând simţi că unii se agăţaseră de rochia ei. Dar ea nu se mişcă spre a-i goni.

Atraşi de mirosul slăninii ce exala din frânghie, guzganii se urcară până la mâinile ei.

Cu degetele rămase libere fu obligată să ucidă doi guzgani, care o muşcaseră.

Dar alţi doi începură să roadă frânghia, şi Vanda aştepta cu nerăbdare, suportând hidosul contact, în speranţa că va profita de opera lor distructivă.

În fine, se scutură cu putere. Guzganii fugiră.

Frânghia, pe jumătate roasă, se rupse.

Mâinile Vandei erau libere!

A dezlega frânghia cu care-i erau legate picioarele a fost pentru dânsa treabă de un minut.

De aici înainte se putea ajuta de membrele ei şi putea să se apere contra guzganilor.

Vanda era însă tot prizonieră şi cufundată în întuneric.

Deodată auzi chiţăituri ascuţite.

Erau guzganii care fugeau, ca şi cum ar fi fost surprinşi de un inamic neaşteptat.

Vanda înălţă capul şi văzu în colţul carierei două puncte

luminoase, ca nişte cărbuni aprinşi.

Erau ochii unui tigru sau ai unei pisici.

Vanda nu sesiză dintru început.

Dar pricepu că poate cerul îi trimitea un ajutor.

Capitolul XLIX

Cele două puncte luminoase nu statură mult timp nemişcate.

Deodată se agitară şi făcură o săritură.

În acelaşi timp Vanda auzi un ţipăt ascuţit.

Era un guzgan care fusese prins.

Vanda făcu, fără voie, o mişcare.

Pisica, căci era o pisică, o rupse la fugă.

O văzu sărind şi, urmărind cu privirea în direcţia acelei priviri care străIucise ca nişte cărbuni aprinşi, pricepu că pisica urca pe pereţii carierei.

La o oarecare înălţime pisica se opri.

Vanda făcu un pas înainte.

Pisica urcă şi mai sus.

Mai făcu un pas şi deodată cei doi ochi dispărură. Vanda începuse să se obişnuiască cu întunericul ce o înconjura.

Chiar după ce pisica dispăruse, ei i se păru că vede drumul urmat de dânsa.

Cu mâinile întinse, se îndreptă spre locul unde dispăruse pisica.

Pereţii încăperii nu erau netezi.

Nu mai încăpea nici o îndoială, era locul pe care ea, la lumina lanternei lui Pâtissier, observase găuri destul de adânci pentru a-şi putea introduce mâinile şi picioarele.

Locul pe unde dispăruse pisica era tocmai gaura pe care o observase şi pe unde putea trece un corp omenesc.

Pentru Vanda începu o muncă cu totul ciudată: aceea de a escalada o stâncă în mijlocul celui mai desăvârşit întuneric.

Mâinile ei întâlniră o crăpătură şi se agăţară, pe când picioarele ei căutară un loc de sprijin.

Puţin câte puţin, cu o răbdare foarte mare, Vanda ajunse la oarecare înălţime.

Calea urmată de pisică se afla înaintea ochilor ei şi dânsa avea impresia că vede încă urma luminoasă pe care o zărise.

Pe măsură ce urca, găurile din perete se înmulţeau şi urcarea devenea mai lesnicioasă.

Deodată Vanda simţi o răsuflare în părul ei, înălţă capul şi revăzu cei doi ochi strălucitori.

Era pisica; oarecum se familiarizase cu ea şi revenise.

„Ah! iată-te!” zise Vanda.

Glasul ei o sperie şi pisica dispăru din nou.

Vanda pricepu că ajunsese la gaura pe care o observase.

În fine, urcându-se încă puţin, simţi aer rece. În acelaşi timp zări cei doi ochi, la o mare distanţă, în direcţia orizontală.

Urcându-se încă, se pomeni într-un fel de canal. Atunci bătu din palme.

Pisica fugi şi, după ce dispăru, Vanda văzu o lumină la extremitatea canalului.

Oare de unde provenea lumina?

Vanda avu o speranţă. Poate era o ieşire necunoscută de Timoléon.

Poate că-şi va recăpăta libertatea.

Strecurându-se târâş prin canal, ea înainta, ţinând mâinile întinse.

Vanda nu se înşelă decât pe jumătate.

Lumina pe care o vedea era lumina zilei. Dar pentru că acel canal făcea o cotitură, Vanda nu vedea decât reflexul acelei lumini.

Când ajunse la o cotitură, zări o lumină mai puternică. Ea văzu atunci destul de distinct, la vreo zece paşi în faţa ei, o gaură pe unde pătrundea lumina şi pe unde trebuie să fi ieşit pisica.

În acelaşi timp canalul se lărgea tot mai mult şi Vanda nu mai fu obligată să înainteze pe brânci.

Ea ajunse până la acea gaură şi-şi dădu seama că dădea într-o altă carieră, care n-avea acoperiş, căci se vedea lumina cerului.

Numai că acea gaură era prea mică pentru ca un corp omenesc, oricât de subţire ar fi fost, să poată trece.

Vanda recunoscu cu disperare că aceasta era opera naturii, nu a oamenilor şi că era făcută într-o stâncă, dură. Or ea nu avea nici o unealtă, nici un cuţit, nici vreun alt instrument care să-i permită să spargă această stâncă.

Tot ceea ce putea face era să privească în carieră, al cărei sol era aproape la nivelul găurii.

Ea văzu o grămadă de cenuşă, o oală spartă şi două sau trei scânduri într-un colţ.

Era o dovadă că acea carieră era locuită uneori. De cine?

Fără îndoială de hoţi sau vagabonzi, care se refugiau aici.

Şi Vanda îşi spuse:

„Dintr-un moment într-altul, ei pot veni… Am să le vorbesc… am să le făgăduiesc bani.”

*

* *

Trecură mai multe ore.

Vanda tot aştepta, aspirând cu voluptate aerul curat care pătrundea de afară.

De altfel ea scăpase de guzgani şi asta era mult. Lumina slăbea încetul cu încetul. Vanda pricepu că se însera.

Apoi lumina dispăru cu totul, se înnoptase.

Un moment Vanda se gândi să coboare din nou în cariera unde fusese închisă, de teamă ca Timoléon şi tovarăşii săi să nu revină.

Dar deodată auzi un zgomot şi rămase nemişcată.

Era un zgomot de paşi.

Curând văzu agitându-se o formă neagră şi o voce aspră murmură:

— Numai să mai fie foc.

Vanda ghici că oaspetele necunoscut, pe care ea îl aşteptase cu nerăbdare, răscolea prin cenuşă, spre, a găsi un cărbune încă aprins.

Într-adevăr, puţin după aceea auzi un suspin de uşurare şi, la lumina cărbunelui ce se aprindea, Vanda zări o faţă oribilă.

Capitolul L

Cine era fiinţa cu faţa aceea oribilă pe care o zărise Vanda?

Înainte de a vă spune, să revenim la Timoléon, pe care l-am lăsat singur cu sir James Niwely aflat în letargie.

Timoléon îi dăduse două ordine lui Pâtissier.

Primul, s-o găsească pe femeia numită Philippette şi s-o trimită la dânsul.

Al doilea să revină noaptea următoare la aceeaşi oră.

Odaia în care sir James se afla era foarte departe de uşa apartamentului şi, prin urmare, de scară, pentru ca, dacă englezul deschidea ochii, Timoléon să aibă timp să-l oprească să strige ori să-şi manifeste prea zgomotos surprinderea când îi va explica unde se află, înainte de a fi auzit de cineva de-al casei.

Această situaţie îl puse pe Timoléon în situaţia de a nu mai părăsi apartamentul.

Altfel, în lipsa lui, dacă baronul şi-ar fi revenit în fire şi s-ar găsi singur, într-un loc necunoscut putea să facă un zgomot infernal şi totul putea fi descoperit.

Timoléon, foarte preocupat de această idee, uitase să-i spună lui Pâtissier că trebuie în aceeaşi seară şi la aceeaşi oră să-i ducă de mâncare Vandei.

Timoléon încuiase bine uşa, de teama unei surprinderi, apoi se instalase lângă pat, cu privirea aţintită asupra baronului şi în aşteptarea Philippettei.

Dacă vă amintiţi, Philippette era acea cerşetoare bătrână care îi servise odinioară domnului de Morlux drept mesageră, lăsându-se arestată şi ducând la Saint-Lazare otrava destinată Antoinettei.

Philippette n-avea domiciliu; ea se culca oriunde, dar o puteai întâlni iarna la orele şase dimineaţa şi vara la orele patru în vreo cârciumă de lângă Hale.

Pâtissier ştia foarte bine asta şi nu consumă mult timp căutând-o.

La orele zece dimineaţa Philippette sosea în strada Vert-Bois cu

informaţii pozitive.

Ea ştia că Timoléon avea un birou de plasare. Timoléon îi deschise uşa şi se încuie cu dânsa.

— Ce faci acum? îi zise el.

— Acelaşi lucru, răspunse dânsa. Dar timpurile sunt grele.

— Unde stai deocamdată?

— Săptămâna trecută, m-am culcat la „Carrieres d'Amerique".

— Şi… acum?

— Acum, pentru că poliţia a făcut o descindere săptămâna trecută, mă culc la Pantin.

— Ah! ah! zise Timoléon, în ce carieră?

— Într-una unde nu vine încă nimeni. Iacă, trei nopţi de când fac foc acolo şi nimeni n-a venit să-mi ţină de urât.

— Unde e cariera asta?

Vă închipuiţi că Timoléon a primit-o pe Philippette în odaia din faţă, aşa că ea nu l-a văzut pe sir James.

Timoléon luă o bucată de cretă şi desenă un fel de hartă geografică.

Era planul văii din Montfaucon şi Pantin.

— Iată, zise el, priveşte aici.

— Mă pricep la asta, răspunse Philippette.

Timoléon făcu un punct, care trebuia după el să indice locul exact al unei cariere.

— Aici e? întreabă el.

— Nu.

Făcu un alt punct.

— Aici?

— Nu, dar e alături.

— Atunci, zise Timoléon, a cărui faţă se întunecă, trebuie să fie acolo.

— Da, răspunse Philippette.

— N-ai văzut o gaură în stâncă?

— Nu m-am uitat.

— Te-ai culcat acolo ultimele trei nopţi la rând?

— Da.

— Şi n-ai auzit nici un zgomot?

— Nici unul.

— Ciudat, zise Timoléon. Aş fi putut paria că ai auzit nişte ţipete de femeie chemând într-ajutor.

— De unde să fi venit aceste strigăte?

— De sub pământ.

— N-am auzit nimic, reluă Philippette. Apoi, noaptea, sunt foarte obosită.

— Şi beată…

— Nu zic nu, moşule.

— De aceea ai somnul greu.
— Aşa e.
— Dacă vrei să facem o afacere, zise Timoléon, nu trebuie să bei.
— Multă vreme?
— Nu, numai două zile.
— E cam mult, suspină Philippette.
— Da, dar vei câştiga ceva galbeni.
— Bine, am să beau apă. Ce trebuie să fac?
Timoléon avea bucata de cretă încă în mână.
— Iată, zise el, priveşte bine.
— Da.
— Aici trebuie să se afle o grădină părăsită.
— Da, e adevărat.
— În această grădină este un puţ acoperit cu scânduri.
— Îl văd aici.
— Între acest puţ şi cariera în care te-ai culcat, se află o altă carieră, în care intri prin puţ, şi în carieră se află o uşă încuiată cu cheia.
Philippette asculta cu multă atenţie; făgăduiala banilor o înviorase şi-i stimulase perspicacitatea.
— În această carieră se află o crăpătură: această crăpătură se continuă printr-un canal subteran, până la cariera unde te-ai culcat. Căutând bine, vei găsi o gaură largă cât mâna.
— Bun.
— Nici un om, nici o femeie n-ar putea trece pe acolo şi stânca e aşa de tare, încât abia după două zile de muncă s-ar putea lărgi gaura.
Philippette continua să asculte.
— În cariera, care are o uşă ce se încuie, am închis o femeie.
— Ah!
— E sigur că această femeie va striga, iar tu ai s-o auzi.
— Şi nu voi spune nimic.
— Din contră, vei pleca din cariera ta şi vei coborî în puţ. Uşa e închisă şi nu vei putea s-o deschizi.
— Atunci la ce bun să cobor? întrebă Philippette.
— Ca să încerci s-o zgâlţâi.
— Bine!
— Iar femeia închisă înăuntru, care are braţele şi mâinile legate, va face apel la tine, îţi va da poate o însărcinare… să te duci să cauţi pe cineva în strada Saint-Lazare.
— Şi mă duc? întrebă Philippette.
— Desigur.
— Dar să vin să-ţi spun?
— Nu aici, dar mâine vii la colţul străzii, pe la orele 7 dimineaţa.
— Şi apoi?

— Apoi te duci acolo unde-ţi spune femeia aceea.
— Asta-i tot?
— Da, tot.
— Dumneata ai închis-o pe femeie?
— Da.
— Şi vrei ca altul să-i dea drumul?
— Desigur.
— E ciudat, zise bătrâna. Nu pricep nimic.
— Nu-i nevoie să pricepi, răspunse Timoléon.
Şi o concedie pe Philippette.
Apoi, după plecarea ei, murmură:
„Sper că în treizeci şi şase de ore să-l am în mână pe Rocambole”.

Capitolul LI

Era, desigur, după cum aţi ghicit, faţa Philippettei care se vedea din fundul carierei.

Philippette se ţinuse de cuvântul dat lui Timoléon; ea nu băuse toată ziua decât apă, prin urmare, ducându-se la carieră, era stăpână pe toate facultăţile ei.

Philippette fusese o fată de moravuri uşoare în tinereţea ei, o femeie de încredere la vârsta maturităţii şi hoaţă la bătrâneţe.

Cât timp fusese o putere misterioasă la Paris, adică cât timp, ca agent de poliţie, avusese putere asupra hoţilor, Timoléon n-avusese pe nimeni mai credincios ca această femeie.

După lupta înverşunată pe care poliţia o duce contra hoţilor s-ar putea crede că aceştia sunt nişte inamici teribili.

Ar fi o greşeală să se creadă aşa ceva.

Hoţii, toţi aceşti oameni trăiesc din tâlhărie, n-au decât o ambiţie; ca mai curând sau mai târziu să intre în serviciul poliţiei.

Trecuse mult timp de când Timoléon nu mai apelase la Philippette.

Acesta nu era însă un motiv ca dânsa să nu-l servească cu şi mai mult devotament.

Ea nu ştia nimic de nenorocirile lui; nu ştia că Rocambole îl zdrobise cu totul şi că fusese izgonit din poliţie.

Faptul că Timoléon se afla într-un apartament pe strada Vert-Bois, transformat în birou de plasare, era pentru dânsa dovada că el tot în urmărirea hoţilor se afla şi că întrebuinţa pentru asta hoţi în care avea încredere.

Philippette era sătulă de puşcărie; ea petrecea în închisoare opt luni din douăsprezece, căci nimeni nu se mai ostenea s-o judece, ci era condamnată pe cale administrativă, când la două, când la trei luni, uneori chiar la 14 zile.

Timoléon avea nevoie de dânsa şi-i dădea de lucru.

Asta era o asigurare că va câştiga ceva bani şi că, nu va merge la

puşcărie multă vreme.

Făcând această judecată, Philippette ar fi trădat şi pe dracul, dar pe Timoléon nu.

De aceea, ea nu băuse nimic, spre a fi stăpână pe facultăţile sale.

Philippette fusese o femeie foarte inteligentă şi era încă dacă beţia n-o abrutiza. Astfel ea pricepuse foarte bine planul topografic schiţat de Timoléon cu creta.

Îşi dădea exact seama de situarea găurii din stâncă, de canalul subteran săpat între cele două cariere, poate de natură, de posibilitatea de a auzi ţipetele de disperare ale femeii îngropate acolo de vie.

Venind la acel azil părăsit unde timp de trei zile îşi petrecuse noaptea, Philippette trecu pe lângă zidul în ruine; pe lângă puţul acoperit cu scânduri şi pe lângă grădina părăsită.

Sosind la carieră, se aşteptă să audă ţipete. Dar nu auzi nimic.

De altfel, se făcuse noapte, şi întunericul cel mai adânc domnea în carieră.

Vanda, nemişcată de cealaltă parte a găurii, îşi reţinea răsuflarea, în vreme ce Philippette aţâţa focul.

Această femeie nu-i era necunoscută.

Unde o văzuse? Iată de ce nu-şi putea aminti.

După ce ezită un moment, Vanda se hotărî să facă apel la dânsa.

Începu mai întâi să tuşească.

La acest zgomot, Philippette tresări şi înălţă capul.

— E cineva acolo? întrebă ea mirată.

— Da, răspunse Vanda, o sărmană femeie care moare de foame.

Philippette luă un lemn aprins şi se apropie de gaură. Torţa improvizată lumină faţa Vandei.

— Cine eşti? întrebă Philippette.

— Ţi-am spus, o femeie închisă aici şi care moare de foame.

În acelaşi timp, Vanda o privea pe Philippette cu acel aer melancolic şi dominator care avea, ca şi ţel al lui Rocambole, o oarecare putere magnetică.

Philippette avea mult sânge rece.

În acel moment ea pricepu totul.

Femeia pe care o zărea era aceea închisă de Timoléon şi care reuşise să se dezlege.

Asta era cu atât mai verosimil cu cât Vanda scosese mâinile pe gaură, şi făcu să se vadă semnul făcut de frânghie pe ele.

Şi Philippette cu un aer cât se poate de uimit şi de naiv, zise Vandei:

— Dar cum de te afli acolo? Prin gaura asta n-ai fi putut trece.

— Nu, zise Vanda. Am. fost închisă într-o carieră plină de guzgani. Aceştia au ros frânghia cu care eram legată şi mi-am recăpătat

libertatea mişcărilor. Apoi am găsit o deschizătură şi am ajuns aici. Speram să pot ieşi. Dar, după cum spui, gaura aceasta e prea mică.

— Şi cine te-a închis, drăguţa mea?

— Oamenii care mă urăsc.

— Şi ce plan aveau cu tine?

— Să mă lase să mor de foame…

— Mititica!

Philippette avea o bucală de pâine în buzunar pe care o scoase şi-o întinse Vandei.

— Nu vei muri în noaptea asta, zise ea. Dar nu există vreun mijloc, să te scap de aici?

— Eşti bătrână, zise Vanda şi nu ai destulă putere singură, căci uşa carierei unde sunt închisă e foarte masivă. Dar n-ai vrea să te duci să-l cauţi pe amantul meu?

— Ah! ai un amant?

— Da, care e bogat, şi care-ti va da atâta aur, încât să ai cu ce trăi tot restul vieţii dumitale.

Philippette tresări.

În acelaşi timp o amintire trecu prin mintea Vandei. Ea era îmbrăcată în aceeaşi rochie cu care fusese răpită. N-o căutaseră. prin buzunare şi trebuia să aibă încă punga în care se aflau câteva piese de aur. Philippette murmură cu lăcomie:

— Ah! mi se va da mult aur.

— Da, răspunse, regăsindu-şi punga.

Capitolul LII

Philippette privi cu lăcomie.

Vanda deschise punga şi-i arătă bătrânei femei trei piese de aur.

Philippette întinse repede mâna. Dar Vanda şi-o retrase, spunând:

— Oh! nu acum!

Vanda redevenise Vanda, adică femeia plină de răbdare, de sânge rece şi de inteligenţă.

— Ascultă-mă, zise ea.

— Vorbeşte, răspunse Philippette, care uitase în acel moment recomandările lui Timoléon.

— Vezi doar că nu sunt o cerşetoare şi că am aur.

— Desigur, zise Philippette.

— Amantul meu e milionar.

— Adevărat?

— Îţi va da cincizeci de poli, îndată ce voi fi eliberată.

— Cincizeci de poli, răspunse Philippette emoţionată.

— Chiar două sute, adăugă Vanda.

Philippette nici nu se mai gândea la Timoléon, care-i făgăduise zece poli.

— Spune, drăguţă, unde e amantul dumitale, căci vrei, desigur, să mă duc la dânsul?

— Da.

— Unde e?

— In Paris, str. Saint-Lazare, numărul 52.

— Cum se numeşte?

— El e rus, maiorul Avatar.

— E un nume ciudat, dacă-l voi uita?

Vanda smulse o foaie din carnetul pe care-l avea în sân şi-i spuse Philippettei:

— Apropie lemnul acela aprins.

Ea scoase un creion şi scrise numele de *Avatar* şi cuvintele: *str. Saint-Lazare, numărul 52*; apoi adăugă:

„Urmeaz-o pe această femeie”.

— Iată! zise ea, du-te repede.

— Dar… observă Philippette, dacă nu-i acasă?

— Vei găsi desigur, un servitor, un om înalt şi bătrân.

— Ah!

— Care va şti unde e şi care te va conduce la el.

— Bine, zise Philippette, mă duc.

Apoi, aruncând tăciunele şi întinzând mâna, zise:

— Nu îmi dai una din acele monede de aur?

— Nu, răspunse Vanda.

— De ce?

— Fiindcă o vei cheltui pe drum la toţi cârciumarii şi vei fi beată când vei sosi la amantul meu.

— Asta se poate! zise eu naivitate Philippette.

— Când te vei întoarce, adăugă Vanda, îţi voi da tot ce am la mine, afară de aceea ce-ţi va da amantul meu.

— Bine, răspunse Philippette, care în sinea ei luase o hotărâre.

Aerul ei de francheţă, nu-i stârni nici cea mai mică bănuială Vandei.

Apoi, luând hârtia, adăugă:

— Mă duc repede.

— Ce oră e acum? întrebă Vanda.

— Aproape unsprezece noaptea.

Vanda respiră uşurată.

Nu i se adusese de mâncare.

Nimeni nu va mai veni de acum încolo.

Dacă Timoléon, Madeleine şi Pâtissier ar fi venit ca în ajun, era de presupus că aveau să observe dispariţia ei, s-o caute şi de bună seamă, ar fi găsit-o sub canalul subteran în care se refugiase.

Astfel că după ce plecă Philippette, Vanda începu,să spere.

*
* *

În acest timp, Philippette ieşise din carieră.

Ameţită un moment de vederea pieselor de aur şi de făgăduielile Vandei, plecase la drum pe gânduri, dar când fu afară îşi aminti de Timoléon.

Ce să facă?

Timoléon îi spusese: „Te aştept mâine dimineaţă, cum se va lumina de ziuă, la colţul străzilor Saint-Martin şi Vert-Bois, şi vei avea zece napoleoni”.

Vanda, la rândul ei, îi spusese: „Aleargă la amantul meu din strada Saint-Lazare, şi ţi se va da două sute de napoleoni.”

Trebuia să nu ezite nici o clipă în faţa unei asemenea disproporţii.

Cu toate acestea, Philippette ezită.

Pentru ea, Timoléon reprezenta poliţia.

Poliţia atotputernică care putea s-o trimită la închisoare şi să-i confişte cei două sute de napoleoni, înainte să fi avut timp să-i ascundă.

Şi Philippette, după ce făcu vreo sută de paşi, se opri murmurând:

„Iată o situaţie foarte încurcată!”

Dar pe când ea gândea astfel, o umbră neagră se mişcă lângă dânsa.

Philippette făcu un pas înapoi.

Umbra înainta şi o strigă:

— Philippette!

Era vocea lui Timoléon.

Acesta avea o ţigară în gură şi fuma liniştit.

Philippettei i se făcu frică.

— Ah! zise ea, ţi-era teamă să nu te trădez?

— Nu, zise Timoléon, dar mi s-a întâmplat un lucru la care nu mă gândeam şi care mi-a permis să ies. Atunci, am venit pe aici. Ei bine, ai auzit-o ţipând?

— Am auzit chiar ceva mai mult.

— Adică?

— Mititica mi-a vorbit.

— Ah!

— Şi am văzut-o.

— Asta nu e cu putinţă. Tu n-ai putut să treci prin gaură.

— Nu, dar ea a venit până la gaură.

— Ea!

— Da, căci guzganii i-au ros frânghiile.

— Ei bine? zise Timoléon încruntând sprâncenele.

— Şi mi-a făgăduit mulţi bani dacă o eliberez.

— Nu mai spune!

— Două sute de napoleoni.

Timoléon îşi schimbă repede atitudinea.

— Ce-ai spus? întrebă Philippette mirată.

— Nu câştigam decât treizeci de napoleoni ca s-o închidem. Acum avem un câştig mai bun.

Philippette crezu că pricepe.

— Atunci zise ea, trebuie să mă duc?

— Unde?

— Să înştiinţez pe amantul ei, în strada Saint-Lazare nr. 52. Am un bilet pentru dânsul.

Şi-i arătă hârtia scrisă de Vanda.

— Ia să vedem, zise Timoléon.

Luă hârtia şi la lumina ţigării, citi.

Capitolul LIII

Cum se face că Timoléon, care nu avea voie să-l părăsească pe sir James, se afla în acel moment la carierele din Pantin?

N-avusese încredere în Philippette sau se petrecuse un eveniment neaşteptat?

Această din urmă variantă era mai plauzibilă, căci Timoléon nu i-ar fi acordat încredere Philippettei fără s-o fi cunoscut-o de multă vreme.

Evenimentul neaşteptat, era că brusc sir James îşi venise în fire şi deschisese ochii.

Aceasta se petrecuse cu vreo două ore în urmă.

Toată ziua Timoléon stătuse închis în casa din strada Vert-Bois, dând mereu la o parte perdelele patului, spre a se uita la englez, care avea înfăţişarea unui cadavru.

Totuşi, făcând apel la amintirile sale, Timoléon îşi spunea că Antoinette Miller, care fusese desigur adormită prin acelaşi procedeu, nu se deşteptase decât după trei zile.

Însă, calculând bine, Timoléon nu găsea că trecuseră doar treizeci şi şase de ore.

Nu era însă exclus ca organismul unui om mai robust să iasă din catalepsie mai repede.

În vreme ce Timoléon făcea aceste reflecţii, auzi deodată un suspin.

Odaia nu era decât slab luminată printr-o lumânare pusă pe noptieră.

Timoléon tresări şi se aplecă spre sir James.

Buzele, până atunci strânse ale englezului, se deschiseră deodată.

El îi puse mâna pe inimă.

Inima începuse să bată.

Îşi revenea deci la viaţă.

Timoléon nu mai ezită.

El turnă câteva picături de oţet într-o farfurioară, înmuie colţul

batistei şi începu să-i frece tâmplele.

În acelaşi timp, îşi scoase peruca rămânând aşa cum se prezentase în casa lui sir James. Acesta deschise ochii şi-l privi.

Timoléon se aştepta să-l vadă mai întâi uimit, după care să urmeze scena de recunoaştere. Nu fu însă aşa.

Deschizând ochii, sir James începu să surâdă.

— Ştiu cine eşti, zise el, ţi-am recunoscut vocea.

Timoléon, mirat peste măsură, făcu un pas înapoi.

Sir James continuă:

— Din clipa în care am căzut în catalepsie, un singur simţ mi-a rămas, auzul. Am auzit totul.

— Într-adevăr? exclamă Timoléon.

— Prin urmare, urmă sir James, ştiu tot ce s-a petrecut, i-am auzit vorbind pe Vanda şi pe Rocambole. Apoi, am priceput că acesta din urmă m-a luat şi am reţinut cuvânt cu cuvânt convorbirea lui cu Milon, în trăsură. Mai ştiu că strada pe care ne aflăm se numeşte Vert-Bois; că în această casă se află Gipsy şi un tânăr numit Marmouset. Mai ştiu că am fost vârât într-un puţ şi că tu m-ai scos de acolo. Pe când corpul meu era cu totul lipsit de simţire, sufletul şi mintea mea trăiau.

Mirarea lui Timoléon creştea din ce în ce.

În acest timp sir James reuşise să se scoale puţin din pat.

— Acum, zise el, să stăm de vorbă, am auzit o convorbire pe care ai avut-o cu o femeie, pe care o numeşti Philippette, nu-i aşa?

— Da.

— Din această convorbire, ceea ce mă interesează pe mine, urmă sir James cu mult sânge rece, este că Vanda se află în puterea ta.

— Da, zise Timoléon.

— Ce vrei să faci cu ea?

— Să mă servesc de dânsa spre a-l atrage pe Rocambole.

— Ah!

— Şi, în consecinţă, să-i suprim pe amândoi.

— Când?

— Aştept să te întremezi de-a binelea în acest scop.

— Foarte bine, zise sir James cu o linişte sălbatică. Deci ai nevoie de mine.

— Nu tocmai.

— Poate doreşti să-mi faci cunoscute condiţiile tale.

Şi sir James surâse.

— Milord, răspunse Timoléon, ţi-am spus acum două zile că m-aş socoti destul de recompensat în ziua când Rocambole va fi mort. Cu toate acestea, sunt bătrân şi sărac şi dacă vrei să-mi asiguri bătrâneţile…

— Ce sumă doreşti?

— O sută de mii de franci.

— Vei avea aceşti bani, zise sir James. Asta e totul?

— Le vei da cât vei crede de cuviinţă şi acelora care m-au servit.

— Vor fixa ei înşişi suma de care au nevoie. Asta-i tot?

— Mai e ceva, zise Timoléon. Deoarece, când erai lipsit de viată, ai auzit tot ceea ce se petrecea în jurul dumitale, trebuie să fi priceput că această casă în care ne aflăm e plină de inamicii noştri.

— Da.

— De aceea e necesar să fim liniştiţi, să nu ne mişcăm până ce nu vom scăpa de Rocambole.

— Desigur, zise sir James.

— Teama să nu se întâmple ceva m-a determinat să stau lângă dumneata. Acum, însă, e momentul să trecem la treabă.

— Cred şi eu, zise sir James.

Se auzi o fluierătură în partea cealaltă a străzii.

— Ah! Ah! zise Timoléon. Acesta e Pâtissier.

— Omul căruia i-ai dat întâlnire pentru diseară?

— Da.

— Explică-mi un lucru, zise sir James.

— Care?

— De ce i-ai cerut un butoi cu iarbă de puşcă.

— Cum, zise cu răceală Timoléon, ca să-l azvârl pe Rocambole în aer.

Şi, punându-şi peruca pe cap, adăugă:

— Cred că e nevoie să ies în întâmpinarea lui Pâtissier.

— Fă ce vrei, răspunse sir James. Eşti prea îndemânatic ca să nu te las să lucrezi după voia ta.

Partea a 2-a – Milioanele ţigăncii

Capitolul I

— Să ne întoarcem la Rocambole, pe care l-am lăsat plin de temeri în casa de pe Champs-Élysées unde o lăsase pe Vanda în ajun.

Pe Vanda, despre care i se spunea că ieşise din casă şi pe care el nu o găsea.

Îi întrebă şi pe ceilalţi servitori, după cum îl întrebase şi pe valet.

Toţi răspunseră acelaşi lucru.

Li se dădură voie să iasă în ajun. Ei plecaseră înainte de ora zece, lăsându-i pe sir James şi pe Vanda în apartamentele lor.

Când reveniseră, casa era goală şi uşile deschise.

Rocambole ştia foarte bine ce devenise sir James Niwely.

Dar unde era Vanda?

Aceasta avea obiceiul de a executa întotdeauna punct cu punct instrucţiunile pe care i le dădea.

Rocambole îi spusese:

„Vei rămâne aici, căci mâine vom fi vizitaţi de milady şi trebuie să fie cineva care s-o primească.”

Cum putuse dânsa să-şi părăsească postul?

Rocambole era îmbrăcat, aşa cum trebuie să fie îmbrăcat un om de lume, un erou de roman, ca maiorul Avatar.

El îi chemă pe servitori şi le ţinu acest discurs:

— Sunt prietenul intim al lui sir James Niwely, stăpânul vostru şi sunt tot aşa de îngrijorat ca şi voi de dispariţia lui. Prin urmare cum trebuie să-l regăsim, şi pe dânsul şi pe femeia care se aflau aici, vă veţi supune mie.

Servitorii nu văzură nici un inconvenient în aceasta.

Rocambole continuă:

— Am grave bănuieli şi spre a ajunge la un rezultat bun, trebuie ca în cartier să nu se ştie nimic din ceea ce s-a petrecut aici.

Servitorii făgăduiseră tot ceea ce cerea Rocambole.

Acesta se aşeză pe un scaun şi aşteptă. După un sfert de oră sosi Milon.

Rocambole îşi recăpătase nepăsarea şi se mărgini să-i spună lui Milon:

— Cred că în momentul în care ne credeam cei mai tari am fost bătuţi.

Milon deschise ochii mari.

— Unde e Vanda? reluă Rocambole.

— Dar ea trebuie să fie aici…

— Nu, n-a fost văzută de azi-noapte.

Milon fu foarte neliniştit.

— E de prisos să-ţi spun, reluă Rocambole, că a fost răpită.

— Răpită!

— Da. De cine? Asta trebuie să aflăm, iar până atunci urmează-mă.

Şi-l duse pe Milon în budoarul Vandei.

Era odaia în care sir James căzuse în stare de letargie în cursul nopţii.

— Priveşte, zise Rocambole. Nu vezi aici urme de luptă? Pe parchet sunt urme de noroi.

— Adevărat, zise Milon.

— Vanda a fost răpită, continuă Rocambole, asta e sigur. La uşa de afară se află aceleaşi urme. În stradă am observat urme de trăsură. Vanda a fost desigur legată spre a fi transportată.

— Să fie tot englezul care a dat lovitura? Observă Milon.

— Nu poate fi dânsul, zise Rocambole, dar are oameni la ordinele sale, iar oamenii au executat un plan poate făcut mai dinainte.

— Atunci, zise Milon, cum se face că englezul după ce a dat ordine, n-a aşteptat executarea lor şi a vrut s-o ucidă pe Vanda?

Această observaţie, de o logică riguroasă îl uimi pe Rocambole.

— Cu toate acestea, zise el, oamenii care au pătruns aici spre a pune mâna pe Vanda trebuie să fi fost de conivenţă cu sir James. Căci, fără asta, cum ar fi intrat aici?

— Dar, răspunse Milon, dacă e aşa, stăpâne, atunci trebuie să presupunem că cel ce le-a deschis a fost sir James.

— Da.

— Atunci de ce n-au venit în ajutorul lui sir James când noi l-am răpit?

— Aşa e, murmură Rocambole. Pe cine presupui atunci?

— Pe acel german.

— Maiorul Hoff?

— Da.

Rocambole păru că se gândeşte un moment.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, zise el, acest om n-a putut lucra singur.

— E posibil.

— E o femeie la mijloc, şi această femeie este milady.

— Neîndoios, zise Milon.

— Milady va veni aici.

— Da, repetă Milon, deoarece sir James i-a dat întâlnire.

Pe când Milon vorbea astfel, se auzi clopoţelul de la poartă sunând.

Rocambole se duse până la fereastră şi zări un cupeu oprit la poartă.

O femeie coborî şi intră repede în curte.

Cu toate că avea un voal gros pe faţă, Rocambole o recunoscu imediat. Era milady.

Alergând în sală îi spuse valetului:

— Introdu pe această doamnă în salon şi roag-o să aştepte.

Milady care se aştepta să fie primită de sir James Niwely, reprezentantul teribilului Ali-Remjeh, pătrunse în salon cu încredere.

Abia se aşezase şi Rocambole intră.

Milady îşi înăbuşi un ţipăt de surprindere văzându-l, căci îl recunoscuse într-însul pe personajul care-i spusese că e amicul lui Lucien şi-o anunţase pe Marie Berthoud despre duelul tânărului om cu marchizul de Rouquerolles.

— Cum, zise ea, dumneata aici, domnule?

— Da, milady.

— Cunoşti deci pe sir James Niwely?

— El m-a însărcinat să te primesc.

— Pe mine?

Şi milady avu un gest de surprindere. Dar ea se linişti repede.

— Fără îndoială, domnule, zise ea, sir James a fost silit să plece şi te-a însărcinat să mă rogi să-l aştept.

— Nu tocmai, milady.

Ea răspunse cu mirare:

— Nu pricep.

— Milady, reluă Rocambole, privind-o drept în ochi, sir James nu se află aici, el a trebuit să plece azi dimineaţă la Londra.

— Atunci, zise ea, pot să mă retrag.

— Mă rog, zise Rocambole, am împuterniciri de la sir James, ba, mai mult, de la Ali-Remjeh.

La acest din urmă nume, milady tresări şi se ridică în picioare.

— Ce spui dumneata? întrebă emoţionată.

— Am spus că sunt împuternicitul lui Ali-Remjeh.

Milady îl privea speriată.

— Asta nu trebuie totuşi să te mire, reluă Rocambole, că şeful sugrumătorilor din India are reprezentanţi pretutindeni.

— Cum te numeşti dumneata? întrebă ea.

— Eu sunt maiorul Avatar…

Acest nume răsună pentru prima oară la urechile lui milady.

Rocambole continuă:

— Milady, în două cuvinte te voi face să pricepi că îţi cunosc toate secretele.

Ea continuă să-l privească cu nelinişte.

— Tatăl copilului dumitale este Ali-Remjeh, urmă Rocambole.

— Altceva? zise ea.

— Mâinile dumitale sunt pătate cu sângele tatălui dumitale.

Ea deveni foarte palidă.

— Apoi? mai spuse ea.

— În momentul de faţă, continuă Rocambole, între Ali-Remjeh şi dumneata există o comunitate de secrete care le face să i te supui.

— Ce ordonă el? întrebă ea cu supunere.

— Îţi voi spune peste trei zile.

— Ah!

— Ieri ţi s-a dat voie să-ţi vezi copilul.

— Da.

— Şi l-ai văzut?

— Da, l-am văzut! răspunse ea cu entuziasm.

— Peste trei zile, tot la această oră, mă vei găsi la dânsul, şi acolo vei afla ce vrea Ali-Remjeh.

În aceiaşi timp, Rocambole făcu un gest care voia să spună:

„Pentru astăzi întrevederea noastră s-a terminat.”

Milady se ridică în picioare.

Capitolul II

Maiorul Avatar o conduse pe mama lui Lucien cu cel mai mare respect.

Când se aflau în curte, el îi spuse:

— Încă un cuvânt, milady…

— Te ascult, domnule.

— Pentru tot Parisul sunt maiorul Avatar, iar pentru fiul dumitale sunt omul care i-a servit de martor.

— Ei bine!

— Dacă nu vrei să se întâmple vreo nenorocire fiului dumitale, milady, vei ţine secretă întrevederea noastră.

— Oh! zise milady, recomandarea este de prisos. Fiul meu nu trebuie să ştie…

— Nu vorbesc numai despre fiul dumitale, zise Rocambole.

— Dar despre cine?

— Despre Frantz.

La acest nume milady roşi foarte tare.

— Ştii şi asta? întrebă ea.

— Ştiu totul, zise el cu linişte, de aceea bagă de seamă.

Şi, oferindu-i mâna, o ajută să urce în trăsură.

După ce milady a plecat, Rocambole se întoarse la Milon, pe care-l lăsase în budoarul Vandei.

— Ei bine? spuse acesta îngrijorat.

— Această femeie credea că-l găseşte aici pe sir James.

— Bine!

— Şi nici măcar nu ştia că Vanda există.

— Atunci nici dânsa, nici complicii ei n-au dat lovitura?

— Sunt convins de asta.

Şi Rocambole gânditor, îşi luă capul în mâini.

— Stăpâne, zise Milon, Wasilika a murit, sir James este în puterea noastră… Dacă cineva a putut răpi pe Vanda…

— Ei bine?

— Nu poate fi altul decât Timoléon.

La acest cuvânt Rocambole tresări din cap până în picioare.

— Oh! zise el, ce nume ai rostit?

— Numai el poate să te urască…

— Fie. Dar el nu se află în Franţa.

— Cine ştie?

— Şi chiar de-ar fi, cum ar fi putut să dea de urma Vandei?

— Nu ţi-a spus Vanda că noaptea trecută sir James a vrut s-o ucidă?

— Ba da…

— Cine dar, l-ar fi putut înştiinţa pe sir James despre trădarea Vandei, de care el încă dimineaţa era amorezat la nebunie?

Un fulger teribil trecu prin ochii lui Rocambole.

— Ah! zise el, nenorocire lui, dacă a îndrăznit din nou să se amestece în afacerile mele!

Milon dădu din cap.

— Stăpâne, zise el, cred că Timoléon nu se teme de dumneata.

— De ce?

— Fiindcă nu mai are nimic de pierdut în ultima partidă pe care o joacă cu dumneata.

— Ce vrei să spui?

— Fata lui e moartă.

Rocambole făcu un pas înapoi.

— Eşti sigur de asta? întrebă el. Şi de unde ştii?

— Am aflat acest lucru în timpul şederii noastre la Londra.

Rocambole rămase un moment pe gânduri.

Milon îl smulse din reveria lui spunându-i!

— Dacă e dânsul, zise el, n-avem nici un moment de pierdut.

— Crezi?

— Poate că a şi asasinat-o pe Vanda.

Câteva picături de sudoare se iviră pe fruntea lui Rocambole.

— Trebui s-o regăsim… trebuie să-l găsim pe Timoléon, adăugă Milon.

— Mai întâi, trebuie să aşteptăm aici, zise cu răceală Rocambole.

— Aici!

— Fără îndoială. Dacă Timoléon a răpit-o pe Vanda, el era complicele lui sir James.

— Crezi?

— Şi va reveni în speranţa că-l va găsi.

— Ai dreptate, zise Milon; dar dacă, în acest timp…

Şi vocea lui Milon tremura.

— Vei rămâne aici, zise Rocambole.

— Şi dumneata, stăpâne?

— Eu mă voi sili să găsesc urma Vandei.

*

* *

Poliţia, oricât de puternică ar fi, adesea nu reuşeşte în investigaţiile sale, dacă nu are un punct de plecare.

Rocambole era, desigur, la fel de îndemânatic ca cea mai bună poliţie din lume; l-am văzut de atâtea ori la lucru.

Dar de astă dată îi lipsea cu totul punctul de plecare.

Milon îi vorbise despre Timoléon, dar asta nu era decât o presupunere, nu o certitudine.

Desigur că Vanda fusese într-adevăr răpită, nimic nu dovedea că Timoléon era răpitorul.

Trebuia deci să fie cu băgare de seamă spre a nu se rătăci în investigaţii lungi şi infructuoase; căci singura cale de urmat era căutarea firului conducător, care răspundea la numele de Vanda.

Rocambole se adresă unui comisionar ce staţiona la colţul aleii

Gabriolee.

Comisionarul, susţinu că în cursul nopţii precedente, pe la miezul ei, pe când el ieşea dintr-o cârciumă, văzuse o birjă stând la mijlocul aleii Marignan; că, puţin după aceea, birja trecuse pe lângă dânsul şi auzise pe unul ce stătea lângă birjar, spunându-i:

— Mergem la Romainville. O vei lua pe bulevardele de centură.

Dar comisionarul nu se gândise să se uite în trăsură.

Această informaţie era prea vagă pentru ca Rocambole să poată trage vreun folos dintr-însa.

Pe când el se depărta, comisionarul îl rechemă şi adăugă:

— Cred că felinarele erau roşii şi că cei doi cai erau pereche. Unul era negru şi celălalt roib.

Aceste două culori sunt foarte comune la trăsurile de piaţă.

Totuşi Rocambole spuse:

„Au trebuit să ia trăsura de la una din staţiile vecine; să căutăm.

Se afla o staţie de trăsuri, chiar pe Champs-Élysées.

Rocambole se îndreptă într-acolo.

Trăsura din faţă avea doi cai la fel cu cei descrişi de comisionar.

Rocambole observă că, deşi trăsura fusese spălată, avea încă pe spate noroi galben, care nu era asemenea noroiului de pe străzile Parisului.

Aceasta trebuie să fi fost trăsura care a făcut o excursie nocturnă.

Rocambole deschise uşa şi birjarul, care moţăia pe capră, se deşteptă.

— Cu ora, zise Rocambole.

— Unde mergem? întrebă birjarul, supărat că fusese deşteptat din somn.

Rocambole îl privi cu severitate şi cu ochiul investigator pe care-l posedă numai agenţii de poliţie.

— Mergem la prefectură, răspunse el.

Birjarul se arătă foarte surprins.

— Ei bine! zise Rocambole, dorm şi caii?

Birjarul luă hăţurile şi dădu bici cailor. Trăsura porni.

Pe când coborau Champs-Élysées, Rocambole lăsă geamul din faţă şi-l trase pe birjar de haină. Acesta întoarse capul.

— Mergem la prefectură, zise Rocambole, şi cursa ar putea fi cu mult mai lungă decât crezi tu.

— De ce? întrebă birjarul.

— Ai face poate mai bine să mă conduci la Romainville.

La acest cuvânt, birjarul nu putu să se stăpânească şi se sperie.

— Bine! zise Rocambole, văd că m-ai priceput. Opreşte puţin.

Şi când birja se opri, Rocambole se dădu jos şi se urcă pe capră.

— Avem de vorbit puţin, camarade!

Birjarul era aşa de încurcat, încât atitudinea lui confirmă pe loc

bănuielile lui Rocambole.

Acesta adăugă scoţând o ţigară din buzunar.

— Îmi place să fumez la aer, mergi înainte.

Capitolul III

Dintre oamenii supuşi mai direct autorităţii poliţieneşti, birjarul are mai multă frică, fiindcă poate, e mai vinovat.

Faptul divers din ziare anunţă uneori că un birjar cinstit a adus la poliţie o pungă găsită în trăsura lui; dar nu se pomeneşte nicicând dacă birjarul a fost grosolan şi brutal.

Când birjarul calcă un om, dă bice cailor şi dispare. Birjarul nemulţumit de bacşişul ce i se dă îl înjură pe călător.

Cu toate acestea, ei au o mare frică de poliţie.

Acela lângă care se urcase Rocambole crezu că vede într-însul un înalt reprezentant al autorităţilor.

De aceea el tăcu chitic când îl văzu urcându-se pe capră.

Rocambole îi spusese:

— Nu-i nevoie să mergi aşa repede. Dacă nu te conduc la prefectură, e fiindcă mai avem timp. În caz contrar vom câştiga timpul pierdut.

Între timp, birjarul, stăpânindu-se puţin, încercă să fie îndrăzneţ.

— Eşti un om foarte ciudat! zise el.

— Crezi?

— Drace! Nici nu ştiu unde vrei să mergi.

— Asta depinde de mine.

— Trebuie să cred, adăugă birjarul, că vrei să iei aer, aşa de dimineaţă, şi să-ţi fumezi ţigara?

— Întâi asta…

— Şi că ţi-e egal unde mergem?

Dar Rocambole se uită la dânsul liniştit şi rece.

— Dragul meu, zise el, dacă vrei să mă iei peste picior, şi să faci pe şiretul, te anunţ că încerci în zadar. În două cuvinte te voi pune la curent.

— Să auzim! zise birjarul.

— Dacă te voi duce la prefectură, vei sta acolo până ce afacerea ta va fi luminată.

— Dar, zise birjarul cu spaimă, nu se arestează oamenii cinstiţi.

— Când dovedesc că sunt cinstiţi.

— Asta nu-mi va fi greu.

— Vom vedea şi-ţi voi dovedi că poţi să le înşeli. Ai circulat azi-noapte, nu-i aşa?

— Da. Trebuie să câştig. Din ce să trăiesc?

— Depinde de ce fel de serviciu faci.

Şi Rocambole, pe care atitudinea încurcată a birjarului îl întărea în

bănuielile sale, adăugă:

— Fiindcă nu vrei să-mi spui ce ai făcut azi noapte, îţi voi spune eu.

— Ah! zise birjarul tresărind.

— Ai plecat din strada Marignan.

— E cartierul meu.

— Şi te-ai dus la Romainville.

Mutra mirată a birjarului nu-i mai lăsă nici un dubiu lui Rocambole.

— Aveai în trăsură, continuă Rocambole, o femeie legată.

Birjarul păli.

— Acum, continuă Rocambole, văd că în loc să mergem la prefectură, vom merge la Romainville.

— Dar… domnule…

Rocambole scoase ceasornicul şi-i spuse:

— N-am decât două ore de pierdut. Haide la Romainville şi bagă de seamă să nu iei altă cale decât aceea urmată azi noapte.

— Domnule, zise birjarul, văd că eşti un poliţist deştept şi că nu poţi fi păcălit.

— Da, răspunse Rocambole surâzând.

— Dar îţi jur că nu cunosc pe cei doi bărbaţi sau pe femeia pe care au dus-o zise birjarul.

— Ah! erau doi bărbaţi?

— Da.

— Şi o femeie?

— Ştii tot aşa de bine ca şi mine.

— Poate… zise Rocambole, dar vreau să văd dacă încerci să mă minţi.

Birjarul tremura, de-abia mai putea ţine hăţurile în mână…

Rocambole continuă:

— Cum erau cei doi oameni?

— Unul era înalt şi gras, cu părul aproape alb.

— Şi care se numea Timoléon, zise Rocambole la întâmplare.

— Admit că aşa e, zise birjarul.

— Celălalt cum se numea?

— Avea un nume ciudat, şi femeia de asemenea!… Bărbatul se numea Pâtissier.

Rocambole tresări, dar pe faţa lui nu se trăda nici o emoţie.

— Şi femeia?

— Femeia se numea Madeleine, zise birjarul, care avea o memorie bună.

Câteva picături de sudoare se iviră pe fruntea lui Rocambole.

Ce devenise Vanda în mâinile acestor trei bandiţi?

— Ascultă-mă, reluă Rocambole, după un moment de tăcere, şi să

ştii că soarta ta depinde de sinceritatea ta. Poţi să mergi la eşafod.

Birjarul îşi înăbuşi un ţipăt de spaimă.

— Căci, urmă Rocambole, te-ai făcut în noaptea asta culpabil de un asasinat.

— Domnule, îţi jur… credeam… că era vorba de o afacere de amor.

Rocambole îl privi pe birjar şi spaima zugrăvită pe faţa lui dovedea că era sincer.

— Haide la Romainville, zise el, acolo… vom vedea.

Cuvântul asasinat şi complicitate îl zăpăciseră în aşa măsură pe birjar, că el nici n-ar fi încercat să fugă, dacă ar fi avut ocazia.

El porni pe aceeaşi cale pe care o făcuse în cursul nopţii.

Apoi, deodată, se opri în câmp şi zise:

— Aici m-am oprit…

Rocambole se dădu jos şi se putu convinge că birjarul spunea adevărul.

Se vedeau urmele roţilor trăsurii ce întorsese acolo.

Apoi urme de paşi, care porneau pe cărare.

Rocambole recunoscu urma lăsată de piciorul mic al Vandei.

Se afla deci pe urmele ei.

Dar unde conducea acea cărare?

Rocambole cunoştea din fericire perfect de bine Parisul, şi-şi spuse îndată:

„Dacă n-au asasinat-o, au închis-o în carierele din Pantin.”

Sosesc prea târziu sau prea devreme.

Prea târziu, dacă Timoléon şi-a răzbunat pe dânsa ura pe care o are împotriva mea.

Prea devreme dacă trebuie s-o scap.

Într-adevăr, în costumul în care se afla Rocambole nu se putea aventura în acele cuiburi de bandiţi.

„Trebuie să aştept până diseară” îşi zise el.

Şi, cu inima îngrijorată, dar tot rece, urcă din nou în trăsură, spunând:

— Întoarce la Paris, şi acolo voi vedea ce să fac cu tine.

Capitolul IV

Rocambole se înapoie deci la Paris.

— Unde să te conduc? întrebă birjarul tremurând.

— La prefectură, răspunse Rocambole.

Spaima birjarului se mări.

— Băiete, îi spuse Rocambole, nu-ţi poţi ascunde că, fără să vrei ai fost, îmi place să cred, complice într-un atentat.

— Persoana răpită a fost asasinată?

— Nu ştiu încă, dar voi şti în curând.

— Dar domnule, zise birjarul, îţi jur că sunt nevinovat…

— Se poate. Dar eşti implicat. Unde locuieşti?

— Strada Goute d'Or, numărul 2.

— Numele tău?

— Ambroise Giraud.

Rocambole scoase carnetul şi-şi notă numele şi adresa birjarului.

Acesta tremura din tot corpul.

— Mergi înainte. Vom vedea…

Birjarul ajunse pe strada Lafayette şi o luă pe ea până în forburgul Saint-Martin. Dar când vru să întoarcă spre a lua drumul cel mai scurt la prefectură, Rocambole îi spuse:

— Du-mă în strada Marignan.

Birjarul scoase un suspin de uşurare şi porni spre Champs-Élysées.

Pe drum Rocambole cugeta.

Birjarul se opri la poarta la care staţionase în cursul nopţii precedente, când Timoléon, Madeleine şi Pâtissier o răpiseră pe Vanda.

Rocambole îi spuse:

— Aşteaptă-mă! Şi se repezi în casă.

Milon se afla acolo. Când Rocambole îi dădea un ordin, călăul nu-l călca nici dacă s-ar fi aflat în faţa eşafodului.

— Ei bine? întrebă el nerăbdător.

— Sunt pe urmele ei, răspunse Rocambole.

— Ah!

Şi stăpânul îi povesti cum găsise pe birjar şi cum fusese până la locul unde Timoléon şi complicii săi o dăduseră pe Vanda jos din trăsură.

— Ei bine! zise Milon, trebuie să mergem la Pantin.

— Bineînţeles.

— Şi asta cât mai repede.

— Nu, răspunse Rocambole. Sau mizerabilii au asasinat-o deja pe Vanda, sau o ţin sechestrată. În acest din urmă caz, dacă vrem să o eliberăm, trebuie să mergem la noapte, să ne amestecăm printre bandiţii din acele cariere.

— Ai dreptate, murmură Milon. Dar mai e mult până la noapte.

— Trebuie.

— Şi ce vom face până atunci?

— Cine ştie? Poate Timoléon ne va ieşi în cale. El n-a răpit-o pe Vanda fără a avea vreun plan asupra casei în care ne aflăm…

— E drept, zise Milon…

Rocambole se duse la birjar.

— Poţi să pleci, îi zise. Dar te sfătuiesc să te duci acasă şi să stai acolo sub pretext că eşti bolnav.

— De ce? întrebă cu naivitate birjarul.

— Fiindcă dintr-un moment într-altul se poate avea nevoie de tine,

ca martor, şi trebuie să ştim unde te găsim. Aş putea să te arestez, dar ai aerul unui om prost şi cinstit şi mi-e milă de tine.

Birjarul îl crezu pe Rocambole şi începu să plângă de bucurie.

Rocambole adăugă:

— Acum să-ţi dau un ultim sfat.

— Oh, domnule, murmură birjarul, care era convins că se află în faţa unui înalt agent de poliţie, vorbeşte. Voi face tot ce vrei.

— Întâmplarea te-ar putea pune în faţa unuia din cei trei bandiţi.

Birjarul se înfioră.

— Poliţia are ochii asupra ta. Dacă ne vei trăda, vei deveni de-a binelea complice. Unii din ei sunt deja prinşi, dacă va trebui să vii, am să te înştiinţez.

Birjarul plecă plin de recunoştinţă.

*
* *

Cele de mai sus se petreceau în seara zilei în care Timoléon lua măsuri spre a-l elibera pe sir James.

L-am văzut ieşind noaptea sub pretext că se duce să mănânce, iar la colţul străzii Saint-Martin s-a întâlnit cu un alt om, care mergea repede.

Acest, om, vă amintiţi, era Milon, care nu l-a recunoscut.

„Bun! îşi spusese Timoléon surâzând, se duce în strada Vert-Bois să vadă dacă nu sunt veşti despre Vanda”.

Timoléon se înşela.

Milon se dusese în strada Vert-Bois, din ordinul lui Rocambole, să afle dacă nimeni nu se învârtise în jurul casei şi dacă nu se întâmplase nimic nou.

Cum Timoléon îşi jucase de minune rolul, lucrând şi el în cel mai mare mister, vânzătorul de fructe îi spusese că totul era în ordine şi Milon plecă.

Rocambole îi dăduse întâlnire la bariera Belleville, într-o cârciumă.

Milon nu mai era îmbrăcat ca de obicei.

El se deghizase în vagabond, care se duce noaptea să caute refugiu prin cariere…

Rocambole, aşa cum se travestise, nu mai semăna de loc cu maiorul Avatar.

Cârciuma în care Milon îl întâlni era plină de o lume la fel cu dânşii.

Erau de tot soiul: muncitori cinstiţi, câteva fete pierdute şi vagabonzi.

Toţi beau şi făceau o gălăgie infernală.

— Să stăm aici un moment, îi spuse Rocambole, vom afla poate ceva despre Pantin.

Într-adevăr, când Milon se aşeză pe scaun, uşa cârciumii se deschise şi intră o femeie spunând:

— Mulţumesc! M-am săturat de cariere! Bandiţii de acolo erau gata să mă omoare.

— Iată-te, zise o femeie, care bea în fundul cârciumii, eşti tu, Nora?

— Da, eu sunt.

— Ce eşti aşa de năucă şi de învineţită la ochi?

— Cei din Pantin mi-au făcut asta, răspunse ea.

— Să ascultăm, îi zise Rocambole pe şoptite lui Milon.

Capitolul V

Femeia care intrase nu era alta decât Nora Pitanchel, figurantă la teatrul din Montparnasse, acum fără angajament, dar foarte îngrijorată, căci poliţia o căuta de mult pentru diferite fapte străine de profesiunea ei.

Am văzut-o acum câteva zile la „Carrieres d'Amerique" ţinând discursuri şi enumerând diferiţii prinţi ruşi şi austrieci, care-şi disputaseră inima ei.

Dar, dacă se uita cineva la faţa ei, timpul despre care vorbea trebuie să fi fost foarte îndepărtat.

Femeia care-i vorbise când intrase nu exagerase spunând că ochiul ei era învineţit.

— Ai primit o frumoasă lovitură! îi zise femeia.

— De la canalia de Léon, răspunse Nora Pitanchel.

— Fostul tău amant?

— Da.

— V-aţi certat?

— Adică m-a părăsit pentru o dobitoacă pe nume Zelie.

— Zelie, de pe strada Vert-Bois?

— Chiar ea.

Auzind vorbindu-se de Vert-Bois, Milon şi Rocambole ascultară cu mai multă atenţie.

— Halal cunoştinţă! zise femeia.

— Lucrul mi s-a întâmplat la „Carrieres d'Amerique".

— Cum?

— Într-o seară, acum opt zile, ne aflam la „Eldorado". Léon nu era acolo. Zelie, pe care proprietarul ei, vânzătorul de fructe din strada Vert-Bois, o dăduse afară că nu-şi plătise chiria, venise şi ea acolo.

— Nimeni nu o cunoştea, dar la „Eldorado" toată lumea e acasă.

Deodată începe să povestească despre un băiat pe nume Marmouset.

Milon îşi înăbuşi un ţipăt… dar Rocambole îl mască şi nimeni nu-l luă în seamă.

Nora continuă:

Era acolo un amic, anume Pâtissier.

— E vestit! ziseră câţiva muşterii.

— Pâtissier voia să afle adresa lui Marmouset. Zelie n-a vrut să i-o dea. Pâtissier a ameninţat-o cu bătaia. Atunci am intervenit în favoarea ei.

— Aşa începe totdeauna.

Nora reluă:

— A doua zi, vine Léon şi ne spune: Amicilor, poliţia va face o descindere în noaptea asta aici. Deci trebuie să dispăreţi cu toţii. Am plecat şi am luat-o şi pe Zelie cu mine. După trei zile ei erau împreună iar eu eram aruncată ca o zdreanţă.

Dar timp de trei zile am muncit ca să-i găsesc.

— Şi i-aţi găsit?

— Da, la carierele d'Amerique, la Hotel Dab.

— Şi apoi?

— Apoi, n-am mai fost cea mai tare. Léon m-a bătut şi toţi câţi erau acolo au fost contra mea. Ah! bandiţii! Când te gândeşti că nu s-a găsit unul care să mă apere…

La aceste din urmă cuvinte, Rocambole se apropie şi zise:

— Asta din cauză că sunt toţi nişte laşi.

El se postă în faţa Norei ca să-şi arate talia.

Nora îl privi.

— Ai aerul unui băiat bun, zise ea.

— Şi solid, răspunse Rocambole.

— Îmi placi, zise Nora Pitanchel.

— Şi tu mie.

— Vrei inima mea?

— Nu-ţi cer altceva; dar trebuie mai întâi să-l extermini pe Léon.

Nora fu încântată de aerul războinic pe care îl luase în acel moment Rocambole.

În acelaşi timp toţi se strânseră în jurul său şi deveni centrul tuturor privirilor.

— De unde vii? întrebă unul din acei vagabonzi.

— Vin din America, răspunse Rocambole.

Asta însemna: „Vin din ocnă".

— Şi te-ai achitat de pedeapsă? întrebă Nora.

— Pentru moment, dar asta nu va dura mult timp, nu-i aşa camarade?

Şi Rocambole îl privi pe Milon.

Bătrânul colos se sculă la rândul său şi-şi arătă umerii herculeeni.

Toţi bătură din palme.

— Domnul pe care-l vedeţi acolo, zise Rocambole, ucide un bou cu un pumn.

— Asta se poate, murmurară toţi.

— Dacă vrei să vii cu noi, drăguţă, reluă Rocambole, adresându-se Norei Pitanchel, vei fi bine primită de carierele din Pantin.

— Şi-l vei zdrobi pe Léon?

— Pe Léon şi pe toţi acei care vor dori să-l apere.

— Asta îmi place, zise Nora.

— Ei bine! Trebuie să baţi fierul până e cald.

— Ai dreptate.

— Să mergem!

Şi Rocambole plăti consumaţia.

Nora se agăţase deja de braţul său.

— Bună seara, camarazilor! zise Milon.

Şi câteşitrei ieşiră în aplauzele tuturor.

Când fură afară, Rocambole îi spuse Norei:

— Eşti lefteră?

— Da.

— Iată, două piese.

Şi-i dădu 10 franci. Nora îl luă de gât.

— Ascultă, urmă Rocambole, voi extermina pe oricine îţi va plăcea, dar mai e cineva cu care am o socoteală de lichidat.

— Cine?

— Pâtissier.

— Ah! zise Nora Pitanchel, mă îndoiesc că-l vom întâlni la cariere.

— De ce?

— N-a venit încă.

— Cine ştie? zise Rocambole.

Şi porniră la drum.

Milon îşi spunea:

„Dacă stăpânul a luat-o pe aceasta fiinţă şi s-a făcut cavalerul ei, trebuie să aibă vreun plan.”

Capitolul VI

Rocambole tresări văzând că Nora Pitanchel după ce a trecut prin forburgul Belleville, a apucat-o la stânga, pe strada Moulins….

Această stradă duce la Chaumont, şi putea să fie sigur că Nora va lua drumul urmat în noaptea precedentă de trăsură, la capătul căreia Timoléon o dăduse jos din trăsură pe Vanda.

Rocambole nu se înşelă.

Nora luă acest drum şi, câteşitrei, coborâră în câmpie, pe acea cărare noroioasă şi alunecoasă pe care Vanda alunecase de mai multe ori.

Noaptea era întunecoasă şi ploioasă, vântul violent.

Dar Nora cunoştea perfect valea din Pantin.

Ea nu ezită nici un minut pe drum şi-l conduse pe Rocambole la

Hotel Dab.

Acolo avusese loc bătaia; acolo spera ea să-l regăsească pe Léon şi să-l pună să facă cunoştinţă cu pumnii viguroşi ai lui Rocambole şi cu umerii herculeeni ai lui Milon.

Dar, intrând în carieră, Nora scoase un ţipăt de necaz.

Léon şi Zelie dispăruseră.

Când hoţii şi vagabonzii, culcaţi pe pământ, o văzură pe Nora cu cei doi oameni, începură să râdă.

— Te-ai dus după ajutoare, ziseră ei. Dar asta n-o să-ţi folosească la nimic.

— Unde e? întrebă Nora Pitanchel cu mânie.

— Caută-l, dar nu aici, că nu e.

Şi izbucniră în noi hohote de râs.

Rocambole se aplecă la urechea ei şi-i spuse:

— Dacă vrei, amicul meu şi cu mine le dăm o bătaie acestor domni; dar cred că e mai bine să începem cu Léon.

— Ai dreptate dragă, zise Nora. Toţi aceşti oameni sunt nişte laşi, care nu merită să te ocupi de dânşii… să mergem!

— Drum bun, le strigară vagabonzii.

Ei se duseră la toate celelalte cariere, dar nu-l întâlniră pe Léon.

Rocambole, observase totul, examinase totul, vorbea uneori de Pâtissier, şi, cum vorbea în dialectul hoţilor, toţi îl luau drept unul de-al lor.

Astfel nimeni nu se ferea de dânsul şi, dacă nu i se putu da veşti despre Pâtissier e că nimeni nu-l văzuse.

Cariera unde Timoléon o condusese pe Vanda era necunoscută.

Milon şi Rocambole trecură foarte aproape de faimosul puţ, şi nu bănuiră că aceea pe care o căutau se află la câteva sute de paşi sub pământ.

Noaptea trecu în cercetări infructuoase.

Nora credea că-l urmăreşte pe necredinciosul ei amant, cu rivala sa.

Rocambole, din contră, nu se gândea decât la Vanda.

Lumina zilei îi găsi tot la Pantin.

Cu toate acestea, chiar în acea noapte, Madeleine şi Pâtissier duseseră de mâncare Vandei.

Dar soarta n-a vrut ca ei să-l întâlnească pe Rocambole.

Acesta din urmă, văzând că începe să se lumineze de ziuă, se aplecă la urechea lui Milon şi-i spuse:

— Trebuie să scăpăm de această femeie.

— Cum! întrebă Milon.

— Vom vedea.

Nora era zdrobită de oboseală.

Rocambole îi spuse:

— Fiindcă Léon nu e la Pantin, se cheamă că se află la Paris, cu

amanta sa. Să ne întoarcem deci.

— Bine, zise Nora Pitanchel.

— Îl vom găsi în vreo cârciumă din Belleville său Villette.

— Haide, zise Nora care abia se mai putea ţine pe picioare.

Porniră la drum, şi, deodată Rocambole le spuse:

— Dacă am bea un pahar de vin?

Şi intră cu Nora şi Milon într-o cârciumă care tocmai se deschidea.

Nora era moartă de sete şi de foame. Rocambole ceru vin şi brânză. Nora bău cu poftă.

După o oră ea îşi puse coatele pe masă şi adormi.

— Să mergem! zise Rocambole.

Şi amândoi ieşiră în vârful picioarelor, după ce lăsară o piesă 5 franci cârciumarului, spunând că se întorc.

*
* *

Restul zilei îl folosiră în cercetări la fel de infructuoase.

După ce-şi schimbară hainele, se duseră în casa de pe Champs-Élysées.

Servitorii erau peste măsură de miraţi.

Ei nu văzură nici pe sir James Niwely, nici pe Vanda.

Milon se duse în strada Vert-Bois.

Vânzătorul de fructe îl luă la o parte şi-i spuse cu un aer misterios:

— A venit aseară o femeie care se numeşte Zelie.

— Şi a întrebat de mine?

— Nu, zise vânzătorul de fructe, dar voia să-l vadă pe băieţandrul nostru.

— Pe Marmouset?

— Da.

— Ei bine?

— Am dat-o afară. E o fostă chiriaşă a mea. N-am încredere într-însa.

Milon îi aduse la cunoştinţă lui Rocambole care-l aştepta în bulevardul Saint-Martin.

Rocambole îi spuse:

— Te vei instala în strada Vert-Bois. Această femeie va reveni, fără îndoială. Îi vei vorbi şi, dacă are vreo veste despre Pâtissier, mi-o aduci în strada Saint-Lazare, făgăduindu-i oricâţi bani îţi va cere.

Milon, credincios ordinului pe care-l primise, se instala în prăvălia vânzătorului de fructe şi o aşteptă pe Zelie. Rocambole se întorsese în strada Saint-Lazare. El conta mult pe inteligenţa şi îndrăzneala Vandei. Ea era ori moartă, ori prizonieră.

În al doilea caz, oricât de groase ar fi fost zidurile închisorii, oricât de bine păzită ar fi fost, ea găsea mijlocul să-i trimită o scrisoare lui

Rocambole.

Era aşa de convins de asta încât se instală acasă şi aşteptă.

Trecu ziua.

Milon nu venise. Dovadă că Zelie nu apăruse pe strada Vert-Bois.

Apoi se înnopta şi trecură câteva ore.

Rocambole începea să dispere, când auzi un zgomot în anticameră.

Micul grom, fostul servitor al lui milady la Rochebrune, se pusese în calea unei cerşetoare care voia cu orice chip să intre.

Rocambole apăru.

Cerşetoare era Philippette.

Ea avea în mână biletul pe care Vanda scrisese în limba rusă aceste cuvinte:

„Prizonieră… în puterea lui Timoléon… urmează pe femeia care-ţi aduce acest bilet… i-am făgăduit două sute de napoleoni…"

„În fine", murmură Rocambole, care nu mai putea să-şi stăpânească teribila emoţie care-l sufoca de treizeci şi şase de ore.

Şi se pregăti s-o urmeze pe Philippette.

Capitolul VII

Să ne reîntoarcem la Timoléon, pe care l-am lăsat încercând la lumina produsă de ţigară sa să descifreze biletul Vandei.

L-am văzut mergând în întâmpinarea lui Pâtissier, după ce-i recomandase lui sir James Niwely să nu se mişte şi să nu facă zgomot.

Pâtissier îl aştepta la colţul străzii Saint-Martin.

— Ei bine? E gata? întrebă Timoléon.

— Da, butoiul şi fitilul sunt în puţ. Timoléon scoase ceasornicul din buzunar.

— Nu e decât ora 9, zise el, vom ajunge înainte de plecarea Philippettei.

Şi luară o trăsură care-i conduse la Chaumont.

De aici o porniră pe jos.

Pâtissier rămase lângă puţ, pe când Timoléon se apropia fără zgomot de cariera unde trebuia să se afle Philippette.

Ne amintim cum se întâlnise aceasta cu Timoléon.

Philippette nu ştia ce vrea să facă Timoléon precum nu ştia nici cine era maiorul Avatar.

Ştiind câteva cuvinte ruseşti Timoléon putuse să traducă biletul Vandei.

Vanda scrisese:

„Urmează pe femeia care-ţi va aduce acest bilet!"

— Merge strună! murmură Timoléon, dând înapoi biletul Philippettei.

— Ei bine? întrebă aceasta. Ce să fac?

— Drace! Să duci biletul la adresă.

— Şi crezi că voi avea cele două sute de napoleoni?

— Desigur, fiindcă ne-am înţeles să-i împărţim.

— Oh! zise Philippette, dacă voi avea partea mea, vreau să mă îmbăt şase luni de-a rândul.

Timoléon începu să râdă.

— Dar pentru ca totul să meargă de minune, zise el, trebuie să faci ce-ţi voi spune.

— Adică?

— Să asculţi bine sfaturile mele.

— Să auzim!

— Vei veni mai întâi cu mine.

— Unde?

— Pe aici.

Şi Timoléon o luă pe bătrâna femeie de braţ şi o duse la un deal, care se afla la distanţă aproape egală de puţuri şi de cariera în care Philippette făcuse foc.

Pe acest deal se afla un tufiş, iar acest tufiş ascundea o mică săpătură.

— Ascultă bine ce-ţi spun, zise Timoléon. Persoana pe care o voi aduce s-o elibereze pe acea damă, va avea grijă să ia o frânghie şi un târnăcop.

— Ce să facă cu ele?

— Vezi această gaură?

— Da.

— Asta era prima intrare a carierei în care am închis-o pe femeia aceea.

— Bun!

— Cu trei lovituri de târnăcop, va săpa o gaură, iar cu frânghia pe care o va lega de o piatră va putea coborî.

— Şi tot pe acolo vor urca sus?

— Desigur, zise Timoléon. Îţi voi mai da un sfat.

— Care?

— Ai face bine să ceri plata dinainte.

— De ce?

— Nu se ştie ce se poate întâmpla. Se poate să-şi frângă gâtul când va coborî.

Philippette privi pe Timoléon. Noaptea nu era luminoasă, dar ea văzu strălucind ochii mizerabilului de o bucurie infernală.

— Ah! cred că pricep, moşule, zise ea.

— Bine! zise Timoléon. Numai să fii cu băgare de seamă, căci altfel vom fi păcăliţi şi nu vom căpăta nimic.

— El e totuşi un burghez, spuse Philippette, făcând aluzie la maiorul Avatar.

— Da, dar e foarte şiret; deci fii cu băgare de seamă.

— Bine! murmură Philippette, n-am petrecut degeaba jumătate din viaţa mea în închisoarea Saint-Lazare… îi păcălesc eu pe burghez.

Şi Philippette plecă.

Timoléon coborî spre puţuri.

Pâtissier găsise puţul şi se culcase alături.

— Haide! zise Timoléon şi coborî cel dintâi.

Apoi, când Pâtissier ajunse lângă dânsul, aprinse o torţă, spunând:

— Să verificăm obiectele.

— Dar, zise Pâtissier, ne poate vedea frumoasa noastră.

— Nu, zise Timoléon.

— Cu toate acestea, se va vedea lumină pe sub uşă.

— Ea nu mai e în carieră..

— Ce spui?

— E într-un canal care conduce la o altă carieră, dar nu poate ieşi pe acolo.

În acelaşi timp, Timoléon contemplă obiectele aduse de Pâtissier în fundul puţului.

Era, mai întâi, un sfredel din acelea de care se servesc tâmplarii spre a face o gaură în scândură.

— Nu pricep ce vrei să faci cu ăsta, zise Pâtissier.

— Ai să vezi mai târziu.

Se afla apoi un fitil lung uns cu sulf, apoi un butoiaş care ar fi putut conţine 15–20 litri de vin, dar care era plin cu praf de puşcă.

— Iată ce ajunge să sară în aer jumătate din Pantin, zise Timoléon.

— Şi asta pentru… Rocambole?

— Desigur.

Ochii lui Pâtissier străluceau de o bucurie sălbatică.

— Acum, dragul meu, nu mai avem decât un singur lucru de făcut, adăugă Timoléon.

— Care?

— Să ne încrucişăm braţele pe piept şi să aşteptăm.

— Ce să aşteptăm?

— Ca vânatul să cadă în cursa pe care i-am întins-o.

— Dar, zise Pâtissier, aproape ghicesc ce vrei să faci, numai…

— Numai nu poţi să pricepi mijloacele…

— Da.

— Ei bine! răbdare şi vei vedea că numai dacă Rocambole ar fi dracul în persoană ar putea scăpa.

În acelaşi timp Timoléon stinse torţa şi amândoi se pitiră în fundul puţului.

Capitolul VIII

Prin urmare Philippette se prezentase la maiorul Avatar şi Rocambole apăruse în anticameră în momentul în care micul grom

vorbea cu acea femeie bătrână, care voia să intre cu orice preţ.

Dintr-o aruncătură de ochi, Rocambole o cercetă pe Philippette.

Era una din acele femei care coborâse pe cea mai joasă treaptă socială.

Dar hârtia pe care o aducea era scrisă de Vanda şi lui Rocambole puţin îi păsa de mesagera care i-o adusese.

De altfel, era un lucru care îl lumina pe deplin pe Rocambole.

Vanda era în puterea lui Timoléon.

Prin urmare, dacă ea reuşise să corupă pe cineva şi s-o facă să se intereseze de soarta ei, acea persoană nu putea fi decât una din creaturile abjecte de care se servea Timoléon.

Dacă Rocambole ar fi bănuit o cursă, atitudinea pe care o avea Philippette l-ar fi lămurit pe deplin.

— Dragul meu, zise ea, venind aici îmi risc viaţa, căci oamenii care ţi-au răpit amanta m-ar ucide dacă ar şti că i-am trădat. Dar amanta dumitale mi-a spus că eşti generos.

— Adică, zise Rocambole, ea ţi-a făgăduit două sute de napoleoni.

— Da.

— Fii liniştită, îi vei avea.

— Dar Philippette nu uitase recomandarea lui Timoléon.

— Aş fi mai încântată dacă aş primi această sumă îndată, zise ea.

— Nu, mai întâi s-o regăsesc pe aceea care o caut, zise Rocambole.

Philippette nu se mişcă.

Rocambole pricepu că nu va pleca dacă nu va vedea banii.

— Vino pe aici, îi zise el.

Şi o pofti în cabinetul său, unde deschise sertarul unei mese.

În acest sertar se aflau o mulţime de bilete de bancă de câte o mie de franci.

Rocambole luă în buzunar patru mii de franci. Apoi închise sertarul spunându-i Philippettei:

— După ce mă vei conduce acolo, îţi voi da banii.

El vorbea, cu atâta francheţă, încât complicea lui Timoléon pricepu că îi va da banii după ce-o va regăsi pe Vanda, dar cu nici un preţ înainte.

— Bine, zise ea, să plecăm.

— Unde mergem? întrebă Rocambole.

— La Pantin.

El tresări aducându-şi aminte de cercetările sale infructuoase.

— Ah! zise Philippette, sunt şireţi!

— Cine?

— Acei care au închis-o pe amanta dumitale. Au băgat-o într-o carieră pe care nu o cunoştea nimeni.

Cuvintele femeii confirmau bănuielile lui Rocambole.

Pe când Philippette vorbea, el se îmbrăcase cu o redingotă veche şi-

şi pusese pe cap o caschetă, ceea ce-i dădea aerul unui lucrător.

Apoi, fără să fie văzut de Philippette, puse în buzunare două pistoale şi un pumnal.

— Asta nu-i tot; adăugă Philippette.

— Dar ce mai trebuie?

— Îţi închipui că dacă n-aş fi fost aşa de bătrână şi de slabă în loc să fi venit să te caut, aş fi eliberat-o eu pe acea femeie, dar acolo e de lucru şi trebuie un târnăcop şi o frânghie.

— Le vom lua în drum, haide acum!

Şi ieşi cu ea, spre marea uimire a gromului, care nu putea pricepe cum un om de valoarea şi rangul maiorului Avatar putea să plece cu acea femeie.

Pe drum Rocambole luă o trăsură şi, urcându-se cu Philippette, îi spuse birjarului:

— Haide la Buttes Chaumont, dar pe drum opreşti în strada Vert-Bois, la numărul 19.

Philippette tresări.

Ce căuta maiorul Avatar în casa locuită de Timoléon?

— Vom lua un târnăcop şi o frânghie, zise Rocambole.

Trăsura porni.

După un sfert de oră, ajunse în strada Vert-Bois. Strada era pustie, prăvălia vânzătorului de fructe închisă.

Dar prin uşă se zărea o rază de lumină. Rocambole bătu.

Vânzătorul de fructe veni să-i deschidă. În prăvălie se aflau trei persoane: Milon, Moartea Bravilor şi o femeie.

Milon ieşi înaintea lui Rocambole.

— Ei bine! zise el.

Femeia se întoarse şi murmură:

— Stăpânul!

Rocambole făcu un gest de uimire, căci o recunoscu pe fosta arestată din Saint-Lazare, pe frumoasa Marton, pe femeia cu câinele.

Într-adevăr câinele, acest câine cu instinct minunat, care ajutase la salvarea Antoinettei Miller, era culcat sub masă.

El îl recunoscu pe Rocambole şi se gudură pe lângă dânsul.

— Ce cauţi aici? o întrebă Rocambole.

Philippette rămase în trăsură şi nu putea auzi ceea ce se petrecea în prăvălie.

— Stăpâne, zise Marton, am venit din partea unei femei, pe nume Zelie.

— Bine! răspunse Rocambole.

— Vreau să-l înştiinţez pe tânărul care se ascunde aici, că Pâtissier vrea să-i joace o festă.

— Ştiu, zise cu răceală Rocambole.

— Zelie a mai fost pe aici, dar stăpânul casei a dat-o afară: atunci

ea m-a trimis şi, din fericire, l-am găsit pe Milon.

— Stăpâne, îi şopti Milon, ai veşti despre Vanda?

— Da.

Şi Rocambole, care părea foarte liniştit, îi zise vânzătorului de fructe:

— Trebuie să-mi dai o frânghie lungă, din acelea cu care cobori butoaiele în pivniţă.

— Bine, răspunse vânzătorul de fructe, asta-i simplu.

— Apoi un târnăcop.

— Dar unde te duci, stăpâne? întrebă Milon.

— S-o eliberez pe Vanda.

— Atunci ai venit să mă iei?

— Nu, tu vei rămâne aici.

— De ce?

— Fiindcă Pâtissier şi Timoléon se învârtesc în jurul casei şi trebuie să veghem asupra fetei.

Vânzătorul de fructe se întoarse după câteva minute aducând un târnăcop şi o frânghie.

— Stăpâne, murmură Milon, nu ajunge Moartea Bravilor, şi amicul nostru, vânzătorul de fructe, spre a o păzi pe Gipsy?

— Nu.

— Cum, te descurci singur?

— Da.

— Stăpâne… mi-e frică…

— Dobitocule! răspunse Rocambole.

Şi-i arătă pistoalele, adăugând cu glas tare:

— Mă veţi aştepta cu toţii aici.

Şi se urcă din nou în trăsură, unde îl aştepta Philippette.

— La Buttes-Chaumont, zise el birjarului.

Capitolul IX

După cum am menţionat, Philippette devenise foarte îngrijorată când îl văzuse pe maiorul Avatar ducându-se în strada Vert-Bois.

N-ar fi fost exclus ca în cazul când dânsa ar fi pus mâna pe cei două sute de napoleoni să fi fugit în timp ce Rocambole se afla în prăvălia vânzătorului de fructe.

Dar judecând mai matur, ea se liniştise puţin, făcând acest calcul:

„Nu ştiu de ce Timoléon a închis-o pe acea femeie în carieră; nu ştiu, de asemenea, de ce el doreşte ca ea să fie eliberată; ce mă interesează pe mine sunt motivele pentru care acest maior a venit aici. Tot ceea ce ştiu şi asta îmi e de ajuns, e că sunt două sute de napoleoni de împărţit!”

Rocambole, care nu putea ghici reflecţiile bătrânei doamne, începu să-i pună câteva întrebări.

Philippette îi povesti cu naivitate că, neavând adăpost se dusese să se culce la carierele din Pantin; dar că acolo fusese gonită, spunându-i-se că e prea bătrână; apoi, tot căutând, găsise o carieră părăsită, unde o auzise pe Vanda.

Philippette descrise cât putu mai bine cariera şi canalul prea strâmt prin care Vanda încercase să scape.

Ea îi povesti că Vanda îşi schiţase amănunţit intrarea în cariera unde fusese închisă.

Rocambole ascultă toate aceste amănunte cu atenţie.

Philippette îi spuse apoi:

— După chipul în care mi-a vorbit, am priceput că numai un singur om era în stare să facă asta, acest om e Timoléon.

— Tu-l cunoşti aşadar, zise Rocambole.

— Am lucrat pentru dânsul, pe vremuri, dar e un mizerabil. Nu-ţi da nici apă să bei, dar face parte din poliţie. Femeia aceea mi-a spus că-mi vei da mulţi bani. Drace! mi-am pus condiţiile… cu două sute de napoleoni am cu ce bea şi ce mânca pentru tot restul vieţii.

Rocambole nu răspunse. Trăsura sosise la Buttes-Chaumont. Rocambole dădu zece franci birjarului, spunându-i că poate să plece.

Apoi îi spuse Philippettei:

— Haide! Eu ştiu drumul.

„Încă ceva ciudat, gândi beţiva”.

Coborâră pe cărarea pe care Rocambole mai fusese o dată.

Cu toate că noaptea nu era prea luminoasă, apărură totuşi pe cer câteva stele, aşa că acum era mai multă, lumină decât cu două ore în urmă.

Rocambole o urmă pe Philippette, care-i spunea:

— Haide repede. Sărmana femeie trebuie să fie disperată.

Rocambole înainta cu precauţie, uitându-se în jurul lui, cu acea privire căreia nu-i scăpa nimic.

Câmpia era pustie şi încremenită.

Trecură pe lângă puţul în care se aflau ascunşi Timoléon şi Pâtissier.

Un moment, acest puţ îi atrase atenţia lui Rocambole, dar Philippette mergea înainte.

De altfel, natura n-a dăruit oamenilor acea putere a mirosului pe care a dat-o animalelor.

Un câine ar fi simţit prezenţa celor doi bandiţi în puţ.

Rocambole, însă, trecu înainte.

După câteva minute se afla în cariera unde se adăpostea Philippette, şi Vanda scoase un ţipăt de bucurie.

Philippette luă câţiva tăciuni aprinşi şi, la lumina lor Rocambole se convinse că nu-i era cu putinţă să lărgească gaura din stâncă de unde o zărea pe Vanda.

Aceasta îi spuse:

— Nu pe aici am intrat.

Şi ea îi descrise cum e puţul şi culoarul subteran, care era închis cu o uşă masivă, solidă.

— Bine, zise Rocambole, o voi sparge cu târnăcopul. Dar Philippette îi spuse.

— Ştiu un mijloc mai simplu spre a o scăpa pe doamna.

— Care?

— Ai văzut, reluă bătrâna adresându-se Vandei, un fel de schelă deasupra carierei?

— Da, răspunse Vanda.

— Ei bine! Cu două lovituri de târnăcop se poate deschide prima intrare a carierei, şi cu frânghia pe care domnul a adus-o.

— Această femeie are dreptate, zise Rocambole.

Philippette luă un tăciune aprins şi zise:

— Vino, îţi voi lumina calea.

Rocambole o urmă, în acest timp Vanda porni prin canalul subteran, pentru a coborî în carieră.

Intrarea primitivă a carierei era, am spus, la egală distanţă de puţ şi de cealaltă carieră, în care dormea Philippette.

Rocambole găsi curând o gaură puţin adâncă, în care coborî.

Apoi, lovind cu piciorul, pricepu că dedesubt se afla o cavitate.

Cu târnăcopul dădu câteva pietre la o parte şi făcu o gaură.

— Vanda! strigă el.

O voce răspunse din acel adânc.

— Sunt aici!

Rocambole desfăcu frânghia şi o legă de o stâncă ce se afla în apropiere.

Apoi când fu sigur că frânghia era bine legată, el zise Philippettei;

— Păzeşte aici; eu cobor; sărmana femeie trebuie să fie zdrobită de

oboseală şi de foame ca să mai poată urca singură.

Philippette avu poftă în acel moment să ceară banii.

Dar teama ca Rocambole să nu priceapă cursa ce i se întinsese o reţinu.

Rocambole se agăţă de frânghie, şi coborî cu mare uşurinţă.

Philippette vedea frânghia mişcându-se din cauza greutăţii corpului său.

Deodată la spatele ei apăru un om. Era Timoléon.

— Dumneata! zise bătrâna.

— Eu! Taci!

Şi Timoléon, care avea un topor în mână, tăia frânghia cu o singură lovitură.

Se auzi imediat căderea unui corp, apoi un ţipăt de durere ieşi din prăpastie.

Capitolul X

Frânghia de care era atârnat se desfăcu şi înainte să fi ajuns la pământ, Rocambole căzu de la o înălţime de cincisprezece – douăzeci de picioare.

Ar fi putut să moară sau, cel puţin să-şi rupă un picior.

Dar pământul carierei era umed, astfel că el căzu pe sol moale.

Ţipătul care-i scăpase era mai mult de spaimă decât de durere.

Oricât de curajos ar fi un om, şi Rocambole dăduse numeroase dovezi de curaj, nu poate să nu aibă un moment de spaimă căzând într-o prăpastie necunoscută şi în mijlocul unui întuneric adânc.

La ţipătul său, răspunse un altul, acel al Vandei.

Dar Rocambole rosti aproape imediat o înjurătură şi adăugă:

— Mizerabila bătrână, trebuie să fi desfăcut frânghia!

— Dumnezeul meu! zise Vanda, nu eşti rănit, cel puţin?

— Nu cred, dar sunt cu totul năuc.

Şi în mijlocul acestui întuneric, Rocambole începu să-şi pipăie tot corpul, apoi îşi mişcă membrele unul după altul, spre a se asigura că n-avea nici un os rupt.

Fiind în picioare, începu să facă câţiva paşi.

Dar deja Vanda îl cuprinsese cu braţele pe după gât.

— În fine! zise ea, în fine! iată-te….

— Iată-mă prizonier la fel ca tine, zise Rocambole. Mi s-a întins o cursă şi am căzut într-însa, ca un dobitoc. Şi, rosti cu amărăciune, sunt oameni care cred în mine!

Un om inteligent ca Rocambole nu se putea înşela nici un minut asupra accidentului a cărui victimă era.

Acest accident fusese pregătit; şi era o trădare.

— Am fost păcăliţi, murmură el; acum să vedem cum putem scăpa.

Şi, căutând în buzunare, scoase o cutie de chibrituri de ceară.

Un pericol pe care poţi să-l vezi este pe jumătate evitat. La lumina chibritului, Rocambole examina locul unde se afla.

El văzu deasupra lui, la o înălţime de treizeci de picioare, o gaură rotundă.

Era gaura pe care el singur şi-o făcuse, ca şi cum şi-ar fi săpat mormântul.

Cariera semăna perfect de bine cu un clopot şi gaura prin care Rocambole căzuse se afla drept în mijlocul acestui soi de cupolă.

Frânghia căzuse la picioarele lui.

A se urca până la acea gaură era cu neputinţă; o pisică, nu un om, ar fi putut ajunge până acolo.

Ochii lui Rocambole se opriră la uşa ce închidea culoarul puţului.

Dar Rocambole, în acea zi, făcuse toate imprudenţele.

El lăsase sus târnăcopul.

N-avea alt instrument, cu care să fi putut sparge uşa, decât cele două sau trei pietre care căzuseră de sus, când făcuse gaura.

Îşi regăsise însă minunatul sânge rece şi-i spuse Vandei:

— Suntem împreună, asta e mult. A ieşi de aici nu-i mare lucru.

— Acest mizerabil de Timoléon, murmură Vanda, nu te-a atras aici fără să-şi fi luat precauţiile.

— Sunt înarmat, răspunse Rocambole, şi vom vedea. Dar mai înainte trebuie să văd bine locul.

El îi dădu Vandei cutia cu chibrituri.

— Să-mi faci lumină, zise el.

Vanda pricepu de minune ce urmărea Rocambole.

Ea aprinse un al doilea chibrit şi Rocambole, studie din nou configuraţia carierei.

Pricepu astfel că toate sforţările sale trebuiau concentrate asupra uşii.

Dădu o lovitură puternică cu umărul, dar uşa nici nu se clinti.

La lumina unui al treilea chibrit, luă una din cele mai mari pietre.

Dar uşa era aşa de masivă, încât, după câteva minute piatra se sparse în bucăţi.

Rocambole luă o a doua piatră care, curând, avu aceeaşi soartă.

Deodată Vanda îi puse mâna pe umăr:

— Taci! zise ea.

— Ce e? întrebă Rocambole.

— N-auzi?

— Ce?

— Un zgomot… acolo… la spate…

Ea scăpase chibritul din mână. Se făcu din nou întuneric beznă.

Trăgând cu urechea, Rocambole auzi într-adevăr după uşă un zgomot surd.

El puse mâna pe unul din pistoale, spunându-i Vandei:

— Stai în spatele meu şi să nu ne mişcăm.

Zgomotul ce se auzea era acel al unui burghiu. Deodată se zări o lumină. Se aprinsese o lampă sau o torţă.

În acelaşi timp burghiul străbătu uşa şi apăru o gaură. Rocambole îi şopti Vandei la ureche:

— Cine ştie, poate e Milon, care m-a urmărit şi munceşte acum să ne scape.

Vanda nu-i răspunse.

Pe măsură ce burghiul lucra, lumina de dincolo se mărea.

În uşă apăru o gaură de mărimea unei farfurii, în acelaşi timp, o voce batjocoritoare strigă:

— Rocambole, cred că jucăm ultima noastră partidă şi că tu ai pierdut.

Şi în gaura uşii apăru faţa lui Timoléon.

— Nu încă, zise Rocambole care, luând din buzunar unul din pistoale, trase un foc…

Capitolul XI

Cariera răsună de detunătura pistolului, făcând un zgomot infernal.

În acelaşi timp capul lui Timoléon dispăru.

Lumina, care strălucea în partea cealaltă, se stinse.

Timoléon murise?

Rocambole spera acest lucru, totuşi nu se mişcă.

Dar speranţa îi fu de scurtă durată.

Un hohot de râs batjocoritor se auzi şi Rocambole puse mâna pe celălalt pistol.

Timoléon, în momentul în care Rocambole trăsese focul, se aplecase repede şi glonţul trecuse pe deasupra capului său.

— Trăgeai mai bine altădată! zise mizerabilul! Mâna îţi tremură în ultimul moment al vieţii tale, Rocambole!

— Ultimul meu moment e încă departe! răspunse acesta.

Şi trase un nou foc.

De astă dată auzi un ţipăt de durere, urmat de cuvântul:

— Atins!

Rocambole se repezi din nou la uşă, vârî mâna prin gaură şi zgudui cu putere. Dar uşa nu se mişcă.

— Atins! Rănit! repetă Timoléon, dar voi fi răzbunat! Rocambole… ultimul tău ceas a sosit.

— Vom fi răzbunaţi amândoi! rosti o altă voce cu un accent de ură sălbatică.

— Nu încă! răspunse Rocambole, zgâlţâind uşa.

Vanda, încremenită în spatele lui, nu pricepea în ce fel se va răzbuna Timoléon, dar ea prevedea ceva teribil şi sinistru.

— Rocambole, continuă Timoléon, nu te mai gândeai la mine, nu-i

aşa? Nu credeai să mai revin?… Ah! Ah! Ah! te înşelai! Fata mea a murit. Mai aveam vreun motiv să mă tem de tine? Te-am urmărit pas cu pas din umbră, spionându-te zi de zi, distrugând cu răbdare opera ta. Te interesai de Gipsy, vroiai să te scapi de sir James? Ei bine! L-am eliberat pe sir James şi acesta o va ucide pe Gipsy. Vreau să ştii toate astea, înainte de a muri, căci vei muri. Ah! Ah! Ah! vei muri!

Şi Timoléon se rostogolea pe pământ în galeria subterană, dar după voce, deşi era grav rănit se simţea că va mai trăi câteva ore.

Rocambole puse mâna pe cutia de chibrituri pe care o avea Vanda.

Aprinzând un chibrit, întinse mâna afară prin gaură spre a lumina galeria.

Atunci un spectacol straniu i se oferi ochilor.

În galerie, care dacă avea o lărgime de trei picioare, se aflau doi oameni şi un obiect, pe care Rocambole nu-l putuse zări bine la început, deoarece era mascat de cei doi oameni.

Unul dintre aceştia căuta să-l ridice pe celălalt. Acesta era Pâtissier.

Celălalt, Timoléon, făcea zadarnice sforţări să se scoale în picioare, dar recădea de fiecare dată scoţând ţipete de mânie.

— Ah! zicea Timoléon, totuşi ai pierdut partida, Rocambole!

El se dădu la o parte şi Rocambole putu să vadă acel obiect. Era butoiul.

Rocambole, la rândul său, scoase un ţipăt de furie.

Timoléon, adresându-i-se lui Pâtissier, spuse:

— Dă foc fitilului şi ridică-mă pe umăr să mergem!

Rocambole îndată ghici ce conţinea butoiul!

Pâtissier execută ordinul primit.

El aprinse torţa pe care o stinsese un moment mai înainte.

Din contră, Rocambole aruncase chibritul, aşa că acum în carieră era întuneric, iar în galerie lumină.

— Să ne grăbim, zise Timoléon, adresându-i-se lui Pâtissier. Să ne grăbim, să nu-l lăsăm pe Rocambole să aştepte.

Fitilul avea o lungime de aproape cinci picioare şi putea să ardă o jumătate de oră.

— Să plecăm imediat, zise Timoléon, nu mai avem ce face aici. Adio, Rocambole.

Pâtissier îl luă pe Timoléon în braţe şi-l aruncă pe umeri, repetând:

— Noapte bună, Rocambole! Îţi făgăduiesc că va fi vai de protejatul tău Marmouset.

Rocambole, sinistru dar liniştit, o strângea pe Vanda în braţele sale.

Fitilul ardea încet

El îi văzu depărtându-se şi nu scoase nici un sunet. După câteva secunde se auzi un nou ţipăt al lui Timoléon, urmat de o înjurătură.

Rocambole şi Vanda deveniră atenţi.

— Laşule! Laşule! strigă Timoléon.

— N-am frânghii şi nu te pot urca sus.

— Nu e vina mea că eşti prea greu.

— Vrei să mă laşi aici? strigă Timoléon.

— N-am încotro, răspunse Pâtissier, a cărui voce anunţa că se depărtase. Peste un sfert de oră cariera va sări în aer şi atunci… noapte bună.

— Laşule! Laşule! urla Timoléon.

Rocambole, cu faţa lipită de gaură îl văzu pe Timoléon târându-se pe pământ.

El avu un moment speranţa că instinctul de conservare va domina ura sălbatică ce umplea inima mizerabilului şi că el va scoate fitilul din butoi…

Dar această speranţă fu de scurtă durată.

Timoléon se culcă lângă butoi şi zise cu furie:

— Ei bine! Vom muri împreună.

Fitilul continua să ardă şi Rocambole, strângând-o pe Vanda la pieptul lui, zise:

— Trebuie să murim!…

Capitolul XII

Pe când fitilul ardea, pe când Rocambole, Vanda şi Timoléon aşteptau momentul fatal în care butoiul avea să facă explozie, alte evenimente se petreceau pe strada Vert-Bois.

După cum am văzut, Rocambole refuzase să-l ia cu dânsul pe Milon, cu toate presimţirile sinistre ale acestuia.

Milon avea ordin să vegheze asupra ţigăncii.

Cu toate acestea, dacă Milon avusese vreodată poftă să nu asculte pe Rocambole, era sigur că acest moment sosise.

— Nu ştiu, murmură el pe când vânzătorul de fructe închidea din nou prăvălia, dar nu-mi iese din cap gândul că i se va întâmpla o nenorocire stăpânului.

— Oh! zise frumoasa Marton, ce idee!

— Avem din nou de-a face cu Timoléon, zise Milon, mi-ar plăcea de o mie de ori mai mult să avem în faţa noastră pe toţi sugrumătorii de pe pământ.

— Aş! zise vânzătorul de fructe, sugrumătorii nu sunt periculoşi. Cel puţin acela pe care îl avem în pivniţă n-a dat încă nici un semn de viaţă. Am coborât adineauri să aduc târnăcopul şi nimic nu s-a mişcat.

— El doarme încă, fără îndoială, adăugă Milon.

Pe când Milon pronunţa aceste cuvinte, se auzi o bătaie la uşa ce da din prăvălie în curte.

Vânzătorul de fructe deschise şi rămase uimit văzându-l pe Marmouset.

Acesta era în picioarele goale şi în cămaşă.

Fără îndoială vreun eveniment neaşteptat îl smulsese din patul său.

Mai mult, el duse în chip misterios un deget la buze.

— Ce e? întrebă vânzătorul de fructe din ce în ce mai uimit.

— Este, zise Marmouset intrând, că am fost păcăliţi şi stăpânul de asemenea.

Milon se înfioră la auzul acestor cuvinte.

Marmouset reluă:

— Pe englez l-aţi pus în pivniţă?

— Da.

— Şi credeţi că e tot acolo?

— Drace!

— Ei bine! Nu mai e acolo, adăugă Marmouset.

— Oh, zise vânzătorul de fructe, asta e cu neputinţă.

— A scăpat…

— Dar pe unde?

— Nu ştiu.

— Scăpat? strigă Milon speriat.

— Din fericire, zise Marmouset, vom pune din nou mâna pe dânsul.

— Unde e?

— Aici în casă.

Marmouset vorbea tot pe şoptite.

— Dar, adăugă el, nu trebuie să faceţi zgomot şi să vă scoateţi ghetele.

— De ce? întrebă vânzătorul de fructe.

— Ascultaţi, zise Marmouset.

Şi, adresându-se vânzătorului de fructe, îl întrebă:

— Ai un nou locatar de două zile?

— Da. Un bătrân care are un birou de plasare.

— Ei bine! Englezul e la dânsul.

Asta părea atât de extraordinar, încât vânzătorul de fructe îl privi pe Marmouset de parcă acesta ar fi înnebunit.

— Ascultaţi, reluă Marmouset.

— Vorbeşte.

— Gipsy doarme în odaia din fund, aceea care nu e despărţită decât printr-un perete de scânduri de apartamentul bătrânului.

— Da. Şi?

— Mă culcasem abia de o oră, şi eram aproape, să adorm. Mi s-a părut că Gipsy plângea şi am intrat în odaia ei în vârful picioarelor.

De când a înnebunit ea plânge adesea în somn şi are visuri urâte.

M-am apropiat deci de patul ei, dar dormea, fără vise.

Eram gata să mă retrag, când vad un punct luminos în fundul odăii.

Lumina venea de la o gaură făcută în zid.

Un sentiment de curiozitate m-a atras într-acolo.

M-am uitat pe gaură, întrebându-mă:

Ce poate face vecinul meu la acea oră?

Un om stătea la o masă, adică în apartamentul bătrânului.

Acest om era cu faţa întoarsă spre mine.

— Ei bine?

— Nu era bătrânul, ci englezul! Dacă vă îndoiţi, veniţi cu mine…

Milon şi vânzătorul de fructe îşi scoaseră ghetele şi amândoi urcară scara fără zgomot. Marmouset lăsase uşa crăpată. Gipsy continua să doarmă.

Marmouset pătrunse în odaie şi privi din nou pe gaura din perete.

Apoi, luându-l pe Milon de mână, îl duse la gaură spre a se putea uita.

Milon privi şi, dându-se înapoi cu un pas, murmură:

— E dânsul!

Marmouset îl luă din nou pe Milon de braţ.

— Da, repetă acesta, el e.

Şi ca şi cum i-ar fi fost frică să nu fie înşelat de proprii ochi, se întoarse spre vânzătorul de fructe şi îl împinse spre gaura din perete.

Vânzătorul de fructe nu-l văzuse pe sir James decât adormit şi, prin urmare, ca mort.

Acum era cu ochii deschişi şi stătea în atitudinea unui om, care se crede singur.

Cu toate acestea, vânzătorul de fructe îl recunoscu.

— Da, zise el, e dânsul.

— Ce trebuie să facem? întrebă Milon.

— Foarte simplu, răspunse Marmouset.

— Adică!

— Ce a vrut stăpânul? Să-l suprime pentru câtva timp, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine! zise Marmouset, să mergem.

Şi se îndreptă spre uşă.

— Un moment, zise vânzătorul de fructe. Ei au totdeauna asupra lor un revolver în buzunar.

— Se poate, răspunse Marmouset.

— Mă duc să-mi iau ciocanul, adăugă vânzătorul de fructe.

— De ce? întrebă Milon.

— N-am încredere în englezi, zise vânzătorul de fructe.

— Poate că ai dreptate, răspunse Marmouset.

— Mă duc să-mi iau ciocanul, repetă vânzătorul de fructe.

Cu ciocanul său putea să ucidă un om, dintr-o singură lovitură.

Capitolul XIII

Pe când vânzătorul de fructe se dusese să-şi aducă ciocanul, Milon şi Marmouset se strecuraseră afară şi se aşezară ca nişte santinele la uşa apartamentului lui Timoléon, în aşa chip încât să-i taie orice

retragere lui sir James Niwely, care ar fi putut să audă vreun zgomot şi să aibă dorinţa de a fugi.

Vânzătorul de fructe sosi.

— Mă veţi lăsa, zise Marmouset, să vorbesc eu întâi cu englezul.

— Cum vrei, răspunse Milon.

Marmouset bătu în uşă.

Un zgomot de scaun arătă că sir James se sculase în picioare.

Dar ei nu căpătară nici un răspuns şi uşa nu se deschise.

— Trebuie să dai o lovitură cu umărul, şopti Marmouset la urechea lui Milon. Uriaşul nu se lăsă rugat.

El lovi uşa cu umărul şi aceasta se deschise cu zgomot.

Sir James scoase un ţipăt de uimire şi poate chiar de spaimă văzându-i pe cei trei oameni intrând în odaia lui.

El îi recunoscu pe Marmouset şi pe Milon.

La un semn al lui Marmouset, vânzătorul de fructe se repezi la sir James, îl înhaţă de gât şi, ridicând teribilul său ciocan, îi zise:

— Dacă scoţi un ţipăt, eşti mort!

Sir James poseda un admirabil sânge rece şi, oricât de disperată i se păru situaţia, se hotărî să-i ţină piept.

El făcu semn cu mâna că nu vrea să opună nici o rezistenţă.

— Lasă-l, zise Marmouset, căci avem de vorbit.

Milon, la un gest al lui Marmouset, se duse să închidă uşa, când apăru frumoasa Marton cu câinele ei.

— Vreau să fiu şi eu cu voi, zise Marton.

Sir James îşi încrucişase braţele pe piept şi-i privea pe toţi liniştit.

— Ce vreţi de la mine? zise el.

— Închide uşa, Milon, zise Marmouset.

Apoi, adresându-i-se lui sir James:

— Milord, zise el, n-avem nevoie să te întrebăm de nume. Eşti sir James Niwely, şeful sugrumătorilor din Londra, dar dorim să ştim cum se face că fiind îngropat de viu, acum patruzeci şi opt de ore, într-o pivniţă, te găsim aici?

— Foarte simplu, răspunse sir James, amicii mei m-au scăpat.

— Cred şi eu, replică Marmouset, numai că au greşit când te-au lăsat aici, fiindcă iată-te recăzut în puterea noastră.

— De aceea, zise cu răceală englezul, sunt gata să cedez forţei.

— Adevărat?

— Şi să mă întorc în pivniţă.

— Ah! nu, zise Marmouset.

— Vă voi urma oriunde aveţi plăcerea, mai spuse sir James.

— Asta este o greşeală, zise Marmouset.

— Nu pricep.

— Un om care, ca dumneata, iese dintr-o pivniţă în stare de letargie, e cam greu de păzit. Stăpânul nu ne-a dat încă ordine relativ

la dumneata, căci nu ştie despre evadare, dar, desigur, ne va aproba.

În acelaşi timp Marmouset făcu un nou semn spre vânzătorul de fructe.

— Tu eşti voinic, zise el, dă-i ciocanul tău lui Milon şi strânge-l de gât pe milord.

Sir James păli, dar nu rosti nici un cuvânt. Milon scoase ciocanul şi vânzătorul de fructe începu să-l strângă de gât pe sir James.

— Un moment, spuse Marmouset.

Vânzătorul de fructe se opri şi ciocanul, gata să cadă pe capul lui sir James, căzu într-o parte.

— Milord, zise Marmouset, dacă vrei să câştigi o oră sau două şi să aştepţi, prin urmare reîntoarcerea stăpânului, care va decide despre soarta dumitale, fă-ne ceva destăinuiri.

— Cum? zise sir James liniştit, care părea că aşteaptă moartea cu nepăsarea orientalilor.

— Care sunt amicii care te-au scos din pivniţă?

— Nu ştiu.

— Cum de te afli aici?

— Nu ştiu…

— Ia, seama zise Marmouset, n-avem vreme de glumit.

— Dar, în fine, strigă Milon, în mintea căruia se iscă o bănuială, dacă domnul se află aici, înseamnă că locatarul apartamentului s-a învoit la acest lucru.

— Probabil, zise el.

Un surâs flutură pe buzele lui sir James.

— Cum, exclamă vânzătorul de fructe, acel bătrân?

— Acel bătrân, zise Milon, e desigur un complice al englezului, care ne-a păcălit ne toţi.

— Atunci, zise Marmouset, domnul ne va spune numele lui.

Sir James dădu din umeri răspunzând:

— Nu-l ştiu.

— Ia seama, repetă Marmouset, dacă te încăpăţânezi, te ucid cu lovituri de ciocan.

— Nu, zise Milon, stăpânul nu ne-a spus asta.

— Dar, strigă Marmouset, stăpânul e poate în pericol în acest moment.

Sir James nu răspunse; dar o sclipire de bucurie sălbatică străluci în ochii săi, şi Marmouset o surprinse.

În acelaşi timp, câinele care, de două minute se învârtea prin odaie, începu să urle.

El găsise pe un fotoliu o haină a lui Timoléon şi o muşca cu furie.

— E haina unui inamic! zise frumoasa Marton.

Milon îl întrebă pe vânzătorul de fructe:

— Cum arată bătrânul?

Vânzătorul îl descrise cât putu mai bine.

— E Timoléon! zise Milon.

În acelaşi timp, sir James făcu fără voie o mişcare.

— Precis, murmură Marmouset, care sesizase mişcarea.

Câinele urla din ce în ce mai tare.

— Prieteni, zise Marmouset, împărtăşesc părerea lui Milon. Stăpânul se află în pericol şi trebuie să-l salvăm. Omul care a închiriat această odaie nu e altul decât Timoléon. Unde e? Trebuie ca domnul să ne spună. Dacă nu vrea, va muri.

Milon îşi reluase ciocanul şi vânzătorul de fructe, înhăţându-l de gât, îl trântise pe sir James la pământ.

— Ucideţi-mă, zise sir James, dar nu veţi afla nimic… şi voi muri răzbunat!

— Loveşte, Milon, zise Marmouset!

Dar frumoasa Marton opri braţul lui Milon.

— Nu-i nevoie, zise ea, n-avem nevoie de domnul spre a şti unde se află Timoléon.

Câinele, care auzea pentru a doua oară acest nume, lătra cu furie.

— Şi cum îl găsim? întrebă Milon.

— Câinele meu e aici, zise Marton. Şi adresându-se câinelui, spuse:

— Caută pe Timoléon!

Câinele se repezi la uşă.

Marmouset se întoarse spre Milon şi-i zise:

— Această femeie are dreptate. Vânzătorul de fructe şi Moartea Bravilor îl vor păzi pe englez ca pe ochii din cap până ce ne întoarcem. De fapt ar face mai bine să-l lege şi, dacă va face zgomot…

— Să facă uz de ciocan? întrebă vânzătorul de fructe.

— Da.

— Dar noi? întrebă Milon.

— Noi, zise Marmouset, o vom urma pe Marton, adică pe câinele ei, şi, dacă-l regăsim pe Timoléon, trebuie să ne spună ce a făcut cu stăpânul.

Frumoasa Marton luase haina lui Timoléon şi o duse la nasul câinelui, care urla cu furie.

Capitolul XIV

Marmouset îşi recucerise acea autoritate de care se bucurase la plecarea din Londra, prin voinţa lui Rocambole.

Milon, vânzătorul de fructe, Moartea Bravilor şi frumoasa Marton, care îl vedeau pentru prima oară, se puseseră sub ordinele sale.

În câteva momente sir James Niwely a fost legat şi dus din nou în pivniţă. Dar în loc să fie aruncat în puţ, a fost culcat jos şi Moartea Bravilor se instală lângă dânsul.

Apoi, Marmouset îi zise vânzătorului de fructe:

— Nu uita că răspunzi de Gipsy.

— La drum! le zise lui Milon şi frumoasei Marton.

Frumoasa Marton legase câinele cu o batistă, căci el voia cu orice chip s-o ia la fugă.

— Cred că vei lua pistoalele, îi zise Milon lui Marmouset.

— Asta face zgomot, răspunse Marmouset, dar, în fine, nu se ştie.

Şi băgă un revolver în buzunar.

O dată cu revolverul, luă şi un pumnal, spunând:

— Ăsta e mai bun.

— Am poftă să iau ciocanul de la Moartea Bravilor, spuse Milon…

— Nu, n-are rost. Să nu pierdem timpul, să plecăm.

— Dar unde mergem?

— În căutarea lui Timoléon, răspunse Marmouset.

— N-ar fi mai bine să-l căutăm pe stăpân? zise Milon.

— Nu.

— De ce?

— Din două lucruri una, zise Marmouset. Sau stăpânul nu e în nici un pericol, şi e mai bine să punem mâna pe Timoléon, sau stăpânul e ameninţat într-adevăr de acest pericol de care te temi şi atunci Timoléon e autorul.

— E drept, răspunse Milon.

— Prin urmare punând mâna pe Timoléon, îl scăpăm pe Rocambole.

— Ai dreptate, băiete. La drum!

Frumoasa Marton era deja la poartă.

— Îi dăm drumul câinelui, întrebă ea?

— Desigur, spuse Marmouset, dar o să-l putem urmări?

— Când o ia prea repede, îl chem eu.

Începu în chiar inima Parisului una din acele vânători stranii şi nemaivăzute.

Câinele mergea înainte, cu capul ridicat.

Uneori lătra, ceea ce însemna că era pe calea cea bună.

Timoléon mersese pe jos până în bulevard, dar în foburgul Saint-Martin luase o trăsură.

Acolo câinele se cam încurcă.

Sărea pe loc şi lătra neliniştit.

— Caută, Phanar, caută! spunea frumoasa Marton.

Şi ea îi dădea să miroasă haina lui Timoléon, pe care o luase cu dânsa.

Trecuse de miezul nopţii şi trecătorii erau rari. Totuşi unii din ei întrebară despre ce era vorba.

— Vânăm guzgani, răspunse Milon.

Trecătorii îşi văzură de drum.

Phanar coborâse, mirosea trotuarul, apoi pavajul din mijlocul

drumului.

Era sigur că acolo nu mai călcase pe pământ.

Milon şi Marmouset îl priveau cum se ducea şi se întorcea în acelaşi loc şi era foarte neliniştit.

Se bizuiră prea mult pe inteligenţa câinelui?

Numai Marton nu era îngrijorată şi spunea:

— Câinele îi va găsi urma.

Într-adevăr, începu deodată să latre şi porni pe o urmă misterioasă, prin mijlocul drumului.

Marmouset se luă pe urmele câinelui şi zise:

— El a priceput şi am priceput şi eu.

— Ce? întrebă Milon.

— Timoléon s-a urcat într-o trăsură. Vino să vedem.

Şi se întoarse spre acel loc al trotuarului unde câinele ezitase atâta timp şi unde se vedeau urmele roţilor unei trăsuri.

— Ei bine! zise Milon.

— Ei bine, câinele va urma trăsura, aşa cum s-a luat după urmele omului.

— Dar e eu neputinţă…

— De ce?

— Fiindcă au trecut sute de trăsuri pe această stradă.

— Fii pe pace, zise Marmouset. Un câine bun nu se înşeală niciodată.

Prin mersul său, câinele părea să-i dea dreptate lui Marmouset.

El se duse drept înainte, cu botul în sus, urcând foburgul Saint-Martin.

— Da, zise Marton, putem să-l urmăm, e pe urmele lui Timoléon.

— Să-l urmăm, strigă Milon, căci trebuie să-l salvăm Rocambole!

Capitolul XV

Pe măsură ce urcau foburgul Saint-Martin, trecătorii deveneau tot mai rari iar prăvăliile închise.

Din când în când, Milon dădea din cap şi spunea:

— Nu cred să se poată lua pe urmele trăsurii.

— Oh! zicea frumoasa Marton cu încredere, el a făcut multe altele.

Dar Milon schimbă deodată vorba.

Câinele sosise în strada Lafayette.

Animalul nu ezită de loc. El o apucă pe această stradă, care ducea la Buttes-Chaumont.

Şi Milon îşi aminti că era drumul pe care îl făcuseră în ajun.

Deodată câinele se opri din nou.

De bună seamă Timoléon dăduse drumul trăsurii în acel loc.

— Caută! Caută! zise Marton. Şi ea îi dădu să miroasă haina lui Timoléon. Câinele, după ce mirosi, scoase deodată un urlet.

— Să mergem, spuse Marmouset.

— Am mai fost aici, zise Milon.

— Când?

— Noaptea trecută.

În acelaşi timp, Milon aprinse un chibrit şi se uită la pământ, la urmele lăsate de trăsură.

Dar Marmouset strigă:

— Pe aici n-a trecut o trăsură, ci două.

— A noastră de ieri, zise Milon.

— Nu, astă-seară au fost două.

— Ei bine?

— Aceea a lui Timoléon şi aceea a stăpânului.

Şi Marmouset chemă câinele zicându-i:

— Caută! Caută!

Inteligentul câine mirosi mai întâi una din urmele trăsurii şi nu făcu nici o mişcare, dar la cea de a doua începu să urle.

— Asta e trăsura lui Timoléon, zise Marmouset.

— Bine, răspunse Milon, care tot nu pricepea.

— Iar aceasta a trecut înaintea celeilalte; dovadă e că trăsura a doua, când a întors, a călcat pe urmele celei dintâi.

— Ce dovedeşte asta? întrebă Milon.

— Asta dovedeşte, răspunse Marmouset, din două una: sau că Rocambole îl urmăreşte pe Timoléon, sau că acesta din urmă i-a întins o cursă lui Rocambole. Oricum, trebuie să ne grăbim.

Ei ajunseră în vasta câmpie de la Pantin, pe care Milon şi Rocambole o exploraseră în zadar cu o noapte înainte.

Câinele o porni spre puţ.

— Unde dracu ne duce? zise Marmouset.

Câinele coborî spre puţ.

Marmouset scosese revolverul, iar Milon avea pumnalul Deodată nişte strigăte confuze, ajunseră până la urechile lui Marmouset.

Strigătele păreau că vin de sub pământ.

— Să ne culcăm, zise Marmouset.

Şi câteşitrei se aruncară cu faţa la pământ, lângă gaura din tufiş.

Câinele se apropiase de puţ.

Deodată ieşi un om de acolo, fugind din răsputeri.

Câinele îl lătră, dar nu se luă după el.

Din contră, se repezi la puţ, urlând cu furie.

Omul fugea.

Dar la o sută de metri de puţ, Milon îl înhaţă de gât.

— Pâtissier? exclamă Marmouset, recunoscându-l pe fostul său şef.

— Lasă-mă! Lasă-mă! zise Pâtissier, încercând să fugă.

Dar bătrânul uriaş îl trântise la pământ zicându-i:

— Dacă nu-mi spui unde e Rocambole, eşti mort.

— Rocambole!… strigă Pâtissier pe jumătate înăbuşit. Rocambole!… Ah! Ah! Ah!

— Vorbeşte, sau te ucid! zise Milon punându-i pumnalul în gât.

— Nu ştiu! zise Pâtissier.

— Minţi!

Când vârful pumnalului îl înţepase puţin la gât, scoase un ţipăt.

— Spune! repetă Milon, unde e Rocambole?

— E pierdut, răspunse Pâtissier.

— Pierdut?

— Şi voi de asemenea, adăugă mizerabilul, dacă nu mă lăsaţi să fug… şi dacă nu fugiţi cu mine.

Milon îl privi înmărmurit.

— Explică-te! zise el.

— Peste 5 minute, praful de puşcă va lua foc şi vom sări cu toţii în aer.

Aceste cuvinte produseră asupra lui Milon o emoţie aşa de puternică, încât îl lăsă liber pe Pâtissier. Acesta se sculă, vrând s-o ia din nou la fugă. Dar mâna de fier a lui Milon îl opri.

— Lasă-mă… sau suntem pierduţi! repetă Pâtissier, ai cărui dinţi clănţăneau de frică.

Şi, cum Milon nu-i dădea drumul, zise:

— Rocambole şi Timoléon sunt într-o carieră sub picioarele noastre… unde e un butoi cu praf de puşcă şi un fitil care arde… Totul va sări în aer.

Marmouset scoase un ţipăt şi se repezi la puţul de unde dispăruse câinele.

— Ei bine, zise Milon beat de durere, tu nu vei vedea explozia!

Şi-i implântă pumnalul în piept.

Pâtissier căzu scoţând un ţipăt. Apoi, zvârcolindu-se, zise cu o bucurie sălbatică:

— Rocambole va muri!… sunt răzbunat!

Capitolul XVI

În acest timp teribilul fitil ardea.

Timoléon, culcat lângă butoi, aştepta liniştit moartea. Rocambole, după ce se sili în zadar să biruie uşa, îşi simţi inima înduioşându-se.

Nu-i păsa că moare, dar vroia s-o salveze pe Vanda.

— Timoléon! strigă el.

— Ce vrei? întrebă rănitul, întorcând capul.

— Că vrei moartea mea, pricep şi nu-ţi cer îndurare pentru mine, zise Rocambole cu o voce rugătoare, dar vei lăsa tu să moară o femeie?

Timoléon nu răspunse.

— Ascultă, urmă Rocambole, care urmărea îngrijorat progresele

focului de-a lungul fitilului, dacă vrei să iei acel fitil, îţi jur că-mi voi împlânta pumnalul în gât până în plasele.

Timoléon hohoti de râs.

— Tu ai noroc răspunse el, şi vei scăpa.

— Aşteaptă până mor şi apoi deschizi uşa, se mai rugă Rocambole.

Dar Vanda se aruncă de gâtul lui şi-i zise:

— Vreau să mor cu tine!

Rocambole urmă:

— Admit să mă urăşti, dar îţi pot păta mâinile cu sângele unei femei?

Rocambole îşi aplecă fruntea.

— Tu ai avut milă de fata mea? zise Timoléon.

Fitilul ardea cu o iuţeală înspăimântătoare.

Rocambole scoase pumnalul.

— Mă voi sinucide, zise el. Când voi fi mort, poate vei avea milă de dânsa.

Dar Vanda îi luă pumnalul şi, aruncându-l prin gaura uşii, zise eu hotărâre:

— Vreau să murim împreună.

Rocambole scoase un ţipăt înăbuşit şi Timoléon continuă să aştepte moartea cu recea lui nepăsare.

Dar deodată Vanda se lipi de Rocambole.

— Auzi? zise Rocambole.

Un lătrat se auzea deasupra lor.

Era câinele frumoasei Marton.

— Poate că vin în ajutorul nostru, murmură Vanda.

— Cine vrei să vină? zise Rocambole.

— Nu ştiu… dar tot mai sper…

Se auzi un al doilea lătrat, dar mai slab si mai depărtat.

— Speranţă zadarnică, zise Rocambole. Dar deodată apăru o umbră în culoarul luminat de fitil. Umbra căzu ca fulgerul peste Timoléon.

— Câinele! Câinele! strigă Vanda.

Câinele îl înhăţase pe Timoléon de gât şi urla cu furie.

— Câinele frumoasei Marton, strigă Vanda recunoscându-l.

— El nu va stinge fitilul, murmură Rocambole.

Câinele îşi înfipse dinţii în carnea lui Timoléon.

Durerea dădu acestui om resemnat să moară instinctul suprem al conservării.

El încercă să scape, să lupte; la un moment dat mâinile lui întâlniră pumnalul pe care Vanda îl smulsese din mâinile lui Rocambole şi îl aruncase.

Începu atunci o luptă stranie şi sălbatică între om şi câine.

Timoléon lovea cu o mână nesigură; câinele, exasperat de durere, îl muşca cu furie.

Omul scotea strigăte înăbuşite. Câinele urla.

Rocambole şi Vanda asistau la această luptă ciudată şi aproape uitaseră de fitilul ce ardea.

Un moment totuşi ei avură o stranie speranţă, în mişcările sale, câinele fu gata să scoată fitilul din butoi.

Dar Pâtissier îl băgase aşa de adânc încât fitilul rezistă. Deodată Timoléon nu mai mişcă. Apoi scăpă pumnalul din mână. Animalul triumfase asupra omului. Câinele frumoasei Marton îl ucisese pe Timoléon. Sărmanul animal se culcă sângerând peste cadavrul inamicului său.

— Cel puţin! murmură Rocambole, vom muri răzbunaţi.

*
* *

Fitilul nu mai avea decât două degete până la butoi.

— Numai e nici o speranţă… murmură Rocambole.

— Eu tot mai sper, răspunse Vanda cu o energie disperată.

Rocambole se lăsă în genunchi şi-i cerea iertare lui Dumnezeu pentru crimele sale.

Fitilul înainta cu o iuţeală uluitoare.

— În genunchi! îi strigă Rocambole Vandei, în genunchi! Şi roagă-te!…

Dar în acel moment o umbră sări în puţ strigând:

— Salvaţi!

Era Marmouset, care smulse fitilul în ultima clipă. Câinele se ridică urlând şi Rocambole simţi că Vanda leşină în braţele sale.

„Dumnezeu nu vrea să mor!” murmură el.

Capitolul XVII

Trecuseră două zile de la evenimentele pe care le-am relatat şi patru zile de când servitorii casei din strada Marignan nu mai auziseră vorbindu-se nici de sir James Niwely, nici de Femeia care trecea drept soţia sau logodnica lui, nici, în line, de acel personaj care se prezentase a doua zi după dispariţia lor, le vorbise cu autoritate, spunând că e prieten cu sir James şi recomandându-le cea mai mare discreţie.

Timp de două zile, servitorii se conformaseră cu stricteţe recomandării lui Rocambole.

Unul dintre ei avusese un mare respect pentru Milon, care petrecuse o zi întreagă în casă.

Dacă avem în vedere că sir James se afla în Paris de numai câteva zile, că oamenii pe care îi luase în serviciul său nici nu-l cunoşteau, că, prin urmare, nu puteau să ţină la dânsul, se va înţelege indiferenţa lor.

Cu toate acestea, în a treia zi, pentru că nu mai apăruse nimeni, începuse să intre discordia între ei.

Bucătarul şi fata din casă vorbeau că ar fi bine să se ducă să anunţe comisarul de poliţie.

Vizitiul, din contră, le amintea recomandările lui Rocambole.

Valetul spuse la rândul său:

— Dacă diseară nu se întâmplă nimic nou, plec după ce îmi iau plata zilelor de serviciu.

Casa nu avea decât mobile.

Dar Vanda lăsase bijuterii, iar sir James ceva hani, toate erau aşa de bine încuiate, încât fata din casă, care îşi permisese o mică percheziţie, nu găsise nimic.

Dar valetul avea probabil informaţii mai serioase, pe care le ţinea pentru dânsul.

Sosi şi ziua a patra şi nimeni nu apăru.

Bucătarul pomeni din nou despre comisarul de poliţie.

— Ce să facă comisarul? întrebă vizitiul.

— Drace! răspunse bucătarul, îi voi declara că stăpânii noştri au dispărut.

— Şi ce-i cu asta?

— Nimic, dar îmi datorează leafa pe zece zile, câte zece franci pe zi. Vreau să fiu plătit.

— Plăteşte-te singur, zise fata din casă.

— Cum?

— Adu un telal şi vinde-i lucrurile din bucătărie.

— Ca apoi, într-o dimineaţă, sir James, să apară.

— Tot ce se poate.

— Şi să mă denunţe ca hoţ.

— Eu, zise fata din casă, mai aştept opt zile. Dacă nimeni nu vine, voi lua toaleta cucoanei.

Valetul dădu din umeri.

— Sunteţi nişte dobitoci, zise el.

— De ce?

— D-aia…

— Pentru ce, mă rog?

— Nu ne este bine aici?

— Fără îndoială, dar nu avem bani.

— Ştiu eu unde sunt banii.

— Tu? întrebă vizitiul.

— Eu!

— Şi nu ne spui?

— M-am gândit mai întâi să păstrez totul pentru mine. Dar dacă vreţi să mă ascultaţi, îi vom împărţi.

— Suma e mare?

— Trei hârtii de câte o mie de franci.

— Unde sunt? zise fata din casă; am căutat peste tot şi n-am găsit nimic.

— Chiar în biroul care e în odaia englezului.

— Cheia e în cutie. Am căutat şi eu acolo şi n-am găsit nimic.

— Sunt totuşi sigur că sunt trei mii de franci.

— Dar unde?

— Într-o ascunzătoare pe care n-ai văzut-o. Numai, prieteni, fiecare să ia după munca sa. Cum eu am descoperit banii, vreau partea leului.

— Aşa e drept, zise bucătarul.

— Deci păstrez o mie de franci pentru mine.

— Mă rog! zise camerista.

— E cam mult, răspunse birjarul.

— Nu e, dacă vă gândiţi că aş fi putut lua totul.

— Bine! zise bucătarul, după ce vom lua aceşti bani, ce vom face?

— Vom fugi.

— Şi dacă suntem prinşi?

— N-avem de ce să ne temem, căci stăpânii ne-au părăsit.

— Dar furtul celor trei mii de franci?

— Nu e un furt.

— Cum?

— Este plata pentru serviciile noastre; n-am spart sertarul de la birou; era deschis.

— Serviciile noastre vor fi plătite! zise vizitiul.

— Ei bine! când punem mâna pe bani?

— Diseară…

— Dar, zise fata din casă, dacă acel domn, care e prieten cu englezul, va reveni?

— Dacă va reveni şi acela care pare a fi un Hercule, adăugase bucătarul…

— Ei bine! Nu ne vor mai găsi.

Valetul, după cum se vede, avea răspuns la toate; dar un zgomot de la poartă, îl scoase din visurile lui de fericire.

O trăsură se oprise.

Nu era o birjă, ci un cupeu de casă, tras de doi cai frumoşi.

Un vizitiu şi un fecior se aflau pe capră.

De când stăpânii plecaseră, servitorii nu mai stăteau în odăile lor.

Ei şedeau toată ziua în salon.

Fata din casă se duse la fereastră.

— Ah, Doamne! strigă ea speriată,

— Cine e?

— Doamna.

Într-adevăr, consternaţi servitorii văzură coborând din cupeu o femeie elegant îmbrăcată, care puse mâna pe sonerie cu autoritatea

unei persoane ce vine acasă la dânsa.

Era Vanda.

Servitorii se refugiară fiecare pe unde putură.

Fata din casă veni să deschidă.

Vanda intră total indiferentă, ca şi cum n-ar fi lipsit atâta vreme de acasă şi nici nu întrebă dacă cineva trecuse pe acolo.

Capitolul XVIII

Dacă Vanda era sau nu soţia lui sir James, servitorii nu ştiau, dar ea pentru dânşii era stăpâna lor.

Astfel la vederea ei, toate frumoasele lor planuri de fugă şi de furt dispăruseră şi totul reintră în ordine.

Înainte de a intra Vanda, dăduse drumul trăsurii care o adusese.

Ea se duse drept la odaia de culcare şi-i spuse servitoarei:

— Dezbracă-mă!

După o jumătate de oră, într-o haină de casă, se aşeză pe un scaun la gura sobei, în atitudinea femeii care aşteaptă pe omul iubit.

Servitorii se priveau buimaci, iar vizitiul îi spunea valetului că fusese un prost că nu luase mai înainte cei trei mii de franci.

După o oră o altă trăsură se opri la poartă.

Din ea coborî un bărbat.

Servitorii îl recunoscură pe acela care le spusese că e amicul lui sir James şi îi dominase cu privirea sa; adică pe Rocambole.

Maiorul Avatar era într-o ţinută foarte elegantă.

Tot aşa de liniştit ca Vanda, el părea că nici nu-şi mai aduce aminte de pericolul în care se aflase cu patruzeci de ore înainte.

Rocambole intră în casă ca stăpân şi, de astă dată nu mai întrebă despre sir James.

Pusese în schimb această întrebare:

— Doamna e în salon sau în odaia ei?

— În odaia ei, răspunse fata din casă.

Rocambole se îndreptă fără greş spre acea odaie şi, după ce sărută mâna Vandei, se aşeză lângă dânsa.

După câteva minute fata din casă coborî la bucătărie şi spuse:

— Pricepeţi ceva din toate astea?

— Nimic, răspunseră cu toţii.

— Totuşi eu, zise vizitiul, am o idee.

— S-o auzim.

— Doamna nu e măritată cu sir James.

— Bun!

— Ea l-a dat afară.

— Bine!

— Şi celălalt i-a luat locul.

— Şi eu cred tot aşa, zise fata din casă. Adineauri am tras cu

urechea la uşă să aud ce-şi vorbesc.

— Ei bine!

— N-am priceput un singur cuvânt.

— Vorbeau în engleză?

— Nu, nemţeşte sau ruseşte, nu ştiu sigur.

— Deci, zise valetul, acum nu mai suntem în serviciul doamnei.

— Nu..

— Atunci suntem în serviciul acestui om, care parcă te arde când te priveşte?

— Da.

— E totuşi ciudat.

— Nu, zise vizitiul, fiindcă doamna e la dânsa acasă, şi ea ne-a tocmit la început.

— E drept. Numai să ne plătească.

Valetul suspină gândindu-se la cele trei bilete de câte o mie de franci.

*

* *

Iată convorbirea dintre Rocambole şi Vanda în limba rusă.

— Stăpâne, zise Vanda, s-au petrecut lucruri aşa de stranii de patru zile, încât mă întreb dacă nu visez.

— E sigur că am scăpat ca prin urechile acului, zise Rocambole. Fără Marmouset eram pierduţi.

— În fine, zise Vanda, nu mai avem de ce să ne mai temem din partea lui Pâtissier sau a lui Timoléon.

— Acesta a murit şi Pâtissier nu mai e mare lucru.

— Cred că e rănit de moarte, zise Vanda.

— Cel puţin asta e părerea medicilor din spitalul unde a fost transportat. În orice caz, dacă trăieşte, va rămâne idiot, şi nu mai avem a ne teme de revoltele sale. Dar, adăugă Rocambole, care nu-şi putu reţine un fior, Marmouset a smuls la timp fitilul. Zece secunde mai mult şi am fi fost morţi.

— Stăpâne, reluă Vanda, îmi vei spune acum de ce ai ţinut să revin aici?

— E foarte simplu. Casa aceasta e a ta, contractul de vânzare nu e pe numele tău?

— Da… dar… sir James?

— Ei bine! sir James va locui tot aici.

Vanda îl privi cu mirare pe Rocambole.

— Cum! zise ea, nu-l laşi în pivniţa din strada Vert-Bois?

— Nu.

— Vrei să-i redai libertatea?

— Nu.

— Atunci nu pricep.

— E totuşi foarte simplu: sir James va fi prizonierul tău.

— Pe cuvânt? zise Vanda cu un aer de îndoială:

— Dar sub paza lui Milon.

— Şi servitorii?

— Ah! servitorilor, răspunse Rocambole, le vei da drumul astă-seară, plătindu-le pe o lună înainte.

— La toţi?

— Desigur.

— Sub ce pretext?

— Pretextul cel mai natural din lume. Nu-l mai iubeşti pe sir James şi l-ai gonit.

— Bine!

— Mă iubeşti şi iau locul lui sir James.

— Atunci dau servitorii afară spre a-ţi fi pe plac?

— Da. Şi luăm ca servitori pe oamenii noştri, pe Noël şi pe Moartea Bravilor, pe Milon şi pe Chanoine. Frumoasa Marton devine fata ta din casă. Gipsy va trece ca o soră mai tânără a ta, Marmouset e nepotul meu. Astfel casa e completă şi Champs-Élysées devine cartierul nostru general.

— Apoi? zise Vanda.

— Cum, apoi? Tu nu ştii că opera noastră nu-i terminată?

— Aşa e.

— Şi că ne mai trebuie milioanele ţigăncii?

— Da, dar cum le vom avea?

— Pentru moment, e încă secretul meu, răspunse Rocambole.

Capitolul XIX

Ce devenise sir James Niwely?

Marmouset şi Milon, plecând pe urmele câinelui spre a-l căuta pe Timoléon, şi implicit pe Rocambole, îl lăsase sub paza Morţii Bravilor şi vânzătorului de fructe.

Sir James avea un sânge rece uimitor.

El avu înţelepciunea de a nu opune nici o rezistenţă şi de a lăsa cu o nepăsare englezească ca evenimentele să-şi urmeze cursul.

De altfel, el nu avea arme, iar gardienii posedau o asemenea forţă încât îl puteau ucide cu un singur pumn.

El nu căută să rupă sforile cu care era legat şi stătu culcat pe parchet, cu resemnarea unui fachir indian.

Trecu noaptea. Nimeni nu veni.

Moartea Bravilor şi vânzătorul de fructe se priveau îngrijoraţi.

Ce devenise stăpânul?

Aceasta era întrebarea pe care şi-o puneau.

În fine, pe la ora opt dimineaţa sosi Milon, urmat de Marmouset.

După chipul lor înduioşat, dar triumfător, vânzătorul de fructe şi Moartea Bravilor pricepură că stăpânul scăpase.

Milon vru să spună ceva dar nu reuşi.

Marmouset fu cel care povesti acea noapte plină de emoţii, care fu cât pe ce să fie ultima noapte a lui Rocambole.

Sir James nu pierdu nici un cuvânt din povestire.

Timoléon era mort, faptul era sigur; Rocambole ieşise învingător şi, prin urmare, dânsul, sir James, nu se mai putea bizui decât pe el însuşi spre a continua o luptă inegală.

Dar acest om era foarte tare, nu se descuraja niciodată şi avea o încredere oarbă în steaua sa.

Marmouset zise vânzătorului de fructe:

— Stăpânul nu va veni, dar aduc instrucţiunile sale.

— Ce are a ordona? întrebă Moartea Bravilor.

— Îl veţi coborî pe englez în pivniţă.

— Bine!

— Şi-l veţi păzi ca pe ochii din cap până ce stăpânul va lua o hotărâre în privinţa lui.

Voinţele lui Rocambole fură executate punct cu punct.

— Sir James, aşa tot legat cum era, fu transportat în pivniţă. Vânzătorul de fructe şi Moartea Bravilor se instalară lângă dânsul.

Îi fură dezlegate mâinile, spre a mânca, şi apoi fu legal la loc.

După prima zi Moartea Bravilor fu înlocuit cu vânzătorul de fructe, care-şi petrecu noaptea lângă prizonier.

A doua zi dimineaţă Moartea Bravilor îşi reluă postul de sentinelă.

Trecură astfel trei zile.

Sir James nu era mai abătut ca în prima zi; el conta pe întâmplare, ca un adevărat fatalist ce era.

În fine, în seara celei de a treia zile, în locul vânzătorului de fructe apăru Milon.

Colosul ducea în spinare o ladă mare pătrată, la fel cu acelea ce servesc pentru împachetarea mobilelor.

El puse lada jos şi-i zise lui Moartea Bravilor:

— Iată noul domiciliu al prizonierului nostru.

Sir James privi cu uimire lada.

— Te vom duce într-o călătorie, îi zise Milon.

— Unde mă duceţi?

— Stăpânul-doreşte să vorbească cu dumneata. Să te conducem cu o trăsură e periculos, căci s-ar putea să ţipi şi să atragi atenţia vreunui poliţist. Te vom duce în chip de bagaj.

Lada avea trei sau patru găurele pentru a lăsa să pătrundă aerul în interior.

Sir James făcu jurământul să nu opună nici o rezistenţă.

El se lăsă legat la gură şi vârât în ladă.

Se puse capacul deasupra.

Apoi sir James simţi o violentă zguduitură şi pricepu că Milon şi Moartea Bravilor duceau lada.

Zgomotul din afară ajungea până la dânsul, graţie găurilor făcute pentru aerisire.

El îl auzi pe vânzătorul de fructe spunând:

— Nu veţi întâlni multă lume. Sunt orele două după miezul nopţii şi plouă torenţial.

La poartă se afla un camion plin de lăzi, deasupra cărora puseră şi pe aceea în care se afla sir James.

Apoi Milon se urcă alături de vizitiu, care nu era altul decât Noël.

— La drum! zise el.

Pe drum zgâlţâiturile fură atât de puternice încât crezu că-şi va pierde cunoştinţa.

Dar era legat la gură şi nu putea ţipa.

Afară de asta Noël trosnea din bici şi făcea un zgomot aşa de asurzitor, încât dacă ar fi ţipat, n-ar fi fost auzit.

Dar el era resemnat.

Asemenea tigrului prins în cursă, nu aştepta decât ocazia de a evada.

Camionul merse timp de aproape o oră. După o oră se opri.

Atunci lada fu luată şi dusă în interiorul unei case.

În fine, sir James auzi o voce care spuse:

— Desfaceţi lada. Trebuie să se înăbuşe acolo înăuntru.

Capacul sări la a treia lovitură de ciocan.

Sir James, culcat pe spate, deschise ochii şi văzu un tavan aurit, pe care îl recunoscu îndată.

Era tavanul camerei lui de culcare, din casa de pe strada Marignan.

În acelaşi timp Milon îl luă în braţe şi îl scoase din ladă.

Sir James se pomeni în faţa lui Rocambole, care-i spuse:

— Îţi cer de o mie de ori iertare pentru chipul excentric în care te-am făcut să călătoreşti.

Şi-i făcu semn lui Milon, care dezlegă mâinile şi picioarele baronului.

Rocambole avea în mână acelaşi pumnal cu care sir James încercase s-o lovească pe Vanda cu cinci zile înainte.

— Vezi, zise el, te-ai reîntors acasă la dumneata.

Sir James se înclină în tăcere.

— Şi dacă vrei, adăugă Rocambole, vom sta de vorbă. Poate ne vom înţelege.

— Doresc şi eu, zise cu răceală sir James.

Şi aşteptă.

Capitolul XX

Sir James şi Rocambole schimbaseră între dânşii acea privire pe care o schimbă doi adversari în momentul în care îşi încrucişează săbiile pentru lupta supremă.

— Milord, zise Rocambole, a trebuit să suferi mult zilele acestea şi-ţi cer mii de scuze, dar oamenii pe care îi am în serviciul meu sunt lipsiţi de educaţie. Ei nu ştiu că un om nu trebuie legat fără a fi învinovăţit; ei nu ştiu decât să se ia la luptă cu dânsul şi să-l trântească la pământ, să-i rupă hainele.

Sir James ascultă cu mult sânge rece.

Rocambole continuă:

— Pentru că, convorbirea noastră poate se va lungi şi desigur, trebuie să-ţi fie sete şi foame, permite-mi să cer să ţi se aducă de mâncare.

El sună şi îndată se deschise uşa. Milon şi Noël intrară.

Ei erau îmbrăcaţi cu câte o frumoasă livrea galonată, o adevărată livrea pentru casa unui gentilom englez care vine în Franţa cu întreaga sa gospodărie.

Ei aduceau o masă gata pregătită.

— Milord, mai spuse Rocambole, trebuie că ai nevoie să te primeneşti de rufe şi de haine; de cabinetul dumitale nimeni nu s-a atins, deci nu te jena.

În acelaşi timp, el se aşeză lângă sobă.

Sir James mulţumi cu un gest şi primi în grabă.

Cabinetul de toaletă dădea în camera de culcare şi era o odaie pătrată, luminată printr-o fereastră ce dădea în grădină.

Acolo se afla un garderob în care sir James îşi aminti că ascunsese o pereche de revolvere de fabricaţie foarte bună. Amintirea acestora trecu prin creierul lui sir James cu iuţeala fulgerului.

Dar faţa lui nu manifestă nici o emoţie şi el răspunse cu răceală:

— Îţi mulţumesc, domnule, de atenţia dumitale, mai ales că mă simt rău în aceste haine rupte şi cu rufe de care nu m-am primenit de câteva zile.

— Bine, zise Rocambole, făcând un semn.

Sir James deschise uşa cabinetului de toaletă cu mare indiferenţă şi apoi o închise la loc. El luă o lumânare de pe masă.

Cel care l-ar fi văzut pe sir James în acel moment n-ar fi bănuit că el nutrea speranţa unei evadări.

Într-adevăr, el se reîntoarse la uşa pe care tocmai o închisese şi, vărsând nişte apă în lighean cu o mână, cu cealaltă încuie uşa, aşa că oricine ar fi vrut să intre în cabinetul de toaletă ar fi trebuit să spargă uşa.

Odaia se afla în starea în care o lăsase şi nimic nu arăta că cineva pătrunsese acolo.

Garderobul era încuiat.

Sir James avea obiceiul să pună cheia sub un vas ce se afla pe o etajeră.

El ridică vasul şi găsi cheia.

Din acel moment putea conta pe revolverele sale.

După cum am mai spus, fereastra acelei odăi, dădea în grădină.

Sir James îşi făcuse planul de evadare.

A încerca să treacă peste corpul lui Rocambole, ar fi fost nebunie. El putea să-l ucidă cu un foc de revolver; dar Milon şi Noël ar fi alergat îndată; şi, cu toate că putea dispune de viaţa a doisprezece oameni, împuşcăturile ar fi pus tot cartierul în picioare.

Evadarea pe fereastră era un lucru mai sigur şi revolverele sale nu trebuiau să-i servească decât pentru a-i proteja fuga.

Sir James deschise garderobul, băgă mâna înăuntru şi-şi găsi revolverele.

El le băgă în buzunar şi alergă la fereastră.

Dar acolo îl aştepta o surpriză cu totul neplăcută.

După ce ridică perdelele, văzu că la fereastră se pusese nişte obloane solide.

Pentru a fugi, trebuia deci să iasă pe uşă, cu pistoalele în mână.

Sir James nu ezită.

El se primeni şi se îmbrăcă foarte elegant. Cele două revolvere erau în buzunarele sale.

După ce termină, deschise uşa.

Rocambole, stând lângă sobă, fuma liniştit o ţigară.

Milon, cu un şervet în mână, stătea lângă masă.

— Poţi să te duci să te culci, îi zise Rocambole, eu am de vorbit mai mult timp cu milord.

Milon făcu un pas spre uşă.

— Spune-i şi lui Noël să se culce, adăugă Rocambole.

Sir James tresări.

— La masă, milord, mai zise acela pe care Milon îl numea stăpânul.

„Se pare, gândi sir James, aşezându-se la masă, că afară de obloanele de la fereastră, s-au luat şi alte precauţii."

Făcea această reflecţie, ţinând în mână cuţitul de pe masă.

Acest cuţit cu vârful ascuţit era bun doar de tăiat o bucata de pâine şi sir James nu se putea gândi să-l împlânte în pieptul lui Rocambole.

„Dar, îşi zise el, nu s-au gândit la revolverele mele."

Şi se aşează în faţa lui Rocambole, astfel ca masa să se afle între el şi adversarul său.

Apoi, cu multă eleganţă, zise:

— Acum, domnule, sunt dispus să vă ascult.

Capitolul XXI

Rocambole îl servise pe sir James, cu un pahar de vin de Porto.

Acesta e vinul preferat al englezilor şi era un act de curtenie să-l servească cu un asemenea vin.

— Spre a te face să pricepi bine ceea ce doresc, milord, zise el, pe când baronul mânca cu poftă, să-mi dai voie să rezum puţin situaţia.

— Ascult, zise sir James.

— Erai la Londra şeful Ştrangulatorilor…

— Sunt încă.

— Desigur, însă nu par să se îngrijească prea mult de dispariţia şefului lor.

Sir James îşi muşcă buzele.

— O smulsesem pe Gipsy din mâinile lui sir George Stowe; dumneata, în virtutea împuternicirilor avute, l-ai destituit pe sir George şi i-ai luat locul.

— E adevărat.

— Sir George Stowe a plecat din Londra şi n-ai ştiut nimic, sau mai bine zis ai fost mai puţin inteligent decât dânsul, căci ai căzut într-o cursă.

Sir James nu răspunse.

— Ai crezut în ura Vandei împotriva mea şi te-ai amorezat la nebunie de dânsa. Ai urmat-o la Paris şi aici au început nenorocirile dumitale.

— Lasă asta la o parte, zise baronul.

— Mă rog, e absolut necesar, să continui spre a te face să înţelegi ceea ce-ţi voi spune. La Paris, întâmplarea îţi vine în ajutor, cu care ştii ce s-a întâmplat. Iată-te deci singur, aşteptând pe ştrangulatori, care nu mai sosesc şi, prin urmare, riscând să rămâi prizonierul meu până la sfârşitul zilelor dumitale, afară de cazul când mi-o veni chef să te fac să dispari.

— Apoi, zise sir James.

— Ţi-am dovedit deci neputinţa dumitale…

Sir James nici nu clipi.

— Lasă-mă, continuă Rocambole, să-ţi pun şi condiţiile mele. Sir George Stowe era un fanatic, care credea că sufletul tatălui său era închis în corpul unui peşte roşu; el o servea pe pretinsa zeiţă Kali; dumneata, din contră, sir James, eşti un spirit tare, un sceptic, iar vederile politice domină în dumneata instinctul religios, dumneata n-ai vrut s-o arzi pe ţiganca Gipsy nu pentru că n-a rămas castă, ci fiindcă ea are dreptul la o avere imensă.

— Ah! ştii şi asta? întrebă sir James.

— Această avere, furată de miss Ellen şi de amantul ei Ali-Remjeh, şeful suprem al thugilor din India, trebuia să fie împărţită între dânşii.

— Continuă, zise sir James cu nepăsare.

— Am regăsit-o pe miss Ellen şi ea va fi în puterea mea ori de câte ori voi dori. Îţi aminteşti de castelul din Picardia, unde ai petrecut o

noapte cu Vanda?

— Da, zise sir James.

Era locuinţa lui miss Ellen. Vanda s-a culcat în odaia unde venea fantoma. Aceasta nu era altul decât Bob, fostul valet al comandorului. El a crezut că vorbeşte cu milady. Pricepi acum în ce împrejurare istoria lui miss Ellen şi a lui Ali-Remjeh ne-a devenit cunoscută.

— Dar unde vrei să ajungi? întrebă sir James, privindu-l pe Rocambole.

— La asta: pe miss Ellen o am în mână prin fiul ei.

— Miss Ellen va înapoia totul.

— Ah!

— Adevărat?

— Şi doresc ca să nu te opui în nici un fel.

Un surâs flutură pe buzele lui sir James.

— Am luat-o pe Gipsy sub protecţia masa, precum am luat-o pe Nadeia, fiica generalului Komistroi. Vreau să fac un pact cu dumneata.

— Să auzim.

— Sugrumătorii să renunţe la orice drept asupra acestor femei.

— Bine!

— În schimb vei fi liber să te întorci în Anglia şi-ţi jur că nu mă voi amesteca în afacerile dumitale.

Sir James se juca cu cuţitul, făcând pe faţa de masă nişte figuri ciudate.

— Milord, mai spuse Rocambole, îţi cer iertare dacă stărui, dar sunt grăbit.

— Ah!

— Am nevoie să-mi spui hotărârea dumitale înainte de a se face ziuă.

— O vei şti îndată, răspunse sir James. Refuz.

— Adevărat?

— Mai întâi fiindcă n-am dreptul să nu mă supun lui Ali-Remjeh.

— Şi apoi?

— Apoi, fiindcă voi ieşi de aici.

— În orice caz, zise Rocambole, nu vei face asta pe fereastră.

Şi, ridicând perdelele de la ferestre, arătă că se puseseră obloane în toate părţile.

— Bine, zise sir James, dar în loc să ies pe fereastră, găsesc că e mai simplu să ies pe uşă.

Şi repede ca fulgerul scoase cele două revolvere din buzunar.

Rocambole sări şi se aşeză în dreptul uşii.

— Loc! strigă sir James. Loc! sau trag!

— Milon! strigă Rocambole arătându-se neliniştit.

— Va veni prea târziu! zise sir James.

Şi apăsă pe trăgaci.

Se aprinse doar capsa.

Trase un al doilea foc.

Sir James scoase un ţipăt de furie.

Rocambole izbucni într-un hohot de râs şi zise:

— Nu te mai osteni degeaba. La ambele revolvere am scos gloanţele.

În acelaşi timp el repetă:

— Milon! Milon!

Acesta intră.

— Văd, zise Rocambole cu răceală, că trebuie să ne scăpăm de domnul.

De astă dată sir James pricepu că era pierdut!

Capitolul XXII

Să ne întoarcem acum la acel palid şi frumos tânăr, care nu ştia nimic despre originea lui misterioasă, cu o lună înainte de evenimentele pe care le-am povestit, şi care se numea Lucien de Haas.

Lucien era în convalescenţă.

Socrul şi logodnica lui, acea frumoasă Marie Berthoud, se instalaseră la căpătâiul lui.

În fine, într-o zi, adică a treia zi după ce-l ucisese pe marchizul de Rouquerolles şi primise şi dânsul o lovitură de spadă care îi pusese viaţa în pericol, o femeie se prezentase la dânsul.

Era milady.

Vă amintiţi că milady leşinase la Tuileries, auzindu-l pe maiorul Avatar anunţând tinerei fete că logodnicul ei se bătuse în duel.

Acest leşin o trădase pe mamă:

De atunci o vie afecţiune le unise pe milady cu Marie Berthoud.

Englezoaica, după ce primise autorizaţia lui sir James, în numele lui Ali-Remjeh, de a-şi vedea fiul, se aruncase în braţele tinerei fete spunând:

— Fiul meu e încă prea slab spre a putea suporta o asemenea întrevedere. Trebuie să mă duci la dânsul ca pe o rudă a ta.

Marie Berthoud consimţise la această nevinovată păcăleală.

Dar vocea naturii este atât de puternică încât dejoacă toate planurile omului.

Abia intrase milady în odaia tânărului şi acesta strigă:

— Tu eşti mama mea!

Bucuria l-ar fi putut ucide pe Lucien, dar ea îl salvă.

După trei săptămâni, Lucien era în picioare şi căsătoria lui era fixată peste cincisprezece zile.

Dar un nor întuneca fericirea tânărului şi oricât se silea să-şi ascundă tristeţea, ea devenea din zi în zi tot mai vizibilă.

Lucien era trist, fiindcă simţea că un mister teribil domnea asupra

naşterii sale şi prin urmare asupra numelui său.

Milady îi spusese:

— Lucien, sunt mama ta; dar mi-e cu neputinţă să-ţi spun numele meu şi, prin urmare, pe acel al tatălui tău.

Lucien îşi plecase fruntea. Cu toate acestea, el mai puse o întrebare:

— Tata a murit?

— Nu, zise milady.

— Trăieşte? strigă el cu o mişcare de bucurie.

— Da, răspunse milady, dar mă tem că nu îl vei cunoaşte niciodată.

Lucien păli, dar nici un murmur, nici un suspin nu ieşi din pieptul lui.

Frantz o însoţea adesea pe milady.

Trecutul criminal al acestor două fiinţe îi unise.

Frantz o iubea pe milady cu o gelozie plină de furie, iar milady îi iubea pe acest mizerabil.

Lucien surprinse într-o zi o privire a lui Frantz, care nu era nici privirea unui servitor, nici aceea a unui amant.

Când fu singur cu mama sa, îi spuse:

— Maiorul Hoff este tatăl meu.

— Te înşeli, zise milady.

— Îţi jur.

Lucien îşi plecă fruntea şi din acea zi n-o mai chestionă pe milady.

El pricepuse că Frantz se afla în bunele graţii ale mamei sale şi că nu el era tatăl său.

Deveni şi mai melancolic.

Milady avea ore de bucurie şi ore de tristeţe.

Uneori se putea intui că dânsa se temea de un viitor, poate, foarte apropiat, că se temea de vreun eveniment teribil.

Lucien şi Marie Berthoud, care se iubeau nespus, îşi mărturisiseră toate astea.

Într-o zi, milady fu mai neliniştită ca de obicei.

Când plecă, îşi anunţă fiul că poate a doua zi nu va putea veni.

A doua zi, într-adevăr, nu veni.

Era ziua în care sir James îi dăduse întâlnire.

Se ştie că în locul lui sir James îl găsise pe Rocambole, care-i spusese:

— Vino mâine dimineaţă. Ordinul de la Ali-Remjeh.

Convinsă, într-adevăr, că maiorul Avatar era plenipotenţiarul teribilului ei amant, milady venise a doua zi în casa din strada Marignan.

I se răspunse că maiorul Avatar plecase.

Reveni seara.

Dar nici maiorul, nici sir James nu apăruseră. De atunci, milady tot aşteptase să i se dea o altă întâlnire.

Dar nici a doua zi, nici în zilele următoare maiorul Avatar nu dăduse nici un semn de viaţă.

Această tăcere, în loc de a o linişti, îi mărise dimpotrivă neliniştea.

Cu toate acestea ea nu îndrăznea să spună nimic lui Frantz.

Maiorul Avatar, după cum vă amintiţi, îi spusese:.

— Orice destăinuire îi vei face maiorului Hoff poate să fie fatală fiului dumitale.

Ea nu îndrăzni de asemenea să-i vorbească lui Lucien despre maiorul Avatar.

Şi zilele treceau, iar milady devenea din ce în ce mai neliniştită, pe măsură ce sănătatea fiului ei se îmbunătăţea şi ziua căsătoriei se apropia…

Ea se temea ca Ali-Remjeh sa nu sosească în ultimul moment.

În fine, într-o seară, când bătrânul profesor, fiica sa şi milady se aflau în odaia lui Lucien, se anunţă maiorul Avatar.

Intră surâzând, întinzând mâna lui Lucien şi spunându-i:

— Ai crezut probabil că sunt uituc, scumpul meu amic. Dar de când nu ne-am mai văzut am fost la Londra şi m-am întors.

— Eşti scuzat mai dinainte, zise Lucien.

Maiorul şi milady se salutaseră cu răceală, ceea ce nu putea să-i dea de bănuit lui Lucien ca ar fi putut exista între dânşii vreo relaţie misterioasă.

Rocambole petrecu două ore la Lucien.

Dar, înainte de a se retrage, el găsi ocazia să-i şoptească la ureche lui milady:

— Te aştept la poartă, trebuie să-ţi vorbesc chiar astă-seară.

Milady făcu un semn de supunere.

Maiorul Avatar se retrase; şi nici Marie Berthoud, nici Lucien nu bănuiră un moment că el o aştepta pe milady în stradă.

Capitolul XXIII

Fruntea lui milady se încărcase de nori după plecarea maiorului Avatar.

Totuşi avu puterea să se stăpânească şi să stea până la orele unsprezece şi jumătate.

Aceasta era ora la care ea se retrăgea de obicei.

— Pe mâine, mamă, îi zise Lucien.

— Pe mâine, repetă ea.

Era cuprinsă de triste presimţiri.

Când ieşi din odaia fiului ei, se reîntoarse ca şi cum ar fi călcat pentru ultima oară acel prag şi ochii i se umplură de lacrimi.

Maiorul Avatar o aştepta, într-adevăr, la poartă.

Când milady se apropie de trăsură, el îi deschise uşa.

Milady se urcă şi Rocambole se aşeză lângă dânsa, după ce-i spuse

vizitiul să meargă în strada Marignan.

Milady era atât de mişcată, încât, la început, nu putu pronunţa nici un cuvânt.

Rocambole îi spuse:

— Să nu crezi doamnă, că am minţit; sosesc tocmai din Londra.

— Ah! zise milady.

Dar ea nu îndrăzni să-l întrebe dacă îl văzuse pe Ali-Remjeh.

Trăsura ajunse după câteva minute în strada Marignan.

— Doamnă, îi spuse Rocambole, întrevederea noastră va fi lungă. Dă drumul trăsurii dumitale, căci te voi conduce eu într-o birjă.

Acest om exercita asupra acelei femei o stăpânire tot aşa de mare, ca aceea pe care o avusese odinioară asupra ei Ali-Remjeh.

Ea nu îndrăzni să insiste şi-i dădu ordin vizitiului să plece.

Casa era tăcută şi nici o lumină nu se vedea la ferestre.

Rocambole deschise uşa cu o cheie şi, dându-i mâna lui milady, îi spuse:

— Urmează-mă!

Intrară într-un vestibul, care era cufundat în întuneric.

Dar milady nu se mai temea de fantome şi îl urmă cu curaj.

În fundul vestibulului, Rocambole aprinse o lumânare şi o conduse pe milady la catul întâi, în odaia în care sir James, cu revolverele sale, încercase să devină stăpânul situaţiei.

Odaia, cochet mobilată, n-avea nimic înspăimântător. Rocambole avea de asemenea un aer liniştit. Emoţia lui milady dispăru încetul cu încetul.

Rocambole o pofti pe un scaun, iar el rămase în picioare în faţa ei.

— Doamnă, reluă el, sosesc într-adevăr din Londra.

— L-ai văzut? întrebă repede milady.

— Pe cine?

— Pe „dânsul”.

Şi ea apăsă asupra acestui cuvânt cu un fel de spaimă. Rocambole nu răspunse direct la întrebare.

— Ali-Remjeh, zise el, va fi la Paris cel mult peste opt zile.

Milady deveni palidă ca o moartă.

— Doamnă, reluă Rocambole, lasă-mă să-ţi spun ce se petrece la Londra. Acesta e singurul mijloc spre a afla ce aştept de la dumneata.

— Vorbeşte, zise mama lui Lucien.

Rocambole reluă:

— La Londra a avut loc o schimbare de minister. Noul secretar de stat la departamentul marinei şi al coloniilor este un om activ, curajos şi hotărât. În acord cu vice-regele Indiei, care e tot aşa de energic, el a jurat să distrugă cu desăvârşire acea vastă asociaţie care se numeşte a sugrumătorilor şi care are ramificaţii şi adepţi până în sânul aristocraţiei engleze.

Milady nici nu clipi.

— Ah! au jurat ei asta? zise ea cu un ton batjocoritor.

— Da, milady. Lordul secretar de stat nu ştie totuşi un lucru.

— Care?

— Că va fi nevoit să târască înaintea înaltei Curţi de justiţie, împreună cu nişte criminali vulgari, oameni care poartă nume mari şi posedă averi imense.

— Şi mai departe… zise cu răceală milady.

— Secretele asociaţiei tenebroase, al cărei şef este Ali-Remjeh, au fost trădate.

— De cine?

— De un om care ştie istoria lui Ali-Remjeh, aceea a lui miss Ellen Perkins…

Milady făcu o mişcare de surprindere.

— El ştie, continuă Rocambole liniştit, în ce scop mai multe tinere fete din aristocraţia engleză au fost marcate în mod misterios, pe piept sau pe umeri, cu semne nu mai puţin misterioase, consacrate zeiţei Kali.

— Adevărat, zise milady, acest om ştie toate acestea.

— Da, şi el i-a spus tot secretarului şi lordul secretar a spus că se va face dreptate.

— Va fi greu, zise milady.

— Crezi?

— Fără îndoială, şi asta pentru mai multe motive.

— Te ascult la rândul meu, zise Rocambole.

— Mai întâi, reluă milady, asociaţia de care vorbeşti e imensă.

— Da, dar ea nu are decât un cap, pe Ali-Remjeh.

— Apoi Ali-Remjeh nu se află la Londra.

— Nu, dar trebuie să vină la Paris.

— La Paris poliţia engleză e neputincioasă, fără autorizarea Franţei.

— Chiar fără a nu se cunoaşte de către poliţia franceză că Ali-Remjeh a venit în Paris.

— Acest om a făgăduit mai mult decât va putea să facă, zise cu răceală milady.

— El s-a mai angajat, apoi, continuă Rocambole, s-o predea pe miss Ellen Perkins.

— Oh! Asta e nostim!

— Precum şi un act important, care va dovedi că ea l-a asasinat pe tatăl ei, comodorul, în complicitate cu Ali-Remjeh, şi un oarecare valet german, anume Frantz.

— Iată un lucru, zise milady, pe care desfid să-l dovedească.

— Te înşeli, milady.

— Nu are probe.

— Ba da. Are una.

— Care?

— Un lung memoriu scris de Bob, fostul dumitale intendent, şi pe care-l posedă omul de care-ţi vorbesc.

— Ei bine, dacă-l posedă, zise ea tot liniştită, cred că ai depline puteri, de la Ali-Remjeh.

— Ca să fac ce?

— Să parezi lovitura ce ne ameninţă.

— Te înşeli, milady, căci acest om, care trebuie să-l predea pe Ali-Remjeh, pe miss Ellen, pe Frantz şi pe principalii şefi ai sugrumătorilor…

— Ei bine?

— Acest om sunt eu, zise cu răceală Rocambole.

Milady scoase un ţipăt şi-l privi pe Rocambole cu o spaimă atât de mare ca şi cum o prăpastie s-ar fi deschis la picioarele ei.

Capitolul XXIV

Milady îl privea pe Rocambole cu uimire.

Acest om vroia s-o încerce. Oare nu era, aşa cum îl crezuse, emisarul lui Ali-Remjeh?

Se gândi un moment la această alternativă.

Dar Rocambole n-o lăsă mult timp în această iluzie.

— Doamnă, zise el, aveai o soră, miss Anne.

— Ah! zise milady, ştii şi asta.

— Ştiu că ai pus s-o sugrume.

— Nu eu, ci Ali.

— Ali-Remjeh sau dumneata, nu e acelaşi lucru?

Milady îşi aplecă ochii şi nu răspunse.

Rocambole reluă:

— Miss Anne a lăsat o fată, pe Gipsy.

— Ei şi? zise milady cu o voce înecată.

— Acestei fete i se cuvine imensa avere furată de la mama ei.

Dar milady se sculă ca o tigroaică şi răcni:

— Averea este a fiului meu!

Rocambole începu să râdă.

— Eşti sigură? întrebă el.

— Este a lui, repetă milady cu pasiune, căci am dobândit-o cu preţul unei vieţi pline de crime şi disperare.

— Aşteptam această mărturisire, doamnă…

Milady îl privi pe acest straniu personaj.

— Domnule, zise ea, nu mă pricep să ghicesc enigmele.

— Mă voi explica, continuă Rocambole.

— Vorbeşte…

— Fiul dumitale este un gentilom. E onest, frumos şi brav… el merită să fie fericit.

— Oh! fiul meu… murmură milady cu orgoliu.

— De aceea, continuă Rocambole, nu va fi în stare să se atingă de o avere pătată.

— Domnule!

— Dacă i s-ar spune fiului dumitale: „Strălucita educaţie pe care ai primit-o, luxul care te înconjoară, cadourile de nuntă ale logodnicei tale chiar, toate astea îţi sunt date cu banii crimei!” Ce crezi că ar răspunde?

Milady scoase un ţipăt surd şi-şi ascunse faţa în mâini.

— Doamnă, urmă Rocambole, ascultă-mă bine, ascultă-mă cu toată seriozitatea, căci ora e solemnă… E un târg pe care ţi-l ofer şi trebuie să te învoieşti îndată.

Din nou ea ridică ochii la dânsul şi se simţi foarte speriată.

— Ştiu toată istoria dumitale şi am probe despre crimele dumitale. Nimic nu mi-ar fi mai uşor decât să te dau mâine pe mâna justiţiei engleze. Totuşi nu voi face asta decât dacă nu am altă alternativă.

Milady regăsi puţin din acea energie sălbatică de care miss Ellen Perkins dăduse atâtea dovezi.

— Adevărat! zise ea cu răceală. Şi de ce atâta bunăvoinţă din partea dumitale?

— Pentru fiul dumitale.

Acest cuvânt o lovi drept în inimă pe milady, care se simţi din nou doborâtă.

— Aş fi fost fără milă fată de dumneata, continuă Rocambole, dacă n-ai fi fost mama lui Lucien.

— Deci nu mă vei preda?

Şi se uită fir jurul ei, ca şi cum ar fi vrut să fugă.

Rocambole nu se putu opri să surâdă.

— Oh! linişteşte-te, doamnă, n-am deloc intenţia să te ţin prizonieră. Numai că ai face foarte rău dacă ai pleca de aici înainte de a ne fi înţeles.

Milady îşi recăpătase sângele rece.

— Ce vrei, dar? întrebă ea.

— O femeie ca dumneata, doamnă, înzestrată cu atâta energie, obişnuită să domine situaţiile cele mai grele, ar fi capabilă să le ţină piept judecătorilor, să nege totul, cu toate probele cele mai zdrobitoare şi chiar să devină martiră. Justiţia oamenilor, te-ar putea condamna, dar fiul dumitale nu. Asta nu vreau.

— Continuă, zise milady liniştită.

— Vreau să-ţi dau un singur judecător, pe fiul dumitale.

Milady se înfioră:

— Oh! zise ea, nu vei face asta!

— O voi face, dacă nu vei restitui averea furată.

— Să-l despoi pe fiul meu!

— Trebuie.

— Niciodată! zise ea cu tărie.

— Ascultă-mă liniştită, doamnă. Tatăl dumitale, comandorul Perkins, a lăsat o avere imensă. Această avere, destinată surorii dumitale, nenorocita miss Anna, se află întreagă în mâinile dumitale.

Milady dădu din umeri.

— Ceea ce spui se poate, zise ea, dar e o împrejurare pe care poate nu o ştii.

— Să vedem?

— Am alienat această avere.

— Ştiu!

— Şi am ascuns-o aşa de bine, încât nici justiţia engleză, nici dumneata, nici chiar Ali-Remjeh, care n-a atins niciodată decât partea sa de venit, nu ar putea s-o descopere.

— Tocmai fiindcă ştiu asta, zise Rocambole, m-am gândit să întrebuinţez unicul mijloc care să te poată sili să vorbeşti.

— Fiul meu! zise ea cu un gest de nepăsare.

— Fiul dumitale, care te va dispreţui şi se va smulge din braţele dumitale pentru totdeauna, când îţi va cunoaşte crimele, fiul dumitale, termină Rocambole, care nu va vrea poate să mai trăiască, după această ruşine şi-şi va căuta refugiul în moarte.

Milady scoase un ţipăt.

Dar slăbiciunea şi spaima ei avură doar durata unui fulger.

— Şi cine îţi garantează, zise ea, că fiul meu te va crede?

Un surâs flutură pe buzele lui Rocambole când zise:

— Cu asta mă însărcinez eu.

Apoi, cum milady stătea nepăsătoare, adăugă:

— Noaptea înaintează şi nu vreau să am aerul că îţi întind o cursă. Oameni ca noi trebuie să lupte piept la piept, pe faţă, şi să se servească de toate armele lor.

— Mi-ai vorbit de armele dumitale, dar nu mă tem de ele, zise milady, poţi să-i spui totul fiului meu, el nu te va crede!

— Îţi dau timp până mâine, zise Rocambole.

— Şi dacă mâine… refuz?

— Mâine fiul dumitale te va dispreţui, te va blestema…

— Fie, pe mâine, zise milady.

Şi se sculă.

Rocambole sună şi Milon apăru.

— Adu o trăsură pentru milady, zise stăpânul.

*

* *

După un sfert de oră, milady se depărta, cu mânia în inimă, dar gata să lupte şi nevoind să restituie o avere pe care o destinase pentru

fiul ei.

După ce ea plecă, Vanda intră în odaia unde se afla Rocambole.

— Stăpâne, zise ea, nu pricep ce vrei să faci.

— Ora violenţei n-a venit încă, zise Rocambole.

— De ce?

— Fiindcă milady e o femeie în stare să se lase târâtă la eşafod fără să spună ce a făcut cu milioanele ţigăncii; şi aceste milioane ne trebuiesc, rosti apăsat Rocambole.

Capitolul XXV

Aproape în momentul în care Rocambole o conducea pe milady în casa de pe strada Marignan, trenul expres de Bah sosea la Paris.

Un om cu faţa bronzată, cu părul negru, presărat ici colo cu un fir alb, dar cu dinţii de o albeaţă strălucitoare, privirea înfocată şi talia zveltă, coborî dintr-un cupeu însoţit de alţi doi oameni, cu faţa la fel de bronzată, dar care, deşi erau bine îmbrăcaţi, păreau totuşi servitorii lui.

Acest personaj, care venea din Constantinopol, pe uscat, şi care, prin urmare, după ce se urcase pe Dunăre până la Viena, luase trenul, călătorea cu un paşaport turcesc, care îi conferea titlul de Effendi, adică colonel, şi numele de Rostuck-Paşa şi ziceau că e însoţit de doi servitori sau ofiţeri de ordonanţă.

Unul din aceştia, din urmă, care servea şi ca interpret, luă o birjă, încărcă bagajul şi indică ca loc de destinaţie Grand-Hotel.

După douăzeci de minute Rostuck-Paşa sosea la Grand-Hotel şi cerea, tot prin interpretul său, un apartament luxos.

În timp ce se transportau bagajele şi cei doi secretari vizitau apartamentul şi-l aranjau, turcul, sau cel care se dădea ca atare, aprinse o ţigară şi începu să se plimbe în sus şi în jos pe Bulevardul Capucinilor.

Fiind îmbrăcat europeneşte, cu o distincţie perfectă şi nepurtând nici fes, nu atrase nimănui atenţia şi trecătorii îl luară drept un distins călător.

Unul din secretari veni şi-i spuse că apartamentul era gata.

Rostuck-Paşa se mărgini să răspundă printr-un semn, care se putea traduce astfel:

— Îmi place mai mult aici la aer.

Şi el continuă să se plimbe în sus şi în jos, aruncând o privire distrată asupra trăsurilor care intrau şi ieşeau din curtea hotelului.

Dar deodată el tresări.

O trăsură intrase în curte.

În trăsură străinul observă o femeie palidă, care părea într-o stare de maximă surescitare.

— Miss Ellen, murmură el în limba engleză.

Apoi în loc să se grăbească s-o întâmpine el se ascunse după poartă şi aşteptă.

Trăsura se opri la scară şi milady, căci ea era, coborî.

Un valet îi ieşi înainte.

— Maiorul Hoff s-a întors? întrebă milady.

— Nu încă, i se răspunse.

*

* *

Milady era aşa de agitată încât nu văzu pe nimeni în jurul ei, nici chiar pe străinul cu ochi de foc, care tresărise foarte tare auzind pronunţându-se numele maiorului Hoff, încât obrazul său brun devenise alb, ca acel al unui european de la Nord.

Condusă de valet, milady urcă la dânsa.

În faţa lui Rocambole se stăpânise.

Dar, o dată singură îşi repetă întrebările la care nu putuse să răspundă. Era evident că dacă fiul ei afla adevărul avea s-o renege de mamă.

Poate chiar, după cum spusese Rocambole, se va sinucide.

Dar a înapoia imensa avere dobândită în schimbul atâtor crime şi pe care ea le ascunsese aşa de bine încât nimeni nu le putea descoperi, nu era un sacrificiu peste puterile ei?

Şi apoi, cum să-şi anunţe fiul, care o cunoştea acum, şi căreia dânsa îi spusese: „Vei fi cel mai bogat om din Franţa!” că era ruinat?

Ea sesizase în maiorul Avatar pe unul din acei adversari cu care nu se poate juca decât o singură partidă, întotdeauna pierdută.

Trebuia deci să pareze cât mai repede teribila lovitură ce o ameninţa sau totul era pierdut.

Un singur om putea să o servească şi acest om era Frantz.

Acesta însă nu se întorsese încă.

Pretinsul maior Hoff petrecea foarte adesea o parte a nopţii la clubul Asperges şi nu se întorcea decât foarte târziu.

Milady cu toate că era de multă vreme amanta lui, ştiuse să înconjoare legătura lor cu oarecare speranţe.

Maiorul avea în hotel un apartament separat.

Milady îi ordonă servitorului care o însoţise să nu se culce până la reîntoarcerea maiorului şi să-i spună că îl aştepta.

După ce servitorul plecă, milady deschise fereastra şi aspiră aerul rece al nopţii.

„Fiul meu! Fiul meu!” repetă ea într-un fel de delir.

Trecu o oră.

Milady căuta un mijloc de a fugi de Rocambole, de a-l smulge pe Lucien, de a scăpa de urmărirea lui, şi nu-l găsea.

În cele din urmă se auzi un pas în coridor.

— În fine! murmură milady, iată Frantz…

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, zise ea.

Dar deodată milady se dădu înapoi, tot aşa cum făcuse odinioară, când Rocambole se demascase.

Nu era totuşi maiorul Avatar cel care intrase!

Nu era nici Frantz.

Era personajul misterios sosit sub numele de Rostuk-Paşa şi care înainta încet spre milady, cu braţele încrucişate pe piept.

— Mă recunoşti, miss Ellen? întrebă el.

— Ali-Remjeh! murmură dânsa.

Şi căzu aproape fără cunoştinţă într-un fotoliu aflat lângă sobă.

— Da, răspunse indianul scoţând un pumnal, sunt eu care am venit să-i pedepsesc pe vinovaţi.

Şi înainta încet spre dânsa.

Capitolul XXVI

Ali-Remjeh, căci el era, se apropie la doi paşi de milady, care se uita la dânsul zdrobită.

— Miss Ellen, zise el, ce au devenit jurămintele tale? Cu cine m-ai trădat?

Ea nu răspunse.

— Miss Ellen, continuă Ali-Remjeh, ştiu totul. Unui altuia i-ai dăruit acum inima ta şi ai încetat, să mă iubeşti.

— Iertare! murmură ea, iertare!

— Nu, zise Ali-Remjeh, tu şi Frantz sunteţi condamnaţi la moarte, dar mai înainte vreau să ştiu unde e fiul meu.

Şi pe când pronunţa acest cuvânt, vocea lui aspră se înduioşă şi furia lui se linişti ca prin farmec.

Milady îl privea cu spaimă; şi totuşi pe lângă spaimă se vădea şi oarecare admiraţie.

Ali-Remjeh era tot frumosul indian de odinioară şi soarele torid care-i arsese capul timp de douăzeci de ani nu fusese în stare să-l îmbătrânească.

— Fiul meu! Unde e fiul meu? repetă el.

În vocea lui, deşi avea pumnalul în mână, se afla un accent de rugă.

Milady văzu în aceasta salvarea ei.

— Fiul meu? zise ea, îl văd în fiecare zi şi îşi adoră mama!

Ali-Remjeh aruncă pumnalul, ca şi cum s-ar fi temut că nu va rezista setei de răzbunare.

Milady căzu în genunchi:

— Da, zise ea, ai dreptate… sunt vinovată… mi-am călcat jurământul… dar această crimă trebuie să-mi fie imputată numai mie? Nu m-ai părăsit timp de douăzeci de ani, trimiţându-mi prin sclavii tăi

ordinele cele mai crude? Timp de douăzeci de ani nu mi-ai interzis să-mi văd copilul? Şi n-am trăit în completă izolare, aşteptând în zadar reîntoarcerea ta?

— Eu nu îmi aparţineam, zise Ali-Remjeh.

— În schimb eu, continuă milady, eram singura… pradă remuşcărilor mele… fără un prieten… fără o afecţiune adevărată în jurul meu… Un om din care făcuseşi complicele meu, un mizerabil, dacă vrei, s-a amorezat de mine, m-a urmărit… a devenit stăpânul meu, amintindu-mi mereu de crimele mele…

Şi milady se târa la genunchii acestui om care recăpătase asupra ei supremaţia sa sălbatică, fatală şi pe care, cu opt zile înainte, ea credea că nu-l mai iubeşte.

— Da, spunea dânsa, sub imperiul unui delir, te-am trădat… sunt infamă… merit moartea… ucide-mă!… dar, înainte, lasă-mă să-l văd pe copilul nostru.

Această coardă vibrase deja; milady atingând-o încă o dată, îl înduioşa cu totul pe Ali-Remjeh. El o sculă, o privi lung şi-i zise:

— Eşti tot frumoasă!

Milady era salvată.

— Dar, reluă el după un moment de tăcere, vreau să-l ucid pe acest om; vreau să-l ucid!

Milady îşi aplecă capul.

Ea îl părăsise pe maiorul Hoff.

Ali-Remjeh continuă:

— Sunt liber acum, am dat în alte mâini puterea teribilă pe care am exersat-o aşa de mult timp şi care m-a ţinut douăzeci de ani departe de Europa.

Nu mai sunt Ali-Remjeh, şeful sugrumătorilor, sunt Rostuck-Paşa, un om pe care vice-regele Indiei şi întreg guvernul britanic nu-l vor putea recunoaşte. Eşti bogată, precum sunt şi eu… Am venit să te găsesc…

— Unde vrei să mă conduci? întrebă milady.

— În America. O navă care-mi aparţine ne aşteaptă la Havre.

— Şi fiul nostru?

— Îl vom lua cu noi.

— Dar e mare şi frumos şi se va însura curând.

— O vom lua şi pe logodnica lui.

Şi pe când Ali-Remjeh vorbea, milady îşi aminti…

Ea îşi aminti de maiorul Avatar şi de teribilele lui ameninţări, de condiţiile pe care i le pusese cu o oră înainte.

Sculându-se în picioare şi luând mâna indianului, ea îi spuse:

— Ah! te crezi liber?

— Sunt.

— Te înşeli. Peste două zile poate, vom fi amândoi prizonieri.

— Prizonieri!

— Da.

— Ai cui?

— Ai guvernului britanic. Vom fi târâţi în fata unei Curţi de justiţie şi vom fi condamnaţi, tu ca şef al sugrumătorilor, eu ca paricidă.

Ali-Remjeh izbucni într-un hohot de râs.

— Aş! zise el, ştii doar că Anglia a pus un premiu pe capul meu, şi n-aş putea fi în siguranţă în Anglia…

— Nu este nici aici, zise milady.

— Am un paşaport turcesc, răspunse Ali-Remjeh şi nu voi putea fi extrădat.

— Te înşeli…

Şi milady, care era încă sub impresia terorii produsă de convorbirea ei cu maiorul Avatar, îi povesti acestui om tot ceea ce el îi spusese, tot ceea ce dânsa ştia.

Strangulatorul reapăru în omul care nu mai voia să trăiască decât pentru femeia şi pentru copilul sau.

— Ah! zise el râzând, există deci un om care îndrăzneşte să se lupte cu mine?

— Da.

— Îl voi zdrobi.

— Sau te va zdrobi, zise milady cu spaimă.

Dar Ali-Remjeh îşi regăsise sângele rece.

— Şi acest om, zise el, ţi-a dat douăzeci şi patru de ore de gândire?

— Da.

— Ei bine! Peste douăzeci şi patru de ore vom fi departe de Paris.

— Dar fiul nostru?

— Îl vom lua cu noi, ţi-am spus.

Şi pe când Ali-Remjeh vorbea astfel se auziră nişte paşi în sală.

Milady păli şi începu să tremure.

Uşa se deschise şi maiorul Hoff intră.

Ali-Remjeh îşi reluase pumnalul şi milady, înspăimântată îşi ascunse capul în mâini.

Capitolul XXVII

Frantz se opri speriat la vederea lui Ali-Remjeh.

Şi dânsul îl recunoscuse pe teribilul indian.

Acesta se repezi la uşă şi o încuie.

Apoi se aşeză în faţa pretinsului maior german, spre a-i tăia calea.

Frantz aruncă o privire spre milady.

Aceasta stătea cu capul plecat.

Frantz pricepu că strania putere de fascinaţie exersată odinioară de Ali-Remjeh asupra ei lucrase din nou.

— Sclavule, zise Ali-Remjeh, ai îndrăznit să ridici ochii asupra

femeii pe care o iubeam? Vei muri.

Dar Frantz era un om curajos şi-şi regăsi toată îndrăzneala.

Şi el era voinic şi puternic, gata pentru orice încercare.

Ghemuindu-se într-un colţ al odăii, scoase la rândul său pumnalul.

— Ali-Remjeh, zise el, te înşeli, nu mai sunt un sclav.

— Ah! zise Ali-Remjeh cu dispreţ, ce eşti atunci?

— Sunt un om pe care milady l-a ridicat până la dânsa.

— Adevărat? zise indianul.

— Şi pe care dragostea l-a făcut egalul ei.

Indianul, dădu din umeri; dar nu se mişcă.

Adresându-i-se lui milady, îi zise:

— Îl auzi, doamnă?

Milady tremura şi continua să ţină ochii aplecaţi.

— Acest om se laudă că este iubit de tine… miss Ellen, continuă Ali-Remjeh cu un accent ce voia să spună că nu e decât un sclav mizerabil şi un asasin plătit.

— Milady, zise la rândul său Frantz, spune-i lui Ali-Remjeh că, de peste zece ani, buzele mele s-au unit cu ale dumitale, că inima dumitale a bătut pe inima mea, că am avut aceeaşi viaţă, că am îndurat aceleaşi dureri şi am avut aceleaşi bucurii.

Milady continuă să tacă.

Ridicând pumnalul, Frantz zise cu furie:

— Da, înţeleg, acest om te sperie, Ellen. El te-a ameninţat în numele puterii sale misterioase şi teribile. Dar eu nu mă tem de dânsul.

Ali-Remjeh dădea din umeri şi-l privi pe Frantz cu un desăvârşit dispreţ.

— Dar spune-i că mă iubeşti! strigă Frantz cu un accent plin, de ură şi gelozie, şi-i voi împlânta pumnalul în inimă.

Aceste ultime cuvinte scoaseră pe milady din toropeala ei.

Ea înălţă deodată capul; cu privirea fulgerând de mândră, fiica pairilor din Scoţia zise:

— Sclavule, minţi ca un lacheu ordinar! Nu te-am iubit niciodată… nu te iubesc; te dispreţuiesc!

Frantz scoase un ţipăt.

Un moment el rămase ca un om lovit de trăsnet.

Apoi scoase un ţipăt teribil şi ochii lui se injectară de sânge.

Şi, pe când Ali-Remjeh, liniştit, părea cu se bucură de acest triumf neaşteptat, dispreţul lui milady pentru Frantz, acesta din urmă, beat de furie se repezi la dânsa, cu pumnalul ridicat.

— Vei muri cea dintâi, zise dânsul.

Dar înainte ca braţul lui să lovească pieptul lui milady, se auzi o şuierătură în aer şi teribilul laţ al sugrumătorilor aruncat de mâna dibace a lui Ali-Remjeh, se înfăşură de gâtul lui şi îl culcă neînsufleţit

la pământ.

Frantz căzu grămadă, scoţând un ţipăt înăbuşit, se agită convulsiv câteva secunde, apoi rămase nemişcat.

Atunci, Ali-Remjeh o luă în braţele sale pe milady, nebună de spaimă, şi-i zise:

— Haide să-l luăm pe fiul nostru şi să fugim!

*
* *

În acest timp, sufletul maiorului Hoff se găsea încă în corpul său încremenit.

Era mort sau trăia încă?

Nici el singur n-ar fi putut spune, cu toate că mintea nu i se stinsese în totul.

Laţul adusese poate moartea în corp, dar sufletul, care e nemuritor, nu părăsise ura lui plină de gelozie.

Se petrecu atunci un fenomen imposibil de explicat, dar care nu e unic în felul său. Sufletul maiorului Hoff, ca şi cum ar fi fost jucăria unui vis, traversă spaţiul şi-l urmă pas cu pas pe Ali-Remjeh şi pe milady.

Cât timp dură această călătorie?

Mister.

Noaptea trecu, veni ziua; se pătrunse în odaia părăsită de milady şi fu găsit maiorul Hoff fără cunoştinţă.

Un doctor chemat în grabă declară că el încetase din viaţă.

Dar un străin, un rus care se afla din întâmplare la Grand-Hotel, unde venise să facă o vizită, auzind zvonul iscat de acest misterios eveniment, intră în odaia care era plină de lume, se apropie de pretinsul mort şi-l examină cu atenţie.

Apoi, întorcându-se către doctor, îi zise:

— Cred, doctore, că te înşeli. Acest om n-a murit.

Doctorul făcu o schemă dispreţuitoare, ca orice medic conştiincios care-şi vede părerea combătută.

— Îţi repet, zise rusul, acest om nu e mort.

— Eşti doctor? întrebă cu aroganţă medicul.

— Mă numesc Avatar, şi sunt medic la ocazie.

Şi Rocambole, căci dânsul era, se instală la căpătâiul maiorului Hoff şi-i spuse:

— Îl voi învia eu!

Capitolul XXVIII

Seara, după plecarea mamei sale, Lucien se simţise mai trist ca de obicei. Acest mister care domnea asupra naşterii sale, grijile în prada

cărora se afla mama lui, îl chinuiau.

Cu o lună înainte, plin de dragoste pentru Marie Berthoud, Lucien privea viitorul cu bucurie.

Acum când o cunoştea pe mama lui, viitorul îl speria.

De multe ori după ce tânăra fată şi bătrânul profesor se retrăgeau, el încerca în zadar să adoarmă.

Avea friguri, ca în primele zile al rănii sale, şi se agita în zadar pe pat.

Două ore de dimineaţă, apoi ora trei sunară pe rând.

Negrele presimţiri ale lui Lucien sporeau.

Avea impresia că ceva teribil i se va întâmpla.

În unele momente ale vieţii spiritul pare a fi înzestrat cu o luciditate supranaturală, adică cu alte cuvinte, cu o a doua vedere.

În timp ce era pradă celor mai stranii halucinaţii, uitând aproape pe logodnica lui spre a nu se mai gândi decât la mama lui tânără şi frumoasă încă, dar care părea că poartă pe frunte stigmatul fatalităţii şi suferise deja chinurile unei vieţi agitate, auzi un zgomot.

Noaptea, cei agitaţi de febră, au un auz de o fineţe uimitoare.

Zgomotul pe care-l auzise Lucien era foarte natural.

Era acela al porţii care se deschide şi se închide.

Era un lucru cât se poate de firesc; totuşi Lucien îşi simţi inima bătându-i mai cu putere.

O voce tainică părea a-i spune:

„Pentru tine se deschide această poartă.”

Urechea lui, supunându-se, spre a spune astfel, gândului său, se transportă pe scară.

Un pas uşor se auzi urcând spre dânsul.

Pasul grăbit al unei femei.

Apoi se auzi clopoţelul.

Lucien sări din pat.

De când intrase în convalescenţă, de când ar fi fost de prisos să vegheze cineva lângă dânsul, dormea singur în apartamentul său, iar valetul în mansarda lui.

Lucien îmbrăcă repede un halat, nu aprinse lumânarea şi, se repezi în anticameră.

El deschise uşa şi, cu tot întunericul, cu toate că nu-l văzuse pe vizitator sau pe vizitatoare zise:

— Mamă!

— Da, eu sunt, copilul meu, zise cu o voce mişcată milady.

Şi ea intră.

Lucien o luă în braţe şi-i spuse:

— Oh! vino, te aşteptam…

— Mă aşteptai? întrebă milady surprinsă.

— Da, când poarta s-a deschis, ceva în mine mi-a spus: „Vine mama

ta!”

Şi o duse pe milady în odaie.

Un rest de foc ardea în cămin, luminând puţin odaia, aşa că Lucien nu se mai gândi să aprindă o lumânare.

Milady căzu pe un scaun şi-i zise:

— Lucien, copilul meu, am venit să îmi iau adio.

— Mamă!.

— Da, adio! repetă dânsa.

Lucien, disperat, îngenunche în faţa ei.

— Dar unde pleci, mamă?

— Plec.

— Oh! nu poţi să faci aşa ceva.

— Şi nu ne vom mai revedea niciodată…

El scoase un ţipăt şi, luându-i mâinile, le strânse într-ale sale.

— Vrei deci să mor? o întrebă el.

— Nu, vreau să fii fericit.

— Fericit! Fericit fără tine? Ah, mamă, mamă! zise el cu durere.

— Vei fi fericit cu tânăra ta soţie, urmă milady.

— Mamă, mamă, strigă Lucien disperat, chiar vrei dar să mă ucizi?

Dar milady îl privi şi-i spuse cu o voce mişcată:

— Lucien, am venit în mijlocul nopţii fiindcă vroiam să am cu tine o întrevedere solemnă şi supremă. Ştii că sunt mama ta, dar nu ştii numele meu şi ţi-am spus că nu-l vei şti niciodată pe tatăl tău.

Lucien îşi aplecă fruntea şi nu răspunse.

— Lucien, continuă milady, în ora supremă a despărţirii…

— Oh! mamă, de ce vorbeşti astfel?

— În această oră supremă, continuă ea, nu vreau ca fiul meu să mă dispreţuiască.

— Să te dispreţuiesc!

— Lucien, copilul meu, tatăl tău trăieşte şi te iubeşte…

— Tata trăieşte, tata mă iubeşte! strigă Lucien cu delir.

— Tatăl tău se află la Paris.

Lucien scoase un ţipăt.

— Dar înainte de a se face ziuă, el va părăsi acest mare oraş, termină milady, şi nu-l vei vedea niciodată.

— Oh! zise Lucien disperat, tot ceea ce spui e cu neputinţă, mamă! Cum, tatăl meu se află în Paris… şi nu-l pot vedea?

Milady încuviinţă din cap.

— Îţi repet, zise ea, tatăl tău şi cu mine vom părăsi Parisul înainte de a se face ziuă.

— Oh!

— Şi crede-mă trebuie să fie un motiv foarte puternic pentru ca un tată să treacă pe lângă fiul său fără să-i deschidă braţele, pentru ca o mamă să se despartă de dânsul pentru totdeauna…

Şi milady izbucni în lacrimi.

— Mamă! Mamă! zise Lucien îngenunchind în faţa ei, mă simt jucăria unui vis oribil…

— Mai puţin oribil decât realitatea, zise ea, ştergându-şi lacrimile.

Şi cum el o privea cu spaimă, ea adăugă:

— Lucien, tatăl tău este condamnat la moarte!

Lucien se sculă în picioare, se clătină şi fu cât pe ce să cadă.

Dar Dumnezeu îi dădu, fără îndoială, în acel moment o putere supraomenească, pentru că el spuse:

— Mamă, oricât de teribil ar fi adevărul, vreau să-l ştiu.

— Ţi-l voi spune… murmură milady.

Capitolul XXIX

Milady era cu faţa scăldată în lacrimi.

— Da, copilul meu, zise ea, ai dreptate să-mi ceri adevărul şi-l vei afla…

În acelaşi timp, îşi şterse lacrimile, păru să facă o sforţare spre a se calma şi începu astfel povestirea micului roman pe care îl pregătise:

— Copilul meu, sunt englezoaică. Tatăl tău este indian. Prin strămoşii mei descind, dintr-una din cele mai mari familii din Scoţia; prin tatăl tău, tu eşti moştenitorul unui rajah strangulat de englezi.

La aceste cuvinte, Lucien respiră.

— Ah! zise el, tata nu e deci un criminal?

— Tatăl tău e cel mai nobil dintre oameni, continuă milady. Rebel faţă de Anglia, care voia să-l supună, el s-a bătut cu disperare spre a apăra tronul strămoşilor săi. La douăzeci de ani era general, şi a ţinut un moment piept întregii armate a Companiei Indiilor. A căzut rănit pe câmpul de luptă, a fost ridicat, fiind încă în viaţă; i s-a refuzat moartea pe care o cerea, şi a fost adus prizonier la Londra.

Milady se opri un moment şi-l privi pe fiul său, a cărui faţă se transfigurase.

Lucien se simţea renăscând.

— Apoi, mamă, apoi? zise el cu nerăbdare.

— La Londra l-am cunoscut, l-am iubit şi am fost adorată de dânsul.

Şi vocea lui milady redeveni mişcată.

— Tată! meu, continuă ea, s-a războit mult timp în India; el dispreţuia această mare rasă a indienilor şi maharhilor, sau mai bine zis îi ura.

El m-ar fi ucis dacă ar fi ştiut că cedasem amorului tatălui tău.

— Încep să pricep, murmură Lucien plecându-şi capul.

— Nu, nu pricepi, reluă milady. Un preot catolic ne-a unit în secret.

Lucien avu o explozie de bucurie.

— Nu sunt deci un bastard! strigă el.

— Nu, zise milady, dar eşti fiul unui proscris. Tatăl tău a putut să scape. Ascuns pe bordul unei nave de comerţ, el a părăsit pe furiş Anglia, s-a dus în India, şi, adunând rămăşiţele partizanilor săi, a reînceput lupta. Această luptă a durat douăzeci de ani. În curs de douăzeci de ani, aci învins, aci respingându-i pe englezi spre marginea mării, aci obligat să se refugieze în munţi, el a dus la disperare Compania Indiilor.

— Şi a murit? întrebă cu tristeţe Lucien.

— Nu. A trebuit să părăsească, în fine, acest pământ al Indiei, unde nu mai avea soldaţi. Pe capul său s-a pus mare preţ în Anglia. Oriunde îl vor găsi vor pune mâna pe dânsul.

— Chiar în Franţa.

— În acest moment, zise milady, sunt oameni la Paris, care aşteaptă sosirea lui spre a pune mâna pe dânsul.

— Se ştie deci că el trebuie să vină?

— Da, spre a-şi revedea femeia şi copilul.

— Dar atunci, zise Lucien cu bucurie, îl vom vedea.

— Nu, căci e obligat să fugă chiar în noaptea asta. Numai la Havre, pe bordul unei nave care îl va transportă în America, el va fi în siguranţă.

— Oh, tată! murmură Lucien.

— De aceea, copilul meu, reluă milady, am venit să-mi iau adio.

— Mamă!… Pleci?…

— Îmi urmez soţul.

Lucien scoase un ţipăt, apoi, luând-o pe milady în braţe, întrebă:

— Şi dacă aş pleca şi eu cu voi?…

— Tu?

— Da.

— În America?

— Desigur.

— Dar logodnica ta?…

— O vom lua şi pe ea.

— Va consimţi dânsa să vină cu noi?

— Mâine va face tot ce vom voi.

Milady dădu din cap.

— Nu, zise ea, e cu neputinţă!

— Mamă, repetă Lucien, vin cu voi.

— Dar gândeşte-te, copilul meu, că trebuie să părăsim Parisul înainte de a se face ziuă.

— Şi ce-i cu asta!

— Cum vrei tu ca logodnica ta să ne poată urma?… şi chiar tu, care eşti încă suferind…

Milady se opri brusc. Un zgomot de trăsură se auzi la poartă.

— Adio! zise milady.

— Ce e mamă? întrebă Lucien.

— Este fără îndoială tatăl tău, care vine să mă caute, răspunse ea.

Şi se repezi la o fereastră, pe care o deschise. Fereastra dădea drept spre poartă.

O trăsură, într-adevăr, staţiona acolo. Din această trăsură, Lucien văzu coborând un om înalt, înfăşurat într-o manta.

— E dânsul! murmură milady.

Şi, aplecându-se, murmură câteva cuvinte în limba indiană.

Inima lui Lucien bătea cu putere.

Omul înalt înălţă capul şi păru a fi prada unei vii emoţii.

Apoi se apropie de uşă şi sună. Atunci milady, întorcându-se către Lucien, îi zise:

— Îl vei vedea pe tatăl tău!

*

* *

După cinci minute, acest om straniu, numit Ali-Remjeh, strângea în braţele sale pe Lucien şi exercita asupra lui ciudata sa putere de fascinaţie.

Lucien vedea în el nu un bandit şi un asasin, ci un erou, un martir al libertăţii.

Mama sa devenise un înger de resemnare şi de devotament.

Tânărul om entuziasmat strigă:

— Oh! plec cu voi şi vă voi urma până la capătul lumii.

— Tu şi logodnica ta… zise milady.

— Ea mă va urma.

— Ei bine! zise ea, redevenind deodată mişcată şi speriată, atunci să plecăm mai repede!

Ea se gândea la maiorul Avatar, care îi acordase o zi de gândire şi care, peste câteva ore, nu numai că se va opune plecării sale grăbite, dar îi va spune lui Lucien:

— Te crezi fiul unui erou; ei bine, eşti copilul unei paricide şi al unui bandit.

Capitolul XXX

Să revenim la maiorul Hoff, pe care l-am lăsat pe un pat la Grand-Hotel, lipsit de orice simţire, între un doctor care pretindea că murise şi maiorul Avatar, care afirma contrariul.

Instalându-se la căpătâiul maiorului Hoff, maiorul Avatar ceru să fie lăsat singur cu dânsul.

Luând un flacon din sărurile sale magice, Rocambole îl puse sub nasul maiorului.

Reactivul fu aşa de violent, încât pretinsul mort se agită convulsiv.

Rocambole luă câteva bucăţele din sarea aceea, o sfărâmă între degetele sale, apoi le puse într-un pahar cu puţină apă şi, deschizând cu sila gura lui Frantz, îi turnă conţinutul paharului.

Apoi îl luă în braţe şi îl ridică pe jumătate, pentru ca băutura să poată ajunge mai repede în stomacul său.

Maiorul Hoff începu să se agite pe patul său şi, în fine, scoase mai multe suspine.

Rocambole încuie uşa.

De fapt maiorul Hoff nu se deşteptă şi nici nu deschise ochii.

Dar buzele sale se agitară şi scoaseră un sunet. Acest sunet era un nume abia articulat.

— Milady.

Rocambole ascultă.

Fără îndoială sufletul maiorului Hoff era deşteptat cu totul, dar letargia îi stăruia încă în corp, în vreme ce sufletul se bucura de acea luciditate numită somnambulism, căci după numele de milady urmară alte cuvinte pe care Rocambole le ascultă cu atenţie.

— Milady, zicea maiorul fără să deschidă ochii şi cu o voce întretăiată, ai fugit dar te voi ajunge… Ai părăsit Parisul… ştiu… ştiu… Dar pământul nu e aşa de mare încât să nu-l pot ocoli…

Rocambole nu se înşela. Frantz era sub efectul unui acces de somnambulism.

Rocambole îşi aminti de rezultatele uimitoare, obţinute odinioară de Baccarat, devenită doamna Charmet, asupra micii evreice.

Luând atitudinea unui hipnotizator, el începu să încarce cu fluid fruntea maiorului adormit.

Frantz se agită sub influenţa acelui fluid misterios, ca un cal nărăvaş la pintenii călăreţului.

Dar fluidul dominator triumfă şi-l reduse la neputinţă.

Rocambole îi puse mâna pe frunte şi îi zise:

— Vezi!

Frantz făcu câteva mişcări bruşte, dezordonate şi murmură:

— Îi văd!… îi văd pe amândoi.

— Pe cine? întrebă Rocambole

— Pe milady.

— Bine. Şi apoi?

— Pe Ali-Remjeh. Ei au părăsit Parisul.

— Când?

— În noaptea asta.

— Unde se duc?

— Spre mare.

— Vezi o navă? întrebă Rocambole.

— Da.

— Cum e?

— E un bric.

— Cu pânze roşii?

— Da… Ah!… Aşteaptă…

Şi Frantz păru că face o sforţare supremă spre a vedea prin spaţii.

— Ce mai vezi? îl întrebă Rocambole.

— Milady e pe bordul unui bric.

— Singură?

— Nu, cu Ali-Remjeh… şi apoi…

— Ah? mai e cineva cu dânşii?

— Da… un bărbat şi o femeie…

— Îi recunoşti?

Frantz tăcu un moment, apoi spuse:

— E Lucien… şi logodnica sa… îi văd…

— Nava se mişcă?

— Nu, e ancorată.

De ce nu pleacă?

— Fiindcă pe mare e furtună şi nici un pilot nu vrea să iasă din radă.

— Asta e tot ceea ce vroiam să ştiu, murmură Rocambole.

Apoi îşi trecu din nou amândouă mâinile pe fruntea maiorului:

— Trezeşte-te! îi zise.

Deodată, Frantz suspină, apoi deschise ochii şi se uită în jurul său cu privirea speriată a omului care nu-şi aduce aminte de nimic.

Maiorul Avatar se aşezase din nou pe scaun.

— Cum! zise Frantz recunoscându-l, dumneata eşti, maiorule?

— Da, eu.

— Cum de eşti aici şi ce caut eu?

— Dragul meu, răspunse Rocambole, caută să-ţi aminteşti ce s-a petrecut azi noapte, şi îţi voi completa amintirile.

— Oh! strigă deodată maiorul Hoff, da, ştiu… un om…

— Un om şi-a petrecut laţul de gât şi te-a strangulat… Ridică-te şi priveşte în oglindă semnul vânăt pe care-l ai în jurul gâtului.

— Mizerabilul! murmură Frantz pălind.

— Acest om, zise cu răceală Rocambole, este Ali-Remjeh, şeful Strangulatorilor, tatăl lui Lucien, şi prin urmare primul amant al lui milady.

Frantz se sculă speriat pe patul său.

— De unde ştii asta? strigă el.

— Aşteaptă… milady şi Ali-Remjeh au părăsit Parisul.

— Când? întrebă Frantz, înroşindu-se. Dar îi voi ajunge.

— Asta va fi uşor, căci ştiu unde sunt.

— Ştii?… Dar cum?…

— Dumneata mi-ai spus în somn. Scuză-mă că te-am hipnotizat.

Şi cum maiorul Hoff îl privea pe Rocambole cu spaimă, acesta din

urmă îi spuse:

— Dragul meu, fără mine erai îngropat, căci un doctor care a plecat de aici a constatat decesul dumitale.

Frantz nu-şi putu stăpâni un fior.

Rocambole adăugă:

— Ţi-am făcut deci un serviciu. Dar asta încă nu-i nimic… Căci nu depinde decât de dumneata spre a mă lua şi pe mine în goană după răpitorul dumitale şi după amanta dumitale, care nu te mai iubeşte. Ascultă-mă.

Şi Rocambole, care se sculase pentru un moment, se aşeză într-un fotoliu la căpătâiul maiorului Hoff.

Capitolul XXXI

Vanda locuia tot în casa de pe strada Marignan.

De cincisprezece zile această casă, cu aparenţă aristocratică şi liniştită, totuşi fusese martoră multor evenimente misterioase.

De mai multe ori noaptea la ora când Champs-Élysées devine pustiu, o birjă se oprea în faţa porţii.

Aici cobora un om.

Aici cobora o femeie.

Uneori, şi unul, şi celălalt.

În timpul zilei, vecinii zăreau adesea o femeie tânără, plimbându-se prin grădină.

Era Vanda.

Nu o dată, se vedea intrând şi ieşind un servitor bătrân, cu părul alb, având o statură de uriaş; acesta era Milon.

Nimeni nu bănuia că în acea casă se mai aflau şi alţi oaspeţi.

Totuşi, Moartea Bravilor, Noël, Marmouset şi Gipsy se aflau acolo şi nu se mişcau din casă.

Poate că Milon ar fi putut spune că sir James Niwely, şeful sugrumătorilor era închis în pivniţă şi aştepta în zadar ora liberării sale.

Această oră nu mai suna.

În fine, a doua seară după ce maiorul Avatar îl vizitase pe Lucien, Vanda auzi o cheie deschizând poarta. Era Rocambole care se întorcea. El se duse drept la odaia Vandei şi-i zise:

— Îţi comunic instrucţiunile mele.

— Cum, stăpâne, zise ea, pleci din nou?

— Da.

— Unde anume?

— Nu ştiu.

Ea îl privi cu mirare.

— Nu ştiu acum, zise el, dar voi şti peste două zile, Plec şi-l iau cu mine pe Milon, Moartea Bravilor şi pe Noël.

— Şi eu?

— Ţie îţi încredinţez să-i păzeşti pe Marmouset şi pe Gipsy.

— Şi cu englezul ce faci?

— ÎI iau cu mine.

Şi Rocambole sună clopoţelul.

Milon alergă.

— Să fi gata de plecare peste o oră, zise el.

— Cu dumneata, stăpâne?

— Da, răspunse Rocambole.

Apoi, adresându-se din nou Vandei:

— Ce mai face Gipsy?

— Cred că cel mult peste opt zile îşi va redobândi luciditatea. De altfel ea nu mă va mai părăsi. De când e aici petrece ore întregi ţinându-mă de mână şi privindu-mă în ochi.

— Marmouset şi-a pierdut deci influenţa?

— Oh! nu… se simte că ea îl iubeşte!…

— Dacă Marmouset e iubit de Gipsy, iar ea îşi va recăpăta raţiunea şi-l va lua de soţ, va putea spune că a avut un vis, zise Rocambole surâzând.

— Dar n-are încă milioanele.

— Mă duc să le caut.

Şi Rocambole scoase din buzunar un plic mare sigilat pe care i-l întinse Vandei.

— Ce e asta? întrebă ea.

— Ascultă bine. Dacă peste opt zile nu m-am reîntors, vei deschide această scrisoare.

— Bun. Şi?

— Şi pe urmă punct cu punct instrucţiunile cuprinse în el.

— Te voi asculta, stăpâne, zise Vanda cu nelinişte. Dar oare de ce să nu te reîntorci peste opt zile?

— Fiindcă mă voi îmbarca la Havre.

— Pentru Anglia?

— Nu ştiu… nu voi şti decât în momentul când voi fi la bord.

Vanda îşi plecă fruntea şi nu mai făcu nici o obiecţie.

Sir James, trântit la pământ de Milon cu câteva zile înainte, stătea legat în pivniţa casei.

De două ori pe zi i se ducea de mâncare.

După ce trecuse prin toate fazele terorii şi ale disperării, sfârşise prin a cădea în acea resemnată prostraţie, comună raselor fataliste ale Orientului.

Captivitatea lui dura de cincisprezece zile când, într-o seară, poarta închisorii sale se deschise şi intră Milon, paznicul lui obişnuit.

Dar Milon nu era singur.

Un om îl însoţea şi, la vederea acestuia sir James tresări.

El îl recunoscu pe Frantz, adică pe maiorul Hoff, servitorul devotat al lui milady.

Frantz scoase din buzunar o pungă plină cu aur pe care i-o întinse lui Milon zicându-i:

— Iată plata serviciilor tale.

Milon luă punga cu atâta grabă încât sir James crezu că într-adevăr fusese cumpărat de Frantz.

Apoi plecă, lăsând pe acesta din urmă cu sir James.

Baronul îl privi pe maiorul Hoff cu o explozie de bucurie.

— Dumneata aici! zise el în sfârşit.

— Da, zise maiorul Hoff, am venit să te eliberez.

— Să mă eliberezi!

— L-am corupt pe gardianul dumitale şi vei putea pleca de aici.

— Dar Rocambole?

— El lipseşte.

— Această casă e totuşi plină de oamenii lui.

— Te înşeli. Toată lumea a plecat. Milon i-a depărtat pe toţi.

— Ah!

În acelaşi timp, Frantz îl dezlegă pe sir James, adăugând:

— N-avem nici un minut de pierdut.

— Spre a ieşi de aici?

— Mai întâi, şi apoi pentru a părăsi Parisul.

Dacă vrei să fii liber, trebuie să-mi faci un jurământ.

— Care?

— Acela de a mi te supune timp de patruzeci şi opt de ore, oricât de stranii ţi s-ar părea dorinţele mele.

— Mă supun, răspunse sir James, care era însetat de libertate.

— Atunci, urmează-mă.

Şi Frantz îl târî pe sir James luând şi lumânarea pe care i-o lăsase Milon.

Ei se urcară în hol.

Casa era tăcută şi părea pustie.

La poartă staţiona un cupeu.

Frantz deschise uşa şi-i spuse lui sir James:

— Urcă!

— Dar unde mergem? întrebă baronul.

— La gară, să luăm trenul care pleacă la miezul nopţii din Paris şi ajunge la Havre la orele 6.

— Mergem la Havre? Dar, zise James cu un fulger de ură în privire, aş fi vrut totuşi să mă răzbun!…

— Pe cine?

— Pe Rocambole.

— Obiectul răzbunării se află acolo, răspunse Frantz.

Şi se urcă în cupeu lângă baron.

Acesta din urmă nu putea presupune că maiorul Hoff părăsise pentru totdeauna cauza lui milady şi avea într-însul o încredere oarbă.

Capitolul XXXII

Portul Havre avea o înfăţişare ciudată.

De opt zile nici o navă nu ieşise din radă, şi nici una n-a intrat.

E vânt şi furtună pe mare, iar piloţii refuză să-şi îndeplinească atribuţiile.

Navele joacă în port şi adesea chiar sunt spălate de valuri, ca şi cum s-ar afla în mijlocul mării.

Curioşii sunt foarte rari în port, căci vântul suflă cu violenţă şi pe uscat.

Totuşi, în cârciuma „Fille-Sauvage" din port, vreo treizeci de persoane examinează cu curiozitate prin geamuri un mic bric.

— Este bricul indian, zise un stăpân de echipaj, care şi-a restabilit cartierul de iarnă în acea cârciumă şi e ascultat de toţi ca un oracol, deoarece Mahorec este un vechi lup de mare, care a navigat prin toate părţile şi care nu mai are nimic de învăţat.

— Copiii mei, adăugă el, marea e aşa de rea, încât nici peste opt zile nu se va putea pleca; şi asta pare că pune beţe în roate bricului indian.

— De ce, Mahorec? întrebă un tânăr.

— Hm!… Eu ştiu sau mai bine zis, bănuiesc… dar asta îmi ajunge… căci nu priveşte pe nimeni.

— Mahorec, întrebă un alt matelot, l-ai văzut pe căpitanul bricului?

— Da, pe punte

— El nu coboară niciodată pe uscat?

— Niciodată.

— Şi nici secundul?

— Ba da, acesta a venit chiar azi de dimineaţă aici să caute provizii; dar nu se duce niciodată în oraş, aici îşi face toate târguielile.

— Se ştie câţi oameni sunt pe bord?

— Doisprezece marinari, un bucătar, un mecanic, un chirurg, secundul şi căpitanul, doi bărbaţi şi două femei, în total douăzeci şi două de persoane.

— Mahorec, zise un tânăr care tocmai intrase în cârciumă, pari bine informat.

Mahorec privi pe cel ce-i vorbea, pe care îl vedea pentru prima oară.

După aspect acesta din urmă se vedea a fi marinar şi între marinari se naşte repede încredere.

— Mă cunoşti? întrebă Mahorec.

Necunoscutul îi răspunse surâzând:

— De la Rochefort la Brest şi de la Lorient la Tulon, cine se poate

lăuda că e marinar, dacă nu l-a cunoscut pe moş Mahorec?

— Adevăr grăieşti băiete, zise Mahorec măgulit.

Şi, luându-şi halba de bere, se aşează la masa necunoscutului.

Apoi, luând un aer confidenţial îi zise pe şoptite:

— Toţi oamenii de aici sunt nişte brute care nu înţeleg nimic. De aceea e nevoie să le explic de ce vremea cea rea îl contrariază pe căpitan şi întreg echipajul bricului indian.

— Ai dreptate, zise acel om.

— He! He! continuă Mahorec, făcând cu ochiul, o fi pe bord o frumoasă schimbare? de contrabandă la adresa Angliei, care nu m-ar uimi de loc.

— Nici pe mine, moş Mahorec.

— Trebuie să-ţi spun că e mai mult de o lună de când bricul e la Havre.

— Adevărat?

— Secundul îl comanda. El vorbeşte limba la fel de bine ca mine şi ca dumneata.

Necunoscutul surâse.

— E un mulatru înalt, foarte bun băiat. În fiecare zi el şi cu mateloţii veneau pe uscat. Poate chiar guvernul le-a dat ajutor, sfătuindu-i pe oamenii din port spre a nu fi prea vigilenţi.

— Crezi?

Mahorec continuă:

— Am totdeauna în minte ideea că vom avea un război crâncen cu Anglia.

— Atunci, după ideea dumitale, acest bric ar putea fi un corsar?

— Se poate. Dovadă e căpitanul pe care nimeni nu-l cunoaşte şi nu l-a văzut niciodată la bord, şi care a sosit din Paris.

— Când?

— Acum trei zile: se pare că e foarte supărat de vremea asta rea.

— Deci, nimeni nu l-a văzut pe căpitan în oraş?

— Nu, dar secundul mi-a spus că este un indian care îi urăşte de moarte pe englezi şi pe care guvernul francez îl apără.

Necunoscutul îi mai puse câteva întrebări lui Mahorec, dar în zadar, căci acesta din urmă spusese tot ce ştia.

Alţi mateloţi intrară în cârciumă şi necunoscutul se despărţi de Mahorec fără să-şi spună numele.

Trecu ziua.

Spre seară cârciuma se goli. Unii se duseră să se culce la bordul navelor lor, alţii o porniră pe străzile întortocheate din port.

Seara necunoscutul se întoarse şi ceru de mâncare.

Fata cârciumarului îi spuse:

— Ţi-ar plăcea să mănânci în societate?

— Desigur, răspunse el, fără ca întrebarea să-l mire.

— Vrei să mănânci cu secundul bricului indian?

— Nu cer altceva. Unde se află?

— Sus în cabină.

Necunoscutul urcă scara şi pătrunse în cabină, unde, într-adevăr, un om se afla la masă.

La vederea noului venit, acest om se sculă şi-l salută cu tot respectul datorat unui superior.

— Ei bine? întrebă necunoscutul, închizând uşa.

— Totul e pus la punct.

— Oamenii noştri sunt pe bord?

— Da.

N-au fost recunoscuţi.

— Nici unul. Milady a trecut de trei ori pe lângă Frantz, care fuma pe punte, şi nici nu l-a privit.

— Şi Milon?

— Are o faţă bronzată şi şi-a vopsit părul negru.

— Răspunzi de restul echipajului?

— Ca de mine însumi.

— Noël, zise necunoscutul, care avea cercei în urechi, tu eşti un băiat inteligent.

— Stăpâne, răspunse secundul bricului indian, n-am stat zece ani la Toulon fără să devin puţin marinar.

— Plecăm mâine?

— Marea e rea. Da asta e tot una.

— Şi apoi furtuna mă cunoaşte pe mine, zise omul cu cercei, care nu era altul decât Rocambole.

Noël, căci dânsul era secundul bricului indian, surâse şi zise:

— Când te gândeşti că Ali-Remjeh n-aşteaptă decât un singur lucru pentru a putea pleca.

— Ce anume, un pilot?

— Da.

— Ei bine! Mâine îl va avea.

Şi Rocambole se aşeză la masă.

Capitolul XXXIII

E noapte, vântul continuă să bată cu putere şi cheiurile portului sunt pustii.

Totuşi, pe bordul navei numită bricul indian, doi oameni vorbesc pe şoptite, culcaţi unul lângă altul, la cârmă.

Aceşti doi oameni sunt Noël şi Milon.

Amândoi ar putea să intre în prăvălia vânzătorului de fructe din strada Vert-Bois, dar ei n-ar fi recunoscuţi.

Milon a devenit un mulatru desăvârşit.

Faţa bronzată îi stă de minune unui om ca dânsul, de o statură herculeană.

Noël a devenit un adevărat anglo-indian, de rasă roşie. Chiar Ali-Remjeh s-a înşelat.

Cum s-au săvârşit toate aceste minuni şi cum a devenit Noël secundul unui vas indian?

Tocmai asta îi explica Milon în acel moment.

— Ascultă bine, îi zise Noël.

— Ascult, răspunse Milon. Stăpânul şi cu tine aţi plecat în Anglia, acum trei săptămâni.

— A doua zi după ce stăpânul a scăpat din carierele de la Pantin…

— Şi unde a fost salvat de Marmouset?

— Da.

— Dar ce a căutat la Londra?

— S-a dus să vadă pe şeful Amiralităţii, ceea ce e acelaşi lucru cu ministrul marinei.

— Bine, zise Milon. Şi apoi?

— Atunci el i-a spus lordului: Aţi oferit un premiu aceluia care vă va preda pe Ali-Remjeh, şeful suprem al sugrumătorilor. Da, i-a răspuns lordul. Dă-mi acel premiu, i-a răspuns stăpânul.

— Dar?… răspunse Milon uimit..

— Aşteaptă!… Stăpânul i-a povestit lordului o sumă de lucruri relative la sugrumători, şi se pare că s-a avut o mare încredere într-însul, căci i s-au dat depline puteri.

I s-au pus la dispoziţie oameni şi bani, iar de la Brighton am venit drept aici.

— Toate astea nu-mi spun…

— Dar ascultă. Până acum, nu poţi pricepe… i s-au dat stăpânului, pe când se afla la Londra, o mulţime de informaţii. Astfel, de exemplu, că o navă sub pavilion englez, cu un echipaj indian, va veni la Havre, sub comanda unui căpitan secund, dar cu misiunea de a lua pe bordul său, cu destinaţia New-York, un căpitan.

— Şi acest căpitan e acela care a sosit alaltăieri dimineaţa? întrebă Milon.

— Da. Numai că, după cum vezi el are societate şi călătoreşte în

familie.

— Dar, reluă Milon, cu toate astea, nu mi-ai spus cum ai luat locul secundului, şi noi, oamenii lui Rocambole, locul echipajului.

— Asta e foarte simplu, zise Noël.

— Cum asta?

— Îţi aduci aminte de Gurhi?

— Da.

— Şi de sir George Stowe?

— Da.

Gurhi îl iniţiase pe stăpân în bună măsură în secretele sugrumătorilor.

— Bun!

— Sir George Stowe a completat opera, însă, sir George Stowe, deposedat de puterea sa la Londra, a jurat o ură de moarte lui Ali-Remjeh şi lui sir James Niwely.

— Ştiu asta.

— El a devenit sclavul lui Rocambole şi îl va servi până la moarte. Mai trebuie să-ţi spun că sir George Stowe, deposedat de către sir James de autoritatea sa, a rămas totuşi şeful aparent al sugrumătorilor din Londra. El are însemnele care-l indică pe comandant. Când am sosit la Londra, stăpânul i-a trimis o telegramă lui sir George Stowe. Acesta a sosit în aceeaşi seară. El s-a dus la bordul bricului indian şi a fost recunoscut. Secundul l-a primit cu mult respect. Ah! se întrerupse Noël, uitam să-ţi spun un lucru…

— Care?

— Că Ali-Remjeh, care a părăsit India de mai multe luni, îi scrisese lui sir George Stowe spre a-i da ordine.. Sir George Stowe fiind înlocuit de sir James, ordinele sosite, la Londra i-au fost expediate acestuia din urmă. Dar pentru că sir James se afla în mâinile noastre, ordinele au fost primite de Rocambole.

— Bun! zise Milon, încep să pricep.

— Sir George Stowe, continuă Noël, după ce a vorbit cu secundul, a fost convins că el nu l-a văzut niciodată pe Ali-Remjeh, şi că el nu cunoştea la Calcutta, de unde venea vasul, decât pe sugrumătorii subalterni. El i-a dat ordin să pornească în cursul nopţii cu şalupa pe urmele bricului, şi să ia comanda ambarcaţiunii. Marea era deja agitată, dar totuşi se putea naviga. Şalupa îi avea la bord pe secund şi opt oameni de echipaj. Ceilalţi patru rămăseseră la bordul bricului, în cală. Sir George Stowe avea depline puteri de la Ali-Remjeh, şeful suprem; secundul nu putea decât să se supună. Destinaţia era necunoscută. Şalupa a luat drumul spre Fecamp. Vântul era puternic, marea agitată, dar şalupa înainta. Din ordinul lui sir George Stowe, şalupa s-a apropiat de un bric, ce se afla pe mare. Vasul aflat sub pavilion englez, văzând şalupa, a lansat o ambarcaţie pe mare.

Şalupele au acostat. Aceea a bricului era plină de mateloţi englezi, care s-au aruncat asupra indienilor, i-au legat, împreună cu secundul, şi i-au dus la bordul navei lor. Sir George Stowe a rămas în şalupă, cu doi mateloţi ai navei engleze: unul era Moartea Bravilor, celălalt…

— Erai tu? întrebă Milon.

— Da. Ne-am reîntors la Havre, în timp ce bricul englez, care fusese trimis de amiralitatea engleză în urma cererii lui Rocambole, îl ducea pe secund şi pe cei opt oameni ai echipajului indian. La Havre am recrutat echipajul meu. Am revenit noaptea la bordul bricului: cei patru oameni, rămaşi din fostul echipaj au fost puşi în fiare şi aruncaţi în fundul vasului. Şi iată cum, termină Noël, Ali-Remjeh, care se crede pe teren propriu, se află pe terenul neutru.

— În fine, când plecăm?

— Mâine.

— Şi Rocambole vine cu noi?

— El e pilotul, care a venit azi de dimineaţă la bord.

— Numai stăpânul e în stare să se metamorfozeze astfel, murmură Milon. Nici nu l-am recunoscut.

— Tăcere! zise Noël. Şi făcu semn spre Milon. O formă neagră apăruse.

Capitolul XXXIV

Noël şi Milon rămaseră nemişcaţi. Noaptea era întunecoasă, vântul bătea. Forma neagră, care apăruse, fu curând întâmpinată de o altă formă.

Noël, care avea privirea pătrunzătoare şi dobândise capacitatea de a vedea distinct în întuneric, îl recunoscu pe Ali-Remjeh în cea dinţii umbră şi pe milady în cea de a doua. Aceasta din urmă îl luă de braţ pe Ali-Remjeh şi amândoi se îndreptară spre prora.

Ei erau în acel loc la o distanţă destul de mare de Milon şi Noël, pentru ca aceştia, chiar şi pe timp liniştit, să poată auzi ceea ce-şi vorbeau.

Dar cum vântul bătea dinspre prora, convorbirea lor ajunse până la cei doi falşi indieni.

Milady spunea:

— Crezi dar, iubitul meu, că vom putea pleca?

— Da.

— Marea e totuşi foarte rea.

— Pilotul care a urcat la bord astă seară pretinde că vom găsi un timp mai prielnic.

— Ah! murmură milady, sunt nerăbdătoare să plecăm.

— Te temi aşa de mult de acel om?

— Mă înfior gândindu-mă la dânsul.

Ali-Remjeh o cuprinse în braţele sale pe milady şi zise:

— Scumpă prietenă, încă câteva ore şi orice pericol a dispărut. Nu-l avem cu noi pe iubitul nostru copil şi logodnica sa?

— Oh! copii binecuvântaţi, murmură milady cu emoţie, ei sunt gata să ne urmeze până la capătul lumii!

— Şi sărmanul bătrân, care din dragoste pentru fiica sa se expatriază la vârsta lui! zise Ali-Remjeh.

Milady păstră un moment tăcerea.

— Eşti sigur de cei doi oameni pe care i-ai lăsat la Paris? zise ea în fine.

— Ca de mine însumi.

— Vor putea ei, cu semnăturile noastre, să retragă enormele sume de bani depuse la casa David-Humphry?

— Fără îndoială.

— Şi le vor aduce la New York.

— Îţi jur, aceşti oameni sunt sclavii noştri.

Milady se uita la cer, care începuse să se lumineze.

— Peste două ore, zise Ali-Remjeh, vom părăsi Havre.

„Peste două ore, se gândi milady, cu bucurie, nu mai avem de ce să ne temem de Rocambole.” Apoi zise cu glas tare:

— Ah! dacă ai şti cât am suferit în aceste trei zile. Mi se părea că acest om care a salvat-o pe Gipsy, a dat de urma noastră. Fiecare barcă ce pornea din port mi se părea că-l aduce pe el. La fiecare om, care apărea pe chei, eram gata să strig: „El e!”

— Nebuno! zise indianul, ai pierdut încrederea pe care o aveai în mine? Nu mai sunt tot Ali-Remjeh?

Milady nu răspunse.

Presimţirile cele mai teribile o chinuiau.

Ali-Remjeh reluă:

— L-am anunţat pe Lucien că bricul va ridica ancora la ziuă. El vrea să fie pe punte când vom pleca, spre a spune un ultim adio Franţei.

— Ei bine? zise milady, mă duc la dânsul. Am văzut lumină sub uşa cabinei sale. Desigur, el nu doarme.

Şi milady plecă.

Într-adevăr, Lucien veghea.

Singur, visător şi melancolic, tânărul stătea pe jumătate culcat, cu capul rezemat de una din mâinile sale.

„Ciudat destin mai am, murmură el. Am încercat douăzeci de ani pentru a găsi o familie, şi în ziua în care o găsesc, ea e proscrisă, şi dacă tatăl meu vrea să-şi păstreze capul pe umeri, trebuie să pună între Europa şi dânsul lărgimea oceanului; şi dacă nu vreau să mă despart pentru totdeauna de dânsul şi de mama mea, trebuie ca şi eu să mă expatriez şi să părăsesc această scumpă Franţă, unde mi-am petrecut copilăria.”

Milady intră.

Lucien o cuprinse în braţele sale.

— Ei bine, mamă, plecăm?

— Peste o oră, copilul meu, răspunse ea cu emoţie.

— O oră… zise Lucien.

Şi vocea lui se schimbă puţin.

— Scumpul meu copil, reluă ea, dacă eziţi să faci această călătorie lungă, mai e timp… Să ne despărţim… întoarce-te la Paris cu logodnica ta…

— Mamă, zise Lucien cu tărie, datoria mea este să vă urmez şi această datorie îmi este dictată de inima mea. Marie mi-a spus ieri că oriunde voi fi, ea va trăi fericită… Ce-mi trebuie mai mult? Iubesc destul Parisul spre a nu-l uita, dar nu-l voi regreta.

— Fie aşa cum spui, murmură milady, cu o bucurie pe care nu o putu ascunde.

În acest moment bricul imobil oscilă uşor şi un zgomot oarecare se făcu pe punte.

— Încep pregătirile.

— Să urcăm, zise Lucien, vreau să văd pentru ultima oară pământul Franţei.

*
* *

După o oră începu să se lumineze de ziuă şi bricul indian îşi ridică ancorele.

Un om se urcă pe puntea de comandă. Acest om era marinarul, cu cercei, care făcuse cunoştinţă cu Mahorec la cârciuma „Fille-Sauvage”.

El comanda cu o voce plină şi sonoră, în limba engleză, şi această voce ajungea până la chei, care începuse să se umple de curioşi, nerăbdători să vadă un vas pornind pe un asemenea timp, căci furtuna nu se liniştise.

Mahorec, bătrânul lup de mare, se afla printre dânşii cu luneta în mână.

— Ah! drace! strigă el deodată, asta e nostim!

— Ce?

— Omul meu de ieri serveşte drept pilot. Frumos m-a păcălit el.

Bricul îşi făcu drum printre celelalte nave şi în curând ieşi afară din chei.

El se clătină în toate părţile, ca o coajă de nucă.

Liniştit, nepăsător, stăpânind furtuna, pilotul comanda; şi acest pilot, Noël, îi spusese lui Milon, era Rocambole.

Capitolul XXXV

Când furtuna domneşte pe Canalul Mânecii, nu găseşti o altă mare mai agitată.

Nava se mişcă în zadar, fără a înainta, şi numai un bun pilot o poate conduce în siguranţă.

Erau cincisprezece ore de când bricul indian ieşise din portul Havre.

Din când în când, catargele trosneau sub bătaia vântului. Pilotul nu-şi părăsise deloc postul său şi vocea lui domina uraganul.

Întunericul era foarte dens şi ploua torenţial.

Milady se afla în cabina tinerei fete, care avea să devină soţia lui Lucien.

Marie Berthoud şi tatăl său se aflau în ghearele răului de mare. Milady şi Lucien îi îngrijeau: Lucien, temător, milady neliniştită de cele mai negre presimţiri.

Oare nava nu se va sfărâma, oare n-a expus viata copilului ei pentru a salva averea pe care i-o rezervase?

În plus, o vagă spaimă pe care ea n-a destăinuit-o nici lui Ali-Remjeh o cuprinse încă de la plecare; i se părea că indienii pe care Ali-Remjeh îi credea sclavii săi, nu i se vor supune; i s-a părut, chiar că surprinde între ei semne de înţelegere de prost augur.

Pilotul mai ales, a cărui voce domina furtuna, îi inspira o mare spaimă.

Ali-Remjeh n-a părăsit puntea în vreme ce pilotul dădea comenzi.

Cu toate acestea, în cele din urmă, şeful sugrumătorilor, surprins de o mare sete, coborî în cabină să bea un pahar de rom.

Milady veni lângă dânsul.

Palidă, obosită, se aruncă de gâtul lui Ali-Remjeh, zicând cu spaimă:

— Doamne! Nu vom naufragia?….

— Nu, răspunse Ali-Remjeh, marea se linişteşte încetul cu încetul. Peste o oră vom fi afară de orice pericol. Trebuie să te culci, Ellen, trebuie să te odihneşti puţin. Mâine, la deşteptare, vei vedea soarele strălucind peste valurile mării.

Ali-Remjeh luă locul lui milady lângă cei doi bolnavi, şi milady se închise în cabină, încercând să doarmă.

Ali-Remjeh tresări şi recunoscu în acel pretins căpitan indian un om de rasă albă.

„Sunt trădat!” murmură el.

Un moment puse mâna pe revolverul său, gata să tragă foc. Dar Ali-Remjeh era un om deştept şi cu mult sânge rece.

Cum a luat acest om locul secundului venit din Calcutta? Şi dacă aşa stau lucrurile nu se află tot echipajul la ordinele sale?

Ali-Remjeh îşi puse revolverul la loc şi se depărtă, fără ca Noël să-l

zărească.

Un singur om l-a văzut pe Ali-Remjeh şi a ghicit, poate, ceea ce se petrece într-însul.

Acest om era pilotul, care nu se sculase de la locul său.

Indianul părăsi din nou puntea şi coborî în interiorul navei.

Oamenii închişi nu erau cei din fostul echipaj?

După ce-i va elibera, Ali-Remjeh va vedea ce are de făcut.

El coborî în cală.

Acolo gemetele erau distincte.

Ali-Remjeh se îndreptă spre uşa închisorii cu o lanternă în mână. Dar uşa era închisă.

Şi pe când şeful Strangulatorilor se uita în jurul său spre a găsi ceva cu care să spargă uşa, un om apăru în faţa lui.

Ali-Remjeh se dădu înapoi, scoţând un ţipăt, ca şi cum ar fi văzut un om mort ieşind din mormântul său.

Capitolul XXXVI

Omul care apăruse deodată în faţa lui Ali-Remjeh era maiorul Hoff. Adică Frantz, pe care teribilul laţ îl răsturnase mort pe parchetul apartamentului lui milady de la Grand-Hotel.

Înainte de a deveni şeful suprem al misterioasei asociaţii a thugilor, Ali-Remjeh fusese un simplu Sugrumător.

În această calitate, niciodată nu-şi greşise lovitura; niciodată un om asupra căruia aruncase laţul nu se mai sculase.

Apoi, admiţând contrariul, presupunând că Frantz nu era mort, cum de se afla pe vas?

De aceea, oricât de tare era Ali-Remjeh, fu cuprins un moment de o spaimă superstiţioasă, ceea ce-l făcu să dea înapoi, convins că avea înaintea sa fantoma victimei sale.

Facultatea morţilor de a ieşi din mormintele lor se afla în numărul primelor credinţe indiene.

— Înapoi, fantomă, strigă Ali-Remjeh, dându-se de-a-ndăratelea până lângă perete.

Dar Frantz făcu un pas spre dânsul.

Ali-Remjeh avea un revolver şi un pumnal în buzunar. Dar era atât de convins că în faţa lui avea umbra lui Frantz, încât nu se gândi să facă uz de armele sale.

Văzând aceasta, Frantz se repezi la dânsul, scoţând în acelaşi timp o şuierătură.

Şi pe când îl înhăţa pe indian de gât, doi oameni veniră în ajutorul lui Frantz.

Aceşti doi oameni erau Milon şi Moartea Bravilor. Toate, acestea se petrecură aşa de repede, atât de brusc, încât Ali-Remjeh, revenit din eroarea lui superstiţioasă, n-avu timpul să se apere.

El fu răsturnat la pământ, Milon îi puse un genunchi pe piept, iar Frantz, luându-i revolverul, îl îndreptă asupră-i, spunându-i:

— La cel mai mic ţipăt pe care-l vei scoate, frumosule răpitor de femei, am ordinul să te împuşc.

Frantz era cel mai tare, cel puţin pentru moment. Ali-Remjeh se resemnă cu firea flegmatică a oamenilor din rasa sa.

— Milon, spuse Frantz, ţine-l sub genunchi: dar nu-i pune mâna pe gură. I-am interzis să ţipe, dar dacă vrea să vorbească cu mine şi să mă întrebe lucruri care îl pot interesa, nu văd nici un inconvenient.

Ali-Remjeh se uită la maior şi-i zise:

— Ah! Deci n-ai murit?

— Nu, răspunse Frantz.

— Şi primeşti ordine care mă privesc?

— De la un om care comandă aici?

— Da.

— Poate…

— De la secund?

— Nu, zise Frantz râzând, de la pilot.

Ali-Remjeh tresări.

Şi cum gemetele se auzeau venind din cală, Ali-Remjeh fără voia lui, întoarse capul.

— Ah! zise Frantz, te miră, nu-i aşa?

— Trădătorule, zise Ali-Remjeh, încep să ghicesc. Tu şi ai tăi aţi pus mâna pe nava mea.

— Aşa e.

— Şi tovarăşii mei, mateloţii mei, cei care-mi erau devotaţi, aceia sunt închişi acolo?

— Da.

— Dar indianul e răbdător, continuă Ali-Remjeh. Ei vor sparge în cele din urmă uşa.

— Crezi? întrebă batjocoritor maiorul.

— Ei vor veni în ajutorul meu.

— Şi ne vei ucide? zise Frantz în derâdere.

Ali-Remjeh nu răspunse, dar ochii îi străluciră plini de ură.

Frantz reluă:

— Din nenorocire, numărul tovarăşilor tăi e mult mai mic decât presupui. Câţi mateloţi aveai?

— Doisprezece, zise Ali-Remjeh.

— Nu ţi-au mai rămas decât patru.

— Mizerabililor! zise Ali-Remjeh, i-aţi aruncat pe ceilalţi în mare?

— Nu, au fost conduşi la bordul unei nave engleze.

Indianul se înfioră.

— Ei se află acum în Anglia, continuă Frantz, unde mergem şi noi, şi unde mi s-a făgăduit graţia în schimbul mărturiilor mele.

Un geamăt de furie ieşi din pieptul lui Ali-Remjeh.

— Bagă de seamă, zise Frantz, am ordine precise.

— Cum se numeşte mizerabilul căruia i te supui? strigă indianul.

— Îţi va spune el însuşi.

Pe când Frantz pronunţa aceste cuvinte, apăru un nou personaj, în care Ali-Remjeh îl recunoscu pe pilot. Acesta îi lăsase comanda lui Noël

— Vrei să ştii cine sunt, Ali-Remjeh? zise el. Pentru milady, mă cheamă maiorul Avatar, pentru tine mă numesc Rocambole.

În acelaşi timp îi făcu semn lui Milon, care ridică genunchiul de pe pieptul indianului.

— Scoală-te, Ali-Remjeh, zise el.

Indianul nu mai avea revolverul, dar mai avea pumnalul.

Punând mâna pe el, se gândi un moment să opună acestor oameni o rezistenţă disperată.

Rocambole dădu din umeri şi îi spuse surâzând:

— Ia seama, căci te joci cu viaţa fiului tău.

În vocea lui era atâta hotărâre, încât Ali-Remjeh se înfioră şi scăpă pumnalul din mână.

— Ali-Remjeh, continuă Rocambole, milady şi cu tine aţi furat o avere, care aparţine unei femei ce se află sub protecţia mea. Nici tu, nici dânsa, nu vreţi să înapoiaţi această avere?

— Niciodată, zise indianul cu energie.

— Atunci a trebuit să iau o hotărâre care mă va pune în posesia unei sume aproape echivalente.

Cu toată spaima şi furia sa, Ali-Remjeh nu se putu opri să-l privească pe Rocambole cu curiozitate.

— Am hotărât să câştig premiul de două sute de mii livre sterline pe care îl oferă amiralitatea engleză aceluia care-l va preda pe Ali-Remjeh şi pe ai săi.

Ali-Remjeh deveni foarte palid.

— Haide! ordonă Rocambole, puneţi pe acest om în fiare şi duceţi-l unde e închis sir James Niwely.

Şi pe când se executa acest ordin, nu fără o rezistenţă disperată din partea lui Ali-Remjeh, Rocambole se urcă din nou pe punte.

Capitolul XXXVII

Când Ali-Remjeh ieşise din cabină, o lăsase pe milady îngrijorată de gemetele confuze care păreau că vin din fundul vasului.

Odinioară, în urmă cu douăzeci de ani, entuziasta miss Ellen ar fi dat din umeri dacă i s-ar fi spus că cineva îl putea învinge pe acela în care ea avea o încredere oarbă, pe Ali-Remjeh.

Acum însă ea pierduse această credinţă.

Indianul îmbătrânise.

El mai păstra încă firea sa sălbatică; dar milady surprinsese la dânsul mii de ezitări. Şi milady se temea.

Totuşi nu ieşi din cabină îndată. Ba chiar aşteptă o oră întreagă. Ea tot credea ca Ali-Remjeh se va întoarce.

Dar acesta nu revenea.

Milady se hotărî să se urce pe punte.

Furtuna se liniştise puţin câte puţin, şi la orizont norii se depărtau. Ziua nu era departe.

Echipajul era tot la postul său.

Numai pilotul îşi părăsise locul.

Unde era dânsul?

Milady îl căută în zadar cu privirea şi pe el, şi pe Ali-Remjeh.

Dar nici unul, nici celălalt nu erau pe punte.

Milady se gândi că Ali-Remjeh coborâse în interiorul navei şi că se înapoiase probabil prin altă parte în cabină.

De aceea porni într-acolo.

Uşa era întredeschisă. Un om se afla înăuntru, cu spatele la uşă.

Milady crezu că era Ali-Remjeh.

Ea intră şi închise uşa.

Omul întoarse capul.

Milady se dădu înapoi speriată.

Acel om era pilotul..

Iar în acest pilot, milady îl recunoscu pe teribilul ei adversar, pe maiorul Avatar.

— Te aşteptam, doamnă, îi zise cu răceală Rocambole.

Şi-i dădu un scaun.

— Dumneata! Dumneata! murmură milady cu o spaimă crescândă.

— Doamnă, zise Rocambole, binevoieşte să te liniştеşti şi să faci apel la toată prezenţa de spirit, căci îţi jur că ai cea mai mare nevoie de asta.

Şi cum ea continua să se uite la dânsul înspăimântată, el urmă:

— Milady, te prevenisem, totuşi, la Paris şi n-ai ţinut cont de vorbele mele. Sau mai bine zis aţi crezut că puteţi să scăpaţi; dumneata şi complicele dumitale, indianul Ali-Remjeh, aţi părăsit Parisul, în toiul nopţii, luându-l pe fiul vostru, pe logodnica şi pe tatăl logodnicei lui.

Milady îşi aplecă fruntea sub privirea dominatoare a acestui om, dar ea nu luase loc pe scaunul oferit de dânsul.

— Pentru ca să pricepi, doamnă, gravitatea situaţiei, reluă Rocambole, lasă-mă să-ţi spun în câteva cuvinte ce s-a petrecut.

Ea îl privi şi începu încetul cu încetul să-şi recapete sângele ei rece.

— Te afli, continuă Rocambole, pe bordul unei nave venită anume din India, spre a-l lua pe Ali-Remjeh şi a-l duce în America. Această navă a intrat în portul Havre cu un echipaj devotat. Un om a venit la

bord înaintea dumneavoastră cu douăzeci şi patru de ore; acest om era sir George Stowe, până ieri fanaticul servitor al lui Ali-Remjeh, dar inamicul lui de moarte astăzi. Iar mateloţii indieni i s-au supus. Din doisprezece oameni ai echipajului, opt au coborât într-o şalupă din ordinul lui sir George Stowe. Şalupa a ieşit în mare şi s-a apropiat de o navă engleză. Cei opt oameni ai echipajului, recunoscuţi ca sugrumători, sunt astăzi în mâinile Amiralităţii. Ceilalţi patru, care rămăseseră să păzească nava, au fost puşi în fiare şi aruncaţi în fundul calei. Nu le-ai auzit până acum ţipetele? Acum e de prisos să-ţi mai spun că nu mai e decât un singur căpitan, şi acesta sunt eu şi un echipaj care mi se supune. E zadarnic de asemenea, să-ţi spun că bricul a pornit spre Anglia.

— Ah! zise milady înfiorându-se.

— Şi că îmi voi ţine făgăduiala făcută Amiralităţii, predându-l pe Ali-Remjeh, şeful sugrumătorilor din India, pe sir James Niwely, locotenentul său, pe miss Ellen complice la asasinatul comandorului Perkins şi a lui miss Anna, fiica sa.

Milady era palidă ca o statuie.

— Oh! strigă ea deodată, te lauzi, poate, domnule, dumneata nu ştii ce fel de om este Ali-Remjeh.

Un surâs flutură pe buzele lui Rocambole.

— Te asigur, continuă milady, că Ali-Remjeh vă va ţine piept tuturor şi vă desfid în numele lui

— Doamnă, zise Rocambole liniştit, te amăgeşti singură.

— Eu?

— În acest moment, Ali-Remjeh, pus în fiare, e culcat în fundul calei, alături de tovarăşii săi.

Milady scoase un ţipăt.

Apoi, privind fix pe Rocambole, zise deîndată:

— Oh! Asta e cu neputinţă! Minţi!

Rocambole se sculă, deschise uşa şi zise:

— Maiorule, vino şi confirmă lui milady că îi spun adevărul!

Şi milady, îngrozită, avu tendinţa să fugă.

La aceste cuvinte intră un om.

Acest om era Frantz, pe care şi dânsa îl văzuse mort. Frantz intrând, închisese uşa. Milady, disperată, căzu în genunchi.

Omul care îi cunoştea crimele, omul pe care ea îl iubise, pe care îl trădase, nu venea s-o ucidă. Ea îşi împreună mâinile şi-i ceru iertare; Frantz începu să râdă.

— Doamnă, nu pot să-ţi dau nici un ajutor. Nu eu sunt stăpân aici, şi soarta dumitale nu e în mâinile mele; m-ai părăsit pentru Ali-Remjeh, care n-a ştiut să te apere. Eu m-am mărginit să devin sclavul inamicilor dumitale şi, ceea ce dânşii îmi vor comanda, aşa voi face.

Milady, în culmea spaimei, privea rând pe rând la Rocambole şi la

maiorul Hoff, părând că se întreabă ce va deveni în mâinile lor.

Rocambole zise, după un moment de tăcere:

— Îţi oferisem mijlocul de a te salva, doamnă, de a avea o viaţă liniştită şi fericită, dacă îţi vor permite remuşcările, lângă fiul dumitale şi lângă tânăra lui soţie, şi n-ai ascultat de sfaturile mele.

Milady îşi regăsi deodată energia.

— Vrei să-l despoi pe fiul meu! strigă ea.

— De o avere care nu-i aparţine, zise cu răceală Rocambole.

— Niciodată! zise ea cu putere. Nimeni nu ştie unde e această avere şi nimeni nu va şti…

— Te înşeli, milady, zise Frantz, eu ştiu unde se află.

— Tu! Tu! exclamă ea cu furie.

— N-am trăit douăzeci de ani cu dumneata, răspunse maiorul Hoff, fără să-ţi fi pătruns toate tainele.

— Şi tu ştii, mizerabile?…

— Ştiu că va fi de ajuns să prezint unui magistrat, pe nume sir John Mac-Ferson, care locuieşte la Edinburg, un medalion pe care îl porţi întotdeauna la gât, pentru a remite purtătorului titlurile de proprietate ale acestei averi prefăcută în monedă, care se află la casa de bancă David-Humphry et C-ie.

S-ar fi zis că e o tigroaică căzută în cursă.

Milady îi privea pe rând pe aceşti doi oameni în puterea cărora se afla.

— Fiul meu! murmură ea, fiul meu!

— Vorbeşte încet, doamnă, îi spuse Rocambole, căci fiul dumitale e aproape şi ar putea să ne audă şi atunci…

— Atunci? întrebă ea ameninţător.

— Atunci, vom fi siliţi să-i spunem adevărul.

— El nu te va crede!

— Se poate, zise Rocambole, dar peste opt luni, când vei fi judecată de o curte militară împreună cu complicii dumitale, sugrumătorii, şi vei fi spânzurată în faţa închisorii din Newgate, fiul dumitale va trebui să se convingă că i-am spus adevărul.

Aceste ultime cuvinte o înspăimântară pe milady.

— Oh! zise ea, căzând în genunchi în faţa lui Rocambole, eşti fără milă, domnule.

— Nu, milady, răspunse Rocambole cu o voce gravă, am o misiune de îndeplinit.

— Misiunea de a-l despuia pe fiul meu, nu-i aşa?

— Milady, reluă Rocambole, timpul e preţios; peste câteva ore ne vom apropia de coastele Angliei şi va fi prea târziu.

— Ce însemnează asta? întrebă ea, privindu-l cu spaimă.

— Dacă tac, dacă îţi las dragostea şi veneraţia copilului dumitale; dacă din această avere imensă pe care trebuia să ţi-o iau, îţi las câteva

sute de mii de franci.

— Vei face asta? zise ea cu bucurie.

— E un drept pe care nu-l am; dar am convingerea că cei cărora trebuie să le înapoiez averea furată mă vor aproba.

— Apoi? zise ea, apoi?

— Iată condiţiile mele, reluă Rocambole.

— Îmi vei da medalionul.

— Apoi? mai întrebă dânsa.

— În ziua când ne vom apropia de coastă, o şalupă va porni pe uscat. Vei coborî în ea dumneata, fiul dumitale, logodnica sa, tatăl logodnicei sale şi credinciosul meu Milon, care va fi purtătorul medalionului. Milon va avea ordinul de a vă conduce în Anglia, şi de a nu vă părăsi nici un singur pas, până în momentul când vă veţi îmbarca din nou pentru Franţa, unde te vei înapoia cu fiul dumitale. Cu fiul dumitale, care va continua să iubească şi să venereze pe mama lui şi care nu va şti nimic din trecut.

— Dar, strigă milady, ezitând încă, dacă îţi dau medalionul?

— Milon se va servi de dânsul spre a cere averea ţigăncii Gipsy, şi din această avere, când se va reîntoarce la Paris, îţi va da un milion.

Milady îşi aplecă fruntea.

Încă un moment ea se luptă strângând în mâini medalionul ce-l avea la gât.

Dar Rocambole puse capăt ezitărilor, rostind aceste cuvinte:

— Preferi deci să fi spânzurată şi să mori blestemată de fiul dumitale?

Ea scoase un ultim ţipăt şi smulse de la gât medalionul care era legat cu un şiret de mătase.

Apoi îl aruncă pe masă, întorcând capul şi suspinând.

Rocambole luă medalionul şi murmură.

— În fine!

Dar deodată milady păru că iese dintr-un vis oribil, îl privi şi-i zise;

— Şi Ali-Remjeh?

— Nu-l vei mai revedea niciodată

— Niciodată?

— Am făgăduit să-l predau.

— Angliei?

— Ah! zise surâzând Rocambole, acum când ai devenit cuminte, nu-l voi mai conduce în Anglia.

— Dar unde? întrebă milady îngrijorată.

— La Calcutta. Vice-regele, guvernator al Indiilor, va fi încântat să-l revadă.

Milady tremura din tot corpul.

Rocambole se întoarse spre Frantz.

— Maiorule, zise el, suntem la două mile de coastă, dacă

instrumentele mele nu mă înşeală. Urcă-te pe punte şi spune-i secundului meu să pregătească şalupa. Frantz se supuse şi ieşi din cabină.

— Dar cum, mai spuse milady, îl vei despărţi pe fiul meu de tatăl său?

El surâse şi replică:

— Vei vedea, totul e prevăzut…

Milady îşi aplecă fruntea şi două lacrimi străluciră în ochii ei.

Capitolul XXXVIII

Se lansă o şalupă pe mare.

Rocambole spusese adevărul. Coastele engleze se zăreau deja în ceaţa transparentă a dimineţii, căci furtuna mai încetase şi cerul se luminase puţin câte puţin.

Din ordinul lui Rocambole, se transportase la şalupă tot ce aparţinea lui milady şi copiilor ei. Aceştia dormeau.

Spre a combate răul de mare, bucătarul le adusese un ceai în care Rocambole le pusese un narcotic puternic.

Tânăra fată, bătrânul şi, în fine, Lucien, adormiseră pe rând.

Nici tunurile bricului nu i-ar fi putut deştepta. Când toate pregătirile ordonate de Rocambole fură executate, Milon coborî în cabina căpitanului.

— Stăpâne, zise el, totul a gata.

— Ah! zise Rocambole, iată ora despărţirii.

— Stăpâne, stăpâne, murmură Milon cu vocea mişcată, această despărţire va fi lungă?

— Nu ştiu, răspunse el.

— Dar ne vom mai vedea cel puţin?

— Nu ştiu, răspunse Rocambole. Acum ascultă instrucţiunile mele.

— Vorbeşte, stăpâne.

— Iată două scrisori pentru Londra, una adresată lui miss Cecilia căreia îi mulţumesc pentru concursul pe care mi l-a dat contra sugrumătorilor.

— Desigur murmură Milon, ea ne-a fost de mult ajutor.

— Cealaltă e pentru celebrul doctor chimist Kerschoff, un german stabilit la Londra.

— Şi după ce voi duce aceste două scrisori? întrebă Milon.

— Vei însoţi pe milady până în port şi nu o vei părăsi până ce nu se va îmbarca împreună cu copiii ei.

— Apoi?

— Apoi te vei duce în Scoţia, aşa cum ne-am înţeles şi vei scoate titlurile de proprietate ale averii ce aparţine sărmanei Gipsy din mâinile doctorului Mac-Ferson.

— Şi mă voi reîntoarce în Franţa?

— Desigur.

— Dar, zise Milon mişcat, la ce-i va folosi această avere sărmanei fete, care e nebună?

— Mai târziu, zise Rocambole, ea se va vindeca.

— Crezi stăpâne?

— Sunt sigur. Când va fi vindecată, se va căsători cu Marmouset.

— Oh! zise Milon.

— Şi am convingerea, adăugă Rocambole, că Marmouset va întrebuinţa cu folos averea pe care i-o va aduce Gipsy.

— Stăpâne, stăpâne, murmură Milon cu o emoţie crescândă, am nişte presimţiri negre.

— Care, bunul mea Milon?

— Ceva îmi spune că părăseşti Europa.

— Da.

— Pentru totdeauna.

— Nu, zise Rocambole. Şi eu sunt fatalist şi o voce secretă îmi spune că mă voi reîntoarce să mor la Paris.

Apoi maiorul Avatar, cu o voce profetică, adăugă:

— Ascultă-mă, Milon, tu, inocentule, care ai stat mult timp în ocnă.

— Vorbeşte, stăpâne.

— Am fost cel mai rău dintre sceleraţi. Dumnezeu însă, mi-a dat căinţă; dar mi-a acordat această graţie cu condiţia ca restul vieţii mele să fie consacrat oră cu oră şi minut cu minut spre a face binele. Odată chiar am crezut misiunea mea e împlinită, şi am vrut să caut odihna în moarte. Chipul miraculos în care am fost salvat mi-a dovedit că Dumnezeu nu vroia ca eu să mor. Această luptă începută la Londra, continuată la Paris cu sugrumătorii, trebuie s-o termin în India.

Milon îşi ascunse capul în mâini şi plângea ca un copil.

— Nu, zise Rocambole, trebuie să rămâi în Europa spre a executa ordinele mele.

Milon se înclină în semn de supunere. Rocambole îi înmână lui Milon împreună cu cele două scrisori şi un mare plic sigilat, pe care se aflau cuvintele: *„Pentru Marmouset”*.

— Bine! zise bătrânul uriaş.

— Şi acum, prietene, termină Rocambole, întinzându-i mâinile, a sosit momentul să ne spunem adio.

— La revedere, vrei să spui, stăpâne? strigă Milon, sărutându-i mâna.

— Sper! zise acesta din urmă surâzând melancolic.

*

* *

După câteva minute fură coborâţi în şalupă Lucien, Marie Berthoud şi tatăl ei, câteşitrei adormiţi. Rocambole asistă la îmbarcare. El se

întoarse spre milady.

Aceasta, stând în picioare, se uita în jurul ei cu privirea unei luptătoare învinse de fatalitate.

— Doamnă, îi spuse Rocambole, peste o lună Milon îţi va preda un milion.

Ea se înclină fără să răspundă.

— Mulţumeşte lui Dumnezeu doamnă, adăugă el, că ţi-a dat un fiu brav şi onest; caracterul şi virtutea lui au pledat cauza dumitale sus în cer. Dumnezeu nu va pedepsi pe mama culpabilă, căci nu vrea să zdrobească inima fiului.

Milady nu răspunse.

Mândră, tăcută şi cu capul sus, ea coborî în şalupă.

Rocambole văzu şalupa depărtându-se de navă. Mult timp el o urmări cu privirea; apoi, când fu la orizont, se întoarse spre Noël şi-i spuse:

— Acum la drum, spre India!

Şi urcându-se pe puntea de comandă, începu să dea ordine cu voce tare.

Capitolul XXXIX

A sosit primăvara, arborii au înverzit şi malurile Senei s-au acoperit de verdeaţă.

Nu departe de Sèvres, aproape de Bellevue, la Bas-Mendou, cum se spune, o vilă albă şi cochetă se află ascunsă pe jumătate într-un tufiş de castani.

Grădina e umbroasă şi numai păsărelele produc zgomot în această singurătate.

Totuşi această casă este locuită.

Pe un fotoliu veţi putea zări o fată tânără, stând cu ochii pe jumătate închişi, în prada unei reverii pline de dulceaţă.

Pe această tânără fată, obişnuiţii din taverna „La Regele George” ar fi putut cu greu s-o recunoască.

Ea e Gipsy; Gipsy ţiganca, Gipsy dansatoarea din Wapping, misterioasa amantă a lui sir Arthur Newil, nenorocita victimă a sugrumătorilor, scăpată ca prin minune de pe rug.

Gipsy, nebună de mult timp, despre care se credea că nu se va mai vindeca.

La câţiva paşi de acel fotoliu, stând pe o bancă verde, alte două persoane, un bărbat şi o femeie, vorbeau pe şoptite.

Femeia era Vanda, credincioasa însoţitoare a fetei, de la plecarea lui Rocambole.

Omul nu era altul decât acel medic psihiatru căruia Rocambole îi scrisese şi care se hotărâse să părăsească Londra spre a veni la Paris să îngrijească pe acea fată bogată.

— Deci, doctore, murmură Vanda, o crezi vindecată?

— Oh! pe deplin, doamnă.

— Şi crezi că putem, fără pericol, să-l aducem lângă dânsa pe omul pe care îl iubeşte?

— Acesta e singurul mijloc, după mine, pentru a risipi ceaţa care întunecă încă puţin memoria ei.

Vanda se sculă, se duse spre casă şi strigă:

— Milon! Milon! Uriaşul alergă.

— Trebuie să-l aduci pe Marmouset, îi zise Vanda.

Milon tresări.

— Ah, doamnă, zise el, nu ţi-e teamă ca Gipsy să nu înnebunească din nou?

— Doctorul spune că nu mai e nici un pericol.

— Îţi aminteşti, totuşi, emoţia ce-a simţit-o dânsa acum opt zile, când i-am spus că era bogată şi că avea douăsprezece milioane…

— Ei bine! zise Vanda, deoarece acea emoţie n-a ucis-o, cealaltă o va vindeca. Uiţi că îl cheamă mereu pe „amicul” ei?

— Atunci trebuie să-l aduc?

— Da.

— Bine, zise Milon, peste două ore voi fi cu dânsul aici.

Şi, străbătând grădina, făcu pe jos drumul de la Sèvres la Versailles, pe unde trec numeroase omnibuzuri din zece în zece minute.

După o oră Milon sosi la Paris şi se duse în casa de pe strada Marignan.

Acolo, din ordinul doctorului german, Vanda îi spusese lui Marmouset să stea mai bine de trei luni.

Dar Marmouset se schimbase mult şi nici unul din bandiţii care se adunau odinioară la ordinele lui Pâtissier nu l-ar fi recunoscut.

Ştrengarul din Paris, distrugătorul, devenise un tânăr de 19–20 ani, îmbrăcat cu o perfectă eleganţă.

Vanda, căreia Rocambole îi dăduse instrucţiuni, voise ca Marmouset să profite de timpul liber pe care i-l lăsa tratamentul la care doctorul german o supusese pe Gipsy. Marmouset continua să se instruiască şi frecventa manejurile şi sălile de arme.

În decurs de trei luni el făcuse în toate progrese aşa de mari, încât era de nerecunoscut.

Marmouset, când sosi Milon, descăleca tocmai de pe cal. El se întorcea de la pădure.

— Ei bine, ce mai face, îl întrebă repede pe Milon.

— E vindecată.

— Vindecată!

Şi Marmouset se făcu palid de emoţie.

— Am venit să te iau, adăugă Milon.

— Pot deci s-o văd fără nici un pericol?

— Da. Aceasta e părerea doctorului.

Marmouset nu voi să audă mai mult. El încălecă din nou, uită de Milon şi porni în galop. Când ajunse la vilă, Vanda îl aştepta. Şi ea îl conduse spre fotoliul pe care stătea Gipsy.

— Vino, copilul meu, vino repede…

Doctorul se afla la o oarecare distanţă.

Auzind paşi, Gipsy întoarse capul.

Văzându-l pe Marmouset, ea tresări din tot corpul.

Apoi o vie roşeaţă îi acoperi fruntea; vru să se scoale şi nu putu, aşa de mare îi era emoţia. Întinse mâna spre Marmouset şi-i spuse:

— Vino, amicul meu, vino; nu mai sunt nebună şi îmi amintesc tot ceea ce s-a petrecut.

Şi cum Marmouset, emoţionat, îngenunchea în faţa ei, Gipsy continuă:

— Tu ai salvat pe sărmana ţigancă; tu m-ai adus în Franţa şi ai vegheat asupra mea, pe când eram nebună, cu iubirea unui frate.

Şi îl atrase spre dânsa, sărutându-l pe frunte şi spunându-i cu emoţie:

— Oh! te iubesc!…

*

* *

— Doamnă, şopti medicul psihiatru la urechea Vandei, pericolul a dispărut, dar poate să revină.

— Ce vrei să spui, doctore, zise Vanda îngrijorată.

— Aceşti copii se iubesc…

— Ştiu.

— Trebuie ca ei să se căsătorească… şi cât se poate mai repede.

— Ah! zise Vanda.

— Când Gipsy va deveni mamă, adăugă doctorul, îşi va recăpăta raţiunea pentru totdeauna.

— Tăcere! zise ea, în acest caz vom grăbi preparativele. De altfel aceasta e şi voinţa stăpânului.

Şi Vanda suspină, gândindu-se la Rocambole, care de cinci luni părăsise Parisul şi de la care nu avea nici o veste.

Capitolul XL

Trecuse peste o lună de când Marmouset se reîntorsese la vilă. Totuşi cei doi tineri nu se căsătoriseră încă.

Doctorul german plecase la Londra.

Gipsy nu mai era nebună; ea îl iubea pe Marmouset din tot sufletul. Totuşi o mare tristeţe stăruia pe chipul ei. De ce?

Gipsy e tânără, e frumoasă, foarte bogată, Marmouset o iubeşte şi-l

iubeşte şi dânsa…

Nici Vanda, nici tânărul nu pricep nimic din această melancolie care o cuprinsese.

De mai multe ori Vanda a întrebat-o pe tânăra fată. Dar Gipsy s-a mulţumit să izbucnească în lacrimi şi nu şi-a dat pe faţă secretul.

Când credincioasa tovarăşă a lui Rocambole îi vorbea tinerei fete despre apropiata ei căsătorie cu Marmouset, Gipsy suspina fără să răspundă. Dar într-o zi tânărul se bătu pe frunte, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva.

— Oh! zise el, pricep acum.

Era seară; Gipsy intrase în vilă şi se vedea încă lumină în odaia ei.

Marmouset şi Vanda erau singuri în grădină.

— Da, murmură Marmouset, cu o voce timidă, pricep acum totul.

— Dar ce este? întrebă Vanda neliniştită.

— Gipsy tot îl mai iubeşte pe sir Arthur Newil.

— E o nebunie.

— Îl iubeşte, îţi spun eu.

— Nu poate iubi pe cine dispreţuieşti, copilul meu.

— Cine ştie?

— Nu ţi-a sărit ea de gât când te-ai reîntors? Nu ţi-a spus: „Te iubesc”.

— Aşa a crezut…

Vanda, uimită, îl privi pe Marmouset. Tânărul era foarte palid şi un tremurat nervos îi cuprinse tot corpul.

— Da, repetă el, ea aşa a crezut atunci. Poate că mă iubeşte ca pe un frate, dar desigur că o înfioară încă amintirea lui sir Arthur.

— Acel laş care a părăsit-o?

— Ce contează! murmură Marmouset cu o convingere aşa de mare, încât Vanda se întrebă dacă nu cumva el a ghicit adevărul.

Văzându-l pe Marmouset într-o astfel de stare de exaltare, îi spuse:

— Copilul meu, mai bună siguranţa unei nenorociri decât nesiguranţa ei. Pleacă astă-seară la Paris şi întoarce-te mâine. Îţi spun eu că până atunci Gipsy îmi va spune tot adevărul.

Vanda avea asupra lui Marmouset o parte din acea autoritate pe care o exersa Rocambole asupra lui.

Marmouset încălecă şi părăsi vila în galop. Toată seara şi o parte din noapte el rătăci ca un suflet chinuit pe bulevarde, spre a omorî timpul. Era atât de grăbit să se facă ziuă mai curând!

Marmouset ştia că Vanda se va ţine de cuvânt şi că a doua zi îi va spune adevărul.

*

* *

Abia plecase Marmouset şi Vanda urcă cu hotărâre în odaia fetei.

Ea bătu la uşă.

— Intră, se auzi vocea tinerei fete.

Gipsy nu se culcase.

Stând la o masă, ea scria.

Vanda se aşeză lângă dânsa.

— Copilul meu, zise ea, luând-o de mână, îl iubeşti pe Marmouset?

— Din tot sufletul meu, răspunse Gipsy.

— Ca pe un frate, sau ca pe un amant?

Gipsy se roşi şi îşi ascunse faţa în mâini.

— Ah! zise ea cu o voce înăbuşită.

— Îl iubeşti, murmură Vanda, şi totuşi, pe măsură ce se apropie ora fixată pentru unirea voastră, tu păleşti şi privirea ţi se stinge, încât s-ar spune că eşti condamnată la un sacrificiu.

Gipsy se sculă şi o privi pe Vanda. Ea nu plângea şi vocea ei, mişcată cu un moment înainte, redeveni hotărâtă.

— Doamnă, zise ea Vandei, ai avut pentru mine iubirea unei mame şi te rog să mai ai această iubire încă câteva ore.

— Ce vrei să spui?

— Mâine, reluă Gipsy, vei reveni aici, în această odaie, şi vei avea explicaţia purtării mele.

Cum în aceste cuvinte ale tinerei fete era o oarecare exaltare, Vanda se sperie. Ei îi fu teamă să nu-i revină nebunia şi socoti prudent să se retragă şi să n-o mai întrebe nimic.

— Pe mâine, deci, zise ea.

Şi o luă pe Gipsy în braţe.

— Adio, doamnă, răspunse Gipsy cu dragoste.

În acelaşi timp Vanda văzu curgând lacrimi din ochii tinerei fete.

Şi ea plecă socotind că nebunia dădea o ultimă luptă contra acestui sărman creier tulburat.

Vanda petrecu o noapte foarte agitată.

De mai multe ori se sculă în vârful picioarelor şi-şi lipi urechea de uşa odăii fetei.

Dar aceasta terminase de scris şi se urcase în pat.

Se făcu ziuă.

— Oh! doamnă, zise Milon, vi s-a întâmplat o nenorocire desigur.

Vanda tresări.

— Am visat-o pe mama, zise Milon, şi de câte ori o visez pe mama e semn de moarte.

Vanda se urcă tremurând şi bătu la uşa fetei.

Gipsy nu răspunse.

Ea bătu a doua oară, dar tot nu căpătă nici un răspuns. Atunci intră în odaie.

Gipsy era culcată pe pat, îmbrăcată, cu mâinile încrucişate pe piept. S-ar fi zis că dormea.

Dar Milon, care intrase după Vanda, strigă:

— Moartă! Moartă! Ea a murit!

Capitolul XLI

Milon nu se înşelase. Gipsy era moartă.

Vanda îi luă mâna. Mâna îi era rece.

Dar faţa ei era aşa de liniştită, încât moartea trebuie să fi fost instantanee.

Lângă pat se afla masa la care tânăra fată scrisese seara în ajun.

Pe această masă se afla o scrisoare adresată Vandei, şi alta lui Marmouset.

Lângă ea se afla un inel, pe care dânsa îl purta întotdeauna pe deget, şi pe care spunea că-l are de la părinţii el adoptivi, ţiganii. Acest inel avea o piatră, care acum era deschisă.

Asta fu un fulger de lumină pentru Vanda. Inelul cuprindea vreo otravă puternică, pe care Gipsy o luase.

Milon ţipă. Vanda, palidă şi tremurând, luă scrisoarea adresată ei şi o deschise.

Scrisoarea era astfel concepută:

„Iartă-mă doamnă, că nu mi-am deschis inima dumitale. Mi-a lipsit curajul.

Mor de disperare şi de amor.

Iubesc cu pasiune, cu delir, pe tânărul pe care ieri îl numeam logodnicul meu.

Şi fiindcă îl iubesc, simt că îmi lipseşte curajul de a deveni soţia lui.

Gipsy, ţiganca, putea să primească pe primul venit. Fata lui miss Anne, moştenitoarea unui nume aparţinând aristocraţiei engleze, trebuie să fie pură pentru omul care o va lua de soţie.

Revelându-mi adevăratul meu nume, mi s-a revelat infamia mea trecută.

Am dansat prin cârciumi; am fost amanta lui sir Arthur Newil.

Această dublă ameninţare mă chinuieşte şi, spre a scăpa de ea, caut refugiu în moarte.

Las toată averea mea aceluia căruia de mult i-am dat inima mea.

Contez pe dumneata, doamnă, spre a-i îndulci durerea şi spre a domoli disperarea lui.

E tânăr, inima lui rănită se va vindeca.

E bogat, şi va fi iubit.

Aceasta e dorinţa sărmanei moarte şi ceva la pragul mormântului îmi spune că această dorinţă a mea se va realiza într-o zi…

Adio, doamnă, încă o dată te rog iartă-mă.

Şi roagă pe Dumnezeu să mă ierte…

Gipsy”

Scrisoarea scăpă din mâinile Vandei.

În picioare, înăbuşindu-şi suspinele, tovarăşa lui Rocambole contemplă pe sărmana moartă, ca pe un copil adormit în leagănul său.

— Sărman copil! murmură ea în fine.

— Ştiam eu bine că ea nu era vindecată! strigă Milon.

— Poate, murmură Vanda.

Şi pe când amândoi se aflau în faţa acestui cadavru, se auzi galopul unui cal.

Era Marmouset, care se reîntorcea.

Milon se repezi afară.

În vreme ce Marmouset urca scara, el îi ieşi înainte spunându-i:

— Nu intra.

În unele momente spiritul omenesc e înzestrat cu un fel de divinitate.

Marmouset strigă:

— Ah! Gipsy e moartă!

Şi, îmbrâncindu-l pe Milon, intră în odaia fetei. Vanda era îngenunchiată lângă sărmana moartă. Marmouset nu vărsă nici o lacrimă şi nu scoase nici un ţipăt.

Sunt unele disperări fără margini, pentru care ochii n-au lacrimi.

El luă scrisoarea ce-i era destinată, o deschise şi o citi.

Gipsy îşi lua adio de la dânsul, îl ruga să primească milioanele ei şi îi spuse să facă bine în numele ei; apoi Gipsy, pe pragul mormântului îi vorbea de viitor şi de fericire…

După ce citi scrisoarea Marmouset îngenunche în faţa moartei.

El luă una din mâinile sale îngheţate şi o duse la buze. Apoi, sculându-se ieşi din acea odaie şi se duse într-a sa.

În camera sa avea o pereche de pistoale atârnate de perete. Marmouset luă un pistol şi-şi lipi ţeava de tâmplă. Dar când apăsă pe trăgaci, o mână nervoasă îi împinse braţul.

Glonţul porni, dar în loc să-i sfărâme ţeasta, intră în zid.

Era Vanda, care ghicise sinistrul său gând şi se repezise după dânsul.

— Lasă-mă să mor! strigă Marmouset, care vroia să pună mâna pe al doilea pistol.

Dar Vanda i-l smulse din mâini.

— Nu, zise ea, nu vei muri, căci n-ai dreptul să mori. Stăpânul nu vrea asta!

La aceste cuvinte, faţa lui Marmouset deveni palidă.

— Stăpânul! murmură el, stăpânul a lăsat asta pentru tine, răspunse Vanda.

În acelaşi timp, ea îi dădu lui Marmouset un plic sigilat, pe care se aflau scrise aceste cuvinte:

„Această scrisoare cuprinde instrucţiunile mele către Marmouset. în cazul în care peste un an nu mă voi fi reîntors la Paris”

Capitolul XLII

În *Journal du Havre*, se putea citi:

„Vasul Marthe-et-Marie, avându-l căpitan pe Baudurand, şi care venea din insula Réunian, încărcat cu coloniale, a găsit lângă insula Sf. Elena o sticlă sigilată, care conţinea următoarele rânduri:

„Pe bordul bricului indian „Sivah” aflat sub pavilion englez, căpitan Avatar.

„Extras din jurnalul meu de bord, astăzi 14 iulie 186… şapte ore seara.

De patruzeci şi opt de ore pompele funcţionează într-una.

Pe bord e incendiu.

S-a declanşat în pivniţă, unde se află hrana, şi înaintează încet.

Timpul e liniştit, marea seamănă cu un lac.

După socotelile mele suntem la 45 de leghe de uscat, prin dreptul Senegalului.

De ieri dimineaţă acalmia e completă. Nava nu mai înaintează.

O navă trece la o foarte mare distanţă.

Ieri la amiază am avut un moment de speranţă.

Am tras un foc de tun cerând ajutor.

Un moment nava mi s-a părut că se apropie. Par apoi a dispărut şi n-am mai văzut-o.

Focul, cu toate pompele noastre, îşi continuă opera sa distructivă.

Peste patruzeci şi opt de ore cel mai târziu vom sări în aer şi totul va fi sfârşit…”

„15 iulie, 6 ore dimineaţa.

Descurajarea domneşte pe bord. Pompele nu mai funcţionează. Echipajul, zdrobit de oboseală, nu mai vrea să lucreze. El aşteaptă moartea cu resemnare.

A început să sufle vântul, dar e prea târziu, şi suntem la patruzeci de leghe de coastă.

Focul e foarte aproape de depozitul de praf de puşcă.

Dintr-un moment într-altul, aşteptăm să sărim în aer.

Dacă aceste rânduri vor sosi în Europa, acei care le vor citi sunt rugaţi de a le publica în ziare.

Numele căpitanului Avatar e foarte puţin cunoscut; dar va deştepta, poate, oarecari amintiri la Paris.”

„Aceeaşi zi, la amiază.

Încă o speranţă spulberată. O pânză se vede la orizont. Am înălţat din nou pavilionul de ajutor.

Vasul a dispărut şi n-am fost văzuţi. Am pus pe mare mica noastră ambarcaţiune, o luntre.

Am pierdut, acum o lună, şalupa noastră pe furtună.

Luntrea nu poate conţine decât şase persoane şi suntem nouăsprezece pe bord.

S-au tras numele la sorţi, afară de al meu, bineînţeles. Un căpitan trebuie să rămână până la urmă la postul său.

Cei şase oameni desemnaţi coboară în luntre. Ei se depărtează de noi plângând.

Vor ajunge la uscat? Numai Dumnezeu ştie!"

„Aceeaşi zi, şase ore seara

Luntrea s-a depărtat, am urmărit-o mult timp din ochi. Acum nu se mai vede.

Tâmplarul, care a rămas la bord, a vrut să se coboare încă o dată în cală.

El a urcat sus abia respirând. După părerea lui, peste o oră vom sări în aer.

Să se împlinească voia Domnului.

Avatar, căpitan. Noël, secund"

Journal du Havre, adaugă:

„Se spunea ieri la Cafeneaua Amiralităţii că la 15 iulie, bricul „Mouette", care se afla la orele zece seara pe lângă Senegal, a auzit o puternică detunătură.

Timp de câteva momente cerul a părut a fi în flăcări.

Căpitanul vasului „Mouette" dormea.

Dar secundul, care era de cart în acel moment, a socotit că detunătura putea să fie cauzată de explozia unei nave.

I-a fost cu neputinţă de a preciza la ce distanţă a avut loc sinistrul accident."

Partea a 3-a – Clubul nobililor

Capitolul I

Cum jocul se terminase, Montgeron se scula, scoase ceasornicul şi zise:

— Prieteni, e ora două dimineaţa şi azi se împlineşte un an de când amicul nostru Gaston de Maurevers a dispărut.

— Dispărut e cuvântul cel mai nimerit, zise bancherul, strângând vreo 50 de napoleoni ce se aflau în faţa lui.

— Domnilor, zise un tânăr, primit în ajun în acest club nobil, vă cer de o mie de ori iertare, dar cunosc atât de puţin istoria marchizului Gaston de Maurevers, încât aş fi fost recunoscător celui care ar binevoi să mi-o povestească.

Vicontele de Montgeron, cel care se uitase la ceas, răspunse:

— Sunt naşul tău, Casimir, şi mă simt dator să-ţi ofer amănuntele. Află deci că Gaston de Maurevers era un om de treizeci şi şase de ani, frumos, elegant, cu o educaţie desăvârşită şi având o rentă de 120 mii livre. Nimeni nu ştia ca el să aibă vreo supărare, vreun amor sau vreun motiv ca să părăsească viaţa.

— Şi totuşi s-a sinucis?

— Nu. Iată ceea ce nu se ştie. Într-o seară, a plecat de aici cu Charles Hounot, fiul bancherului. Au mers pe jos la Madeleine. Marchizul locuia într-un apartament luxos la începutul străzii Suresnes. Charles s-a despărţit de el la poartă, cu cuvintele: „Pe mâine". Portarul casei a zis că-i dăduse o scrisoare lui Maurevers, scrisoare sosită în acea seară. Maurevers a citit-o cu oarecare emoţie, la lumina unui bec de gaz care ardea în sală. Apoi, în loc să intre în casă, a plecat zicând: „Nu mă întorc decât mâine." A doua zi şi în zilele următoare, Maurevers n-a mai reapărut. Poliţia l-a căutat, ziarele au transmis în lumea întreagă semnalmentele tânărului marchiz de Maurevers, dar totul a fost în zadar! Familia de Maurevers a trimis, pe cheltuiala sa, agenţi în Rusia, în Statele Unite, peste tot. N-a fost găsit nici viu, nici mort!

— Cu toate acestea, zise unul din membrii clubului, uiţi un lucru, Montgeron!

— Care?

— Că poliţia a găsit un birjar care susţine că l-a condus pe Maurevers în acea noapte.

— Asta e adevărat. Maurevers l-a luat de la Madeleine, s-a dus cu birja la Auteiul, s-a oprit aproape o oră într-o casă de pe Grande Rue, apoi s-a urcat din nou în birjă şi s-a reîntors în piaţa Madeleine. Aşa, cel puţin a spus birjarul. Condus la Auteuil el a zis că nu mai recunoaşte casa în faţa căreia s-a oprit. De atunci e un an, termină Montgeron, şi cred că nu-l vom mai revedea pe sărmanul Maurevers.

— Dar această scrisoare în urma căreia el a plecat?

— Era o scrisoare datată din Paris; s-a găsit plicul în sală. Avea pe el un scris de femeie.

— Maurevers era îndrăgostit?

— Avea ca amantă pe actriţa Melanie, care îl costa mulţi bani, dar care îi era cu totul indiferentă.

— Şi nu era amestecat în nici o intrigă?

— Asta nu se ştie.

— Eu, zise unul din jucători, nu cred în sinucidere.

— Nici eu, adăugă Montgeron, şi dacă vreţi să ştiţi gândul meu…

— Ei bine?

— Cred mai curând într-o crimă, într-o răpire misterioasă, într-unul din acele evenimente învăluite care, din zece în zece ani uimeşte

Parisul, enigme teribile pe care numai întâmplarea le dezvăluie generaţiilor viitoare. Într-o zi lucrătorii dărâmă o casă. Într-un zid se găseşte o ascunzătoare. În ea descoperă un schelet. Bătrânii din Paris îşi aduc atunci aminte că în urmă cu patruzeci sau cincizeci de ani, un oarecare marchiz de Maurevers a dispărut.

— Domnilor, zise un tânăr, care intrase în vârful picioarelor pe când Montgeron vorbea, această istorie e într-adevăr lugubră. Este un an de când în fiecare seară îl plângem pe Maurevers. Dacă am trece la un subiect mai vesel şi am vorbi de dragostea amicului nostru Marion cu frumoasa grădinăreasă?

— Ah! da, zise Montgeron.

— Scuză-mă, spuse tânărul pe care Montgeron îl numise Casimir, dar nu sunt pus la curent.

— Vei fi pus, răspunse Montgeron. Gustav Marion e unul din prietenii noştri. Are un început de astm, joacă la curse, trimite buchete la toate actriţele care debutează şi n-are altă dorinţă decât să fie iubit, pentru el sau pentru banii săi, puţin îi pasă de asta!

— Dar cine e frumoasa grădinăreasă?

— El ne-a povestit acum opt zile. E o femeie care locuieşte la Bellevue, unde e vânzătoare de flori şi are vreo douăzeci de grădinari.

— Se pare că nicăieri nu găseşti flori aşa de rare şi de frumoase ca la ea.

— Şi ea e frumoasă?

— Marion pretinde că dacă ar intra la Operă, într-o zi de spectacol, când cele mai frumoase femei din Paris se află acolo, frumuseţea lor ar fi nimic pe lângă a ei.

— Şi îl iubeşte?

— Oh! nu… până acum… frumoasa grădinăreasă, totdeauna îmbrăcată în negru, nu iubeşte pe nimeni. Ea n-are nici bărbat, nici amant. De unde vine? Cum se numeşte? Mister! Marion a cheltuit până acum vreo douăzeci de mii de franci pentru a obţine informaţii despre ea, dar nimeni nu i le-a putut da.

— Eşti în urmă cu informaţiile, Montgeron, zise noul venit.

— Cum?

— Marion a reuşit să-l cumpere pe unicul servitor care doarme în acea casă, căci în fiecare seară toţi grădinarii pleacă.

— Şi acest servitor?…

— I-a vândut pentru câteva sute de napoleoni o cheie de la grădină şi una de la casă. Restul va fi treaba lui, căci servitorul pretinde că frumoasa grădinăreasă, care doarme la catul întâi, într-o odaie la ale cărei ferestre se vede toată noaptea lumină, n-a lăsat niciodată pe nimeni să pătrundă în această odaie.

— Ei bine! Ce are de gând să facă Marion?

— El ne-a rugat pe mine, pe baronul Kopp, pe Alfred Milleroy şi pe

Charles Hounot să-l însoţim în noaptea asta le Bellevue, să păzim în jurul casei şi să asistăm la triumful său.

— Dar, dragul meu, zise Montgeron, sunt comisari de poliţie peste tot la Bellevue.

— Asta e treaba lui, nu a noastră. Noi nu vom intra, ci doar îl vom aştepta. Dacă frumoasa grădinăreasă se lasă răpită, cu atât mai bine pentru el, dacă va striga după ajutor… noi fugim…

— Pe cuvântul meu! zise Montgeron, aş merge şi eu cu voi.

— Bravo, Montgeron, zise o voce din prag, te iau.

Toţi întoarseră capul.

Gustav Marion intra în salonul de joc.

— Nu e deci o glumă? întrebă tânărul Casimir.

— Nimic nu e mai serios decât asta, răspunse Marion. Trăsura mea e jos, în bulevard. Am cinci locuri. Cine mă iubeşte să mă urmeze.

— Marion, zise Montgeron râzând, trebuie să luăm arme?

— Cum vreţi. Eu am un revolver.

— Acest Marion, zise unul din membrii clubului, nu va fi pe deplin un erou de roman, decât când va face cunoştinţă cu poliţia corecţională.

Şi cele cinci persoane desemnate îşi luară pălăriile şi, părăsind clubul, găsiră jos trăsura lui Gustav Marion.

— Ora două şi jumătate! zise Montgeron.

— Peste o jumătate de oră vom fi la Bellevue, zise Gustav Marion, şi nu vă mai recunosc dacă nu o vom lua pe frumoasa grădinăreasă cu noi la Café-Anglais.

După aceste cuvinte, trăsura porni cu iuţeala fulgerului pe bulevarde, care la acea oră erau deşarte.

Capitolul II

Gustav Marion îl avea lângă el pe capră pe Montgeron, ceilalţi patru prieteni ai săi aflându-se în interiorul trăsurii. Un servitor se afla în spate.

Noaptea era rece şi întunecoasă, cu toate că era pe la sfârşitul lunii martie.

Plouase de cu seară, cerul era plin de nori şi totul era propice pentru o răpire.

Trăsura ajunse pe Champs-Élysées, coborî spre pădure, ajunse la podul Saint-Cloud şi de acolo trecu la Bellevue.

Gustav Marion dădu hăţurile servitorului şi se dădu jos.

— Am ajuns? întrebă Montgeron.

— Nu încă, dar zgomotul trăsurii ar putea fi compromiţător. Vom merge pe jos pe lângă gard, casa e cea pe care o vedeţi.

— Nu văd mare lucru, zise Montgeron, este prea întuneric.

— Eu, zise Charles Hounot, zăresc foarte bine o clădire pătrată cu o

lumină la mijloc.

— Asta e casa. De jur împrejur e grădina.

— Şi vecini nu sunt?

— Nu. Casa cea mai apropiată e la o distanţă de cinci sute de metri.

Cei cinci tineri se dădură jos din trăsură şi porniră pe lângă gard.

Pământul era noroios şi deşi mergeau repede, aventurierii noştri nu făceau nici un zgomot.

După un sfert de oră se aflau lângă zidul grădinii.

Casa semăna perfect cu vilele din jurul Parisului.

Nimic straniu, nimic sinistru.

Montgeron fu uimit de asta şi zise râzând:

— S-ar spune că te duci la notarul tău, dragă Marion. Până acum totul e foarte normal, nu e nici măcar un câine în curte.

În jurul casei domnea cea mai mare tăcere.

Lumina de la catul întâi mai ardea încă.

Gustav Marion scoase din buzunar cheia care îl costa aşa de scump şi o introduse în broască.

Poarta se deschise fără să facă cel mai mic zgomot.

— Până acum, murmură Montgeron, rămânând afară cu tovarăşii săi, nimic deosebit.

Frumosul tânăr care voia să răpească o femeie străbătu grădina în vârful picioarelor, scoase cheia a doua şi se servi de ea cu acelaşi succes.

Uşa de la sală se deschise.

Un chibrit de ceară îi permise lui Gustav Marion să se orienteze.

Zări o scară şi începu să o urce.

Ajungând la primul etaj se ghidă după o rază de lumină, care venea din fundul sălii unde se afla o uşă cu geamuri.

— Bine! se gândi Marion, acolo e odaia ei de culcare.

Şi înaintă cu aceleaşi precauţiuni.

Într-adevăr, la capătul sălii se afla o uşă cu geamuri. Se apropie în vârful picioarelor şi îşi lipi faţa de un geam.

Dar deodată fruntea i se inundă de sudoare, o spaimă teribilă îl cuprinsese şi căzu pe spate înăbuşindu-şi un ţipăt…

Prin geam Gustav Marion zărise o cameră tapetată în negru, ca o capelă mortuară.

Pe un catafalc se afla un cadavru, iar la picioarele catafalcului stătea o femeie care plângea.

Era frumoasa grădinăreasă.

Cadavrul putea fi luat drept un om adormit, aşa faţă liniştită avea. Gustav Marion îl recunoscu imediat.

Era marchizul Gaston de Maurevers, dispărut de un an şi care fusese căutat în zadar în cele patru colţuri ale lumii…

Capitolul III

Gustav Marion nu leşinase căzând, dar fusese lovit de un fel de paralizie.

Spaima fusese atât de puternică încât nu se mai putuse ţine pe picioare.

Poate că ar fi rămas mult timp în această stare, dacă uşa nu s-ar fi deschis şi ar fi apărut o femeie.

Nu mai plângea, era palidă şi plină de mânie.

Spaima lui Marion crescu.

Această femeie, pe care el o recunoscuse cu un moment mai înainte, nu mai semăna deloc cu ea însăşi.

Nu mai avea acea faţă melancolică şi dulce, nici acei ochi plini de tristeţe.

Frumoasa grădinăreasă făcuse loc unei femei cu privirea în flăcări, care privindu-l pe tânărul de la pământ îi zise cu o voce poruncitoare:

— Scoală-te!

Paralizia încetă ca prin farmec şi, sub focul acelei priviri, Gustav Marion se sculă, ca şi cum corpul i-ar fi fost străbătut de un curent electric.

Ea îl luă de mână şi-l împinse în acea odaie tapetată în negru, pe pereţii căreia lumânările proiectau o lumină sinistră.

— Fiindcă ai vrut să vezi, zise ea, apropie-te!

Tonul ei avea o ironie sălbatică.

Gustav Marion dăduse în viaţa lui multe dovezi de curaj.

El căpătase, în diferite împrejurări, vreo şase lovituri, de spadă, care făcuseră multă vâlvă.

Dar, să mărturisim spre ruşinea lui, era în acest moment în prada unei spaime fără nume.

Rămăsese în picioare fiindcă îl privea această femeie, dar n-ar fi avut puterea să se ţină pe picioare dacă ea şi-ar fi întors capul de la el, numai un moment.

Îl târâse aproape de acel catafalc, la ale cărui patru colţuri ardeau lumânări, şi îi zise:

— Dar priveşte!

El se supuse la această voinţă dominatoare şi privea cu spaimă la acel cadavru pe care îl cunoştea perfect.

Era marchizul Gaston de Maurevers, îmbrăcat cu un pantalon de călărie.

Dar haina, vesta şi cravata dispăruseră.

Cămaşa era deschisă şi i se vedea pieptul însângerat.

O rană se zărea în dreptul inimii, iar pe buze avea câteva picături de sânge închegat.

Era o lovitură de pumnal?

Era o lovitură de spadă?

Marchizul murise ucis în duel?

Sau fusese asasinat?

Gustav Marion îşi punea aceste întrebări, înfiorându-se. El îşi mai punea încă alta.

Faţa abia contractată, sângele ce se vedea închegat pe marginea rănii, ţinuta cadavrului, toate lăsau impresia că moartea survenise numai de câteva ore, o zi cel mult.

Însă, trecuse un an de când Gaston de Maurevers dispăruse.

Timp de un an toate poliţiile din lume îl căutaseră, familia îi publicase numele în ziare. Şi toate fuseseră în zadar.

Ce se întâmplase cu marchizul în cursul acestui an, dacă moartea lui nu data decât din ajun?

Această întrebare, pe care şi-o punea Gustav Marion, era complicaţia supremă a acestei enigme.

Şi în acest timp, frumoasa grădinăreasă cu un accent sălbatic, continua să-i spună:

— Dar priveşte, domnule, priveşte!

Gustav Marion tremura din tot corpul.

Deodată îl luă de mână.

— Acum, zise ea, ascultă-mă!

Şi vocea ei avea un timbru metalic, iar privirea ardea faţa tânărului.

El încercă să murmure câteva cuvinte, dar nu fu în stare.

Frumoasa grădinăreasă continuă:

— De o lună, domnule, vii aici, în fiecare zi, sub pretextul de a cumpăra flori. Apoi, descurajat de atitudinea mea, ai corupt pe unul din servitorii mei şi graţie lui ai putut pătrunde până în această odaie. Ai crezut că o să ai o aventură de amor şi te afli în faţa unui cadavru. Te-ai vindecat acum?

Şi cum el nu răspundea, ea continuă:

— Dacă vrei să trăieşti, domnule, îmi vei face un jurământ.

Marion se uită şi mai speriat la ea.

— Îmi vei jura, reluă ea, cu mâna întinsă peste cadavru, că niciodată buzele dumitale nu vor spune nici un cuvânt din ceea ce ai văzut.

El continuă să tremure, dar tăcu.

— Jură odată! strigă ea.

Şi vocea era aşa de imperioasă, încât lui Gustav Marion i se păru că acea femeie avea viaţa lui în mâinile ei şi că dacă ar fi vrut şi el ar fi devenit un cadavru ca cel din faţa lui.

— Jură! repetă ea pentru a treia oară.

El făcu o sforţare supremă, întinse mâna şi murmură cu o voce stinsă:

— Jur!

Atunci, ca într-o feerie de teatru, se stinseră brusc lumânările şi odaia rămase cufundată în întuneric.

În acelaşi timp, frumoasa grădinăreasă îl luă de mână şi-i zise:

— Vino!

Se lăsă târât afară din acea odaie mortuară, prin coridor, apoi pe scară şi în urmă fu împins afară din sală, închizându-i-se uşa în urmă.

Şi Gustav Marion, căzu leşinat în faţa scării.

Capitolul IV

După patruzeci şi opt de ore de la scena pe care am descris-o, clubul nobililor era cuprins de mare emoţie.

Nu fuseseră văzuţi nici Montgeron, nici Gustav Marion, nici ceilalţi patru jucători care îl însoţiseră pe răpitor.

Tânărul, care purta numele Casimir şi căruia Montgeron îi servea de tutore în lume se dusese la el şi nu-l găsise.

Montgeron nu se întorsese de două zile.

Toţi din club discutau.

— Domnilor, zise unul din ei, vă voi spune părerea mea.

— S-o auzim!

— Aventurierii noştri au păţit-o.

— Cum?

N-am crezut niciodată în norocul lui Marion şi, iată ceea ce probabil s-a petrecut. Frumoasa grădinăreasă are un bărbat…

— Sau un amant.

— Fie, bărbat sau amant, s-a găsit cineva care l-a azvârlit pe Marion pe fereastră.

— Se poate, ziseră toţi în cor.

— Un îndrăgostit aruncat pe fereastră nu moare, continuă naratorul – există un zeu al amorezaţilor, ca şi al beţivilor – dar se răneşte, îşi rupe un picior sau altceva. Asta i s-a întâmplat şi lui Marion şi a fost dus în vreun han din vecinătate.

— Dar ceilalţi?

— Bellevue este o localitate plină de grădinari şi de spălătorese, oameni bravi care au oroare de parizieni. Amicii noştri au fost bătuţi şi, ruşinaţi de păţania lor, nu îndrăznesc să se arate.

— N-ai ghicit, zise o voce din prag.

Toată lumea se întoarse.

— Montgeron!

— Domnilor! zise vicontele, nu am păţit nimic Oamenii din Bellevue nu sunt aşa de sălbatici precum crezi.

— Şi Marion?

— Marion e nebun.

— Nebun de amor.

— Nu, nebun… nebun de legat…

Montgeron pronunţă aceste cuvinte cu gravitate.

— Domnilor, continua el, nu trebuie să râdeţi, căci nu vă voi povesti o glumă.

Şi Montgeron, luând loc pe un scaun, îşi şterse fruntea, ca un om care a trecut prin mari emoţii.

— Dar, în fine, ce s-a întâmplat?

— Frumoasa grădinăreasă există, sau Marion e într-adevăr nebun?

— Iată felul cum s-a petrecut, zise Montgeron.

Şi vicontele povesti ceea ce ştim deja: călătoria de la Paris la Bellevue şi felul în care Gustav Marion pătrunsese în grădină şi apoi în casă.

— Cu ochii fixaţi la acea fereastră unde se vedea lumină, aşteptam, zise el, fumând şi stând la oarecare distanţă de grilaj, pe marginea unui şanţ, când după o jumătate de oră lumina se stinse deodată.

„— Bine! murmură unul din noi, a reuşit."

Aşteptarăm încă o jumătate de oră. Lumina nu mai apărea şi nu auzeam nici un zgomot.

„— Pe onoarea mea! strigai eu, cred că Marion îşi bate joc de noi. Dacă dama e aşa de uşoară încât nici nu se apără şi nu scoate nici cel mai mic strigăt, înseamnă că Marion e mai norocos decât credea. Putem să plecăm!"

Şi, sculându-mă, m-am îndreptat spre poartă, care rămăsese întredeschisă, hotărât să bat la uşa casei. Noaptea era destul de luminoasă şi când mă apropiam de casă, pe aleea din grădină am văzut la pământ ceva nemişcat. Mai făcui un pas şi mă oprii.

Era Marion.

Un moment l-am crezut mort şi emoţia mea fu aşa de mare încât am scos un ţipăt.

La acest ţipăt amicii noştri alergară.

Pe corpul său nu se vedea nici urmă de rană sau contuzie.

Marion era doar leşinat.

Cărei cauze să se datoreze oare leşinul?

Un moment ne-am gândit să batem în uşa casei şi la nevoie să o spargem.

Prudenţa veni din fericire în ajutorul nostru.

Înainte de a ne gândi să-l răzbunăm pe Marion, trebuia să aflăm de la el ceea ce se întâmplase.

De altfel, el era de vină şi chiar şi noi eram vinovaţi că pătrunsesem noaptea într-o casă locuită şi puteam să ne creăm o situaţie neplăcută.

L-am luat pe umeri pe Marion şi l-am scos în grădină.

Acolo am încercat prin toate mijloacele posibile să-l readucem în simţiri.

Eforturi zadarnice… Fără slabele bătăi ale inimii, am fi putut jura că e mort.

Eram într-un loc deschis, aproape să se lumineze de ziuă, şi puteam fi surprinşi de grădinar, care se scoală foarte de dimineaţă.

Ne-ar fi fost greu să explicăm prezenţa noastră.

L-am dus pe Marion până la trăsură.

Nu-şi venise încă în fire şi de la Bellevue până la Saint-Cloud ne-am oprit la hotelul „Capul negru".

A fost dezbrăcat, urcat în pat şi am trimis după un medic.

După o oră de îngrijiri şi după ce i s-au dat săruri, Marion a deschis ochii.. Dar atunci am fost cu toţii cuprinşi de spaimă. Marion avea privirea rătăcită, nu ne mai recunoştea.

Dinţii îi clănţăneau de frică şi delira.

Acest delir nu l-a mai părăsit. Râde şi plânge alternativ. Apoi, din când în când, strigă:

„— Să nu vă duceţi acolo! Să nu vă duceţi!"

Aseară a avut un moment de linişte. Eram cu toţii în jurul patului său. Ne-a recunoscut.

I-m luat mâinile şi am încercat să-i pun câteva întrebări.

„— Să nu vă duceţi acolo!'' mi-a zis cu spaimă.

„— Dar ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu."

„— Am jurat!" mi-a răspuns.

Şi delirul l-a cuprins din nou.

Medicul ne-a spus că se teme că nu-şi va mai recăpăta raţiunea.

— Atunci, zise unul din membrii clubului, întrerupându-l pe Montgeron, cred că v-aţi dus la comisarul de poliţie.

— Ce să facem?

— Să-i povestiţi întâmplarea.

Montgeron dădu din umeri.

— Prietene, zise el, când faci o expediţie ca asta, nu te lauzi cu ea.

— Cu toate acestea… Marion a trebuit să aibă vreo teribilă întâlnire.

— Cred şi eu.

— Ar fi interesant de ştiut.

— Ah! zise Montgeron, am planul meu.

— Ah!

— Ascultaţi, adăugă vicontele, sunt atât de convins că Marion a fost victima unei curse, încât am făcut un jurământ.

— Care?

— Acela de a pătrunde în casa frumoasei grădinărese.

— Singur?.

— Nu, cu unul din voi, dacă vreţi să mă urmaţi.

— Drace! Mergem cu toţii…

— Nu, zise Montgeron, unul singur.

— Eu! Eu! strigară toţi.

— Atunci să tragem la sorţi. Nu iau decât pe unul din voi.

Se făcură douăzeci de bilete cu numele fiecărui membru din club şi, cel mai tânăr, Casimir, trase un bilet. Primul nume pe care îl scoase fu al său.

— Eşti curajos? îl întrebă Montgeron.

— Ah! zise el roşindu-se.

— Atunci, reluă cu răceală Montgeron, la drum! Mergem chiar astă-seară.

— La ce oră?

— Chiar acum. Trăsura mea e jos.

Şi, întorcându-se spre ceilalţi tineri, adăugă:

— Domnilor, cer de la dumneavoastră un jurământ.

— Care?

— Ca nimic din această întunecoasă afacere să nu transpire în afară, până ce nu ne vom revedea.

Toţi îşi dădură cuvântul de onoare.

— Hai, Casimir, spuse Montgeron.

Şi amândoi părăsiră clubul.

Capitolul V

Vicontele de Montgeron, cu toate că făcea parte din „Clubul Nobililor", ai cărui membri erau toţi tineri, era un om mult mai serios decât cea mai mare parte din amicii săi.

El avea treizeci şi patru sau treizeci şi şase de ani, fusese sublocotenent de husari şi păstrase din prima sa carieră un caracter aventuros şi o mare bravură.

Montgeron nu văzuse în expediţia precedentă, când plecaseră de la club, decât una din acele aventuri vulgare de amor parizian, la fel de ridicole pentru cei ce le întreprind cât şi pentru cei ce asistă la ele.

De mult timp Parisul nu mai e locul scărilor de frânghie şi al serenadelor la ferestrele iubitelor.

Montgeron îl însoţise deci pe Gustav Marion din simplă curiozitate, convins că expediţia se va termina cu un chef la care va lua parte şi frumoasa grădinăreasă.

Dar lucrurile se schimbaseră cu totul.

Atunci Montgeron simţise deşteptându-se în el o mare curiozitate, o nevoie aprinsă de a şti.

Cine era acea femeie?

Şi ce văzuse Gustav Marion la ea în casă pentru a-şi pierde astfel raţiunea?

Montgeron jurase să dezlege acest mister.

El observase, în cursul celor câteva ore petrecute la Saint-Cloud, la restaurantul „Capul Negru" că cei patru tineri care îl însoţiseră împreună cu dânsul pe Gustav Marion, erau aşa de adânc impresionaţi de această aventură, încât nu putea să conteze pe ei.

De aceea nu le spusese nici un cuvânt din planul său, părăsindu-i sub pretextul că avea o afacere urgentă de rezolvat în acea seară la Paris.

Era mulţumit că sorţii îl desemnaseră ca tovarăş al său pe Casimir de Noireterre.

Acesta era un tânăr de douăzeci de ani, nu mai puţin brav decât vărul său prin alianţă, Montgeron.

Era aspirant de marină şi îmbarcat de doi ani, când o moştenire colosală i-a fost lăsată în timp ce se afla la Rio-de-Janeiro, cu nava sa.

Îşi dăduse demisia şi venise să trăiască la Paris.

Montgeron, vărul cumnatei sale, căci avea un frate mai mare care trăia la moşia sa din Perigord, Montgeron se făcuse tutorele său şi îl prezentase tuturor.

Aceştia erau cei doi oameni care voiau să pătrundă misterul ce domnea în jurul frumoasei grădinărese.

Nopţile la Paris nu seamănă deloc una cu alta.

În zilele precedente nopţile fuseseră luminoase. În acea seară o ceaţă deasă acoperea Parisul şi o ploaie fină cădea.

Montgeron avea cupeul la poartă. ÎI pofti pe Casimir să urce şi-i spuse:

— Sunt un om precaut. Poftim…

Şi îi puse în mână un frumos stilet corsican, adăugând:

— Pistoalele şi revolverele sunt arme de comedie şi bune să facă să fii arestat.

Vizitiul primise ordine de mai înainte, fără îndoială, căci porni la drum.

În mai puţin de trei sferturi de oră se opriră chiar în locul unde Marion coborâse din trăsură.

Pe drum, Montgeron şi Casimir de Noireterre abia schimbaseră câteva cuvinte.

Dar, după ce cupeul se opri şi ei o porniră pe jos, Casimir îi spuse lui Montgeron:

— Dar cum vom intra?

— Am păstrat cheia de la poartă.

— Şi cea de la uşa casei?

— Da. Marion le-a plătit destul de scump pentru ca să ne servim şi noi de ele.

Zgomotul îndepărtat al unui clopot ajunse până la ei pe când înaintau.

Era ceasornicul de la manufactura din Sevres, care suna miezul nopţii.

După un sfert de oră, cu toate că noaptea era foarte întunecoasă, Montgeron întinse mâna şi zise:

— Iată casa!

Lumina strălucea la catul întâi.

Ca şi cu două nopţi înainte, tăcerea domnea împrejur şi nu se auzea nici măcar un lătrat de câine.

Montgeron scoase cheile din buzunar şi descuie poarta.

— Acum, urmează-mă, îi zise el lui Casimir de Noireterre.

De la poartă până la casă nu erau decât o sută de paşi.

O alee de arbori ducea până acolo.

Montgeron şi Casimir pornită pe această alee, cu multă băgare de seamă, având grijă să-şi înăbuşe zgomotul paşilor.

Pe drum, Montgeron se opri de două ori pentru a trage cu urechea.

I se păruse că aude un zgomot uşor.

Dar, crezând că s-a înşelat, porni înainte, când deodată o formă neagră apăru în faţa lui.

— Atenţie! zise Montgeron.

Şi puse mâna pe pumnal. Casimir de Noireterre îl imită.

Forma neagră înaintă şi în curând Montgeron văzu apărând un om.

— Cine e acolo? strigă o voce.

Montgeron nu răspunse.

Omul înaintă şi când fu foarte aproape repetă:

— Cine sunteţi? Şi ce vreţi?

Dar, deodată, Montgeron sări la el şi înhăţându-l de gât, îi zise:

— Dacă strigi, eşti mort.

Şi puse vârful pumnalului în pieptul acelui necunoscut. Acesta păru a fi atunci în prada unei mari spaime.

— Nu mă ucide, murmură el. Dacă sunteţi hoţi, aţi nimerit rău.

— Cine eşti?

— Un sărman servitor.

— Sunt servitori care au economii.

— N-am… vă jur.

Dar vocea îl trăda. O idee trecu prin mintea vicontelui de Montgeron.

— Ai cel puţin cei o sută de napoleoni pe care ţi i-a dat Gustav Marion?

— Ştiţi asta? murmură servitorul.

— Dovadă că am venit ca să intru aici şi mă servesc de cheia care tu i-ai vândut-o.

Deodată omul îşi schimbă atitudinea, spaima lui părând că se linişteşte.

— Scuză-mă, zise el, îl luasem pe domnul drept un hoţ.

— Ah! răspunse Montgeron râzând.

— Dar văd bine că domnul…

Şi servitorul salută.

— Ah! ghiceşti pentru ce am venit?

— Aproape…

— Ei bine! zise Montgeron, gândeşte-te repede.

— Ce doreşte domnul?

— Te las să alegi: o lovitură de pumnal sau o sută de napoleoni?

— Domnul vrea să glumească?

— Atunci alegi o sută de napoleoni?

— Oh! desigur.

— Vorbeşte atunci!

— Ce doreşte să ştie domnul?

Montgeron întinse mâna spre fereastra luminată.

— Ce e acolo sus?

— Domnule, răspunse servitorul, sunt tată de familie, am trei copii şi ţin la viaţa mea. Am vândut o cheie domnului Marion, care e un tânăr nebun, dar văd că dumneavoastră sunteţi cu totul alt fel de om… şi…

— Şi? zise cu răceală Montgeron.

— Domnul mi se pare raţional.

— Ei bine?

— Dacă-ţi dau un sfat bun…

— Vorbeşte.

— Ai face bine să te întorci acasă, căci vremea e foarte rea.

— Drace! zise Montgeron, n-am timp de glume despre ploaie şi despre timp frumos. Dacă nu îmi dai informaţiile de care am nevoie, te ucid.

Şi îi puse din noi stiletul în piept.

Capitolul VI

Ameninţarea era serioasă.

Servitorul pricepu că Montgeron era un om în stare să-l ucidă dacă nu răspundea la întrebări.

— Domnule, întreabă-mă, zise el şi îţi voi spune tot ce doreşti.

— A cui e această casă?

— A doamnei.

— Cine e această doamnă?

— Nimeni aici nu îi ştie numele. Ea e numită la Bellevue, „frumoasa grădinăreasă”.

— De când e aici?

— De doi ani.

— De unde a venit?

— Nu ştiu.

Vocea acestui om emana atâta sinceritate, încât vicontele de Montgeron nu se putea îndoi de vorbele sale. Arătându-i din nou fereastra luminată, îl întrebă:

— Acolo e odaia ei?

— Cred.

— Cum crezi?

— Domnule, zise servitorul, îţi jur că nu am urcat niciodată la etaj, nici eu, nici unul din numeroşii lucrători pe care îi are angajaţi doamna. Tot ceea ce pot să vă spun e că domnul Charles Mercier a înnebunit.

— Cine e Charles Mercier?

— Un tânăr din Paris care se îndrăgostise de doamna.

— Bine!

— Într-o noapte a escaladat zidul grădinii, a pus o scară la această fereastră luminată şi a urcat până acolo.

— Şi a căzut?

— Nu, dar a coborât cu părul zbârlit şi cu ochii ieşiţi din orbite. Din acea zi e nebun.

— Dar ce se petrece acolo sus?

— Nu ştiu, dar ai face bine să nu te duci acolo.

— Ba mă voi duce, răspunse Montgeron.

— Cum, vrei să intri în casă?

— Da. Şi tu vei rămâne aici, căci am să te ucid dacă mă urmăreşti…

— Oh! fii sigur că rămân.

— Dacă te regăsesc în acest loc, îşi voi da cei o sută de napoleoni.

— Voi sta aici, zise servitorul.

Şi se aşeză pe o bancă, lângă un pom.

Casimir de Noireterre tăcuse în tot acest timp.

Montgeron îi propuse să i-l lase pe servitor în pază şi să pătrundă singur în casă.

Dar Casimir răspunse:

— Nu, nu te voi părăsi.

— Hai atunci, zise Montgeron.

Şi, cu a doua cheie în mână, se îndreptă spre casă.

Uşa se deschise cu uşurinţă.

Montgeron şi Casimir de Noireterre pătrunseseră în vestibul, care era cufundat în întuneric.

Dar, ajunşi aici, primul scoase din buzunar un felinar pe care îl aprinse. Apoi închise uşa cu zăvorul şi adăugă:

— Aşa prevenim orice trădare din partea servitorului.

Casimir avea pumnalul în mână.

Scara era după cum se ştie la capătul sălii.

— Înainte! şopti Montgeron.

La primul etaj găsiră acel coridor pe care apucase şi Gustav Marion.

O lumină strălucea în capăt.

Montgeron se apropie şi văzu o uşă cu geamuri.

Casa era tăcută ca un mormânt.

Aventurierii noştri nu mai aveau grijă să-şi înăbuşe zgomotul

paşilor.

Ajuns la uşa cu geamuri, Montgeron se înălţă în vârful picioarelor şi privi.

La fel ca Marion făcu o mişcare de spaimă.

Ba scoase chiar şi un ţipăt.

Camera mortuară era în aceeaşi stare.

Cadavrul marchizului Gaston de Maurevers era întins pe catafalc, cu faţa spre uşă.

Dar frumoasa grădinăreasă lipsea.

Montgeron îl recunoscu pe marchizul dispărut.

Casimir de Noireterre se apropiase şi el.

Şi, cu toate că nu-l cunoscuse niciodată pe marchizul de Maurevers, nu-şi putu opri un ţipăt de groază văzând cadavrul.

Montgeron îl strânse de braţ şi-i zise:

— Taci!

I-au trebuit câteva minute pentru a-şi reveni din violenta emoţie prin care trecuse.

Dar Montgeron era curajos şi-şi recapătă îndată sângele rece.

Frumoasa grădinăreasă nu apăru şi nimeni nu se afla lângă cadavru.

Montgeron se aplecă atunci la urechea lui Casimir şi-i spuse:

— Pricep acum de ce a înnebunit Marion. El a recunoscut cadavrul.

Casimir tresări.

— E al marchizului de Maurevers, adăugă Montgeron.

— Nu mai suntem pe urma unui mister, ci pe urma unei crime, trebuie să mergem până la capăt.

Uşa cu geamuri era închisă.

Montgeron încercă să o deschidă dar nu reuşi.

— Întâmplă-se orice! zise el.

Şi, privind la tovarăşul său, întrebă:

— Tot eşti dispus să mă urmezi?

— Până în iad, răspunse acesta.

Montgeron împinse în uşă şi o sparse.

Dar, deodată, după primul pas, se regăsi în întuneric.

O suflare misterioasă stinsese lumânările care ardeau în colturile catafalcului.

— Urmează-mă, repetă Montgeron.

Şi cu o mână apucă braţul lui Noireterre.

Dar abia făcură doi paşi în direcţia catafalcului şi Montgeron scoase un ţipăt.

Deodată, el şi cu tovarăşul lui călcaseră în gol şi se prăbuşiseră în necunoscut.

Capitolul VII

— Mii de draci! Am devenit personaje de operetă, care sunt aruncate în fundul pivniţelor, strigă vicontele de Montgeron nervos.

— Aşa s-ar părea, răspunse o voce lângă el.

Era Casimir de Noireterre, care căzuse şi el şi scăpase de asemenea neatins.

— Nu te-ai lovit? îl întrebă Montgeron.

— Nu. Dar tu?

— Nici eu.

— Dar unde suntem?

Căzând, Montgeron nu scăpase din mână pumnalul.

— Nu ştiu, răspunse el, dar voi afla curând.

În acelaşi timp căută prin buzunar şi găsi cutia de chibrituri.

Felinarul îl lăsase pe coridor.

— Ai face bine să nu te mişti până ce nu vom vedea bine zise el lui Casimir de Noireterre.

Apoi aprinse un chibrit de ceară.

Atunci Montgeron şi tovarăşul său observară că sunt într-un fel de seră, sau mai bine zis grădină de iarnă, plină cu vase cu flori.

Chibritul se stinse, dar Montgeron avusese timp să se orienteze.

El zări într-un colţ al serei un cămin şi pe acel cămin un sfeşnic, care conţinea un rest de lumânare, ce putea să dureze aproape trei sferturi de oră.

Era mai mult decât îi trebuia spre a-şi da seama exact de topografia locului unde se afla şi de a căuta mijlocul de a ieşi de acolo.

Montgeron aprinse lumânarea. Se aflau într-adevăr într-un fel de grădină de iarnă.

Florile cele mai rare, plantele cele mai exotice creşteau în vase.

Ridicând ochii, Montgeron pricepu cum de căzuse acolo.

În tavan se vedea o trapă care, desigur, mişcându-se desfăcea o parte a parchetului de sus.

Sera avea o singură fereastră, solid închisă cu obloane.

Montgeron îi dădu luminarea lui Casimir.

Apoi se apropie şi încercă să deschidă fereastra, al cărei oblon era închis probabil cu un resort.

Montgeron căută acel resort şi nu îl găsi.

Introduse pumnalul într-o crăpătură încercând să desfacă oblonul.

Dar pumnalul se îndoi şi oblonul rezistă.

— O pilă ar fi mai nimerită, îi zise el lui Noireterre, căci m-am înşelat. Acest oblon nu e de lemn ci de fier.

Şi lovi în oblon cu mânerul pumnalului. Un zgomot metalic se auzi. Montgeron ezită un moment.

— Bine! zise el, va fi timp să ne reîntoarcem la fereastră. Să încercăm să ieşim pe unde am intrat.

Într-un colţ se afla o masă.

Montgeron o duse în mijlocul serei.

Apoi se urcă pe ea şi pipăi tavanul.

Dar o examinare rapidă îi dovedi că resortul care o făcea să se mişte se găsea la etaj şi că nu o va putea deschide.

— Trebuie să ne întoarcem la oblon, murmură el.

— Dar, zise Casimir, care ţinea lumânarea în mână după ce vom deschide oblonul, ce vom face?

— Vom sparge geamul.

— Bine.

— Şi apoi vom sări pe fereastră.

— Dar îmi închipui că nu vom fugi.

— Oh! zise Montgeron surâzând, înainte de a pleca, rog să mă crezi că vom afla ceva despre această casă ce are trape ca un teatru şi despre locuitorii ei misterioşi.

Şi, luând pumnalul, vicontele de Montgeron se duse din nou la oblon.

— Dar nu izbuti nimic.

— Ce prost sunt! zise Montgeron deodată.

— De ce? întrebă Noireterre.

— Nu vorbeai tu adineauri de o pilă?

— Da. Ar fi mai bine, căci am pili încuietoarea. Dar vai! n-avem la noi.

— Te înşeli.

— Cum, ai o pilă?

— Am resortul cel mare de la ceasornicul meu.

Şi Montgeron scoase din buzunar un superb cronometru pe care-l desfăcu să-i ia resortul.

— Acum, la lucru, zise el.

Şi începu să pilească încuietoarea oblonului.

— Montgeron, spuse deodată Casimir, lumânarea nu va mai ţine decât câteva minute.

— Ei bine, stinge-o! N-am nevoie de lumină ca să pilesc. După ce voi termina o vom aprinde.

Casimir suflă în ea şi Montgeron continua să pilească pe întuneric.

Dar, după câteva momente, Casimir spuse:

— Montgeron, nu-ţi simţi capul greu?

— Eu, nu.

— Ciudat. Mie mi se pare că am un munte pe cap.

— Poate din cauza mirosului florilor.

— Se poate…

Şi Casimir se aşeză pe un vas mare cu flori. Montgeron îşi vedea de lucru cu ardoare. Deodată simţi şi el o greutate la cap.

— Ai dreptate, Casimir, zise el, emanaţiile acestor flori mi se urcă la cap.

— Îmi pare că totul se învârteşte în jurul meu, cu toate că suntem în întuneric, răspunse Noireterre cu voce înăbuşită.

Montgeron continua să pilească, dar mişcările lui deveneau din ce în ce mai lente.

— Casimir, spuse el, aprinde lumânarea. Iată chibriturile.

Casimir nu răspunse.

Atunci vicontele de Montgeron se înfricoşă.

Aprinse un chibrit şi la lumina lui îl văzu pe tânărul său amic căzut pe spate peste vasul cu flori.

Aprinse la loc lumânarea şi, scuturându-se pe cât putu de toropeala în care căzuse, îl luă pe Casimir în braţe şi căută să-l trezească.

Sforţările sale au fost însă zadarnice!

Casimir de Noireterre era pe jumătate asfixiat şi nu mai dădea nici un semn de viaţă.

Montgeron atunci avu un acces de furie.

Lăsând lumânarea aprinsă începu din nou să pilească.

Dar n-avu timp să ridice oblonul, căci, scăpând pila din mână căzu pe spate scoţând un sunet înăbuşit.

După câteva momente era şi el tot aşa de nemişcat ca şi Casimir de Noireterre.

*

* *

Atunci se deschise o uşă ascunsă în zid pe care Montgeron nu o zărise.

Un bărbat şi o femeie intrară.

Femeia avea o mască pe obraz.

Dar Gustav Maron, de ar fi fost treaz, ar fi recunoscut, fără îndoială, prin acea mască, privirea înfocată a frumoasei grădinărese.

Bărbatul nu era altcineva decât servitorul întâlnit de cei doi tineri cu o oră înainte prin grădină.

— Doamnă, zise acesta din urmă, dacă îi lăsăm aici… nu se vor mai deştepta niciodată.

— Nu, zise ea, am jurat că nu voi ucide decât în extremis. Trăsura e gata?…

— Da, aşteaptă la poartă de un sfert de oră.

— Ei bine, cheamă-ţi cele două ajutoare şi luaţi-i pe aceşti tineri nebuni. Îi veţi lăsa pe o stradă oarecare a Parisului unde aerul îşi va face efectul.

— Dar, doamnă, toate astea se vor sfârşi rău, dacă nu luaţi seama!

Ea dădu din umeri.

— Fă ce-ţi zic, zise ea cu un ton imperios.

Şi servitorul îl luă pe Montgeron pe umeri şi-l scoase afară din seră.

Capitolul VIII

După două zile, la prefectura poliţiei, şeful unui serviciu de curând creat şi care se numea serviciul „afacerilor misterioase”, era în cabinetul său, la ora 8 dimineaţa, desfăcând o voluminoasă corespondenţă, care mai toată era scrisă cifrat, o adevărata limbă convenţională a cărei cheie nu o au decât cele două persoane care corespondează.

Acest personaj era un om tânăr încă, deşi chel.

Ochii săi pătrunzători, nasul ascuţit, buzele subţiri şi ironice anunţau o mare perspicacitate.

Se numea Lepevier.

Poate că nu era decât un nume de împrumut sub care fusese mult timp cunoscut printre agenţii de la Siguranţă.

Îndemânarea extraordinară de care Lepevier dăduse dovadă în două sau trei împrejurări, atrăsese asupra lui atenţia autorităţilor superioare.

Serviciul „afacerilor misterioase” odată creat, Lepevier fusese numit şef.

Dar el nu fusese norocos, căci prima afacere cu care a trebuit să se ocupe la intrarea în funcţie, fusese dispariţia marchizului Gaston de Maurevers.

Lepevier scotocise în întreg Parisul, trimisese agenţi la Londra şi New-York, peste tot…

După cum se ştie, toate au fost însă în zadar.

E adevărat că de atunci Lepevier avusese câteva afaceri, fericite, dar rămăsese din cauza acestui prim insucces cu o mare nemulţumire şi nu părăsise cauza.

În acea dimineaţă Lepevier desfăcea corespondenţa, când i se aduse o carte de vizită pe care se afla scris numele „Vicontele de Montgeron”.

— Domnule, zise secretarul, acest domn stăruie să fie primit.

— Îndată.

— Pretinde că are să vă facă o mărturisire din cele mai importante.

— Îndată.

De astă dată Lepevier răspunse cu bruscheţe, lucru rar la el, care era un om blând şi delicat.

Printre scrisorile îngrămădite pe biroul său zărise un plic ce venea de la Londra şi într-un colţ al plicului se afla un semn care îl făcu să tresară.

El puse mâna pe scrisoare, o deschise repede şi, cum secretarul ieşea după ce îi repetase pentru a treia oară aceleaşi cuvinte, el zise:

— Roagă-l pe acest domn să aştepte.

O fotografie căzu din plic.

Şeful biroului „afacerilor misterioase” n-avu nevoie să examineze mult această fotografie şi exclamă:

— El e!

Fotografia reprezenta un om de 28–30 ani, sau mai bine zis un cadavru, aşezat pe un fotoliu, cu capul răsturnat pe umărul stâng.

Avea în dreptul inimii o rană ce părea făcută cu un pumnal sau cu o spadă.

Lepevier deschise o cutie de pe birou şi scoase o altă fotografie.

Aceasta reprezenta un om stând în picioare, cu bastonul şi pălăria în mână şi părând a fi în perfectă stare de sănătate.

Această din urma fotografie, semăna perfect cu cea a cadavrului.

Fotografia pe care Lepevier o luase din cutie era portretul marchizului Gas ton de Maurevers.

Şeful desfăcu scrisoarea ce însoţea fotografia. Scrisoarea venea de la un agent pe care îl trimisese în Anglia.

Ea era datată din Londra şi era astfel concepută:

„Cadavrul a cărei fotografie ţi-o trimit, a fost găsit în taverna „La Regele George” din Wapping.

Această tavernă este locul cu cea mai proastă reputaţie din toată Londra.

Cârciumarul se numeşte Calcraff, ca şi călăul din Londra, cu care e rudă.

Poliţia engleză a renunţat să mai intre în această cârciumă.

De la miezul nopţii până la orele patru de dimineaţă, dacă ar pătrunde un poliţist mai mult ca sigur că n-ar mai ieşi în viaţă.

A trebuit deci pentru descoperirea acestui cadavru, a cărui moarte pare că datează numai de câteva ore, să luăm act de declaraţia cârciumarului.

Iată această declaraţie:

«De aproape şase luni, un francez al cărui nume nu-l cunosc, vine în fiecare seară, împreună cu o irlandeză foarte frumoasă, să bea câte ceva în tavernă, unde petrece şi o parte din noapte.

Nu vorbeşte cu nimeni, nu face nici un zgomot, nu se îmbată niciodată şi pare foarte amorezat de irlandeză.

Lucru ciudat! în timp ce aceasta este îmbrăcată prost, francezul e foarte elegant şi plăteşte adesea consumaţia cu piese de aur.

Deunăzi noapte, francezul şi irlandeza s-au luat la ceartă şi aceasta i-a aplicat o lovitură de pumnal francezului. Eu am vrut să o reţin, dar mateloţii care se aflau în cârciumă au ajutat-o să fugă.»

Aceasta a fost declaraţia cârciumarului de la taverna „La Regele George”.

Înştiinţat de poliţie m-am dus la acea tavernă şi l-am recunoscut îndată pe marchizul de Maurevers, pe care-l căutăm de atâta vreme.

Cu toate acestea am crezut nimerit să vă trimit o fotografie, Manuel.”

Secretarul deschise uşa cabinetului pentru a doua oară.

— Domnule, îi zise el lui Lepevier, domnul viconte de Montgeron spune că are o reclamaţie importantă de făcut cu privire la marchizul de Maurevers.

Lepevier sări în sus auzind acest nume şi strigă:

— Să poftească!

Apoi, ca un bun poliţist, băgă cele două fotografii în cutia biroului.

Vicontele de Montgeron întră.

— Domnule, zise el, luând loc pe un scaun, am fost un prieten al marchizului ele Maurevers, pe care-l căutam de un an.

Lepevier se înclină.

— O întâmplare stranie mi-a lămurit soarta sărmanului meu amic. Marchizul de Maurevers a fost asasinat.

— Ah! zise Lepevier cu nepăsare.

— Am fost acum patruzeci şi opt de ore în faţa cadavrului său, continuă vicontele de Montgeron.

— Ai sosit de la Londra, domnule? întrebă Lepevier.

— Nu, domnule, n-am părăsit Parisul.

— Şi ai văzut cadavrul marchizului de Maurevers.

— Da.

— Când?

— Acum patruzeci şi opt de ore.

— Unde?

— La două leghe depărtare de Paris, într-o casă de ţară.

Lepevier deschise repede cutia biroului, scoase fotografia pe care o primise din Londra şi o puse în faţă vicontelui de Montgeron.

— Îl recunoşti?

— El e! strigă Montgeron. e chiar el… aşa l-am văzut şi eu.

Lepevier se sculă repede.

— Scuză-mă, domnule, zise el, dar simt că înnebunesc!

Capitolul IX

Lepevier şi vicontele de Montgeron se priviră cu mirare.

Ce însemna declaraţia vicontelui?

Ce însemnau ultimele cuvinte ale şefului de birou?

Vicontele de Montgeron rupse cel dintâi tăcerea.

— Domnule, zise el, văd că poliţia mi-a luat-o înainte, şi această fotografie este o dovadă că în timp ce eu eram asfixiat în urma aventurii mele, poliţia făcea o percheziţie la Bellevue, în casa frumoasei grădinărese, percheziţie de pe urma căreia s-a descoperit cadavrul amicului meu Maurevers.

— Domnule viconte, întrerupse brusc Lepevier, trebuie să-ţi spun că nu ştiu nimic, din ceea ce-mi povesteşti.

Montgeron se sculă la rândul său de pe scaun, făcu un pas înapoi şi zise:

— În fine, domnule, dacă n-ai găsit cadavrul lui Maurevers cum se face că ai această fotografie?

— Nu cumva eşti nebun? zise Lepevier.

— Nu, desigur.

— Nici eu nu sunt nebun.

— Sper şi eu…

— Ei bine, domnule, zise şeful biroului „afacerilor misterioase", s-ar putea crede că suntem amândoi nebuni. Cum aşa? Ai văzut cadavrul lui Maurevers? Unde?

— La Bellevue… lângă Paris… Într-o casă aparţinând frumoasei grădinărese, domnule. Nu o cunosc sub alt nume pe această femeie.

— Şi cadavrul.

— E acelaşi cu cel din fotografie, zise contele ele Montgeron cu convingere. Am văzut chiar foarte bine această rană.

Lepevier făcu atunci apel la toata inteligenţa sa de agent de poliţie.

— Să vedem domnule, zise el, să presupunem că nu ţi-am spus nimic şi nu te preocupa nici de cuvintele nici de mirarea mea. Povesteşte-mi totul.

Montgeron, după cum am văzut, era un om cu mult sânge rece.

— Fie, zise el. Văd că dacă nu mă voi explica pe deplin nu ne vom putea înţelege.

Şi vicontele de Montgeron povesti pe scurt, dar fără să uite nici un amănunt, dragostea lui Gustav Marion pentru frumoasa grădinăreasă, expediţia nocturnă la care asistase şi nebunia care-l cuprinsese pe tânăr şi cum a fost găsit, pe jumătate mort, în grădină.

Apoi Montgeron povesti expediţia lui, expediţie în care îl avusese tovarăş pe tânărul Casimir de Noireterre.

Desigur Marion văzuse cadavrul, după cum îl văzuse şi el şi Casimir.

Apoi adăugă:

— Din momentul în care am fost asfixiat de mirosul florilor nu mai ştiu ceea ce s-a petrecut.

Când mi-am revenit în fire, eram la mine, în strada Marignan, culcat în pat, iar la căpătâiul meu se aflau valetul şi doctorul.

Se pare că o patrulă de agenţi de poliţie m-a găsit pe Champs-Élysées.

Aveam actele la mine, aşa că am putut fi transportat acasă.

Medicul, după o muncă de trei ore, m-a readus în simţiri.

Am petrecut ziua de alaltăieri şi pe cea de ieri într-o aşa stare de moleşeală încât n-am avut nici forţa de a ieşi nici de a-ţi scrie o

scrisoare, nici chiar de a mă interesa de soarta amicului meu Casimir de Noireterre.

În fine, aseară, acesta a venit la mine.

Depoziţia lui e la fel cu a mea, cu deosebirea că el n-a fost găsit în Champs-Élysées, ci pe bulevardul Italienilor.

Lepevier îl ascultase pe Montgeron cu multă atenţie, fără să-l întrerupă.

După ce acesta termină, poliţistul deschise cutia mesei, luă scrisoarea agentului Manuel şi o întinse lui Montgeron spunându-i:

— Citeşte!

Uimirea lui Montgeron fu foarte mare când citi acea scrisoare.

— Domnule, reluă Lepevier, nici măcar un om viu nu se poate găsi în acelaşi timp în două locuri, mai cu seamă un cadavru: la Paris, şi la Londra.

— Domnule, îţi jur pe onoarea mea, zise Montgeron, că l-am recunoscut pe Maurevers.

— Bine. Dar îl recunoşti, de asemenea, în această fotografie?

Conform depoziţiei dumitale, urmă Lepevier, ieri l-ai văzut pe Maurevers mort, pe un pat, în noaptea de miercuri spre joi?

— Da.

— La ce oră?

— Miezul nopţii.

— Aşteaptă…

Poliţistul luă scrisoarea agentului Manuel şi arătă cu degetul acest pasaj „în noaptea de alaltăieri”.

— Ai observat, zise Montgeron, că scrisoarea are data de vineri?

— Da. E deci în noaptea de miercuri spre joi.

— De altfel, adăugă Montgeron, afară de cazul în care teoria lui Menechmes e reală şi că sunt doi oameni care să semene ca două picături de apă, morţi în acelaşi timp, la două sute leghe distanţă şi având acelaşi costum, ai dreptate, domnule: sau dumneata sau eu trebuie să fim nebuni!

— Dacă ar fi un interval de douăzeci şi patru de ore între descoperirea dumitale şi cea a agentului meu, continuă Lepevier, s-ar putea presupune, la rigoare, că acel cadavru a fost transportat de la Paris la Londra sau viceversa. Dar la aceeaşi oră acest cadavru a fost văzut la Paris şi la Londra. Deci sunt două cadavre!

— Desigur!

— Şi totuşi, continuă Lepevier, pe Maurevers l-ai văzutt?

— Da.

— Şi această fotografie îl reprezintă tot pe Maurevers.

— Asemănarea e foarte mare.

Lepevier şi Montgeron se priveau cu un fel de mirare superstiţioasă când se auzi o sonerie într-un colţ al cabinetului.

Era soneria de la un aparat telegrafic. Şeful „afacerilor misterioase” avea un telegraf chiar în biroul său.

El se sculă şi se apropie.

La prima aruncătură de ochi asupra aparatului recunoscu ca depeşa anunţată venea de la Londra. Şi începu să traducă:

„Cadavrul lui Maurevers, transportat la morga din Londra ieri seară. Păzit de doi poliţişti. Aceştia adormit prizând tabac amestecat cu narcotic. Cadavrul dispărut. Scrisoare cu amănunte mâine.

Manuel.”

— Iată! strigă Lepevier, citeşte!

Şi îi dădu lui Montgeron telegrama.

Apoi, pe când acesta citea, adăugă:

— Domnule, de douăzeci de ani sunt poliţist şi n-am văzut niciodată aşa ceva.

— Domnule, răspunse Montgeron, până va sosi scrisoarea agentului dumitale din Londra, cred că o să faci o percheziţie la Bellevue?

— Da, răspunse Lepevier, chiar acum. Fiindcă sunt două cadavre, vom încerca să găsim cel puţin unul.

Capitolul X

După două ore, o trăsură cu patru locuri sosea la Bellevue şi oprea la poarta casei frumoasei grădinărese.

Lepevier coborî însoţit de doi oameni, care se vedea că sunt agenţi de poliţie îmbrăcaţi în haine civile, şi un al patrulea personaj, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, şi care părea a fi un magistrat.

Un mic cupeu, la care era înhămat un cal de rasă, urma acea trăsură şi din el se dădură jos alte două persoane.

Erau vicontele de Montgeron şi amicul său Casimir de Noireterre.

Lepevier, înainte de a suna se uită prin grilaj în grădină.

Acolo se aflau vreo doisprezece lucrători care munceau cu ardoare.

În mijlocul lor era un om gras, care le dădea ordine.

Lepevier făcu aceeaşi reflecţie pe care o făcuse şi Montgeron cu patru zile înainte.

Acest pavilion păstrat cu înfăţişare onestă şir grădina nu aveau nimic misterios la prima vedete.

Lepevier sună.

La zgomotul clopotului, omul cel gras veni repede la poartă.

Apoi, deschizând poarta, îşi scoase pălăria mare de paie de pe cap şi salută ca orice comerciant când vede apărând un client.

— Domnule, îi zise Lepevier, dorim să vorbim cu stăpâna casei.

— Domnilor, răspunse omul cel gras, care putea să aibă cincizeci

de ani, dumneavoastră sunteţi fără îndoială clienţii doamnei Levecque?

— Da, răspunse Lepevier, zicându-şi „Bine, se pare că doamna se numeşte Levecque”.

— Mii de scuze domnilor, reluă omul cel gras, salutând pentru a doua oară până la pământ, dar desigur că aţi fost uitaţi la împărţirea anunţurilor.

— Cum? zise Lepevier.

Şi omul cel gras scoase un afiş pe care îl dădu poliţistului.

Afişul era o circulară tipărită, concepută în următorii termeni:

„Am onoarea de a vă informa că, retrăgându-mă în mod definitiv din afaceri, am cedat grădina mea domnului Polydore Grosjean, grădinar, căruia vă rog să binevoiţi a-i acorda toată încrederea cu care m-aţi onorat pe mine.

Văduva Levecque.”

Lepevier încruntă sprâncenele.

— Scuză-mă domnule, zise el privindu-l pe omul cel gras, dumneata eşti domnul Polydore Grosjean?

— Da.

Şi salută pentru a treia oară.

— Succesorul doamnei Levecque?

— Da, domnule.

— De mult?

— Grădina şi casa am cumpărat-o de cincisprezece zile, dar abia ieri am intrat în posesie.

— Ah! şi doamna Levecque mai e încă aici?

— Nu, domnule, răspunse omul cel gras. Doamna a plecat la Paris alaltăseară, dar dacă aveţi afaceri personale cu ea vă pot da adresa.

— Te rog, zise Lepevier.

— Doamna locuieşte în strada Tempo nr. 69 bis.

Şi omul cel gras adăugă suspinând:

— Credeam că domnii sunt clienţi.

Lepevier îl luă atunci de braţ şi-l trase puţin la o parte.

— Domnule Polydore Grasjean, zise el, trebuie să-ţi spun profesia mea.

Omul cel gras îl privi mirat.

— Mă numesc Lepevier şi sunt şeful brigăzii agenţilor de siguranţă.

Omul cel gras tresări, dar mirarea lui era aşa de naivă încât Lepevier fu dezamăgit.

El urmă:

— Dacă, după cum îmi place să cred, eşti un comerciant onest, cu totul străin de faptele care motivează prezenţa mea aici, aş fi foarte supărat că am venit la dumneata.

— Dar… domnule…

Şi mirarea omului cel gras deveni şi mai mare.

— Totuşi, continuă Lepevier, trebuie să-mi fac datoria.

— Datoria dumitale?

— Da, domnule.

— Ce vrei să spui?

— Am un mandat de percheziţie la dumneata.

— La mine!

— Sau mai bine zis la doamna Levecque, pe care eram sigur că o găsesc aici. Prin urmare să nu facem zgomot şi priveşte-mă pe mine şi pe aceşti oameni ca pe nişte prieteni şi lasă-ne să vizităm casa.

Polydore Grosjean nu ştia ce să facă. Era roşu la faţă şi picături mari de sudoare îi cădeau de pe frunte.

— Domnule, murmură el în sfârşit cu o voce mişcată, am fost timp de treizeci de ani grădinar la Saint-Maude. Sunt foarte cunoscut… şi n-am dat loc niciodată la vreo bănuială… sunt om cinstit… şi cred…

— Cred, îl întrerupse Lepevier, că nu ai priceput… sau că poate am explicat rău. Mandatul de percheziţie se referă la casa doamnei Levecque. Ai cumpărat această casă, dar asta nu mă poate împiedica să mă supun ordinelor pe rare le-am primit.

— Dar, în fine, domnule… de ce această percheziţie?

— Suntem pe urma unei crime.

De astă dată emoţia lui Polydor Grosjean se transformă într-un acces de ilaritate.

— În orice caz, zise el, dacă s-a comis o crimă, doamna nu poate fi vinovată. E cea mai onestă dintre femei.

— Ah!

— Eu o cunosc de zece ani.

— O cunoşti de zece ani?

— Şi bărbatul ei, un om foarte de treabă, a murit acum trei ani în braţele mele.

Aerul nevinovat al grădinarului îi uimea foarte mult pe Lepevier şi Montgeron.

Polydore Grosjean adăugă:

— Dar, în fine, domnule, dacă vreţi să vizitaţi casa, sunt la dispoziţia dumneavoastră. Mă veţi scuza însă, căci e aproape goală… deoarece mobilele mele n-au sosit încă.

Şi se îndreptară spre casă.

Lepevier, omul îmbrăcat în negru care nu era altcineva decât un comisar de poliţie, cei doi agenţi, Montgeron şi Casimir de Noireterre îl urmară.

Grădinarii nu-şi întrerupseră munca, crezând fără îndoială că acei oameni sunt nişte clienţi.

Omul cel gras deschise uşa şi se dădu la o parte spre a-i lăsa pe

ceilalţi să intre.

— Acum, domnule, călăuzeşte-ne.

— Oh! zise Montgeron, asta va fi uşor. Recunosc perfect locul.

Şi începu să urce scara.

La primul etaj regăsi culoarul la capătul căruia se afla uşa cu geamuri.

Această uşă era deschisă.

Dar camera mortuară era goală, catafalcul şi cadavrul dispăruseră…

Capitolul XI

Montgeron şi Casimir de Noireterre fură foarte decepţionaţi.

Cel dintâi se întorsese spre Lepevier, care părea, de asemenea, dezamăgit, şi-i spuse:

— Din moment ce frumoasa grădinăreasă nu mai e aici, şi acest domn a cumpărat casa, e evident că ceea ce căutăm nu putea rămâne aici.

— Fără îndoială, dar…

— Dar, zise Montgeron, nu se transportă un cadavru aşa de uşor, şi…

— Un cadavru! exclamă omul cel gras cu spaimă.

Lepevier se uita la el cu atenţia unui poliţist experimentat şi rămase convins că era de bună credinţă şi că nu ştia nimic.

Montgeron reluă:

— Aici se afla un cadavru.

— Dar unde! întrebă Grosjean.

— Aici, pe catafalc. Pereţii erau îmbrăcaţi în negru.

— Da, afirmă Casimir de Noireterre.

Unul din agenţii subalterni, care îl însoţeau pe Lepevier, se apropie de un zid şi punând mâna pe un cui spuse:

— Domnule şef, nu ştiu dacă pereţii erau îmbrăcaţi în negru, dar ceea ce e sigur e că a fost ceva întins pe ziduri, căci se văd încă urme.

— Asta e adevărat, aprobă Lepevier apropiindu-se şi examinând zidul.

Lepevier se apropie de fereastră şi se uită în jos. Fereastra de la catul de jos, care venea în dreptul celei de sus era deschisă.

El se adresă lui Montgeron.

— Dacă am memoria bună, pardoseala s-a deschis sub dumneavoastră.

— Da, domnule.

— Şi aţi căzut amândoi la catul de jos?

— Da.

Lepevier se aplecă şi începu să examineze parchetul cu atenţie, sperând să găsească o urmă care să indice acel chepeng misterios.

Dar pe parchet nu se vedea nici o astfel de urmă.

— Să coborâm, zise Lepevier, înainte de a căuta cadavrul, trebuie să ne dăm seama exact de căderea dumneavoastră.

Camera în care Montgeron văzuse cadavrul era mare, fiind luminată de patru ferestre, din care două dădeau spre faţada, superioară a pavilionului, iar celelalte două pe faţa opusă.

Înainte de a părăsi încăperea, Lepevier măsură odaia cu pasul.

Apoi el coborî urmat de toţi.

Odaia de jos n-avea decât două ferestre şi era luminată de la faţada principală.

Polydore Grosjean, care părea să se intereseze de aceste cercetări, nu-l părăsea pe Lepevier. Acesta se reîntoarse în vestibul şi avu convingerea că odaia de jos fusese despărţită în două.

Dar nici în prima, nici în a doua, Montgeron nu recunoscu locul unde căzuse.

Nicăieri tavanul nu avea urmele acelei bascule.

Lepevier începu să măsoare, cu pasul odaia.

Apoi surâse şi, lovind zidul cu pumnul, zise:

— Această odaie e despărţită… să urcăm din nou sus.

Apoi, adresându-se lui Polydore Grosjean:

— Ţi-aş fi recunoscător, domnule, dacă mi-ai procura un târnăcop pentru a sparge pardoseala.

— Să spargeţi pardoseala! exclamă omul cel gras.

— Ah! fiţi liniştit, zise Lepevier râzând, reparaţiile le vom face tot noi.

Introducându-se în odaia de la catul întâi unde fusese văzut cadavrul, Lepevier ordonă celor doi agenţi ai săi să desfacă o scândură a parchetului.

Polydore Grosjean veni cu un târnăcop.

— Agenţii începură lucrul.

La a doua lovitură de târnăcop una din scânduri se desfăcu.

Atunci Montgeron scoase o exclamaţie de bucurie.

Se vedea un al doilea parchet, dedesubt.

După prima scândură, fu scoasă a doua şi apoi a treia.

Atunci privirea experimentată a lui Lepevier descoperi două butoane de aramă, puse la o oarecare distanţă unul de altul.

— Daţi o lovitură de târnăcop în acest buton, zise el. Agenţii se supuseră.

Această trapă, care cedase sub picioarele lui Montgeron se deschise din nou şi unul din cei doi agenţi se prăbuşi în sera, unde cei doi tineri fuseseră cât pe ce să moară asfixiaţi.

Dar trapa nu se închise, căci lovitura de târnăcop sfărâmase resortul.

În acelaşi timp, o rază de lumină apăru şi Lepevier, care se aplecase

peste trapă scoase un strigăt de spaimă.

Lepevier şi Montgeron, împreună cu ceilalţi, putură vedea atunci catafalcul, iar pe catafalc cadavrul.

Lumânările ardeau în cele patru colţuri ale catafalcului.

Dar ele erau pe jumătate consumate.

Lepevier şi Montgeron săriră în seră.

— E Maurevers, zise Montgeron.

— Da, răspunse Lepevier.

Şi amândoi se apropiară.

Dar deodată, Lepevier scoase un ţipăt, punând mâna pe cadavru.

— Ce e? zise Montgeron.

— Dar uită-te!

— Ce?

— Nu e un cadavru, zise cu răceală Lepevier.

— Cum?

Şi Montgeron se dădu înapoi uimit.

— E o figură de ceară, termină Lepevier şi am fost înşelaţi.

Lepevier avea dreptate. Înaintea lui se afla o figură de ceară foarte bine executată.

Capitolul XII

Agentul de poliţie Manuel către domnul Lepevier, şeful biroului „afacerilor misterioase”

„Domnule şef,

Voi completa prin această scrisoare telegrama pe care ţi-am expediat-o acum o oră.

Legile engleze cer nişte formalităţi fără număr şi e mai greu să obţii un cadavru decât extrădarea unui asasin.

Corpul lui Maurevers l-am fotografiat.

Dar legea cere ca orice om asasinat să fie transportat la morgă, să stea acolo până ce înmormântarea va fi permisă printr-o hotărâre judecătorească.

Desigur, conformându-mă instrucţiunilor dumneavoastră, am cerut cadavrul şi m-am supus tuturor formalităţilor cerute.

Ieri, toată ziua m-am ocupat cu acest lucru.

Corpul lui Maurevers a fost obiectul curiozităţii generale.

Morga este deschisă publicului de la 9 dimineaţa până Ie 5 seara.

Poliţistul Waston, pe care-l rugasem să stea lângă corp şi să-mi facă un raport, a constatat că mai multe persoane l-au recunoscut.

Mai întâi l-a recunoscut lordul G., care-şi petrece iernile la Paris şi care n-a ezitat să strige:

„Dar e un francez, marchizul Gaston de Maurevers!”

Apoi o femeie, care are o casă mobilată în Hampstead, a afirmat că l-a

avut locatar.

Poliţistul a luat adresa acestei femei şi aseară m-am dus la ea.

Mi-a arătat odaia pe care o locuise Maurevers şi în care de atunci n-a mai locuit nimeni.

Se arseseră diferite hârtii în sobă. Am adunat câteva bucăţele.

Pe una din ele, pe care ţi-o trimit, sunt scrise, de o mână de femeie, cuvintele:

«Revino iubita mea, te iert.»

Aseară am obţinut autorizaţia de a prelua corpul lui Maurevers, azi de dimineaţă la ora 9, şi de a-l îmbarca pentru Franţa.

Cum mă temeam de descompunere, m-am înţeles cu un chirurg foarte priceput, care urma să injecteze cadavrului o soluţie de tanin.

Azi de dimineaţă tocmai îmi terminam preparativele de plecare, când poliţistul nostru a intrat la mine şi mi-a anunţat dispariţia cadavrului.

Cum a avut loc această răpire? Ca şi morga din Paris, cea de aici e situată pe marginea unui râu.

E o clădire pătrată cu un singur cat, despărţit în trei odăi.

Sala morţilor e despărţită, cu un grilaj şi cu o balustradă, de vestibulul în care publicul e admis.

În spatele ei se află camera de disecţie unde stau gardienii.

Seara se închid uşile deschise publicului în cursul zilei şi gardienii, în număr de doi se retrag în sala de disecţie.

Cu toate acestea obţinusem ca doi poliţişti între care agentul Waston, să stea noaptea lângă corpul lui Maurevers.

Sala de disecţie dă spre Tamisa prin două ferestre. Aceste ferestre n-au gratii.

Când fluviul este mare, un om stând în picioare într-o barcă, poate ajunge cu mâna la ele.

Pe acolo trebuie să fi pătruns răpitorul.

Se lasă uneori fereastra deschisă când e vreun corp în camera de disecţie.

Gardienii aprind atunci un foc mare pentru a se apăra de frig.

Aşa s-a întâmplat şi în noaptea trecută.

Agentul de poliţie Waston afirmă că, până la zece seara, cei doi gardieni au jucat cărţi.

Ei şi colegul lor au rămas în sala morţilor.

Acestuia din urmă i s-a făcut somn şi Waston, făgăduindu-i că va veghea el, s-a lungit pe o masă de marmură care era goală.

Dar în curând a fost şi el cuprins de o toropeală căreia, cu toate sforţările sale, nu i-a putut rezista.

Când s-a deşteptat, soarele pătrundea în sala morţilor.

Waston îşi simţea capul aşa de greu, încât nu-şi putea da seama unde se află.

Apoi aducându-şi aminte, a observat că Maurevers dispăruse.

Celălalt poliţist tot mai dormea.

Waston a încercat să-l trezească şi, neputând, s-a repezit în sala de disecţie.

Cei doi gardieni dormeau de asemenea, unul pe o masă şi celălalt sub masă.

Cărţile cu care jucaseră erau risipite pe jos.

Fereastra din dreapta era deschisă.

Waston a găsit o frânghie legată de fereastră.

Cu mare caznă i-a putut deştepta pe poliţist şi pe cei doi gardieni.

Nici unul din ei nu auziseră vreun zgomot în cursul nopţii.

Dar e evident că cineva a intrat pe fereastră şi a luat cadavrul, pe care apoi l-a coborât în vreo barcă legat cu frânghia aceea.

Cum au adormit gardienii?

Aici e o enigmă pe care chirurgul care a fost chemat la morgă n-a putut-o dezlega.

În cursul serii, unul din gardieni s-a dus să cumpere nişte tutun de prizat, dintr-un magazin din apropiere.

Cei doi poliţişti şi celălalt gardian, începând să joace, au prizat de mai multe ori.

Chirurgul, găsind tabachera, a supus tutunul unor analize.

Era amestecat cu un narcotic foarte puternic, ceea ce explică iuţeala cu care gardienii şi poliţistul au adormit.

În urma cererii mele, a fost arestat tutungiul de la care au cumpărat tabacul. Dar acest om, pe care l-am văzut protestând cu energie, susţine că a vândut tutun obişnuit.

Pe de altă parte, gardianul crede că-şi aduce aminte că un om sărman, în momentul în care el ieşea din tutungerie, i-a cerut o priză de tutun.

Se caută acest om, care ar fi putut foarte bine să introducă narcoticul în tabacheră.

Toată poliţia din Londra e în alertă şi se speră încă găsirea cadavrului lui Maurevers. Mâine vei primi o a doua scrisoare.

Manuel”

Capitolul XIII

Figura de ceară care-l reprezenta atât de perfect pe Maurevers, încât toată lumea s-a înşelat la prima vedere, fu pusă sub paza a doi agenţi de poliţie trimişi la Bellevue de şeful „afacerilor misterioase”.

Ei aveau ordinul de a-l supraveghea în acelaşi timp şi pe Polydore Grosjean şi de a nu-l lăsa să iasă din curtea proprietăţii sale.

Lepevier s-a întors la Paris cu comisarul de poliţie, cu Montgeron şi cu Noireterre.

— O voi aresta pe această femeie, care se spune că locuieşte pe strada Temple. Sau Polydore Grosjean e complicele ei sau adresa e reală.

Acesta fusese raţionamentul lui Lepevier.

Cu toate acestea, în loc să meargă direct în strada Temple, el ocolise puţin şi trecuse pe la biroul său pentru a lua alţi doi agenţi.

Montgeron şi Casimir de Noireterre îl însoţeau.

În mai puţin de o oră, Lepevier, lăsându-i pe toţi să-l aştepte în stradă, se prezentă singur la portarul de la nr. 69 bis.

Se deghizase într-un costum de comisionar.

— Doamna Levecque? îl întrebă el pe portar.

Acesta răspunse:

— Nu e acasă.

— Ştii dacă se va întoarce curând?

— Nu se va întoarce.

— La ce etaj locuieşte?

— La al treilea, dar nu e nimeni acasă. A ieşit azi dimineaţă, spunând că pleacă pentru opt zile într-o călătorie.

Lepevier pricepu că trebuia să-şi decline calitatea.

Îl anunţă pe portar că era agent de poliţie şi că trebuia să facă o percheziţie.

Portarul îi dădu fără nici o dificultate cheia apartamentului.

Atunci Lepevier îşi chemă tovarăşii şi cu toţii urcară la apartamentul indicat, spre marea nedumerire a portarului, care repeta, împreunându-şi mâinile, că doamna Levecque era cea mai onestă dintre femei.

Apartamentul era foarte mic, mobilat fără lux şi indica o femeie cu un venit mijlociu.

Imediat cum intră, vicontele de Montgeron zări un portret în dormitor.

Acest portret era acel al unui lucrător dacă judecai după îmbrăcăminte. Dar îi înfăţişa pe Maurevers.

— Iar el! murmură.

În acelaşi timp Lepevier găsi pe o masă o scrisoare, iar pe plic scrise cuvintele:

„Domnului viconte de Montgeron”

— Iată, zise Lepevier, întinzându-i scrisoarea.

Montgeron o luă şi rupse plicul.

Ea era semnată „Frumoasa grădinăreasă” şi conţinea într-adevăr o scrisoare.

„Domnule,

Această scrisoare îţi va parveni sunt sigură, şi poate că chiar dumneata o vei găsi în locul unde o las.

Ai vrut să pătrunzi un mister şi pentru asta te-ai adresat poliţiei.

Nici poliţia, nici dumneata, nu veţi afla niciodată adevărul.

Mă vei căuta în zadar. Nici dumneata, nici domnul Lepevier nu mă veţi

găsi.

De altfel, nu mă cunoaşteţi nici unul nici celălalt.

Un singur om m-a văzut şi acela, Gustav Marion e nebun.

Domnule viconte, lasă-mă să-ţi dau un sfat. Eşti tânăr, eşti bogat, poţi să trăieşti fericit până la bătrâneţe.

Nu-ţi compromite nici unul din aceste bunuri printr-o curiozitate imprudentă, care ar putea să-ţi aducă o catastrofă.

Poliţia, pe care o desfid, va sfârşi prin a se plictisi în cercetări zadarnice de a-l găsi pe Maurevers viu sau mort.

Îţi vorbesc în numele prieteniei pe care o aveai pentru Maurevers.

Părăsesc Parisul!

Poate că nu mă mai întorc niciodată. Poate că ne vom întâlni de douăzeci de ori, fără să ştii cine sunt.

Adio, domnule de Montgeron şi urmează sfatul unei femei care e iubită cu ardoare de amicul dumitale.

Frumoasa grădinăreasă"

*

* *

Percheziţia minuţioasă făcută de Lepevier în acel apartament n-a dat nici un rezultat. El nu găsi nici scrisori, nici hârtii, nimic care să-l poată pune pe urmele frumoasei grădinărese.

Agentul Manuel se întoarse de la Londra după opt zile.

Nu putuse, cu toate eforturile poliţiei engleze, să regăsească cadavrul, care se credea a fi al marchizului de Maurevers.

Tot Parisul cunoştea această aventură, care produsese o mare emoţie.

Poliţia franceză o căuta în zadar pe frumoasa grădinăreasă.

Polydore Grosjean fu pus după opt zile în libertate.

Figura de ceară, arătată tuturor celor care-l cunoscuseră pe Maurevers, fu recunoscută de unii şi negată de alţii.

Se ridicară chiar îndoieli asupra acestei asemănări. Agentul Manuel pretinse că nu semăna cu cavalerul furat din Londra.

Trecuseră mai multe luni.

Cercetările poliţiei se micşorară, apoi încetară cu totul.

Cu toate acestea, după un an, un nou zvon apăru.

Un tânăr ofiţer, din marina engleză pretinse că l-a întâlnit pe marchiz în India şi că era perfect sănătos.

În fine, în aceeaşi perioadă, agentul de poliţie Manuel, călcat de un camion pe o stradă, fu transportat, pe moarte, la un spital.

Dar înainte de a-şi da ultima suflare el ceru cu stăruinţă să-l vadă pe prefectul de poliţie.

Acesta veni la spital şi primi o destăinuire.

Această destăinuire se referea oare la dispariţia marchizului Gaston

de Maurevers?

Mister!

Partea a 4-a – Frumoasa argintăreasă

Capitolul I

Erau aproape doi ani de când Rocambole plecase.

Nava, care îl transportase în India, împreună cu prizonierii săi, pierise într-adevăr de foc? Rocambole murise?

Nimeni nu ştia în Europa, nici chiar Vanda, care de doi ani aştepta în zadar ca stăpânul să se întoarcă sau să-i trimită vreo veste.

Vanda şi Marmouset nu se mai despărţiseră de la moartea tragică a iubitei lor Gipsy.

Milon trăia cu ei.

Toţi trei aşteptau întoarcerea stăpânului şi stăpânul era subiectul tuturor convorbirilor lor.

Uneori Milon clătina din cap şi spunea cu tristeţe:

— Oh! sigur a murit!

Dar Vanda răspundea:

— E cu neputinţă! sunt sigură că nu.

Şi cum ea dădea acest răspuns cel puţin pentru a suta oară de la plecarea lui Rocambole, în acea seară ea adăugă:

— Vreţi să ştiţi pe ce se bazează convingerea mea?

— Da, răspunse Milon.

— Ei bine, reluă Vanda, sunt foarte nervoasă, prin urmare foarte impresionabilă şi posed darul de a vedea în vis. De aceea toate persoanele pe care le iubesc îmi apar în vis, chiar de s-ar afla la o distanţă de o mie de leghe.

— Şi l-ai văzut pe Rocambole?

— De zece ori de la plecarea lui.

Şi cum Milon dădea din cap neîncrezător, Vanda continuă:

— Pun pariu că de ar fi aici un hipnotizator, care să mă adoarmă, aş putea să vă spun unde e Rocambole, ce face şi dacă va veni curând.

Milon nu se arătă prea convins.

Dar Marmouset, a cărui imaginaţie era mai vie, strigă:

— Dacă nu trebuie decât un hipnotizator, ştiu unde să-l găsesc.

— Ei bine! du-te şi caută-l, zise Vanda.

Marmouset se sculă, trase clopoţelul şi ordonă valetului care intră imediat:

— Să pună calul la trăsură.

Marmouset, care se schimbase mult de la moartea sărmanei Gipsy, era acum un tânăr melancolic, cu o figură distinsă şi de o eleganţă perfectă.

Vanda îl oprise să se sinucidă, spunându-i că Rocambole se baza pe el.

Marmouset trăise mai întâi din ordin, indiferent de toate, gândindu-se numai la Gipsy.

Dar Gipsy îi lăsase milioane şi omul bogat se consolează în cele din urmă.

Amintirea iubitei Gipsy nu mai era acum decât o dulce melancolie.

În timpul celor doi ani care trecuseră, Marmouset îşi completase educaţie şi era, graţie inteligenţei sale de parizian, un tip bine, din toate punctele de vedere.

De altfel era atât de bogat!

Fusese remarcat la Bois de Boulogne datorită frumuseţii cailor săi.

Era băiatul care avea cei mai frumoşi cai şi cele mai frumoase trăsuri din Paris.

Clubul nobililor îi solicitase onoarea de a-l avea printre membrii săi.

Cele mai frumoase femei îl fulgerau cu privirea şi cu surâsul lor.

Dar Marmouset nu iubea pe nimeni. Inima lui era goală.

Poate că ar fi vrut să se arunce în vreuna din acele patimi care absorb viaţa unui tânăr de douăzeci de ani, dar sentimentul unei datorii de împlinit îl reţinuse poate mai mult decât amintirea sărmanei Gipsy.

Această datorie era o misiune misterioasă lăsată de Rocambole, la plecare, în acel plic sigilat pe care Marmouset nu trebuia să-l deschidă decât peste doi ani.

Marmouset ştia că această avere pe care i-o lăsase Gipsy era destinată vreunei mari opere de reparaţie şi că trebuie să o întrebuinţeze spre a-şi răscumpăra trecutul.

Pe de altă parte, termenul fixat de Rocambole se apropia.

Şi Marmouset aştepta cu multă nerăbdare această oră.

El ceruse deci să se pună calul la trăsură.

Sunase de nouă la pendula din dormitorul Vandei, care locuia tot în casa din str. Marignan, cumpărată de sir James Nively.

— Mă voi întoarce peste o oră, zise Marmouset plecând.

Se duse în strada Poissoniere nr. 49.

Acolo locuia un om de care vorbea tot Parisul.

Era un american, numit Hunt, care făcuse nişte vindecări minunate prin magnetism.

Mic, slab, nervos, el avea în privire o putere extraordinară şi îi adormise pe oamenii cei mai increduli şi mai rebeli.

După cum vă închipuiţi, Marmouset îşi schimbase numele.

În registrele stării civile era înscris sub prenumele de Victor Albert şi numele de Prytavin, care era cel al mamei sale.

Parisul era foarte uşuratic şi se ocupa foarte puţin de unde vin oamenii care apar cu o mare avere şi trăiesc în mare lux.

Albert Prytavin era primit peste tot, cu respectul pe care-l inspiră această putere modernă, care se numeşte Maiestatea Sa Banul şi pe nimeni nu interesa că era copilul unui tâlhar şi al unei femei pierdute.

Marmouset trimise cartea sa de vizită care îi făcea să aştepte pe toţi cei care veneau să-l viziteze.

Cartea sa de vizită avu un efect magic.

Omul ieşi din cabinetul său şi veni înaintea lui Marmouset.

Acesta îi spuse:

— Domnule, am venit să te rog să mă urmezi. Una din amicele mele are ciudata dorinţă de a fi hipnotizată.

În acelaşi timp, Marmouset aruncă un bilet de o mie de franci pe masa lui Hunt.

Acesta îşi luă repede un palton pe el şi îl urmă pe Marmouset.

În mai puţin de o oră, după cum făgăduise, Marmouset se reîntoarse în budoarul Vandei, împreună cu Hunt.

— Domnule, zise Vanda acestuia din urmă, priveşte-mă bine. Sunt lucidă?

— Cred, zise Hunt. Cred chiar că ai o fire de somnambulă.

— Atunci, adoarme-mă!…

Şi ea se lungi în fotoliu, în timp ce americanul o privea cu ochii săi plini de vrajă iar cu mâinile o apucase de braţ.

Milon şi Marmouset aşteptau cu nerăbdare rezultatul acestei ciudate experienţe.

Deodată ochii Vandei se închiseră şi capul îi căzu pe umăr.

Ea scoase un suspin.

Atunci Hunt îi spuse:

— Vreau să vezi!

Un fior trecu prin corpul Vandei şi ea începu să se agite.

Apoi deodată buzele ei murmurară:

— Văd, zise ea. văd…

Milon şi Marmouset ascultau împietriţi. În sfârşit urmau să afle ce se întâmplase cu Rocambole.

Capitolul II

Vanda pronunţă mai întâi câteva cuvinte confuze.

Ea se zbătea fără îndoială în acel întuneric misterios care învăluie sufletul unul mediu, în momentul în care sufletul porneşte în spaţiu, dar rămâne totuşi în contact cu corpul, care are misiunea de a transmite senzaţiile şi aventurile sale.

Apoi, puţin câte puţin, în timp ce ochii ei erau închişi, fruntea i se lumină, faţa căpătă o expresie liniştită, buzele i se întredeschiseră şi zise:

— Îl văd…

— Pe cine vezi?

— Pe el!

Marmouset îi făcu un semn care însemna:

„Ştim perfect, Milon şi cu mine, despre cine vorbeşte.”

Apoi aplecându-se la urechea lui Hunt:

— Întreab-o unde e.

— Unde îl vezi?

Vanda răspunse:

— Cerul e plin de stele şi totuşi întunericul, căldura înăbuşitoare. Vântul care suflă de la Vest e un vânt de foc. Tropicul nu e departe. Pânzele navei sunt întinse în bătaia vântului. Valurile se deschid. E la postul său de comandă şi dă ordine mării la fel ca şi oamenilor.

Şi Vanda tăcu.

Totul merge de minune pe bord.

— Ce mai vezi? zise americanul.

— Nimic, decât ceaţă, răspunse ea.

Şi recăzu într-un fel de toropeală.

— Scena se va schimba fără îndoială, murmură Hunt la urechea lui Marmouset. Să aşteptăm.

După câteva minute Vanda se agită din nou, dar faţa sa exprima o spaimă de nedescris:

— Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! murmură.

— Ce vezi?

— E foc la bord. A cuprins partea de jos a navei şi ameninţă depozitul de praf de puşcă. Dumnezeul meu.

Şi cu o voce înspăimântată adăugă:

— Luntrea a fost coborâtă pe mare… oamenii se depărtează…

— Şi el?

— A rămas acolo… la postul său… urmărind cu privirea luntrea. Focul înaintează! Dumnezeule!

Vanda sări de pe fotoliu şi scoase un ţipăt.

— Explozia! zise ea.

Marmouset, Milon şi hipnotizatorul se priviră cu spaimă.

Dar, deodată, faţa Vandei se însenină. Ea încetă să se mai agite şi scoase un suspin de uşurare.

— Ei bine! Ce ai văzut?

— N-am văzut, văd.

— Ce?

— Pe el, înoată sprijinit de o scândură.

S-a făcut ziuă… el tot înoată… marea e liniştită, o pânză apare la orizont… el înoată cu ardoare… pânza se măreşte… e o navă… se lasă luntrea pe mare… e salvat!

Milon şi Marmouset scoaseră un ţipăt.

Vanda recăzu în acea prestaţie.

— Trebuie să o deşteptăm, zise Milon.

— Nu încă, răspunse Marmouset.

— De ce? întrebă cu naivitate colosul.

— Fiindcă nu e suficient să ştim că stăpânul a scăpat.

— Vreţi să ştiţi unde e?

— Da.

Şi Marmouset făcu un nou semn americanului.

Hunt puse mâna pe fruntea Vandei şi îi zise cu autoritate:

— Vreau să mai vezi!

Vanda se mai agită puţin, dar faţa i se lumină din nou.

— E călare zise ea, calul e alb şi are un harnaşament regal. Merge alături de un om îmbrăcat în roşu, cu epoleţi de aur. În faţa lor, oameni cu părul alb înaintează bătând din tobe. Au şi nişte instrumente de aramă. E muzica unui regiment de cipays.

În spatele lor vin soldaţii, unii albi alţii cu faţa neagră.

E a doua zi după o luptă…

O luptă unde el s-a luptat ca un leu.

Ei merg sub un cer aprins, în mijlocul unei câmpii verzi, plin de monumente stranii.

— India, fără îndoială, murmură Marmouset.

— Unde merge? întrebă Hunt.

— Nu ştiu… S-a făcut noapte… Soarele s-a cufundat în mare… dar aud tobele sunând…

Hunt se întoarse spre Marmouset:

— Domnule, zise el, doamna e obosită… trebuie să ne oprim aici pentru astăzi…

— Cum vrei, zise Marmouset.

— Stăpânul n-a murit.

Hunt îşi trecu atunci mâinile pe fruntea Vandei, gonind fluidul magnetic în sens invers şi în curând aceasta deschise ochii şi se uită în jurul ei speriată.

Apoi îşi aminti şi întrebă:

— Ei bine?

— Ah! ştiam eu.

— Unde e?

— În India.

— Am spus dacă se va reîntoarce?

— Nu, zise Hunt. Am socotit că eşti obosită şi că avem timp şi altădată.

Vanda aruncă asupra lui Marmouset o privire care însemna:

„Nu pot vorbi în faţa acestui om, trebuie să-l lăsăm să plece”.

Americanul îşi luă pălăria şi Marmouset îi spuse.

— Te voi conduce la dumneata, domnule.

— Amicul meu, zise Vanda lui Marmouset, nu uita un lucru.

— Care doamnă? întrebă Marmouset.

— Mâine e ziua fixată.

— Pentru deschiderea instrucţiunilor stăpânului?

— Da.

— Mâine la opt fix voi fi aici.

Şi Marmouset ieşi cu americanul.

— Ei bine, zise atunci Vanda, întorcându-se spre Milon, care era încă mişcat de ceea ce văzuse şi auzise, crezi acum că Rocambole nu e mort?

Capitolul III

Marmouset îl conduse pe hipnotizator acasă, apoi, simţind nevoia de a umbla pe jos, dădu drumul trăsurii, aprinse o ţigară şi porni pe bulevarde.

Era aproape ora unsprezece seara, prăvăliile erau închise. Numai cafenelele şi tutungeriile erau încă deschise.

Fiind pe la sfârşitul lunii martie, vremea era încă frumoasă şi bulevardul plin de lume.

Marmouset mergea încet, gânditor şi se întreba dacă peste douăzeci şi patru de ore nu va fi omul cel mai agitat din lume, după cum acum nu făcea nimic. Căci era probabil ca instrucţiunile lăsate de Rocambole să nu fie de natură a-i permite să rămână cu braţele încrucişate.

Mergând astfel a ajuns la Operă, când fu apucat brusc de braţ.

Se întoarse şi văzu în faţa sa un om de vreo treizeci şi şase de ani, care nu era altul decât vechea noastră cunoştinţă, vicontele de Montgeron, actualmente preşedintele clubului nobililor.

— Bună seara Victor, zise vicontele.

— Bună seara Montgeron, răspunse Marmouset.

Vicontele îl luă de braţ.

— Bună vreme de plimbat, nu-i aşa?

— Desigur, răspunse Marmouset, e un timp de primăvară.

— Afară de cazul, reluă Montgeron, când n-ai spiritul liniştit şi inima liberă.

— De ce spui aceste cuvinte, Montgeron!

Şi Marmouset îl privi pe viconte, care nu se putu opri să tresară.

— Dragul meu, răspunse el, sunt un om foarte ciudat, într-adevăr.

— Cum aşa?

— Termin acolo unde ceilalţi abia încep.

— Explică-te, Montgeron…

Vicontele scoase ceasornicul.

— Opera nu se termină decât la 12 fără 10 minute şi acum e 11 şi un sfert. Avem deci timpul să vorbim. Vrei să bem ceva la cafeneaua „Riché”? Îţi voi face o destăinuire.

— Bine! zise Marmouset.

Traversară strada Peletiér şi se aşezară în faţa cafenelei, într-un colţ, aşa ca să poată vedea lumea ce iese de la Operă.

— Dragul meu, de la douăzeci la treizeci de ani am fost omul cel

mai liniştit din lume. Nu mă muncea nici un gând. Îmi cheltuiam venitul fără risipă, menajându-mi inima şi emoţiile, având tot soiul de plăceri raţionale, părăsindu-mi amanta îndată ce credeam că văd la ea o mică iubire şi fugind de orice aventură romantică.

— Şi, după treizeci de ani? întrebă Marmouset.

— Lucrurile s-au schimbat

— Ah!

— M-am aruncat în aventuri de tot soiul. Ai cunoscut istoria lui Maurevers!

— Dispariţia sa, vrei să spui?

— Am petrecut doi ani din viaţă cu o idee fixă: să descopăr acest mister de nepătruns.

— Şi n-ai reuşit?

— Dumnezeule, nu! De altfel am fost rugat chiar de familie să încetez orice cercetări.

— De ce?

— Maurevers avea un văr care a devenit moştenitorul său. Într-o dimineaţă el a venit la mine şi mi-a zis: „Am avut o întrevedere cu prefectul de poliţie şi ne-am înţeles că nu mai trebuie să-l căutăm pe nenorocitul meu văr. De aceea, îţi voi fi foarte îndatorat dacă nu te vei mai ocupa de el”.

— Atunci, zise Marmouset, te-ai abţinut?

— Cu atât mai uşor, începeam să mă plictisesc. Dar îmi trebuia ceva nou în locul acestei activităţi care mă cuprinsese.

Şi ai găsit?

— Desigur. M-am îndrăgostit.

— De cine?

— Înainte de a-ţi spune, lasă-mă să-ţi povestesc viaţa mea de o lună, de când durează această pasiune.

— Să vedem.

— De trei ori pe săptămână aştept la poarta Operei. Ea vine, o văd urcându-se în trăsură şi simt inima că îmi bate cu atâta putere de parcă ar vrea să-mi spargă pieptul.

— Bine şi apoi?

— În toate dimineţile mă plimb călare şi trec de două ori pe sub ferestrele casei în care locuieşte. În fiecare seară, afară de zilele de Operă când mă duc într-un salon, unde sunt sigur că o întâlnesc. Totuşi nu i-am vorbit niciodată.

— De ce? întrebă Marmouset mirat.

— Nu ştiu, dar ea a ghicit amorul meu. Dacă această femeie ar consimţi să mă iubească o oră, cu condiţia ca după ce va trece această oră să îmi zbor creierii, aş primi.

— Montgeron, zise Marmouset cu melancolie, eşti foarte grav bolnav.

— Sunt nebun!

— Această femeie este probabil frumoasă?

— Nu ştiu. Are o privire fatală, vocea îmbătătoare şi ceva dominator, care face să se plece toate frunţile în drumul ei. Vrei să o vezi?

— Da, zise Marmouset cuprins de o vagă curiozitate.

— Ei bine! întră în fotoliile de orchestră de la Operă şi priveşte în dreapta. O vei vedea stând lângă un om de aproape patruzeci şi cinci de ani, brunet ca un mulatru. E bărbatul ei.

— Un străin, fără îndoială?

— Un spaniol.

— Ah! e spaniolă!

— Nu. Pare mai curând rusoaică. Ea are un splendid păr blond bătând în roşu şi nişte ochi negri din care scapără scântei. Nu sunt decât două luni de când se află la Paris. De unde au venit? Nimeni nu ştie. Totuşi sunt foarte bine primiţi în lumea bună.

Marmouset se sculă.

— Mă vei însoţi nu-i aşa?

— Nu, răspunse Montgeron, prefer să rămân aici. Astă seară, sunt mai amorezat ca de obicei şi toată lumea ar observa. Când va ieşi din teatru mă voi ascunde sub o coloană şi o voi vedea când se va urca în trăsură.

— Te voi regăsi?

— Fără îndoială.

— Unde?

— Aici.

Marmouset se îndreptă spre Operă, unde avea o lojă închiriată.

Cortina se ridicase şi se cânta al patrulea act din opera „Profetul”. Dar Marmouset nu văzu nici scena nici sala.

Ochii săi fură atraşi spre locul unde se afla iubita vicontelui de Montgeron.

Şi Marmouset rămase înmărmurit de frumuseţea acelei femei.

Se vorbea despre ea în teatru.

Marmouset asculta fără să înceteze de a o privi.

Capitolul IV

Această femeie, de care Montgeron era amorezat ca un nebun şi pe care Marmouset o privea în acel moment cu o curiozitate plină de o naivă admiraţie, era într-adevăr de o frumuseţe stranie, care seduce şi înspăimântă în acelaşi timp.

Cu tenul său de albeaţa marmurei, cu părul blond, cu ochii săi negri, ea făcea un contrast izbitor cu omul de alături, despre care se spunea că e bărbatul ei.

Acesta din urmă era spaniol, dacă nu chiar mexican, sau un

plantator din Rio-de-Janeiro.

El se uita în jurul său cu o privire scânteietoare de gelozie, care părea că ameninţă întreaga sală cu moartea. Dar această privire sălbatică se stingea îndată şi devenea sfioasă şi nedecisă când întâlnea privirea femeii cu părut blond.

Aceasta putea avea douăzeci sau treizeci de ani.

Marmouset se aşezase în rândul al doilea de scaune din fotoliile de orchestră.

În primul rând, în faţa lui, se aflau doi oameni, care vorbeau în limba engleză.

Marmouset trase cu urechea şi pricepu că se vorbea de frumoasa străină.

Aceşti oameni, foarte elegant îmbrăcaţi, nu erau totuşi englezi. Păreau din contră, parizieni şi dacă vorbeau în engleză era desigur ca să nu fie înţeleşi de toată lumea.

Puţin oameni la Paris cunosc limba engleză destul de bine ca să întreţină o conversaţie.

Dar Marmouset studiase bine această limbă, datorită dragostei ce avusese pentru sărmana Gipsy.

El nu pierdu nici un cuvânt din convorbirea celor doi tineri.

— Astfel, amicul meu, nu crezi în căsătoria lui don Ramon?

— Deloc,

— Cu toate acestea, ei au dansat alaltăieri la ambasada Spaniei.

— Ce dovedeşte asta?

— Doar că ar fi nevoie de multă îndrăzneală pentru a prezenta ambasadorului ţării sale, ca nevastă, pe o femeie care nu-i e decât amantă.

— Scumpul meu, răspunse unul din cei doi tineri, dacă don Ramon s-a căsătorit cu această femeie, e pentru că e văduvă de cei trei bărbaţi.

— Mă rog?

— I-am cunoscut pe toţi trei.

— Baroane, glumeşti…

— Pe onoarea mea, că spun adevărul. Vrei să-ţi povestesc viaţa acestei femei?

— Da.

— Nu e nici rusoaică, nici englezoaică, cum se cade. Sunt sigur că e născută la Paris.

— Crezi?

— Cu toate acestea, prima oară am văzut-o la Londra.

— Când?

— Acum cinci ani. Era pe atunci nevasta lordului Harring, care pretindea că se însurase cu ea în Irlanda.

Ea producea la Londra, la teatru Covent-Garden, acelaşi efect pe

care-l produce şi aici.

— Şi se numea lady Harring?

— După cum se numeşte aici dona Figuera-y-Mendez, după cum se numea la Constantinopol…

— Ah! a fost şi la Constantinopol?

— A fost femeia prinţului rus, Kolotin.

— Ce glumă?

— În fine, după un an, am regăsit-o la Marsilia, numindu-se doamna Catelan. Se măritase cu un bogat armator.

— Tot ceea ce îmi povesteşti e foarte ciudat, baroane.

— E adevărat, dragul meu.

— La urma urmelor, ce ar dovedi asta? Ca văduvă a lordului Harring, ea s-a căsătorit cu prinţul Kolotin şi văduvă a acestuia din urmă cu domnul Catelan.

— Care a murit, la rândul său, spre a face loc lui don Ramon, nu-i aşa?

— Da.

— Scumpul meu, zise cel căruia prietenul său îi dădea titlul de baron, nu mai locuiesc la Paris, ştii, şi m-am retras, ca un pasionat vânător, în castelul meu din Lorena unde am petrecut cele patru anotimpuri. Nu vin la Paris decât de două ori pe an. Şi mâine plec. E deci probabil că nu o voi mai întâlni pe dona Figuera-y-Mendez, după cum e sigur că am examinat-o toată seara şi că, obişnuită să facă senzaţie, nu s-a preocupat de nimeni şi nu ne-a văzut, cu toate că eu am privit-o destul de insistent.

— Ce vrei să spui?

— Că plec mâine şi că nu o voi întâlni.

— Dar dacă ai întâlni-o?

— Aş vrea-o pălind.

— Pricep, dacă i-ai cunoscut toţi bărbaţii.

— Oh! nu pentru asta.

— Dar?

— Ţi-am spus, continuă baronul, m-am retras din lume şi nu mă mai amestec.

— Dar ai cunoscut-o în particular pe această femeie?

— Foarte bine.

— Şi posezi vreun secret al ei?

— Poate.

— Baroane, mă faci curios.

— Am jurat să nu spun nimic.

— Totuşi sunt amicul tău.

— Tocmai de aceea nu vreau să te bag într-o serie de aventuri neplăcute. Dar voi face ce pot pentru tine.

— Ah!

— Eşti într-adevăr îndrăgostit de această femeie.

— Ca un nebun.

— Cortina se va lăsa în curând.

— Bine!

— Vom ieşi împreună, mă vei lua de braţ şi ne vom plimba în foaier până ce va ieşi şi ea.

— Ceea ce înseamnă că te va vedea?

— Da.

— Ei bine?

— Apoi tu vei căuta să o întâlneşti la pădure, la spectacol, într-un salon şi îi vei spune:

„Doamnă, te iubesc. Sunt amicul baronului Henri de C…”

— Şi crezi că o să fiu bine primit.

— Poate.

Şi baronul surâse batjocoritor.

Marmouset auzise toată această convorbire şi curiozitatea lui crescuse.

El părăsi fotoliile de orchestră înaintea celor doi tineri şi ajunse în foaier înaintea lor.

Apoi aşteptă.

După câteva secunde baronul Henri de C… şi amicul său se aflau pe scară.

După trei minute, don Ramon Figuera-y-Mendez, cobora, dând braţul femeii cu părul blond.

Marmouset, de la o distanţă de trei paşi, observă totul.

Femeia ajunse faţă în faţă cu baronul Henry de C…

Deodată ea păli şi trecu, aruncând asupra baronului o privire plină de ură.

Marmouset o urmă.

Capitolul V

Marmouset pe când o urma pe frumoasa străină la care surprinsese prima mişcare de spaimă şi apoi privirea de ură pe care i-o aruncase baronului Henry de C… el zări pe Montgeron stând afară.

Vicontele era palid de emoţie în momentul în care femeia trecu pe lângă el.

Ea era în trăsura, care se depărta repede.

Paloarea lui făcu loc deodată unei vii roşeţi când Marmouset se apropie de el.

— Ei bine! zise acesta din urmă, ai văzut-o.

Montgeron îl luă de braţ şi porni cu el pe stradă.

— Amice, zise Montgeron, când fură pe bulevard, cred că am să înnebunesc.

— De ce?

— Mi se pare că mi-a surâs când a trecut.

— Dumitale?

— Mie. Capul şi inima îmi ard ca un vulcan. M-a privit şi mi-a surâs.

— Ei bine! zise Marmouset, n-ai de ce să înnebuneşti. Eşti un om fericit.

— Da, dar uneori fericirea ucide.

— Ce nebunie!

— Victor, zise vicontele, rezemându-se cu familiaritate de braţul lui Marmouset, îmi eşti cu adevărat prieten?

— Desigur.

— Atunci nu mă părăsi. Vino cu mine la Café-Anglais… Vom cina într-un separeu… Vei sta cu mine până la ziuă… spune… vrei?

— Bine, răspunse Marmouset.

Vicontele de Montgeron era într-o asemenea stare de surescitare încât ţi-era milă să-l vezi.

Marmouset îl însoţi.

Intrară într-un separau la Café-Anglais, lăsară fereastra deschisă şi continuară să vorbească în timp ce chelnerul îi servea.

— Prietene, spunea vicontele, am treizeci şi şase de ani, vârsta la care cineva moare din amor cu cea mai mare uşurinţă…

— Dar, zise Marmouset, din moment ce ţi-a surâs…

— Tocmai asta mă înspăimântă.

— De ce?

— Pentru că această femeie poate acum să-mi ceară viaţa, averea şi onoarea.

— E mult, zise Marmouset surâzând.

Chelnerul intră aducând o scrisoare pe o tavă.

— A venit un servitor, zise chelnerul, şi a întrebat dacă domnul viconte de Montgeron cinează aici. A lăsat această scrisoare, rugând să vă fie remisă.

Montgeron deveni din nou palid.

Marmouset făcu un semn chelnerului, care plecă.

Montgeron privea scrisoarea de pe tavă şi nu îndrăznea să o atingă.

Era cuprins de un tremur nervos.

— Nu îndrăznesc, zise el.

— Cum! exclamă Marmouset, ai ajuns la această stare de slăbiciune?

— Da.

— Dar nu ştii nici măcar de unde vine această scrisoare?

— De la ea.

— Oh! Nu se poale.

— Sunt sigur. Deschide-o tu pentru mine.

Montgeron tremura din ce în ce mai tare.

Marmouset deschise scrisoarea şi o citi.

Ea conţinea două rânduri, scrise de o mână de femeie.

— Nu are nici o legătură, zise el.

— Citeşte, răspunse tremurând Montgeron.

Marmouset citi cu jumătate de voce:

„Dacă domnul viconte de Montgeron e tot omul curajos pe care tot Parisul l-a cunoscut, se va afla la ora două după miezul nopţii în spatele bisericii Madeleine şi se va apropia de un mic cupeu la care vor fi înhămaţi doi cai negri.”

— Ea e, repetă Montgeron.

— Eşti sigur?

— Sunt.

— Şi… te vei duce!

— Oh! mă mai întrebi!…

Marmouset încruntă sprâncenele. I se păru că această întâlnire e o cursă. Dar nu-i spuse impresiile sale lui Montgeron, căruia nu-i spusese nici ceea ce văzuse în culoarul Operei.

Montgeron îşi consultă ceasornicul.

Nu era încă ceasul unu.

— Un secol de chinuri, zise el.

— Montgeron, reluă Marmouset, ştii că mă pui în încurcătură?

— De ce?

— Nu mi-ai cerut să petrec restul nopţii cu tine?

— Desigur.

— Dar dacă de duci la această întâlnire…

— Ei bine! Mă vei aştepta aici.

— Şi dacă nu te întorci?

— La şase dimineaţa vei putea pleca.

— Dragă Montgeron, continuă Marmouset, eşti un om, după cum se spune, din înalta societate, prin urmare e foarte normal ca multe femei să se gândească la dumneata. Suntem în plin carnaval. Ce-ţi dovedeşte că scrisoarea e de la acea femeie?

— E ea, îţi spun!

— Fie, nu mai stărui.

Şi Marmouset, pricepând că Montgeron ajunsese la acel paroxism al dragostei care nu mai admite nici un raţionament, se mărgini a-l ţine de vorbă până la ora două fără un sfert.

Pe când vicontele se scula pentru a merge la întâlnire, Marmouset băgă mâna în buzunarul paltonului.

— Iată, zise el, ia asta.

— De ce? întrebă Montgeron mirat.

Obiectul pe care Marmouset îl scoase din buzunar nu era altceva decât un revolver.

— Scumpul meu, zise cu răceală Marmouset, când te duci la întâlniri de amor, trebuie să-ţi iei anumite precauţii. Această femeie are un bărbat gelos.

— Ai dreptate, zise Montgeron.

Şi luă revolverul.

*

* *

După câteva ore, Marmouset îşi terminase de fumat a şasea ţigară şi sticla de lichior, în separeul de la Café-Anglais.

Pendula tocmai suna ora şase.

— Sărmanul Montgeron! murmură tânărul surâzând, e fără îndoială fericit… Numai să nu uite să-mi trimită revolverul.

Dar, deodată, uşa se deschise şi intră Montgeron.

Vicontele era palid şi cu ochii în flăcări.

— Dragul meu, zise el lui Marmouset, mă voi duela.

— Ce?

— Mă bat peste o oră. Eşti martorul meu. Vom trece pe la Noireterre care va veni cu noi.

— Dar cu cine te baţi?

— Îţi voi spune pe drum. Să plecăm. Trăsura e jos… cu spadele.

— Şi eu care credeam că eşti la o întâlnire de amor?

— Oh! zise Montgeron în extaz, dacă ai şti cât e de frumoasă!

„E nebun!” se gândi Marmouset.

Şi-l urmă.

Ce se petrecuse oare?

Capitolul VI

Montgeron se dusese deci la întâlnire.

Starea de surescitare în care se afla era aşa de vizibilă, încât evita, traversând bulevardul, să treacă prin faţa Clubului nobililor de frică să nu întâlnească vreun prieten, care să-l întrebe unde merge şi să se mire de tulburarea sa.

La ora fixată era în spatele bisericii Madeleine.

Cupeul în locul indicat.

Montgeron se clătina pe măsură ce se apropia.

Atunci în uşa cupeului apăru un cap de femeie, aşa de înfăşurată încât Montgeron nu o recunoscu decât după bătăile inimii sale.

În acelaşi timp o mână înmănuşată îl apucă de braţ şi o voce, dulce de femeie îi spuse:

— Urcă!

Montgeron, mai mult mort decât viu urcă în cupeu.

Vizitiul primise fără îndoială ordin, căci porni imediat.

— Domnule Montgeron, zise atunci femeia voalată, ştiu că eşti curajos.

— Doamnă…

— Ştiu că mă iubeşti…

— Trebuie oare să mor pentru dumneata? întrebă el cu un accent cavaleresc.

— Nu, dar trebuie să-ţi rişti viaţa pentru mine.

— Sunt gata!

Ea avea o flacără atât de puternică în ochi, încât Montgeron simţi că-i arde inima.

Vizitiul încetini şi porni pe Champs-Élysées.

— Domnule Montgeron, reluă ea, depinde de dumneata ca mâine să părăsesc Parisul fără să mă mai întorc.

— Doamnă.

— Depinde de dumneata să rămân… Depinde de dumneata… să te iubesc…

Ea pronunţă ultimele cuvinte cu francheţea unei spaniole care îşi oferă dragostea celui care va şti să o răzbune.

— Ascultă-mă, reluă ea.

— Vorbeşte, zise el şi ce vei ordona voi face.

Ea reluă:

— Există un om care, din cauza refuzului meu, şi-a transformat amorul în ură; un om care mă urmăreşte peste tot, cu o mulţime de calomnii.

Pretutindeni fug din faţa lui… iar el vine după mine…

— Îl voi ucide, răspunse Montgeron.

— Bărbatul meu, continuă ea, este un om gelos şi sălbatic, dar nu-l iubesc şi de aceea nu vreau să fiu răzbunată de el.

— Spune-mi numele acestui om, răspunse Montgeron. Restul mă priveşte.

— Vă rog… încă un cuvânt, zise ea.

— Vorbeşte.

— Omul pe care ţi-l voi arăta e curajos şi este un bun spadasin. Dar dacă ar şti că am de partea mea braţul dumitale, ar deveni laş.

— Oh!

— El ţine la răzbunarea lui şi ar căuta un mijloc de fugă.

— Mizerabilul!

— Jură-mi că vei găsi un pretext şi că numele meu nu va fi pronunţat…

— Îţi jur.

Şi ea îl strânse de mână.

— Dacă îl ucizi pe acest om, zise ea, voi deveni sclava dumitale şi voi părăsi totul pentru a te urma fie şi la capătul lumii.

Îi vorbea cu o emoţie fermecătoare, care-l zăpăci cu totul, pe

Montgeron.

— Numele său, repetă el, numele său?

Dar ea tot ezita.

— Şi dacă acest om, zise ea, ar fi un cunoscut al dumitale?

— Ce e cu asta!

— Dacă ar fi amicul dumitale?

— Ar deveni inamicul meu, din ziua în care te-a ultragiat.

— Domnule Montgeron, termină ea, omul care mă urăşte şi pe care îl urăsc este baronul Henri de C…

Montgeron tresări.

Baronul Henri de C… era membru al Clubului Asperges, despre care cititorii îşi amintesc desigur.

Montgeron făcea parte şi el din acest club, cu toate că îşi petrecea nopţile la Clubul nobililor.

Baronul de C…, care era mai mult numit baronul Henri era un original văzut foarte rar prin Paris.

Călătorise foarte mult, era mare vânător. De mai mulţi ani trăia la moşie.

Dar nu stătea niciodată douăzeci şi patru de ore la Paris fără să-şi facă apariţia la Clubul Asperges.

Montgeron nu mai era în intimitate cu el.

Când femeia voalată pronunţă acest nume, el respiră uşurat.

— Bine, doamnă, zise el, îl voi ucide, sau mă va ucide!

Ea trase clopoţelul cupeului.

Vizitiul opri.

— La revedere, zise ea. Sau mai bine zis pe mâine.

— Unde te voi revedea? întrebă el.

— În acelaşi loc şi la aceeaşi oră.

Ea îi dădu mâna, spunându-i:

— Du-te, cavalerul meu, amorul meu te va proteja.

Montgeron plecă beat de fericire.

Stătu câteva momente nemişcat, urmărind din ochi cupeul care pornise în trapul cailor, ducând-o pe această misterioasă fiinţă, pentru care el mergea să-şi verse sângele peste câteva ore.

Apoi, după ce cupeul dispăru în întunericul nopţii, porni pe jos spre piaţa Concorde.

Montgeron avea nevoie să umble, să se răcorească în aerul rece al nopţii şi să-şi facă un plan.

Dacă ar fi judecat serios, poate că s-ar fi întrebat dacă o femeie care punea ca preţ al amorului său viaţa unui om nu era cea din urmă dintre fiinţe, nedemnă ele orice afecţiune.

Dar Montgeron era nebun ele dragoste şi această întrebare nu şi-o puse deloc.

Zece minute mai târziu, el sosea la Clubul Asperges, sigur că îl va

întâlni pe baronul Henri de C… pe care îl zărise seara la intrarea la Operă.

Urcă încet scara de marmură şi pătrunse în salonul de jos, cu surâsul pe buze.

Partida era foarte animată.

Baronul Henri ţinea banca.

Montgeron se apropie.

Capitolul VII

Partida era aşa de animată încât nimeni nu-şi întoarse capul.

Vicontele de Montgeron înaintase aproape în vârful picioarelor.

Baronul Henri de C…, deşi era foarte bogat, nu-i plăcea să piardă şi era foarte prost dispus.

— N-am văzut niciodată, zise el, o bancă aşa de proastă.

— Pierzi doar douăzeci de napoleoni. Un fleac, zise un jucător.

— Şi voi uza de dreptul meu, domnilor, reluă bancherul.

— Mă rog? întrebară mai multe voci.

— Voi arde câteva cărţi, poate că îmi va veni norocul.

— Domnilor, răspunse o voce, baronul e acum un om aranjat, de aceea să nu vă miraţi că are asemenea cabale.

Toţi întoarseră capul şi-l recunoscură pe Montgeron.

Vicontele avea un surâs batjocoritor care-l făcu pe baron să se încrunte.

— Ah! sunt un om aranjat, domnule do Montgeron? întrebă el.

— Aşa se spune, cel puţin, răspunse vicontele ironic.

— Asta e o crimă?

— Nu. Mai ales când cineva e în situaţia dumitale.

— Ce e cu asta? zise baronul privindu-l cu răceală pe Montgeron.

— Oh! nimic, zise acesta din urmă dispreţuitor. Asta nu mă priveşte.

— Mă crezi oare ruinat?

— Nu.

— Atunci?

— Atunci, scumpul meu baron, am auzit că ai avea nevoie să-ţi păstrezi averea… pentru moştenitori.

Şi Montgeron pronunţă aceste din urmă cuvinte cu ironie.

— Moştenitori, zise baronul, n-am decât un nepot mai bogat ca mine şi pe care cred că am să-l fac să aştepte încă treizeci-patruzeci de ani.

— Adevărat! răspunse Montgeron. Deci nu e adevărat ce se spune.

— Ce anume?

— Că trăieşti mult timp la moşie.

— Îmi place viaţa la ţară.

— În Lorena, mi se pare?

— Da.

— În Lorena sunt fete frumoase, baroane.

— Montgeron, spuse baronul Henri agasat, ce înseamnă cuvintele astea?

— Să presupunem că n-am spus nimic.

Şi atitudinea lui Montgeron devenea din ce în ce mai batjocoritoare.

— Nu, zise baronul Henri sculându-se, trebuie să-mi dai explicaţie.

— La ce?

— Despre ce moştenitori vorbeşti?

— Ştii tot aşa de bine ca şi mine.

Montgeron avea un surâs din ce în ce mai impertinent.

Toţi cei care asistau la această scenă ciudată se priveau miraţi.

Era evident că Montgeron căuta ceartă. Dar de ce?

Montgeron nu era totuşi beat.

— Dragul meu baron, reluă acesta din urmă, l-ai văzut pe Lafont, celebrul comedian, într-una din cele mai frumoase creaţii ale sale, comandantul Mauduit, din peisaj, „Lion enpaille”?

— Da, şi? întrebă baronul.

— Pajul era drăguţ în rolul bucătăresei Suzon?

— Unde vrei să ajungi? întrebă baronul palid de mânie.

— La aceasta dragul meu, continuă Montgeron. Se pare că joci o comedie în castelul dumitale.

— Joc o comedie?

— Ţii locul lui Lafont şi… în ceea ce priveşte rolul Pajului se pare că e o adevărată bucătăreasă care…

— Dragul meu Montgeron, zise cu răceală baronul pricep din toate astea un lucru!

— Ah! adevărat?

— Că faci o glumă de prost gust.

— Nu glumesc niciodată, baroane.

— Ai îndrăzni deci să susţii o asemenea calomnie?

Şi baronul Henri făcu un pas înapoi.

Montgeron scoase cu răceală o mănuşă şi o azvârli în faţa baronului.

— Cuvântul calomnie e prea grosolan, baroane, zise el, şi te voi face să-l înghiţi la loc.

Baronul Henri ridică de jos mănuşa şi o puse pe masă.

— Domnule de Montgeron, zise el, mă vei găsi la ora şapte dimineaţă, în pădure. Vei putea să-ţi aduci spadele şi pistoalele, căci te previn că unul din noi nu se va reîntoarce.

— Cred şi eu, răspunse Montgeron cu atâta ură, încât martorii acestei scene rămaseră şi mai uimiţi.

Salută şi plecă.

Baronul Hounot, unul din cei mai buni prieteni ai săi, alergă după el.

— Montgeron, zise el, eşti nebun?

— Deloc.

— Dar ce mister este între baron şi tine?

— E treaba mea.

— O femeie poate?

Montgeron surâse şi răspunse:

— Da, sunt amorezat de bucătăreasa lui.

Şi-l lăsă pe baronul Hounot care pricepu că nu voia să-i spună nimic.

*
* *

Pe când vicontele se ducea la Café-Anglais, unde îl lăsase pe Marmouset, în clubul Asperges, baronul Henri spunea.

— Vă jur, domnilor, că n-am avut niciodată cu Montgeron vreo ceartă. Nu eram prieteni, dar ne stimam unul pe altul. Nu pricep nimic din această ciudată ceartă.

Şi zicând acestea baronul se aşează din nou la joc, unde rămase până la ziuă.

Atunci se scula şi plecă cu trăsura.

Baronul Henri, de când nu mai locuia la Paris, trăgea la Grand Hotel.

El era în acest moment vecin de cameră cu doi ofiţeri din fostul său regiment de husari.

În ajun, la masă, făcuse cunoştinţă cu ei.

Baronul le bătu în uşă şi-i rugă să-i servească drept martori.

După o jumătate de oră toţi trei erau în trăsură şi baronul gânditor, murmură pentru sine:

„Am făcut rău că nu m-am informat dacă Montgeron nu cumva e îndrăgostit. Trebuie să fie vorba tot de acea femeie.”

La şapte fix, baronul Henri de C… şi martorii săi, având o pereche de spade şi de pistoale, sosiră în pădure.

Montgeron, Marmouset şi Noireterre se aflau deja acolo.

Capitolul VIII

Marmouset încercase la rândul său să-l descoasă pe Montgeron.

Cu cine şi pentru ce se bătea?

Montgeron îi spusese:

— Scumpul, meu mă bat eu bărbatul femeii pe care o iubesc.

Acest răspuns îl zăpăcise pe Marmouset.

El îşi închipuia că vicontele de Montgeron se dusese la întâlnirea

dată de femeia cu părul blond şi că fusese surprins şi provocat de bărbat.

Era o cursă întinsă de acea femeie, pe socoteala căruia baronul Henri se exprimase aşa de puţin cavaleresc la Operă?

Marmouset îşi puse această întrebare fără să o rezolve pe când Montgeron îl conducea la Noireterre, pe care voia să-l roage să-i servească de martor.

Pe drum el îşi repetă această întrebare.

Mai încercă prin câteva aluzii să afle secretul acestei întrevederi.

Dar vicontele nu spuse nici un cuvânt şi nici Noireterre, nici Marmouset nu bănuiau numele adversarului.

Abia când ajunseră în pădure, la locul de întâlnire, vicontele de Montgeron le spuse:

— Domnilor, cer de la dumneavoastră un jurământ.

— Spune, zise Noireterre.

— Oricare ar fi rezultatul acestui duel, nu veţi căuta niciodată să aflaţi pentru ce m-am bătut.

— Dar e vorba de un duel pe viaţă şi pe moarte? întrebă Noireterre.

— Da, răspunse cu răceală Montgeron.

Marmouset şi Noireterre jurară.

În acest moment sosi trăsura care-i aducea pe baronul Henri şi martorii săi.

Dar ea se opri la distanţă şi numai unul din ofiţeri veni să se întâlnească cu martorii lui Montgeron.

— Domnilor, le spuse el, cunosc la o sută de paşi de aici un luminiş foarte potrivit.

Marmouset şi Noireterre se înclinară.

Apoi ofiţerul se urcă în trăsură, fără să fi pronunţat numele adversarului lui Montgeron.

După ce cele două trăsuri se opriră la locul indicat, Marmouset tresări văzându-l pe baron dându-se jos din trăsură.

El recunoscuse persoana din fotoliul de orchestră, care vorbea despre acea femeie cu atâta dispreţ.

Şi, deodată, îi strânse braţul lui Montgeron şi spuse:

— Acesta e adversarul dumitale?

— Da.

— Înainte de a te bate nu vrei să mă asculţi un minut?

— La ce bun,

— Montgeron… trebuie!

— Şi dacă nu vreau?

— Prietene… te rog…

Dar Montgeron se depărta de Marmouset, spunând:

— Domnilor, să ne grăbim!

Marmouset nu se consideră totuşi învins.

— Montgeron, zise el pe şoptite, ghicesc acum de ce această femeie ţi-a dat întâlnire.

— Ah!

— Pentru a te ruga să-l provoci pe baronul Henri.

— Şi?

— Montgeron, nu te poţi bate!

Vicontele izbucni într-un hohot de râs.

— Nostim ar fi, zise el, să-mi propui o împăcare pe teren.

Marmouset păli. Vicontele de Montgeron îi închisese gura.

Acesta din urmă se apropie de Noireterre şi-i şopti:

— Casimir, ascultă dorinţele mele. Vreau un duel pe viaţă şi pe moarte.

— Fie, zise tânărul.

Şi se duse la martorii baronului Henri.

Condiţiile fură stabilite în câteva secunde. Erau teribile.

Adversarii trebuiau mai întâi să folosească pistoalele.

De la o distanţă de treizeci de paşi cu posibilitatea de a înainta cinci paşi, vor trage câte două gloanţe.

Dacă această luptă nu va da un rezultat definitiv, se va continua cu spada.

Marmouset urmărea cu privirea faţa lui Montgeron, care se lumină când Noireterre îi transmitea aceste condiţii..

Nici o explicaţie nu mai era cu putinţă de aici înainte. Ofiţerii, conform dreptului lor de martori ai adversarului ofensat, încărcată armele.

Se hotărâse ca fiecare din combatanţi să folosească pistolul său.

Apoi se numărară paşii şi fiecare îşi luă locul său de luptă.

Marmouset era palid şi avea presimţirea unei catastrofe.

Unul din ofiţeri dădu semnalul.

Baronul Henri făcu doi paşi şi trase un foc.

Montgeron nu se mişcă. Glonţul îi trecuse pe deasupra capului.

Cu toate acestea vicontele nu ochi şi aşteptă focul al doilea al adversarului său.

Baronul trase din nou.

De astă dată braţul ridicat al lui Montgeron căzu brusc. Glonţul îi zdrobise umărul drept.

Dar, cu mâna stângă, Montgeron luă de jos pistolul, înaintă cinci paşi şi trase.

Baronul nu fu atins.

Montgeron scoase un strigăt de mânie şi trase al doilea foc.

Baronul se clătină, dar nu căzu.

Martorii alergară.

Montgeron avea braţul drept rănit, iar baronul un glonţ în coapsă.

— Destul, domnilor, zise unul dintre ofiţeri.

— Nu, răspunse Montgeron, cu spada acum.

— Dar, Montgeron, observă Marmouset, nu te poţi servi de braţul drept.

— Sunt stângaci. Afară de cazul când domnul baron nu poate lupta!

— Mă ţin încă bine pe picioare, răspunse baronul liniştit.

În faţa furiei vicontelui de Montgeron, martorii nu putură decât să cedeze. Se aduseră spadele. Lupta fu lungă şi înverşunată.

Montgeron era un luptător de forţă şi avantajul de a ţine spada cu mâna stângă.

Baronul pierdea mult sânge şi începea să se clatine. Dar furia lui Montgeron creştea.

Deodată se auzi un strigăt.

Montgeron fandase şi intrase în spada baronului. Dar şi a sa intrase până la gardă în pieptul adversarului. Amândoi căzură în acelaşi timp la pământ.

Capitolul IX

În aceeaşi zi, la orele 9 seara, Victor Prytavin, adică amicul nostru Marmouset, intra în clubul Asperges.

El nu găsi acolo decât feţe consternate.

Duelul de dimineaţă, degenerat într-un adevărat măcel, avusese un sfârşit funest pentru ambii adversari.

Montgeron murise în cursul zilei.

Baronul Henri fusese condus acasă şi doctorii chemaţi în grabă declaraseră că rana era mortală. Cu toate acestea baronul trăia încă.

Marmouset nu-l părăsise pe Montgeron până când îşi dăduse ultimul suspin.

Vicontele murise ţinându-se de jurământul pe care îl făcuse acestei femei misterioase care îi pusese spada în mână.

În zadar, cu lacrimi în ochi, Marmouset încercase să-i smulgă secretul.

Montgeron murise murmurând: „O iubesc!”

O mare curiozitate îl cuprinse pe Marmouset. El ghici că femeia cu părul blond era cauza duelului. Dar cine era această femeie?

Asta voia să ştie.

De aceea venea la club cu slaba speranţă de a obţine vreo informaţie cu privire la această afacere. Se vorbea şi el asculta.

— Domnilor, zicea marchizul B…, acelaşi care odinioară îl prezentase pe maiorul Avatar la club, e un fapt sigur pentru mine că sărmanul Montgeron şi baronul Henri n-aveau alaltăieri dimineaţă nici un motiv de ură unul împotriva altuia.

— Eu, zise un alt membru al clubului, pot să afirm că alaltăieri, pe la ora două mă plimbam cu baronul pe la Fortoni, când l-am întâlnit

pe Montgeron. Ei şi-au strâns mâinile.

— Numai o femeie putea să fi produs această ciudată atitudine a lui Montgeron, adăuga un al treilea.

— E cu putinţă, zise marchizul.

— De ce?

— Fiindcă baronul nu locuieşte aproape niciodată la Paris.

— Ce-i cu asta?

— El s-a certat de doi ani cu fosta lui amanta.

— Poate că e la mijloc o femeie de lume.

— El nu merge în lume.

— Domnilor, zise atunci Marmouset, cred că pot să certific că e o femeie la mijloc.

— Se poate!

— Montgeron era amorezat.

— Ah!

— Ca un nebun.

— De cine?

— De o femeie pe care am văzut-o… şi care i-a dat întâlnire noaptea trecută. Petrecusem seara cu el. S-a despărţit de mine pentru a se duce la întâlnire. Şi s-a întors cu o provocare la duel.

— Baronul nu era totuşi omul care să tulbure o întâlnire de amor, observă marchizul B…

— La ce oră a fost întâlnirea lui Montgeron?

— La nouă dimineaţa.

— Bine, zise unul din membrii clubului, dar Henri a venit aici la miezul nopţii şi nu ne-a părăsit decât după provocarea lui Montgeron.

— Dar înainte de a veni aici a fost la Operă, nu-i aşa?

— Da.

— Am fost şi eu, zise Marmouset, la doi paşi de el.

— Ei bine?

— Baronul vorbea despre femeia de care Montgeron se amorezase…

— Dar cine e această femeie?

— Domnilor, răspunse Marmouset, femeia care a dat naştere acestui măcel era foarte dispreţuită de baronul Henri şi trebuie să vă spun că am mare încredere în cuvintele acestuia.

— Ah!

— M-am convins că moartea lui Montgeron trebuie răzbunată, că această femeie trebuie pedepsită şi pentru asta sunt aici.

Toţi se uitară la Marmouset cu curiozitate.

Acesta reluă:

— Baronul n-a murit.

— Dar e rănit de moarte.

— Fie, dar mai poate trăi încă vreo câteva ore.

— Poate…

— Cine din dumneavoastră vrea să mă conducă la căpătâiul lui?

— Medicii se opun ca el să vadă pe cineva.

— Dar nu e în delir?

— Nu. E lucid. Mi-a spus Charles Hounot, singurul care a putut să-l vadă.

— Ei bine! zise Marmouset cu convingere, dacă unul din dumneavoastră vrea să se însărcineze a-i duce cartea mea de vizită, pe care voi scrie doua cuvinte, sunt sigur că baronul va avea dorinţa să mă vadă.

— Vino, zise marchizul B…, baronul e la Grand Hotel şi n-avem decât să traversăm bulevardul.

Marmouset şi marchizul plecară.

După-zece minute pătrundeau în micul salon care preceda camera rănitului.

Charles Hounot tresări şi-l privi pe Marmouset.

— Veniţi prea târziu, zise el cu o voce tristă.

— A murit?…

— Nu, dar va muri curând. Peste un sfert de oră totul va fi terminat. Lasă-l să moară în pace.

— Şi fără răzbunare? întrebă Marmouset.

Charles Hounot tresări şi-l privi mirat pe Marmouset.

— Domnule, zise Marmouset, minutele valorează cât secolele. Baronul Henri este victima unei femei.

— Ce spui?

— Un cuvânt scăpat de pe buzele sale poate să ne ajute să-l răzbunăm. Veţi refuza ca el să pronunţe aceste cuvinte?

Marmouset era aşa convingător încât Charles Hounot îl luă de mână şi îl duse în odaie.

Baronul era în agonie, dar nu delira.

Îl privi pe Marmouset şi-l recunoscu ca unul din martorii adversarului său. Pe buzele lui flutură un surâs şi murmură:

— Mulţumesc!

Marmouset se aplecă spre el:

— Domnule baron, zise el, am fost ieri la operă.

— Ah! zise muribundul.

— Te-am auzit pronunţând numele femeii lui Don Ramon.

Privirea muribundului fulgeră.

— Montgeron o iubea pe această femeie.

Baronul îl privi pe Marmouset cu atenţie.

— Ea l-a pus să se bată. În numele cerului, înainte de a muri, spune-mi adevăratul ei nume.

Baronul se sculă pe jumătate şi ochii săi scânteiară ca doi cărbuni aprinşi.

Apoi căzu mort.

Dar înainte de a-şi da sufletul, un nume scăpă de pe buzele sale: „Frumoasa grădinăreasă”.

Capitolul X

Aşadar, femeia pentru care murise vicontele de Montgeron era frumoasa grădinăreasă!

Marmouset cunoştea această istorie.

Fusese primit la Clubul nobililor la abia un an de când cei mai înfocaţi amici ai lui Maurevers sfârşiseră prin a renunţa la acest mister.

Elevul lui Rocambole ştia deci toată această istorie. El avu o tresărire puternică primind de la muribund această destăinuire.

Baronul Henri murise pronunţând acest nume şi numai Marmouset îl auzise.

De altfel Marmouset murmură:

— Prea târziu!

Şi după câteva minute părăsi odaia mortuară, spunând marchizului B:

— Sunt convins că de i s-ar fi spus azi dimineaţă baronului Henri că Montgeron nu-l provoca decât din dragoste pentru această femeie, cu un singur cuvânt l-ar fi făcut să renunţe la luptă şi să-i întindă mâna.

— Dar cine e această femeie? întrebă marchizul.

În momentul în care punea această întrebare, se aflau pe trotuarul din faţa hotelului, sub lumina unui felinar.

— Marchize, zise Marmouset, priveşte-mă bine!

Marchizul se uită surprins la acel tânăr.

Marmouset era palid şi pe faţa sa se citea o energie şi o hotărâre care-l uimi pe marchiz.

Acesta era un om de cel puţin patruzeci şi cinci de ani.

— Ei bine? întrebă el.

— Am făcut un jurământ, acum cinci minute, continuă Marmouset.

— Şi acest jurământ?…

— Constă în a răzbuna moartea lui Montgeron, care era amicul meu şi al dumitale şi a baronului.

— Îţi dau cuvântul meu…

— Murind, baronul a pronunţat un cuvânt, un nume.

— Ah!

— Acest nume mă pune pe urmele unei vaste intrigi. Şi cu ajutorul lui Dumnezeu, voi descurca această intrigă.

— Ai nevoie de mine?

— Nu, cel puţin pentru moment. Dar dacă vreodată voi considera necesar, voi apela la dumneata.

— Voi fi gata, zise marchizul.

Marmouset făcu un semn vizitiului său, care îl aştepta la poarta clubului.

— Adio, marchize, zise el.

— Nu vii cu mine sus?

— Nu.

— Şi dacă sunt întrebat despre ce ţi-a spus baronul?

— Vei răspunde că a murit chiar în momentul când intram. La revedere.

Şi Marmouset strânse mâna marchizului, se urcă în cupeul său şi plecă.

El scoase ceasornicul trecând prin faţa bisericii Madeleine.

— Zece, se gândi el. Abia la miezul nopţii trebuie să deschid plicul stăpânului. Am tot timpul.

Şi trăgând clopoţelul de la cupeu, îi spuse vizitiului.

— Mergi pe Champs-Élysées la nr. 69.

„Montgeron, se gândi Marmouset, m-a rugat să tai o şuviţă din părul său şi să o duc acestei femei. Iată ce mă face să pot intra în chipul cel mai natural la ea."

După zece minute cupeul se opri la adresa indicată.

Marmouset se dădu jos din trăsură şi spuse vizitiului:

— Du-te acasă. Voi veni pe jos.

Şi pe când cupeul se depărta, începu să examineze casa.

Era o casă cu un singur etaj, clădită în fundul unei grădini cu arbori mari.

Această locuinţă avea, în mijlocul Parisului, ceva melancolic şi solitar.

O singură lumină strălucea la o fereastră la catul de jos.

Marmouset sună.

Puţin după aceea se auziră nişte paşi în grădină şi un servitor în livrea veni să deschidă.

La vederea lui Marmouset, zise:

— Domnul se înşeală, fără îndoială.

— Nu, răspunse Marmouset. Don Ramon Faguera-y-Mendez?

— Aici stă, domnule.

— Este acasă?

— Nu, domnule, e la club.

— Şi doamna?

— Este acasă. Dar doamna nu primeşte niciodată când domnul nu e acasă.

— Du-i cartea mea de vizită şi mă va primi.

Cu aceste cuvinte Marmouset îl dădu pe valet la o parte cu autoritatea unui om care n-are obiceiul de a fi lăsat să aştepte şi intră în grădină.

Apoi, în loc de a da cartea lui de vizită, dădu una de-a defunctului Montgeron.

Valetul întră în casă şi Marmouset se plimbă prin grădină câteva secunde.

Apoi valetul se întoarse.

— Doamna îl aşteaptă pe domnul viconte, zise el.

Aceste cuvinte uimiră puţin pe Marmouset.

Cum de această femeie, care preparase aşa de bine acea catastrofă, nu ştia deznodământul?

Ea nu ştia deci că Montgeron murise?

Totuşi, Marmouset, îl urmă pe valet.

Acesta îl făcu să treacă prin sală, apoi printr-un salon şi deschise, în fine, uşa unui budoar, în care se afla femeia cu părul blond.

Marmouset se opri în prag.

Femeia misterioasă era pe jumătate culcată pe un fotoliu lângă foc şi, privind pe Marmouset cu indiferenţă, fi spuse:

— Domnule viconte Montgeron, bărbatul meu, Don Ramon, mi-a vorbit mult de dumneata şi sunt fericită să te primesc.

În acelaşi timp îi arătă un scaun.

„Această femeie are curaj şi e şi o bună actriţă" se gândi Marmouset.

Şi intră.

Capitolul XI

Marmouset se uită la ea cu mare atenţie.

Era liniştită, surâzătoare şi nimic din atitudinea ei nu trăda nici cea mai mică emoţie.

— Viconte de Montgeron, continuă ea, ştiu ce te aduce.

— Ah! zise Marmouset, ştii doamnă?

— Deunăzi noapte, bărbatul meu a câştigat de la dumneata o sumă considerabilă.

Mirarea lui Marmouset era fără margini.

— Şi ai venit să plăteşti, zise ea.

— Doamnă, zise el, cred că greşiţi.

— Ah! zise ea, cum aşa.

— Nu sunt vicontele de Montgeron.

Ea se sculă şi păru foarte mirată.

— Nu eşti vicontele de Montgeron?

— Nu, doamnă.

— Cine eşti atunci?

— Un prieten al lui.

— Atunci vii din partea lui?

În acelaşi timp Marmouset scoase din buzunar un portofel, îl deschise şi întinse frumoasei femei o şuviţă de păr negru.

— Ce e această glumă, domnule?

Se afla în picioare, în faţa lui Marmouset, care se sculase de asemenea.

Faţa sa era nepăsătoare şi un surâs vag îi flutura pe buze.

— Nu e nici o glumă, doamnă, zise cu răceală Marmouset, vicontele de Montgeron s-a bătut azi de dimineaţă.

— Ah! Dumnezeul meu!

— S-a bătut cu baronul Henri de C…

Şi pronunţând acest nume, Marmouset se uită fix la acea femeie, care nici măcar nu clipi.

— Cine e baronul de Henri de C…? întrebă ea.

— Până ieri era un prieten al vicontelui de Montgeron.

— Şi s-au bătut?

— Pentru o femeie.

— Adevărat?

— O femeie despre care baronul Henri spunea că e o mizerabilă şi pe care Montgeron o iubea la nebunie.

— Dar, în fine, zise ea liniştită şi nepăsătoare, care a fost rezultatul duelului?

— Un măcel, doamnă. Vicontele de Montgeron a murit azi după amiază.

— Şi baronul?

— A murit acum o oră.

— Dar e teribil ceea ce îmi spui.

— Aşteaptă, doamnă, continuă Marmouset. Montgeron, murind, m-a rugat să mă duc la această femeie, să-i spun că murea fericit fiindcă murea pentru ea… Şi m-a rugat să-i tai o şuviţă de păr, pe care să o dau acestei femei.

Şi Marmouset îi întinse şuviţa.

Ea făcu un pas înapoi şi fulgerându-l cu privirea îi zise:

— Desigur că te înşeli, domnule, eu nu sunt femeia pentru care a murit vicontele de Montgeron.

— Cu toate acestea, el o pronunţat numele dumitale, doamnă.

— E cu neputinţă.

— Eşti soţia lui Don Ramon?

— Fără îndoială.

— Atunci dumneata eşti.

— Domnule, zise ea iritată, e târziu, bărbatul meu poate să sosească de la club dintr-un moment într-altul şi cu toate că suntem în carnaval, s-ar putea să nu-i placă gluma pe care îndrăzneşti să o faci.

— Ah! să vedem! zise ea.

Şi redeveni liniştită.

— Montgeron a avut odinioară un prieten – marchizul de

Maurevers.

Ea se înfioră puţin la acest nume.

— Să mă scuzi, zise ea, dar sunt străină şi nu sunt la curent cu numele nobilimii franceze.

— Aşteaptă, doamnă, continuă Marmouset.

Acest Maurevers a dispărut. Se crede că a fost asasinat.

— Dar de ce crezi că mă poate interesa asta, domnule? zise ea cu un gest de nerăbdare.

Marmouset continuă:

— Nu era el amicul vicontelui Montgeron?

— Bine. Pe urmă?

Şi se trânti din nou pe fotoliu, ca şi cum s-ar fi resemnat să asculte o convorbire care o plictisea în cel mai înalt grad.

— Maurevers avea un alt amic – baronul Henri..

De astă dată femeia se trădă printr-o uşoară paloare.

— O femeie, continuă Marmouset, a fost amestecată în dispariţia şi, probabil, şi în asasinarea lui Maurevers.

— Domnule, încep să cred că am în faţa mea un nebun.

— Ah! doamnă…

— Istoria dumitale se complică aşa de mult încât te-aş ruga să-mi povesteşti urmarea mâine.

— Încă un cuvânt, doamnă, şi am terminat.

Marmouset se apropie de uşă, ca şi cum ar fi vrut să-i oprească pe servitori să între dacă ea ar fi sunat.

— Doamnă, zise el, femeia pentru care Montgeron a murit, e aceeaşi care a cauzat moartea lui Maurevers, şi, înainte de a muri baronul Henri mi-a spus adevăratul său nume.

De astă dată ea se sculă.

Era palidă şi cu ochii în flăcări.

— Se numeşte „Frumoasa grădinăreasă”, termina cu răceală Marmouset.

Ea scoase un ţipăt şi se dădu înapoi, ca şi cum ar fi văzut o fantomă.

— Dar cine eşti dumneata? întrebă ea.

— Un om care te va ucide! răspunse Marmouset.

Şi frumoasa grădinăreasă, speriată, văzu strălucind un pumnal în mâna lui Marmouset.

Capitolul XII

Femeia cu părul blond păru atunci căzută în prada unei mari spaime.

— Îndurare! zise ea, îndurare! Nu mă ucide!

Şi împreunându-şi mâinile, se uită la Marmouset cu un aer rugător.

Marmouset îi spuse:

— Doamnă, nu m-a adus aici o simplă curiozitate. Am o dorinţă pe care trebuie s-o împlinesc.

— Dar ce vrei de la mine? întrebă ea cu spaimă.

— Vreau să ştiu!

— Ce?

— Dacă eşti într-adevăr „Frumoasa grădinăreasă”.

— Da, zise ea.

— Atunci ştii ce s-a întâmplat cu Maurevers.

Ea căzu în genunchi în faţa lui Marmouset.

— Oh! nu mă întreba!

— Dacă nu ştiu tot adevărul în această privinţă, răspunse cu răceală Marmouset, eşti o femeie moartă.

Ea părea în prada unei aşa de mari spaime, încât Marmouset o crezu în puterea sa.

— Suntem singuri aici, zise el, această fereastră dă în grădină şi am încuiat uşa. Dacă încerci să-ţi chemi servitorii, dacă vei suna clopoţelul, te ucid pe loc şi fug pe fereastră.

— Dar, domnule, zise ea frângându-şi mâinile de disperare, secretele lui Maurevers nu sunt ale mele.

— Maurevers a murit şi am jurat să aflu unde şi cum.

Tonul lui Marmouset era foarte hotărât şi era uşor de înţeles că îşi va executa ameninţarea dacă va fi forţat.

La rândul său, ea păru resemnată.

— Domnule, istoria lui Maurevers e lungă şi am scris-o într-un caiet.

— Ah!

— E acolo, în această mobilă…

Şi îi arătă un scrin de lucru, ce se afla aşezat între două ferestre.

În acelaşi timp luă o cheie, pe care o avea legată la gât.

— Dacă nu te încrezi în mine, zise ea, deschide dumneata scrinul.

Şi îi întinse cheia.

Marmouset înainte de a lua cheia se duse la uşa camerei şi o încuie.

Apoi se apropie de scrin.

— Vezi cutia din stânga? zise frumoasa grădinăreasă.

— Da.

— Deschide-o.

Marmouset puse fără nici o bănuială mâna pe această cutie şi o trase spre el.

Dar, deodată se auzi, o detunătură, două braţe de fier ieşiră din zid, îl înhăţară pe Marmouset care căzu în genunchi, şi-l ţintuiră de scrin.

Cât despre detunătură, ea era efectul unei capse aşezată în interiorul scrinului.

Acel scrin era o capcană.

Ingenioasa sa construcţie avea două crampoane de fier în zid.

Aceste crampoane erau puse în mişcare printr-un resort declanşat de explozia capsei.

Acest mecanism, la fel de ingenios ca lăzile de bani prevăzute cu un pistol ce-l ucide pe hoţ, avea avantajul că-i prindea viu pe hoţ şi-i şi prevenea pe oamenii din casă.

Marmouset scoase un strigăt de mânie, la care femeia cu părul blond răspunse printr-un hohot de râs batjocoritor.

În acelaşi timp, pe când Marmouset se zbătea cu furie în acele gheare de fier ce îl strângeau, ea se apropie de el.

— Domnule, eşti în puterea mea şi n-am decât să fac un semn pentru ca să fii un om mort. Cu toate acestea mi-e milă de dumneata şi îţi voi da un sfat pe care l-am dat şi vicontelui de Montgeron… anume de a nu te mai amesteca în afacerile mele.

Marmouset trăgea în zadar de cele două crampoane de fier.

Pe jumătate înăbuşit, el putuse totuşi să se întoarcă şi să o privească pe „Frumoasa grădinăreasă”.

Aceasta avea privirea batjocoritoare şi în acelaşi timp ochii îi scăpărau.

Valetul, care îl introdusese pe Marmouset, prevenit de detunătură, venise ca să bată la uşă, dar ea îi răspunse:

— Du-te, n-am nevoie de nimic.

Se apropie de fereastră şi o închise, trăgând perdelele.

Apoi se apropie de peretele opus, apăsă un resort şi o uşă secretă se deschise.

„Frumoasă grădinăreasă” dispăru.

Marmouset se afla singur luptându-se cu acele braţe de fier.

Lumânarea ce ardea pe sobă lumina budoarul. Privirea lui Marmouset fu atrasă deodată de un fel de vapori albicioşi ce ieşeau dintr-un colţ al pardoselii.

S-ar fi zis că era fum de ţigară.

Apoi acest fum se mări luând proporţiile unui nor, care din ce în ce creştea.

Marmouset mirat vedea acel nor venind spre dânsul.

În curând norul trecu pe lângă sobă şi lumânarea străluci prin acest nor, ca o stea, a cărei lumină se stinse.

În acelaşi timp un miros pătrunzător ajunse până la Marmouset.

Acea stranie ceaţă era parfumată şi înainta continuu.

În curând îl cuprinse cu totul pe Marmouset.

Ceaţa aceea era căldicică şi dulce.

Marmouset simţi o ciudată voluptate şi mânia lui se stinse.

Ceaţa se îngroşa întruna.

În curând lumânările se stinseră.

De asemenea, respiraţia lui Marmouset deveni mai greoaie.

Ceaţa îi pătrunse în corp prin toţi porii.

Apoi, în fine, ochii i se închiseră…

În acelaşi timp braţele de fier se desprinseră lăsându-l liber.

Dar acum nu se mai gândea să profite de această libertate ca să fugă.

Se lungi pe covor, în mângâierile misterioase ale acelei ceţi parfumate.

Capitolul XIII

Marmouset era în prada unei beţii la fel cu aceea pe care o produce haşişul.

Ceaţa parfumată continua să-l pătrundă, să i se urce la creier şi să-i aducă o plăcere misterioasă.

De două ori încercă să se scoale şi nu putu.

În fine a treia oară reuşi, merse clătinându-se până la fotoliul ocupat cu un moment înainte de femeia cu părul blond şi se lăsă să cadă în el.

Atunci se produse un nou fenomen.

Ceaţa începu să se risipească.

Omul furios care cu un moment înainte ţinea un pumnal în mână, făcuse loc unui om fericit, care nu avea conştiinţa straniei sale fericiri.

Marmouset se gândea la „Frumoasa grădinăreasă”.

Nu la femeia urmărită şi adorată de Montgeron, ci la femeia pe care o văzuse cu un moment înainte şi care era frumoasă.

Şi Marmouset murmură cu voluptate:

— Oh! cât trebuie să fie de iubită aceasta femeie!

Atunci se auzi un zgomot uşor, fâşâitul unei fuste de mătase, ceaţa deveni din ce în ce mai transparentă şi Marmouset o văzu pe femeia cu părul blond înaintând spre el.

Avea pe buze un surâs care-l zăpăcea. Ochii i se fixară asupra lui Marmouset care se zăpăci cu totul.

Apoi, cu o voce dulce şi armonioasă îl întrebă:

— Ah! tu crezi că trebuie să fiu iubită.

— Oh! murmură el în extaz.

Ea se aşeză lângă el şi îi luă mâna într-a sa.

— Dar tu, zise ea, m-ai iubi?

— Oh! da!

Şi Marmouset încercă să cuprindă cu braţul acea talie mlădioasă.

— Dar mai adineauri voiai să mă ucizi! zise ea.

— Nu… Nu ştiu… Te iubesc…

— Ah!

— Vorbeşte, continuă Marmouset, voi fi sclavul tău.

Şi-o cuprinse cu braţele de gât.

— De ce, reluă ea, voiai să-l răzbuni pe Montgeron?

La acest nume, Marmouset avu o slabă umbră de raţiune. El încercă

chiar un moment să iasă din toropeală şi să scape de sub influenţa acestui farmec fatal.

Dar nu reuşi.

— Montgeron, murmură el, Montgeron? Nu îl cunosc… Cine e Montgeron?

— Şi mă iubeşti?

— Oh!… enorm…

Căzu în genunchi în faţa ei şi o privi extaziat.

Ceaţa nu mai era decât foarte slabă.

— Te iubesc!… Te iubesc!… repetă Marmouset.

Ea se aplecă spre el şi buzele ei se lipiră de cele ale tânărului.

Atunci Marmouset închise din nou ochii şi se pierdu în lumea viselor.

Când Marmouset îşi reveni, simţi că îi era frig. În acelaşi timp îşi dădu seama că era culcat pe pământul gol.

Ochii săi văzură cerul peste care începuseră să se ivească primele raze ale dimineţii.

Budoarul femeii cu părul blond dispăruse.

Marmouset era culcat pe jos, lângă o casă în construcţie.

Creierul lui greoi de această beţie ciudată, încercă în zadar să coordoneze ideile şi amintirile.

Se sculă în picioare şi începu să-şi mişte membrele amorţite.

Apoi începu să meargă.

Casa avea de jur împrejur un gard de scânduri, care într-un loc avea o spărtură.

Spre acest punct se îndreptă Marmouset. Spărtura era destul de mare ca să poată trece. Marmouset trecu pe acolo.

El se găsi atunci pe unul din acele bulevarde încă deşarte, pe care abia se construiau câteva case.

Marmouset reuşi în cele din urmă să-şi adune amintirile.

El îşi aduse aminte despre evenimentele din ajun – moartea lui Montgeron şi a baronului Henri, apoi expediţia lui nocturnă la „Frumoasa, grădinăreasă”, crampoanele de fier care îl prinseseră, ceaţa parfumată şi privirea fermecătoare a femeii la picioarele căreia adormise.

Atunci, scuturându-se de ultima toropeală a acelei beţii stranii fu cuprins de un sentiment de mânie.

Această femeie îşi bătuse joc de el, după cum îşi bătuse joc şi de Montgeron şi de baronul Henri şi poate şi de nenorocitul de Maurevers.

— Dar eu sunt elevul lui Rocambole! zise Marmouset cu mândrie. Şi vom vedea care din noi va învinge „Frumoasă grădinăreasă”.

După cum se vede, amorul lui de o oră se transformase într-un sentiment de ură.

El regăsi repede drumul şi se îndreptă spre aleea Marignan.

Vanda îl aşteptase toată noaptea în zadar.

Când îl văzu, ea strigă:

— Ce ţi s-a întâmplat de ai încălcat ordinele stăpânului?

— Ai dreptate, răspunse Marmouset, la miezul nopţii trebuia să deschid acel plic.

— Şi e şapte dimineaţa.

— Iartă-mă, dar nu e vina mea.

Şi, nevoind să se explice mai mult, Marmouset se închise în budoarul Vandei şi deschise plicul cu ordinele lui Rocambole.

Capitolul XIV

În acel plic sigilat se aflau alte două plicuri.

Dar acestea erau deschise.

Unul, destul de voluminos, conţinea un manuscris.

Celălalt, mai mic, conţinea o simplă scrisoare, iscălită Rocambole, şi pe care stăpânul o adresa nu numai lui Marmouset dar şi Vandei şi lui Milon.

Această scrisoare era astfel concepută:

„Paris, 21 noiembrie, 186…

o oră înainte de plecarea mea

Amicii mei,

După câteva minute voi părăsi Parisul cu destinaţia India.

Dacă prevederile mele se realizează, mă voi reîntoarce peste doi ani. Ascultaţi-mă:

Tu, Vanda, după ce ai fost o femeie sus pusă, ai căzut destul de jos odinioară.

Tu, Marmouset, ai fost un hoţ şi erai să devii asasin.

Numai tu, sărmanul meu Milon, n-ai făcut decât acte de devotament şi de virtute, dar ai devenit, ca şi ceilalţi doi, un complice al lui Rocambole reîntors pe calea binelui şi trebuie să mergi alături de ei.

În ziua în care am părăsit ocna am priceput că Dumnezeu nu mi-a redat libertatea decât cu condiţia să o întrebuinţez spre a repara greşelile şi voi Vanda şi Marmouset, v-aţi asociat spre a urma acest exemplu.

Noi nu ne mai aparţinem.

Noi suntem ai oricărei fiinţe care suferă şi care are nevoie de un sprijin.

Aseară, când făceam pregătirile de plecare, mi s-a adus o scrisoare neiscălită pe care am transcris-o aici textual:

«Dacă omul care s-a numit pe rând Rocambole şi maiorul Avatar continuă să meargă pe calea reabilitării, dacă tot mai e protectorul oprimaţilor şi inamicul persecutorilor, e rugat să vină în strada Menilmontant nr. 16, unde va găsi cea mai mare nenorocire care a putut exista vreodată.»

După zece minute eram în trăsură şi după trei sferturi de oră soseam în strada Menilmontant.

La nr. 16 este o poartă care dă într-o curte lungă şi strâmtă, având de ambele părţi, la dreapta şi la stânga, nişte case vechi.

E unul din acele cartiere locuite de muncitori, care, când n-au de lucru, suferă de foame şi frig.

Erau zece case în acea curte.

Care era aceea unde eram aşteptat?

Mă oprii deci în poartă, spre a mă orienta.

Înaintea casei a treia din stânga am zărit un copil de şapte-opt ani, care mă privea cu atenţie.

În fine, se hotărî să vină spre mine.

Era ceea ce se numeşte un copil a Parisului.

Slab, dar inteligent şi cu privirea vie, mă privi şi mă întrebă:

— «Nu cumva eşti Rocambole, domnule?»

— «Ba da, i-am răspuns.»

— «Atunci vino cu mine, mama era sigură că vei veni.»

Şi porni înaintea mea.

Uşa înaintea căreia îl zărisem se deschidea pe o alee strâmtă şi întunecoasă, la capătul căreia era o scară.

Copilul ajungând la această scară, mă privi din nou, apoi cu un surâs melancolic, zise:

— «E sus, tocmai la catul al şaselea.»

— «Arată-mi drumul, i-am răspuns.»

Catul al şaselea era la capătul scării.

Acolo era un coridor pe care se aflau mai multe uşi numerotate.

Copilul meu se duse până în fund, deschise uşa cu numărul 9 şi zise:

— «Mamă, a venit Rocambole.»

Am intrat.

Era una din acele sărmane mansarde, care e luminată de la o fereastră din tavan.

Mobilierul era sărăcăcios, dar foarte curat.

Într-un colţ se afla un pat şi, culcată pe acest pat, o femeie palidă, slabă, cu privirea înfrigurată, dar pe a cărei faţă se vedeau încă urmele tinereţii şi ale unei mari frumuseţi.

Ea mă privi surâzând şi îmi întinse o mână slăbită.

— «Ah! zise ea, eram sigură că vei veni…»

O privii şi o amintire depărtată îmi trecu prin creier.

— «Nu mă recunoşti, îmi spuse ea, dar eu te recunosc perfect.»

O priveam căutând să îmi aduc aminte.

— «Îţi aminteşti de Turquoise?» mă întrebă ea.

— «Turquoise!»

— «Da, aveam douăzeci de ani atunci, acum am treizeci.»

— «Dumnezeule! strigai eu, cum ai putut ajunge în această stare?»

— «Istoria mea e prea lungă, răspunse ea şi simt că moartea se apropie, nu voi avea timp să o povestesc. Dar am scris-o.»

Puse mâna sub pernă şi scoase manuscrisul, pe care-l pun alături la această scrisoare.

— «Ştii, îmi spuse ea, că am fost ultima amantă a marchizului de Maurevers?»

La acest nume nu m-am putut împiedica să tresar.

— «Ca şi dumneata, reluă ea, am fost vinovată, ca şi dumneata am făcut greşeli şi crime, ca şi dumneata m-am căit… şi astăzi Dumnezeu-mă cheamă la el. Cred că m-a iertat… dar acest copil pe care-l vezi aici…»

— «Este copilul dumitale?»

— «El mă crede mama lui, îmi răspunse ea, dar e copilul lui Maurevers.»

— «Dar, strigai eu, marchizul de Maurevers a dispărut.»

— «Ştiu.»

— «A fost asasinat?»

— «Nu.»

— «Dar a murit.»

— «Nicidecum.»

— «Dar ce s-a întâmplat cu el?»

— «Manuscrisul îţi va spune.»

Şi din ce în ce devenea mai palidă, iar vocea îi slăbea.

— «Cred, zise ea, că în această noapte voi muri…»

— «Oh! exagerezi.»

— «Nu, răspunse femeia, am moartea în ochi, nu vezi? Dar, în sfârşit, vei avea grijă de copil… vei citi ce am scris… vei răzbuna victima… şi vei urmări călăul, nu-i aşa?»

— «Îţi jur, îi răspunsei.»

Ea a întins mâna.

— «Am avut dreptate să cred în dumneata…»

Capitolul XV

Scrisoarea lui Rocambole continua astfel:

„Am văzut bine că Turquoise nu mai avea decât câteva ore de trăit.

Atunci m-am dus să-i aduc un doctor.

Am plecat zicându-i că mă voi întoarce a doua zi.

Am luat manuscrisul cu mine.

Astăzi dimineaţă, toate preparativele de plecare la Havre erau gata. M-am întors în strada Menilmontant. Turquoise murise.

Luai copilul în braţe care plângea cu lacrimi de foc îl suii într-o trăsură şi-l condusei în strada Postes, într-o casă de educaţie.

Am plătit înainte pe trei ani.

Este scris în registru cu numele de Maxim Laurent.

Acum, dacă veţi deschide după doi ani scrisoarea mea, adică dacă nu

mă voi întoarce până atunci, să începeţi voi această lucrare pe care trebuia să o săvârşesc eu.

Manuscrisul ce-l alătur scrisorii este scris în întregime de Turquoise, dar se vede că prima parte din naraţiunea ei a fost dictată.

Dacă veţi deschide scrisoarea, să ştiţi că sunt reţinut în India, sau mort, şi atunci vă las moştenire executarea jurământului făcut lui Turquoise, cu câteva ore înainte de a muri.

Rocambole”

După ce Marmouset citi această scrisoare, o chemă pe Vanda.

— Iată. citeşte, zise el.

Milon intră după Vanda.

Vanda citi cu voce tare scrisoarea lui Rocambole.

— Ei bine! zise cu inocenţă Milon, vom împlini dorinţa stăpânului.

— Vom face cum vom putea mai bine, zise Marmouset, căci deja am lucrat în acest sens.

— Ce vrei să zici? întrebă Vanda.

— Vă voi explica, răspunse Marmouset.

— Să vedem, zise Milon.

— Prin această scrisoare, urmă elevul lui Rocambole, vedeţi că în manuscris, care ne e încă necunoscut, este desigur enigma lui Gaston de Maurevers.

— Da.

— Nu v-am mai spus anul trecut emoţia ce a produs dispariţia marchizului?

— Da, zise Vanda.

— Unul dintre amicii lui, domnul de Montgeron, a făcut tot posibilul de a-l regăsi.

— Ştim asta.

— Domnul de Montgeron a fost omorât astăzi de dimineaţă în duel.

— De cine, întrebă Milon.

— De un vechi amic ai lui, baronul Henri de C…

— Dar cauza acestui duel?

— Montgeron iubea o femeie ce-l ura pe baronul Henri.

— Şi această femeie?…

— Această femeie nu e alta decât „Frumoasa grădinăreasă”, la care a găsit acum trei ani, o figură de ceară reprezentând foarte bine cadavrul domnului de Maurevers.

— Atunci femeia aceasta e la Paris?

— Am petrecut o parte din noapte lângă ea.

Şi cum Vanda şi Milon păreau că se îndoiesc, le povesti cu lux de amănunte ciudata lui aventură cu pretinsa soţie a lui don Ramon.

— Acum să explicăm lucrurile, zise Marmouset, privând pe Vanda.

— Vorbeşte, zise ea.

— Trebuie să citim mai întâi manuscrisul, sau să mă asigur, că ea nu a părăsit Parisul.

— Eu sunt pentru această din urmă acţiune, răspunse Vanda.

— Şi eu, răspunse Milon,

— Ei bine, zise Marmouset tu vei veni cu mine.

— Sunt gata.

Marmouset urcă în camera lui de unde coborî cu totul transformat.

Marmouset moştenise îndemânarea lui Rocambole de a-şi schimba costumul şi obrazul şi Vanda nu se putu împiedica să surâdă văzându-l.

El avea părul şi favoriţii roşii şi un nas de beţiv.

Costumul lui consta dintr-un pantalon negru, strâns la genunchi, o vestă de grăjdar cu dungi roşii, verzi şi cenuşii, o şapcă pusă pe vârful capului din care atârna, la spate, o panglică de mătase albastră.

Milon era îmbrăcat ca de obicei.

— Vino cu mine, repetă Marmouset.

— Unde mergem?

— La acea femeie, unde te vei da drept unchiul meu.

— Foarte bine.

— Vei zice că ai fost picher la ducele de Chateau Mailly.

— După aceasta?

— Vei spune că ai auzit că Don Ramon-y-Figuera îşi construieşte grajduri şi vii să mă prezinţi.

— Dar eu ce voi face în acest timp, întrebă Vanda.

— Oh! răspunse Marmouset, nu voi sta mult. Ceea ce vreau e ca pasărea să nu zboare. Şi plecă împreună cu Milon.

Micul hotel în care Marmouset pătrunsese noaptea trecută, avea acelaşi aspect ca în ajun. Era ora zece dimineaţa.

Se deschiseseră ferestrele şi un valet scutura un covor.

Marmouset sună.

Acelaşi servitor care-i deschisese poarta noaptea precedentă, se prezentă la gard şi necunoscându-l îi zise:

— Ce doreşti, camarade?

Milon luă cuvântul.

— Am auzit că don Ramon caută un vizitiu, nu-i aşa?

— Nu ştiu, răspunse valetul.

— Voiam să i-l prezint pe nepotul meu.

— Domnul a ieşit călare.

— Când se întoarce?

— La unsprezece, la dejun.

În acel moment o femeie apăru la fereastră.

Marmouset o recunoscu; era ea.

Îl trase pe Milon de mânecă zicându-i:

— Uită-te cu coada ochiului, ea este.

Milon se uită, apoi zise valetului.

— Bine, ne vom întoarce.

Atunci Marmouset, zise lui Milon:

— Unchiule, vei rămâne aici, în apropiere.

— Ca să supraveghez hotelul?

— Da.

— Şi pe damă?

— Mai mult pe ea, iar dacă va ieşi, să o urmăreşti.

Milon se aşeză pe o bancă în stradă, iar Marmouset se depărtă.

Capitolul XVI

Aşadar, cum Milon se aşezase pe o bancă, la douăzeci de paşi de micul hotel, nimic nu-i scăpa din vedere, deoarece, acel hotel nu avea altă ieşire, decât cea în faţa căreia el se postase.

Puţin mai târziu, un om de treizeci sau patruzeci de ani, cu obrazul bronzat, părul negru şi barba mare, care părea un spaniol, coborî de pe cal la poarta hotelului care se deschise în faţa lui şi care îndată după ce intră, se închise.

Nu trecu apoi mult şi servitorul ieşi iarăşi, însă de astă dată veni la Milon şi-l întrebă:

— Vrei să vorbeşti cu Don Ramon?

— Da, ca să-i prezint pe nepotul meu.

— Unde este nepotul dumitale?

— L-am trimis cu o treabă.

— Unde?

— În Paris, dar nu va zăbovi şi atunci o să te rog să mă laşi să vorbesc cu stăpânul dumitale.

— Poţi să-i vorbeşti chiar acum.

— Oh, nu, voi aştepta până ce nepotul meu va veni.

— Nu se poate, fiindcă domnul şi doamna vor ieşi.

— Adevărat? făcu Milon tresărind.

— Dar dumneata nu eşti vizitiu?

— Ba sunt, nu ţi-am spus că am fost picher la domnul duce de Chateau Mailly?

— Ei bine! dacă nu ai loc de muncă poţi să găseşti.

— Cum asta?

— Vizitiul nostru este bolnav şi de două zile, valetul doamnei mână caii, dar este încă un copil şi caii noştri sunt foarte nărăvaşi.

Milon amintindu-şi ordinele lui Marmouset, nu întârzie să răspundă:

— Eu m-am retras, dar nu fug de a face servicii de ocazie şi pentru ca stăpânul dumitale să prindă interes pentru nepotul meu, voi lua trei sau patru zile biciul vizitiului.

— Atunci, vino!

— Iată-mă intrat, se gândi Milon, trecând poarta hotelului.

Într-adevăr, după cum spusese servitorul, domnul Ramon, îndată ce se întorsese de la pădure, se pregătea să iasă în trăsură cu cea care trecea drept soţia sa.

Milon îşi zise:

„Marmouset mi-a ordonat să nu o pierd din ochi pe această femeie. Aşadar, ca să execut ordinele lui, am făcut foarte bine că m-am angajat vizitiu.”

O oră după aceasta Milon era pe capra unui cupeu cu doi cai, în care se aflau domnul Ramon şi pretinsa sa soţie. Valetul de casă se urcă lângă Milon.

— Unde mergem? întrebă acesta din urmă ieşind din curte.

La Saint Mande, răspunse valetul de casă, fiindcă domnul şi doamna au închiriat acolo o casă de ţară, ce este acum în reparaţie. Mergem să vizităm lucrarea.

Milon nu făcu nici o observaţie. Traversă cu indiferenţă piaţa Concorde, ajunse la Bastilia prin străzile Rivoli şi Saint-Antoine, apoi, lăsând drumul de Vincenes la stânga, o luă iarăşi pe bulevard.

Don Ramon coborî geamul cupeului astfel încât convorbirea lor să ajungă la urechile lui Milon.

Spaniolul şi femeia cu părul blond vorbeau franţuzeşte, lucruri cu totul indiferente, ceea ce îl făcu pe Milon să-şi zică în sine:

„Marmouset s-a înşelat. Oamenii aceştia nu se gândesc să părăsească Parisul. Sunt mult prea ocupaţi cu casa lor de ţară.”

Nu trecu apoi mult, când servitorul arătând cu degetul o vilă izolată în stânga drumului prin ale cărei ferestre deschise se vedea o mulţime de lucrători, îi zise:

— Acolo este.

Poarta era deschisă şi cupeul intră, oprindu-se în faţa peronului. Spaniolul şi femeia coborâră şi intrară în casă, iar Milon rămase pe capră. Valetul îi zise:

— Înveleşte caii şi să mergem să bem câte un pahar de vin.

— Unde? întrebă Milon.

— Colo, la mama Binette, îi răspunse arătându-i dincolo de stradă un fel de baracă în care mâncau şi beau lucrătorii.

Milon aruncă păturile pe cai, înfăşură hăţurile lângă bici şi-l urmă pe valet fără nici o bănuială.

Baraca era goală căci era ora de lucru.

Cârciumăreasa, o femeie grasă, şedea la tejghea şi citea un jurnal.

— Dă-mi o sticlă de vin, mamă Binette, zise valetul.

Milon se aşeză. Cârciumăreasa aduse vin şi pahare. După un moment intrară doi lucrători, apoi încă doi şi pe urmă alţi doi.

Toţi se postară împrejurul mesei unde era Milon.

Atunci cârciumăreasa închise uşa.

— Dar ce faci mamă? întrebă Milon mirat.

— Îţi voi spune, răspunse valetul.

Şi făcu un semn lucrătorilor, aruncând băutura din pahar în obrazul lui Milon.

Pretinşii lucrători se repeziră la Milon, care era orbit pe moment, şi, cu toată puterea lui, colosul fu copleşit.

Capitolul XVII

Pe când Milon căzuse astfel în cursă, Marmouset mersese la Vanda şi amândoi citiră *manuscrisul Turquoisei*.

Era un caiet voluminos, plin cu scris fin şi înghesuit.

Titlul era bizar:

„MORTUL VIU”

Acest manuscris era divizat în capitole. S-ar fi zis că era manuscrisul unui roman gata de tipar.

Marmouset citi cu voce tare:

Capitolul întâi

„Într-o noapte de iarnă a anului 1823, o birjă opri în piaţa Louvois şi din ea coborî un om.

Era învăluit într-o manta cu două gulere, avea cizme cu pinteni, care arătau profesia acestui personaj, care avea o beretă de poliţie lăsată pe urechea stângă.

El plăti birjarului şi-l concedie.

Apoi traversă piaţa întorcându-se de două ori pentru a se asigura că era goală şi că nici o privire indiscretă nu-l urmărea şi intră cu pas grăbit în mica stradă Chabanais.

Se opri la nr. 14 şi sună.

Uşa se deschise, lăsând să se vadă aleea strâmtă şi întunecoasă.

Portarul îl întrebă cine e?

Dar necunoscutul ajunsese deja la scară, pe care o sui fără să răspundă.

Portarul crezu că era vreun locatar ce venea de la spectacol şi închise uşa fără să mai zică nimic.

Necunoscutul urcă la al doilea etaj şi se opri la o uşă de sub care ieşea o lumină.

Apoi intră şi se găsi în pragul unei antecamere în care ardea o lampă. Alte două uşi dădeau în acea antecameră.

Necunoscutul deschise una dintre ele şi pătrunse într-o cameră de culcare, unde se auzeau nişte gemete înăbuşite.

La zgomotul uşii gemetele încetară.

Apoi o voce de femeie întrebă tremurând:

— Tu eşti Armand?

Necunoscutul nu răspunse, dar se apropie cu bruscheţe de pat şi ridică perdelele.

Camera era luminată numai de focul din sobă. Dar lumina era suficientă pentru a permite necunoscutului să vadă zvârcolindu-se, în pat, o femeie tânără şi frumoasă, dar al cărui obraz trăda o grozavă suferinţă.

— Armand! iubitul meu… cred că voi muri!… suspină femeia muşcându-şi palmele ca să nu strige.

Totodată, necunoscutul lăsă să-i cadă mantaua care îi masca obrazul.

Femeia scoase un ţipăt.

Dar necunoscutul o apucă de gât:

— Taci, ori te omor! îi zise el.

Emoţia pe care o simţi femeia fu atât de mare, încât îşi înăbuşi momentan durerea.

Omul din faţa ei nu era cel pe care îl aştepta şi nu răspundea la numele de Armand,

— Cu părul zbârlit, mută şi palidă ca o stafie, ea îl privea cu o spaimă grozavă.

— Dumneata! Dumneata! murmură.

— Doamnă, zise el cu un ton batjocoritor, eu sunt puţin chirurg şi pot să-l înlocuiesc pe cel pe care s-a dus Armand al dumitale să-l găsească.

— Omoară-mă, zise ea, omoară-mă repede, căci este dreptul dumitale de bărbat ofensat. Dar nu mai râde de mine!

— Nu râd, nu am chef de glumit. Dar, îţi repet, sunt puţin chirurg, vei vedea.

Ea îl privi cu acea expresie de frică grozavă.

— Oh! zise ea, îmi citesc sentinţa de moarte în ochii dumitale.

— Te înşeli, răspunse el cu răceală.

— Dar Armand unde e?

— Nu va mai veni, l-am omorât!

— Ah! mizerabile, strigă ea.

Şi avu puterea să-l împingă pe acest om, care era bărbatul ei, de la care fugise ca să ascundă rezultatul crimei ei.

El se aşeză într-un fotoliu, la doi paşi de pat şi reluă cu linişte:

— Doamnă, am revenit din Spania, chiar astăzi. Nimeni nu ştie că sunt la Paris şi tot Parisul te crede la moşia noastră din Normandia. Nimeni nu ştie situaţia dumitale şi nu trebuie niciodată să se afle că ducesa Fenestrange şi-a înşelat bărbatul şi a dat viaţă unui rod al adulterului. Trei persoane cunosc acest secret: Armand, amicul meu intim, ce a devenit complicele dumitale, eu şi dumneata. Armand şi-a petrecut seara aici şi când a văzut că a sosit ora a alergat să caute un chirurg. Dar în momentul când trecea Pont-Neuf, am apărut eu. « –

Ştiu totul, i-am zis.» El a înţeles şi m-a urmat. Am coborât pe mal şi am luat spadele în mână. După un moment el a căzut lovit de moarte, dar a avut timp să-mi spună unde te afli şi cum. Servitorul care mi-a spus. despre infamia dumitale pleacă mâine cu mine şi voi aranja să nu mai revină. Acum numai eu şi dumneata ştim adevărul şi pentru că devin tată şi general de divizie, şi cum nu-mi pasă de faptul că m-ai înşelat, cred că nu te voi omorî. Eşti, în această casă, cunoscută sub numele de doamna Philibert. Acum rămâne în sarcina ta să intrăm fără zgomot în hotelul nostru din strada Saint-Dominique.

Ducele vorbea cu o linişte absolută.

Nenorocita femeie, apucată de cele din urmă dureri, nu-l mai auzea.

Aşa, după cum el zisese, ştia ceva chirurgie.

La ora două dimineaţa totul era sfârşit.

Copilul plângea, iar mama leşinase.

Ducele învălui copilul într-un cearşaf, îl ascunse sub manta şi plecă.

Ducesa se deşteptă după ce bărbatul ei era deja departe, împreună cu copilul."

Capitolul XVIII

Manuscrisul Turquoisei urma astfel:

Capitolul al doilea

„O lună după această stranie scenă, un detaşament francez ocupa un mic oraş din munţii Catalanei, numit Ojaca.

Era în timpul acelei scurte campanii numită „Al doilea război al Spaniei", care a avut loc în 1823.

Detaşamentul de care vorbim se compunea din două escadroane de husari sub ordinele locotenent-colonelului de Fenestrange.

Ducele era un om de aproape treizeci de ani, semeţ şi batjocoritor.

Cu toate că era foarte puţin iubit în armata franceză, tocmai căpătase o reputaţie de bravură.

Ducele care era neînduplecat în ceea ce priveşte disciplina şi fără milă pentru cei învinşi, ocupase de dimineaţă Ojaca şi, tocmai pronunţa o sentinţă de condamnare la moarte, în douăzeci şi patru de ore, contra unei duzini de locuitori de care se convinsese că făcuseră parte dintr-un grup de luptători.

Prizonierii erau îngrămădiţi unii peste alţii într-un fel de şopron situat la intrarea oraşului.

Aveau mâinile legate la spate şi aşteptau ora execuţie.

Trebuia să fie spânzuraţi când se lumina de ziuă în piaţa oraşului.

Erau printre ei oameni bătrâni şi, chiar un copil de cincisprezece ani.

Mama acestuia se aruncase la picioarele colonelului care rămăsese neînduplecat.

Printre condamnaţi mai era un om de aproape patruzeci de ani, mic, nervos, brunet, desigur de origină arabă.

Acest om se numea José Minos.

Cu privirea sălbatică, tăcut, se culcase într-un colţ al şopronului, fugind de societatea tovarăşilor lui, care simţeau pentru el o grozavă repulsie.

Aceasta era pentru că José Minos nu era un patriot spaniol, ce lupta contra francezilor, un brav cetăţean ce se expunea pentru patrie. Ţara lui José Minos era munca, iar inamicul lui întreaga societate.

José Minos era unul dintre cei mai celebri şefi ai bandiţilor.

El comanda treizeci de oameni în munţi, profita de război şi ataca satele noaptea, jefuia, masacra, dădea foc şi dispărea.

Dar cum fusese prins José Minos?

Era o întreagă istorie.

Banditul avea un amor în inimă. El se îndrăgostise de o fată din Ojaca, ce se numea Dolores.

Această femeie era mândră de un astfel de amant, dar îi pusese o condiţie: să nu atace satul ei.

De mai mult de o lună, José Minos venea aproape în toate nopţile la Ojaca şi rămânea cu Dolores până la ziuă.

Acest amor nu mai era pentru nimeni un mister; toţi o dispreţuiau pe Dolores, dar nimeni nu o trăda, pentru că se temeau de José Minos.

Dar Dolores era geloasă şi banditul era galant ca un hoţ de operetă.

Într-o seară, José Minos răpi o fată din sat şi o duse în munţi.

Dolores află şi se hotărî să-l pedepsească pe infidel.

Pentru că noul său amor nu-l putuse vindeca de cel vechi, José Minos venea în toate nopţile la Ojaca.

Dolores, într-o seară, îi oferi un pahar de vin în care turnase un somnifer.

José Minos, căzu într-un profund somn.

A doua zi, când francezii ocupară satul, el dormea încă şi Dolores predă pe bandit.

José Minos se aştepta să fie spânzurat.

Era atât de solid legat, încât nu mai putea să spere decât într-o minune pentru a scăpa de soarta ce-l aştepta.

Noaptea venise.

Condamnaţii dormitau.

Numai José Minos nu dormea, ci visa la munţii pe care nu-i va mai vedea.

Dar, pe când el visa astfel, uşa şopronului se deschise şi doi oameni ce purtau uniforme franceze se arătară, scăldaţi în lumina unui felinar.

Această lumină deşteptă pe toţi prizonierii, care ridicară capetele.

Unul dintre soldaţi zise:

— Care dintre dumneavoastră este José Minos?

— Eu sunt, răspunse banditul.

Soldaţii se apropiară de el şi îi dezlegară picioarele, zicându-i:

— Scoală-te şi vino cu noi!

— Unde mă duceţi? întrebă el, nu cumva să mă spânzuraţi înainte de ziuă?

— Te conducem la colonel, care vrea să te vadă.

José Minos, cu mâinile legate la spate, porni între cei doi soldaţi.

Colonelul duce de Fenestrange se instalase în casa magistraturii.

José Minos intră cu capul sus.

Colonelul era în picioare, într-o cameră în care se găsea un leagăn de copil iar lângă leagăn un servitor.

José Minos îl privi pe colonel, care îi aruncă o privire rece.

Acesta îi zise:

— Vrei să fii graţiat?

— De ce vrei să mă graţiezi? întrebă banditul mirat.

— Pentru că am nevoie de tine.

— Aşa, înţeleg.

— Vezi acest copil?

— Da.

— ÎI urăsc şi vreau moartea lui. Cu toate astea nu doresc să-l omor.

— Şi dumneata ai contat pe mine?

— Da. Iată cum îţi redau libertatea: vei lua copilul cu tine şi-l vei creşte.

— Prea bine.

— În fiecare an, în ziua de Crăciun, te vei prezenta la poşta de la Bayonna, unde vei găsi două sute de ludovici. Aceasta e pensia copilului.

— Atunci dar, nu-l voi omorî?

— Nu, dar îl vei face un bandit ca şi tine, pentru ca să fie spânzurat cândva.

— Dar dacă scapă de la spânzurătoare?

— Te vei prezenta în toţi anii la poştă, dar după douăzeci de ani se va prezenta el.

— Ah!

— Atunci el va găsi o scrisoare. Restul mă priveşte…

— Prea bine, răspunse banditul, târgul e făcut.

— Îmi juri?

— Pe viaţa mea!

— Bine, zise colonelul, te voi escorta până în munţi.

După o oră, banditul José Minos părăsi Ojaca, având cu el copilul născut la Paris de ducesa Fenestrange, fiul răposatului marchiz Armand de Maurevers, tatăl lui Gaston de Maurevers şi care trebuia să dispară, după treizeci de ani, într-un mod aşa de misterios.”

Capitolul XIX

Marmouset şi cu Vanda se priviră uimiţi după citirea celui de al doilea capitol.

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

Capitolul al treilea

„Trecuseră paisprezece ani de la acea noapte în care José Minos, pus în libertate de colonelul duce de Fenestrange, intrase în munţi, ducând în mantaua lui copilul.

Era în anul 1837, pe la finele lunii februarie.

O trăsură de poştă plecase de la Bayonna în dimineaţa aceea şi trebuia să ajungă seara la cinci, în satul Ojaca, unde l-am cunoscut pe bandit.

Nici un popor vecin nu mai trecuse Pirineii şi nici o naţiune inamică nu mai călcase pe pământul spaniol.

Dar în Spania era război civil.

Carliştii şi Cristianii se luptau.

Generalul carlist Gabrera ocupa Naragovul, provincia de Calence şi se pregătea a lua şi Andaluzia.

Mina apăra Madridul.

Dar care urma să fie rezultatul luptei? Nimeni nu ştia.

Spania vrea să-l aibă rege pe don Carlos, sau pe regina Isabela?

Europa aştepta.

Trebuia dar un mare curaj pentru a călători în Spania, în acele timpuri tulburi.

Trăsura de poştă, ce oprise în faţa cârciumii de la Ojaca, era de origine franceză, dacă judecai după forma şi costumul vizitiului, cu toate că era de catâri.

În interiorul trăsurii, era o femeie, palidă, suferindă de plămâni şi un băiat de cincisprezece sau şaisprezece ani.

Trăsura de voiaj abia se oprise că soldaţii carlişti o şi înconjurară.

Un ofiţer deschise portiera şi scuzându-se cu politeţe, căci trebuia să-şi împlinească o datorie îi întrebă pe pasageri dacă aveau paşapoarte.

La acea epocă, Franţa era de acord cu guvernul reginei Maria Cristina şi îi primea pe prizonierii carlişti.

Mai mulţi dintre aceştia se aflau la Bayonne.

Erau liberi pe cuvânt, puteau să meargă în oraş şi erau bine primiţi de locuitori.

Printre aceşti prizonieri se găsea şi generalul don Ramon M., amicul lui Gabrera.

Generalul dădea tuturor francezilor, care voiau să treacă, paşapoarte.

Asta şi cerea ofiţerul carlist, care se exprima bine în limba franceză.

— Domnule, îi zise doamna palidă şi suferindă, sunt marchiza de

Maurevers, văduva unui ofiţer francez omorât în duel şi acesta este fiul meu. Ne ducem la Cádiz, unde clima e mai bună pentru sănătatea mea. Iată paşaportul.

Şi îi întinse o scrisoare semnată de don Ramon şi datată la Bayonna.

— Doamnă marchiză, răspunse ofiţerul, acest paşaport vă deschide drum printre trupele generalului Gabrera, dar când vei intra în Andaluzia, nu numai că această hârtie nu va mai avea putere, ba, mai mult vă va compromite.

Marchiza avu un palid surâs pe buzele sale decolorate.

— Din fericire domnule, mi-am luat precauţii.

— Ah! răspunse ofiţerul.

— Ambasadorul regentei de la Paris a vizat paşaportul.

— Dar asta nu e destul.

— Dar ce mai trebuie.

— În munţi, nici Gabrera, şeful nostru, nici Mina, generalisimul Cristienilor, nu au nici o putere.

— Ce vrei să spui?

— Acolo domneşte un bandit, José Minos. Şi oricine trece pe acolo trebuie să plătească o răscumpărare.

Marchiza îşi privi fiul cu nelinişte.

Copilul avu un fulger în ochi şi un surâs mândru pe buze.

— Nu sunt eu aici, ca să te apăr mamă?

— Da, copilul meu, dar ce poţi face tu singur contra bandiţilor?

Marchiza coborî şi intră în cârciumă.

Ofiţerul reluă:

— José Minos are o înţelegere tacită cu noi, el s-a angajat a nu jena nici o operaţiune militară a noastră şi să nu ia niciodată partea soldaţilor lui Mina. Drept răsplată noi îl lăsăm în pace. Vine în oraş, cumpără praf de puşcă, vin şi făină. Dar noi nu putem escorta un voiajor oricine ar fi el.

— Şi dacă voi cădea în mâna acestor oameni, întrebă marchiza, ei vor cere răscumpărarea mea?

— Da, doamnă.

— Dar dacă nu voi plăti suma ce îmi vor cere?

Ofiţerul nu răspunse.

Un soldat ce intrase în cârciumă şi care înţelegea puţin limba franceză, răspunse:

— Când cineva nu plăteşte, moare.

Marchiza se înfioră.

Femeia care ţinea cârciuma şi care era încă tânără şi frumoasă o privea pe marchiză cu un sentiment de compătimire pentru suferinţa ei:

— Senora, zise ea la urechea marchizei, rămâi noaptea asta aici şi

îţi voi da un bun sfat.

Marchiza o privi întrebător.

Dar cârciumăreasa, ducând un deget la buze, se întoarse la tejgheaua ei.”

Capitolul XX

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

„Seara, apoi una din acele nopţi cu stele, care face din cer o manta neagră semănată cu aur.

Soldaţii ofiţerului carlist şi toţi curioşii satului, se retrăseseră din cârciumă, nerămânând decât cârciumăreasa, o servitoare, marchiza de Maurevers, care cu toată suferinţa ei refuzase să urce în pat, se învăluise în blana sa de voiaj şi se aşeză în faţa focului, care fusese aprins pentru ea.

Birjarul se dusese să se culce în grajd, valetul de casă în trăsură, iar junele marchiz nevoind să-şi părăsească mama, se întinsese pe două scaune alături de ea.

Cârciumăreasa vrând să rămână singură cu voiajorii, făcu un semn servitoarei care ieşi. Apoi se apropie de marchiză şi îi zise:

— Doamnă, dacă te-am povăţuit să rămâi noaptea aici, te rog să crezi că am făcut-o numai fiindcă ştiu un mijloc de a te face să treci munţii fără a păţi vreo nenorocire.

— Adevărat? exclamă marchiza privind-o.

— Foarte adevărat, doamnă. La Ojaca îi iubesc pe bandiţi şi José Minos nu ne face nici un rău.

— Ştiu asta, răspunse doamna de Maurevers râzând.

— Ziua bandiţii nu vin la noi, dar noaptea, mai totdeauna.

— Ah!

— Pedro vine foarte des aici.

— Cine este acest Pedro?

— Un fost birjar care într-un acces de gelozie l-a omorât pe magistratul din Saint Iago, care fusese preferat de femeia sa. În urma acestui fapt, a fost condamnat la moarte. Atunci, neştiind ce să facă, a fugit la bandiţi. José Minos îl iubeşte nespus. Ca pe Juan.

— Cine e acest Juan?

— Fiul adoptiv al lui José Minos.

— Dar ce, oamenii aceştia au copii? întrebă marchiza cu dispreţ.

Femeia o privi cu reproş şi urmă:

— Pedro a devenit locotenentul lui José Minos şi ceea ce Pedro vrea, José Minos face.

— Vom putea atunci traversa munţii fără pericol?

— Oh! da, dacă Pedro îşi va da cuvântul, veţi fi în munţi tot aşa de sigur, ca pe străzile cele mai frecventate din Bayonna.

Şi cârciumăreasa aduse atâtea laude banditului Pedro şi o făcu cu atâta entuziasm, încât marchiza înţelese că femeia îşi avea inima dăruită acestuia.

Apoi, pe la ora zece-unsprezece, cârciumăreasa deschise uşa şi, din prag, cercetând stelele, zise:

— Pedro nu va întârzia.

Într-adevăr, după numai câteva minute un fluierat se auzi în depărtare.

— El este! murmură ea.

Apoi aprinse o lampă şi o puse pe fereastră. Acesta era un semn, care îi zicea lui Pedro: „Poţi să vii”.

Nu trecu apoi mult, uşa se deschise şi banditul intră.

Pedro era un om de treizeci şi cinci de ani, bine legat şi foarte frumos. Din privirea lui se putea ghici că dacă nenorocirea nu l-ar fi condamnat la această viaţă aventuroasă ar fi rămas un om cinstit.

La vederea marchizei şi a fiului ei, Pedro încruntă sprâncenele.

Cârciumăreasa îi zise ceva la ureche şi obrazul banditului se lumină.

— Doamnă, zise atunci cârciumăreasa, Pedro jură că vă va lua sub proiecţia sa şi jurământul lui este sacru. Dar zice că trebuie să părăsiţi îndată Ojaca, fiindcă mâine, la ziuă, José Minos urmează să facă o expediţie.

— Ei bine? întrebă marchiza, ce trebuie să fac?

— Pentru ca să puteţi traversa munţii fără primejdie, trebuie să aveţi o hârtie de liberă trecere de la José Minos şi trebuie să sosiţi acolo înainte ca José să fi plecat.

Atunci marchiza printr-un semn arătă banditului că este de acord să se pună sub protecţia lui.

Cârciumăreasa o chemă pe servitoare şi îi zise să meargă să trezească pe birjar şi să înhame catârii la trăsură.

Câteva minute după aceasta, catârii fură înhămaţi şi Pedro se urcă pe capră alături de valet, iar marchiza, după ce puse câteva monede de aur într-un colţ al tejghelei porni la drum, cu toată încrederea în jurământul banditului.”

Capitolul XXI

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

„Centrul şi estul Spaniei sunt locuri încălzite de soare, fără apă şi înconjurată de nişte şiruri de munţi despuiaţi de orice vegetaţie.

Dar nordul, adică provinciile de la poalele Pirineilor, posedă păduri stufoase, torente şi pâraie. Era încă răcoare în fundul acestor văi sălbatice.

Spania are nişte nopţi africane.

După arzătoarea căldură din timpul zilei, pământul se răceşte deodată. Un vânt rece începe să sufle şi o umezeală îngheţată cade parcă din cerul înstelat.

Clopoţeii catârilor făceau zgomot pentru a trezi tot satul.

Dar la Ojaca nimeni nu se deranja, oamenii nefiind curioşi.

Abia câţiva soldaţi carlişti ce erau de gardă la cea din urmă casă a satului ieşiră în pragul uşii pentru a vedea ce se petrece.

Ofiţerul care vorbise marchizei de Maurevers zise dând din umeri:

— Această femeie nu se teme de nimic. În câteva ore vor cădea în mâinile lui José Minos.

Apoi intră şi închise uşa.

Trăsura mergea la trap, luând drumul munţilor. Pedro era lângă valet şi fuma, iar în interiorul trăsurii doamna de Maurevers şi cu fiul său vorbeau încet.

— Mamă, îi zise copilul, acum sunt bărbat, nu-i aşa? Am intrat în al şaisprezecelea an de viaţă.

— Da, copilul meu, răspunse marchiza suspinând.

— Şi poţi să-mi spui totul, nu-i aşa?

— Ce înseamnă aceste cuvinte, fiul meu? întrebă marchiza.

— Mamă vreau să ştiu.

Marchiza tresări.

— Când eram mic şi am întrebat unde este tata, mi s-a răspuns că este în armată.

— Da, copilul meu, tatăl tău a fost ofiţer.

— Dar mai târziu mi s-a spus că este mort.

— Este adevăra, copilul meu.

— Dar cum a murit?

Marchiza suspină şi tăcu.

— Mamă, reluă marchizul de Maurevers cu o voce respectuoasă dar fermă, ştiu că tata a fost asasinat.

— Copilul meu!

— Zic asasinat, urmă tânărul căci medicul a declarat că a murit dintr-o lovitură de spadă şi nu s-au găsit nici martorii şi nici adversarul.

Marchiza tăcea, dar obrazul ei, pe care cădea lumina felinarului de trăsură, arăta o mare tulburare.

— Mamă, aştept, zise cu răceală tânărul.

Doamna de Maurevers scoase un suspin dar, în sfârşit zise:

— Copilul meu, sunt bolnavă şi ştiu că zilele îmi sunt numărate. Voiam să aştept să împlineşti douăzeci de ani pentru a-ţi spune, dar când vei avea această vârstă eu nu voi mai fi.

— Mamă!

— De aceea cred că e mai bine să afli totul astăzi.

— Vorbeşte, mamă, zise Gaston de Maurevers, nu am decât cincisprezece ani, dar sunt om în toată firea.

Marchiza reluă.

— Gaston, sunt paisprezece ani de când îl plâng pe tatăl tău, care făcea o greşeală că mă ura.

— Ce vrei să zici, mamă?

— Ascultă. După doi ani de căsnicie fără nori, te-ai născut tu. Eu îl iubeam pe tatăl tău şi el mă iubea. Luna noastră de miere se

prelungise în castelul de la Morvan, care devenise pentru noi un adevărat paradis.

Dar, concediul tatălui tău se sfârşi şi a fost numit în corpul de gardă al regelui. Trebuia deci să ne întoarcem la Paris.

După trei luni eram cea mai nenorocită dintre femei.

Tatăl tău nu mă mai iubea.

O femeie îi sucise capul, îi luase sufletul, inima şi mintea.

Aceasta dură aproape un an.

Eu eram singură lângă leagănul tău, el venind foarte rar acasă. Câteodată treceau săptămâni întregi fără să-l văd.

Într-o dimineaţă după o noapte de nesomn, în care am avut cele mai funeste sentimente, auzii răsunând clopoţelul de la poartă.

Abia se luminase de ziuă şi ploua.

Cine putea să fie la acea oră?

Am părăsit patul şi m-am dus la fereastră pentru a mă uita în curte.

Intrau nişte sergenţi în oraş, cu un comisar de poliţie. Patru oameni purtau pe umeri o targă. Pe targă era un cadavru.

Acest cadavru era al tatălui tău, pe care îl găsiseră mort, lovit de o spadă pe malul Senei.

Renunţ a-ţi descrie disperarea şi durerea mea şi, mai târziu, arzătoarea dorinţă de răzbunare ce mă apucase.

M-am adresat poliţiei, căci voiam cu orice preţ să-l aflu pe asasin.

Regele, la picioarele căruia am căzut, dădu ordine în acest sens.

Timp de trei luni se făcură căutări peste căutări, fără ca să se poată dovedi ceva.

În sfârşit, într-o seară am fost invitată la prefectul poliţiei.

— Doamnă marchiză, îmi zise el, bărbatul dumitale a fost omorât, legal, în duel.

— De cine? strigai eu.

— De bărbatul unei femei de care era amorezat.

Atunci plecai capul, căci ghicisem adevărul.

— Dar mamă, zise cu vioiciune Gaston de Maurevers, prefectul nu ţi-a spus numele acelui om?

— Nu, cu toate lacrimile şi rugăminţile ce i-am făcut. Cu toate acestea am aflat numele.

— Îl ştii mamă?

— Da.

Pe când marchiza dădea acest răspuns, trăsura se opri şi cei doi voiajori văzură la dreapta şi la stânga oameni înarmaţi cu puşti.”

Capitolul XXII

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

„Aceşti oameni înarmaţi făceau parte din avangarda banditului.

Era cel dintâi post, stabilit de José Minos, la intrarea în munţii

sălbatici.

Dar Pedro era locotenentul lui José Minos şi toţi i se supuneau.

Bandiţii lăsară să treacă trăsura, care-şi urma drumul. Atunci marchiza reluă povestirea.

— Acum cinci ani, într-o seară, pe la ora zece, când mă întorceam acasă de la mătuşa ta, doamna de M., am găsit un bătrân servitor cu părul alb care mă aştepta.

— Doamnă marchiză, zise el, este o persoană care ţi-a făcut mare rău şi acum se află pe patul de moarte şi vrea iertarea dumitale.

Dai cine e această persoană? îl întrebai eu.

— Nu pot să vă spun.

— Unde el..

— Într-o casă, unde o rog pe doamna marchiză să mă urmeze.

Avea lacrimi in ochi şi o figură onestă aşa că l-am crezut.

„Cine putea să-mi fi greşit, decât numai cel care mi-a omorât bărbatul".

Consimţii deci să-l urmez pe jos, pe acel om, învăluită în mantaua mea.

El nu mă duse departe.

Ştii că locuiam la Paris, în strada Bac. Acel om mă făcu să trec mica piaţă care înconjoară biserica Saint-Toman d'Aquin, intrarăm în strada Grenelle şi înainte de a ajunge la cotul străzii Croix-Rouge, se opri la unul dintre hoteluri.

În loc să sune, scoase o cheie din buzunar şi o introduse în broască.

După o secundă traversarăm o curte plantată cu nişte copaci mari. Am fost mai întâi introdusă într-un vestibul, apoi într-un mare salon şi în fine, într-o cameră de culcare unde găsii o femeie, încă frumoasă, dar care părea că se luptă cu moartea.

Când mă văzu, ochii el străluciră şi păru că puterile îi revin.

— Doamnă marchiză, îmi zise ea, sunt femeia nenorocită pe care o iubea bărbatul dumitale. Sunt ducesa de Fenestrange.

Privii cu spaimă la această femeie ce a cauzat moartea tatălui tău.

— Văd, îmi zise ea, că-ţi produc repulsie, dar voi muri… şi trebuie să mă ierţi.

Mi-a fost ruşine de cele dintâi sentimente de respingere pe care nu putusem să nu le stăpânesc şi luându-i mâna i-am zis:

— Mori în pace, doamnă!

— Oh! nu pot să mor astfel. Nu voi muri până ce nu-ţi voi încredinţa un secret.

— Vorbeşte!

Vocea ei se slăbea din ce în ce şi toată viaţa părea concentrată în privire.

Îmi mărturisi că în momentul în care nenorocitul tău tată fusese lovit de moarte de ducele de Fenestrange, ea se afla în durerile

naşterii, iar după două ore, asistată de grozavul său bărbat, aduse pe lume un copil, ce era fiul domnului de Maurevers şi deci fratele tău.

Tânărul marchiz tresări.

— Aşadar am un frate.

— Nu ştiu dacă trăieşte sau a murit, căci nici chiar ducesa nu a putut să-mi spună.

Când l-a născut a leşinat şi când şi-a revenit bărbatul ei dispăruse, ducând copilul cu el.

De atunci l-a rugat în zadar pe duce să-i spună ce a devenit copilul ei.

— Dar ducele mai trăieşte încă? întrebă tânărul.

— Fără îndoială. Acum e general.

— El e ucigaşul tatălui meu?

— Da, şi tatăl tău nu e răzbunat.

— Îţi jur, mamă, că va fi!

Pe când făcea acest jurământ, trăsura se opri.

Pedro discuta cu noile santinele.

Noua santinelă, recunoscând pe Pedro, făcu un semn şi trăsura plecă, dar după un sfert de oră se opri iar.

De astă dată o mână deschise portiţa, pe care se arătă un cap, zicând în limba spaniolă:

— Cine sunteţi voi?

Lumina trăsurii se proiectă în interior, lumină faţa celui care deschise portiţa.

Marchiza scoase un ţipăt.

Acel tânăr de paisprezece-cincisprezece ani, cu părul negru, semăna cu marchizul.

La rândul lui privind-o pe marchiză, scoase şi el un ţipăt.

Marchiza de Maurevers leşinase."

Capitolul XXIII

Manuscrisul Turquoisei:

„José Minos, care de douăzeci de ani era un şef respectat, îmbătrânise, barba îi albise, dar ochii păstraseră focul tinereţii şi vocea tonul imperios.

Mina îi scrisese cerându-i să lase să treacă un parlamentar ce-l trimisese la Cabrera. Şi Cabrera, îi ceruse un serviciu asemănător.

La începutul luptei, José Minos se întrebase ce să devină, carlist sau christian?

Dar fiindcă acea fierbere nu dură mult, José Minos, care era un om practic, îşi zise:

„Este mai sănătos să-i furi pe voiajori, decât să te baţi pentru regi, fiindcă ei nu merită un asemenea sacrificiu."

Aşadar, cu toate că era mândru de relaţiile ce le avea cu regii,

rămăsese totuşi bandit.

În timpul acela, o trupă de ţigani nomazi trecu prin munţii acelor bandiţi şi José Minos puse să-i aresteze.

În trupă erau şase bărbaţi şi patru femei, dintre care două fete, una de paisprezece ani şi cealaltă de zece ani.

Banditul puse să-i împuşte pe bărbaţi, iar pe femei le păstră pentru el.

Apoi se căsători cu una din ele, iar pe cea de paisprezece ani o oferi locotenentului său, Pedro. Acesta refuză sub pretext că inima sa nu era liberă. Căpitanul o păstră tot pentru el şi astfel poligamia fu introdusă în munţi. Pe cea de zece ani o logodi cu Perdito, iar pe celelalte le lăsă soldaţilor să le tragă la sorţi.

Dar acum să vedem cine era acel Perdito. Să ne amintim de acea noapte în care José Minos aşteptând să fie împuşcat, fusese condus la colonelul duce de Fenestrange şi atunci vom ghici, poate.

Perdito, fiind fiul adoptiv al lui José Minos, primea regulat, în fiecare an, prin poşta de la Bayonna, pensia hotărâtă, prin câte o scrisoare recomandată.

După cum vedem, colonelul îşi ţinuse promisiunea, însă nu mai puţin şi-o ţinuse şi José Minos; crescuse pe Perdito întocmai cum îi zisese colonelul, adică făcuse din el un bandit.

La paisprezece ani, Perdito era crud şi feroce. Când José Minos ordona moartea vreunui prizonier care refuza să-şi plătească răscumpărarea, el cerea, ca o favoare, ca el însuşi să-l împuşte.

Acum însă, ţiganca de care am vorbit că avea zece ani la prinderea ei, avea deja doisprezece.

Ea iubea pe Perdito şi când acesta făcea câte o crimă ea era foarte mândră şi ardea de nerăbdare să vină ziua, în care să fie demnă de încrederea lui.

José Minos îi adora pe aceşti doi copii ai săi.

Fata se numea Roumia.

Noaptea ea se culca la picioarele lui José Minos, întocmai ca un câine credincios.

În noaptea aceea însă, José Minos nu putuse să doarmă, şi aceasta pentru că medita la expediţia ce voia s-o facă într-unul din satele învecinate, pentru a răpi un magistrat bogat, care putea să-şi plătească scump răscumpărarea.

Aşadar, în ajunul acestei expediţii, el îşi alese bandiţii ce trebuiau să-l întovărăşească şi totodată îi recomandă lui Pedro, care totdeauna cobora la Ojaca, să se întoarcă înainte de ziuă.

Deci, înainte de ziuă, pe când valea era încă în întuneric şi pe când bandiţii erau aşezaţi în patrule, se anunţă că se vedea în depărtare, o trăsură de voiaj şi că se auzea sunetul clopoţeilor de la catâri.

Atunci Perdito, care era încă întins pe pământ lângă foc, sări în sus

şi puse mâna pe carabină.

— A! a! strigă José Minos, ce, vrei să te amesteci în afacerile mele?

— Da, tată, răspunse Perdito.

— Merg şi eu cu tine îi zise Roumia.

— Nu, nu, murmură José Minos, fiindcă oamenii din trăsură pot fi înarmaţi şi se vor apăra.

— Cu atât mai bine! răspunse ea cu ochii scânteind de nerăbdare.

— Tată, strigă Perdito, puii de lei o urmează pe mama lor şi luptă.

— Ei bine, duceţi-vă, zise atunci José Minos.

Apoi îşi aprinse o ţigară.

. . . . . .

Nu trecu nici un sfert de oră, când Roumia veni strigând:

— Tată!

— Ce e?

— Perdito se ceartă cu Pedro!

— Pentru ce?

— Pentru că Pedro i-a luat sub apărarea sa pe voiajorii din trăsură.

José Minos încruntă sprâncenele.

— Perdito vrea să omoare pe unul, zise fata.

— Refuză să plătească tributul?

— Nu este asta.

— Dar ce?

— Unul din voiajori, seamănă perfect cu Perdito.

José Minos tresări.

— Ei bine, reluă Roumia cu orgoliu, Perdito are dreptate, el nu vrea ca altul să-i semene.

— Oh! oh! zise atunci Minos, asta e curios! Vreau să văd.

Îşi luă carabina şi înaintă cu paşi liniştiţi către trăsura doamnei marchize de Maurevers, pe care o înconjurau, vreo douăzeci de bandiţi.”

Capitolul XXIV

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

„José Minos ajunse trăsura, dar rămase în întuneric.

Fu izbit de asemănarea dintre tânărul marchiz de Maurevers şi Perdito banditul, întocmai cum fusese izbită şi marchiza.

Marchizul era cu capul descoperit, îmbrăcat în negru, avea obrazul foarte palid, iar deşi banditul purta un costum de catifea amestecat cu lână roşie şi pe cap o beretă, totuşi, asemănarea între ei era foarte mare.

José Minos, care cunoştea originea misterioasă a lui Perdito, nu se mai îndoi că aceştia erau fraţi.

Fraţi, dar şi inamici. Şi iată cum:

Perdito zicea:

— Cu ce drept câine francez, îţi permiţi să semeni cu mine?

— Eu nu ştiu pentru ce îţi semăn, răspunse marchizul, aceasta este într-adevăr un urât joc al întâmplării, dar, cu toate acestea, te opresc să ridici mâna asupra mea.

Marchizul vorbea astfel, fără însă a avea alta armă decât privirea sa, iar acea privire plină de furie şi dispreţ, îl întărită pe Perdito în cel mai înalt grad.

— Fiul meu!… în numele cerului, murmură marchiza.

— Nu te teme, doamnă, zise Pedro, sunteţi sub protecţia mea.

— Să vedem, despre ce e vorba? întreba José Minos, trecând prin cercul format de bandiţi.

Atunci, toţi bandiţii se retraseră, şi Perdito însuşi încetă de a-l mai ameninţa pe tânărul marchiz de Maurevers.

Numai Pedro răspunse:

— Căpitane, am întâlnit la Ojaca pe aceasta doamnă cu fiul ei, care, după cum o vezi, e foarte bolnavă. Doctorii au trimis-o la Cádiz. Pentru acest voiaj ea are liberă trecere şi de la Carlişti şi de la Cristini. Dar acum trebuie să traverseze munţii, iar aceşti munţi sunt în stăpânirea dumitale.

— Şi tu ai luat-o sub protecţia ta?

— Da, căpitane!

José Minos încruntă sprâncenele.

— Şi ţi-ai dat cuvântul, reluă el.

— Da, căpitane.

— Ei bine, cuvântul tău va fi respectat.

Apoi José Minos îl privi cu seriozitate pe Perdito, care se depărta murmurând şi care de la zece paşi distanţă arunca încă o privire de ură la tânărul marchiz de Maurevers… iar marchizul îi răspunse cu o privire plină de dispreţ.

José Minos, însă, care vorbea limba franceză, se întoarse spre marchiză şi îi zise:

— Doamnă cuvântul locotenentului meu este sacru. Veţi ieşi din munţi, neatinsă cum aţi intrat.

Marchiza se înclină, dar, privindu-l cu o curiozitate arzătoare, acesta înţelese că voia să-i vorbească.

Îi oferi mâna şi, conducând-o lângă foc, cu un gest îi îndepărtă pe toţi ceilalţi.

— Domnule, îi zise atunci marchiza, după câte văd eşti uimit ca şi mine de asemănarea bizară dintre fiul meu şi acel tânăr.

— Da, doamnă.

— Este fiul dumitale?

— Nu, doamnă.

— De unde vine şi cum de se găseşte printre dumneavoastră.

— Asta este un secret pe care nu pot să-l divulg, răspunse José Minos.

— Ah!

— Un om mi l-a încredinţat, adăugă banditul.

— Dar cel puţin, urmă marchiza cu o voce rugătoare, ai putea să-mi spui când ţi-a fost încredinţat.

— Când mi l-a încredinţat, era un copil de şase luni. De atunci sunt aproape paisprezece ani.

— Aşa trebuie să fie, murmură doamna de Maurevers, reamintindu-şi de spovedania ducesei de Fenestrange.

José Minos o privi cu mirare.

— Ei bine, domnule, reluă marchiza, dacă ţi-aş spune că omul care ţi l-a încredinţat era un ofiţer francez şi că se numea colonelul de Fenestrange, ce-ai zice oare?

— Nu pot să-ţi răspund nimic, zise José Minos.

— Domnule, termină marchiza cu o voce rugătoare, încă un cuvânt, te rog, încă o rugăminte.

— Vorbeşte, doamnă, murmură banditul mişcat, voi face tot ce voi putea.

— Acest copil care seamănă cu copilul meu…

— Este al dumitale, poate? o întrerupse José Minos.

— Nu, nu este al meu, ci al bărbatului meu.

— Ei bine!

— Află domnule, că mama sa i-a lăsat în Franţa o avere foarte mare. Aşadar, dacă el ar consimţi să mă urmeze, te-ai opune?

Banditul, la această întrebare, tresări, fiindcă îl iubea pe Perdito ca pe fiul său.

Totuşi răspunse:

— Da, doamnă.

*
* *

O oră după aceasta, când soarele ce scălda vârfurile munţilor cobora în vale, fură înhămaţi catârii la trăsura marchizei şi José Minos ordonă lui Pedro să o escorteze cu zece oameni până la ieşirea din munţi.

Marchiza avându-l pe José ca tălmaci, se adresă lui Perdito, care o privea cu ură:

— Domnule, eu îi cunosc pe părinţii dumitale, şi dacă vrei să mă urmezi în Franţa, vei deveni nobil şi bogat.

— Şi pentru ce oare te-aş urma? întrebă el, privind-o cu ură şi dispreţ.

— Pentru că iubita… tatălui dumitale…

— Eu nu am alt tată decât pe José Minos.

— Eu am cunoscut-o pe mama dumitale, reluă ea cu dulceaţă.

Perdito înălţă din umeri şi murmură:

— În tot cazul, doamnă, mama de care îmi vorbeşti, sigur nu eşti dumneata.

Marchiza tresări.

— Nu, nu poţi fi dumneata, adăugă banditul, fiindcă mama nu se urăşte… şi eu vă urăsc atât pe dumneata cât şi pe fiul dumitale…

Şi privi cu furie la tânărul marchiz de Maurevers.

Apoi, când trăsura se puse în mişcare, fiecare din ei păreau a-şi zice:

— Ne vom vedea în curând!”

Capitolul XXV

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

„Cinci ani după aceste evenimente, într-o dimineaţă de iunie, două persoane, o femeie şi un bărbat, care după costumul lor se cunoşteau că sunt spanioli, intrară în Bayonna şi se opriră la uşa unei cârciumi situată într-o stradă strâmtă şi care avea ca firmă: „La poalele Pirineilor”

Bărbatul putea să aibă douăzeci şi cinci de ani, iar femeia cincisprezece sau şaisprezece.

Erau amândoi frumoşi, dar de o frumuseţe atât de deosebită încă contrastul nu scăpase din vedere nici unui om ce-i văzuse trecând.

Tânărul, care era mai înalt decât tovarăşa lui, avea o piele albă şi mată, părul negru şi ochii albaştri în care strălucea un foc întunecos.

El avea o stranie expresie de sălbatic în privire, dar buzele lui roşii, când se deschideau, lăsau să se vadă nişte dinţi albi şi ascuţiţi aşa cum au meridionalii.

Cu toata sărăcia hainelor sale, şi cu tot puţinul sau bagaj legat într-o basma pusă în vârful unui băţ, el umbla cu capul sus, mândru, ca şi cum toată lumea îi aparţinea.

Tânăra fată care se rezema de braţul lui avea un păr blond-roşcat şi pielea ei reamintea acele faimoase versuri orientale:

«Tu nu eşti nici albă, nici arămie

Dar pari a fi poleită

Cu a soarelui rază aurită»

Ochii ei mari şi negri, talia subţire şi nervoasă, piciorul mic, mâna mică şi albă, îi confereau o frumuseţe stranie şi provocatoare.

Avea la gât o tamburină de care erau atârnate nişte castiene.

— Iată o ţigancă frumoasă, zise unul dintre consumatorii din cârciuma în care intraseră.

Tânărul ridică asupra lui o privire sălbatică.

Apoi se aşeză la o masă în fundul sălii.

— Cu ce să vă servesc? întrebă cârciumarul.

— Pâine, vin şi brânză, răspunse tânărul cu tonul unui om care comanda o strălucită cină.

Ţiganca îşi scoase tambura, apoi se aşeză lângă tovarăşul ei, care-şi răsucea în tăcere o ţigară.

— Roumia, zise tânărul, oamenii aceştia sunt curioşi şi mă supără. Hai să vorbim în limba copilăriei tale, care m-ai învăţat şi pe mine şi pe care ei nu o înţeleg.

— Cum vrei Perdito, răspunse ţiganca. Acum, dacă José Minos a murit, ştii că nu mai iubesc pe nimeni decât pe tine. Tu eşti stăpânul meu.

— Sărmanul José Minos! murmură Perdito, norocul a sfârşit prin a-l trăda.

— Nu norocul ne-a trădat, zise cu vioiciune tânăra fată, ci e acel mizerabil Juan Vallega, în care căpitanul avea toată încrederea şi care a vândut secretul retragerii noastre trupelor regale.

— Aşa e, zise Perdito, este un miracol că am putut scăpa.

— Da, căci toţi ceilalţi au fost prinşi, ori s-au sinucis.

— Şi tu crezi că l-au spânzurat pe José Minos? întrebă ţiganca.

— Da. A încercai să se omoare, dar ei au vrut să-l prindă viu şi au reuşit.

— Pedro, din contră, a căzut pe câmpul de bătaie.

— Nu-mi mai vorbi de Pedro! o întrerupse cu bruscheţe Perdito.

— Tot îl mai urăşti?

— Da, căci dacă nu era el, José Minos, care nu-mi refuza nimic, mi-ar fi permis să-l ucid pe micul francez.

— Pe fratele tău?

— Nu ştiu dacă era fratele meu, dar ceea ce ştiu e că dacă îl voi întâlni vreodată, îl voi omorî!

— Ţi-ai explicat tu vreodată această ură?

— Nu, niciodată, dar o simt. Îmi pare că m-aş scălda în sângele lui cu o mare voluptate.

— Şi eu îl urăsc, cu toate că nu pot să înţeleg cauza acestei uri grozave.

— Eu, răspunse Perdito, cred că ori el, ori eu, suntem în plus în această lume.

— Acesta e un motiv mai mult să crezi că sunteţi fraţi.

— Aceasta o voi şti după o oră.

— Ah! făcu Roumia.

— Ascultă, de douăzeci de ani adică de la naşterea mea, în fiecare an José Minos s-a prezentat la poşta de la Bayonna, unde i se dădea o scrisoare.

În această scrisoare erau totdeauna o sută de ludovici, pensia mea.

— Ei bine?

— Acum mă duc să iau eu acea scrisoare.

— Dar îţi vor da această scrisoare?

— Da, căci îmi este adresată.

— Dar de unde ştii?

— Omul care m-a încredinţat lui José Minos i-a zis: „Când copilul va avea douăzeci de ani, să-l trimiţi la Bayonna. Acolo va găsi instrucţiunile mele”.

— Ieri s-au împlinit douăzeci de ani de atunci şi scrisoarea trebuie să mă aştepte.

— Vor fi înăuntru bani?

— Se poate, dar nu asta doresc eu.

— Dar ce vrei tu! întrebă Roumia.

— Vreau să ştiu secretul naşterii mele.

— Ah!

— Sper ca în acea scrisoare mi se va ordona să-l găsesc pe micul francez şi să-l omor.

Pe când ei vorbeau, le fură aduse pâinea, vinul şi brânza pe care le mâncară cu o mare poftă.

Perdito aruncă pe masă o monedă de argint.

— Este cea din urmă, zise el.

Apoi se sculă.

Ţiganca îşi reluă tamburina, Perdito îşi luă bocceaua şi ieşiră.

Capitolul XXVI

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

Funcţionarul poştei stătea liniştit şi citea un jurnal, când bătu cineva la fereastră.

El deschise necăjit şi figura lui se întunecă mai mult când văzu obrazul palid şi zdrenţele lui Perdito.

— Ce vrei? întrebă el.

— Mă numesc Perdito, fiul adoptiv al lui José Minos, şi dumneata trebuie să ai o scrisoare pentru mine.

— Ai dumneata hârtie pentru asta?

— Nu.

— Atunci du-te şi adu!

Şi omul se pregătea să închidă fereastra, când Roumia îşi arătă frumosul ei cap pe deasupra umărului lui Perdito.

Surâsul ţigăncii îl dezarmă cu totul, mai ales când ea îi zise, într-o franceză aproximativă, dar cu un accent plin de dulceaţă:

— Noi nu cunoaştem pe nimeni aici, domnule, şi am făcut un drum lung şi foarte obositor.

Funcţionarul începu să caute în lada pentru post-restant.

— Mai spune o dată numele dumitale, zise el.

— Perdito.

Găsi în sfârşit un voluminos plic care purta acest nume şi il dădu.

— Mulţumim, domnule, îi zise Roumia.

Şi plecară.

Vara, în mijlocul zilei, străzile Bayonnei sunt aproape goale.

La capătul străzii în care era poşta, era o piaţă şi în mijlocul acelei pieţe, o fântână.

Perdito şi cu tovarăşa lui se aşezară pe marginea bazinului.

Piaţa era goală şi jaluzelele de la casele vecine trase. Perdito deschise plicul, din care căzură vreo zece bilete de bancă.

Roumia scoase un strigăt şi le adună. Erau bilete de câte o mie de franci.

În acel plic mai era şi un al doilea plic şi o foaie de hârtie scrisă în limba spaniolă.

«Dacă fiul adoptiv al lui José Minos va primi acest plic în luna mai 184… va lepăda hainele spaniole ce poartă şi se va îmbrăca după moda franţuzească.

Apoi se va duce să locuiască la hotelul Toulouse.

Dacă după opt zile nu se va prezenta nimeni Ia hotel, va deschide scrisoarea ce a fost tot în acest plic.»

Biletul nu era iscălit.

Ţiganca nu ştia să citească, dar Perdito i-l tălmăci.

— Ei bine, o întrebă Perdito, ce al face tu în locul meu.

— Aş face ce zice această scrisoare, zise ea.”

. . . . . .

„Consumatorii de la cârciuma „La poalele Pirineilor” fură atraşi de un zgomot de clopoţei.

O trăsură de poştă intra în Bayonna, în mare grabă.

Un tânăr şi o tânără erau înăuntru, amândoi de o distincţie perfectă.

Doi lachei se aflau pe capră.

Surugii plesneau din bice ca nişte oameni bine plătiţi. Trăsura de poştă trecu ca un fulger. Cu toate acestea, oamenii din cârciumă avură timp să-i vadă pe cei doi tineri şi toţi strigară:

— Iată o pereche frumoasă!

Dar nimeni nu recunoscu în ei şi pe spaniolul zdrenţăros.

Trăsura merse până la piaţa cu fântâna şi se opri la peronul hotelului Toulouse. O mulţime de chelneri ieşiră înaintea lor.

Stăpânul hotelului veni el însuşi să-i primească pe cei doi voiajori.

Tânărul ceru cel mai bun apartament.

Ţiganca era aşa de bine în noua ei toaletă, încât s-ar fi zis că e nobilă spaniolă.

Când li se aduse registrul hotelului, tânărul scrise:

„Don Pedro y Minos y Ojaco”.

În timpul celor opt zile se plimbară amândoi în trăsură, prin Bayonna şi prin împrejurimi.

Ei fură văzuţi la teatru şi la biserică.

Risipeau necontenit aurul şi păreau că au trăit totdeauna într-o abundenţă aşa de mare.

Cu toate acestea ei nu deschiseseră cea de-a doua scrisoare, ci aşteptară.

Într-o seară, Perdito îi zise Roumiei:

— Este timpul să aflăm ce conţine această scrisoare.

— Nu încă, zise ţiganca.

— Nu sunt opt zile de când suntem aici?

— Mâine se împlinesc.

— Bine, vom aştepta până mâine.

Deodată se auziră bătăi la uşă.

Fostul bandit se duse să deschidă şi se regăsi în faţa unui om înalt, cu haina încheiată până la gât, purtând la butonieră o rozetă de ofiţer al Legiunii de onoare. Avea o claie de păr, tuns ca o perie.

Intră şi îi zise lui Perdito:

— Sunt cel pe care-l aşteptaţi.”

Capitolul XXVII

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

„Înainte de a asista la întâlnirea dintre Perdito, Roumia şi omul cu părul alb, la Bayonna, în hotelul Toulouse, trebuie să revenim la Paris.

Marchiza de Maurevers murise, iar tânărul marchiz, care împlinise douăzeci şi unu de ani devenise un bărbat frumos, independent şi intra în viaţă având o situaţie de care oricine în locul lui ar fi fost fericit.

Dar el avea fruntea acoperită de nori şi o melancolie adâncă îi umplea sufletul.

Făcuse un jurământ şi acel jurământ nu se împlinise.

El jurase să-l răzbune pe tatăl sau, dar anii treceau şi asasinul trăia înconjurat de onoare şi respect.

Domnul de Maurevers nu era laş şi dăduse deja probe de bravură. La vârsta de nouăsprezece ani se bătuse cu spada de două ori: întâi cu baronul de C… care era un fin duelist al Parisului, şi apoi cu maiorul austriac K… de asemenea un adversar de temut.

Deci, dacă el acum nu încrucişase spada cu generalul de Ferenstrange, era fiindcă se grăbise prea mult. Vom vedea cum şi de ce.

Ne aducem aminte că cu câţiva ani mai înainte, am văzut pe acest tânăr întovărăşind-o pe mama sa pe drumul la Cádiz.

Ei bine, câteva luni mai târziu, sărmana femeie, după ce luptă cu energie contra morţii, răul totuşi triumfă.

Marchizul, disperat, aduse corpul mamei sale la Paris.

Apoi, a doua zi de la înmormântare, îmbrăcat în negru, se prezentă la generalul duce de Fenestrange.

Generalul locuia la un mic hotel de pe Champs-Élysées, în cartierul Francisc I. Dar fiindcă el trăia cu totul retras, servitorul care veni să-i deschidă lui Gaston de Maurevers, îi zise că generalul ieşise.

Gaston, însă, stărui şi cum ferestrele hotelului erau deschise, numele de Maurevers, pronunţat tare, ajunse la auzul generalului. Acesta dădu ordin să-l introducă la dânsul.

Când Gaston ajunse în faţa generalului, îi zise scurt:

— Domnule, ieri am îngropat-o pe mama mea, doborâtă de mâhnire şi plângându-l până în ultima clipă pe tatăl meu, omorât de dumneata. Înţelegi acum pentru ce am venit?

— Înţeleg, domnule, răspunse generalul, dumneata vrei să-l răzbuni pe tatăl dumitale şi vii să-mi ceri socoteală de moartea sa.

Gaston se înclină.

— Dorinţa dumitale este legitimă, reluă generalul. Numai, domnul meu, permite-mi să-ţi spun că ai numai şaisprezece ani.

— Ce contează asta?

— Foarte mult, domnule, fiindcă eu am cincizeci de ani şi dacă te-aş omorî, aş fi numit ucigaş de copii. Deci revino după cinci ani. În ziua când vei avea douăzeci şi unu de ani, voi fi la ordinele dumitale.

Raţionamentul generalului era foarte just şi domnul Gaston, fără a mai replica nimic, ieşi.

Cinci ani după aceasta, aproape în vremea în care Perdito şi ţiganca Roumia veneau la Bayonna, domnul ce Gaston de Maurevers împlinise douăzeci şi unu de ani.

Tutorele său, o rudă bătrână, îi dăduse conturile şi în ziua aceea trebuia să deschidă testamentul mamei sale.

Deci, întorcându-se acasă în vechiul hotel al familiei situat în foburgul Saint-Germain, deschise testamentul, sau mai bine zis scrisoarea care conţine dorinţele marchizei.

„Fiul meu, zicea ea, când vei citi aceste rânduri pe care le datez din Cádiz, ştiu că voi fi moartă de mult.

Acum trei luni, când făceam voiajul prin munţi, ţi-am istorisit numai întrevederea mea cu ducesa de Fenestrange, mai mult nu.

Ei bine, trimiţându-mi hârtiile pe care eu le-am depus la domnul B…, notarul meu şi al tău, ea mi-a zis cu durere:

— «Fiul pe care domnul de Fenestrange mi l-a luat este fiul marchizului de Maurevers, bărbatul dumitale. Ei bine, doamnă, în numele acelui om, pe care amândouă l-am iubit şi pe care amândouă îl plângem, jură-mi că vei face ce îţi voi cere.

Averea mea personală se ridică la două milioane cinci sute de franci, în

titluri de rentă şi bonuri de tezaur. Această avere, doamnă, care acum rămâne fiului meu, o încredinţez dumitale şi te rog să-l cauţi. Dacă însă nu-l vei găsi, şi vei avea toate probele că este mort, ea atunci îţi va rămâne dumitale şi apoi fiului dumitale.»

Ei bine fiul meu, termină marchiza de Maurevers şi tu, ca şi mine, ai recunoscut în banditul adoptat de José Minos pe fiul tatălui tău şi al ducesei de Fenestrange.

După toate probabilităţile, acest copil este destinat a sfârşi rău, spânzurătoarea îl aşteaptă.

Tu, însă, când vei primi această scrisoare şi după ce o vei citi, sileşte-te de a afla ce a devenit el şi dă-i averea ce este în păstrarea domnului B…

Dacă însă va fi murit şi tu vei avea dovada morţii sale, ea îţi va rămâne ţie şi vei putea să dispui de ea după nevoie."

Aceasta era scrisoarea doamnei marchize de Maurevers, scrisă la Cádiz, cu câteva zile înaintea morţii sale.

După ce marchizul o citi, o sărută cu respect şi murmură.

— Mama mea, voinţa ta va fi cu rigurozitate împlinită. Dar, mai înainte, trebuie să-l răzbun pe tatăl meu!

Apoi, la numai douăsprezece ore, tânărul marchiz se prezentă la generalul duce de Fenestrange.

Ferestrele hotelului erau însă închise şi portarul îi zise:

— Domnul duce este în voiaj.

— În ce loc?

— Nu ştiu.

— Când vine?

— Peste o lună.

— Bine, răspunse marchizul plecând, voi aştepta…

Seara apoi, la club, citind o gazetă spaniolă, un anunţ îi atrase atenţia.

Acel anunţa suna astfel:

„Astăzi de dimineaţă, José Minos şi tovarăşii săi, în număr de optsprezece, au fost executaţi în piaţa publică din Valance.

Restul badei a pierit cu arma în mână şi astfel nimeni din această armată făcătoare de rău, care timp de douăzeci de ani a făcut să tremure Catalonia şi nordul Spaniei, nu a rămas."

Acesta fusese anunţul ce atrăsese atenţia domnului de Maurevers şi care, după ce-l citi, îşi zise în sine:

„Acum voi moşteni averea de o sută douăzeci şi cinci de mii de livre venit! Şi nu-mi mai rămâne decât răzbunarea tatălui meu."

Capitolul XXVIII

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

„Să revenim acum la Bayonna, unde se afla Perdito.

Omul cu părul alb şi cu ţinuta militară privi pe ţigancă, care, cu discreţie, voi să se retragă în camera vecină.

Dar bătrânul făcu un semn:

— Rămâi copila mea, îi zise el, dumneata eşti tocmai femeia pe care o visam ca tovarăşă acestui scump amic.

La aceste cuvinte, omul avu un surâs diabolic, vocea fiindu-i şuierătoare şi batjocoritoare.

Perdito, cu toată cutezanţa lui, abia putea să suporte privirea lui.

Bătrânul se aşeză lângă Roumia şi luându-i mâna îi zise:

— Eşti frumoasă, copila mea şi eşti destinată a suci multe capete.

— Nu vorbi astfel, exclamă Perdito, cu o voce răguşită şi ridicând asupra bătrânului o privire sălbatică.

— De ce, copilul meu? întrebă necunoscutul cu vocea lui batjocoritoare.

— Pentru că dacă m-ar înşela, aş omorî-o.

— Bine, lupuleţul meu! ai dreptate, dar astăzi nu e vorba de asta.

— Ce vrei dar?

— Ţi-am zis că eu sunt acela pe care-l aşteptai.

— Dar aceasta nu-mi spune cine eşti.

— Sunt omul care acum douăzeci de ani te-a încredinţat lui José Minos.

— Atunci eşti marchizul de Maurevers?…

— Nu zise, bătrânul, fără să facă vreun gest.

— Iată, zise Perdito, cu cinism, aş fi crezul că eşti tatăl meu.

— Nu am această onoare, răspunse bătrânul cu un accent de dispreţ.

— Atunci pentru ce m-ai încredinţat lui José Minos.

— Acesta e secretul meu.

— Atunci dacă ai secrete pentru mine de ce m-ai adus aici?

Bătrânul tresări şi, privindu-l cu atenţie pe Perdito, îi zise:

— Sunt ore în care mă îndoiesc încă.

— De ce?

— De strigarea dumitale.

— Eşti foarte bun, murmură banditul cu un surâs batjocoritor.

— Cu toate acestea te-am urmărit pas cu pas şi am un frumos dosar pentru dumneata. Abia ai douăzeci de ani şi deja ai fost hoţ şi asasin.

— Face fiecare ce poate, murmură Perdito.

— Ai fost aproape să devii fraticid.

— Ah! dumneata mărturiseşti ca eu sunt fiul marchizului de Maurevers?

— Fără îndoială.

— Şi prin urmate fratele acelui tânăr, ce seamănă cu mine?

— Tocmai aşa.

— Pe credinţa mea! protectorul meu necunoscut, reluă Perdito cu un accent de ferocitate, care făcu pe bătrân să tresară, dacă nu l-am omorât nu a fost greşeala mea.

— Adevărat?

— Şi dacă nu era José Minos i-aş fi sfărâmat capul cu o lovitură de pistol.

— Dumneata îl urăşti?

— Aş vrea să-l mănânc de viu.

— Dar e fratele dumitale.

— Poţi să explici asta cum vei dori, dar eu ştiu că nu am urât pe nimeni cum îl urăsc pe el.

— Şi astăzi încă?

— Astăzi mai mult ca oricând.

— Dar el nu ţi-a făcut nici un rău…

— Da, nu l-am văzut mai mult de o oră, dar a fost destul pentru ca să descopăr, în mine o ură de moarte.

— Dar dacă ai şti că ţi-a furat moştenirea?

La aceste din urmă cuvinte ale bătrânului, Perdito sări în sus de furie.

— Dumneata zici că m-a furat?

— Da.

— Mi-a furat averea?

— Da, mai mult de o sută mii livre venit.

Perdito îşi descheie paltonul şi arătând mânerul unui pumnal ce-l purta la centură, zise:

— I-l voi împlânta în inimă.

— Eu nu te voi opri, răspunse bătrânul surâzând, dar momentul nu a venit.

— Ce vrei să zici?

— E nevoie de completarea educaţiei dumitale.

— Cum asta?

— Ascultă. O lovitură de pumnal este un lucru vulgar. Şi apoi cel ce e lovit moare în zece secunde. Aceasta nu e o răzbunare.

— Dar atunci cum?

— Vreau să loveşti de moarte pe marchizul de Maurevers, dar agonia să-i fie lungă şi crudă.

— Ah! zise Perdito şi dumneata îl urăşti?

— Mai mult ca dumneata.

— Dar pentru ce?

— Pentru că e fiul omului ce m-a dezonorat.

— Bine, răspunse Perdito, acum ştiu cine eşti.

— Ştii?

— Da, eşti bărbatul mamei mele.

— Tocmai.

— Văd, zise Perdito, ţinând privirea lui arzătoare în ochiul crud al bătrânului, văd că am fost făcuţi ca să ne înţelegem.

— Da, căci nu am economisit nimic pentru educaţia dumitale, scumpul meu copil.

Şi râsul sarcastic al bătrânului reîncepu iar.

— Dar, în sfârşit, urmă Perdito, ce vrei cu mine?

— După ce ţi-am întors sufletul, vreau să fac şi educaţia spiritului dumitale. Astăzi eşti un bandit prost şi eu vreau să te fac un om cu totul distins.

— Şi după aceea?

— Atunci îţi voi spune care e răzbunarea asupra domnului de Maurevers.

Apoi bătrânul luă mâna Roumiei:

— Cât despre dumneata, frumoasa mea, zise el, vreau să treci prin toată lumea ca un meteor sinistru, vreau să semeni surâsuri şi, să adunăm cadavre. Eşti cea mai frumoasă, vei semăna discordie.

— Eşti galant, răspunse Roumia, flatată de compliment.

Bătrânul reluă:

— Vom pleca mâine.

— Ah! şi unde mergem?

— Să voiajăm.

— În ce ţară? întrebă Perdito.

— Vom parcurge Europa. Căci de astăzi vă adopt pe amândoi. Sunteţi copiii mei.

*

* *

A doua zi ducele de Fenestrange părăsea Boyonna, întovărăşit de Perdito şi de Roumia şi luau drumul Italiei.”

Capitolul XXIX

Vanda şi cu Marmouset ajungând la acest punct al manuscrisului Turquoisei, se opriră un moment şi se uitară la pendulă.

— Este miezul zilei, zise Marmouset şi Milon nu a venit. Cred că frumoasa grădinăreasă doarme şi Milon şade la postul său.

Vanda privea manuscrisul din care citise puţin.

— Până acum, zise ea, nu am aflat mai nimic…

— Mă iartă, răspunse Marmouset, am înţeles deja că frumoasa grădinăreasă şi ţiganca Roumia pot fi una şi aceeaşi persoană.

— Aşa cred şi eu, zise Vanda.

— Ei bine să citim mai departe.

— Cu toate acestea, reluă Vanda, poate ar fi mai bine să ştim ce

face Milon în Champs-Élysées.

— Sunt sigur că e la postul său, răspunse Marmouset cu convingere.

— Atunci urmează lectura.

Marmouset reluă:

„Pe când ducele de Fenestrange şi copiii lui adoptivi părăseau Bayonna şi mergeau în Italia, tânărul marchiz de Maurevers aştepta cu răbdare întoarcerea asasinului tatălui său.

Dar timpul fixat acestei întoarceri sosi şi generalul nu veni.

Trecu o lună, trecură două şi, în sfârşit un an.

Cu toate căutările pe care le făcu domnul de Maurevers fu cu neputinţă a şti ce se întâmplase cu inamicul lui.

Vestea morţii generalului făcuse înconjurul Parisului pe la finele lui decembrie, dar ea nu era confirmată.

În cele dintâi zile ale anului următor, ziarul „*Levant*" de la Constantinopol, aduse la Paris această noutate:

«Nava candiotă Mercure, *navigând sub pavilionul turc, a prins un timp urât, la depărtarea ei de la Canée şi, astfel a fost aruncată pe o stâncă la zece mile de acest port.*

Mercure *s-a pierdut cu totul.*

Aceasta nenorocire a avut loc noaptea trecută, pe o ceaţă foarte groasă.

O navă care trecea la oarecare distanţă a lansat la apă o şalupă: dar a fost în zadar, nimeni nu a putut să scape.

Mercure, *în afară de echipaj, a avut mai mulţi pasageri, printre care şi generalul francez duce de Fenestrange, care se ducea la Smirna pentru căutarea sănătăţii.*

Pierderea generalului va fi foarte viu comentată în Franţa, unde-şi căpătase o înaltă reputaţie militară.»

Acest jurnal fu adus la cunoştinţa marchizului de Maurevers.

— Providenţa a luat în sarcina sa lucrarea mea, cugetă el.

De atunci existenţa marchizului deveni liniştită şi senină. El era bogat din singurul său patrimoniu şi foarte convins că fiul tatălui său, banditul Perdito, fusese spânzurat în tovărăşia lui José Minos. El nu-şi făcuse nici un scrupul din a dispune de acea avere lăsată de ducesa de Fenestrange.

El voiajă timp de patru ani şi, revenind la Parducea, ducea o viaţă luxoasă.

Cu toate acestea avea un gust pronunţat pentru studiu.

Marchizul făcu puţine nebunii până la vârsta de douăzeci şi opt de ani când se înamoră.

Întorcându-se într-o seară acasă pe jos, foarte târziu, şi trecând prin strada Gabrielle Champs-Élysées, pentru a ajunge la micul hotel situat

la extremitatea străzii Circului, auzi nişte ţipete sfâşietoare care veneau dinte-o trăsură ce era oprită în mijlocul străzii.

Ţipetele erau ale unei femei.

Doi oameni deschiseseră portiţa trăsurii şi o sileau să se dea jos.

Dar femeia se agăţase de trăsură şi striga ajutor.

Vizitiul, care fusese ameninţat cu un pumnal, fugise.

Domnul de Maurevers se apropie iute şi având un baston cu spadă, se servi de el.

Cei doi oameni rezistară şi unul dintre ei lovi pe marchiz cu pumnalul, dar numai îi zgârie puţin braţul.

Apoi fugiră, fără ca marchizul să ştie cine erau, căci amândoi, cu toate că erau îmbrăcaţi ca nişte oameni din lumea cea bună, aveau obrazurile înnegrite.

Atunci marchizul putu să vadă pe femeia care plângea şi care se agăţase disperată de trăsură. Era tânără şi frumoasă şi tremura din tot trupul.

— Ah! domnule, zise ea, după ce fu asigurată că nu mai e în pericol, fără dumneata aceşti oameni m-ar fi asasinat.

— Desigur, pentru ca să te prade, aprecie el.

Ea clătină din cap.

— Nu, zise, unul dintre ei este bărbatul meu, iar celălalt fratele meu.

Domnul de Maurevers fu, bineînţeles uimit. Acum trebuia să ofere protecţie acestei femei. El îi oferi dar braţul, lăsând trăsura, ce nu mai avea vizitiu, şi amândoi se depărtară pe jos.

Istoria acestei femei era prea simplă.

Era fiica unui negustor de la Anvers, măritată cu un giuvaergiu olandez.

Bărbatul, după o serie de maltratări, o părăsise, dar îi exploata zestrea şi ea având un frate îi ceru protecţia.

Acest frate o adusese la Paris, unde zicea că s-a refugiat bărbatul ei.

Şi ea care-l iubea încă începu să creadă că fratele îi va împăca.

Dar fratele era un stricat şi făcuse cu cumnatul său un pact infam; îi promisese a-l ajuta să scape de ea. Cei doi încercaseră mai întâi s-o otrăvească, dar nu reuşiseră.

Atunci îi întinseseră o cursă, dându-i o întâlnire la Champs-Élysées într-o seară întunecoasă şi rece de iarnă.

Acolo fratele ei se demascase, ajutându-l pe bărbatul ei s-o omoare. Fără intervenţia marchizului de Maurevers, ar fi asasinat-o.

Cel puţin acestea zicea ea, salvatorului ei.

Aşadar, unde trebuia să se ducă de acum încolo ea? Ce era să devină? Şi cum să scape de acei călăi?

Ea nu avea decât o hotărâre de luat: adică să primească ospitalitatea marchizului, pe care acesta o oferea bucuros.

De aceea în respectiva noapte domnul de Maurevers dormi într-un fotoliu în cabinetul său de lucru.

Capitolul XXX

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

După un an, domnul de Maurevers călărea la miezul nopţii pe aleile pustii de la Bois de Boulogne, îndreptându-se spre Saint-Cloud. Dar nu era deloc ora plimbărilor călare şi chiar timpul potrivit nu era din cauză că era prea frig. Era iarnă.

Domnul de Maurevers ieşea de la Clubul Asperges, dar nu se urca pe cal la poarta clubului. Un servitor îl aştepta cu calul pregătit în strada Duphot, unde marchizul se suia în şa şi pleca spre Bois de Boulogne.

Aceste curse misterioase aveau loc de trei sau patru ori pe săptămână. Părăsea clubul devreme, anunţând că se duce să se culce.

Cu toate acestea, domnul de Maurevers nu avea în lumea pe care o frecventa o reputaţie frumoasă. Existenţa lui era simplă în aparenţă.

Îl ştiau având o legătură cu Margareta Saint-Clair, frumoasa actriţă de la teatru de varietăţi şi el se arata puţin cu ea.

Unde se ducea marchizul de Maurevers?

La Bois de Boulogne, portarul îi deschidea fără să-l bage în seamă.

El îşi continua drumul spre Saint-Cloud, traversa podul, trecea pe lângă „Téte-Noir” şi apuca pe coasta Montretout.

La a doua cotitură, puţin mai sus de drumul de fier, apuca pe o potecă ce ducea la o casă albă înconjurată de copaci şi care la Saint-Cloud se numea de un an *„Casa englezoaicei”*.

Aproape cu un an mai înainte, tot în acea perioadă, o femeie îmbrăcată în negru, despre care se zicea că e văduvă şi care nu vorbea decât englezeşte şi avea doi servitori, tot englezi, cumpărase acea casă în care se instalase.

Ea nu ieşea decât seara şi se plimba o jumătate de oră pe drumul de la Marche. Se întorcea îndată ce vedea că era obiectul atenţiei vreunui trecător, ori care ar fi fost acela.

Cu toate acestea, oamenii din vecinătate ştiau că de câteva săptămâni născuse un copil şi ei conchiseră că-şi pierduse bărbatul atunci când venise să locuiască la Saint-Cloud.

Oamenii din provincie sunt curioşi, spre deosebire de locuitorii din oraşele din jurul Parisului, care sunt de o mare indiferenţă pentru vecinii lor.

Nimeni nu se cunoaşte, fiecare trăieşte cum îi place şi nu se ocupă de vecinul său.

De aceea englezoaica trăia foarte liniştită în retragerea ei. Nimenea nu se ocupa de ea.

Iar, la miezul nopţii, toată lumea dormea la Saint-Cloud.

Domnul de Maurevers nu întâlnea pe nimeni pe drumul de la Montretout. Domnul Maurevers, ajungând într-un anume loc opri, scoase o cheie şi deschise poarta.

Calul, care desigur, era obişnuit, intră în grădină după stăpânul său şi se duse la o colibă de cărămidă ce-i servea de grajd.

Iar domnul de Maurevers, servindu-se de aceeaşi cheie, deschise uşa casei în care intră.

O lumină discretă apărea la una dintre ferestrele celui dintâi etaj.

Marchizul intră în vestibul ca un om ce cunoaşte foarte bine o casa şi nu are nevoie de lumină.

Dar la zgomotul paşilor lui, e altă uşă se deschise, de unde licări o lumină şi două braţe albe îl prinseră în braţe.

În acelaşi timp, o voce dulce şi armonioasă îi zise:

— Ah! scumpul meu Gaston, nu te-am aşteptat niciodată cu atâta nerăbdare ca astă-seară.

Aceea care rostea aceste cuvinte, foarte corect în limba franceză, era englezoaica îmbrăcată în negru.

Ea îl trase pe domnul de Maurevers într-un mic şi frumos budoar, în care ardea focul.

Lângă şemineu se afla un leagăn garnisit cu perdele albe.

Marchizul se apropie, ridică perdelele şi începu să contemple cu o dulce afecţiune un copilaş care dormea, visând.

Apoi luă pe tânăra femeie în braţe şi o sărută pe frunte.

— Scumpă Julienne, îi zise el, pentru ce astăzi ai fost mai nerăbdătoare ca altădată să mă vezi?

Ea avu atunci un surâs melancolic şi îşi ridică cu degetele ei albe şi fine, o şuviţă de păr ce-i atârna pe frunte.

— Mai întâi, zise ea, pentru că te iubesc astăzi mai mult ca ieri, te iubesc mai mult ca alaltăieri.

— Bine, zise marchizul surâzând.

— Şi apoi pentru că iată sunt două zile de când nu te-am văzut.

— Şi apoi?

Ea păli şi surâsul îi pieri.

— În sfârşit, zise ea, mi-a fost frică.

— Când?

— Astă-seară.

— Dar de ce?

— Am văzul doi oameni cu înfăţişări sinistre rătăcind împrejurul casei.

Domnul de Maurevers încruntă din sprâncene.

— Este cu neputinţă, zise el, eşti aşa de bine ascunsă aici…

— O! Gaston, Gaston, murmura tânăra femeie cu îndoială în suflet.

— Dar eu nu sunt aici ca să te apăr?

Ea se înfioră şi mai mult.

— Ah! zise, dacă m-ar găsi ei, m-ar omorî.

— Să vină! strigă tânărul marchiz de Maurevers, ale cărui priviri scăpărată.”

Capitolul XXXI

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

Această femeie, pe care cei din Saint-Cloud o numeau frumoasa englezoaică şi la care domnul de Maurevers venea noaptea, luându-şi toate măsurile de precauţie, cred că aţi ghicit, era aceea pe care el o scăpase într-o seară din pericol şi căreia îi oferise ospitalitatea în hotelul său.

Trecură opt zile, apoi cincisprezece şi o data cu acestea veni şi amorul.

Ea era frumoasă, acea frumuseţe a femeilor din Nord, care are părul castaniu şi ochii albaştri.

Nu era nici înaltă, nici scundă, cu picioarele şi mâinile mici, dinţii de o albeaţă strălucitoare şi un surâs în care se vedea multă tinereţe şi veselie. El nu-i cunoştea alt nume decât Julienne, şi în ziua în care căzuse la picioarele ei îi zisese. „Te iubesc”, ea îi răspunse că şi ca îl iubeşte dar ar prefera mai bine să fugă de el.

— Pentru ce?

— Pentru că este în viaţa mea mister mult în care dumneata vei voi să-l pătrunzi şi care trebuie să rămână nepătruns.

— Pe cuvântul meu de gentilom, îi răspunse marchizul nu te voi întreba niciodată.

— Şi te vei mulţumi cu numele meu de Julienne?

— Da.

Julienne ieşea foarte rar. Stătea ascunsă la al doilea etaj al hotelului marchizului, şi-l părăsea numai seara, învăluită într-un şal şi având obrazul acoperit de un voal.

Ea alerga totdeauna când domnul de Maurevers mânca în oraş şi se întorcea târziu. Dar unde mergea ea?

Niciodată nu o urmărise cineva şi nimeni nu ştia.

Cu toate acestea cu cât timpul trecea, cu atât ea devenea mai melancolică.

Dar într-o zi constată că e însărcinată.

Atunci, plină de spaimă, se aruncă la picioarele marchizului.

— Scapă-mă, îi zise ea.

— Să te scap? întrebă el.

— Da, scapă-mă, căci aici nu sunt în siguranţă.

— Dar, eşti nebună!… Ţi-e aşa frică de bărbatul tău?

— Nu am bărbat.

El tresări şi o întrebă:

— Dar acela cine era? Era amantul tău?

— Nu am avut nici amant. Dar mi-ai jurat că nu vei căuta să pătrunzi acest mister.

— Şi acum îmi reînnoiesc jurământul.

— Atunci dacă mă iubeşti, scapă-mă.

— Dar de cine?

— Nu pot să-ţi spun, zise ea.

— Voieşti să nu mă mai despart de tine noaptea şi ziua?

— Nu, dar trebuie să plec de aici, trebuie să mă ascunzi afară din Paris, în vreun colţ unde să nu fiu găsită.

Gaston de Maurevers, iubea pe Julienne, şi făcu ceea ce ea voi.

Marchizul o condusese ziua la gară în propria sa trăsură şi în prezenţa vizitiului şi valetului îi dădu o sumă de bani ca şi cum ar fi părăsit-o pentru totdeauna.

Ea atunci aruncă în cutia poştei de la gară o scrisoare, a cărui adresă marchizul o văzu.

Julienne plecase la Bruxelles.

Dar a doua zi ajunse la Saint-Cloud, îmbrăcată în negru, vorbind englezeşte şi urmată de doi servitori de origine britanică.

Din acel moment domnul de Maurevers se conforma voinţei misterioasei sale metrese reluându-şi viaţa lui zgomotoasă de altă dată.

Ceea ce Julienne prevăzuse şi ceea ce vrusese să obţină prin acea scrisoare ce o pusese la poştă se întâmplă.

Vizitiul şi servitorii marchizului fuseseră chestionaţi de nişte necunoscuţi. Ei spuseră ce ştiau sau se credeau că ştiu. Că domnul de Maurevers rupsese relaţia cu metresa lui, dându-i o sută de franci în ziua în care ea se întorcea în ţara ei.

Julienne era încă la Saint-Cloud de aproape un an şi devenise mamă.

Marchizul venea numai noaptea să o vadă.

Şi nu aflase nimic mai mult în privinţa ei.

Tot ce ştia era că cei doi oameni ce voiau să o asasineze nu-i erau rude, nici frate, nici bărbat.

Cu toate acestea, ea se temea încă de ei, şi repeta foarte des:

— Dacă m-ar găsi, m-ar omorî.

Aşadar, în acea seară, domnul de Maurevers fu prins de un acces de indignare şi strigă, după cum am văzut:

— Să vie o dată!

— Nu, răspunse Julienne, trebuie să plec de aici, trebuie să mă ascund în altă parte.

Marchizul o luă în braţe şi-i răspunse:

— Mâine îţi voi găsi o altă ascunzătoare.

El rămase două ore cu ea, apoi se sui pe cal şi plecă.

Ea rămase la fereastră şi ascultă galopul calului iubitului ei, când

auzi un fluierat.

În acel timp o umbră se mişcă în grădină.”

Capitolul XXXII

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

„Umbra pe care Julienne o zărise înaintă până la fereastră şi, agăţându-se de ea ca de un trapez sări în camera în care tânăra femeie se refugiase mai mult moartă decât vie.

Julienne nu avu timp să cheme în ajutor pe cei doi servitori ai ei. Pierdută, căzu în genunchi, şi, cu mâinile împreunate, murmură cu vocea tremurândă:

— Graţie! graţie! nu mă omorî!

Omul care intrase pe fereastră astfel, era înarmat cu un pumnal. Privind-o cu ochi scânteietori, îi zise:

— Este un an de când te caut.

— Graţie! graţie! repetă ea.

— Mizerabilo, urmă el cu voce înceată, ţi-ai călcat jurământul, îţi râzi de mine şi de noi toţi.

— Nu am cutezat…

— Pentru ce?

— Ei bine! răspunse ea, ridicându-se cu curaj, omoară-mă! Voiesc mai bine să mor decât să fiu un instrument în mâinile voastre!

— Dar pentru ce nu ai cutezat? Răspunde-mi!

— Pentru că l-am iubit.

— Aha! tu l-ai iubit! murmură el rânjind ca un sălbatic.

— L-am iubit şi-l iubesc, răspunse ea.

În acel timp, copilul în leagăn, deşteptat de zgomot, începu să plângă. Omul, care ridicase deja mâna să o lovească, se trase înapoi şi căzându-i pumnalul pe parchet, răcni ca un animal.

— Acum înţeleg tot. Fiul tău va răspunde de tine.

— Pe copilul meu nu-l vei atinge, răcni şi ea la rândul ei.

Apoi mlădioasă ca o panteră se întinse, luă pumnalul şi, aruncându-se în faţa leagănului, strigă cu furie:

— Apropie-te, dacă îndrăzneşti!

Perdito fiindcă el era, fiul adoptiv al lui José Minos, fratele şi inamicul neîmpăcat al domnului de Maurevers începu să râdă şi zise:

— Când voi vrea, te voi birui, dar mai înainte de asta vreau să vorbesc cu tine. Aşadar, eşti mamă?

— Cum vezi.

— Şi iubeşti pe Maurevers?

— Da, îl iubesc.

— Ei bine, aşa ne-am înţeles?

— Ascultă. Când v-am promis să vă execut ordinele, aveam inima liberă; dar nu a trecut mult şi ea a început a bate.

— Fără îndoială pentru prima oară? zise Perdito cu ironie.

— Oh! eu ştiu bine ce am fost, când fatalitatea m-a adus în calea voastră; şi ştiu, de asemenea, de ce mi-aţi încredinţat un rol aşa de îngrozitor. Aşadar, am fost de bună credinţă opt zile; am vrut să vă servesc dar pe urmă…

— Pe urmă l-ai iubit?

— Da, l-am iubit! îi iubesc, şi-l voi iubi până la ultimul meu suspin.

— Să-l iubeşti, dar să ne asculţi.

— Niciodată.

— Oh! am eu mijlocul de a te constrânge. Copilul tău nu este aici?

— Apropie-te, dacă cutezi!

Perdito înălţă din umeri şi zise:

— Poţi să învârteşti pumnalul cât vrei, căci dacă nu va fi astăzi, va fi mâine… şi copilul, care este în puterea mea, îmi va răspunde de nesupunerea ta.

Apoi făcu un pas spre ea.

Julienne se ţinu în apărare.

— Mă asculţi tu? o întrebă el.

— Nu.

— Bagă de seamă! murmură Perdito tremurând de furie.

— Niciodată! Niciodată! strigă ea.

— Ei bine! să vedem care din noi doi! zise el cu o voce înecată şi se aruncă asupra ei.

Ea atunci începu să ţipe:

— Ajutor! la mine! ajutor!

Ţipetele ei însă nu făcură decât să-l întărite pe Perdito care fu lovit de câteva ori.

Dar banditul reuşi s-o biruie până la urmă. Tocmai când servitorii deşteptaţi de ţipetele ei alergară şi se sileau să spargă uşa ce era închisă pe dinăuntru, el reuşi să-i ia pumnalul din mână şi, împlântându-l până la mâner în pieptul ei, îi zise:

— Cel puţin nu vei vorbi.

Apoi sări pe fereastră în grădină şi ajutat de întuneric dispăru.

Servitorii sosiră prea târziu. Prea târziu pentru a opri pe asasin şi prea târziu pentru a scăpa victima.”

Capitolul XXXIII

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

„Pe când femeia din casă se ocupa de Julienne, unul din servitori sărise şi el în grădină pe fereastră şi striga ajutor.

Dar casa era izolată şi nimeni nu auzi.

Asasinul dispăruse.

Julienne respira încă.

Auzind că strigă, ea zise femeii din casă:

— E în zadar. Eu sunt lovită de moarte.

Sângele curgea din abundenţă din rană. Cu toate acestea încă mai trăia.

Cu ajutorul cameristei putu să se scoale şi să se aşeze în fotoliu.

Julienne, cu o voce care slăbea din ce în ce, zise:

— Închideţi uşa şi fereastra şi ascultaţi-mă… Mai am, poate, o oră de trăit. Nici un doctor de pe pământ nu mă va scăpa. Încercaţi de a-mi opri hemoragia.

Camerista împreună cu valetul legase rana stăpânei.

Julienne îi privi cu tandreţe şi luându-le mâinile, le zise:

— Vegheaţi bine asupra copilului meu până diseară, căci domnul marchiz va veni negreşit. Nu purtaţi nici un fel de discuţie în legătură cu moartea mea. Aşteptaţi să vină domnul.

Cu cât vorbea, cu atât vocea ei slăbea şi privirea i se întuneca.

— Jenny, zise ea cameristei, am la gât o, cheie pe care o vei da domnului de Maurevers. Să deschidă cufărul ce se găseşte în camera mea. Spune domnului marchiz că acolo va găsi explicaţia secretului meu.

Acestea au fost cele din urmă cuvinte ale ei.

Nu mai vorbi şi toată viaţa ce ei îi mai rămăsese se concentrase în privirea care o aţintise asupra copilului.

Apoi şi privirea ei se stinse şi ochii i se închiseră.

Un uşor suspin scăpat din piept, şi capul îi căzu pe umeri.

Murise.

Atunci amândoi servitorii se priviră cu spaimă.

Julienne le ceruse într-adevăr să vegheze asupra copilului ei, dar cei care ar încerca să-l protejeze nu şi-ar expune ei vieţile lor?

Acestea era cugetarea valetului.

În schimb, camerista era o curajoasa fată din Irlanda, sclavă cuvântului ei.

Aceasta zise:

— Noi am promis stăpânei noastre că nu ne mişcăm de aici până ce va veni domnul de Maurevers, şi aşa vom face.

Valetul lăsă la o parte teama şi ajută cameristei să aşeze moarta pe patul ei.

Apoi amândoi se baricadară în casă, hotărâţi să aştepte până seara.

În sfârşit acesta veni.

De la orele opt până la miezul nopţii cei doi servitori numărară minutele.

— Dar dacă domnul nu va veni! zise valetul cu frică.

— Doamna îl aştepta mereu.

— El nu vine în toate zilele.

— Este adevărat.

— Şi dacă nu va veni, ce vom face noi?

— Vom aştepta, zise irlandeza.

Dar trapul unui cal, care suia coasta se auzi la un moment dat.

— Iată-l că vine! zise Jenny.

Atunci amândoi se priviră înfiorându-se.

Care dintre ei va spune adevărul domnului.

După câteva minute Gaston intră în grădină.

Cei doi servitori îl aşteptau în camera moartei.

Sângele nu mai curgea, dar perdelele de la pat, parchetul şi mobilele erau pline de sânge.

Domnul de Maurevers intră.

El credea că va găsi pe Julienne la etajul de jos, aşa că împinse uşa micului salon. Dar camera nu era luminată.

Marchizul făcu doi paşi în întuneric şi picioarele lui lunecară din cauza sângelui.

— Unde este Julienne? strigă el.

Nimeni nu răspunse.

Deodată, scoase un ţipăt.

El avea chibrituri în buzunar şi aprinzând unul, văzu sânge.

Se repezi afară şi repetă:

— Julienne! Julienne!

Apoi sui scara patru câte patru trepte şi împinse uşa camerei moartei.

Servitorii erau lângă cadavru şi ei aprinseră două lumânări pe masă.

Julienne părea că doarme.

Domnul de Maurevers scoase un ţipăt şi se prăbuşi peste corpul nemişcat.

O scenă sfâşietoare. Ea era moartă, asasinată… Fără îndoială, de către unul din acei oameni ce o urmăreau.

— Oh! te voi răzbuna! strigă el, rupându-şi părul de disperare.

Julienne lăsase o scrisoare în fundul acelui cufăr, a cărui cheie o purta la gât şi acea scrisoare trebuia să spună grozavul secret ce părea că învăluie viaţa tulburată a sărmanei femei.”

Capitolul XXXIV

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

„Disperarea domnului de Maurevers era nemărginită.

El o ascultă pe Jenny care-i vorbi de dorinţa moartei şi luă cheia de la cufăr, în care să găsească dezlegarea acelei enigme.

Găsi într-adevăr o scrisoare destul de voluminoasă şi care cuprindea următoarele:

«Această scrisoare e adresată scumpului meu amic Gaston de Maurevers în cazul în care voi fi moartă; nu trebuie să o citească cât timp voi fi în

viaţă.»

Domnul de Maurevers concedie pe cei doi servitori, se închise în cameră şi rupse pecetea acelei scrisori.

Marchizul citi:

«Scumpul meu Gaston,

În fiecare seară, când mă părăseşti, mă întreb, dacă mă vei revedea vie seara următoare şi spaima mă cuprinde.

Sunt condamnată la moarte, amicul meu, condamnată pentru că nu m-am supus.

Ai auzit vorbindu-se de acei asociaţi din evul mediu care se numeau „Francs-Juges"? Ai auzit, nu-i aşa?

Acela care refuza să execute sentinţa cu care era însărcinat, suferea el singur acea sentinţă.

Mi s-a ordonat să te omor, dar nu o moarte violentă, ci o moarte înceată şi misterioasă, şi eu nu m-am supus. Am făcut deci un jurământ pe care l-am trădat.

Victima pe care ei mi-o indicaseră erai tu.

În loc de a te lovi, te-am iubit, şi pentru tine voi muri.

Gaston, timp de o lună te-am înşelat.

Scena de la Champs-Élysées era o comedie scârboasă pregătită pentru tine. Ah! pentru ce nu ţi-ai căutat tu de drum în acea zi?

Dar poate să trăiască cineva lângă tine şi să nu te iubească? Pe tine atât de nobil şi bun.

Eram o creatură plină de vicii şi crime şi m-am simţit reînviind lângă tine. Trecutul meu sinistru se pierdea lângă tine ca un vis urât ce ne tulbură o noapte întreagă şi pe care îl risipesc cele dintâi raze ale soarelui.

Tu nu ştii cine am fost, Gaston al meu, tu nu ştii prin ce spaime, nenorociri şi torturi am trecut. Am căzut în mâinile unora care au voit să facă din mine instrumentul crimelor lor.

Ascultă-mă.

Aceasta este spovedania mea, şi poate tu care m-ai iubit, mă vei ierta.

Din tot ce ţi-am spus numai un singur lucru este adevărat, şi aceasta este originea mea.

Sunt belgiană născută la Bruxelles.

Am fost răpită la şaisprezece ani de un tânăr austriac ce mă iubea la nebunie, prinţul K…

El a făcut nebunii mari pentru mine şi familia sa m-a ţinut într-o închisoare doi ani.

Când m-am întors în ţara mea, mizerabilă şi fără venituri, nemaiavând nici părinţi, nici amici, am căutat un mijloc pentru a vieţui.

Atunci a început pentru mine o viaţă aventuroasă.

De la Bruxelles am venit la Paris; apoi am părăsit Parisul şi am plecat în Olanda, cu un om ce se numea contele Pepe d'O… zicea că e sicilian,

dar nu era decât un evreu din Veneţia care căpătase o abilitate în a fura giuvaeruri. Avea o bandă organizată sub ordinele lui, care îl urma în diferite oraşe mari din Europa.

Eu devenisem metresa lui, dar nu ştiam că e un criminal.

Eram la Haye, când Van S… cel mai bogat comerciant de diamante, fusese jefuit. Contele Pepe, care era primit în toate casele, nu ar fi fost niciodată bănuit, dacă nu ar fi fost trădat de unul dintre complicii lui, care, fiind nemulţumit de partea ce i-o dăduse, părăsi Olanda lăsând un denunţ şefului poliţiei.

Contele fu arestat, se descoperi că era autorul furtului, şi eu am fost declarată complicea lui.

În zadar protestam vorbind de inocenţa mea, căci nu am fost crezută.

Adevărata noastră identitate ne-a fost restituită la amândoi. El era un evreu din Veneţia, şi eu o fată pierdută.

Contele a fost condamnat şi dus la galeră. Eu am fost trimisă într-o colonie penitenciară, unde trebuia să fiu măritată cu un alt condamnat.

Această soartă era înspăimântătoare.

Cu toate astea, amicul meu, astăzi când amândoi stăm aplecaţi asupra copilului nostru adormit, mă întreb dacă nu trebuie să regret amarnic că am scăpat de la acea soartă.

În Olanda plecarea condamnaţilor la Guyana, se face la flecare trei luni.

În ajun sunt aduşi într-o piaţă publică şi fierul ars al călăului pecetluieşte pentru totdeauna soarta lor.

Erau unsprezece săptămâni de când aşteptam, împreună cu alţi condamnaţi, soarta ce ne era rezervată.

Eram îngrămădiţi într-o închisoare plutitoare, aproape fără aer şi fără hrană.

Tovarăşele mele mai toate cântau şi râdeau, visând la acei hoţi sau asasini necunoscuţi ce li se destinau ca bărbaţi.

Eu tremuram şi mă înfioram când mă gândeam că fierul roşu va maltrata umerii mei şi că o viaţă infamă mă aştepta.

Atunci, amicul meu, infernul îmi veni în ajutor sub forma unui demon care îmi oferi libertatea şi scăparea în schimbul vieţii unui om pe care eu nu-l cunoşteam şi pe care promisesem că-l voi omorî.»

La acest punct al lecturii domnul de Maurevers crezu că aude zgomot de paşi în grădină şi alergă la fereastră.

Dar nu văzu nimic.

Aşezându-se lângă patul mortuar el reluă lectura.”

Capitolul XXXV

Scrisoarea sărmanei femei urma astfel:

«Acel demon ce venise să-mi vorbească de scăpare şi libertate era o femeie, fără îndoială o ţigancă.

Era minunat de frumoasă şi putea să albă vârsta de douăzeci şi trei de ani.

Şi ea era în închisoare ca şi noi, condamnată, dar nimeni nu ştia sigur ce crimă comisese.

Când cineva veni să ne anunţe că a doua zi ni se va aplica fierul roşu am avut un acces de disperare. Am plâns ca o nebună, frângându-mi mâinile.

Ţiganca se apropie ele mine şi îmi zise:

— Văd că ţi-e tare frică.

— Oh!

Ea mă privi în tăcere, câteva minute.

— Tu eşti frumoasă, îmi zise apoi şi ai una dintre acele frumuseţi singulare la care oamenii nu pot rezista. Tu ar trebui să fii mult iubită.

— Nu ştiu… cred că da… îi răspunsei uimită.

— Ce ai da pentru a nu fi marcată?

— Aş da inima şi cea din urmă picătură de sânge, pentru ca să nu fiu îmbarcată pentru Guyana, unde voi fi căsătorită cu vreun asasin.

— Atunci poţi jura ca odată să trădezi acel jurământ!

— Pe memoria sfintei mele mame care a murit, răspunsei eu.

— Voieşti să fii scăpată? mă întrebă ea cu o voce plină de convingere.

— Scăpată de călău?

— Da, şi liberă.

— Dar cine mă va scăpa?

— Eu.

Am privit-o cu mirare amestecată cu neîncredere dar lacrimile mele încetară pe dată.

— Dar şi dumneata eşti condamnată ca şi mine?

— Da.

— Şi ai putea să mă scapi?

— Da, te voi scăpa o dată cu mine.

— Ei bine, zisei eu, ce trebuie să fac?

— Îmi juri?

Şi când eu ridicai mâna pentru ca să jur, ea mă opri.

— Mai înainte, îmi zise ea, trebuie să ştii ceea ce vreau de la tine.

— Vorbeşte.

— Am un amant, care mă iubeşte la nebunie şi care m-ar omori dacă m-aş uita la un altul, şi acest amant pe care îl ador şi eu, are un inamic căruia i-a jurat moartea.

— Ei bine?

— Moartea ce i s-a destinat nu poate fi dată prin altcineva decât printr-o femeie pe care el o va iubi.

Eu m-am oferit, dar el m-a respins cu indignare zicându-mi că dacă

inamicul său ar şti că a atins numai cu buzele sale vârful degetelor mele, m-ar omorî pe mine. Ei bine, sper să fii tu femeia de care avem trebuinţă.

— Dar e îngrozitor ceea ce-mi propui dumneata! strigai eu.

— Drace, zise ea, dacă nu voieşti, vom găsi o alta.

M-am frământat mult timp şi conştiinţa mea se revolta. Cu toate acestea fierul roşu mă determina să nu mai ţin seama de nimic.

Veni noaptea şi ţiganca îmi zise:

— După două ore va fi ziuă, şi călăul va veni să te caute. Cugetă mai bine ce faci, căci după zece minute va fi prea târziu.

Spaima triumfă. Consimţii la toate şi făcui jurământul.

Am jurat acelei femei, pe cenuşa mamei mele, că mă voi supune timp de doi ani, atât ei, cât şi amantului ei, şi unui bătrân ce era amicul amantului ei.

Atunci ea îmi zise:

— După o oră vom fi scăpate amândouă.

— Dar cum? o întrebai eu.

— Vei vedea.

După cum ţi-am spus, noi ne aflam într-un fel de temniţă plutitoare. Era o mică navă căreia i se tăiase catargul.

Era ancorată la distanţă de o milă de uscat şi păzită de treizeci de soldaţi de marină.

Femeile sunt mai puţin de temut decât bărbaţii, şi de aceea se iau mai puţine măsuri de pază.

Nimănui nu-i venise ideea că printre acei soldaţi se va găsi unul ce va putea fi corupt.

Amantul ţigăncii câştigase cu aur pe unul din ei.

Pe când companionii lui dormeau pe punte şi dormeau şi cea mai mare parte dintre condamnaţi, acest om coborî pe furiş la noi.

Ţiganca care era culcată lângă mine se sculă.

— Vino, îmi zise ea.

Şi ea mă luă de mână.

Apoi amândouă ne strecurarăm pe uşa pe care soldatul o deschisese şi trecurăm în al doilea compartiment.

Acolo era un loc pe unde ne puteam strecura şi jos o barcă, în care se aflau doi oameni.

Soldatul ne legă o frânghie de talie şi ne coborî una după alta în barcă.

Ţiganca sării de gâtul unuia dintre acei doi oameni: era amantul ei, de care îmi vorbise.

Barca se depărta fără zgomot spre un brick ce ne luă cu el.

După opt zile ajunserăm în Franţa şi după o lună consimţii a juca cel dintâi act al acestei tragedii care hotăra moartea ta, iubitul meu Gaston.

Şi acum, amicul meu, vrei să ştii de ce moarte înspăimântătoare trebuie să mori, dacă mi-aş fi ţinut jurământul?

Ascultă…»

*
* *

Marchizul de Maurevers, întorcea a doua pagină a acelei scrisori, ce era spovedania iubitei lui Julienne, când fu izbit puternic şi trântit jos.

Se auzise o detunare de armă.

Scrisoarea Juliennei îi scăpase din mână.

În acel timp se văzu pe fereastra deschisă o umbră.

Acea umbră sări, ajunse lângă domnul de Maurevers, luă scrisoarea şi dispăru mai înainte ca marchizul să-şi revină.

Capitolul XXXVI

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

„Marchizul simţea dureri în tot corpul, în ochi îi pătrundea un lichid usturător, aşa că, pentru câteva minute, îşi pierdu cunoştinţa.

După un sfert de oră îşi reveni. Alergă la fereastra ce era încă deschisă şi începu a-şi aduna ideile şi a înţelege că ceea ce se petrecuse, era rezultatul unei maşini infernale.

Voi să se apropie de sobă, ca să tragă de cordonul soneriei, dar un miros puternic îl împiedică. Se duse din nou la fereastră şi începu a striga, sperând că vocea sa va fi auzită.

Într-adevăr, nu se înşelă, fiindcă servitorul englez, care se afla la etajul de jos apăru în grădină.

— Urcă, îi zise domnul de Maurevers. Sunt fără lumânare.

Servitorul luă o lumânare şi urcă. Când servitorul intră cu luminarea aprinsă în mână în camera în care era moarta gazul degajat de cărbuni prin contactul lumânării se aprinse şi produse lumină albăstrie.

Cu toate, acestea nici o explozie nu se auzi. Servitorul, ale cărui păr şi barbă luaseră foc, se trase repede înapoi şi începu să scoată nişte ţipete ascuţite.

Domnul de Maurevers însă, mai precaut, sărise pe fereastră în grădină. Sculându-se repede, se aruncă spre uşa vestibulului care fusese lăsată întredeschisă, şi intrând în salonul de la etajul de jos în care erau servitoarea şi copilul, luă copilul în braţe şi fugi afară.

Un minut mai mult dacă întârzia, copilul ar fi fost pierdut, fiindcă flacăra care ieşea pe fereastră aprinsese perdelele patului.

Deci domnul de Maurevers, ieşind cu copilul afară, îl depuse în braţele servitoarei şi-i zise:

— Jenny, scapă-mi copilul!

Apoi, disperat de a nu putea stinge focul, alergă la drum împreună cu valetul şi începu a striga: ajutor! ajutor!

Ţipetele lor nu le auzi nimeni, deoarece casa, după cum am spus,

era izolată pe o înălţime la dreapta drumului spre Montretout.

Dar păzitorul barierei drumului de fier, zărind flacăra, deşteptă pe şeful gării. Apoi toate casele vecine se puseră în mişcare.

Fu însă prea târziu, fiindcă la sosirea pompierilor de la Saint-Cloud, casa nu mai era decât un cuptor încărcat de tăciuni şi cenuşă.

Cadavrul sărmanei Julienne fusese mistuit de flăcări, ca şi cum Providenţa nu ar fi voit ca oamenii să cunoască crima ce în noaptea aceea sângerase acea casă.

Domnul de Maurevers fu adus la Paris pe jumătate înnebunit de durere şi furie.

Aici el duse pe copil la o doică, iar pe cei doi servitori englezi îi concedie, dându-le o sumă mare de bani ca preţ al secretului pe care ei îl păstraseră cu fidelitate.

Nu mult după această întâmplare tragică, marchizul de Maurevers, a devenit stăpân pe sine.

Dar să lăsăm pe marchiz pentru un moment şi să revenim la copil.

Copilul, după cum am spus, fusese încredinţat unei doici, şi graţie lui avea să se depene o istorie a cărei enigmă, nici până acum nu s-a putut descifra.”

Capitolul XXXVII

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

„Am scris această istorie pentru dumneata Rocambole, singura mea speranţă.

Dumneata cunoşti trecutul meu.

Eu, ca şi dumneata, în tinereţea mea criminală am fost instrumentul infamului sir Williams, şi ştii că întocmai ca şi dumneata, lovită de nemiloasa Baccarat, devenisem nebună.

Am rămas cinci ani într-o casă de sănătate, de unde am ieşit refăcută şi căită.

Turquoise criminala a devenit Jenny croitoreasa.

Fosta amantă a lui Fernand Rocher şi a lui Léon Rolland se puse pe lucru.

Vroiam să trăiesc onest.

Suferinţele morale şi fizice nu mă îmbătrâniseră, eram încă frumoasă.

În cartierul populat unde mă refugiasem, în zadar mă înfăşurăm la cap pentru a-mi ascunde părul blond, în zadar mă arătam cât se putea mai puţin, căci declaraţiile şi biletele dulci plouau în mansarda mea, ca altă dată în luxosul meu apartament.

Cu toate acestea, inima mea era insensibilă aşa cel puţin credeam eu.

Aveam ca vecină de cameră o văduvă de treizeci şi cinci ani, ce se mutase.

Ea locuia într-un apartament de trei camere şi avea un băiat de vreo trei sau patru ani.

Mai întâi crezui că e copilul ei, dar nu era aşa.

Ea nu ştia numele acelui copil, nici originea lui.

Îi fusese încredinţat şi i se dădeau două sute de franci pe lună ca să-l crească.

În fiecare săptămână, un om tânăr, care părea un lucrător oarecare, venea să viziteze copilul.

— Eu nu sunt tatăl lui, zicea el, ci îi sunt naş, şi sunt însărcinat a veghea asupra lui, căci părinţii lui sunt foarte departe de aici.

Mă legasem în amiciţie cu acea vecină ce se numea doamna Janet şi mă duceam aproape în toate zilele la ea. Mângâiam mult pe acel copil şi avusei ocazia de a vedea pe acel tânăr care venea în fiecare săptămână să viziteze copilul.

La prima vedere îl crezul un lucrător, dar acea şapcă, acea haină puţin uzate sugerau a fi o deghizare.

Acest june, un băiat foarte frumos, era, desigur, un om din lumea bună, şi aceasta se vedea după distinsele sale maniere, după rufele ireproşabile, şi după mâinile fine şi îngrijite.

Şi şase luni după aceea, frumoasele mele hotărâri de lucru şi de virtute se pierdură.

Inima, ce o credeam moartă, se trezi arzătoare şi palpitând. Iubii pe acest om, care, cred că ai ghicit era junele marchiz de Maurevers.

Cred că ai ghicit de asemenea, şi pentru ce se deghiza el astfel, nu-i aşa?

Gaston de Maurevers plânse mult pe Julienne, fu chiar disperat. Dar timpul cicatrizează rănile cele mai grave şi durerile vieţii se schimbă pe nesimţite în melancolie.

Tot amorul ce el a avut pentru Julienne, amor pe care nu-l putuse distruge revelaţia trecutul, în el se concentra asupra fiului. Dar, acei mizerabili inamici care o asasinaseră pe mamă, nu vor căuta să omoare şi pe fiu?

Acea teamă, acea spaimă dominase atâta pe domnul de Maurevers care luase mii de precauţii pentru ca să facă să dispară orice urmă a existenţei copilului.

Pentru aceasta îl încredinţase doamnei Janet, pe care o stabilise în cartierul Saint-Martin, lângă strada Vert-Bois; şi de aceea se ducea la ea în haine de lucrător. Toţi amicii lui de la club treceau pe lângă el şi nu-l cunoşteau.

În asemenea circumstanţe devenii amanta domnului de Maurevers.

Ne iubirăm doi ani. Îmi încredinţă toată istoria vieţii lui; îmi spuse această stranie istorie.

După doi ani doamna Janet muri, şi copilul rămase pentru a doua oară orfan.

Atunci Gaston mi-l încredinţa mie.

— Tu vei fi mama lui, îmi zise el.

Cu cât copilul creştea, cu atât marchizul devenea mai preocupat de viitorul lui!

— Ascultă, îmi zise el într-o zi, asasinii mamei lui sunt inamicii mei. Dar cine sunt ei? Doi oameni ştiu că mă urau în tinereţea mea, ducele de Fenestrange şi Perdito. Dar amândoi au murit.

De aceea trebuie să-i caut aiurea…

Am o avere mare, nu sunt căsătorit şi dacă aş muri grabnic, fără să-mi fac testamentul, toată averea ar reveni unor rude îndepărtate, care poartă numele meu dar pe care abia le cunosc.

Am luat deci precauţiuni.

— Ce ai făcut? îl întrebai eu.

— Am vândut averea ducesei de Fenestrange şi o parte din averea mea. Am oprit numai moşiile familiei. Aceşti bani ajung la trei milioane. I-am ascuns. Nimeni nu-i va găsi, afară de tine, căci voiesc ca tu să ştii unde sunt. Aceşti bani sunt averea copilului meu.

— Vei veni cu mine, zise el.

— Unde?

— În hotelul meu.

Aveam în serviciul meu o robustă, bravă şi curajoasă normandă, în care mă puteam încrede.

— Veghează asupra copilului, îi zisei eu. După o oră mă întorc.

Şi urmai pe domnul de Maurevers, care mă sui într-o trăsură de piaţă şi merserăm la hotelul lui.”

Capitolul XXXVIII

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

Motelul domnului de Maurevers, a cărui intrare era prin strada Suresnes, avea o portiţă prin grădină, a cărei cheie el singur o poseda.

Prin acea portiţă ieşea el când venea la mine.

Tot pe acolo mă duse.

Domnea o linişte profundă.

— Servitorii mei nu sunt acasă, îmi zise Gaston şi aceasta e mai bine.

Intrarăm într-un cabinet la etajul de jos, unde aprinse o lumânare.

Era o cameră mare, ce servea şi de fumat şi de cabinet de lucru.

— Uită-te bine în jurul tău, îmi zise el.

— Ei bine?

— Este aici un titlu de rentă la purtător de o sută cincizeci de mii de franci. Ghiceşte unde este?

— În acel scrin.

— Nu.

— În sertarul mesei.

— Nici acolo. Vei căuta toată viaţa şi nu-l vei găsi.

Atunci îmi arătă două minunate jardiniere de stejar ce erau susţinute pe un picior şi care erau aşezate între două ferestre.

— Uite aici trebuie să cauţi, îmi zise el.

— Dar în care?

— Nici eu nu ştiu sigur, căci le schimb în fiecare zi locul.

Mă apropiai de aceea care era mai aproape de mine şi ridicai tăblia de zinc ce era destinată pentru flori. Sub tăblie nu era nimic.

— Caută, caută, îmi zise el surâzând.

Crezui atunci că tăblia avea fund dublu şi trecui degetele peste ea, sperând că voi găsi vreun arc microscopic. Dar fuse în zadar.

Atunci Maurevers se apropie şi despărţi cutia de lemn de piciorul ce o susţinea.

Acel picior era găurit ca o ţeava de puşcă. Dar era gol.

— Este în celălalt, îmi zise el.

În sfârşit, după ce despărţi pe cea de a doua, văzu ceva alb înăuntru.

El scoase titlul de rentă.

— Ascunzătoarea este ingenioasă, fi zisei eu. Dar, în sfârşit, să admitem cazul de moarte subită de care ai vorbit.

— Ei bine?

— Se va pune sigiliu pe lucruri.

— Fără îndoială.

— Şi după aceasta, moştenitorii tăi naturali vor fi puşi în posesia moştenirii.

— Aşa.

— Şi ei vor păstra aceste două jardiniere.

— Te înşeli. Ascultă-mă.

— Să vedem.

El repuse titlul iarăşi înăuntru, aşeză tăblia deasupra, şi apoi deschise un sertar.

— Mi-am făcut testamentul, îmi zise el scoţând o hârtie. Prin acest testament am lăsat averea mea, adică moşiile şi averea cea văzută, la familia ce poartă numele meu.

— Prea bine.

— Dar mai multe lucruri mici le-am lăsat drept suvenir amicilor mei. Armele mele de pildă, le las lui Montgeron, colecţia de faianţă baronului Hounot. Iar ţie, Jeny Delacour, zisă Turquoise îţi las aceste două jardiniere.

— Oh! acum am înţeles, îi răspunsei.

— Înţelegi bine, adăugă el, că rudele mele vor fi foarte mulţumite de moştenire şi vor da aceste mici lucruri amicilor mei. Astfel jardinierele îţi vor aparţine.

După aceasta el repuse testamentul în sertar, stinse luminarea şi

părăsirăm hotelul fără a fi întâlnit pe portar sau pe servitori.

Mai multe luni trecură.

Copilul creştea şi neliniştea domnului de Maurevers începuse să se mai potolească, când într-o dimineaţă, primi o scrisoare care îl tulbură profund.

Această scrisoare venea de la Londra.

Era concepută în aceşti termeni:

«Pe când marchizul de Maurevers, în mijlocul plăcerilor, crede că nu mai are nici o datorie de împlinit, inamicul neîmpăcat al neamului său, omorâtorul tatălui său, sigur fiindcă a oprit orice căutare, este fericit, într-un colţ al Engliterei.

Domnul de Maurevers a crezut, de asemenea că ducele de Fenestrange a murit.

S-a înşelat.

Ducele trăieşte şi se făleşte că a scăpat de spada răzbunătoare a fiului victimei sale, lăsând să se creadă că a murit.

Dacă marchizul de Maurevers nu a uitat jurământul ce a făcut mamei sale când a murit şi dacă dorinţa de a răzbuna pe tatăl său este vie în inima lui, va părăsi pe dată Parisul, va veni la Londra şi acolo va merge să găsească cârciuma regelui George Wapping. Prezentându-se cârciumarului, care se numeşte Calcraff îi va zice:

— Sunt acela căruia i s-a scris.

Calcraff va da atunci domnului de Maurevers indicaţii necesare pentru a regăsi pe ducele de Fenestrange.»

Această scrisoare era fără iscălitură.

Eu avui presimţirea că era o cursă când marchizul îmi arătă scrisoarea.

— Să nu te duci, îi zisei.

— Pentru ce?

— Mă tem.

— Dar dacă ducele trăieşte nu trebuie să răzbun pe tatăl meu?

Lacrimile şi rugăminţile mele fuseră în zadar.

Chiar în acea seară el plecă.

A doua zi primii de la el o depeşă astfel scurtă:

«Mistificare, Calcraff nu ştie nimic, nu a auzit niciodată vorbindu-se de ducele de Fenestrange.

Plec astă-seară şi voi fi la Paris mâine.»

Dar nici a doua zi, nici zilele următoare domnul de Maurevers nu reveni.

Ce i se întâmplase?

În sfârşit, după opt zile, când ajunsesem la disperare, marchizul

intră la mine.

Eu am scos un strigăt de uimire, în loc de unul de bucurie, căci Gaston de Maurevers nu mai era decât umbra lui.

Nu mai era un om, ci o fantomă."

Capitolul XXXIX

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

„Când am spus că Maurevers semăna cu o fantomă, am avut dreptate, şi-mi ţin cuvântul. Pe lângă slăbiciunea ce-l făcea să se clatine, avea şi ochii pierduţi, iar buza de jos îi atârna.

— Dar ce ţi s-a întâmplat? strigai eu atunci.

El nu-mi răspunse, ci intră în camera a doua a micului meu apartament, care era al copilului şi, desfăcând perdelele patului pe care dormea, se aplecă asupra lui. Mut şi nemişcat, îl privi mult timp, apoi întorcându-se către mine, îmi întinse mâna, şi, cu lacrimi în ochi, îmi zise:

— Iartă-mă.

— Dar ce mi-ai făcut ca să te iert? îl întrebai eu.

Această întrebare îl făcu să tresară.

— Nu ştiu… nu ştiu… nu mă întreba… Sunt nebun… mai târziu îţi voi spune totul, răspunse el.

Acestea toate, el le pronunţa cu o voce prostită, apoi obosit, căzu pe un scaun lângă fiul său.

Rămase o lună în apartamentul meu, fără a ieşi. Şi fiindcă atunci era mijlocul verii şi cea mai mare parte din amicii săi răspândiţi, nu s-a putut observa lipsa lui. Oamenii săi, îl credeau tot la Londra.

Această lună fusese destul ca să întoarcă pe domnul de Maurevers la starea de altădată, aşa că, puţin câte puţin, îşi regăsi privirea sa blândă, în locul celei sălbatice care mă speriase, mintea îi reveni şi somnul său, tulburat de îngrozitoare visuri, se linişti.

În fine, într-o zi, când mă găseam lângă dânsul, ţinându-i mâna într-ale mele, el îmi zise:

— Jenny a mea adorată, ştii că am fost nebun?

Eu îl privii, fără însă a cuteza să-i adresez o nouă întrebare.

— Eu am fost nebun… urmă el, nebun de amor… Timp de trei sau patru zile te-am uitat pe tine, îngerul meu protector, am uitat pe copilul meu şi am uitat chiar până şi numele meu. Cred, însă, că s-a isprăvit… Şi apoi nici nu sunt sigur că am iubit o fiinţă omenească… Fiindcă eu care sunt catolic, cred că a fost un infern, şi astfel mă conving că acea femeie era un demon.

Cuvintele acestea mă tulburară.

— Îţi voi spune totul şi vei vedea că nu mai sunt nebun.

Iată istoria sa din când în când întreruptă:

Zic întreruptă fiindcă spiritul său nu putea să ţină şirul vorbelor şi

apoi nu fuse numai o zi în care îmi făcu această înspăimântătoare confidenţă.

Deci, după cum ştim, Maurevers plecase la Londra şi fiindcă se urcase în trenul de opt seara, care mergea drept la Calais, dimineaţa la cinci sosi la Londra. Se instală într-un hotel francez.

Nu rămase însă mult, dejună în grabă şi ceru o trăsură.

Când el însă se urcă în ea şi, în engleză zise vizitiului să-l ducă la Wapping, îi produse o mare mirare, fiindcă după îmbrăcăminte şi el recunoscuse într-însul un gentilom din înalta societate. Iar gentilomii nu riscau să intre în cartierul Wapping.

Dar mirarea sa se schimba în spaimă, fiindcă pe drum marchizul îi spusese să-l ducă la cârciuma „Regelui George" locul de adunătură a bandiţilor şi femeilor pierdute.

Însă, nu zise nimic.

Când sosi la acea cârciumă, Maurevers plăti vizitiului şi intră.

Cârciuma era aproape goală. Dar un om gras ce sta la tejghea nu se miră mai puţin decât vizitiul trăsurii că un om distins intră la dânsul.

Maurevers însă, se apropie de el şi-l întrebă.

— Dumneata te numeşti Calcraff?

— Pentru a servi pe înălţimea voastră, răspunse omul.

— Eu sunt acela pe care îl aştepţi, murmură marchizul, urmând indicaţiile scrisorii anonime.

— Dar, răspunse Calcraff cu naivitate, eu nu aştept pe nimeni.

Maurevers scoase atunci scrisoarea din buzunar şi punând-o sub ochii cârciumarului, îi zise cu nerăbdare:

— Dar pe ducele de Fenestrange îl cunoşti?

— Pentru prima dată aud pronunţându-se acest nume murmură cârciumarul din ce în ce mai uimit.

Răspunsul acestui om era atât de franc, încât nu lăsă nici o bănuială domnului de Maurevers, care nu întârzie a se întoarce la hotel şi a-mi expedia depeşa ce am citit-o.

Apoi, petrecând restul zilei în hotel, închis în camera sa, fiindcă Londra pentru un francez este un oraş plicticos, se întreba cine şi pentru ce l-a îndrumat astfel. Ghinionul lui fu că pierdu trenul.

Întorcându-se la hotel şi fiind silit a aştepta până a doua zi, o stranie idee îi trecu prin minte.

Îşi zise:

— Cine ştie dacă diseară, la cârciuma „Regelui George" nu mi se face puţină lumină asupra acestui mister. Persoana care mi-a scris poate că a voit să-l prevină pe Calcraff dar nu a putut. Asta cu toate că îmi pare foarte curios să-mi dea întâlnire tocmai la Londra şi aici să nu găsesc pe nimeni.

În fine, după ce făcu aceste reflecţii se duse la un vânzător de haine vechi şi acolo, schimbându-şi hainele sale cu o bluză şi o pălărie de

muşama de care poartă marinarii, se îndreptă pe jos spre Wapping. Intră astfel din nou în cârciuma „Regele George”.

De astă-dată însă, domnul de Maurevers găsi cârciuma plină de lume. Din cauza mirosului de bere acră şi tutun ordinar îi veni puţină ameţeală.

Dar ce mai putea face? A se retrage era prea târziu, aşa că, merse de a se aşeza în faţa unei mese ce nu era ocupată.”

Capitolul XL

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

„Maurevers la început nu văzu decât foarte confuz ce era în jurul său.

Lumina lumânărilor abia putea să pătrundă prin acea ceaţă provocată de fumul de tutun.

Dar după câteva minute, Maurevers se obişnui cu acea atmosferă şi atunci începu să se uite cu curiozitate împrejurul lui.

Faptul de a se fi deghizat îi permitea să nu fie cunoscut de Calcraff şi să nu atragă curiozitatea nimănui.

Mateloţii, oameni din port, hoţi, femei pierdute râdeau şi beau.

Printre femei era o irlandeză cu părul roşcat, de o frumuseţe ce părea că place la toţi.

Ea cânta într-o limbă pe care Maurevers nu putea s-o înţeleagă, şi căpătă aplauze unanime.

Maurevers privea.

El o privea cu un fel de spaimă, căci ochii ei aruncau scântei.

Cu toate acestea trebuia să fie cerşetoare, dacă judeci după hainele ei mizerabile.

Ea cânta necontenit, întrerupându-se numai pentru a bea un pahar cu vin şi câteodată ochiul ei se fixa asupra lui Gaston Maurevers, ce sta nemişcat şi singur la masă.

El se dusese acolo cu o anume speranţă. Timp de câteva minute căutase pe toate acele obraze un semn. Nimic însă.

Vocea irlandezei îl captivase. Era armonioasă, avea ritm bizar, ceva provocator şi melancolic totodată. În sfârşit, în marii săi ochi albaştri închişi, se vedea privirea fermecătoare a şarpelui.

Domnul de Maurevers era cel care căuta acea privire sau privirea căuta pe domnul de Maurevers?

Gaston nu putea să înţeleagă bine.

Timp de un minut fuse atât de convins de fatalitatea atragerii ei, încât voi să se scoale şi să părăsească cârciuma.

El chiar se sculă. Dar privirea ei fu mai tare decât voinţa lui.

Se aşeză iarăşi.

Domnul de Maurevers plecă foarte des capul, căci părea că acea privire îl arde.

Maurevers, atras de exemplul general, scoase o ţigară din buzunar. Servitoarea hotelului îi aduse îndată un cărbune. El ocupat cu aprinderea ţigării, nu văzu o privire ce se schimbă între servitoare şi irlandeză.

Cu toate acestea îi păru că ţigara pe care o fuma era mai tare decât celelalte. De la cel dintâi fum ce îl trase, domnul de Maurevers nu mai cugeta a pleca.

Dacă mai înainte privirea irlandezei îl importuna, acum el era cel

ce-i căuta privirea.

În acel timp fu cuprins de o slăbiciune.

Aceasta era efectul privirii ei sau ţigara conţinea narcotic?

Maurevers simţi pe dată că pleoapele ochilor i se îngreunau şi urechile îi pocneau.

Cu toată încordarea sa, ochii i se închiseră, şi întinzându-şi braţele pe masă fu învins de un somn profund."

*
* *

„Dar acel somn în care el se găsea nu era un somn obişnuit.

Marchizul era cu ochii închişi şi fără a putea să facă cea mai mică mişcare, ca şi cum ar fi fost lovit de catalepsie. Cu toate acestea el avea cunoştinţă de existenţa lui şi auzea tot ce se petrecea pe lângă el.

Atunci irlandeza încetă de a cânta.

Apoi, Calcraff anunţă oaspeţilor, cu vocea lui imperioasă, că suna miezul nopţii şi că era timpul ca ei să se retragă.

Şi consumatorii ieşiră unul câte unul.

Domnul de Maurevers înţelese că era singur cu cârciumarul şi servitoarele lui. Dar ochii lui refuzară a se deschide şi voinţa lui nu avea şi puterea de a-şi pune corpul în mişcare:

El auzea pe Calcraff care zicea:

— Să-l lăsăm să doarmă.

Servitoarea răspunse:

— Nu, mai bine să-l dăm afară.

— Mă iartă, zise o a treia voce, mă ocup eu de el…

Domnul de Maurevers tresări.

Acea voce era a irlandezei.

El simţi atunci că cineva îl luă în braţe, desigur Calcraff.

Tot acea voce, a irlandezei, adăugă:

— Ai o sută de guinee dacă mi-l duci până la marginea Tamisei, unde am lăsat trăsura mea.

Maurevers făcu o ultimă forţare pentru a se smulge din acel somn.

Se simţi ridicat de robustul Calcraff şi dus afară din cârciumă la aer."

Capitolul XLI

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

Maurevers se aflase în catalepsie sau era totul un vis?

Aceasta el nu a ştiut niciodată.

Catalepsie sau vis, îşi aducea aminte de toate amănuntele. Iată ce s-a petrecut.

Calcraff îl ducea pe umerii lui.

Aerul nopţii îi adia obrazul, şi pe dată acel aer deveni umed.

Marchizul înţelese că se apropiau de Tamisa. Acolo Calcraff se opri.

Vocea irlandezei murmură:

— Este aici.

În acel timp, domnul de Maurevers auzi un zgomot de roţi.

Era trăsura de care se apropiau.

Portiţa se deschise şi Maurevers încercă în zadar a se mişca şi a deschide ochii.

Fu aşezat pe pernele trăsurii.

El auzi, un fâşiit de rochie lângă el.

Era irlandeza care se suia.

Tot atunci o voce, pe care el nu o mai auzise, întreba:

— Unde mergem?

— La hotel, răspunse irlandeza.

Domnul de Maurevers cum spuneam îşi păstrase toată prezenţa de spirit.

— Cum oare o femeie îmbrăcată în zdrenţe poate să aibă trăsură? se întrebă el.

Şi apoi servitorii să-i vorbească cu respect?

Toate acestea îi păreau atât de stranii, încât ar fi dat jumătate din avere să poată deschide ochii.

Trăsura merse aproape zece minute, apoi se opri.

Maurevers auzi deschizându-se portiţa.

Apoi se stabili dialogul următor între irlandeză şi un om care se urcase între timp pe scara trăsurii.

— Ei bine?

— Iată-l.

— A adormit.

— Foarte bine.

— Şi este aici?

— Priveşte?

— Da, îl văd, este el.

„Dar unde am auzit eu această voce?”, se întreba Maurevers.

Omul continuă:

— Oh! dacă ai şti cât sunt de gelos!

— Imbecilule.

— Nu căci ştiu că el te va iubi.

— Se poate.

— Dar tu?

Irlandeza răspunse printr-un hohot de râs.

Apoi adăugă:

— Trebuie ca eu să mă decid să fac un lucru pe care nu voieşte nimeni să-l facă.

Omul răspunse printr-un mormăit, apoi zise:

— Dacă nu-ţi vei ţine făgăduiala, să ştii că te voi omorî.

— Bine, nu mă tem.

Portiţa se închise cu bruscheţe şi trăsura se urni iar.

Marchizul, oricât era el de brav, nu putu să-şi potolească o serioasă nelinişte. În acel moment cugeta la mine şi la copilul său.

În sfârşit, trăsura intră sub o poartă boltită şi se opri.

— Îmi pare, cugetă Maurevers, că sunt deja în hotelul straniu al cerşetoarei.

Doi oameni îl luară şi-l duseră în interiorul clădirii.

Pe când îl transportau, irlandeza începu să cânte acea melodie bizară şi monotonă, care exercitase o atracţie misterioasă asupra domnului de Maurevers.

Fu culcat pe un pat.

Cei doi oameni ieşiră. Irlandeza deschise un pian şi degetele ei alergau pe clape, acompaniind acel cântec. Simţi apoi un miros de parfum pătrunzător.”

*

* *

— Bine! zise Marmouset, întrerupând lectura, eu cunosc acest parfum.

— Poftim! făcu Vanda.

— Da, un parfum sub formă de ceaţă… ca în noaptea trecută.

Şi pe când Vanda îl privea cu mirare, el adăugă:

— Pun pariu că irlandeza este spaniola cu părul roşu pe care am pus să o păzească Milon.

— Urmează, zise Vanda.

Şi Marmouset reluă lectura manuscrisului.

Capitolul XLII

Manuscrisul ce aparţinea numitei Turquoise urma astfel:

Acel miros pătrunzător, acel parfum misterios, care-l învăluia pe domnul de Maurevers ca o baie de abur făcu să i se dezmorţească membrele sale amorţite. Şi astfel catalepsia pieri.

Atunci el deschise ochii şi ca printr-o ceaţă umedă şi transparentă, văzu că se găsea într-un apartament luxos, mobilat în stil oriental şi iluminat cu două lumânări mari puse pe sobă.

Irlandeza se afla tot la pian.

Dar cum ea sta cu spatele la patul pe care domnul de Maurevers era culcat îmbrăcat, acesta nu putu să-i vadă faţa, ci numai talia elegantă. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase.

— Dar unde mă aflu? strigă atunci domnul de Maurevers.

La auzul vocii sale, irlandeza încetă să cânte, se sculă şi se întoarse

către el.

Maurevers scoase un ţipăt.

Era ea.

Însă nu irlandeza zdrenţăroasă, care bea în cârciumă şi arunca în jurul ei priviri neruşinate şi cutezătoare. Ci o tânără cu mâinile albe, cu un sân minunat, care lăsa să se vadă prin rochia decoltată forme provocatoare. Avea o privire încântătoare, melancolică.

— Oh! ce frumoasă este! murmură Maurevers în extaz.

Irlandeza se apropie de dânsul şi îi zise:

— Bună ziua, marchize.

Apoi îi întinse mâna sa cea albă.

El tresări, sări din pat şi căzu în genunchi murmurând:

— Oh! cât eşti de frumoasă!

— Ah! am auzit aceasta şi de la alţii, murmură ea cu o ironie încântătoare.

Apoi, trăgându-l spre o canapea şi făcându-l să şadă lângă dânsa îi zise surâzând:

— Dumneata crezi că visezi fiindcă ai adormit la Calcraff şi te-ai deşteptat aici.

— Eu nu am dormit, răspunse el.

— Ştiu, ai auzit tot ce s-a vorbit în jurul dumitale.

— Da, întocmai.

— Şi, fără îndoială, ai şi râs de mine când ai auzit că o irlandeză zdrenţuroasă a vorbit de palatul şi trăsurile ei.

— Este adevărat. Dar… nu înţeleg… murmură el, privind cu mirare.

Tot ce se petrecea în jurul său era mai presus de înţelegerea lui.

— Ai citit basmele din „O mie şi una de nopţi?" îl întrebă ea, lăsându-i mâna pentru a i-o săruta.

— Da, le-am citit.

— Ei bine, închipuieşte-ţi că sunt Sultana Sheherezada şi în loc de a-ţi spune un basm, îl trăieşti aievea.

— Este frumoasă! repeta el în extaz.

— Ei bine, cât vei trăi să nu mă întrebi cum de eşti aici şi de unde îţi ştiu numele. Şi zici că mă găseşti frumoasă? Dar dacă sunt un demon?

— Ce-mi pasă.

Ceaţa ce era răspândită în cameră, se îngroşă atât încât lumina lumânărilor rămase mai puţin luminoasă decât ochii cei mari ai irlandezei.

— Marchize reluă ea, te iubesc şi te iubesc de mult!

— Mă iubeşti?

— Cum nu se mai poate.

— Dar te văd pentru prima dată.

— Te înşeli, ne-am mai văzut.

— Unde?

— În Spania.

Parcă se luă o ceaţă de pe ochii domnului de Maurevers. El recunoscu în frumoasa irlandeză pe mica ţigancă cu părul roşu din banda lui José Minos, cea care cerea moartea celor doi voiajori. Un nume îi veni pe buze.

— Văd că mă recunoşti… murmură ea. Eu sunt Roumia… ţiganca… amanta lui Perdito… Perdito era fratele dumitale şi dumneata semeni cu dânsul… Dar Perdito a murit… şi în locul lui te iubesc pe dumneata. Ai înţeles acum?

Apoi, aruncându-şi braţele în jurul gâtului, adăugă:

— Da, Perdito a murit, iar eu am făcut un jurământ.

— Care? murmură el, din ce în ce mai ameţit de parfumul ce îl îmbăta.

— I-am jurat de a nu-ţi aparţine decât după cinci ani de la moartea sa.

— Ah! exclamă el, ridicând asupra ei o privire rătăcită.

— Dar, zise ea, pot să-ţi dau inima, pot să fiu a dumitale, astfel.

El o privea fix, dar nu mai înţelegea nimic.

— Eu sunt, urmă ea, o fiică a Orientului misterios, unde visurile sunt la mare preţ…

Aici ea se desfăcu din braţele lui, se duse într-un colţ al camerei, luă o narghilea cu două ţevi şi, punându-i una din ţevi în gură, îi zise:

— Fumează!

Domnul de Maurevers atunci, nemaiavând voinţa sa proprie, trase fumul în piept.

În clipa aceea Roumia dispăruse, dar el crezând că o strângea încă în braţele sale repeta necontenit:

— Te iubesc! te iubesc! Oh! te iubesc!

Capitolul XLIII

Manuscrisul Turquoisei – continuare:

Un om care cade în puterea opiumului, nu-şi mai aparţine.

Orele trecuseră fără ca Maurevers să ştie dacă amorul pentru ţigancă era o realitate sau nu era decât un vis. Aceasta nu a ştiut-o niciodată.

Domnul de Maurevers chiar după ce îşi reveni, rămase convins că Roumia îl iubise; Aceasta durase şapte zile.

Era lângă el sau nu, tot o vedea şi se îmbăta de mângâierile ei şi când nu cânta el tot auzea cântecul ei.

Fumătorii de opium nu mănâncă aproape nimic. Din timp în timp, Roumia lua narghileaua de la buzele lui Maurevers şi îi da să înghită o băutură hrănitoare.

El nu-şi reamintea că a mâncat altceva.

În sfârşit, într-o dimineaţă acel vis straniu se risipi.

Maurevers adormise în ajun în braţele Roumiei sau mai bine în braţele visului său şi se sculă de dimineaţă cutremurat de frig.

Era culcat pe pământul îngheţat, lângă biserica Saint-Paul, cu hainele de matelot pe care le schimbase cu ale sale.

Lucru foarte ciudat că nu fusese jefuit.

Căci avea sub cămaşă mica lui geantă de voiaj, atârnată de gât, în care avea o sută de guinee în aur şi în bancnote.

Tot astfel şi un ceasornic.

Unde era el? Pentru ce nu mai e lângă Roumia? Unde era ea?

Acestea fuseseră întrebările pe care şi le puse.

Un poliţist, căruia îi puse aceste întrebări, îl luă drept nebun şi îl conduse în faţa unui magistrat.

Acesta constată acea stare de năuceală şi era să dea ordin să fie condus într-o casă de nebuni, când un medic care, din întâmplare se găsea acolo, se apropie, îl examină pe Gaston de Maurevers şi ceru a fi ascultat.

— Acest om, zise el, nu e nebun, ci e beat de opium. Tot ce va spune el să nu credeţi, căci visurile şi cu realitatea se confundă în capul lui. Dar ar fi nedrept a-l priva de libertate, adăugă medicul adresându-se magistratului; în câteva zile îşi va reveni.

Afirmaţia medicului îl determină pe magistrat să-l percheziţioneze. Găsi la el un paşaport cu numele său, graţie căruia fu condus la hotel.

Acolo fuse recunoscut şi fu ajutat să se urce în trenul de Paris.

Sosind la Paris, avea încă mintea tulbure, dar putu să spună locuinţa unde se află. Ştii cum a sosit la mine.”

*

* *

„Acum, reluă Turquoise în manuscrisul ei, după trei luni Maurevers îşi reveni cu totul în simţiri.

El îşi regăsise chiar veselia lui de mai înainte şi cu toate că mă vedea în ascuns, dominat fiind de ideea că are inamici ce aveau interes a face să dispară fiul său, totuşi el mă vedea în toate zilele.

Mergea la club, la curse, se înfiinţa la cele dintâi reprezentaţii, ce mai, trecea drept omul cei mai nepăsător şi mai fericit din lume.

Cu toate acestea, surprindeam la el momente de întristare.

Chiar i-am zis într-o zi:

— Nu cumva te mai gândeşti la acea femeie?

— Poate, îmi răspunse el cu bruscheţe şi mă părăsi.

A doua zi revenise vesel, şi încântător, şi eu nu mai vorbii nimic.

După câteva zile, veni într-o seară la mine cu obrazul tulburat, ochiul trist şi în prada unei agitaţii.

La început nu a vrut să-mi spună nimic. Era cât se poate de tandru cu copilul.

Apoi, după ce-l întrebai ce s-a întâmplat îmi zise:

— Am văzut-o.

— Pe cine? replicai tremurând.

— Pe ea.

— Adică pe Roumia?

— Da, reluă el, a trecut ca un fulger pe lângă mine într-o trăsură deschisă. Era ea… Da, ea era…

Nu putui să răspund nimic căci frica mă paralizase.

— Am dat bice calului, continuă el, încercând s-o ajung, dar am pierdut-o din vedere, în colţul străzii Royale. Unde se ducea? Nu ştiu, Parisul e mare…

— Dar, nenorocitele, strigai eu, tu voieşti să o vezi?

Această întrebare îl înspăimântă.

— Ah! nu, îmi răspunse, nu, nu, niciodată.

Petrecu trei zile la mine fără ca să mai vorbească de ea.

După aceste trei zile îmi zise:

— Acum cred că sunt de tot vindecat. Dar voieşti tu să voiajezi?

— Unde să mergem?

Aveam atâta frică să nu mai găsească pe acea femeie, încât primii cu bucurie.

— Ei bine! mâine vom fixa ziua plecării, îmi răspunse el, şi, îmbrăţişându-mă ca întotdeauna, mă părăsi pentru a se duce la club, zicându-mi:

— La revedere, pe mâine!

Dar această zi nu avea să mai vină…

În seara când intră acasă la el, găsi acea scrisoare, după care ieşi, luă o trăsură din bulevardul Mulesherbes şi se duse la Auteuil, unde i se pierdu pentru totdeauna urma.

Capitolul XLIV

Manuscrisul Turquoisei - continuare:

„Ecoul pe care l-a lacul dispariţia lui, îl ştii deja, Rocambole.

Poliţia l-a căutat în toate locurile, a pus agenţii săi cei mai îndemânateci.

Dar toate au fost inutile.

Ei bine, nimeni, în afară de mine, nu putea să spună ce a devenit marchizul de Maurevers. Eu am făcut lui Maurevers jurământul solemn că nu voi vorbi nimănui de dânsul, fiindcă se temea ca inamicii săi misterioşi care îl urmăreau să nu atenteze la viaţa fiului său.

Timp de o lună nu pierdusem toată speranţa, deşi îl ştiam cu totul dat Roumiei.

Cu toate acestea mă întrebam necontenit, Perdito o fi murit într-adevăr? îl iubeşte ea? Sau vrea să-l omoare prin beţie otrăvitoare?

Ei bine, îmi puneam aceste trei întrebări, fără însă să pot răspunde la vreuna.

Copilul mă întreba adesea de tatăl său, şi eu nu ştiam ce să-i răspund.

În fine, mult după aceasta, atunci când pierdusem orice speranţă, primesc o scrisoare din Marsilia. Recunoscând că era scrisă de marchiz, nu putui să mă stăpânesc a nu ţipa de bucurie.

Cu toate acestea nu cutezam să rup pecetea.

M-am uitat la data imprimată pe plic: 3 Aprilie pe cât timp ne găseam în 20 Iunie.

Ei bine, văzând că acea scrisoare făcuse de la Marsilia la Paris şase săptămâni am deschis-o şi iată ce am citit:

«Buna mea Jenny,

Vântul fatalităţii mă duce cu sine. Eu sunt în ghearele Roumiei. Această femeie, pe care o ador şi de care mă tem, înger sau demon, nu ştiu ce e, mi-a cuprins sufletul şi corpul.

Ca să rup legăturile ce mă leagă de dânsa este cu neputinţă. Eu mă duc cu ea… Unde? În ce ţară? Nu ştiu.

O navă ce se pregăteşte în port, ne va lua cu ea. Eu am întrebat-o când vom reveni la Paris, şi ea mi-a răspuns: După doi ani.

Ei bine, de alaltăieri de când am părăsit Parisul, te-am părăsit pe tine şi pe copil, abia acum am redevenit raţional.

Binecuvântată să fie dar această oră fiindcă îmi permite a mă gândi la dumneata, la copilul meu şi a-ţi scrie în secret.

Nimeni însă nu trebuie să ştie unde sunt şi dacă sunt viu sau mort.

Roumie aşa vorbeşte.

La Paris trebuie să se îngrijească de dispariţia mea; dar eu am luat toate măsurile ca să nu mi se dea de urmă.

Înainte însă ca justiţia să pună sigiliu la mine acasă, crezându-mă mort, caută în buzunarul hainei mele, cea albă, ce am lăsat-o alaltă-seară în apartamentul tău, şi vei găsi o cheie.

Cu aceasta, care este de la uşa din spatele castelului meu, du-te la miezul nopţii, strecoară-te ca un hoţ în hotel şi ia titlurile de rentă ale fiului meu de unde ştii că le ţin.

Grăbeşte-te dar, amica mea, fiindcă sunt în aşa o stare încât mi-e teamă că voi declara Roumiei această ascunzătoare.

Adio! Plânge-mă şi iubeşte pe fiul meu!

Gaston.»

Ei bine, Rocambole, această scrisoare a fost cea din urmă ce am primit-o de la Gaston de Maurevers şi care nu mi-a servit la altceva decât să mă asigur că el nu era mort.

Dat cum ea a fost pusă la poştă pe 3 aprilie şi a sosit la 20 iunie, adică după zece săptămâni, înţelegi bine că sigiliul fusese pus de mult.

Neavând decât trei mii de franci şi câteva bijuterii fiindcă Maurevers, neprevăzând brusca sa dispariţie, nu m-a asigurat decât cu banii ce mi-i da în fiecare lună, am fost tare strâmtorată. În aceşti doi ani am crescut şi pe copil, singurul lucru ce mi-a rămas de la scumpul meu Maurevers. Acum însă, fiindcă mizeria şi mâhnirea simt că mă doboară, mă adresez dumitale şi îţi spun.

Timp de doi ani am aşteptat pe marchiz, dar el nu a venit. Să fie el mort? Nu cred, fiindcă o voce sfântă îmi strigă: Maurevers nu a murit, trăieşte suferind un lung şi crud supliciu, şi nimeni nu poate să-l scape decât Rocambole!

Ei bine, amicul meu, dacă vei reuşi să găseşti jardiniera de stejar sculptată în care se află titlurile de rentă ale copilului, atunci acesta va fi asigurat, şi sufletul meu va fi liniştit în lumea cealaltă.

Iar pe Maurevers dacă-l vei găsi, răzbună-l!

Adio, contez pe dumneata!

Turquoise.”

*

* *

Manuscriptul se sfârşea aici.

Dar pe spaţiul alb al paginii din urmă, o altă mână, adică a lui Rocambole scrise următoarele:

„În temeiul legii, sigiliul trebuie să rămână pe mobilele marchizului Gaston de Maurevers, cum şi sechestrul până în ziua când lipsa sa va fi legalmente şi juridiceşte constatată.”

Marmouset şi Vanda, ajungând la finele acestui manuscris se priviră unul pe altul, apoi Vanda zise:

— Toate acestea nu ne spun lucruri deosebite.

— Mă iartă, răspunse Marmouset. Pentru ce?

— Pentru că îmi risipesc o îndoială.

— Care?

— Aceea că Roumia şi frumoasa grădinăreasă sunt una şi aceeaşi.

— Bun, şi pe urmă?

— Pe urmă fiindcă acum o avem pe frumoasa grădinăreasă ea va trebui să ne spună ce a făcut cu marchizul de Maurevers.

În timpul însă când Marmouset vorbea, uşa se deschise cu bruscheţe şi Milon palid tulburat strigând:

— Vă înşelaţi, vă înşelaţi, noi nu avem nimic.

— Ce vorbeşti! strigă Marmouset, tremurând.

— Pasărea a zburat iarăşi! murmură Milon cu o voce sugrumată.

Apoi, pe când Marmouset şi Vanda se priveau cu uimire, el căzu pe

un scaun plângând cu durere.

Capitolul XLV

Lectura manuscrisului semnat de Turquoise fusese lungă. Dar Marmouset se silise a-l sfârşi.

El avea mare încredere în devotamentul lui Milon şi nu bănuise un singur moment că acesta din urmă şi-a părăsit postul.

De aceea Marmouset şi cu Vanda priveau pe bătrânul colos care plângea cu un fel de dureroasă înţelegere.

— Dar ce ţi s-a întâmplat? întrebă în sfârşit Marmouset.

Milon era atât de tulburat încât explică foarte greu, cu toate acestea, Vanda şi cu Marmouset sfârşiră prin a înţelege ceea ce i se întâmplase.

Ne aducem aminte că pe când acea femeie cu părul roşu şi spaniolul vizitau acea pretinsă proprietate ce o construiau la Saint-Mande, valetul, după ce atrăsese pe Milon în cârciuma vecină, aranjase în aşa fel lucrurile încât să fie atacat de lucrători care unul câte unul intrară în cârciumă.

La un semn toţi se repeziră asupra lui Milon, care cu toată puterea lui herculeană, fusese răsturnat, cu mâinile, picioarele şi gura legate şi redus la neputinţă.

Cârciuma avea o pivniţă. În acea pivniţă fusese dus Milon, unde îl lăsară singur.

Toate eforturile făcute pentru a rupe legăturile fuseră zadarnice.

Cu toate acestea, înlăturase cu dinţii batista ce o avea la gură şi începuse să strige.

Dar nimeni nu-l auzea.

Toată ziua trecuse şi Milon spumega de furie, când oblonul de la pivniţă se ridică şi o lumină se ivi la capul scării.

Era cârciumăreasa care cobora cu un felinar în mână.

— Bătrânul meu, zise ea lui Milon, în loc să strigi, ai face bine să mă asculţi.

Milon tăcu.

Cârciumăreasa se ţinea la distanţă.

— Ţi-am pregătit o soartă rea, zise ea.

— Mizerabilo, strigă Milon.

— Cu toate acestea, dacă voieşti, pot să-ţi fiu folositoare, continuă ea.

El o privi cu atenţie şi zise:

— Mă vei dezlega? întrebă el.

— Aceasta depinde de dumneata.

— Ah!

— Ascultă bine, bunul meu om; eu sunt o femeie săracă, care-şi câştigă pâinea cum poate, şi când mi s-a propus două sute franci…

— Ţi-au dat două sute de franci pentru ca să mă ţii în pivniţa dumitale! strigă Milon.

— Da, şi să-ţi dau drumul seara. Acum, dacă voieşti să te duci, te voi dezlega. Dar nu-mi faci nimic, nu-i aşa?

— Şireato, exclamă Milon.

— Dacă ai de gând să mă baţi mă duc şi te las aici până mâine.

Milon, cu toată furia lui, nu-şi pierduse bunul simţ.

— Ei bine! zise el, dezleagă-mă, şi nu-ţi fac nimic.

— Îmi făgăduieşti.

— Îţi jur.

— Ai o figură bună şi îmi pari un om brav. Dar…

— Cum, nu mă vei dezlega?

— Îţi voi dezlega numai picioarele. N-ai trebuinţă de mâini ca să umbli.

Şi cârciumăreasa tăie frânghia ce legase picioarele lui Milon.

— Atunci el se sculă şi umblă.

Iar cârciumăreasa sui scara alergând.

Dar Milon nu avea decât o preocupare, aceea de a urmări pe femeia cu părul roşu sau cel puţin, să ştie unde s-a dus.

El intră în cârciumă şi zise bătrânei:

— Dacă nu vrei să-mi dezlegi mâinile, spune-mi dacă cunoşti pe oamenii care mi-au întins această cursă.

— Ieri nu-i cunoşteam.

— Ah!

— Azi dimineaţă a venit la mine un zidar care mi-a zis: „Mamă, vrei să câştigi două sute franci?” Am întrebat ce trebuie să fac. „Nimic. Ne vei împrumuta pivniţa şi ne vei lăsa să facem ce vom voi”.

— Dar, zise Milon, oamenii pe care eu i-am dus în trăsură nu sunt stăpânii dumitale?

— Nu. Eu nu-i cunosc mai mult ca dumneata.

— Dar lucrătorii?

— Ei au lucrat astăzi pentru prima oară, înaintea lor au fost alţii.

— Dar a cui e casa unde lucrează?

— A unui nobil bătrân din foburgul Saint-Germain.

— Îi ştii numele?

— Ducele de Valseruge.

Aceasta a fost tot ceea ce Milon putu să afle.

— Mamă, zise Milon, am treizeci de franci în buzunar, sunt ai dumitale dacă îmi dezlegi mâinile.

Pentru că el se liniştise, cârciumăreasa avu încredere şi, dezlegându-i mâinile, îi zise:

— Păstrează-ţi banii, căci eu mă căiesc că am luat două sute de franci pentru necazul dumitale.

Milon abia o auzi, căci ieşi din cârciumă şi plecă spre Paris.

La barieră găsi o birjă, promise un bacşiş gras dacă îl va duce iute şi ajunse în mai puţin de trei sferturi de oră la Champs-Élysées.

Nici o lumânare nu ardea la ferestrele micului hotel.

El sună şi o femeie veni să deschidă.

— Ce voieşti? întrebă ea.

— Voiesc să vorbesc stăpânei casei.

— Eu sunt, răspunse femeia.

— Dumneata?

— Ah! iartă-mă, zise ea, dumneata întrebi poate de spaniolul şi femeia lui cărora le-am închiriat hotelul mobilat. Ei au plecat, astă-seară cu trenul de patru în Belgia.

Milon ieşi afară şi după câteva minute ajunse în starea de disperare în care l-am văzut.

— Oh! Rocambole nu s-a întors, murmură Vanda.

— Ah! dacă ar fi aici, stăpânul căruia nu-i rezistă nimic!

Pe când ei vorbeau astfel, Marmouset fuse întrerupt de sunetul clopoţelului.

Şi amândoi tresăriră, având un presentiment.

Capitolul XLVI

Emoţia care îi apucase pe Vanda şi Marmouset, îl cuprinsese şi pe Milon. Istoria presentimentului rămâne neexplicată.

Câteşitrei se priviră şi un nume rătăci pe buzele lor:

— Rocambole.

Erau doi ani de când plecase şi de când nu aveau nici o veste de la el.

Dar el oare revenea acuma?

Marmouset fuse cel dintâi care-şi dominase emoţia. Cu toate acestea sări la uşă, unde se găsi faţă în faţă cu un vizitator.

Nu era Rocambole, ci o fiinţă bizară, care ţinea o scrisoare în mână.

Acesta, cu toate că era îmbrăcat europeneşte, părea indian. Obrazul său arămiu, părul negru bătând în albastru şi dinţii albi, ce mai, tipul pur al rasei hinduse.

El se înclină aproape până la pământ în faţa lut Marmouset, apoi ridică amândouă mâinile deasupra capului şi, în sfârşit, oferi scrisoarea.

Marmouset, luând-o scoase un ţipăt.

La acel ţipăt Vanda şi Milon alergară.

Marmouset se clătina pe picioare şi ţinea scrisoarea pe care nu cuteza să o deschidă.

Aceasta scrisoare purta ca adresă aceste cuvinte:

„Vandei şi lui Marmouset.

Cales Marignan, Paris”

Toţi recunoscură slova lui Rocambole şi Vanda, deschizând plicul citi:

„Amicii mei,

Trebuie să fi luat cunoştinţă de manuscrisul celei ce răspunde la numele de Turquoise.

Ştiţi acum cine e acea femeie ce se numeşte „Frumoasa Grădinăreasă”.

Ştiţi şi de ce trebuie regăsit domnul de Maurevers; Lucraţi.

Marmouset şi tu Vanda sunteţi demni de mine.

La lucru, dar.

Stăpânul veghează asupra voastră.

Rocambole.”

Scrisoarea nu era datată.

De unde venea: din Paris, sau din fundul Indiei?

Vanda privi pe indian.

Indianul avea un obraz nepăsător.

— Dar, strigă ea, Rocambole e la Paris?

Indianul nu răspunse.

Marmouset îi luă braţul şi-i zise cu o voce mişcată:

— În numele cerului! spune unde e Stăpânul.

Indianul ridică ochii şi dădu din umeri, ceea ce însemna:

— Nu ştiu ce ziceţi.

— Înţelegi tu englezeşte? întrebă Marmouset.

Chipul indianului se lumină.

Şi Marmouset îi zise în limba engleză:

— Unde e Rocambole?

Indianul repetă pantomima. De astă dată prin aceasta el voia să zică că nu ştie sau că şi dacă ştia, nu putea să spună.

— Dar ce, eşti mut? strigă Marmouset.

Indianul căscă gura, şi, Vanda, Marmouset şi cu Milon se trasară înapoi cu groază. Acest om avea limba tăiată.

— Cine le-a adus în această stare? întrebă Marmouset. Englezii?

Indianul dădu din cap.

— Atunci tâlharii?

— Da, făcu el din cap.

Apoi, printr-o nouă pantomimă, îi făcu să înţeleagă că vruseseră să-l sugrume, dar a fost scăpat printr-o minune.

— Cine te-a scăpat? întrebară ei.

Indianul puse degetul pe plicul scrisorii, cu aceasta vroia să zică: „Rocambole.”

— Şi nu voieşti să-mi spui unde e stăpânul? strigă Marmouset.

— Nu, zise el dând din cap, făcându-şi, totodată, un semn religios pe gură.

— Să respectăm voinţa stăpânului, murmură Milon.

— Oh! zise Vanda cu disperare, el e poate aproape de noi şi nu-l putem vedea.

Indianul salută şi ieşi.

— Să văd unde merge, zise Vanda, şi ieşi în grabă pentru a-l urmări.

Indianul abia ieşi pe poartă că şi dispăru.

Atunci Marmouset, care-o urmase pe Vanda, îi zise:

— Milon are dreptate. Dacă stăpânul ne dă ordine prin scris, e că nu poate, sau nu voieşte să ne vadă. Să ne supunem dorinţei lui şi să începem lucrarea, căci trebuie să risipim întunericul care învăluie misterioasa dispariţie a lui Maurevers.

— La lucru, răspunseră într-un glas Vanda şi Milon.

*
* *

Să lăsăm de o parte soarta lui Maurevers, pe care o vom istorisi lăsând în urmă un spaţiu de doi ani, şi să ne întoarcem la acea noapte fatală în care domnul de Maurevers, ieşind de la clubul de Asperges, întră la el, găsi o scrisoare la portar, o citi şi ieşi din castel pentru a nu mai apărea.

Capitolul XLVII

Marchizul de Maurevers a stat la club mai târziu ca de obicei şi ca niciodată, jucase cărţi şi câştigase.

Portofelul său conţinea vreo douăzeci mii franci, iar punga, treizeci ludovici de aur.

Vicontele de Montgeron, văzându-l ca iese, îi zise râzând:

— Pentru că ne-ai jefuit, să avem măcar speranţa că ne vom relua banii. Aşadar, mâine seară să te întorci. Te voi păzi ca să nu te asasineze cineva în drum…

— Cum vei voi, răspunse marchizul, care era vesel, în acea seară, şi părea că amintirea ţigăncii Roumia se ştersese cu totul.

Apoi ajungând la poarta hotelului său cei doi se despărţiră zicându-şi: „Pe mâine!”

Domnul de Montgeron, se duse, iar marchizul sună.

Portarul deschise uşa şi zise marchizului:

— Iată o scrisoare pentru domnul.

Maurevers, luând scrisoarea, tresări. Ea purta timbre londoneze şi era tot ca cea pe care o primise cu câteva zile mai înainte.

O deschise tremurând şi se grăbi să vadă semnătura:

Roumia.

Atunci, clătinându-se pe picioare şi pălind, citi:

„Iubitul meu,

Mâine seară, la miezul nopţii, se împlinesc doi ani de când a murit Perdito.

Sunt liberă deci şi pot să te iubesc.

Dacă mai am loc în inima ta, pleacă de acasă fără să spui unde te duci.

Vei merge la Medeleine, unde vei găsi o trăsură de piaţă cu doi cai, unul negru, iar celălalt alb, cu numărul 1763.

Te vei sui în acea trăsură, şi vei zice vizitiului:

— La Chaillot.

După câteva minute vei fi în braţele mele.

Te iubesc In nebunie.

Roumia."

Pe când marchizul citea, portarul se reculcase şi nu fusese martor la emoţiunile tânărului său stăpân.

Cu toate acestea marchizul se îndoi; căci pentru un moment îi venise imaginea Turquoisei şi a fiului său care se lupta cu energie contra imaginii acelei femei fermecătoare.

Marchizul zise portarului:

— Mă duc şi nu vin decât mâine.

Când poarta se închise după el, marchizul avu o ezitare, îi veni chiar ideea de a se întoarce, clar frumosul chip al Roumiei îl atrăgea ca un magnet. O singură birjă staţiona în piaţa Madeleine.

Avea înhămaţi doi cai, unul negru şi altul alb.

Maurevers puse mâna pe portiţa trăsurii şi întrebă pe vizitiu.

— Eşti slobod?

— Aceasta depinde, răspunse vizitiul. Caii mei sunt osteniţi.

— Chiar dacă mergi la Chaillot?

— Poftim, suie-te!

Maurevers îşi zise:

„Aceasta e birjarul care mă aşteaptă".

Şi el se aşeză în trăsură care plecă în mare trap.

Abia atunci, marchizul, băgă de seamă un lucru bizar. Geamurile birjei erau mate, astfel că îi era cu neputinţă să vadă afară.

El voi să lase unul dintre geamuri, dar nu putu.

Maurevers era prizonier în birjă, şi aceasta putea să-l ducă oriunde, fără ca să ştie drumul ce urma.

— Încă un mister legat de această femeie, îşi zise el, hotărându-se a răbda.

Birja merse mult timp, apoi deodată lumina confuză răzbătea prin geamurile stinse şi Maurevers rămase în întuneric.

În acel timp Maurevers înţelese că trecea pe sub o boltă. Trăsura se opri.

Atunci portiţa trăsurii fu deschisă şi o voce zise:

— Poţi să te dai jos!

Maurevers se execută şi aruncând o privire în jur văzu o grădină plantată cu nişte copaci mari ocrotită de un zid foarte înalt.

La extremitatea acelei grădini, un pavilion era iluminat ca pentru o sărbătoare.

Lângă trăsură o femeie, care nu era Roumia, deoarece era aşa de mică încât ai fi crezul-o pitică şi avea obrazul acoperit cu o mască, şi sta nemişcată.

Ea se apropie de marchiz şi îi zise:

— Urmează-mă, domnule marchiz.

Marchizul tresări, căci vocea era a Roumiei.

Cu toate acestea el avea în faţă o creatură schiloadă.

Capitolul XLVIII

Când pitica atinse peronul, uşa de la intrare se deschise de la sine. Când marchizul se găsi pe pragul vestibulului, care era foarte mare şi încărcat cu flori rare şi copăcei, zări în fund o scară de marmură.

— Vino, îi zise pitica cu vocea aceea armonioasă şi dulce, care, datorită asemănării cu vocea Roumiei, îl făcu pe marchizul de Maurevers să tresară.

Urcă scara şi când ajunse la etajul întâi pitica deschise o uşă şi îi zise:

— Intră! Doamna va veni îndată.

Apoi dispăru.

Marchizul, rămânând singur, se văzu într-un budoar care semăna atât de mult cu acela al ţigăncii din Londra încât s-ar fi crezut că prin vreo baghetă magică fusese transportată de la Londra la Paris.

Parfumul, care altădată îl îmbătase pe Maurevers, începu din nou să se simtă, să-i intre prin pori şi apoi când beţia i se urcă la cap apăru Roumia.

Niciodată ţiganca nu i se păruse mai frumoasă.

Rochia ei de catifea verde închis îi punea în evidenţă albeaţa obrazului şi părul ei cel roşu, cădea în bucle pe obraz. De asemenea făcea să-i strălucească ochii cei albaştri închis şi umerii albi şi rotunzi, iar buzele rumene nu fuseseră niciodată mai aprinse.

Ea veni drept Ia Maurevers şi, întinzându-i mâna îi zise:

— În fine, iată-te!

Apoi îl trase spre o canapea:

— Ah! scumpul meu, numai mâine la această oră, voi putea să te iubesc.

— Mâine! strigă el căzând în genunchi. Şi pentru ce mâine şi nu astăzi?

— Pentru că mâine se împlinesc doi ani de la moartea lui Perdito.

— Eu credeam că astăzi, murmură marchizul, contemplând-o cu

nesaţ.

— Nu, mâine! Uite şi scrisoarea mea.

— Dar această scrisoare poartă timbrul Londrei.

— Aşa este.

— Ei bine, ea a trebuit să fie scrisă cel puţin ieri.

— Am scris-o în momentul plecării mele şi am aruncat-o la poştă.

— Se poate, dar într-însa îmi zici că mâine.

— Da, dar eu nu am calculat ziua în care am scris-o, ci pe aceea în care o vei primi.

— Mâine! mâine!… murmură Maurevers, sărutându-i mâinile. Până mâine este un secol!

Roumia se desfăcu din braţele sale şi strigă:

— Oh! mi-e frică…

— Dar de ce ţi-e frică? o întrebă marchizul cu patimă.

— Nu pot să-ţi spun… nu… şi nu vei şti niciodată…

— Roumia! strigă el.

— Mi se pare că el este încă aici… că răsuflarea lui mă arde… şi că privirea sa mă apasă…

— Cine?

— Perdito.

— Dar nu mi-ai spus tu că el e mort? murmură marchizul cu spaimă.

— Da, aşa ţi-am spus, şi că sunt doi ani de atunci.

— Morţii nu revin.

— Creştinii aşa cred, răspunse ţiganca. Dar eu ştiu bine că gelozia are darul de a-i face pe oameni să iasă din morminte.

— Dar Perdito nu este în mormânt.

— De unde ştii?

— Nu a fost el spânzurat?

— Spânzurat!

— Ei bine, corpul său a fost dat pradă corbilor.

— Oh! strigă Roumia, cu îndoială şi spaimă, eu îl simt… el este aici. Răsuflarea lui mă apasă.

— Morţii nu au răsuflare.

— Ochii lui mă ameninţă.

— Morţii nu au ochi.

— Eu aud bătăile precipitate ale inimii lui.

— Dar, iubita mea; eşti nebună. Inimile morţilor nu mai bat…

Apoi, marchizul beat de amor, luă pe Roumia în braţe şi o strânse cu pasiune. Roumia scoase un ţipăt.

Atunci candelabrele păliră şi un râs batjocoritor şi sinistru se auzi.

De unde venea el? Parcă din toate părţile.

În fine, acel râs, care reamintea pe cel al lui Mephisto, părea că e prezent în toată camera. Un râs de ventriloc; şi cu cât răsuna mai

ascuţit, mai ameninţător şi mai batjocoritor, cu atât lumânările păleau mai mult.

Nu ştiu însă, dacă marchizul îl mai auzea dar furios, turbat de amor, strângea pe Roumia la pieptul său.

Roumia scoase un nou ţipăt.

Atunci lumânările se stinseră şi râsul încetă. Din mijlocul camerei se ridică un fel de flacără roşietică, care deveni violetă şi în fine albă.

Apoi din mijlocul flăcării apăru ca un demon trimis de infern, fantoma lui Perdito, strigând către Roumia cu o voce îngrozitoare:

— Bagă de seamă! Bagă de seamă!

Capitolul XLIX

Domnul de Maurevers, era brav şi nu era deloc superstiţios.

Cu toate astea el simţi că i se zbârleşte părul şi avu un moment de frică.

Ţiganca se smulse din braţele lui, scoţând un ţipăt grozav.

— Bagă de seamă! repetă spectrul.

Apoi flacăra din albă deveni violetă; după aceea roşie, pe urmă neagră, şi schimbându-se într-un fum, dispăru cu totul.

Atunci sala se găsi din nou în întuneric.

— Roumia… unde eşti? strigă domnul de Maurevers.

Roumia nu răspunse.

El vroia să se scoale şi să umble dar nu putea.

Flacăra deveni fum din care ieşea un miros de pucioasă care îi apăsă pieptul.

Marchizul mai făcu un pas şi căzu.

Cât timp dură leşinul?

Fără îndoială, mai multe ore, căci atunci când îşi veni în simţire, mirosul de pucioasă dispăruse şi cea dintâi lumină a dimineţii pătrundea în camera sa.

Se sculă clătinându-se încă, cu capul greu, dar cu toate acestea stăpân pe mintea sa.

Apoi deschise fereastra şi se aplecă în afară expunându-şi fruntea arzătoare la aerul rece al dimineţii.

Fereastra dădea în grădină, dar zidul era atât de înalt, încât nu putu să vadă peste el şi astfel nu ştia unde se află.

Atunci îşi reaminti apariţia nocturnă.

Fantoma ce o văzuse înconjurată de flăcări, era fantoma lui Perdito.

El nu se putea îndoi că Perdito era mort, ştiind că fusese spânzurat în compania lui José Minos, dar Dumnezeu permisese săvârşirea unui miracol lăsând pe acest mort, să iasă din mormânt pentru a reproşa infidelitatea Roumiei.

Sunt momente în care mintea omenească se simte foarte tare zdruncinată şi nu mai ştie dacă viaţa reală a devenit un vis sau dacă

visul e viaţă reală.

Domnul de Maurevers se întreba dacă dormea sau era treaz.

Cu toate acestea el cunoştea foarte bine acea cameră. Îşi reamintea prea bine că acolo Roumia îi apăruse din nou şi că o ţinuse în braţele sale.

— Roumia? repetă el. Roumia, unde eşti?

De astă dată se deschise o uşă şi Roumia intră. Maurevers scoase un strigăt de bucurie. Ţiganca era palidă şi cu ochii pierduţi. Se vedea că a plâns.

— Ah! amice, îi zise ea, venind către el şi întinzându-i mâna, cred că devin nebună.

— Dar toate acestea sunt adevărate? întrebă domnul de Maurevers. Cum, eu nu am visat?

— Nu am visat nici unul, nici altul, amicul meu, ci a fost adevărul adevărat. Perdito a apărut. Trebuie să ne despărţim.

— Niciodată, răspunse marchizul, căruia Roumia îi păru mai frumoasă ca niciodată.

El se aşeză în genunchi şi îi zise:

— Te iubesc!

— Şi eu, răspunse cu o voce mişcată.

— Atunci ce ne pasă de umbra lui Perdito?

— Dumneata nu te temi de moarte?

— Te iubesc şi nu mă tem de nimic.

— Oh! reluă ea cu emoţia crescută, am nişte rele presimţiri.

— Dar de ce te temi?

Ea rămase un moment gânditoare, apoi, privind pe Maurevers, îi zise:

— Îmi aduc aminte că bătrânii tribului meu pretindeau că morţii obţineau câteodată voie să iasă din mormânt, dar nu puteau să se arate decât într-un loc anume.

— Ei bine?

— Ei bine, Perdito ni s-a arătat aici; dar dacă fugim de aici, poate că nu va putea să ne urmărească.

— Atunci să fugim.

— Dar unde vom merge?

— Unde vei voi.

Ea reflectă un moment.

— Ascultă, zise ea, ştiu o ţară mângâiată de soare, scăldată de o mare de azur şi în care cântecul de amor este etern.

— Neapole?

— Da.

— Ei bine, să plecăm la Neapole.

— Când?

— Pe dată strigă marchizul.

Dar ea nu fu de acord şi îi zise cu un surâs trist.

— Nu… nu pe dată, amicul meu.

— Pentru ce?

— Umbra lui Perdito ne-a ameninţat, zise ea, şi poate că mă duc la moarte iubindu-te. Dar dacă îmi risc viaţa trebuie să fii al meu cu totul.

— Ah! poţi să te mai îndoieşti?

— Voiesc să părăseşti Parisul fără să laşi vreo urmă. Nimeni să nu ştie unde eşti… şi amicii dumitale să nu bănuiască ce ai devenit.

— Fie şi aşa, răspunse el.

— Trebuie să părăseşti Parisul, fără să fii văzut.

— Mă supun, răspunse el.

Apoi ea depuse o sărutare pe fruntea lui adăugând:

— Vom pleca diseară, după ce voi lua toate măsurile de prevedere…

*
* *

În sfârşit, seara aceiaşi birjă cu ferestrele mate sosea la gara din Lion.

Roumia stătea la dreapta lui Maurevers.

Acesta din urmă pe când trăsura se oprise, voia să se dea jos.

— Nu poţi să te dai jos, îi zise Roumia, ci trebuie să şezi aici.

— Dar, răspunse el râzând, noi nu putem merge la Neapole în trăsură.

— Ba tocmai aşa!

În sfârşit, plecară şi după şaisprezece ore, domnul de Maurevers ajunse la Marsilia, unde coborî. Nu intră într-un hotel ci într-o mică vilă situată la marginea mării.

Nimeni nu-l văzuse în timpul drumului.

Roumia îi zise:

— Nava care ne va conduce la Neapole este în port. Ne îmbarcăm mâine.

Capitolul L

Oamenii pe care fatalitatea îi târăşte către un scop necunoscut şi care, ameţiţi se lasă în voia valului, au câteodată, un moment de luciditate.

De patruzeci şi opt de zile, de când domnul de Maurevers trăia în compania ţigăncii uitase pe Turquoise şi chiar pe fiul său.

În timpul zilei ce o petrecu în acel oraş situat la marginea mării, avu o oră când rămase singur, merse să viziteze nava pe care trebuia să se suie a doua zi şi să se asigure dacă toate erau gata de plecare.

Atunci domnul de Maurevers pronunţă un nume:

— Copilul meu!

Dar ca să fugă din braţele Roumiei nu cugetă deloc.

Îşi reaminti că Turquoise veghea asupra copilului şi că trebuia cu orice preţ să ia titlul de rentă, care i-l destinase şi care se găsea in jardiniere.

În acea oră, dar, el scrisese acea scrisoare pe care Turquoise o primise după o lună şi care prin urmare sosea prea târziu.

Scrisoarea trebuia să o pună la poştă.

Dar cum? Şi unde?

Marchizul deschise una din ferestrele vilei care da spre Prado.

Tocmai în acel moment trecea o trăsură. Când ajunse sub fereastră domnul de Maurevers chemă vizitiul. Acesta avea o înfăţişare de om cinstit şi sincer.

— Amice, îi zise marchizul, te duci la Marsilia?

— Da, domnule.

— Fie-vei atât de bun să pui această scrisoare la poştă?

— Cu plăcere, domnule, răspunse vizitiul cu politeţe.

Maurevers aruncă scrisoarea, împreună cu o monedă de douăzeci de franci.

După un sfert de oră Roumia reveni şi nebunia amorului pentru ea îl apucă iarăşi pe marchiz.

Ziua trecu şi veni seara.

— Vom merge să dormim pe navă, zise ea.

— Cum vei voi, răspunse el, voinţa ta e şi a mea şi dorinţele tale sunt pentru mine ordine..

Ei aşteptară încă o oră.

Noaptea venise, şi Roumia aplecată pe una dintre ferestre care dădea spre mare, zise lui Maurevers:

— Vezi tu acea lumină, roşie?

— Da.

— E felinarul pupei de la bricul nostru. El a părăsit portul şi se retrage la o jumătate leghe de mal.

În acel timp, se auzi un şuierat pe mare. Roumia atunci luă de la centura ei un fluier de argint cu care răspunse.

— Vino, zise ea, lui Maurevers, barca bricului e pe mare.

Marchizul se arătă mirat.

— Dar, întrebă el, aşa vom părăsi noi această casă?

— Fără îndoială.

— A cui e casa aceasta?

— A mea.

— Ah!

— Şi nu o păzeşte nimeni?

Roumia râse:

— Scumpul meu iubit, nu mi-ai promis tu a respecta toate misterele ce mă învăluie?

— Oh! da, zise el.

— Atunci vino şi nu mai întreba.

Marchizul luă o manta şi ieşiră amândoi din vilă.

Roumia trase uşa după ea.

Vila era situată la o sută de paşi de mare.

Când se apropiară, marchizul văzu un punct negru pe nisip.

Era barca, în care se aflau doi oameni.

Acei oameni, cărora Maurevers nu le putu vedea bine obrazul, căci era prea întuneric, salutară pe Roumia cu mare respect.

Roumia le vorbi într-o limbă necunoscută.

Apoi se suiră în barcă, Maurevers se aşeză lângă ea şi cei doi oameni îndreptară barca spre felinarul roşu al bricului. În mai puţin de o oră, ajunseră la navă.

Roumia puse cea dintâi piciorul pe scară şi se sui cu uşurinţă.

Sus în capul scării se afla un om.

Era un bătrân al cărui obraz dispărea eu totul sub o barbă stufoasă şi albă ca zăpada.

Razele felinarului cădeau pe obrazul lui şi Maurevers putu să-l vadă bine.

— Unde l-am văzut? se întrebă el.

Împrejurul său se grupă o jumătate de duzină de mateloţi care-l priveau pe Maurevers cu curiozitate.

Erau toţi negri, cu părul şi ochii negri şi cu buzele roşii. Era un echipaj compus din vreo 6 ţigani.

Toţi se închinară în faţa Roumiei ca înaintea unui şef suprem.

Roumia luă pe Maurevers de mână şi-l conduse în interiorul navei.

— Iată cabina noastră, zise ea, deschizând o uşă.

Maurevers se găsi în pragul unei minunate cuşete îmbrăcată în stofe orientale, strălucind de lumină, parfumată cu acel miros pătrunzător şi misterios pe care-l inspirase deja la Londra.

În mijlocul acelei cabine era o masă de un lux asiatic, şi pe care se vedea un vin galben ca chihlimbarul care strălucea în carafele de cristal.

— Să cinăm, zise Roumia, închizând uşa cabinei.

După o oră, Maurevers, beat de amor şi cu capul îngreunat se culcă la picioarele Roumiei.

Atunci Roumia bătu de trei ori şi la acel zgomot omul cu barbă albă intră, cu un surâs infernal pe buze.

Capitolul LI

Omul cu barbă albă se aşeză lângă Roumia pe divan şi ea zise:

— Putem să vorbim, nu se va deştepta prea curând.

— Ştiu, răspunse el râzând. Dar nu ne va auzi el ca la Londra?

— Nu, fiindcă narcoticul nu este acelaşi. Papa, zise atunci Roumia, ridicând asupra bătrânului o privire ironic afectuoasă, este o plăcere să fiu sub ordinele dumitale!

— Adevărat, mititico?

— Dumneata, nu eşti un om, eşti un demon.

— Mă răzbun, murmură bătrânul.

— Ei bine, zise Roumia privindu-l fix, aceasta tocmai mă face să nu mă încred în dumneata.

— Pentru ce?

— Dacă mă vei asculta, vei afla.

— Vorbeşte.

— Dumneata ai iubit pe nevasta dumitale?

Un nor trecu pe fruntea bătrânului. Apoi răspunse:

— Oh! da, am iubit-o!

— Femeia dumitale a făcut o greşeală şi din acea greşeală s-a născut Perdito.

— Bun!

— Ei bine! mie îmi pare că dumneata ar trebui să urăşti pe Perdito, iar nu pe marchizul de Maurevers.

— În aparenţă, da; în realitate, nu.

— Explică-mi dar, papa, zise atunci ţiganca cu o politeţă batjocoritoare.

— Este foarte simplu. Eu am omorât pe Maurevers, care era nu numai tatăl marchizului, ci şi al lui Perdito; dar fiindcă cu acest amor, ura mea nu s-a stins şi apoi eu nu urăsc un om, ci rasa rivalului meu, voiesc deci ca răzbunarea mea să lovească acest blestemat nume care a adus dezonoarea în casa mea.

— Bineînţeles, murmură Roumia, dar acesta nu este un motiv ca să nu-l urăşti pe Perdito.

Apoi ea îşi ţinti privirea asupra ducelui, fiindcă acest bătrân nu era altul decât ducele de Fenestrange, o privire limpede şi rece.

Dar ducele, netulburându-se, răspunse:

— Cât de discretă eşti tu?

— Frumoasă întrebare!

— Atunci să-ţi fac o confidenţă.

— Să vedem, ascult.

— Întâi îl uram pe Perdito, ca şi pe Maurevers, şi dacă în cele dintâi zile n-am sugrumat în braţele mele pe copilul adulterului, a fost că îmi pregăteam o răzbunare mai atroce. Acea răzbunare era că voiam să-l încredinţez lui José Minos. Printr-însul să-l fac să se tortureze cu cruzime, adică dacă va avea instincte oneste va suferi mult văzându-se între bandiţi şi apoi, după toate suferinţele, va sfârşi pe eşafod.

José Minos însă într-o zi îmi anunţă întâlnirea, din întâmplare, între marchiza de Maurevers, fiul său şi tânărul bandit şi ura instinctivă a acestuia din urmă contra aceluia pe care-l recunoştea ca fiind fratele său.

Atunci o altă combinaţie îmi veni în minte: mă gândii să pui pe aceşti doi oameni, în prezenţa altuia, să se sugrume unul pe altul. Am combinat bine, nu este aşa?

— Minunat! murmură Roumia.

— Dar tu, mititica mea, ai stricat toate!

— Eu?

— Fără îndoială, fiindcă tu şi Perdito vă potriviţi atât de bine la caracter, încât ar fi o pagubă să vă despart; aşadar, am renunţat la a mai urî pe Perdito.

— Adevărat?

— Foarte adevărat: şi toată ura mea se îndreaptă acum asupra lui Maurevers. Deci trebuie să înţelegi că mie nu-mi trebuie o moarte vulgară, ci o moarte încetinită, îngrozitoare, înspăimântătoare. O agonie cu dureri fără număr şi în fine o moarte fără sfârşit şi pe care, scumpul meu demon, numai tu vei şti să i-o dai…

— Papa, strigă alunei Roumia, dumneata eşti cel mai adorabil scelerat pe care l-am văzut în viaţa mea.

Ducele surâse, apoi, ca un părinte, puse mâna sa zbârcită pe obrajii fragezi ai ţigăncii şi îi zise:

— Şi tu eşti cea mai încântătoare drăcoaică ce am putut visa să am, aşa că dacă eram mai tânăr, te-aş fi iubit.

— Adevărat?

— Te-aş fi iubit ca un nebun.

— O! papa, afacerea aceasta este a lui Maurevers, şi nu a dumitale. Dar, vom reîncepe de astă-seară?

— Fără îndoială, însă nu înainte de a fi în mijlocul mării. Am dat ordin căpitanului să ridice ancora.

Apoi ducele îşi privi ceasornicul şi adăugă:

— Acum este miezul nopţii.

— Când se va deştepta Maurevers?

— Peste două ore, spre ziuă.

— Foarte bine.

În acel moment, o bătaie discretă se auzi la uşa cabinei, şi Roumia zise:

— Este Perdito.

— Ei bine, să intre, răspunse ducele.

Atunci, uşa se deschise, şi pretinsul mort intră… Exbanditul semăna mai mult ca altădată cu marchizul de Maurevers, fiindcă afară de talie, obraz şi expresia ochilor, ce erau întocmai cu ale lui Maurevers, pielea sa, odinioară înnegrită, se albise sub acţiunea celei engleze.

— Îmi e foame, zise el intrând, şi aruncând o privire de ură asupra marchizului adormit.

— Ei bine! cinează, îi răspunse Roumia.

— Pe tine te urăsc, îi zise el, privind-o cu încruntare.

— Pentru ce, scumpul meu? întrebă tigroaica.

— Fiindcă buzele acelui om le-au veştejit pe ale tale.

— Imbecilule! murmură ea, nu te iubesc oare pe tine?

Perdito, fără a mai răspunde, bău un pahar de vin. Apoi, luând un cuţit de pe masă semnificativ şi privind pe Roumia, pe duce şi pe marchizul de Maurevers adormit zise:

— Am o tentaţie.

— Care? întrebă cu răceală bătrânul.

— Aceea de a vă omorî pe câteşitrei.

Roumia tresări.

Ducele, rămânând nepăsător, îi zise:

— Dacă Maurevers va muri dormind, răzbunarea va fi uşoară.

— Fie, îmi voi potoli ura.

— Iar dacă o vei omorî pe Roumia, pe care o iubeşti, te va apuca disperarea.

— Se poate.

— Iar dacă mă vei omorî pe mine, nu vei mai avea moştenirea.

Cuvântul din urmă, îl făcu pe bandit să arunce cuţitul şi să murmure:

— Ai dreptate.

În acel moment, obiectele de pe masă se mişcară şi cei trei comeseni simţiră o uşoară zguduire.

Era din cauza vasului care ridica ancora, şi pornea spre largul mării.

Capitolul LII

Domnul de Maurevers dormi două ore, apoi se sculă foarte natural. Roumia era lângă el. Cabina era luminată printr-o lampă cu globul mat.

Perdito şi cu ducele dispăruseră.

Roumia îşi regăsise surâsul său încântător şi privirea voluptoasă.

— Am dormit? întrebă el.

— Da, amicul meu, răspunse ea. Ai băut prea mult vin de Spania, care are multă influenţă asupra creierului unui francez.

— Oh! făcu el cu un ton de reproş pe care şi-l adresa lui însuşi. Şi dumneata ai fost aici?…

— Da, iubitul meu.

El simţi mişcarea navei.

— Suntem pe drum? întrebă el.

— Da.

— Mergem la Neapole.

— Unde vei voi, iubitul meu, răspunse ea îmbrăţişându-l. Vei ordona tu, scumpul meu.

— Nu sunt eu sclavul tău, Roumia?

— Ei bine! zise ea, dacă voieşti să indic drumul, ascultă-mă.

— Vorbeşte.

— Aş voi să văd Orientul, acea patrie a părinţilor mei, să vizitez Egiptul, Turcia, Smyrna şi Constantinopol, să trec Persia şi să intru în regiunea Gangelui. Acum spune-mi tu voieşti?

— Voiesc ce voieşti şi tu, răspunse el ameţit de amor, apoi o trase spre el.

Dar în momentul în care buzele lui erau gata să atingă obrazul ţigăncii, globul de la lampă se sparse şi lumina se stinse. Tot atunci, cabina se deschise ca un decor de teatru care se retrase în culise şi lăsă să se vadă un alt decor mai mare.

Roumia scoase un ţipăt.

Maurevers uimit, văzu tot interiorul navei, ale cărei extremităţi se luminară pe când cabina rămăsese în întuneric.

La capătul opus al navei era un felinar atârnat.

La lumina acelui felinar, marchizul văzu din nou straniul fenomen pe care-l mai observase la Paris.

Adică ieşi o flacără din interiorul navei, că şi cum se aprinsese iarba de puşcă. În mijlocul acelei flăcări apăru fantoma lui Perdito, sinistră şi ameninţătoare.

Roumia scotea nişte ţipete îngrozitoare.

Maurevers, pierdut, voi să o ia în braţe, dar ea fugi de parcă ar fi fost atrasă printr-o forţă irezistibilă spre acea flacără albastră care-l învăluia pe Perdito.

Ai fi zis că e un fluture pe care, fatalmente, îl atrage flacăra unei lumânări.

Atunci se petrecu un alt fenomen, şi mai straniu.

Cu cât Roumia se depărta de el, cu atât marchizul o vedea micşorându-se.

Talia ei se scurtă puţin câte puţin, şi Roumia devenise o pitică diformă, întocmai ca aceea ce-l condusese la Paris în interiorul pavilionului.

Tot atunci, vocea lui Perdito răsună în mijlocul flăcărilor:

— Iată răzbunarea mea, Roumia.

Apoi flacăra se schimbă în fum, Perdito dispăru, felinarul se stinse. Marchizul de Maurevers, care se repezise spre Roumia, strânse în întuneric în braţe un corp diform şi plin de cocoaşe.

Atunci mirosul de pucioasă îi luă răsuflarea şi el căzu fără cunoştinţă în braţele Roumiei, care se schimbase în monstru hidos.

*

* *

Spre ziuă nava înainta pe marea liniştită şi albastră ca cerul.

Domnul de Maurevers cu capul greu se sui pe punte.

Evenimentele nopţii îl urmăreau, şi el nu ştia dacă visase sau nu.

Dar se convinse că visase doar când văzu pe Roumia pe punte.

Roumia îşi regăsise talia ei cea zveltă, frumosul obraz şi dulcele surâs.

— Oh! somnorosule, îi zise ea venind către el.

El o privi cu mirare.

— Cum, nu e adevărat? întrebă el.

— Ce?

— Nu ai fost pitică?….

— Eu pitică, când eu din contră sunt o femeie înaltă.

— Cu toate acestea… astă noapte…

— Ce a fost astă noapte?

— Perdito te schimbase într-o fiinţă diformă.

— Perdito? întrebă ea pălind.

— Da, Perdito, nu ne-a apărut, el, ca la Paris, în mijlocul unei flăcări?

— Eu nu am văzut nimic.

— Nu ai văzut fantoma lui Perdito?

— Nu.

— Este bizar.

— Tot ce am văzut, zise Roumia, a fost că ai adormit după cină.

— Da, ştiu, dar m-am deşteptat la miezul nopţii.

— Fără ca eu să ştiu.

— Cum dumneata nu mi-ai vorbit?… nu mi-ai zis că vinul de Spania?…

— Amicul meu, eu nu ţi-am spus nimic; dumneata dormeai atât de greu, încât am chemat doi mateloţi pentru a mă ajuta ca să te aşez în pat.

Roumia vorbea cu astfel de accent de sinceritate încât marchizul rămase convins că visase. Ziua trecuse şi venise seara.

Roumia şi marchizul cinară iarăşi singuri şi când marchizul bău un pahar de vin căzu cu bruscheţe pe canapea ca un trăsnit.

Din nou marchizul cădea pradă unui somn de plumb; dar, lucru straniu, acel somn, nu semăna cu acel din ajun. Narcoticul, paralizându-i corpul îi lăsă spiritul deştept.

El auzi atunci un pas răsunând pe punte, apoi, deschizându-se uşa de la cabină, un om intrând zise râzând:

— Doarme bine?

Marchizul recunoscu vocea lui Perdito. El ştia că morţii nu râd.

Apoi, auzind zgomotul a două sărutări tresări.

Roumia zicea:

— Nu-i aşa iubitul meu, că nu mă urăşti? Tu ştii bine că nu-l iubesc.

— Dar de ce nu mă lasă să-l omor pe dată? întrebă Perdito.

Uşa se deschise şi o voce, pe care marchizul o recunoscu, pe dată că era a căpitanului cu barbă albă, zise din prag:

— Haide, amorezaţi! mei, aveţi două ore până să reîncepeţi comedia din noaptea trecută. Suiţi-vă pe punte şi respiraţi aerul de pe coastele Italiei de care ne apropiem.

Şi marchizul auzi atunci zgomotul altor două sărutări; apoi, paşii lui Perdito şi ai Roumiei care ieşeau din cabină.

În acel timp bătrânul se aplecă asupra canapelei, îşi apropie buzele de urechea lui Maurevers şi zise:

— Marchize, ei îşi râd de dumneata!

Capitolul LIII

Ceea ce simţi atunci marchizul de Maurevers nu se poate explica.

Dacă ar fi putut, s-ar fi sculat pentru a privi pe bătrân cu uimire. Dar corpul său părea a fi împietrit şi pleoapele erau închise ca şi cum un văl de plumb apăsa pe ele.

Cu toate acestea el auzea şi cugeta şi bătrânul duce ştia aceasta, căci se aşează lângă el şi-i şopti la ureche:

— Marchize, ieri când te-ai suit pe navă, m-ai privit cu o curiozitate care m-a îngrijorat puţin, crezând că cu toată falsa mea barbă m-ai recunoscut. Dar m-am înşelat, acum pot să-ţi spun cine sunt. Marchize, sunt omul pe care tatăl dumitale l-a dezonorat şi care a omorât pe tatăl dumitale. Sunt ducele de Fenestrange la care te-ai dus să ceri răzbunare pentru tatăl dumitale şi care, după ce ţi-a zis să aştepţi ziua majoratului a părăsit Parisul. Puţin după aceea s-a anunţat că a murit. Aşa că pentru oricine actul meu de moarte este în regulă. Dar sunt în viaţă, atât eu cât şi Perdito, fiul tatălui dumitale făcut cu ducesa Fenestrange, femeia mea. Perdito şi cu mine am jurat moarte dumitale; dar Perdito, nu ştie că eu am jurat şi pe a lui. Dumneata îl vei omorî pe Perdito. Ascultă-mă bine, starea de paralizie în care te găseşti nu este decât momentană. În vinul ce ai băut în loc să pun narcotic, am pus un drog oriental ce l-am adus de la Smirna şi care narcotic are puterea de amorţeală fără însă să-i ia auzul, cugetarea şi reflecţia. Roumia însă şi Perdito, adică instrumentele mele de răzbunare, te cred adormit, ca şi ieri. Într-o oră ea va veni lângă dumneata. Când vei deschide ochii, o vei vedea plină de amor, plină de surâs şi numindu-te iubitul ei. Apoi comedia din noaptea trecută va reîncepe, flăcările nevătămătoare vor apărea şi, în mijlocul lor, pretinsa fantomă a lui Perdito. Atunci, tot ca ieri, Roumia

înspăimântată, va fugi din braţele dumitale şi cu cât se va depărta, cu atât o vei vedea mai pitică. Acesta este rezultatul, unei oglinzi ce este plasată în tavan. Când noaptea va veni, vei crede că ţii pe Roumia în braţe. Cu toate acestea, nu va fi ea, ci o adevărată pitică, ce din întâmplare, are aceeaşi voce cu a ei.

Ducele îşi turnă un nou pahar de vin şi urmă:

— Marchize, eu îţi spun un secret. Sub canapeaua pe care eşti culcat este un revolver cu şase focuri. Când îţi vei reveni îţi va fi lesne să-l găseşti. Deci aşteaptă apariţia bizară şi atunci când Roumia îţi va scăpa din mâini, vei vedea dacă inima te îndeamnă.

Bătrânul termină fraza sa cu un hohot de râs. Apoi părăsi cabina şi se urcă pe punte. Pe punte, Perdito şi Roumia şedeau lângă cârmă şi-şi puneau cuvinte de amor.

Timpul era luminos, luna strălucea pe cer şi coastele Italiei se depărtau.

Perdito zicea:

— Regret, scumpa mea, că am primit postul oferit de acest bătrân blestemat.

— Pentru ce? întrebă Roumia.

— Pentru că sufăr…

— Taci! prostule.

— Ah! exclamă gelosul spaniol, tu nu ştii că contractul cu acest om, te-a micşorat în ochii mei…

— Dar inima mea nu este a ta?

— Se poate, dar buzele lui au stăruit pe obrajii tăi.

— Imbecilule!

— În fine, cât va mai dura această comedie?

— Nu ştiu, răspunse Roumia.

Dar nu ţi-a spus omul acela, căruia îi suntem vânduţi cu sufletul şi trupul?

— Nu. Are proiectele sale.

— Nu, nu-i vei vedea sfârşitul, murmură bătrânul, auzind cuvintele din urmă.

Apoi zise tare:

— Hei! hei! vrăbioii mei, timpul trece iute când vorbeşti de amor…

— Ce oră e? întrebă Roumia.

— Au trecut două ore.

— Bine răspunse ea, cobor.

Perdito dispăru, iar ea se întoarse în cabină.

Maurevers începu ca să iasă din letargie.

Roumia, sărutându-l, îi zise:

— Dar, scumpul meu, ţi-ai făcut un obicei ca, în toate serile, după cină, să tragi un somn bun.

— Iartă-mă, răspunse marchizul. Această seară va fi cea din urmă

în care am dormit.

— Adevărat?

— Îţi jur, murmură el, strângând-o ca în ajun, la pieptul său.

Apoi, ca în ajun, lampa se sparse, fundul cabinei se deschise, flăcările se ridicară şi Perdito se arată în mijlocul lor. Roumia, tremurând şi scoţând ţipete îngrozitoare, fugi din braţele domnului de Maurevers.

Capitolul LIV

La acea dispariţie a Roumiei, Maurevers disperat luă revolverul de unde îi zisese bătrânul şi trase în Perdito.

Glonţul străbătu plămânul drept.

Atunci Roumia se aruncă cu pumnalul în mână, ca o tigroaică, asupra lui Maurevers. Bătrânul duce sări şi el, smulse pumnalul din mâinile Roumiei nebună de furie, sondă rana şi văzu că nu era mortală.

Dezarmă pe Roumia şi o legă, căci toţi mateloţii se supuneau orbeşte bătrânului.

Toată ziua Roumia, a scos ţipete disperate ca o hienă rănită.

Ea voia să-l vadă pe Perdito, mort sau viu.

Ducele nepăsător, o închise într-o cabină şi ordonă să nu se mai ocupe nimeni de ea.

Apoi se ocupă de Perdito.

Ducele învăţase în Orient în precedentul său voiaj, nişte secrete ale medicinii turceşti, astfel că în rana ce făcuse glonţul în trupul lui Perdito turnă picături de lichid, care se răspândiră pe dată în tot corpul.

După aceea, luând un cuţit, făcu din acele răni rotunde, un semn triunghiular, ca să se poată crede că e o lovitură de pumnal sau spadă.

Luă apoi un brici şi din barba cea stufoasă a lui Perdito, care-i acoperea obrazul îi făcu nişte favorite, tăiate englezeşte şi mustăţi.

Astfel de favorite şi mustăţi purta marchizul de Maurevers când părăsise Parisul.

Cum Perdito şi cu Maurevers semănau ca două picături de apă, aceia care aveau să găsească corpul lui Perdito nu vor ezita să declare că era corpul marchizului de Maurevers.

Marchizul după toate cele întâmplate, se afla într-o stare de delir. Nu mai avea cunoştinţă de sine.

Ducele stătea lângă patul său contemplându-l cu o bucurie sălbatică.

— Am ajuns la jumătatea răzbunării mele, murmură el; şi nu e vorba de cea mai mică jumătate, căci Perdito a murit foarte iute. Nu a avut timp să sufere.

Dar Perdito nu era aşa de culpabil, el nu era decât copilul crimei şi

nu se numea Maurevers!

Ori de câte ori pronunţa acest nume o durere ascuţită n strângea gâtul.

Ducele trecu în cabinetul în care Roumia continua să urle.

— Ascultă! îi zise el.

Ea se ridică.

Privirea lui dominatoare o determină să nu mai plângă.

— Eu te-am crezut o femeie tare, zise cu ironie.

— A murit Perdito şi voiesc să mor şi eu, zise ea.

— Dar tu nu vrei să-l răzbuni?

— Să-l răzbun, zise ea, aruncând asupra bătrânului o privire lacomă.

— Da.

— Dar l-am răzbunat, omorând pe asasinul lui.

— Te înşeli, Maurevers nu a murit.

— Oh! dar va muri pe dată, căci pumnalul meu a fost otrăvit.

Ducele începu să râdă.

— Eu am schimbat pumnalul pe care tu îl purtai totdeauna, cu un altul, şi Maurevers nu a murit, şi nici nu va muri.

Roumia scoase un ţipăt de furie.

— Apoi, urmă ducele, pentru unii oameni moartea e o scăpare. La ce l-aş fi omorât pe Maurevers? Este măi bine să sufere.

— Se poate, zise ea fulgerându-l cu privirea.

— Eu te cunosc, leoaica mea, îi zise ducele, şi sunt sigur că vei reflecta, mai cu seamă că îţi voi da o nouă informaţie. Maurevers are un copil, care va moşteni două milioane. Fă să treacă acea avere în contul tău şi să ne zicem adio.

Cu aceste cuvinte ducele o părăsi.

Ei se sui pe punte. Luând un ochean descoperi că se apropiau de un ţărm – pământul.

Era insula Malta.

Atunci el ordonă să se coboare o barcă, în care puse bagajele ducelui. Apoi, urcându-se în barcă, zise secundului:

— După două ore o vei dezlega pe Roumia şi-i vei zice că, din ordinul meu, de acum înainte, eşti supusul ei căpitan şi ea e o regină pe navă.

Apoi ducele zise celor patru oameni din barcă:

— Vâsliţi!

Şi barca se depărta de navă, care-şi urma drumul spre Orient, ducând într-însa cadavrul lui Perdito şi pe marchizul de Maurevers rămas în puterea grozavei ţigănci.

. . . . . .

Se revenim acum la Paris şi să o urmărim pe Vanda şi pe

Marmouset, care făcuseră jurământul de a se supune ordinelor lui Rocambole şi de a găsi pe marchizul de Maurevers, mort sau viu.

Capitolul LV

A doua zi după ce Vanda şi Marmouset terminaseră lectura manuscrisului, Milon sosi disperat, anunţând că Frumoasa grădinăreasă dispăruse iarăşi. Şi fiindcă tot în aceeaşi zi sosise şi o scrisoare de la Rocambole, cei trei discipoli ai stăpânului se adunaseră seara la hotelul de la Marignan şi ţinură consiliu.

— Avem trei lucruri de făcut, zicea Vanda.

— Care? întrebă Marmouset.

— Cel mai grabnic este să punem mâna pe acea mobilă, în care se află titlurile de rentă de o sută de mii livre.

— Acesta este cel mai grabnic şi cel mai greu, zise Marmouset. Dar dacă stăpânul ordonă, trebuie să regăsim şi pe acea femeie.

— Fără îndoială.

— Apoi este indispensabil a avea noutăţi şi despre copilul pe care Rocambole l-a lăsat acum doi ani într-un pension din strada Poştelor. În doi ani s-au putut petrece multe lucruri.

— El bine, eu, reluă Marmouset, am o părere cu totul opusă.

— Ah! făcu Vanda.

— Cel dintâi lucru de făcut este să vedem pe acel copil.

— Foarte bine!

— Şi a ne asigura că s-a îngrijit cineva de dânsul; fiindcă femeia care a putut să-l manevreze cum a vrut pe domnul de Maurevers, care dispune de mijloacele cele mai stranii şi de atâtea procedee ingenioase a putut foarte bine să descopere existenţa acestui copil.

La aceste cuvinte, Vanda şi Milon se priviră cu spaimă.

— Deci, eu sunt de părere urmă Marmouset, ca Milon să se ducă îndată în strada Poştelor, îmbrăcat însă ca servitor, să se prezinte la directorul pensionului ca din partea omului ce i-a încredinţat copilul, să afle dacă are vreo datorie de plătit şi să ia copilul.

— Plec, murmură Milon.

— Eu însă, zise Marmouset, de acum până la prânz, voi afla unde este casa domnului de Maurevers.

— Dar de Frumoasa grădinăreasă?

— Oh! cu dânsa, răspunse Marmouset, mă însărcinez eu. Parisul este mare şi voi face tot ce e posibil ca să o găsesc.

Câteva minute după aceasta, Milon, îmbrăcat în livrea, având aerul unui intendent din Foburgul Saint-Germain, se urcă într-o birje şi zise vizitiului să îl ducă în strada Poştelor.

Strada Poştelor este dintre cele mai solitare din cartierul latin, ea şerpuieşte în dosul pieţii Panthéon.

Casele vechi, grădinile mari, birturile ieftine şi şcolile de fete, îi

dădeau oarecare personalitate.

Pensionul indicat de Rocambole era situat tocmai la intrare.

Pe uşă era scris:

BARBICHON, şef de instituţie
Pregătiri pentru bacalaureat

Milon sună şi un servitor bătrân veni să-i deschidă.

— Domnul Barbichon? întrebă colosul.

Portarul însă, care nu vedea prea des oameni în livrea, crezând că vine de la o casă bogată, îl salută, şi-l conduse cu grabă către un pavilion pe uşa căruia se putea citi: „Economatul”.

Înăuntru, un om solid, pleşuv, cu ochelari pe nas stătea în faţa unui birou încărcat de cărţi şi registre. Când văzu pe Milon intrând, ridică ochelarii şi-l privi cu aceeaşi bunăvoinţă ca şi portarul. Acesta din urmă plecă.

— Domnule, zise atunci Milon, refuzând scaunul ce i-l arătase domnul Barbichon şi rămânând în picioare, viu pentru copilul ce v-a fost încredinţat acum doi ani.

— Prin cine?

— Prin stăpânul meu, care a plătit pentru doi ani înainte.

— Cum se numeşte stăpânul dumitale?

— Maiorul Avatar.

— Înţeleg, murmură directorul pensionului. Copilul este aici, bine, este foarte inteligent şi învaţă de minune.

— A mai întrebat cineva până acum de el? întrebă Milon.

— Nimeni. Dar pentru ce mă întrebi?

— Nu ştiu, răspunse cu naivitate Milon. Eu sunt trimis să-ţi fac această întrebare şi ca servitor m-am supus.

— Foarte bine, murmură domnul Barbichon.

— Astăzi însă, o doamnă blondă, care poate să aibă între treizeci, treizeci şi cinci ani şi care poate că este mama copilului, se va prezenta, va regla conturile şi va lua copilul.

Domnul de Barbichon făcu o strâmbătură, fiindcă nu putea pierde un elev fără să fie mâhnit.

Clopotul de recreaţie sună în acel moment şi elevii se precipitară în curte. Domnul Barbichon trase pe Milon la fereastră şi arătându-i un copil ca de treisprezece ani care se juca cu un camarad îi zise:

— Uite-l, priveşte-l.

Milon nu-l văzu decât un minut, cu toate acestea trăsăturile lui îi rămaseră întipărite în memorie.

O oră după aceasta, o trăsură opri în faţa modestului pension şi o femeie tânără şi frumoasă cu părul galben coborî din ea şi ceru să fie condusă la şeful instituţiei.

— Domnule, zise ea, văzând pe domnul Barbichon, eu sunt persoana de care intendentul meu ţi-a vorbit astăzi dimineaţă şi vin să-mi iau copilul.

Apoi punând pe masă un bilet de o mie de franci, adăugă:

— Am achitat toate conturile.

Domnul Barbichon chemă pe şcolar şi tânăra femeie îl luă în braţe şi copleşindu-l cu mângâieri îl întrebă:

— Mă recunoşti?

— Nu, răspunse copilul cu totul confuz.

— Eu sunt mama ta, murmură ea, trăgându-l spre trăsură şi uitând chiar să ceară umilul trusou al copilului.

O oră după aceasta, o altă femeie, tot blondă, se prezentă la domnul Barbichon cerându-i şi ea copilul încredinţat maiorul Avatar. Aflând că copilul era deja luat scoase un ţipăt.

Femeia din urmă nu era alta decât Vanda, şi ea aflând ce se întâmplase, înţelese că copilul căzuse sub puterile frumoasei grădinărese şi astfel disperarea ei fu la culme.

Capitolul LVI

Pe când Milon se îndrepta spre strada Poştei, Marmouset alerga prin Paris în gabrioletă.

Era miezul zilei când se opri la Café-Anglais.

Acolo dejuna de obicei baronul Hounot Charles de S. şi alţi doi sau trei membrii ai clubului Asperges, care fuseseră amici ai marchizului de Maurevers.

Marmouset intră în mica sală de la etajul de jos.

Toţi îi întinseră mâna şi se mirară că nu l-au văzut de câteva zile.

Domnilor, răspunse Marmouset, vă mărturisesc că sunt încă sub impresia lugubrei morţi a sărmanului Montgeron şi a baronului Henri.

— Şi eu, zise baronul Hounot, care avea ochii umezi.

— Dar, reluă Marmouset, cu toată durerea că nu putem învia morţii, să ne ocupăm de cei vii.

— Acest Prytavin este filosof! zise unul dintre convivi.

— Aş voi să vă vorbesc de Maurevers, continuă Marmouset.

— Sărmanul Maurevers! zise baronul.

— Trebuie să fie şi el mort, zise Charles de S…

— S-a găsit vreo probă? întrebă Marmouset.

— Drace! Nu s-a găsit cadavrul său?

— Te înşeli s-a găsit o figură de ceară care îi semăna.

— Dar la Londra?…

— La Londra s-a pretins că s-a găsit un cadavru ce-i semăna, dar nimic nu s-a probat.

— Ei bine?

— Aşadar eu sunt sigur că Maurevers trăieşte.

— Ah! şi cum?

Marmouset urmă:

— Sunt cinci ani, nu-i aşa de când a dispărut Maurevers? „Monitorul” anunţa ieri că nu poate fi de găsit.

— Prin urmare succesiunea lui este deschisă.

— Va fi deschisă mâine.

— Cine moşteneşte?

— Un văr, domnul Maurevers-Beaucorps.

— Care dintre dumneavoastră îl cunoaşte?

— Eu, răspunse Charles de S.

— Îmi vei da dumneata un cuvânt de recomandaţie pentru el?

— Dar ce dracu voieşti să faci, amice?

— Este secretul meu, răspunse Marmouset surâzând.

Charles de S. scrise următoarea scrisoare:

„Domnului baron de Maurevers-Beaucorps,
Strada de Miromesnil, 72

Scumpe baroane,

Un amic al meu domnul Prytavin, posesor al mai multor milioane, îmi cere un cuvânt pentru dumneata. Iată-l şi fă ce-ţi va cere, ca pentru mine însumi.

Devotatul dumitale, Charles de S.”

Marmouset luă scrisoarea, dejună iute, se sui în trăsură şi alergă în strada de Miromesnil.

Domnul de Maurevers-Beaucorps era acasă.

Era un om de patruzeci şi opt ani, fost căpitan de cavalerie, care locuia în provincie opt luni pe an şi trăise până atunci cu un venit foarte mic.

Cu toate acestea, el era un perfect gentilom şi de o aleasă curtoazie.

După ce citi scrisoarea, zise lui Marmouset:

— Domnule, sunt cu totul la ordinele dumitale.

— Domnule baron, zise Marmouset, dumneata vei intra în posesia averii marchizului de Maurevers.

— Da, e vorba de vărul meu, pe care nu-l cunoşteam, răspunse baronul, şi pe a cărui moştenire nu contez, căci cum nu există nici o probă legată de moartea lui, legea nu mă autoriza decât să mă bucur de venit, nicidecum de capital, decât după o trecere de mai mulţi ani.

— Tocmai pentru această moştenire am onoarea a mă prezenta la dumneata, domnule, răspunse Marmouset.

— Ah! făcu baronul surprins.

— Cred că marchizul a făcut un testament.

— Baronul tresări.

— În acel testament, urmă Marmouset, el lasă averea

moştenitorilor naturali, prin urmare dumitale.

Baronul rămase fără replică.

— Dar a făcut şi câteva daruri, urmă Marmouset.

— Dacă acel testament există, răspunse baronul, va fi fidel respectat.

— Afirm, reluă Marmouset, care-şi reaminti cuvânt cu cuvânt manuscriptul redactat de Turquoise că-l vei găsi în cabinetul de lucru al marchizului în al doilea sertar din stânga al biroului.

— Domnule, răspunse baronul, nu voi putea căuta decât mâine, când se va ridica sigiliul şi dacă vei voi, vino mâine la hotelul Maurevers.

Marmouset se sculă.

— Iartă-mă, zise baronul, şi dă-mi voie să-ţi pun o întrebare.

— Poftim, domnule.

— Ai fost dumneata amic al nenorocitului meu văr, de ştii că a făcut un testament?

— Nu, domnule, sunt doar mandatarul unei femei.

— Ah!

— Care a fost metresa domnului de Maurevers.

— Prea bine.

— Şi căreia marchizul i-a lăsat prin testament un suvenir.

— Mă voi conforma tuturor dispoziţiunilor acestui testament.

— La revedere şi pe mâine, domnule.

Marmouset îşi luă adio de la domnul de Maurevers-Beaucorps şi-şi zise:

„Eu voiesc jardinierele, Turquoise a murit, dar Vanda poate foarte bine să joace rolul ei şi nimeni nu va observa substituirea.”

Apoi, Marmouset se întoarse la hotelul din Calea Marignan.

Vanda ieşise pentru a merge în strada Poştelor.

Capitolul LVII

Marmouset găsi pe Milon, care îi spuse că de dimineaţă găsise copilul şi că acum Vanda se dusese să-l ia.

Ei aşteptară o oră, apoi două, trei, Vanda nu se întoarse.

— Ce o fi făcând ea? zise Marmouset cu impacienţă.

— Nu ştiu, răspunse Milon, care era într-o stare de nelinişte. Vrei ca să mă întorc în strada Poştelor?

— Nu, să mai aşteptăm puţin.

Trecură încă două ore, şi veni noaptea.

— Drace, murmură Milon, nu-i trebuie cuiva şase ore pentru a merge în strada Poştelor.

Aceasta fuse şi ideea lui Marmouset.

Apoi amândoi se suiră în trăsură şi ziseră vizitiului:

— Mână iute, nu avem timp de pierdut!

Douăzeci de minute după aceasta, ei sosiră în strada Poştelor. Milon intră cel dintâi în pension.

El întrebă pe portar:

— Unde e doamna?

— Oh! răspunse portarul, nu ştiţi ce s-a petrecut aici…

Milon nu-l auzi, ci se repezi spre pavilionul în care găsise pe şeful institutului. Marmouset îl urmă.

Domnul Barbichon se sculă şi, în loc să-şi manifeste nemulţumirea faţă de intrarea vijelioasă a lui Milon, zise cu vioiciune:

— Ei bine, aţi găsit copilul?

Aceasta fu ca o lovitură de trăsnet pentru Milon.

— Copilul! zise el… Dumneata vorbeşti de copil?

Marmouset interveni:

— Dumneata ai avut un copil ce ţi-a fost încredinţat de maiorul Avatar.

— Da, domnule.

— Ce a devenit copilul acesta?

— Domnul, zise domnul Barbichon, arătând către Milon, a venit astăzi de dimineaţă şi m-a anunţat că va veni mama copilului pentru a-l lua.

— Bun.

— La amiază a venit o doamnă blondă, între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, care l-a luat. Dar după o oră o altă damă blondă de aceeaşi vârstă s-a prezentat zicându-mi: „Vin să iau copilul.” Poţi să-ţi închipui mirarea mea! Eu i-am spus că copilul a fost luat de mamă, iar ea a scos un ţipăt de disperare şi a plecat alergând.

Milon şi Marmouset se priviră atunci înmărmuriţi.

Marmouset care dovedea mult sânge rece, zise colosului Milon.

— Desigur că femeia care a venit prima nu e Vanda.

— Dar cine e acea femeie? strigă Milon cu o voce sugrumată.

— Tu mai întrebi? zise la rândul lui Marmouset cu un accent de furie.

Şi îl trase pe Milon afara din pavilion, lăsând pe domnul Barbichon într-o uimire completă.

— Dumnezeule! zise el, nu cumva eu sunt nebun?

Milon şi Marmouset erau deja în stradă.

Marmouset zicea:

— Acum trebuie să ne ducem cu ghidul la stăpânul nostru. Nu trebuie să ne pierdem capul alergând prin Paris; trebuie să cugetăm.

— La ce să cugetăm? întrebă Milon.

— Ce s-a întâmplat cu Vanda? aceasta e toată chestiunea, murmură Marmouset.

— Or fi răpit-o…

— Nu ştiu, răspunse Marmouset. Poate că se află pe urmele femeii

care a furat copilul.

Strada Poştelor era pustie.

La doi paşi de pension era un stabiliment jumătate lăptărie şi jumătate cârciumă.

Marmouset se apropie de geamurile localului şi privi înăuntru.

O femeie grasă, cu un aer vesel, trebăluia lângă un cuptor.

Marmouset intră urmat de Milon.

Femeia nu se arătă surprinsă văzându-i.

— Buna mea femeie, îi zise Marmouset scoţând o ţigară din buzunar, poţi să-mi dai un foc?

— Cu plăcere, domnule, răspunse ea.

Atunci Marmouset se aplecă şi-i zise încet:

— Cred că vei putea să ne dai o informaţie.

Femeia îl privi cu atenţie.

— Vine multă lume la pensionul de alături? întrebă Marmouset.

— Da, domnule, joia şi duminica.

— Dar în celelalte zile?

— Aproape nimeni. Cu toate acestea, astăzi, a venit o frumoasă damă blondă într-o minunată trăsură şi a luat un copil de la pension.

— Ah! făcu Marmouset.

— Apoi, urmă ea, a venit o altă doamnă blondă ca şi cea dintâi, care a ieşit forte repede şi foarte agitată.

— E vorba de Vanda, zise Marmouset.

— Era emoţionată. După o oră ea s-a reîntors.

— Ah! S-a reîntors?

— Da, şi a intrat aici.

— La dumneata!

— Da, domnule.

Femeia îl privi pe Marmouset cu atenţie.

— Iartă-mă, zise ea, aş vrea să te întreb.

— Vorbeşte.

— Cum te numeşti dumneata?

— Marmouset.

— Atunci e foarte bine. Am ceva pentru dumneata.

Şi-i înmână un bilet.

— Este slova Vandei! murmură Marmouset deschizând biletul.

Capitolul LVIII

Vanda scrisese cu creionul următoarele:

„Copilul este răpit de Frumoasa grădinăreasă şi eu acum o urmăresc. Un comisionar din piaţa Panthéon a văzut trăsura ei oprindu-se în dreptul bisericii Sainte-Geneviève.

A intrat apoi în biserică cu copilul.

Apoi s-a suit în trăsură zicând vizitiului:

— La Sainte-Mandé.

Bănuiesc că s-a dus la casa pe care o cunoaşte Milon. Aşadar iau o trăsură şi alerg.

Poate mă întorc acasă diseară, poate nu mă întorc.

Am lăsat acest bilet aici, fiindcă vei întreba ce şi cum.

Dacă la orele nouă seara nu mă voi fi întors în strada Marignan, atunci sunt în pericol, şi alergaţi amândoi la Sainte-Mandé.

Vanda."

Marmouset dădu biletul lui Milon care-l citi şi el. Apoi, dând douăzeci de franci femeii zise:

— Sunt pentru dumneata şi-ţi mulţumesc.

Trăsura lui Marmouset aştepta la poarta pensionului.

— Nu trebuie să ne pierdem capul, zise Marmouset: situaţia e că ori Vanda se află pe urma inamicei noastre, ori comisionarul a fost cumpărat şi a căzut şi ea în cursă.

Să mergem acasă pentru a vedea dacă a venit, ar fi un timp pierdut.

— Atunci să mergem la Sainte-Mandé.

— Nu, zise Marmouset, vom trimite numai pe vizitiu în strada Marignan.

— Să vadă dacă a venit Vanda?

— Da.

— Şi ce vom face noi în acest timp.

— Ne vom învârti pe aici. Am o presimţire că vom descoperi ceva, cel puţin pe comisionarul de care vorbeşte Vanda.

Milon făcu un semn afirmativ, şi amândoi se apropiară de cupeu.

— Te vei întoarce la hotel, zise Marmouset vizitiului dacă doamna a venit, să te întorci să ne spui.

— Dar dacă nu a venit?

— Oricum te vei întoarce.

— Aici?

— Nu, lângă piaţa Panthéon.

Vizitiul plecă.

Atunci Marmouset luă pe Milon de braţ şi coborâră spre piaţa Panthéon.

Dar în zadar căutară pe comisionar.

Marmouset, trecând pe lângă o trăsură şi deschizând portiţa uneia dintre ele, zise:

— Eşti liber, nu-i aşa?

Vizitiul, care părea că doarme se deşteptă şi luă hăţurile în mâini.

— Dar ce faci? întrebă Milon.

— Suie-te şi apoi vei şti! răspunse Marmouset.

Apoi strigă vizitiului:

— Strada Marignan.

Birja plecă.

— Dar, protestă Milon, credeam că vom rămâne aici.

— Taci!…

Şi Marmouset îi şopti la ureche lui Milon:

— Am prins pe unul dintre ei, zise el.

— Cum?

— Îţi aduci tu aminte de spaniol?

— Care spaniol?

— Pretinsul bărbat al Frumoasei grădinărese.

— Da, îmi aduc foarte bine aminte.

— Apleacă-te la fereastra cupeului şi aşteaptă ca chipul, vizitiului să intre în lumina vreunui felinar.

— Nu înţeleg nimic.

— Taci şi aşteaptă.

Milon, care se aplecase să se uite, se trase repede înapoi.

— Este cu putinţă, zise el.

— Da, este el.

— Spaniolul?

— Fără îndoială.

— El vizitiu?

— Da, dar vorbeşte mai încet.

Şi Marmouset şopti:

— Înţelegi că Frumoasa grădinăreasă a ştiut că Vanda va veni în urma ei la pension. Acum sunt sigur că acel comisionar a fost un om al ei, şi Vanda a căzut în cursă.

Milon se înfioră.

— Cursa nu e întinsă numai ei ci şi nouă şi probă e acest pretins vizitiu.

— Înseamnă, zise Milon, că ne-am prins singuri în cursă.

— Fără îndoială.

— Şi pentru ce?

— Aşteaptă şi vei vedea.

Birja coborî bulevardul Saint-Michel şi când ajunse în piaţa Maubert, apucă pe cheiul Augustinilor.

Atunci Marmouset zise lui Milon:

— Iată momentul…

El lăsând repede geamul în jos strigă:

— Hei, vizitiu!

Vizitiul se întoarse şi braţul lui Marmouset puse ţeava unui revolver la tâmpla vizitiului.

— Dacă scoţi un ţipăt, zise Marmouset, şi dacă nu opreşti pe dată caii, vei fi mort…

Capitolul LIX

Pretinsul vizitiu opri brusc caii, şi Marmouset sări din trăsură şi cu revolverul tot în mână, se repezi pe capră lângă spaniol.

Pe vizitiu îl numim astfel fiindcă cu toată haina sa de vizitiu şi peruca ce îi acoperea capul, totuşi Marmouset recunoscuse într-însul pe spaniolul gelos ce se arăta la operă cu Frumoasa grădinăreasă prezentând-o drept femeia sa.

Milon rămăsese în trăsură.

— Bunul meu amic, îi zise Marmouset, îţi jur că dacă nu te vei supune punct cu punct la tot ce-ţi voi spune, descarc revolverul în capul tău.

Spaniolul începu să tremure.

— Coboară şi dă-mi hăţurile adăugă Marmouset.

Apoi strigă:

— Hei! Milon!

Colosul se arată.

— Ai un pumnal asupră-ţi? îl întrebă Marmouset.

— Am, răspunse Milon.

— Atunci ia pe domnul de guler, urcă-l în trăsură, alături de tine şi dacă va face o mişcare, omoară-l ca pe un câine.

Milon execută cu exactitate ordinele lui Marmouset.

Marmouset luând hăţurile din mâinile spaniolului dădu bice cailor.

Pont-Neuf trecu pe partea dreaptă a râului, ajunse în strada Rivoli, de acolo se îndreptă spre piaţa Concordia, merse pe Champs-Élysées şi ajungând în strada Marignan, văzu că cupeul său ieşea din curtea hotelului şi că Vanda nu se mai întorsese.

Marmouset atunci comandă vizitiului să se întoarcă, intră şi el cu birja şi se opri în faţa peronului.

Milon la un semn al lui Marmouset coborî din trăsură trăgând pe spaniol după sine.

Spaniolul nu opunea nici o rezistenţă şi se lăsă târât în salonul de la etaj unde în ajun fusese primit misteriosul mesager al lui Rocambole.

Marmouset închise uşa şi după ce aprinse două lumânări, zise spaniolului:

— Iubite hidalgo, trebuie să te gândeşti că între oameni ca noi cel ce e prins trebuie să se supună.

Pretinsul tiran al Frumoasei grădinărese privea pe Marmouset cu rătăcire.

Marmouset însă privindu-şi ceasornicul, îi zise:

— Îţi dau trei minute ca să ne spui: întâi, unde se găseşte Frumoasa grădinăreasă, al doilea, unde este Vanda şi al treilea, pentru ce ai ieşit în piaţa Panthéon deghizat ca vizitiu?

— Dar dacă refuz? murmură el.

— Atunci, zise Marmouset, fiindcă suntem într-un cartier liniştit, unde o detunătură de armă ar tulbura liniştea vecinilor, domnul şi eu

te vom împunge cu pumnalul până ce vei muri.

Spaniolul privi pe Marmouset cu groază, apoi gângăvi:

— Dacă nu voi vorbi, mă veţi omorî dumneavoastră, iar dacă voi vorbi mă va omorî altcineva.

— Cine?

— Mă va omorî din ordinul ei.

— Atunci, murmură Marmouset, te voi proteja eu.

— Adevărat? O să mă protejezi? strigă recăpătându-şi puţină speranţă.

— Fără îndoială.

Dar nu se poate lupta nimeni cu dânsa, gângăvi el, cu neîncredere.

— Eu îţi voi proba contrariul, murmură Marmouset, dar în fine vrei să ne răspunzi sau nu?

Apoi făcu un semn lui Milon, care-şi ridică pumnalul. Spaniolul se hotărî să vorbească.

— Ea mi-a zis să vin în piaţa Panthéon, zise el.

— Când?

— După ce a luat copilul.

— Cu care scop?

— Ea ştia că o altă femeie trebuia să se prezinte la pension ca să-l ceară. Şi când acea femeie veni şi întrebă pe un comisionar…

— Fără îndoială, un comisionar ca şi dumneata? îl întrerupse Marmouset.

— Aşa este. Comisionarul avea anumite ordine, şi cum numai trăsura mea era pe piaţă, ea se urcă fără nici o bănuială.

— Şi unde ai condus-o?

— La Saint-Mandé, prin bulevardul cel nou. Dar când am fost aproape de drumul de fier, am lăsat trenul să treacă ca să nu se sperie caii. Atunci doi lucrători se apropiară de birjă şi, deschizând cu repeziciune cele două portiere, se urcară lângă ea. Şi lucrătorii, ca şi comisionarul aveau instrucţiunile lor. Au legat-o la gură pentru a-i înăbuşi ţipetele, i-au legat mâinile, au coborât storurile, şi eu am biciuit caii.

— Şi unde ai dus-o?

— La Saint-Mandé.

— Pe urmă?

— Pe urmă, m-am reîntors la Paris, dându-mi-se ordine să nu părăsesc piaţa Panthéon. Aşadar, cum eu vă cunoşteam pe amândoi nu-mi era greu să vă observ toate mişcările fără însă să mă gândesc că mă veţi recunoaşte deghizat.

— Asta este tot?

— Nu. Eu trebuia să mă întorc la doamna, îndată ce mă asiguram ce intenţii aveţi.

— Aşadar, ea este acum la Saint-Mandé?

— Da.
— Cu Vanda?
— Da, cu femeia blondă.
— Dar copilul?
— Şi el.
— Ei bine ce vrea să facă cu el?
— Nu ştiu.
— Scumpul meu domn i se adresă Marmouset, trebuie să înţelegi că nu avem timp de pierdut.
— Dar, domnule, zise atunci spaniolul care îşi pierduse accentul meridional şi se exprimă curat franţuzeşte. Eu nu sunt decât un servitor care din ordin a trebuit să fac ce am făcut.
— Ah! adevărat?
— Foarte adevărat; eu nu cunosc secretele doamnei.
— Cu atât mai rău pentru dumneata, răspunse Marmouset.
Apoi privindu-l semnificativ pe Milon zise:
— Haide, Milon, scapă-mă de acest ticălos.
Milon atunci ridică pumnalul: falsul spaniol păli şi scoase un ţipăt.
— Graţie! gratie! strigă el, voi spune tot.
— Tot?
— Da, îţi jur.
— Ei bine, ascult! murmură Marmouset, care, aşezându-se, aştepta spovedania complicelui Frumoasei grădinărese.

Capitolul LX

Spaniolul avea o mină speriată şi era de înţeles.
El întrebă:
— Şi după ce veţi afla totul, mă veţi proteja?
— Da.
— Mă veţi ascunde?
— Da, răspunse Marmouset.
— Ah! mi-e frică… zise el, ai cărui dinţi clănţăneau.
Toată atitudinea lui arăta o frică profundă.
— Dar vorbeşte odată, căci tu eşti numai un valet, zise Marmouset.
— Ei bine, reluă el, Frumoasa grădinăreasă se numeşte Roumia.
— Ştiu aceasta.
Eu este metresa lui Perdito, pe care marchizul de Maurevers l-a omorât.
— Dar cu marchizul ce s-a întâmplat?
— Este cu ea.
— Aşadar trăieşte?
— Da. Dacă în starea în care e, aceea se mai numeşte viaţă.
— Dar ce s-a întâmplat?
— E prostit, nebun. Trece de la râs la plâns, de la bucurie la

întristare, şi suferă în fiecare zi. Existenţa lui e un supliciu fără margini.

Apoi el păru speriat şi adăugă:

— Iar soarta marchizului este rezervată şi copilului cât şi dumitale şi damei aceleia care se găseşte deja în puterea ei.

— Dar pe noi încă nu ne are, răspunse Marmouset.

— Nu trebuie să te lupţi cu ea, urmă spaniolul şi nu trebuie să o tratezi ca pe o femeie. Este o fiară sălbatică şi trebuie omorâtă.

— Dar mai întâi trebuie să ştiu unde e.

— Ţi-am spus, la Saint-Mandé.

— Deci, la Saint-Mandé.

— Oh! nu, mai are doi oameni, doi ţigani care îi sunt devotaţi trup şi suflet, dar ştiu mijlocul de a-i omorî.

— Să vedem?

— Ascultă, în casa de la Saint-Mandé sunt două locuinţe de fapt.

— Cum aceasta?

— Deasupra pământului este o casă nouă, care nu e încă isprăvită, nici locuită.

— Bun.

— Dar mai este una subterană, aranjată ca un adevărat palat, şi ea este acolo cu victimele ei. Dumneata însă poţi să te învârteşti cât vrei împrejurul ei, fără ca să descoperi existenţa acestei subterane.

— Ah! făcu Marmouset.

— Dar uşa care dă în grădină e deschisă, urmă spaniolul. Vei intra şi vei merge până la puţul din mijloc. Când vei fi acolo te vei apleca pe marginea puţului şi vei fluiera.

Marmouset asculta cu mare atenţie.

— După aceea, te vei sili să-ţi potriveşti vocea cu a mea şi vei striga: „Fuguerra!” Acesta e cuvântul trecerii. Atunci vei vedea fundul puţului care nu are apă, ca se va lumina şi Frumoasa grădinăreasă va apărea. Ai revolverul… şi restul te priveşte.

— Dar cum voi intra în subterană?

— Subterana comunică cu puţul printr-o galerie. Eu pe acolo intru şi ies.

— Ascultă-mă, zise Marmouset; după părerea ta, de cât timp e nevoie pentru a merge la Saint-Mandé şi a te întoarce?

— Două ore.

— Eu zic patru, dar dacă în patru ore nu mă voi reîntoarce vei fi mort. Apoi Marmouset ieşi, după câteva minute se reîntoarse aducând un pachet de frânghii pe care le dădu lui Milon, zicându-i:

— Ai grijă de el.

— Bine, răspunse Milon.

— Iată este ora zece. Dacă până la două dimineaţa, nu mă voi întoarce, îl vei omorî.

— Bine, răspunse Milon cu liniştea unui soldat prusian care primeşte un ordin.

Atunci Marmouset lăsă pe Milon şi pe prizonierul său în mica sală din etajul de jos şi zise vizitiului care rămăsese pe capră:

— Ia o pereche de pistoale şi pe rândaşi lângă tine pe capră.

Marmouset putea să conteze pe energia şi devotamentul lui.

După plecarea lui Marmouset, Milon închise uşa cu zăvorul apoi puse un scaun în faţa uşii şi cu ochii fixaţi asupra pendulei, aştepta plin de nelinişte întoarcerea lui Marmouset şi a Vandei.

Spaniolul era culcat pe covor, cu faţa în jos, şi legăturile care îl strângeau îi opreau orice mişcare.

Se apropia dimineaţa şi Marmouset nu se întorsese. La un moment dat singura lumânare ce ardea pe sobă se stinse. Milon căută în buzunar chibriturile pentru a aprinde o altă lumânare şi, negăsindu-le trase zăvorul de la uşă şi trecu în camera de alături unde era sigur că va găsi chibrituri.

Aici fu întâmpinat de un miros puternic.

Acelaşi straniu fenomen descris în manuscrisul Turquoisei şi care ocazionase incendiul la Saint-Cloud se produsese şi aici.

Lichidul misterios se evaporă şi luă foc după care toată sala fu cuprinsă de flăcări. Milon se trezi prizonierul ei.

Capitolul LXI

Milon scoase un strigăt de fiară rănită căci barba şi părul îi ardeau. El se repezi în coridor, dar flacăra îl urmă.

Colosul începu să strige ajutor, dar nu era nimeni în hotel, căci Vanda şi Marmouset prevăzând evenimente grave concediaseră de două zile servitorii, oprind numai pe vizitiu şi pe rândaş.

Toată sala acum era un cuptor aprins.

Milon se refugiase în curte, dar flăcările l-au urmat.

Atunci sărmanul om se repezi în stradă, uitând de prizonierul său, care putea pieri în flăcări.

Milon striga cât putea:

— Foc! Foc!

Fu auzit de un sergent de stradă.

În mai puţin de un sfert de oră, sosiră pompierii. Cartierul François I fu pus în mişcare.

Noaptea era liniştită. Ploua mărunt.

Aceste două circumstanţe opriră incendiul şi permiseră pompierilor să-l stingă.

Atunci Milon îşi aduse aminte de spaniol. Ce se întâmplase cu el?

Reuşise el ca să-şi rupă legăturile şi să sară pe fereastră pe când Milon fugea pe uşă? Sau pierise el în foc?

În zadar căută Milon cadavrul carbonizat al spaniolului.

Când se lumină de ziuă, incendiul era cu totul stins şi pompierii se retraseră.

Milon rămase singur. Cugetând la tot ceea ce se petrecuse, era trist şi înspăimântat.

Ei înţelese atunci că acel incendiu fusese provocat de spaniol pentru a scăpa.

— Aşadar, dacă spaniolul a scăpat, Marmouset şi Vanda sunt pierduţi. Şi toate acestea din cauza mea.

Atunci Milon stând în poartă îşi luă capul între mâini şi începu să plângă cu hohot.

Cu hainele arse şi cu faţa înnegrită, avea aerul unui demon gonit din infern.

Şi pe când plângea, din când în când lovindu-şi capul cel alb de pereţi, un om, care se apropiase de el fără să fie văzut, îi puse mâinile pe umeri.

Milon ridică capul:

— Rocambole!

Capitolul LXII

Rocambole se întorsese, şi Milon deşi plângea, era nespus de bucuros.

Dar mai înainte de a urmări ce avea să facă Rocambole şi Milon, să vedem ce s-a întâmplat cu Marmouset care mersese la Saint-Mandé, după indicaţiile perfide ale spaniolului.

Ne aducem aminte că Marmouset îşi luase şi vizitiul cu el.

Vizitiul pornise caii care zburau ca săgeata şi după douăzeci de minute cupeul opri în faţa acelei cârciumi în a cărei pivniţă Milon fusese închis.

Peste drum se află acea vilă în construcţie.

Marmouset poruncise vizitiului:

— Dă hăţurile rândaşului şi tu vino cu mine.

Vizitiul se supuse.

Ei împinseră poarta grădinii care era lăsată întredeschisă, aşa după cum zisese spaniolul, şi cu toată bezna, Marmouset văzu ceva alb într-un colţ al curţii. Erau marginile puţului.

— Cred, zise Marmouset vizitiului, că eşti un băiat hotărât şi devotat.

— Sper că domnul nu se mai îndoieşte de mine, răspunse vizitiul.

— Ia aceste două pistoale, poate că vom avea trebuinţă de ele.

— Dar unde mergem, domnule?

— Vei afla îndată.

Şi Marmouset se apropie de puţ.

Era un puţ nou, cu scripete. Erau acţionate două găleţi; una cobora, cealaltă urca.

Marmouset aprinse un chibrit, la lumina căruia examină interiorul puţului.

Găleţile îi părură foarte mari pentru a fi destinate scoaterii apei. Aceasta confirma ceea ce spusese spaniolul, anume că pe acolo se intră în subteran.

Chibritul se stinse, dar Marmouset aprinse un altul şi-l aruncă în puţ.

— Dacă puţul are apă, îşi zise el, chibritul se va stinge pe dată. Puţul nu avea apă, căci chibritul căzu pe pământ şi arse câteva secunde.

Atunci Marmouset, aplecat pe marginea puţului, putu să aprecieze adâncimea, care era poate de cincisprezece picioare.

El remarcă, de asemenea, o deschizătură practicată în peretele puţului.

Era, fără îndoială, galeria subterană de care vorbise spaniolul.

Până aici toate informaţiile acestuia din urmă erau foarte exacte.

Şi apoi Marmouset îşi aduse aminte de spaima pe care o manifestase spaniolul, încât nu se mai îndoi un singur moment că acesta pentru a-şi salva viaţa, trădase pe Frumoasa grădinăreasă.

Şi conformându-se informaţiilor spaniolului, după ce se stinse chibritul, se aplecă pe marginea puţului şi fluieră.

După un moment se auzi un alt fluierat, din fundul puţului.

Atunci Marmouset îşi încărcă revolverul.

Apoi se aplecă pe marginea puţului şi aşteptă.

Se văzu o lumină care crescu în intensitate şi ocupă tot perimetrul puţului.

Atunci se ivi un braţ cu un sfeşnic, după care apăru un cap.

Marmouset, nemişcat, îşi ţinea răsuflarea, ca şi vizitiul. Acel cap ridică ochii în sus. Spaniolul nu minţise, era într-adevăr, Frumoasa grădinăreasă. Hotărât să omoare fiara sălbatică, întinse revolverul şi-l slobozi.

. . . . . .

Pe dată lumina se stinse şi se auzi un ţipăt de durere.

Inima lui Marmouset bătea să-i rupă pieptul, cugetând că a omorât femeia.

Timp de câteva minute el rămase aplecat pe marginea puţului, tremurând şi cu sudoarea pe frunte.

O tăcere absolută urmase acelui ţipăt de agonie.

Murise oare Frumoasa grădinăreasă?

Marmouset nu ştia, şi se uita împrejurul său.

Detunătura părea că nu avusese nici un ecou.

Atunci Marmouset privi pe vizitiu şi-i zise:

— Eşti gata să mă urmezi?

— Da.

— Atunci, eu cobor în acest puţ. Când voi ajunge la fund, vei coborî şi tu.

Şi aşezându-se în găleată se lăsă să aluneca jos pe când cealaltă găleată se ridica.

Zgomotul găleţii care lovi pământul înştiinţa pe vizitiu că Marmouset ajunsese.

— Este rândul tău! îi strigă Marmouset.

Vizitiul coborî.

Atunci Marmouset aprinse un chibrit, la lumina căruia văzu o urmă de sânge.

Deschizătoarea, destul de mare pentru a intra un om aplecându-se puţin, era ca o galerie, construită din cărămidă, ca şi puţul.

Urma de sânge continua în galerie, dar corpul Frumoasei grădinărese nu apăru.

Marmouset întorcându-se către vizitiu îi zise?

— Dacă ţi-e frică, suie-te şi fugi.

— Domnul îşi râde de mine, răspunse fidelul servitor, care ţinea un pistol în fiecare mână.

— Hai atunci, zise Marmouset, şi Dumnezeu să ne păzească.

Şi el cu revolverul în mână, înainta în galeria subterană.

Capitolul LXIII

Marmouset înainta cu precauţie aprinzând chibrituri unul după altul gata a slobozi revolverul dacă cineva s-ar fi arătat în faţa lui.

Un zgomot straniu ce venea din spate îi opri. Când întoarse văzu şi pe vizitiul său uimit de ceea ce percepea.

Ce era acel zgomot? De unde venea el?

El era ca o dărâmătură de zid şi părea că vine din bolta de deasupra capetelor lor. Marmouset zise vizitiului:

— Ne e tăiată retragerea!

Apoi nu mai aprinse chibrituri, ci înaintă prin întuneric oprindu-se însă din când în când pentru a asculta..

Ce se întâmplase cu grădinăreasa?

Posibil că ea fusese uşor rănită, deoarece putuse să se depărteze.

În acelaşi timp lui Marmouset i se păru că simte o suflare omenească lângă el şi atunci se opri.

— Mă urmezi?

— Te urmez, răspunse vizitiul.

Marmouset aprinse alt chibrit şi privi înainte, însă nu văzu altceva decât împrăştiat peste tot nisip şi ici, colo pete de sânge.

— Nu mai am decât trei beţe, zise el tovarăşului său.

— Trebuie să le păstrezi, răspunse acesta.

Apoi ei îşi urmară drumul prin întuneric.

Marmouset, care era mic de stat, mergea drept, iar vizitiul care era aproape de talia lui Milon, era obligat să meargă cocoşat şi deci mai încet.

La un moment dat un ţipăt se auzi, un ţipăt de spaimă şi durere.

Marmouset se întoarse şi strigă către tovarăşul său:

— Ce este?

Vizitiul nu răspunse.

— Unde eşti? Ce ţi s-a întâmplat? repetă el.

Dar vizitiul parcă dispăruse. Nu trecu mult şi scoase şi el un ţipăt asemănător: căci o trapă acoperită cu nisip se deschise sub picioarele lui.

Marmouset nu mai înţelegea nimic când auzi un hohot de râs batjocoritor.

— Ah! strigă Marmouset, nebun de furie.

Şi aruncând chibritul, se repezi în întuneric cu braţul întins.

Hohotul de râs continua.

Marmouset descarcă revolverul.

Lumina roşie a revolverului ilumina o secundă subterana ce era pustie şi Marmouset scoase un alt strigăt de furie.

Râsul răsună atunci lângă el şi Marmouset trase a doua oară cu revolverul.

În clipa aceea râsul încetă şi o voce batjocoritoare se auzi zicând:

— Ţi-ai economisit chibriturile; economiseşte şi gloanţele.

— Oh! nu ai murit, viperă! strigă Marmouset.

Vocea era a Frumoasei grădinărese.

Aprinzând un chibrit văzu pe inamica sa.

Era în picioare, în faţa lui la zece paşi distanţă, surâzătoare, întinse braţul şi trase iarăşi. Chibritul se stinse.

— Nu mai ai decât două gloanţe! auzi aceeaşi voce batjocoritoare.

Marmouset trase din nou şi apoi încă o dată.

Atunci se iscă o lumină puternică şi în mijlocul acelei lumini apăru Frumoasa grădinăreasă, ca o fiinţă nevulnerabilă.

Marmouset fu cuprins de o furie nebună.

Revolverul său era descărcat. Dar avea un pumnal şi cu acest pumnal în mână se repezi la Frumoasa grădinăreasă. Ea nu se mişcă din loc şi îl aşteptă să se apropie.

Râdea, cu braţele încrucişate pe piept.

El lovi.

Pumnalul întâlni un corp tare, metalic, şi se prefăcu în bucăţi. Marmouset atunci voi să o cuprindă în braţe. Dar ea îi alunecă din mâini şi lumina stranie ce-o înconjura se stinse.

Încă o dată Marmouset se afla în întuneric.

Atunci nebun de furie, dezarmat, redus la neputinţă, îşi căuta orbeşte inamica.

Înainta mereu.

Ajunse astfel la intrarea unei săli destul de vaste, un fel de budoar, care semăna prin mobilierul ei cu acea odaie pe care Roumia o avea la Londra.

În mijlocul odăii se afla un pat, pe care era lungită o femeie.

Marmouset, văzând-o scoase un ţipăt şi se repezi la ea. Dar nu era Frumoasa grădinăreasă, ci Vanda. Aceasta nu dormea, ci avea ochii deschişi.

— Ce vrei cu mine? zise dânsa.

Marmouset se dădu înapoi speriat.

Vanda avea privirea de nebună.

Nu-l recunoştea.

— Da, zise ea cu o voce melancolică şi dulce, m-am numit Vanda altădată; dar nu mai e acesta numele meu. Acum mă numesc sultana Fatma şi vreau să mă căsătoresc cu prinţul Ali, fratele mai mare al sultanului, primul meu soţ. Prinţul Ali succedează sultanului. Nunta mea va fi o prea frumoasă serbare, vei vedea.

Şi privind pe Marmouset cu mai multă, atenţie adăugă:

— Mi se pare că te cunosc; unde te-am mai văzut? Nu eşti oare primul ofiţer al prinţului Ali?

— Vanda! Vanda! strigă Marmouset cu disperare, nu mă mai recunoşti? Eu sunt Marmouset…

— Acest nume îmi e cu totul necunoscut, zise dânsa.

El pronunţă atunci numele lui Rocambole.

Vanda tresări şi sări jos din pat.

Apoi punând mâna pe umărul lui Marmouset, zise:

— Cum ai spus?

— Rocambole! repetă Marmouset.

Ea îşi încruntă sprâncenele; îşi luă capul în mâini, ca şi cum ar fi voit să-şi adune toate gândurile.

Dar efortul se pare că fusese prea mare pentru ea, căci izbucnind într-un hohot de râs, zise:

— Nu-mi aduc aminte!

În această odaie se afla un pian.

Ea se duse şi-l deschise.

Apoi, aşezându-se, începu să cânte.

Marmouset, nemişcat cu sudoarea pe frunte, murmură:

— Nebună! Nebună!

— După cum vei fi şi tu nebun peste câteva ore, zise deodată o voce în spatele lui.

El se reîntoarse. Frumoasă grădinăreasă se afla în prag.

— Ah! mizerabilo! zise Marmouset, care voi din nou să se repeadă.

Dar nu putu să-şi mişte picioarele. Îi fu cu neputinţă să facă măcar un singur pas.

I se părea că o barieră individuală se ridică între dânsa şi el.

Atunci ţiganca deveni serioasă şi spuse:

— Ascultă-mă!

— Mizerabilo! repetă Marmouset.

Vanda continua să cânte la pian şi nu asculta pe nimeni.

Frumoasa grădinăreasă reluă:

— Ai voit să te amesteci în nişte afaceri care nu erau ale tale, să pătrunzi nişte secrete care nu-ţi aparţineau.

Ca şi baronul Henri, ca şi Montgeron, ai voit să ridici vălul misterios care acoperă pe marchizul de Maurevers. Montgeron şi baronul Henri au murit. Această femeie pe care o vezi acolo, a voit de asemenea să ştie… Priveşte-o acum, e nebună… Acum îţi dau să-ţi alegi soarta. Vrei să mori sau să trăieşti şi să înnebuneşti?

Cuvântul nebunie îl înspăimântă pe Marmouset.

— Dacă vrei să ştii, vei muri. Vei vedea pe marchizul de Maurevers… Dar după aceea vei muri… însă dacă vrei să trăieşti, n-am decât să fac un semn, o mişcare, să apăs pe un resort.

Şi mâna Frumoasei grădinărese se plimbă un moment pe zid.

— Alege, repetă ea.

— Vreau să ştiu, zise el.

— Şi să mori?

— Fie.

— Ei bine! zise ea, vei şti.

Şi bătu de trei ori din palme.

La acest semnal doi oameni intrară în încăpere.

Capitolul LXIV

Din cei doi oameni care intraseră la semnalul Frumoasei grădinărese, unul era cu totul necunoscut lui Marmouset. Observarea celuilalt îi smulse un ţipăt de mirare.

Acesta era spaniolul pe care el îl lăsase în strada Marignan, sub paza lui Milon, şi avea încă hainele de birjar sub care Marmouset îl găsise în piaţa Panthéon.

Spaniolul şi omul care-l însoţea erau înarmaţi cu câte un revolver şi un pumnal.

Marmouset acum nu mai avea nici o armă asupra sa.

— Vezi, îi spuse Frumoasa grădinăreasă, eşti în puterea mea. N-am decât să fac un semn şi aceşti doi oameni se vor repezi la tine şi te vor ucide.

Marmouset, în faţa acestui pericol real, care înlocuia toate celelalte pericole, regăsise tot sângele său rece.

Ameninţările Frumoasei grădinărese îl intimidau foarte puţin şi oricât de disperată se părea situaţia, el nu-şi pierduse orice speranţă.

Dar privea cu durere pe Vanda.

Aceasta continua să cânte la pian, cu capul dat pe spate şi uitându-se în tavan.

— Nebună, murmură el.

— Dar vino odată, îi zise Frumoasa grădinăreasă, cu o ironie sălbatică, de vreme ce vrei să ştii.

— Bine. Te urmez.

Ea îl luă de mână şi la acest contact el nu se putu opri să tresară.

Acea femeie avea mâna rece precum corpul unei şopârle.

Se deschise o uşă, în fundul sălii subterane, şi Marmouset se văzu intrat într-un coridor mai înalt şi mai larg decât acela în care o urmărise pe inamica sa.

La capătul acestui coridor se deschise o a doua uşă.

O lumină puternică îl izbi.

Înfricoşat, făcu un pas înapoi.

Se afla în faţa unei capele arzânde.

Marmouset se află în faţa unui cadavru pus pe un, catafalc, iar în cele patru colţuri ardeau lumânări.

— Priveşte! zise Frumoasa grădinăreasă.

— Maurevers! exclama Marmouset.

Ea dădu din cap şi zise:

— Nu e Maurevers, te înşeli, după cum s-au înşelat şi Marion, Montgeron şi ceilalţi.

— Apropie-te… şi pune mâna… nu e o figură de ceară… e un cadavru… e cadavrul omului pe care l-am iubit…

Şi ea se aplecă şi depuse o sărutare pe fruntea mortului.

Apoi cu privirea înflăcărată, mai spuse:

— Acest om pe care-l vezi acolo, e singurul meu amor… e Perdito… Perdito, pe care Maurevers l-a ucis… Perdito, a cărei moarte o răzbun în fiecare oră a zilei şi a nopţii…

Ea avu un hohot de fiară sălbatică.

— Ah! ai vrut să ştii, zise ea, vei şti!

Apoi luându-l din nou de mână, trecu prin faţa catafalcului şi împinse din nou o uşă.

Marmouset se simţi din nou înfiorat.

El se afla în pragul unui fel de celule, luminată printr-o lampă atârnată de tavan.

În fundul acestei celule, stând ghemuit pe nişte paie murdare – un bătrân îmbrăcat în zdrenţe şi încărcat de lanţuri.

Un bătrân care, văzând-o pe Roumia apărând, îşi împreună mâinile şi zise cu o voce tânguitoare.

— Graţie! graţie!

Nu era nebun. Era în toate minţile şi avea conştiinţa chinurilor fără număr pe care le îndura.

— Ah! ceri iertare, zise ţiganca râzând. Dar ai avut tu milă de

Perdito?

Şi întorcându-se spre Marmouset, zise:

— Fiindcă ai citit manuscrisul redactat de Turquoise, trebuie să ştii cine e acest om sau mai bine zis acest demon!… E monstrul care ne-a îndemnat pe Perdito şi pe mine, să urâm pe marchizul de Maurevers; este ducele de Fenestrange, care s-a dus în Orient să caute secrete teribile, care m-a învăţat arta de a ucide şi de a înnebuni pe cineva cu sărutări.

El e acela care a pus pistolul în mâna lui Maurevers şi l-a făcut să-l ucidă pe Perdito…

Şi ea râse în chip satanic.

— Şi a crezut că îmi scapă. A crezut că mă voi mulţumi a chinui doar pe Maurevers şi că pe dânsul îl voi lăsa în pace să se bucure de răzbunarea sa… Ah… Ah… Ah!…

Marmouset, cu sudoarea pe frunte, privea pe rând când pe acest bătrân, când pe această femeie satanică.

Ea reluă:

— Perdito n-ar fi fost răzbunat dacă n-aş fi lovit pa acest om!… El îmi dăduse aur, pusese la picioarele mele sclavi… Aceşti sclavi însă, mi-au servit ca să-l fac să cadă într-o cursă şi să pun mâna pe el.

Într-un colţ al celulei, departe de bătrân care era legat cu lanţuri de zid, ardea un foc de mangal.

Roumia făcu un semn.

La acesta spaniolul luă un fier şi îl băgă în foc.

Bătrânul începu să urle.

— Iertare! Iertare! repetă el.

— Nu există iertare pentru tine, răspunse Roumia. Şi cu mâna ei începu să învârtească fierul în cărbuni până ce acesta se înroşi.

Apoi cu acel fier în mână se apropie de bătrân şi îl atinse la braţ şi la umăr.

Carnea fumega.

Bătrânul scotea ţipete sfâşietoare.

Marmouset, uitând situaţia sa proprie, strigă:

— Graţie! Graţie!

Roumia scoase un hohot de râs şi aruncă fierul departe de ea.

Apoi luând pe Marmouset de mână îi spuse:

— Acum, vrei să vezi pe Maurevers? Vino.

Şi ea îl scoase din celulă.

Capitolul LXV

Marmouset târât de femeia al cărei cuvânt era poruncitor, gestul imperios, râsul ironic, începea să se întrebe dacă nu era sub impresia unui vis urât, când Frumoasa grădinăreasă deschise o nouă uşă.

De astă dată decorul se schimbă.

Marmouset se crezu în pragul unei pagode indiene. Lămpi misterioase proiectau o lumină voluptoasă pe nişte ziduri acoperite de stofe ciudate. Pe pământ se aflau, covoare groase, iar la colţuri perne.

Un miros puternic, de opium domnea în încăpere.

Marmouset simţi, intrând în această stranie odaie, că furia şi mirarea sa dispar şi fac loc unei lâncezeli şi unei indiferenţe.

Mai întâi el nu văzu decât în chip confuz obiectele ce îl înconjurau.

Frumoasa grădinăreasă îi dădu drumul mâinii şi ei nici nu observă aceasta.

Ea făcu un pas înapoi şi el nici nu băgă de seamă.

Frumoasa grădinăreasă se dădu înapoi până la uşă şi dispăru.

Marmouset rămase singur.

Picturile ciudate ce se aflau pe zidurile acestei odăi îi aminteau pagoda din Hampstead, în care Gipsy fu cât pe aci să fie arsă de vie.

La un moment dat i se păru că aude respiraţia unui om. Apoi văzu ceva agitându-se într-un colţ al odăii.

În fine, apăru un om care sta ghemuit pe perne. Acesta avea înfăţişarea fumătorilor de opium.

Obrajii lui roşii, ochii duşi în fundul capului fără putere, totul trăda abuzul de narcotic.

O narghilea zăcea lângă el pe covor.

Marmouset se apropie.

Acest om, sau mai bine zis această fantomă, căci nu mai era decât o fiinţă slăbită, semăna totuşi cu cadavrul pe care îl văzuse cu puţin mai înainte.

Şi Marmouset îşi spuse:

„Acesta trebuie să fie marchizul de Maurevers”.

Fumătorul de opium se agita, dar nu prezenţa lui Marmouset era cauza.

Cu totul aflat în reveria sa, nesimţitor la lucrurile de afară, trăind în el însuşi, vorbea de amor unei fiinţe invizibile, desigur numai, pentru el.

— De, zicea el, te iubesc… şi a trăi pentru tine o eternitate e tot ce-mi doresc.

Şi întindea braţele strângând la piept o fiinţă închipuită.

Marmouset îl contempla cu mirare.

De-abia atunci observă că era singur şi că ţiganca nu era lângă dânsul. Dar îndată, uşa se deschise şi Roumia apăru.

Marchizul continua să dea curs reveriei sale…

— Ei bine? zise ea privindu-l pe Marmouset, ce zici?

Marmouset tresări şi-şi regăsi sângele rece.

— Acesta e Maurevers? întrebă el.

— Da.

— Aceasta e răzbunarea ta?

— Da.

Marmouset începu să râdă.

— Te credeam mai răzbunătoare, zise el cu dispreţ.

— Adevărat?

— Acest om e abrutizat, continuă Marmouset, dar nu e nenorocit. De mult timp viaţa reală e departe de dânsul; şi trăieşte într-un vis perpetuu. E nebunia lui. Nebunia face pe cineva să sufere?

Roumia surâdea şi nu răspundea.

Marmouset reluă:

— Tu distrugi acest trup cu încetul, dar n-ai nici o putere asupra sufletului.

— Crezi?

— El nu are conştiinţa chinurilor, pe care îl faci să le îndure; tu poţi să ucizi pe acest om când îţi va plăcea, dar el va trece pragul morţii fără să observe.

— Este adevărat, adăugă Roumia, tot ceea ce spui dar numai în aparenţă. Te înşeli.

— Cum?

— Marchizul are şi ore când e lucid.

Marmouset tresări.

— Ore, continuă Roumia, în care-şi aminteşte de numele lui, de copilul său, de viaţa sa de altădată; ore în care are oroare de mine şi în care totuşi mă iubeşte mai mult ca oricând.

— E cu neputinţă!

— Crezi?

— Da, căci opiumul distruge inteligenţa.

— Ai dreptate, dar cunosc un reactiv puternic care anihilează momentan efectul.

Atunci Roumia scoase din sân un flacon, pe care-l destupă. Apoi, aplecându-se spre narghilea turnă câteva picături. Apoi apropie narghileaua de buzele lui Maurevers şi zise:

— Fumează!

Sărmanul luă în buze vârful narghilelei. Frumoasa grădinăreasc privind atunci pe Marmouset zise:

— Acum vei vedea.

Capitolul LXVI

Marmouset nu-şi putea dezlipi privirea de la acea fantomă, care devenise marchizul de Maurevers şi care părea acum a fi o brută.

Roumia ţiganca, „Frumoasa grădinăreasă” după cum era numită, şi pe care Marmouset voise să o ucidă cu o oră înainte, era singură cu el în acest moment. Cei doi gardieni ai ei rămăseseră afară.

E adevărat că Marmouset nu mai avea nici revolver, nici pumnal.

Dar Marmouset era bărbat tânăr şi voinic.

Putea să se arunce deci asupra ei şi să o strângă de gât până ca cineva să-i sară în ajutor.

Marmouset nici nu se gândi, însă, la asta.

Atmosfera în care se afla eliminase din sufletul său orice picătură de energie.

Roumia se aşezase lângă el.

Toată atenţia ei era concentrată asupra marchizului de Maurevers.

Acesta fuma cu înverşunare.

Încetase de a murmura cuvinte fără şir şi de a vorbi de amor acelei fiinţei imaginare pe care cu un moment înainte credea că o are în braţe.

Privirea sa se oprea când la Marmouset, când la Roumia.

Dar nu-i vedea pe nici unul din ei.

— Nu ne-a zărit încă, zise Roumia la urechea lui Marmouset.

— Ne va vedea?

— Da, în curând.

— Ah! zise Marmouset, care simţea o greutate în cap.

Dar în curând fu martorul unui fenomen, pe care, de altfel Roumia îl anunţase.

Ochii marchizului se luminară puţin câte puţin, şi Marmouset pricepu că-i revenea raţiunea.

Deodată aruncă narghileaua şi, sculându-se, strigă:

— Unde sunt?

Atunci Frumoasa grădinăreasă îi zise:

— Bună ziua, marchize!

El strânse pumnii, se uită la ea eu furie, şi voi să facă un pas.

Dar ea îl ţintui pe loc cu privirea sa fascinantă şi-i zise:

— Ia seama! Ştii că picioarele nu te pot ţine.

Şi el recăzu pe perne.

Vocea Roumiei semăna cu şuieratul unei vipere.

— Marchize, zise ea, ştii cine eşti?

— Da, răspunse el, ştiu că sunt victima ta, demone!

— Eşti marchizul de Maurevers?

— Nu mai sunt nimic.

— Dar ai fost.

— Da.

— Aveai o amantă… Turquoise?…

— Sărmana Turquoise! suspină el.

— A murit, zise ţiganca.

— Mi-ai mai spus, dar nu te cred.

— Aveai un fiu?

Atunci el făcu un efort supraomenesc.

— Nu, zise el, n-am copil… n-am avut niciodată un copil.

— Adică n-ai vrut niciodată să-mi spui unde se află copilul, replică

ea cu o voce infernală, dar acum ştiu.

— Minţi!

Şi pronunţând aceste cuvine, îl văzu pe Marmouset, care stătea mut, cu sudoarea curgându-i pe frunte, lângă Roumia.

— Cine e acest om? murmură el.

— Ah! nu-l cunoşti?

— Unul din complicii tăi, fără îndoială, unul din călăi, zise el cu o voce plină de dispreţ.

— Te înşeli…

Şi ea râdea.

— Domnul, continuă ea, e unul din amicii tăi.

— Ah! zise Maurevers.

Şi privea fix la Marmouset, pe care îl vedea pentru prima oară.

— Nu-mi aduc aminte, murmură el în fine.

— Domnul, continuă Roumia, este un amic al lui Montgeron.

— Montgeron! exclamă marchizul.

— Nu ţi-am spus? Montgeron a murit.

Marchizul suspină.

— E un amic al lui Montgeron, continuă ea şi ca şi el au pornit în căutarea ta. El l-a regăsit pe fiul tău…

— N-am nici un copil! repetă el cu energie.

Roumia se întoarse spre Marmouset şi-i zise:

— Dar spune-i că azi de dimineaţa era încă într-un pension de pe strada Poştelor.

— E adevărat, zise Marmouset aplecându-şi capul.

Marchizul de Maurevers se sculă din nou.

Avea fulgere în ochi şi corpul lui părea că-şi recapătă forţa.

— E bine! zise el, am un copil, dar nu vei afla unde se află.

— Te înşeli, ştiu…

— Minţi.

— E în mâna mea, de azi dimineaţă, adăugă Roumia.

— Minţi!

— Îţi voi dovedi…

În acelaşi timp, bătu din nou de trei ori din palme. Atunci zidul din fund se ridică precum o cortină de teatru.

Se auziră nişte ţipete sfâşietoare.

Atunci Marmouset, speriat, văzu o altă sală luminată de torţe şi un copil pe jumătate gol, legat de un stâlp. Doi oameni îl băteau.

Era chiar copilul răpit din pensionul de pe strada Poştelor, pe care călăii Roumiei îl chinuiau!

Capitolul LXVII

Strigătele copilului produseseră o puternică reacţie asupra lui Marmouset.

— Ah! mizerabililor. Bandiţilor! strigă el.

Şi, uitând că e dezarmat, se repezi la călăi…

„Frumoasa grădinăreasă” izbucni într-un hohot de râs.

— Destul! zise ea.

Cei doi oameni care biciuiau copilul se opriră.

Dar în acelaşi timp, la un semnal al teribilei lor stăpâne, se repeziră la Marmouset.

Atunci, între acest om singur, dar căruia mânia îi sporea puterile şi cei doi, se încinse o luptă teribilă.

De zece ori Marmouset trântit la pământ se sculă.

Dar, în fine, forţa brută triumfă.

Marmouset se văzu culcat la pământ şi unul din adversarii săi îi puse genunchiul în piept.

Acesta, ridicând pumnalul, zise Frumoasei grădinărese:

— Să-l omor?

— Nu, răspunse ea, legaţi-l.

Atunci, pe când omul cu pumnalul în mână îl ţinea pe Marmouset nemişcat sub genunchiul său, celălalt luă o eşarfă de mătase pe care „Frumoasa grădinăreasă” o desprinsese de la brâu, şi-i legă mâinile şi picioarele.

După aceea, cei doi oameni se sculară, lăsându-l pe Marmouset lungit la pământ, aşteptând noi ordine.

Marmouset era format însă la şcoala lui Rocambole

El ştia că ţipetele nu ajută la nimic.

Nu scoase deci nici un sunet, nu făcu nici o mişcare, îşi aşteptă soarta cu nepăsare.

,,Frumoasa grădinăreasă” zise spaniolului.

— Dezleagă-l pe copil.

Mititelul fu dezlegat.

— Luaţi-l de aici! zise ţiganca.

Atunci Marmouset văzut cortina recăzând la loc. Din nou rămase singur cu „Frumoasa grădinăreasă”.

Aceasta se aplecă spre el.

— Nu-mi place să vorbesc cu un om culcat la pământ, zise ea.

Şi luându-l de umeri, îl ridică cu o putere de necrezut la ea şi-l aşeză pe o canapea.

— Acum, zise ea, să vorbim.

Marchizul de Maurevers era leşinat lângă o canapea.

Ea îl împinse cu piciorul spunând:

— Nu mai avem nevoie de el, mintea i s-a stins din nou.

Şi aşezându-se în faţa lui Marmouset, cu braţele încrucişate pe piept, cu ochii scăpărând, surâzând ironic îi spuse:

— Ştiu, cine eşti. Te numeşti Marmouset. Profesorul tău e un bandit numit Rocambole. Dar Rocambole a plecat, a murit fără îndoială, şi tu

nu ai forţa lui. Ai început prin a fi hoţ şi cerşetor apoi te-ai îmbogăţit, şi eu nu m-am pus niciodată în calea fericirii tale. Dar ai fost imprudent şi ai vrut să ştii. Eu răzbun pe omul pe care l-am iubit – acesta e dreptul meu. Ai încercat să împiedici răzbunarea mea şi te lovesc – acesta e dreptul meu! O femeie a fost complicea ta şi ai văzut ce am făcut din dânsa. Doar eu aş putea să-mi distrug opera şi să-i redau raţiunea, dar n-am asemenea generozităţi stupide. Peste cinci zile voi părăsi Parisul. Peste opt mă voi afla la bordul unei nave, între cer şi apă, luându-le cu mine pe cele două victime. Voi şti să adorm pentru totdeauna curiozitatea celor care mai vor să pătrundă încă misterul dispariţiei marchizului de Maurevers. Peste cinci zile, o sărmană nebună, pe jumătate moartă, va fi găsită în ruinele acestei case lângă un cadavru. Nebunii nu sunt crezuţi când vorbesc, iar morţii nu vorbesc deloc. Nebuna e complicea ta, iar cadavrul ai ghicit sper, al cui va fi! Va fi al tău!

Şi izbucni într-un hohot de râs.

— Căci, în fine, zise ea, nu ţi-ai închipuit că te voi ierta?

— Ucide-mă, zise Marmouset, te dispreţuiesc.

Ea izbucni din nou într-un hohot de râs.

— Eşti nostim şi naiv în acelaşi timp şi crezi, poate, că te voi ucide cu o lovitură de pumnal sau cu un foc de revolver. N-am nici intenţia de a te tăia în bucăţi sau de a te decapita. Nu îmi place să văd sânge. Am găsit un supliciu demn de un om cu o imaginaţie, ca a ta….

Marmouset continua să o privească cu dispreţ.

— Tu eşti un om cult, continuă ea, şi trebuie să ştii că chinezii sunt maeştri în cruzime. Ducele de Fenestrange, pe care l-ai văzut adineauri, a studiat procedurile lor, şi de la el am învăţat sistemul care ţi-l voi aplica. Te condamn să mori prin lipsa de somn…

Marmouset era curajos, totuşi se înfiora.

— Să moară după cinci zile, continuă ea râzând. Nu, aşa mult.

Şi bătu din nou de trei ori din palme. La acel semn apărură cei doi călăi.

— Ah! Rocambole! murmură Marmouset, Rocambole unde eşti? Nu vei veni în ajutorul meu?

Capitolul LXVIII

Călăii odată reîntorşi, „Frumoasa grădinăreasă” le spuse cu un ton ironic:

— Ţineţi de urât domnului.

Apoi privind pe Marmouset adăugă:

— Voi veni să te văd din când în când.

Şi ieşi.

Marmouset se luptase, fusese zdrobit de mii de emoţii şi simţea că-l cuprinde o toropeală fizică.

Spaniolul şi complicele său se aşezaseră lângă el.

Marmouset cât de obosit era, îi privea şi se întreba ce vor face spre a-l împiedica să doarmă.

În acelaşi timp se gândea la Rocambole şi-şi spunea:

„Ah! dacă aş şti că stăpânul e la Paris nu m-aş teme”.

Trecură două ore, timp în care el ţinuse ochii deschişi şi călăii n-avură nimic de făcut.

Dar, în fine, oboseala îl învinse. Ochii i se închiseră.

Deodată se auzi un zgomot teribil.

Marmouset deschise ochii şi sări în sus atât cât i-au permis legăturile.

Spaniolul bătuse într-o tablă de aramă cu o rangă de fier.

Începea supliciul.

De douăzeci de ori, în timpul celor patru sau cinci ore care urmară, Marmouset închise ochii şi de douăzeci de ori se auzi toba răsunând.

Dar sfârşi prin a se obişnui cu acest zgomot.

Pe măsură ce timpul trecea, oboseala fizică devenea mai mare.

Atunci spaniolul zise tovarăşului său:

— Du-te şi adu ligheanul!

Acesta ieşi şi se întoarse cu un lighean cu apă cu gheaţă în care plutea un burete.

De câte ori, Marmouset închidea ochii, spaniolul îi punea buretele ud pe frunte.

Douăsprezece ore trecură astfel.

„Frumoasa grădinăreasă” reapăru.

— Duceţi-vă să vă odihniţi, credincioşii mei paznici, zise ea, am dormit şi pot acum să veghez eu.

Marmouset începu să simtă zgomot în urechi, capul îi era greu ca de plumb.

Totuşi vederea femeii îi dădu curaj.

Dar, în fine, ochii i se închiseră din nou.

Deodată scoase un ţipăt de durere.

„Frumoasa grădinăreasă” îl înţepase în braţ cu un ac de aur, pe care şi-l scoase din păr.

Vârtejurile din urechi crescură şi Marmouset simţi că-şi pierde raţiunea.

De câte ori pleoapele lui se lăsau în jos, teribilul ac îl înţepa.

Delirul îl cuprinse. Şi în acest delir, i se păru că aude un zgomot surd şi depărtat, ca cel al unui târnăcop ce lucra deasupra capului său.

Dar nu era oare rezultatul oboselii?

„Frumoasa grădinăreasă” părea că nu aude nimic. Pe jumătate culcată pe divan lângă Marmouset, ea adusese o lampă, pe care o pusese pe măsuţă, şi citea.

Trecură alte douăsprezece ore.

Delirul îl aduse pe Marmouset la o extremă slăbiciune.

Nevoia de a dormi devenise aşa de imperioasă, încât adesea teribila lui inamică era obligată să-l înţepe de două ori la rând pentru ca el să deschidă ochii.

Călăii sosiră să o înlocuiască pe stăpâna lor.

Spaniolul aducea un mic vas plin cu cărbuni aprinşi şi în el Marmouset, înfiorându-se, recunoscu teribilul drug de fier cu care văzuse că era torturat bătrânul duce de Fenestrange.

Dar nevoia de a adormi devenise aşa de mare, încât ochii i se închiseră din nou.

Atunci unul din călăi îi dezgoli un umăr.

Marmouset nu făcu nici o mişcare. Dormea.

Fierul înroşit îi atinse umărul şi se deşteptă ţipând.

Al treilea supliciu începuse şi dură alte douăsprezece ore, în timpul cărora Marmouset nu o văzu deloc pe „Frumoasa grădinăreasă".

De câte ori ochii i se închideau, carnea lui fumega sub fierul înroşit.

Marmouset urla, îi curgea din nas sânge, era cuprins de friguri. Din când în când i se părea că aude acel zgomot misterios al târnăcopului.

Deodată spaniolul şi tovarăşul său se priviră îngrijoraţi.

Auziseră şi ei acel zgomot straniu.

Spaniolul se repezi afară spunând:

— Trebuie să o sculăm pe doamna.

Atunci Marmouset avu o vagă speranţă şi îi reveni puţina energie.

„Frumoasa grădinăreasă" veni alergând.

Marmouset îl văzu pe spaniol ridicând mâna spre tavan şi pe „Frumoasa grădinăreasă" pălind.

El auzea acum în mod distinct acel zgomot, pe care multă vreme îl luase drept rezultatul halucinaţiei sale.

Deodată o piatră din tavan căzu la picioarele „Frumoasei grădinărese", care făcu un pas înapoi.

Piatra fu urmată de alta, lăsând să se vadă o deschizătură şi oameni săriră în odaie.

„Frumoasa grădinăreasă" scoase un ţipăt.

La acest ţipăt, Marmouset, pe jumătate mort, răspunse printr-un strigăt de triumf şi puterile îi reveniră.

Rocambole şi credinciosul său Milon apăruseră cu iuţeala fulgerului, cu pumnalele în gură şi revolverele în mâini, în mijlocul călăilor săi.

Marmouset era salvat!…

Capitolul LXIX

Emoţia lui Marmouset fu aşa de mare, încât fu gata să leşine.

Dar deja Milon se afla lângă el şi cu pumnalul îi tăie legăturile.

În acelaşi timp Rocambole punea mâna pe umărul „Frumoasei

grădinărese” şi îi spunea:

— Nu mă cunoşti… dar îţi voi spune numele meu…

— Rocambole! exclamă Marmouset.

Dar Rocambole clătină din cap şi zise:

— Pentru doamna nu sunt nici Rocambole, nici majorul Avatar… sunt…

El se opri şi o privi drept în ochi.

— Sunt cel care trebuie să sosească din India, zise el.

Aceste cuvinte fură ca o lovitură de teatru.

Această femeie mândră şi crudă, care cu puţin timp înainte îl condamnase pe Marmouset la o moarte teribilă, acest demon care de cinci ani îl chinuia pe marchizul de Maurevers, acest monstru care punea să fie biciuiţi copiii, care chinuia un bătrân cu fierul înroşit, îşi schimbă deodată atitudinea şi căzu în genunchi.

Ea îngenunche cerând iertare ca o sclavă care aşteaptă ordine.

Rocambole o ţinu puţin în această stare.

Marchizul de Maurevers dormea în continuare.

Rocambole îl privi un moment şi zise.

— Nu e mort… îşi va reveni… dacă tu ai otrăvuri care ucid… eu am otrăvuri care înviază.

Apoi se adresă lui Marmouset:

— De când eşti aici?

— Nu ştiu, răspunse acesta, dar trebuie să fie cel puţin două zile.

— Dar Vanda unde e?

Marmouset întinse mâna şi arătă în spatele lui şi zise:

— În această subterană. A înnebunit.

Rocambole o privi cu severitate pe „Frumoasa grădinăreasă”.

— Iertare, zise aceasta, îi voi reda raţiunea.

— Sper, zise cu răceală Rocambole.

Atunci Marmouset fu martorul unei scene, pe cât de stranii, pe atât de neaşteptată.

El mai avea câteva licăriri de raţiune, şi, prin urmare, văzându-l pe Rocambole apărând, se aştepta ca acesta şi Milon să o pedepsească îndată pe „Frumoasa grădinăreasă” şi pe complicii ei.

Dar nu fu aşa.

Rocambole îşi puse revolverul în buzunar şi spuse „Frumoasei grădinărese”:

— Am sosit la timp, atât pentru ei, cât şi pentru tine.

Ea rămăsese prosternată în faţa lui.

— Scoală-te, zise el, am nevoie de serviciile tale.

Femeia se sculă şi spuse:

— Stăpâne, ordonă, mă voi supune.

— Cred, murmură Marmouset, că tot ce văd şi aud e un vis şi că delirul m-a cuprins din nou.

Rocambole auzi aceste cuvinte şi-i zise:

— Tu ai nevoie de odihnă… Culcă-te… şi dormi…

Marmouset se înfioră sub privirea stăpânului.

— Dormi! repetă acesta.

— Mi-e sete! murmură Marmouset.

Rocambole o privi pe „Frumoasa grădinăreasă”.

Aceasta se întoarse spre spaniol, care ca şi tovarăşii săi erau cu totul înmărmuriţi, şi pronunţă câteva cuvinte în acea limbă misterioasă pe care numai ţiganii o pricep.

Spaniolul se întoarse după un minut aducând o tavă cu un pahar de vin, şi-l servi respectuos pe Marmouset.

Acesta ezită să bea.

— Bea, spuse Rocambole autoritar.

— Marmouset nu mai ezită.

Goli dintr-o dată paharul şi căzu pe patul său de supliciu, adormit.

Atunci Rocambole se întoarse spre „Frumoasa grădinăreasă” şi îi spuse:

— Urmează-mă!

*
* *

Câte ore dormi Marmouset?

N-a ştiut nici el.

Când ochii i se deschiseră era tot în acea odaie ciudată în care Rocambole venise în ajutorul său.

Dar Rocambole dispăruse.

De asemenea dispăruse şi „Frumoasa grădinăreasă” împreună cu marchizul de Maurevers.

Marmouset era singur, cufundat într-o semiobscuritate.

Gaura făcută de Rocambole fusese astupată la loc şi nu se mai vedea nici o urmă.

— Dar unde sunt? strigă el sculându-se.

La aceste cuvinte se deschise uşa şi întră Milon.

— Ah! zise Marmouset, tu eşti?

— Da.

— Unde suntem?

— În subterana de la Saint-Mandé.

— Şi Vanda?

— A luat-o stăpânul.

— Şi ea?

Marmouset nu se putu opri de a se înfiora gândindu-se la „Frumoasa grădinăreasă”.

— A plecat! cu stăpânul.

— Straniu! murmură Marmouset.

— Sunt de părerea ta, zise Milon, dar ştii că stăpânul are planurile sale.

— E adevărat deci că s-a reîntors, strigă Marmouset!

— După cum mă vezi.

— Lăsându-ţi aceasta.

— Şi a plecat?

Şi Milon îi dădu o scrisoare voluminoasă.

Acesta citi:

„Istoria maiorului englez, sir Edward Linton,
culeasă de maiorul Avatar”.

Şi începu să citească paginile manuscrisului, care era opera lui Rocambole.

Capitolul LXX

O scrisoare adresată lui Marmouset însoţea manuscrisul lui Rocambole.

„Scumpul meu copil, spunea stăpânul, n-am pedepsit acest monstru de femeie care se numeşte „Frumoasa grădinăreasă”. Ea l-a chinuit totuşi pe marchizul de Maurevers, pe care, vai, va fi cu neputinţă a i se reda vreodată raţiunea completă şi sănătatea. Ea a vrut să te ucidă în chinuri oribile.

Încă două, trei ore… şi nici tu, nici iubita mea Vanda nu mai eraţi pe lume.

Totuşi nu o lovesc pe această femeie ci îi voi procura mijloacele de a-şi ispăşi crimele. De ce?

Acesta e secretul meu, un secret pe care îl vei ghici de altfel pe jumătate când vei citi manuscrisul pe care ţi-l las.

Plec din nou din Paris, dar numai pentru câteva zile.

O iau pe Vanda şi te încredinţez credinciosului meu Milon.

La reîntoarcerea mea, mă voi duce la Londra şi voi avea nevoie de devotamentul tău, de inteligenţa ta şi de aurul sărmanei Gipsy, pe care nu l-ai primit decât în păstrare.

Ai auzit vorbindu-se adesea de India misterioasă unde trăiesc strangulatorii, foştii noştri adversari.

India e de asemenea patria oamenilor nobili şi mari care au luptat ziua în amiaza mare, după cum tuhgii luptau în umbră, contra tiraniei şi jugului străin.

Prin aceşti prinţi care au refuzat să îndure jugul Angliei e unul care a preferat de o mie de ori moartea decât sclavia şi acest prinţ a fost amicul meu.

Rocambole, ocnaşul, a fost timp de doi ani tovarăşul de arme, fratele omului cel mai nobil din lume. Am împărtăşit pericolele sale şi nu l-am

părăsit decât mort.

Am făcut un jurământ prinţului meu în momentul când s-a uitat pentru ultima oară la mine, un jurământ solemn şi a cărui realizare va fi încununarea operei de reabilitare pe care am întreprins-o.

Acest jurământ îl voi ţine, iar tu mă vei ajuta.

De aceea n-am ucis-o pe „Frumoasa grădinăreasă”.

Îmi trebuie un instrument teribil şi acesta este ţiganca Roumia.

Citeşte dar, şi la revedere…

Rocambole.”

După ce citi această scrisoare, Marmouset se întoarse spre Milon.

— Deci stăpânul se află la Londra?

— Da, răspunse uriaşul.

— Când a plecat?

— Aseară.

— Şi ţi-a ordonat să stai lângă mine?

— Fără îndoială.

— Aici?

— Ah! drace! zise Milon, ştii că ai dormit şaizeci de ore. E drept că era un narcotic în paharul cu vin ce ţi s-a adus. Dar ne-a permis să-ţi pansam rănile şi arsurile fără să simţi nimic.

— Prea bine, zise Marmouset, dar nu te întreb asta.

— Dar ce? zise Milon.

— Trebuie să stau aici?

— Stăpânul a spus: E zadarnic ca Marmouset să se ducă în oraş înainte de a fi luat cunoştinţă de manuscrisul pe care i l-am lăsat.

— Bine. Voi sta.

— De altfel, continuă Milon, avem aici suficiente provizii. Putem mânca şi bea.

— Pe legea mea! zise Marmouset surâzând, oricât de multă supunere am pentru stăpânul şi oricât de mare nerăbdare am de a-i citi manuscrisul, îţi mărturisesc că mor de foame şi de sete.

— Aşteaptă-mă atunci.

Şi Milon ieşi, întorcându-se după câteva minute cu o masă gata aranjată.

— Cum să numim această masă? întrebă Marmouset. Habar n-am ce oră este.

— E miezul nopţii, spuse Milon.

— Prea bine.

— Voi mânca şi eu, căci mi-e tare foame, adăugă bătrânul colos.

Rămăsese un lucru care aţâţa curiozitatea lui Marmouset, poate tot atât de mult cât şi manuscrisul lăsat de Rocambole.

— Dar, în fine, zise el lui Milon, cum de aţi venit în ajutorul meu?

Milon povesti, ruşinându-se, ceea ce păţise după plecarea lui

Marmouset şi cum incendiul distrusese în parte casa de pe strada Marignan. Cum apoi el fusese găsit pe jumătate nebun de disperare şi plângând după Rocambole.

Acesta îi pusese mai multe întrebări şi Milon îi povestise indicaţiile date de spaniol lui Marmouset.

Atunci Rocambole nu ezită să vină la Vinaennes.

Dar a trebuit să aştepte sosirea nopţii.

Atunci amândoi intrară în subterană şi începură să sape acea gaură.

Această muncă le-a luat două zile şi o noapte.

Marmouset ştia restul.

— Şi nenorocitul meu vizitiu?

— A fost găsit pe jumătate mort de foame în închisoarea ce se deschisese sub paşii săi, răspunse Milon.

Marmouset termină masa, aprinse o ţigară şi începu citirea manuscrisului, a cărui prim capitol avea titlul puţin cam melodramatic: RUGUL VĂDUVEI.

Partea a 5-a – O dramă în India

Capitolul I

„Se făcuse seară.

După vântul arzător care sufla de la munte, urma vântul mai răcoros ce venea de la mare.

Soarele dispăruse de pe acel cer senin ce acoperea India, şi câteva capete de oameni se ridicară din iarbă.

Ora de odihnă se terminase înainte de apusul soarelui, şi indianul se ridica spre a respira liber, după ce dormise toată ziua.

La porţile Calcuttei, între câmpie şi această parte a oraşului, numit oraşul negru, patru ofiţeri englezi, întruniţi într-o casă de bambus, beau ceai şi discutau în jurul mesei de wist.

— Domnilor, zise deodată cel mai tânăr, care era locotenent în primul regiment de cipaye, aţi văzut azi de dimineaţă când ne întorceam de la câmp cortegiul văduvei?

— Ce cortegiu? întrebă unul din ceilalţi.

— Cortegiul funebru al văduvei rajahului Nijid-Kuran.

— Nu, n-am văzut nimic.

— Văduva a murit, deci? întrebă cel mai în vârstă dintre cei patru ofiţeri.

— Nu încă…

— Atunci de ce această sintagmă cortegiu funebru?

Cel mai tânăr care se numea sir Jack Blackveld nu se putu opri să nu surâdă.

— După cum se vede, scumpul meu Harris, zise el, ai sosit din Europa abia de opt zile, şi nu cunoşti încă India noastră mult iubită.

— Mult iubită fie, dar foarte călduroasă, reluă căpitanul Harris

surâzând.

Sir Jack, care era lângă dânsul, reluă:

— Te obişnuieşti cu căldura, tot ca şi cu ceaţa. Sunt cu toate acestea născut la Londra, pe lângă biserica Sf. Paul, şi pergamentele mele mă ridică până la regele Wilhelm Normandul, sunt deci un englez curat, dar vă mărturisesc că aş schimba bucuros garnizoana mea din Calcutta pentru una din cazărmile Londrei.

— Dă-mi un pahar de ceai, Jack, zise căpitanul Harris. Acum spune-ne cine e această văduvă.

— E o indiancă de şaisprezece ani – o văduvă foarte fragedă în Anglia, dar aici, în India, deja o femeie bătrână.

— Prea bine. Am citit aceste lucruri prin cărţi. E frumoasă?

— Da.

— Şi e văduvă?

— A rajahului Nijid-Kuran, un mic prinţ din munţi care n-a vrut să se supună Angliei. Mai sunt încă mulţi prinţi din aceştia.

— Dar să ştii, zise sir Jack, surâzând, Anglia nu se grăbeşte; ea se mulţumeşte să le ofere din când în când câte o luptă neînsemnată sau le expediază opiu în mare cantitate, ceea ce e o armă tot aşa de ucigătoare ca şi tunul.

— În fine, zise căpitanul Harris, acest rajah a murit.

— Acum o lună. Aseară văduva sa, însoţită de o suită numeroasă, a sosit la porţile oraşului. Ei au stat toată noaptea în câmp şi în tot acest timp s-a auzit muzica funebră a indienilor. Azi de dimineaţă ea s-a urcat pe cal şi şi-a făcut intrarea solemnă în Calcutta.

— Ce caută?

— Ea vine să moară aici.

— Ah! e adevărat, zise căpitanul, uitasem că văduva unui indian trebuie să fie arsă pe rug.

— Da.

— Dar de ce vine dânsa ca să fie arsă la Calcutta?

— Fiindcă rajahul Nijid-Kuran, soţul ei, aparţine uneia din cele mai mari familii din India şi oraşul Calcutta e leagănul acestei familii.

— Sărmana femeie! zise unul din ceilalţi doi ofiţeri, ea poate n-are chef deloc să moară.

— Eu am văzut-o când trecea pe sub ferestrele mele, reluă sir Jack. Era foarte palidă şi avea lacrimi în ochi. Dar chiar dacă are sau nu chef, va trebui să urce pe rug. Altfel va fi aşezată cu forţa.

— De cine?

— Părinţii şi servitorii defunctului.

— Asta e oribil! murmură căpitanul Harris; dar, în fine, Calcutta e un oraş englez?

— Fără îndoială.

— Şi autoritatea engleză… ar putea foarte bine…

— Se vede că soseşti din Europa, scumpul meu Harris. Mai ales viceregele Indiei nu se amestecă deloc în afacerile religioase ale indienilor.

— Fie.

— Apoi, ştiu sigur, este că văduva rajahului vine să moară la Calcutta; dar ce nu ştiu şi nici poliţia nu ştie niciodată, sunt ziua, locul şi ora acestei sinistre execuţii. Victima va fi plimbată în triumf prin acest oraş imens care se numeşte Calcutta. Asta va dura o zi sau două, poate trei; apoi totul va dispare. Ce vor deveni victima şi călăul? Nimeni nu va şti timp de mai multe zile; până în momentul când se vor găsi, în vreun cartier indigen izolat, resturile vreunui rug.

— Oh! zise căpitanul Harris, dacă aş fi viceregele Indiei…

— Ce ai face?

— Aş putea să împiedic asemenea atrocităţi.

Sir Jack dădu din umeri; dar n-avu timp să comenteze acest semn prin cuvinte, căci sosirea unui nou personaj atrase atenţia tuturor.

Un cal se oprise la uşa pavilionului şi un ofiţer plin de praf, după ce descălecă, intră repede în odaia unde cei patru ofiţeri jucau wist.

— Iată, strigă Jack, maiorul!

— Chiar eu, zise ofiţerul cu o voce mişcată.

— Cât eşti de palid, sir Edward, reluă Jack.

— Am făcut cincizeci de leghe călare fără să mă opresc, zise maiorul.

Şi căzu zdrobit de oboseală pe un scaun,

— Domnilor, zise sir Jack, vi-l prezint pe gentilomul cel mai excentric din Regatul Unit, pe maiorul sir Edward Linton.

Şi după prezentări, sir Jack reluă:

— Pari zăpăcit, sir Edward?

— Am nevoie de patru oameni hotărâţi, răspunse maiorul.

— Suntem gata, zise sir Jack. Spune-ne maiorule, despre ce e vorba?

Capitolul II

Personajul a cărui sosire neaşteptată produsese o oarecare senzaţie printre cei patru ofiţeri, maiorul sir Edward Linton, într-un cuvânt, era un om de aproape douăzeci şi opt de ani.

El era mai mult scund decât înalt; avea tenul bronzat, părul negru şi avea mai mult aer oriental decât englez.

Sir Edward datora avansarea sa rapidă celor două sau trei vitejii strălucite săvârşite în timpul ultimelor campanii şi, poate chiar şi cunoaşterii perfecte a limbii indiene care-i permisese să înfăptuiască adevărate acte de vitejie în diferite misiuni, ca de exemplu se deghiza ca indian şi se ducea să trăiască timp de mai multe săptămâni în mijlocul unui popor revoltat împotriva autorităţilor engleze, care

popor îl lua drept frate şi-i încredinţa secretele sale.

Acest ultim merit era o distracţie apreciată printre ofiţerii armatei engleze.

Unii găseau purtarea maiorului ca foarte curajoasă, deoarece îşi risca viaţa.

Alţii nu ezitau să spună că asta însemna a fi spion; şi deci maiorul avea duşmanii şi adoratorii săi.

Dar toţi erau de acord în a recunoaşte că maiorul era un om de mare curaj.

Deci maiorul era în prada unei mari emoţii, căci nu putea să se stăpânească, el, care de obicei avea o faţă cu totul nepăsătoare.

— Ce ţi s-a întâmplat deci, sir Edward? întrebă sir Jack pentru a doua oară.

Gentilomul îşi recapătă puţin sângele său rece şi zise:

— Domnilor, după cum v-am spus, am făcut călare cincizeci şi două de ore prin păduri, şi am ucis patru cai.

— De unde veneai?

— Din munţii care compun micul regat al lui Nijid-Kuran.

— A cărui văduvă a venit să fie arsă pe rug la Calcutta? observă căpitanul Harris.

— Da, răspunse sir Edward, şi din cauza văduvei am făcut această rapidă şi lungă călătorie.

Aceste cuvinte erau de natură să aţâţe curiozitatea celor patru ofiţeri.

Sir Edward reluă:

— Ştiţi cum a murit Nijid-Kuran?

— Nu, zise sir Jack.

— Nijid, la vânătoare, a căzut pe o lance otrăvită de care ei se servesc mai cu folos decât cum ne servim noi de puşcă contra tigrului. Rana a fost mortală. Nijid a murit în câteva ore.

— Fără să se supună englezilor? întrebă sir Jack.

— După cum nu se va supune nici succesorul, fratele său Osmany.

— Ah! noul rajah se numeşte Osmany.

— Da.

— Dar, spune-ne, sir Edward, zise căpitanul Harris, ce legătură este între călătoria dumitale pripită şi frumoasa văduvă a lui Nijid?

— Veţi vedea. Eram în misiune pe lângă Nijid.

— Bine!

— Viceregele mă însărcinase să-i fac nişte propuneri care îi garantau independenţa lui de suveran şi îl făceau aliatul Angliei.

— Da, zise sir Jack râzând, întotdeauna astfel începe negocierile nobila Anglie. Apoi?

— Desigur, nu m-aş fi prezentat la curtea lui Nijid în hainele mele de european. Îmbrăcat în costum de indian, vorbind limba de pe

ţărmurile Gangelui, m-am dat drept un indian din Benares. Numai Nijid şi fratele său Osmany cunoşteau naţionalitatea mea. Nijid nu primise propunerile mele, dar nici nu le respinsese, când moartea l-a surprins. Atunci prinţul Osmany, proclamat rajah, mi-a dat audienţă şi mi-a spus:

— „Refuz propunerile Angliei, dar consimt să nu ridic niciodată armele contra ei, dacă puteţi să-mi faceţi un serviciu."

— „Care? l-am întrebat eu."

— „Ai văzut-o pe soţia fratelui meu?"

— „Da."

— „Ea e condamnată conform legilor noastre să fie arsă pe rug în onoarea memoriei soţului ei."

— „Ştiu."

— „Anglia să o salveze, şi devin amicul ei."

— „Ah! îl întrerupse căpitanul Harris, încep să înţeleg."

Sir Edward continuă:

— Când prinţul Osmany mi-a făcut această destăinuire, văduva lui Nijid, frumoasa Kali-Nana, un cuvânt indian care înseamnă *perla cea bună*, plecase deja la Calcutta cu o numeroasă escortă de prieteni şi rude. N-avem deci niciun minut de pierdut. I-am făgăduit prinţului că Anglia o va salva pe Kali-Nana, şi am venit în goana calului.

— Şi ca s-o salvezi pe frumoasa indiană, ai nevoie de patru oameni hotărâţi?

— Da.

— Pentru ce patru?

— Fiindcă am un plan de acţiune.

— Să vedem! zise sir Jack.

— Dar mai întâi, domnilor, zise sir Edward, pot conta pe dumneavoastră?

— Desigur, răspunseră cei patru ofiţeri.

— Atunci, ascultaţi.

Sir Edward îşi turnă o nouă ceaşcă de ceai şi se exprimă astfel:

Capitolul III

— Domnilor, zise maiorul sir Edward Linton. Ştiţi, vorbesc limba indiană la perfecţie, încât chiar indienii se înşeală. Cu toate că sunt născut la Liverpool şi sunt englez, am venit în India aşa de tânăr încât m-am putut obişnui cu moravurile indienilor şi cu obiceiurile indigenilor. Doi ani de captivitate la regele Lehorului şi fizicul meu au făcut restul. Când dezbrac uniforma engleză, devin îndată un indian curat.

— Ştiu asta, sir Edward, zise sir Jack.

Maiorul reluă:

— Colind deci toată India, călare, pe jos, sau pe elefant; intru în

pagodă şi în moschee, după nevoie; mă dau drept un locuitor din Delhi, un negustor de opiu, ca un bogat proprietar din valea Kachmirului. Şi niciodată nimeni, văzându-mă, nu m-a bănuit că pot fi englez.

— Ştiu şi asta, sir Edward, zise tânărul ofiţer.

— Iertaţi-mă, zise maiorul, dacă intru în aceste amănunte, dar ele sunt necesare, pentru ca să pricepi planul pe care l-am conceput şi combinat cu prinţul Osmany.

— Să vedem.

— Frumoasa Kali-Nana a sosit deci la Calcutta, ieri seară.

— Mă rog, observă sir Jack, ieri seară, dânsa şi cortegiul ei au stat în câmpie şi n-au intrat în oraş decât astăzi de dimineaţă.

— Fie. Deci astăzi toată ziua ea a fost plimbată în triumf din pagodă în pagodă, din oraşul alb în oraşul negru. Astă seară ea va dormi într-unui din acele hanuri numite „schultry". Mâine va începe plimbarea triumfală. Apoi, când se va face seară, cu toată supravegherea poliţiei engleze, călăii şi victima vor dispare. Unde vor petrece ei noaptea? în ce loc izolat, în împrejurimile oraşului, pe marginea mării sau în câmpie, se va înălţa sinistrul rug? Mister. Mister pentru toţi, în afară de mine.

— Cum asta, sir Edward?

— Fiindcă, mâine de dimineaţă deghizat în indian, mă voi amesteca în cortegiul funebru.

— Bine.

— Voi fi bine primit, căci am fost văzut la curtea defunctului rajah, care mă trata cu condescendenţă, şi din acel moment nu o voi mai părăsi pe sărmana văduvă. Seara, voi face parte din lagărul lor misterios. În cursul nopţii voi ajuta la ridicarea rugului. Atunci, domnilor, fiindcă mi-aţi oferit serviciile dumneavoastră, voi avea nevoie de dumneavoastră.

Cei patru ofiţeri îl ascultau pe sir Edward cu atenţie, plini de curiozitate.

El reluă:

— În noaptea care precede execuţia, căci de obicei rugul se aprinde când se face ziuă, nenorocita femeie, care trebuie să fie arsă, e lăsată singură într-un cort împreună cu bijuteriile ei, pe care le aranjează bucată cu bucată, în rug, unde apoi se va arunca şi dânsa. În timpul acestei nopţi supreme, nişte muzicanţi înconjoară cortul şi cântă diferite cântece ciudate spre a determina exaltarea începută asupra victimei, prin acea preumblare triumfală de două zile. Adesea se întâmplă ca sărmana femeie, în ultima ei oră, să-şi piardă cu totul raţiunea şi graiul. Pe asta mă bazez.

— Cum asta?

— Voi avea grijă să vă înştiinţez în cursul serii. Prin ce mijloc nu

pot şti, încă. Pe la miezul nopţii, vă veţi apropria de lagărul indian. Cea mai mare parte dintre dânşii vor fi beţi de dansurile funebre, băutură şi opiu. Chiar muzicanţii vor fi cuprinşi de acest delir. Dar vor fi patru oameni dintre dânşii care nu vor fi nici beţi, nici adormiţi. Aceştia sunt fraţii victimei. Plecând, ei au jurat să ţină post până în momentul când sora lor se va urca pe rug. Cu aceşti patru oameni veţi avea de lucru.

— Când o vom răpi pe frumoasa Kali-Nana?

— Da… care, desigur, va opune o rezistenţă, în afară de cazul când va fi cuprinsă deja de spaima morţii. În acest caz o vom găsi pradă a unei mari toropeli.

— Dar, în fine, zise căpitanul Harris, trebuie să ne batem cu sabia şi cu pistolul?

— Poate…

— Şi oricât de beţi vor fi ceilalţi vor sări în ajutorul fraţilor văduvei Kali-Nana.

Sir Edward surâse.

— Pentru asta, domnilor, adăugă el, v-am spus că am nevoie de patru oameni hotărâţi. De altfel, patru englezi valorează cel puţin cât zece indieni.

— Mă prind că valorează cât douăzeci, zise cu mândrie sir Jack.

— Dar, zise unul din ceilalţi ofiţeri, acest prinţ Osmany, noul rajah, este deci un om civilizat.

— Mai mult decât fratele său. Şi a priceput cât era de revoltător pentru umanitate acest obicei barbar ca soţia să nu supravieţuiască soţului ei. El avea şi motiv pentru asta.

— Adevărat?

— Da, zise maiorul surâzând, în chip misterios.

— Care sunt aceste motive?

— El e îndrăgostit de Kali-Nana.

— Văduva fratelui său?

— Ce ne pasă! Dacă o salvez, rajahul va fi amicul meu şi al dumneavoastră domnilor.

— Bine, zise sir Jack, dar un lucru mi se pare greu, sir Edward.

— Care?

— Cred că vom reuşi să o salvăm pe frumoasa indiană.

— Sper.

— Dar ce va face noul rajah, căci indienii, când ea va fi lângă dânsul, o vor recunoaşte.

— Toate acestea sunt prevăzute, răspunse sir Edward.

— Ah!

— Kali-Nana are o soră care-i seamănă ca două picături de apă. Amândouă sunt fetele unui bogat negustor de opinci din Chandernagor. Blonda soră a brunei Kali-Nana e logodită cu prinţul

Osmany. Prinţul trebuie să se ducă s-o ia cu dânsul la începutul lunii.

— Ei bine!

— Ei bine! Negustorul de opinci şi cealaltă fată a lui s-au înţeles cu prinţul Osmany. Pe Kali-Nana, după ce o vom răpi, o vom conduce la Chandernagor.

— Bine.

— Un medic indian, care posedă între alte secrete minunate şi pe acel de a face blond un păr negru, o va metamorfoza pe Kali-Nana.

— Oh! pricep, zise sir Jack, Kali-Nana va lua rolul surorii sale.

— Da, domnilor, răspunse maiorul.

Şi sculându-se el adăugă:

— Pe mâine!

Capitolul IV

— Unde te duci, sir Edward? întrebă tânărul ofiţer de cipaye.

— Mă duc să mă amestec în cortegiul văduvei Kali-Nana.

— Ah! e adevărat!

— Şi pentru asta, zise sir Edward, îmi voi părăsi hainele englezeşti în favoarea turbanului indian.

— Prea bine, zise căpitanul Harris, dar unde ne vom revedea mâine?

— Adineauri nu ştiam; dar mi-a venit o idee, spuse maiorul.

— Să vedem?

— Cortegiul funebru, după ce va ocoli acea parte a Calcuttei numită oraşul negru, îşi va încheia procesiunea sa solemnă în pagoda care se află în oraşul alb, adică în cartierul european. Această pagodă, ce există de mai multe secole, e venerată în mod deosebit de indieni; ei se roagă de preferinţă aici, în ajunul vreunui act solemn sau important. Sunt convins, adăugă maiorul, că sărmana văduvă va trece pe acolo.

— Atunci ne dai acolo întâlnire?

— Unul din dumneavoastră va sta în preajma pagodei începând de mâine şi va aştepta sosirea cortegiului.

— Voi veni eu, zise sir Jack.

— Prea bine, reluă maiorul. Nu ştiu dacă mă vei recunoaşte, căci voi semăna cu un adevărat indian. Dar după ce cortegiul va ieşi din pagodă să intri înăuntru.

— Apoi?

— Se află într-un colţ o statuie colosală a zeului Siva. Vei găsi la picioarele acestei statui un bob de porumb pe care îl vei lua. În acest bob se va afla un bileţel, care va conţine câteva cuvinte scrise cu creionul.

Pronunţând ultimele cuvinte, sir Edward Linton strânse mâna tovarăşilor săi de arme şi îi părăsi.

Un sclav îi ţinea calul la uşa pavilionului.

Sir Edward încălecă, porni în galop, şi după câteva minute intră în Calcutta.

Chipul său, având o pânză mare, îi acoperea pe trei sferturi faţa, după moda adoptată de europeni pentru soarele arzător al Indiei.

El străbătu deci oraşul negru fără să atragă atenţia populaţiei indigene, care forfotea aici; apoi ajunse în oraşul alb şi se opri în faţa unei case frumoase înconjurată de o grădină.

Numai ce dădu un ordin şi poarta se deschise.

Doi servitori negri alergară foarte respectuoşi.

În India ofiţerii au un salariu foarte mare şi leafa unui maior e de o sută de mii de lire pe an. În plus, maiorul era un om bogat.

Această avere, care-i permitea să trăiască la Calcutta, într-un mare lux, era moştenită sau avea vreo origine misterioasă.

Unii spuneau da, iar alţii nu.

Maiorul nu se bucura în armata engleză de o prea bună reputaţie.

Se pretindea că dăduse secretele Companiei Indiilor unui prinţ indian, care era amicul său şi avea mare încredere într-însul, şi că din această primă trădare câştigase foarte mulţi bani.

Dar sub cerul arzător pasiunile europenilor se transformă în nepăsare şi fiecare caută să trăiască cât se poate mai liniştit, fără să se intereseze de vecin.

Dacă maiorul avea inamicii săi, în schimb avea şi prieteni care împrumutau de la dânsul bani, aşa cum era sir Jack, şi aceştia vorbeau de dânsul cu admiraţie şi respect.

Maiorul descălecă şi traversă o sală de marmură în care se afla o fântână; apoi trecu prin două sau trei saloane luxoase, mobilate după moda europeană, şi pătrunse, în fine, într-o odaie unde se încuie.

Era sala de baie.

El se spălă de praf, ca un adevărat discipol ai lui Mohamed, şi îl chemă pe valetul său Ali.

Acesta din urmă era un indian mahomedan, care îi era devotat trup şi suflet, din ziua în care maiorul îl scăpase de la o moarte sigură.

Ali era condamnat la moarte şi maiorul l-a salvat.

Ali apărând, maiorul îl întrebă:

— E ceva nou?

— Nu, stăpâne.

— Ai văzut-o pe văduva rajahului şi suita ei?

— Da, răspunse Ali.

— Când?

— Azi de dimineaţă.

— Ştii unde sunt ei acum?

— Cred, răspunse indianul, că s-au oprit la Şarpele Albastru, şi s-ar putea să fie tot acolo, căci au început dansurile alunei.

În timp ce vorbea cu credinciosul său servitor, maiorul se metamorfoză.

El nu mai era un ofiţer englez.

Era un cinstit locuitor din Afganistan care făcea comerţ cu perle, safire şi opiu.

Maiorul deschise apoi o uşă a sălii de baie, care dădea într-o curte interioară.

El ieşi pe această uşă, traversă curtea şi niciun servitor nu-l văzu părăsind luxoasa lui locuinţă.

După o oră, el intră în hanul la Şarpele Albastru şi, aşa cum îi spusese Ali, o găsi pe văduva rajahului şi suita ei.

Dansurile baiaderelor începuseră, într-adevăr.

Într-un mare hambar de bambus, stând pe perne, sărmana văduvă avea privirea deja plină de spaimă şi nebunie.

Rudele ei o înconjurau şi cântau cântece ciudate.

Patru baiadere dansau ca intrate în transă.

Maiorul pătrunse în hambar şi se apropie de victimă.

Capitolul V

Cea mai mare parte a asistenţei recunoscu îndată în sir Edward Linton pe indianul din Benares pe care îl văzuseră la curtea rajahului decedat.

Să te alături cortegiului unei văduve, care trebuie să se urce pe rug, e o onoare pe care o faci ei şi rudelor sale.

Sir Edward a fost deci foarte bine primit.

Îi întinseră mâna, îi aduseră lulea şi prăjituri şi, pe când baiaderele dansau, vorbind cea mai curată limbă indiană, se instala lângă rude.

Dansurile durară până după asfinţitul soarelui.

Apoi, baiaderele căzute zdrobite de oboseală, fură luate de acolo.

Atunci instrumentele tăcură un moment şi rudele, amicii, toată suita şi Kali-Nana, se sculară.

După plimbarea din cursul zilei, venea preumblarea cu torţe.

Kali-Nana, atinse acel grad de exaltare care nu-i mai permitea să deosebească visul de realitate.

Ea vorbea cu glas tare de soţul decedat, de raiul lui Vişnu, unde era aşteptată cu mare sărbătoare; ea plângea, râdea şi cânta în acelaşi timp.

Îi aduseră un elefant negru pe care ea se urcă.

Apoi, unii pe jos, alţii călare o escortară şi ea străbătu din nou oraşul în lumina unor torţe parfumate.

Acest marş funebru se prelungi până la ziuă. Când stelele dispărură, ei se întoarseră la han.

Acolo mâncară câte ceva şi lăsară să treacă orele călduroase ale zilei.

După aceea porniră din nou.

Era ultimul pelerinaj pe care îl mai aveau de făcut.

Cortegiul ieşi din cartierul european.

Apoi el se îndreptă spre pagoda Şarpelui Albastru.

Europeni, anglo-indieni, indieni se aflau în jurul pagodei.

Cortegiul reuşi cu mare greutate să-şi facă drum prin mulţime.

Maiorul care, deghizat ca indian, nu-i părăsise niciun moment pe fraţii văduvei, îl zări în mulţime pe tânărul locotenent de cipaye, sir Jack.

El trecu pe lângă dânsul, dar sir Jack nu-l recunoscu.

Elefantul intră în pagodă şi brahmanii începură rugăciunile; apoi veniră dervişii şi apoi alţi preoţi indieni.

Aceste ceremonii ciudate durară până la apusul soarelui.

Dar maiorul ştia deja ceea ce dorea.

Fraţii văduvei Kali-Nana, care ţineau foarte mult ca sora lor să nu încalce tradiţiile, mai ales că negustorul de opiu era foarte bogat şi astfel li se mărea partea lor de moştenire; fraţii ei îi destăinuiseră maiorului locul unde se va ridica rugul.

Când văduva ieşi din pagodă, intră sir Jack.

Bobul de porumb se afla la picioarele giganticei statui a zeului Siva.

El îl luă şi desfăcu biletul ce-l cuprindea.

El era în limba engleză.

„*Rugul se va ridica la o depărtare de două leghe de oraş, la nord, într-o vale sălbatică numită «Câmpul perelor roşii». Vom fi acolo pe la miezul nopţii*”.

În timp ce sir Jack lua cunoştinţă de acest bilet şi se ducea la cei trei ofiţeri, care trebuiau să-l ajute în această aventuroasă expediţie, cortegiul ieşise din oraşul alb şi se dusese în oraşul negru.

Acolo ei se risipiră. Unii intrară în han, alţii schimbară semne misterioase şi se îndreptară în toate părţile.

Văduva intrase pe elefantul ei negru în hambarul de bambus unde, în ajun, maiorul le găsise pe baiadere dansând.

Era momentul în care poliţia engleză trebuia să intre în acţiune.

Un cordon de soldaţi, comandat de un ofiţer englez, înconjurară hambarul, ale cărui uşi se închiseseră.

Apoi ofiţerul bătu la uşă.

Un indian apăru şi zise:

— Ce doreşti?

— Vrem să o vedem pe văduva rajahului.

— Văduva rajahului nu mai aparţine pământului, i se răspunse.

Ofiţerul sparse uşa şi intrară soldaţii.

Elefantul era înăuntru.

Dar văduva nu mai era pe dânsul.

Soldaţii vizitară şi casele vecine, dar nu o găsiră pe Kali-Nana.

Văduva era condamnată şi trebuia să moară.

Ofiţerul englez, convins că-şi făcuse datoria, se retrase cu soldaţii săi.

În acest timp, indienii se duceau unul câte unul la locul de întâlnire pe diferite căi.

Şi maiorul, care nu se despărţise de fraţii văduvei, îi ajută pe aceştia la răpirea ei cât şi la protejarea figurii prin oraşul negru.

În acest timp sir Jack şi cei trei tovarăşi ai săi, înarmaţi până în dinţi, mergeau călare spre Câmpul perlelor roşii.

După ziua călduroasă urmase o noapte călduroasă. Această noapte, toată lumea spunea la Calcutta, trebuie să fie cea din urmă pentru frumoasa Kali-Nana, văduva bravului rajah Nijid-Kuran.

Capitolul VI

Câmpul perlelor roşii, cu tot numele său frumos, este o vale sălbatică, înconjurată de stânci pietroase.

La sud, adică înspre Calcutta, călătorul întâlneşte una din acele păduri de nepătruns care serveşte drept azil tigrilor şi panterelor.

Acesta era locul misterios ales de fraţii văduvei, spre a înălţa rugul.

Pentru ca să ajungă la dânşii, soldaţii englezi ar fi fost nevoiţi să meargă prin pădure, şi europeanul se teme mai mult de tigru decât de indian.

Era noapte.

Ajungând din diferite părţi, unul câte unul indienii din cortegiul funebru se adunară din nou şi ridicară mai multe corturi.

În centru se afla cortul văduvei.

După obicei, brahmanii şi muzicanţii executau cântece foarte ciudate, în care proslăveau fericirea rezervată, în paradisul indian, femeii curajoase care se duce după soţul ei.

Dar nici brahmanii, nici muzicanţii nu pătrund în cort.

Numai fraţii ei au intrat.

Ei au găsit-o pe Kali-Nana deosebit de surescitată, uitându-se la bijuteriile ei.

O femeie se afla lângă dânsa. E credincioasa sa prietenă, sora ei de lapte, negresa Mamura, căci doica lui Kali-Nana a fost o femeie neagră.

Mamura plângea şi se văita.

Ea o iubeşte pe Kali-Nana şi şi-ar da viaţa pentru dânsa.

Aşadar, fraţii ei pătrunzând în cort şi văzând cum stau lucrurile, au schimbat o privire plină de satisfacţie.

Kali-Nana e gata pentru sacrificiu; ea se va urca pe rug cântând.

Mamura le-a ascuns cât a putut mai bine durerea ei, dar când ei au plecat, ea a reînceput să plângă. Fraţii au ieşit spunând:

— Acum se poate înălţa rugul.

Şi negresa Mamura plânge şi se gândeşte că o dată cu ivirea zorilor flăcările o vor cuprinde pe Kali-Nana.

Dar deodată văduva rajahului se scoală şi se apropie de dânsa, spunându-i:

— Nu mai plânge!

— Cum să nu plâng! zise negresa, când ştiu că vei muri?

— Poate… răspunse Kali-Nana.

Şi cum negresa scoase un ţipăt de bucurie, văduva rajahului duse un deget la buze şi-i zise:

— Tăcere!

Surescitarea văduvei a dispărut: ea era liniştită şi puţin cam palidă.

— Nu, zise ea. Nu pot să mor… nu voi muri…

Mamura dă din cap:

— Te vor urca cu forţa pe rug, zise ea.

— Osmany veghează asupra mea.

La acest nume Mamura nu-şi putu opri o tresărire..

— Osmany mă iubeşte, adăugă Kali-Nana şi ne-am jurat dragoste veşnică. Osmany mi-a jurat că mă va salva. Şi Osmany nu şi-a călcat niciodată jurământul.

Mamura ridică un colţ al cortului şi se uită la stele.

— Stelele au început să pălească, zise dânsa.

— Şi ce-i cu asta? răspunse Kali-Nana.

— Îi văd pe fraţii tăi, îndreptându-se spre pădure.

— Ce-i cu asta?!

— Ei vor tăia lemnele destinate pentru rug.

— Osmany va sosi înainte ca rugul să fie înălţat, răspunse Kali-Nana cu un accent plin de convingere.

Dar Mamura îngrijorată murmură:

— Cum poate Osmany să ştie locul unde suntem? Aminteşte-ţi stăpână că aseară nimeni nu ştia locul unde vei fi condusă ca să mori.

— Ascultă, răspunse Kali-Nana. L-ai văzut pe negustorul din Benares?

— Acela care venise la defunctul tău soţ?

— Da.

— El e în cortegiul nostru, zise Mamura. Acesta e din ordinul lui Osmany.

— Da.

Şi cu o voce şoptită spuse:

— El s-a apropiat de mine, adăugă Kali-Nana, şi mi-a spus: „Speră, căci sunt aici!”

Kali-Nana are mare încredere în făgăduiala lui Osmany.

El speră la rândul său.

Stelele dispar de pe cer şi începe să se facă ziuă.

Indienii adormiţi şi beţi încep să se deştepte.

Fraţii văduvei au tăiat lemnele pentru rug şi, cu ajutorul sclavilor, se pregătesc să ridice rugul.

— Stăpână! Stăpână! zice Mamura frângându-şi mâinile de disperare, peste o oră va fi prea târziu.

Dar deodată brahmanii se opresc din cântat.

Un zgomot de galopul unor cai se aude. Apoi două focuri de pistol urmate de ţipete de mânie şi de moarte.

— E Osmany, strigă Kali-Nana.

Nu era Osmany. Erau cei patru ofiţeri englezi, care au căzut cu iuţeala fulgerului, înarmaţi în mijlocul lagărului indian.

Fraţii văduvei încearcă să reziste, dar celor patru englezi li s-au alăturat falsul negustor din Benares, adică maiorul sir Edward Linton.

Lupta e crâncenă. Sângele curge, fraţii văduvei cad unul câte unul: indienii speriaţi o iau la fugă, când deodată maiorul sir Edward Linton străbate în galop Câmpul perlelor roşii, luând-o în braţe pe Kali-Nana, care murmură cu extaz numele iubitului ei, prinţul Osmany.

Capitolul VII

Trecuseră zece ani de când Kali-Nana fusese scăpată de la soarta barbară ce o aştepta.

Cei patru fraţi ai văduvei muriseră în luptă şi numai dânşii ar fi putut observa substituirea pusă la cale de tatăl şi sora văduvei, împreună cu Osmany.

Condusă la tatăl ei, Kali-Nana a trăit ascunsă mai multe luni.

În acest timp părul ei negru devenea blond în urma îngrijirilor date de medicul indian.

În acelaşi timp, se spunea în munţi că văduva rajahului, Kali-Nana, fusese scăpată de la rug de către soldaţii englezi, şi nimeni nu-l bănuia pe Osmany, noul suveran.

După şase luni, tânărul prinţ se căsători cu mare pompă cu aceea pe care toată lumea o credea sora văduvei, dar care în realitate era Kali-Nana.

Voalul de mătase, care acoperea o mare parte din faţa femeilor indiene, favoriza de altfel substituirea.

În aceşti zece ani se petrecuseră multe evenimente.

Rajahul Osmany chemase sub drapelul său toate triburile risipite prin munţi, predicând lupta pentru independenţă.

Micul prinţ devenise un mare suveran.

Odinioară, rajahul Nijid-Kuran avea abia câteva sate sub sceptrul său; fratele său Osmany pusese drapelul său peste vreo douăsprezece oraşe înfloritoare.

Osmany devenise un mare prinţ şi englezii se temeau de dânsul.

Totuşi, vă amintiţi că Osmany, îi spusese maiorului sir Edward

Linton: „Anglia să o salveze pe Kali-Nana şi mă voi supune ei”.

Osmany îşi călcase deci jurământul?

Nu, maiorul sir Edward Linton, îi spusese: „Kali-Nana n-a fost salvată de Anglia, ci de mine”.

De atunci maiorul devenise prietenul rajahului şi acesta, în semn de recunoştinţă, îl numise prim ministru.

Cu minunata sa cunoştinţă a moravurilor şi a limbii indiene, maiorului nu-i era greu să treacă în ochii supuşilor lui Osmany un adevărat indian.

În acelaşi timp, zvonul despre moartea maiorului se răspândise la Calcutta.

La o lună după răpirea văduvei Kali-Nana, răpire care produsese o oarecare senzaţie, se spusese că maiorul fusese asasinat de indieni.

Şi de atunci nu mai parvenise nicio ştire despre dânsul.

Adevărul era că maiorul devenit cu totul indian, disciplinase după chipul european trupele rajahului Osmany, făcuse legi mai puţin barbare şi mai civilizate, şi transformase aceste mici populaţii într-un popor mare.

Maiorul trădase deci Anglia?

Aşa s-ar părea din purtarea sa, cu atât mai mult că peste tot în jurul lui Osmany, popoarele supuse se revoltau rând pe rând şi veneau sub drapelul rajahului.

Maiorul avea atunci patruzeci de ani.

Era brav, îi bătuse pe englezi de mai multe ori şi numele de Tippo-Runo, ce era numele pe care îl luase, devenise spaima armatei engleze.

Numai două persoane cunoşteau adevărata sa origine: Osmany şi Kali-Nana.

Aceasta din urmă îi dăruise un fiu lui Osmany şi acest fiu, care n-avea încă zece ani, promitea să devină viteaz ca tatăl său şi inteligent tot ca dânsul.

În această epocă, un european, un francez, se prezentă la curtea rajahului.

Acest european, acest francez, eram eu, Rocambole.

Mă dusesem în India ca să-l predau Angliei pe şeful Strangulatorilor.

După ce mi-am îndeplinit misiunea, am fost liber să mă întorc în Europa sau să caut aventuri sub acest cer arzător, în această ţară misterioasă de pe malul Gangelui, care va seduce întotdeauna imaginaţia oamenilor de seama mea.

Rajahul mă primi bine şi îmi oferi chiar să fiu comandant în armata sa. Am primit.

Dar am observat în curând că am trezit gelozia lui Tippo-Runo, adică a maiorului Linton.

Rajahul Osmany avea în el o încredere oarbă.

Din prima zi când l-am văzut am simţit o repulsie profundă faţă de dânsul.

„Acest om, mi-am spus, acest om care a trădat Anglia, îl va trăda mai curând sau mai târziu şi pe rajah”.

Totuşi lui i se dădeau bani şi onoruri şi ar fi fost greu ca el să poată dori ceva mai mult.

Dar acest om avea un vis, un vis de o ambiţie supremă.

Funcţia de prim ministru nu însemna nimic pentru dânsul, voia să domnească.

Întotdeauna în jurul unui tron se găsesc oameni care conspiră; şi conspiratorii sunt adesea amicii sau rudele suveranului.

Osmany avea un nepot, un fiu al lui Nijid-Kuran, făcui cu altă femeie decât Kali-Nana.

În Europa fiul regelui succeda la tron; în Orient tronul se transmite adesea de la frate la frate.

Fiul lui Nijid-Kuran avea douăzeci de ani şi dorea să pună mâna pe imperiul care era opera unchiului său, şi nu a tatălui său.

Dar el nu avea nici putere, nici partizani, pe când Osmany era înconjurat de supuşi credincioşi.

Un singur om putea să-l înţeleagă: acesta era Tippo-Runo, adică maiorul sir Edward Linton.

Tippo şi prinţul dezmoştenit se înţeleseră.

Cel dintâi provocă o revoltă militară, dar revolta fu înăbuşită şi Tippo-Runo se purtă de aşa manieră încât toată responsabilitatea căzu pe tânărul prinţ, care a fost condamnat la moarte.

Osmany nu-l bănuise niciun moment de trădare pe acela pe care îl numea credinciosul său Runo.

Un singur om ghicise partea ocultă pe care o jucase în complot.

Acesta eram eu.

Să încerc să deschid ochii rajahului Osmany era cu neputinţă.

Să lupt cu Tippo-Runo era lucru greu.

Totuşi primii o luptă surdă şi neîmpăcată.

De când eram comandant în armată, locuiam într-un adevărat palat la porţile oraşului Benares.

Într-o zi, un ofiţer al lui Tippo-Runo veni să mă poftească ca să-l vizitez în reşedinţa sa de pe malul Gangelui.

Am încălecat şi am plecat.

Capitolul VIII

Tippo-Runo, continua manuscrisul, era pe lângă rajahul Osmany, cel mai mare demnitar din ţară şi ca să mă opun ordinelor sale nu îmi era la îndemână decât dacă aş fi fost în fruntea armatei ce o comandam.

Cu toate acestea am ghicit că invitaţia era o cursă.

Ce putea să aibă cu mine acest om care îmi dăduse de cele mai multe ori dovezi de aversiune şi antipatie.

M-am urcat pe cal, luând cu mine numai o mică escortă de călăreţi şi servitori, şi am mers o parte a zilei, pe malul Gangelui, alături de mesagerul lui Tippo-Runo.

El se prezentase singur şi am fost surprins să văd ajungându-ne din urmă, în dreptul unei păduri, o trupă de oameni călare sau urcaţi pe elefanţi şi care păreau că mă aşteaptă.

— Ce e asta? am întrebat-o pe călăuza mea.

— Sunt soldaţii lui Tippo-Runo trimişi de dânsul să te întâmpine cu onorurile cuvenite, îmi răspunse el.

„Sau ca să mă facă prizonier, mă gândii”.

Şi din acel moment m-am bizuit pe steaua mea, pe această misterioasă stea, care mă apără de când mi-am schimbat viaţa şi de când căinţa a intrat în sufletul meu.

Escorta ne înconjură.

Mesagerul lui Tippo-Runo n-avea decât să facă un semn ca să fim zdrobiţi de picioarele elefanţilor.

Cu toate acestea, o bună parte din noapte ne-am continuat drumul. Am ajuns cu bine la reşedinţa lui Tippo-Runo.

Teribilul şi puternicul ministru mă aştepta culcat pe o canapea într-o sală unde mai mulţi sclavi ardeau parfumuri şi unde o fântână răcorea aerul.

La vederea mea, el se sculă, veni la mine şi îmi întinse mâna.

Apoi ordonă să rămânem singuri.

Când ofiţerii şi sclavii săi ieşiră, Tippo-Runo îşi schimbă îndată atitudinea şi limbajul.

El se aşeză pe un scaun, arătă un altul pentru mine, şi îmi vorbi în limba franceză.

— Am vrut să te văd, îmi zise dânsul, căci sunt convins că ne vom înţelege.

Îl privii şi aşteptai.

— Eşti francez? mă întrebă el.

— Da, i-am răspuns.

— La trei mii ele leghe de ţara sa, un francez e întotdeauna un aventurier.

Şi surâse puţin cam dispreţuitor.

— Am dovada, adăugă el, sosirii dumitale la curtea rajahului şi intrarea în armata sa.

— Fie, sunt un aventurier.

— Pentru asta, îţi repet, adăugă el surâzând, cu siguranţă ne vom înţelege.

Am tăcut aşteptând.

— Ascultă, reluă el, rajahul Osmany este un prinţ puternic, în

aparenţă cel puţin.

— Şi niţel şi în realitate, răspunsei eu.

— Dar, continuă el, puterea unui prinţ indian care are Anglia în spatele său nu e sigură.

— Slavă Domnului! răspunsei eu, rajahul poate rezista încă multă vreme.

— Crezi?

— În afară de cazul când ar fi trădat.

— Ah! zise el, crezi atunci că poate fi trădat?

— N-a fost deja? Şi l-am privit fix.

El aruncă ţigara pe care o fuma şi spuse dispreţuitor:

— Crezi, aventurierule, că te-am chemat aici ca să vorbim cu inima deschisă. Ştiu ce gândeşti despre mine.

— Ah!

— Eşti convins că am fost amestecat în conspiraţia fiului lui Nijid-Kuran.

— Cred mai mult chiar, Tippo-Runo, am răspuns, privindu-l drept în ochi.

— Să vedem?

— Cred că tu eşti acela, care ai urzit conspiraţia.

— Ai dreptate, îmi răspunse dânsul cu răceală.

— Ei bine! ce vrei de la mine? am întrebat cu voce rece şi liniştită, părând că nici nu îmi pasă de puterea lui.

— Ceea ce doresc, îmi răspunse dânsul, e să-ţi povestesc mai întâi istoria mea.

— Ascult.

— Nu sunt indian, nu mă numesc Tippo-Runo, continuă el.

— Ştiu, eşti englez.

— Ah! ştii asta?

— Te numeşti maiorul Edward Linton.

— Văd că eşti bine informat; atunci să presupunem un lucru.

— Care?

— Că am rămas credincios Angliei.

— Dumneata?

Şi nu m-am putut stăpâni să nu pronunţ acest cuvânt cu dispreţ.

— Da, reluă el, de zece ani, am rămas englez.

— Luptându-te cu Anglia?

— Ce contează mijloacele dacă ne atingem scopul?

— Mă pricep la dezlegarea enigmelor, dar tot nu înţeleg.

— Atunci ascultă-mă.

Şi continuă foarte liniştit:

— Nijid-Kuran era un prinţ mic şi Anglia l-ar fi zdrobit cu uşurinţă.

— De aceea l-ai ajutat pe fratele său Osmany ca să devină puternic.

— Adică m-am servit de Osmany ca să-i supun pe toţi acei prinţi

mici, rebeli faţă de Angliei.

— Bine!

— El a reunit sub conducerea sa toate populaţiile risipite care se luptau cu Anglia. Acum e de ajuns o luptă mare, pentru ca Anglia să distrugă această aglomeraţie şi puterea rajahului.

El se opri un moment şi mă privi.

— Ei bine! am întrebat, unde vrei să ajungi?

— Vei şti îndată, răspunse dânsul.

Capitolul IX

Atitudinea mea liniştită şi hotărâtă îl impresionase puţin pe sir Edward Linton; totuşi, el dădu cărţile pe faţă.

— Ştii, îmi spuse el, că eu, care m-am adaptat moravurilor indiene într-atâta încât nimeni, văzându-mă, n-ar putea să mă ia drept englez, am oroare de India şi de această viaţă orientală, pe care o duc de douăzeci de ani!

— De aceea, fără îndoială, vrei să-l trădezi pe rajah?

— Poate, zise el, sunt englez şi îl predau pe Osmany ţării mele. Dacă aş proceda altfel atunci aş trăda Anglia.

— Şi ce-ţi dă ea în schimbul fidelităţii dumitale?

— Ah! zise el surâzând, mi-e sete de mult aur.

— Cu toate acestea ai suficient aici!

— Anglia îmi va da şi mai mult.

— Lăzile rajahului sunt pline şi iei din ele atâta cât vrei.

— Anglia mi-ar da aceste lăzi; şi m-aş întoarce în Europa de unde am venit un ofiţer sărac şi aş putea să duc o viaţă princiară la Paris sau la Londra.

— Tot ceea ce mi-ai spus nu-mi arată încă de ce m-ai chemat?

— Spre a-ţi propune să fii alături de mine.

— Împotriva rajahului?

— Desigur.

Am clătinat din cap.

— M-ai tratat de aventurier, îi spusei, ai avut dreptate, dar nu sunt un trădător!

— Astfel, refuzi?

— Desigur.

El nu se mânie şi nici nu se miră.

— Mă aşteptam la asta, îmi, spuse dânsul, acum te poţi retrage, şi întâmplă-se orice. Dar nu vei pleca de aici fără să fii oaspetele meu. Te poftesc la masă.

Tippo-Runo mă ţinu trei zile şi mă tratã foarte bine.

Mâncam numai noi şi, ca şi cum ar fi ghicit temerile mele, gusta el întotdeauna din mâncăruri.

Eram numai în parte liniştit, căci nu ştiam ce se întâmplase cu ofiţerii pe care îi adusesem cu mine.

Asta era un mister.

Poate că primul ministru îi asasinase din prima noapte, sau poate că se mulţumise să-i bage în închisoare. Eu, însă, nu-i mai văzusem de la sosirea mea.

A treia zi, Tippo-Runo îmi spuse:

— Cuvintele tale oneste au dat roade: ele au străpuns conştiinţa mea şi au luminat-o. Nu-l voi trăda pe rajah. Poţi să-mi iei mâna şi să o strângi.

Aş fi vrut să-l cred, dar privirea lui falsă dezminţea cuvintele sale.

Tippo-Runo adăugă:

— E zadarnic să-i spui ceva rajahului. Poţi conta pe fidelitatea mea.

— Dacă e astfel, am răspuns, poţi conta pe tăcerea mea.

La poarta reşedinţei primului ministru mi-am găsit escorta şi nu mi-am putut stăpâni bucuria.

Crezându-i pe tovarăşii mei morţi, vederea lor mă linişti cu totul.

Cu toate acestea, unul din ei lipsea. Am făcut remarca cu glas tare şi am întrebat despre dânsul.

Unul din ofiţerii mei îmi răspunse cu tristeţe:

— S-a dus ieri la vânătoare de tigri şi a murit. Acela al cărui sfârşit tragic mi se anunţa era un tânăr indian pe nume Mussami, care îmi dăduse în mai multe împrejurări dovezi de credinţă. Vestea m-a întristat foarte tare.

Tippo-Runo, care mă însoţise până la poartă, îmi zise:

— E un obicei indian pe care îl cunoşti desigur. Dacă o personalitate distinsă face o vizită unei alte persoane marcante şi gazda vrea să-şi onoreze vizitatorul, atunci îi reţine calul şi îi dă altceva în schimb. Păstrez deci calul dumitale şi-ţi dau unul din cei mai frumoşi elefanţi ai mei.

Într-adevăr un elefant alb, specie foarte rară, chiar în India, îmi era rezervat.

El avea un harnaşament bogat, iar pe dânsul se afla un turn de fildeş, cu pietre scumpe.

Pornirăm la drum.

Niciun soldat şi niciun ofiţer al lui Tippo-Runo nu ne însoţea; eram înconjurat de oamenii care se aflau în serviciul meu.

„Cum! mă întrebam eu după o oră de mers, acest om fi va aşa de naiv, încât cunoscând fidelitatea mea pentru rajah, să mă lase să plec după ce mi-a încredinţat secretele sale? Plec singur cu oamenii, dar vom cădea desigur într-o cursă, unde vom fi cu toţii măcelăriţi”.

Spre seara primei zile de călătorie, am ajuns într-o pădure mare.

„Acolo vom fi atacaţi, mi-am spus”.

Mă înşelam însă.

Noaptea trecu şi primele raze ale zilei apărură.

Deodată elefantul meu, care până atunci mersese liniştit, ridică trompa în sus. Simţii că tot corpul lui tremură.

„E un tigru, m-am gândit”.

Tovarăşii mei păreau miraţi de aceste semne stranii şi, ca şi mine, credeau şi dânşii că e vreun tigru prin apropiere.

Dar nicio fiară nu apăru.

Elefantul continua să înainteze şi pe măsură ce înainta dădea semne de nelinişte.

În fine, se auzi un zgomot venind din pădure.

Nu era ţipătul unui tigru; era un fel de miorlăit, care, poate, era opera unei voci omeneşti.

Deodată elefantul meu o luă la fugă şi, devenind furios, îi răsturnă şi îi călcă în picioare pe acei tovarăşi ai mei care se aflau lângă dânsul.

Apoi, cu o iuţeală incredibilă, o porni în pădure, trecând cu multă îndemânare printre arbori fără să se lovească de ceva în calea sa.

Am vrut să sar, cu riscul să-mi rup un picior sau un braţ; dar, fără îndoială, elefantul ghici intenţia mea, căci trompa lui mă înhăţă de umăr şi mă ţinu prizonier pe dânsul.

Nu-mi pierdusem totuşi sângele rece şi văzând că tovarăşii mei nu se repezeau după mine ca să mă scape, am presupus că aurul lui Tippo-Runo îi corupsese.

Într-adevăr, ei nici nu se deranjau şi în curând dispărură din ochii mei.

În acelaşi timp, mi-am adus aminte că indienii, folosindu-se de inteligenţa elefantului, îl dresau ca să servească drept călău.

Condamnatul e aşezat atunci pe spinarea unui elefant şi, la un semnal, animalul pleacă ţinând victima cu trompa.

Elefantul merge astfel mai multe ore şi chiar mai multe zile, ducându-l pe condamnat.

Apoi, sosit la locul pe care el l-a ales mai dinainte pentru execuţie, ia victima cu trompa şi o trânteşte de pământ.

Uneori se mulţumeşte să-i pună enormul său picior pe piept şi să-l zdrobească fără să-l facă să sufere.

Alteori aruncă victima de trunchiul unui arbore şi îi zdrobeşte craniul.

Nu mă mai puteam îndoi, eram în puterea unui elefant-călău.

Şi miorlăitura ciudată pe care o auzisem nu era altceva decât semnalul dat de stăpânul său.

Tippo-Runo calculase de minune răzbunarea sa şi moartea mea.

Teribilul pachiderm mergea din ce în ce mai repede.

După pădure urmase o vastă câmpie acoperită de ierburi, doar ici şi colo se vedeau urme de cultură şi locuinţe.

„Nu poate fi acesta locul condamnării, mi-am spus eu. Mai am încă timp”.

Era un lucru la care Tippo-Runo nu se gândise, şi anume că adusesem din Europa un revolver cu gloanţe explozibile.

Glonţul obişnuit alunecă pe pielea elefantului şi dacă pătrunde nu intră niciodată îndeajuns spre a-l ucide.

Dar glonţul conic produce un rezultat cu totul diferit.

Elefantul mă ţinea ţintuit cu trompa sa; dar mă puteam folosi de mâna dreaptă. Cu această mână am scos revolverul.

Dacă-l ucideam pe elefant dintr-o dată, eram salvat. Dar dacă moartea lui nu era instantanee eram pierdut!

Niciodată în viaţa mea nu mă aflasem în aşa mare pericol, eu care am văzut adeseori moartea aproape de mine.

Capitolul X

Nu era uşor să tragi un foc, cu siguranţă, şi iată pentru ce: Pielea elefantului nu numai că e tare, dar are şi multe zbârcituri, care seamănă cu nişte inele ce se mişcă într-una.

Trebuia să aleg deci un moment când această piele va fi întinsă.

Atunci glonţul va pătrunde, desigur va străbate stratul de grăsime, va ajunge la carne şi acolo va face explozie.

Ochii la stânga ca să pot ajunge mai uşor în regiunea inimii.

Din loc în loc se aflau şanţuri pe care elefantul le sărea cu agerimea unui cal.

În aceste momente pielea de pe gâtul său se întindea.

Am aşteptat momentul când el a sărit peste un şanţ şi am tras un foc.

Animalul făcu o săritură teribilă; în acelaşi timp curelele care ţineau turnul în care mă aflam se rupseră şi am fost trântit la o parte, pe când elefantul căzu în şanţ ca o masă inertă.

Glonţul făcuse explozie în corpul animalului lângă inimă şi-l ucisese pe loc.

Eram salvat.

Dar aveam pe umeri rănile provocate de strânsoarea trompei şi această aşa-zisă cursă m-a zdrobit cu totul.

M-am ridicat totuşi fără să-mi pierd prezenţa de spirit.

Am luat revolverul pe care-l scăpasem din mână, şi punându-l în buzunar, m-am uitat în jurul meu ca să mă orientez.

Eram în mijlocul unei câmpii imense; pădurea pe care o străbătusem se vedea acum foarte departe.

Dacă voiam să ajung pe malul Gangelui, deci pe drumul meu, trebuia să mă întorc înapoi, trecând prin această pădure şi să mă expun miilor de pericole.

Totuşi n-aveam altă cale de urmat.

De aceea am pornit la drum.

Dar după o oră de mers forţele mă trădară.

Am fost nevoit să mă aşez pe iarbă, lângă un râu, ceea ce mi-a permis să-mi astâmpăr setea.

Când pun urechea la pământ, auzii sunetele cele mai îndepărtate.

Deodată am auzit un zgomot surd. Şi am recunoscut tropăitul rapid al unui elefant.

„Tippo-Runo trimisese după mine?”

„S-ar putea”.

Culcat pe iarbă cu revolverul în mână am aşteptat.

Paşii pachidermului se apropiau cu iuţeală şi făceau să tremure

pământul în jurul meu… Am ridicat puţin capul şi am privit. Deodată am scos un ţipăt de bucurie.

Elefantul nu se mai afla decât la o depărtare de treizeci sau patruzeci de metri de mine şi pe omul care se afla pe dânsul l-am recunoscut.

Era credinciosul meu indian, Mussami, despre care mi se spusese că murise la o vânătoare de tigri.

— Mussami! am strigat.

Şi m-am sculat în picioare.

Mussami scoase un ţipăt şi elefantul se opri.

— Ah! stăpâne, zise indianul, iată sunt treizeci de ore de când alerg după dumneata, şi nu mai speram să am fericirea să te găsesc în viaţă.

— Mă căutai? l-am întrebat.

— Am putut să fug şi am aflat că te-au pus pe elefantul călău. Cum ai putut să scapi?

— L-am ucis, am răspuns.

El mă privi cu mirare şi îmi spuse cu un aer de îndoială:

— Nu se poate ucide un elefant.

— Îţi voi dovedi contrariul, răspunsei. Dar mai întâi povesteşte-mi aventurile tale. De unde vii?

— De la trădătorul Tippo-Runo.

— Nu te-ai dus la vânătoarea de tigri?

— Nu.

— Atunci ce ţi s-a întâmplat?

— Din ziua sosirii la Tippo-Runo, reluă Mussami, au căutat să mă câştige de partea lor, căci ştiau că îţi sunt devotat. Am rezistat. Atunci m-au băgat în închisoare, în loc să mă ucidă, după cum ordonase Tippo-Runo, la început. Dar se afla pe lângă dânsul o almee, care se amorezase de mine şi care îmi obţinuse graţierea. Dânsa mi-a deschis uşa închisorii; la câteva ore după plecarea dumitale.

— „Stăpânul tău e pierdut, mi-a zis dânsa."

Atunci mi-a povestit că te puseseră pe elefantul-călău. Cum să te înştiinţez? Căci plecaseşi. Şi apoi ofiţerii dumitale fuseseră toţi cumpăraţi de Tippo-Runo. Cu toate acestea, cum aflai că elefantul-călău era femelă, nu mi-am pierdut toată speranţa. Almeea avea multă putere; ea îmi dădu un inel de aur, după care trebuia să fiu recunoscut de un şef militar a cărui locuinţă e la două leghe de aceea a lui Tippo. Călare pe un cal iute ca vântul am ajuns la acest şef. La vederea inelului Almeei, el îmi spuse:

— „Ordonă. Mă voi supune."

— „Vreau un elefant, un mascul, i-am în spus."

După câteva minute m-am urcat pe acest animal, pe care îl vezi, şi am pornit la drum… Elefantul are mirosul aşa de bun ca şi auzul. După o oră de mers el trase cu urechea şi dădu toate semnele nebuniei

amoroase. Desigur elefantul femelă, adică călăul, trecuse pe acolo. De atunci m-a condus după instinctul său.

— Vezi, adăugă Mussami, elefantul nu s-a înşelat. Dar unde e al dumitale?

La rândul meu, i-am povestit cum am scăpat de monstruosul pachiderm, şi ca să înţeleagă efectul fulgerător al revolverului meu, am ochit într-un pom şi am tras un foc.

Glonţul intră şi spintecă arborele ca şi cum o mină ar fi făcut explozie într-însul.

Apoi m-am urcat alături de Mussami pe elefant şi am pornit la drum, nu spre malurile Gangelui, ci spre munţii în spatele cărora se afla capitala rajahului Osmany.

După câteva ore găsirăm o locuinţă.

Muream de foame şi de somn.

Totuşi, după ce am mâncat, nu m-am odihnit decât foarte puţin. Trebuia să ies cât mai repede din cercul militar, comandat de Tippo-Runo ca să nu cad în mâinile sale.

Spre seară Mussami îmi spuse:

— Tippo l-a trădat pe rajah.

— Ştiu.

— El i-a cumpărat pe toţi şefii de forturi, şi când vor veni englezii li se vor deschide uşile.

— Din fericire, am răspuns, vom avea timp să-l înştiinţăm pe Osmany.

Mussami dădu din cap.

— Prea târziu, zise el.

— De ce prea târziu.

— Fiindcă jumătate din armată e cumpărată de Tippo.

— Ce contează, am răspuns, dacă cealaltă jumătate e credincioasă rajahului.

— Dar, îl vei putea convinge pe rajah de trădarea lui Tippo? continuă el cu un aer de îndoială.

— Îi voi da dovezi.

Indianul mai făcu un gest de neîncredere.

— Rajahul, zise el, îl iubeşte pe Tippo, după cum acesta îl urăşte pe rajah, şi ştiu pentru ce.

— Ah! tu ştii?

— Am petrecut câteva ore lângă aceea care cunoaşte toate secretele lui Tippo şi ea mi le-a destăinuit.

— Ei bine, vorbeşte!

— Rajahul îl iubeşte pe Tippo fiindcă el a salvat-o pe Kali-Nana din flăcări.

— Bine.

— Tippo îl urăşte pe rajah fiindcă e gelos.

— Gelos pe cine?

— Acum, reluă Mussami, Kali-Nana este o femeie bătrână; ea a trecut de douăzeci şi şase de ani. Osmany, iubind-o şi respectând-o, i-a dat ca tovarăşă pe frumoasa Dai-Koma, care n-are decât patrusprezece ani şi e foarte frumoasă.

— Şi Tippo o iubeşte?

— Da. De aceea el doreşte moartea lui Osmany ca să o aibă pe Dai-Koma.

— Mizerabilul!

— Apoi, i s-a făgăduit, mult aur dacă îl pradă pe Osmany şi pe fiul său, care e moştenitorul tronului.

— Dar, am întrebat, cum de ştie almeea toate aceste lucruri?

Almeea îl iubea pe Tippo; ea a aflat de trădarea lui; ea a ştiut că Tippo o dorea pe iubita rajahului şi a vrut să se răzbune.

„Du-te, îmi spuse dânsa, străduieşte-te să-ţi salvezi stăpânul; dar, dacă nu poţi, du-te la Osmany, aruncă-ta la picioarele lui şi spune-i că Tippo e un trădător!”.

Povestirea lui Mussami mi s-a părut aşa de interesantă încât mi-am imaginat, că la aflarea ei, rajahul va fi impresionat.

Am călătorit toată noaptea următoare şi o parte din a doua zi.

În momentul în care soarele urcase la zenit, şi căldura devenise înăbuşitoare, apăru în faţa noastră un oraş alb şi drăguţ, pe jumătate ascuns de umbrişul unei păduri virgine.

Era oraşul sfânt, după cum îl numeau indigenii, oraşul binecuvântat pe care rajahul Osmany îl alesese drept capitală.

Dar, aşa cum se va vedea, rajahul n-avea nevoie de dezvăluirile mele ca să fie convins de trădarea lui Tippo-Runo.

Capitolul XI

Capitala rajahului se numea Narvor. Ziduri şi şanţuri fortificate se aflau în jurul ei.

După ce intrai în oraş, vedeai case albe, fântâni care răcoreau străzile şi grădini pline de flori şi fructe.

În centrul oraşului se găsea palatul, un alt oraş în oraş, de asemenea fortificat şi care putea, la nevoie, dacă inamicul intra în oraş, să servească de refugiu întregii populaţii din Narvor.

Acest lucru se întâmplase de altfel.

Nu trecuse mai mult de un secol de când regele Ude a asediat oraşul Narvor.

Asediul a durat mai multe luni. Căci Narvor era apărat de o populaţie curajoasă şi un şef îndrăzneţ.

Dar, în fine, căzură şi şanţurile de împrejmuire.

Atunci locuitorii se refugiară în fort.

Fortul rezistă şi regele Ude, descurajat, ridică asediul.

Fortăreaţa care servea drept palat rajahului Osmany era vastă, cuprindea străzi, pieţe publice şi grădini.

Dar ca să pătrunzi aici trebuia să faci parte din garda personală a rajahului.

Indianul obişnuit era gonit.

În mijlocul fortăreţei se ridica o clădire pătrată, care era luminată de sus.

Era haremul lui Osmany.

Doi eunuci negri vegheau ziua şi noaptea la poartă.

Numai soţia legitimă are dreptul să iasă şi să se arate în public: odaliscele suveranului sau celelalte femei se duc voalate la baie sau la plimbare şi nimeni n-are dreptul să se apropie de ele.

Haremul e situat într-o piaţă vastă, la colţul acestei pieţe se află un han, în care soldaţii din garda personală a rajahului se adună şi beau.

Într-o seară, adică cu patruzeci şi opt de ore înainte de sosirea mea la Narvor, doi soldaţi stăteau pe o bancă la uşa hanului şi vorbeau pe şoptite.

Unul era indian curat, celălalt avea un amestec de sânge negru în vinele sale.

— Crezi în raiul lui Vişnu? întrebă indianul.

— Nu ştiu, răspunse cu naivitate negrul.

— Trebuie să crezi.

— De ce?

— Fiindcă există, şi acei care mor se bucură de mari fericiri.

Negrul surâse şi părea că aşteaptă ca tovarăşul său să-i povestească fericirile din acest paradis misterios.

— Ai văzut-o pe ultima nevastă a stăpânului? întrebă indianul.

— Pe aceea frumoasă?

— Da.

— Cum aş fi putut s-o văd? Rajahul nu-i dă voie să-şi scoată voalul, nici chiar seara, iar eunucul Rumafi pretinde că întrece în frumuseţe pe toate reginele Indiei.

— E adevărat.

— De unde poţi să ştii?

— Fiindcă am văzut-o.

— Tu?

— Da, eu şi cu faţa descoperită. Ei bine! continuă indianul, zeul Vişnu rezervă asemenea femei celor care se duc în raiul său.

O strălucire senzuală se aprinse în ochii negrului.

— Dar ce trebuie să facem ca să mergem în acel rai? întrebă el cu naivitate.

— Trebuie să-ţi rişti viaţa pentru un om iubit de zeul Vişnu. Dacă mori, te duci drept în paradis.

— Bine.

— Dacă nu mori, Vişnu te apără până când îţi sună ora morţii.

— Şi atunci?

— Atunci, când sufletul ţi-a părăsit corpul, Vişnu deschide porţile paradisului său, şi vine în întâmpinarea sufletului tău cu aceste mii de femei, care, pot să-ţi afirm, sunt mai frumoase decât soţia rajahului.

Negrul deveni gânditor, apoi după un moment de tăcere el întrebă:

— Dar cine e acest om, care a ştiut să cucerească prietenia zeului Vişnu?

— Eu îl ştiu.

— Ah!

— E Tippo-Runo, primul-ministru al rajahului.

— Adevărat! zise negrul.

— Şi acela care va muri pentru Tippo-Runo, se va duce drept în raiul lui Vişnu, unde va găsi un corp tânăr şi frumos, alb ca laptele.

— Cum, eu care sunt negru?

— I se va da sufletului un corp alb ca fildeşul.

Negrul se mai gândi puţin, apoi zise:

— Vreau să mor pentru Tippo-Runo. Dar mă asiguri că paradisul de care vorbeşti există într-adevăr?

— Dacă n-aş crede, m-aş expune să-mi pierd şi eu viaţa pentru Tippo-Runo?

Negrul îl privi pe indian cu o curiozitate crescândă. Indianul reluă:

— Tippo-Runo e mai puternic decât rajahul. Când Tippo-Runo vrea un lucru trebuie să se facă.

— Şi ce vrea Tippo-Runo?

— E amorezat de o femeie şi vrea să pună mâna pe dânsa.

— Ah! are destui bani ca să o cumpere.

— Ea nu e de vândut.

Mirarea negrului se mări.

— Aceasta e ultima soţie a rajahului, zise indianul care se numea Mortar.

Negrul a fost aşa de mirat de această destăinuire, încât scăpă ceaşca cu lapte ce o avea în mână. Indianul continuă:

— Tippo-Runo a jurat să aibă femeia rajahului şi o va avea.

— Zidurile haremului sunt groase.

— E adevărat.

— Porţile sunt de fier.

— Se vor deschide.

— De către cine?

— Ascultă, zise indianul, îţi dau să alegi; sau să mori îndată.

Şi îi puse vârful pumnalului său pe gât.

— Sau să îmi faci jurământul că nu vei destăinui ceea ce îţi voi spune.

— Îţi jur că urechea mea stângă nu va şti ce vei şopti la urechea

mea dreaptă şi că mormântul nu va fi mai mut ca mine.

— Bine, te cred.

— Vorbeşte, deci, zise negrul.

— Tippo-Runo se are aşa de bine cu zeul Vişnu, reluă Mortar, că servitorii săi nu ezită să facă sacrificii, pe lângă care moartea nu înseamnă nimic.

— Cum asta?

— Tippo-Runo are un negru numit Kugli. E negru ca şi tine, dar un negru de pe coasta occidentală, din aceia care sunt mai mult roşii decât negri şi care sunt aşa de frumoşi încât animalele şi baiaderele mor după dânşii.

— Bine! zise negrul.

— Kugli era adorat de frumoasa Namura, baiadera care dansează la Calcutta, în oraşul alb. Namura şi dânsul trebuiau să se căsătorească, şi Tippo-Runo le-a făgăduit o zestre bogată. Ei bine, Tippo-Runo a zis lui Kugli: „O iubesc pe soţia rajahului şi mă bizui pe tine. Tu trebuie să pătrunzi în harem". Kugli a răspuns că este gata. Şi Kugli a renunţat îndată la rolul său de om ca să se supună lui Tippo-Runo.

— Nu pricep, zise negrul.

Mortar reluă:

— L-ai văzut pe noul eunuc negru, care vine uneori, ieşind din harem, să bea câte ceva în han?

— Da.

— El e Kugli.

— Dânsul?

— Chiar el. Vezi, Tippo-Runo are servitori devotaţi.

— Dar, reluă negrul, faptul că se află în haremul rajahului nu înseamnă că o va putea şi răpi pe tânăra femeie.

— Singur, el n-ar putea, căci eunucii pot să treacă poarta haremului, dar nu aceea a fortăreţei; şi o femeie nu poate să iasă decât cu omul care e bărbatul ei.

— Ei bine?

— Ei bine! noaptea viitoare, Kugli va ieşi din harem cu soţia rajahului.

— Bine!

— Şi ne-o va încredinţa.

— Nouă?

— Da, nouă amândurora. Căci noi trebuie să o scoatem din fortăreaţă; apoi, dacă vom reuşi, Tippo ne va îmbogăţi.

— Şi dacă vom fi surprinşi?

— Rajahul va pune să ni se taie capul; dar vom merge în paradisul lui Vişnu.

Toate aceste explicaţii nu-i erau de ajuns negrului.

— Dar, întrebă el, tânăra femeie îl va urma pe eunuc?

— Da.

— De ce?

— Pentru că, atunci când tatăl ei a vândut-o rajahului pentru zece saci de bani, ea era deja îndrăgostită.

— Ah!

— Iubea un indian din Benares, tânăr şi frumos, şi amândoi îşi juraseră fidelitate. Tippo ştia asta şi a dat instrucţiuni lui Kugli în consecinţă. Kugli va spune femeii rajahului; „Sunt servitorul credincios al omului care te iubeşte şi pe care îl iubeşti!" Şi ea va crede şi va consimţi să-l urmeze. Noi îi vom spune la fel.

Negrul tot mai ezita.

— Crezi, zise el, că vom putea ieşi din fortăreaţă?

— Da.

— Cum?

— Soţia rajahului va ieşi din harem bine voalată, şi în plus va avea faţa vopsită cu negru. Tu n-ai o femeie neagră tot ca tine?

— Da.

— O vei lua pe soţia rajahului de mână, te vei prezenta la poartă şi vei spune ridicând un colţ al vălului: „E femeia mea." „Treci!" va răspunde santinela.

— Crezi asta?

— Da. Căci santinela voi fi eu.

— Ah! atunci e altceva, zise negrul.

— Când vei fi în oraş, continuă Mortar, te vei duce cu pretinsa ta femeie la hanul Perla Albastră şi unde vei găsi o escortă trimisă de Tippo-Runo. Doar atât vei avea grijă să-i spui tovarăşei tale că iubitul ei le-a trimis pe toate.

— Bine! zise negrul.

— Acum, termină Mortar, eşti hotărât să mă serveşti?

— Da, dacă îmi juri că paradisul lui Vişnu există.

— Îţi jur.

— Bine, zise negrul. Primesc.

În acelaşi moment poarta hanului se deschise şi apăru un eunuc negru.

Capitolul XII

Povestirea pe care indianul Mortar o făcuse soldatului negru era exactă.

Noua soţie a rajahului Osmany, copila de patrusprezece ani, care răspunde la numele de Dai-Koma, plângea întruna de la intrarea ei în harem.

Dai-Koma îl iubea pe tânărul din Benares, cu care trebuia să se mărite, şi, deci, cu câteva luni în urmă cele două familii în perfectă înţelegere celebrară logodna.

Dar aurul este ochiul dracului, atât în Orient, cât şi în Occident, în India, ca şi la Paris.

Un ofiţer al rajahului trecând prin Benares fusese primit de tatăl fetei, care era foarte onorat de o asemenea vizită.

El o văzuse pe tânăra fată şi la întoarcerea sa la Narvor vorbise despre dânsa rajahului, care tocmai găsea că femeile sale, împreună cu frumoasa Kali-Nana, îmbătrâniseră; aşa că acesta îi comandă să se întoarcă la Benares şi să o cumpere cu orice preţ.

Lacrimile şi rugăminţile fetei fură zadarnice.

Tatăl ei o vânduse pentru zece saci de bani de aur şi o dăduse în primire oamenilor rajahului.

Aceştia, ducând-o la Narvor, se opriseră la reşedinţa lui Tippo-Runo.

— Primul-ministru o văzuse pe Dai-Koma şi se îndrăgostise de dânsa.

Acest amor determinase explozia tuturor patimilor rele care se aflau în inima şi în creierul maiorului englez.

Dai-Koma fusese deci condusă în haremul rajahului Osmany.

De când ea se afla acolo, plângea noaptea şi ziua, şi rezista amorului rajahului.

Osmany simţea că pasiunea sa creşte din cauza acestei rezistenţe, dar el avea răbdarea orientalilor şi îşi spunea:

„E peste putinţă ca în cele din urmă ea să nu observe că sunt demn de dragostea sa”.

Era o lună de când Dai-Koma se tânguia când un nou eunuc fu primit în harem.

Era un negru numit Kugli.

Acesta a fost dat în serviciul fetei Dai-Koma.

Kugli, servitorul devotat până la fanatism al lui Tippo-Runo, pregătise răpirea fetei.

El se împrietenise mai întâi cu mai mulţi soldaţi din garda personală a rajahului şi, sub diferite pretexte, le sondase fidelitatea.

Dar până în momentul când l-am văzut ieşind din harem şi ducându-se la han, la uşa căruia se aflau indianul Mortar şi negrul Hussein, el nu-l găsise decât pe cel dintâi care să consimtă să-l servească.

Primul îl atrăsese şi pe al doilea.

Mortar, văzându-l, îi făcu semn cu ochiul.

— Vrei să-mi vorbeşti? îl întrebă negrul.

— Da, răspunse Mortar.

Eunucul îl examina pe acela cu care vorbea Mortar mai înainte.

— Cine e acest om? întrebă el.

— Un om care vrea să meargă în paradisul lui Vişnu, răspunse Mortar.

— E adevărat? întrebă Kugli privindu-l pe negrul Hussein.

— Da, zise acesta.

Şi în ochii lui se văzu strălucind flacăra unei senzualităţi ieşită din comun.

Era evident că acest om era sincer şi că ceea ce făgăduise să facă va face.

Eunucul şi cei doi soldaţi intrară în han, băură împreună ceai şi rom, luând măsurile necesare pentru noaptea următoare.

Apoi eunucul se întoarse în harem şi aşteptă sosirea nopţii.

— Şi noi?

Ca de obicei, rajahul Osmany, dispreţuind celelalte femei, venise să facă puţină curte frumoasei Dai-Koma. Ca întotdeauna, ea îl respinse.

Şi ea plângea în hohote, când eunucul după plecarea rajahului, apăru în faţa ei.

— Perlă a Orientului, îi zise el, de ce plângi?

— Fiindcă tata a făcut dintr-o femeie liberă o sclavă, răspunse ea.

— E adevărat, zise eunucul, dar şi sclavele se eliberează.

Ea dădu din cap:

— Vai! zise ea, fac parte din averea rajahului şi mai curând sau mai târziu trebuie să mă supun lui.

— Îţi vei trăda, deci, jurămintele?

Şi eunucul o privi fix. Dai-Koma tresări:

— Ştii, zise ea, că am făcut un jurământ?

— Da, lui Ramses.

Ramses era numele logodnicului ei lăsat la Benares.

— Îl cunoşti pe Ramses?

— Dânsul mă trimite.

Ea îşi înăbuşi un ţipăt. Kugli continuă:

— Priveşte-mă. Sunt opt zile de când eram încă bărbat, dar ca să ajung la tine am consimţit să mă sacrific. Sunt servitorul lui Ramses.

— Şi el te trimite la mine?

— Adică, răspunse Kugli, că dacă vrei să mă urmezi, vei fi liberă peste câteva ore.

— Liberă!

— Şi pe drum spre Benares, unde te aşteaptă Ramses.

Dai-Koma îşi împreună mâinile.

— Oh! zise ea, nu-ţi baţi joc de nenorocirea mea, şi nu eşti vreun servitor al rajahului, care vrea să mă încerce?

— Îţi spun, zise eunucul, că sunt un servitor devotat lui Ramses.

Dai-Koma a fost silită să-l creadă şi, deci, în momentul când tot haremul dormea, el intră în odaia sa spunându-i:

— A sosit momentul; urmează-mă.

Şi îi aruncă pe cap un voal gros.

Apoi o conduse într-o sală unde ziua stăteau femeile de serviciu.

El luă o pensulă pe care o înmuie într-un vas ce conţinea un lichid negricios şi cu această pensulă înnegri albul obraz al frumoasei Dai-Koma.

Cum cea mai mare parte din femeile care serveau în harem erau negrese, şeful eunucilor care păzea poarta, văzând-o pe Dai-Koma şi pe Kugli, care o ţinea de mână, o luă drept una din aceste servitoare şi-i deschise poarta.

Amândoi ieşiră.

Negrul Hussein se plimba în sus şi în jos şi la un şuierat al lui Kugli se apropie.

Kugli îi spuse:

— Iată-ţi femeia!

Şi el puse mâna fetei în mâna negrului.

— Nu vii cu mine? întrebă ea cu spaimă.

— Nu, răspunse Kugli, dar îl poţi urma pe acest om, care e tot ca şi mine un servitor devotat al lui Ramses.

Dai-Koma îl crezu şi plecă cu negrul Hussein.

Acesta, luând-o de mână, pe când Kugli intra în harem, o conduse spre fortăreaţă.

Lucrurile se petrecură aşa cum prevăzuse Mortar.

La postul de gardă se afla un şef, care îl privi pe negru şi îi spuse:

— Cine eşti?

— Un soldat al rajahului, răspunse Hussein.

— Cine e această femeie?

— Ea mea.

— E adevărat, zise Mortar, care era de santinelă, îi cunosc pe amândoi.

— Unde te duci la această oră? mai întrebă şeful de post.

— Mergem la o serbare în oraş, răspunse negrul.

Ofiţerul făcu un semn, Mortar deschise uşa şi negrul împreună cu Dai-Koma ieşiră afară. Dai-Koma era liberă.

Baldachinul şi escorta trimisă, nu de Ramses, ci de trădătorul Tippo-Runo, aşteptau la hanul indicat; şi, înainte să se facă ziuă, Dai-Koma, care credea că se duce la logodnicul ei, era departe de oraşul sfânt Narvor, capitala rajahului Osmany.

*

* *

Doar a doua zi, cu mult după răsăritul soarelui, s-a observat în harem lipsa frumoasei Dai-Koma.

Înştiinţat în grabă, rajahul sosi la faţa locului şi vru să-l ucidă pe şeful eunucilor în chinuri oribile.

Dar atunci Kugli, care nu consimţise la oribilul său sacrificiu, decât în dorinţa de a merge în raiul lui Vişnu, Kugli spuse rajahului:

— Nu mai acuza pe nimeni decât pe mine.

— Ce s-a întâmplat cu Dai-Koma, îi întrebă rajahul.

Negrul surâse şi răspunse:

— În acest moment ea e departe de puterea ta şi se află în braţele lui Tippo-Runo!

La acest nume rajahul scoase un ţipăt.

Atunci, cu o mare bucurie, negrul îi povesti trădarea primului său ministru. Uitând pe moment dragostea sa pentru Dai-Koma, gândindu-se doar la ingratitudinea aceluia pe care îl umpluse de binefaceri, rajahul plânse de mânie.

Kugli nu voia să se bucure singur de plăcerile raiului lui Vişnu.

De aceea el îi denunţă pe cei doi complici ai săi, pe Mortar indianul şi pe negrul Hussein.

Câteşitrei pieriră în chinuri chiar în dimineaţa zilei când Mussami şi eu am sosit la Narvor.

Dar Dai-Koma era acum în puterea lui Tippo-Runo şi l-am găsit pe rajah făcând jurăminte teribile de răzbunare.

Capitolul XIII

Trec peste evenimente de puţină importanţă.

După şase luni imperiul rajahului era în flăcări.

Tippo-Runo, ridicând drapelul revoltei, trecuse de partea englezilor, şi atrăsese după sine două treimi din armata rajahului.

Noi eram asediaţi în Narvor.

Osmany nu mai avea în jurul său decât cinci sau şase mii de oameni devotaţi şi hotărâţi.

Într-o dimineaţă pe când vizitam forturile din oraş şi trecea în revistă ultimele mijloace de apărare ce ne rămâneau, rajahul mă conduse într-o odaie din fundul palatului său şi îmi spuse:

— Tu eşti ultimul om în care mai pot să am încredere, căci eşti francez; deci îţi voi dezvălui un secret de care depinde viitorul poporului meu şi mă încred în tine ca într-un frate.

— Vorbeşte, prinţe, am răspuns, încrederea dumitale nu va fi trădată.

Rajahul îmi spuse atunci:

— Primul lucru ce-l învăţă oamenii din rasa mea, de un secol, e să nu aibă încredere în Anglia. Acum o sută de ani, India era guvernată de regi puternici şi un popor fericit şi liber trăia pe ţărmurile Gangelui. Englezii au venit; prin forţă, uneori; mai adesea prin trădare. L-au redus la robie pe toţi aceşti regi şi aceste popoare. Sunt unul din ultimii reprezentanţi ai independenţei indiene. Dar ştiu soarta ce mă aşteaptă. Cu mult înainte de trădarea acestui mizerabil de Tippo-Runo, prevăzusem ziua când Anglia va vrea să mă calce în picioare şi să îmi zdrobească rasa. Dar rasa mea nu trebuie să piară.

Eu, poate, voi muri mâine cu armele în mână. Cu mine va dispare ultima bucată de pământ liber al solului indian; dar trebuie ca viaţa mea să nu piară. Cine ştie? Peste mulţi ani, un om, ieşit din sângele meu, se va scula şi apărat de zeii Indiei va reuşi să-i gonească pe străini şi să redea libertatea ţării sale.

— Vrei să-mi încredinţezi fiul dumitale? l-am întrebat.

— Da. Vreau ca după moartea mea să-l duci în Franţa şi să-l înveţi să-i urască pe englezi.

Şi cum mă văzu făcând o mişcare ce trăda o oarecare nelinişte, adăugă:

— Oh! nu te teme de nimic. De zece ani am adunat bogăţii misterioase, care îi vor permite să trăiască după rangul său.

— Da prinţule, dar uiţi situaţia noastră.

— Nu uit nimic.

— Suntem asediaţi în acest oraş.

— Fără îndoială.

— Mai curând sau mai târziu vom sucomba.

— Am prevăzut deznodământul, fiindcă mi-am sacrificat viaţa.

— Atunci fiul dumitale va cădea în puterea englezilor…

El nu îmi răspunse la început.

— Bogăţiile dumitale vor cădea de asemenea în mâinile lor.

El surâse melancolic şi clătinând din cap, îmi spuse:

— Te înşeli!

— Ai găsit un mijloc să-ţi salvezi copilul?

— Da.

— Şi bogăţiile?

— Da. Fiul meu e în siguranţă, şi comorile mele de asemenea.

Şi cum l-am privit mirat, el continuă:

— Acest copil pe care poporul meu îl salută, pe care Kali-Nana îl strânge la inima sa, acest tânăr prinţ în care acei ce mă înconjoară l-au văzut pe moştenitorul tronului, nu e fiul meu.

Mirarea mea a fost aşa de mare, încât rajahul continuă repede:

— Trecuseră doi ani de când Kali-Nana era mamă. Într-o noapte i-am răpit copilul din leagăn şi l-am înlocuit cu copilul unei alte femei.

— Astfel, am strigat, prinţul Ali?…

— Prinţul Ali nu e fiul meu.

— Dar fiul Alteţei voastre?

— E departe de aici şi nu-şi cunoaşte originea. După ce voi fi mort, i-o vei spune.

L-am privit pe rajah cu mirare. El continuă:

— Se află la Calcutta în oraşul negru, oraşul indian, la un om sărac care are meseria de croitor.

El e bătrân şi gârbovit, e sărac în aparenţă cel puţin, şi unicul său sprijin e un copil de doisprezece ani, care lucrează ziua şi noaptea.

Acest croitor, care răspunde la numele turcesc de Hassan, e un fost servitor al familiei mele. Copilul pe care îl creşte şi care-l numeşte tată, este fiul meu.

— Ah! am strigat.

— Când totul va fi pierdut, când voi da ultima mea luptă, şi ultimul meu suspin, vei porni la Calcutta.

— Da, prinţe.

— Te vei duce la croitor şi îi vei arăta acest inel.

În acelaşi timp Osmany scoase din deget un inel pe piatra căruia se afla inscripţia în limba indiană": „Aminteşte-ţi".

Apoi el îl puse la degetul mic şi adăugă:

— Croitorul ţi-l va arăta pe copil. Apoi el te va conduce în fundul pivniţei casei sale, şi vei vedea acolo pietre preţioase şi aur într-o cantitate enormă cum nu posedă nimeni pe lume. E averea copilului meu. Eşti inteligent şi credincios, continuă rajahul. Vei găsi un mijloc să duci aceste bogăţii în Europa, fără să trezeşti curiozitatea englezilor; vei şti să-l iei pe fiul meu cu tine, îi vei arăta că tatăl său a murit pentru independenţa Indiei, şi că-i transmite ura sa pentru Marea Britanie.

— Voi face asta, am răspuns.

El îmi dădu mâna să i-o sărut şi îmi spuse:

— Am încredere în tine!

*
* *

Englezii continuau asediul.

Garnizoana se apăra cu eroism; dar în fiecare zi câte o întărire cădea sub tunul lui Tippo-Runo.

În fiecare zi proviziile deveneau tot mai rare, şi au trebuit să fie gonite din oraş aşa-zisele guri zadarnice.

În fine, într-o seară, rajahul îmi spuse:

— Trebuie să renunţ să mai apăr oraşul Narvor, să încerc o ieşire şi să trec prin liniile engleze spre a ajunge în munţi. Acolo, poate vom rezista cu mai mult succes.

Planul era îndrăzneţ, dar nu era practic.

Stagiunea ploilor torenţiale din ţările arzătoare venise.

Rajahul întruni consiliul său de război şi s-a hotărât să se aştepte o noapte întunecoasă ca să încerce o ieşire.

După două zile a apărut ocazia favorabilă.

Noaptea era întunecoasă, ploaia cădea în torente; armata engleză se refugiase în corturi.

În mai puţin de două ore totul a fost gata.

Femeile şi copiii fură puşi pe elefanţi în mijlocul oastei, aranjată ca în careu.

Apoi porţile se deschiseră şi rajahul ieşi tăcut în fruntea armatei sale.

Englezii surprinşi încercară să le taie calea; dar nu au putut rezista furiei soldaţilor lui Osmany.

A fost o luptă scurtă şi frumoasă, dată la lumina fulgerelor.

Armata engleză a fost învinsă şi am putut să ne retragem la nordul oraşului, într-o vale adâncă.

Dar acolo apăru înaintea noastră o nouă oaste.

Când se făcu ziuă mii de oameni coborâră din vârful munţilor şi ne atacară.

Aceştia nu mai erau englezi, ci soldaţii lui Tippo-Runo, rebelii.

Lupta reîncepu, şi se prelungi până seara, şi continuând şi a doua zi şi mai omorâtoare.

Soldaţii rajahului cădeau unul câte unul şi în curând în jurul lui rămaseră doar vreo câţiva oameni.

În fine, un glonţ îl atinse şi el căzu de pe cal.

L-am primit în braţele mele.

El îşi fixă asupra mea ochii muribunzi şi îmi zise:

— Aminteşte-ţi!

Apoi adăugă cu o voce stinsă:

— Şi răzbună-mă!

Acesta a fost ultimul său cuvânt.

După câteva secunde rajahul Osmany muri încredinţându-mi-l pe fiul său şi ducând în mormânt făgăduiala pe care i-o făcusem că-l voi urmări pe trădătorul Tippo-Runo.

Capitolul XIV

Tippo-Runo ştia că scăpasem din cursa pe care mi-o întinsese şi că reuşisem să ucid elefantul-călău.

El ştia, între altele, că luptasem alături de rajah.

Şi când înfrângerea noastră a fost completă, el dădu ordine teribile în privinţa mea.

Totuşi am reuşit să scap.

Timp de mai multe săptămâni, cu faţa înnegrită ca să nu fiu recunoscut, am rătăcit prin munţi, urmărit ca o fiară sălbatică.

Evitam oraşele, satele şi până chiar şi locuinţele izolate.

Toată ţara căzuse în puterea englezilor, prin urmare a lui Tippo-Runo, şi ştiam că dacă cădeam viu în mâinile partizanilor săi, aş fi pierit în chinuri teribile.

Dar steaua mea mă proteja.

După o lună de vagabondaj, am putut să ajung pe platoul Industanului, să intru în regiuni paşnice, să cer ospitalitate unui colonist englez care n-auzise niciodată vorbindu-se de mine şi nici nu bănuia că am luat parte la ultima luptă şi să stau la dânsul câteva zile.

Şi după o altă lună am sosit la Calcutta.

Acolo eram salvat.

Atunci m-am gândit să mă ţin de făgăduială, să-l găsesc pe Hassan şi pe acel copil care nu era altul decât fiul nenorocitului Osmany.

Toată lumea îl cunoştea pe Hassan croitorul din oraşul negru.

Stăpânul primului han în care am intrat mi-a arătat casa lui.

Era o locuinţă sărăcăcioasă în care, desigur, nu se poate bănui existenţa vreunei comori.

Bătrânul stătea la poarta casei sale.

M-am apropiat de dânsul

— Te numeşti Hassan? l-am întrebat.

— Da, îmi răspunse, ce vrei?

— Cunoşti asta?

Şi i-am arătat inelul pe care rajahul mi-l pusese în deget.

Deodată bătrânul tresări şi mă pofti repede în casă încuind uşa după noi.

— Vii din partea lui Osmany? mă întrebă el.

— Da.

— Ce face dânsul?

Această întrebare îmi aduse lacrimi în ochi.

— A murit, am răspuns.

Şi i-am povestit trădarea infamă a lui Tippo-Runo şi moartea eroică a rajahului.

Bătrânul mă ascultă, palid şi tremurător.

Apoi, când am terminat, el îmi spuse cu acel accent de resemnare care se găseşte numai la oamenii din Orient.

— Dumnezeu a vrut.

Hassan era mahomedan şi, prin urmare, credea într-un singur Dumnezeu.

— Unde e copilul? l-am întrebat.

— Se scaldă, îmi răspunse dânsul. Îl vei vedea peste cel mult o oră.

— Şi tezaurul?

— Ţi-l voi arăta.

El luă o lampă, ridică un capac şi se văzură treptele unei scări. Atunci îmi zise:

— Urmează-mă!

Am coborât după dânsul în pivniţa casei, care era goală. Hassan a râs cu tristeţe şi a zis:

— Vei vedea.

Şi apropiindu-se de perete, începu să bată cu pumnul în zid.

Una din pietre făcu un zgomot surd. S-ar fi zis că era pielea unei tobe. Atunci Hassan îşi scoase cuţitul de la brâu şi băgă vârful între pietre.

Deodată piatra se desfăcu.

Atunci Hassan îmi arătă o uşă de oţel strălucitor. Apoi luă de la gât o cheie.

— Eu am făcut această uşă. Ea are un secret şi acest secret e aşa de complicat încât mi-ar trebui mai multe zile ca să ţi-l spun.

Şi începu să învârtească cheia când într-o parte, când într-alta, murmurând cuvinte pe care nu le pricepeam şi numărând pe degetele mâinii sale stângi. În fine, am auzit un zgomot.

Deodată tot zidul împreună cu uşa de oţel se deschise şi am văzut atunci o odăiţă.

Acolo se vedea strălucind aurul şi pietrele preţioase.

— Iată tezaurul stăpânului, zise bătrânul.

Erau acolo mai multe milioane, o avere cu adevărat regală.

I-am spus atunci bătrânului ultima dorinţă a rajahului.

— Rajahul, i-am spus, mi-a adus la cunoştinţă dorinţa sa expresă. El voia ca să-l duc pe fiul său în Europa şi să-l educ în aşa fel încât să-i urască pe englezi. El voia, de asemenea, să iau şi tezaurul.

— Tu ai inelul stăpânului, îmi zise Hassan. Prin urmare, mă voi supune.

Apoi închise uşa de fier şi tezaurul dispăru din ochii mei.

Ne-am întors în casă.

Copilul, la rândul său, se întoarse de la scăldat.

Privindu-l, am recunoscut că seamănă foarte bine cu Osmany.

Era chiar fiul lui Kali-Nana.

El mă privi cu mirare.

Hassan îi spuse:

— De aici înainte acest om e stăpânul tău. Urmează-l!

— Nu, i-am spus lui Hassan, copilul va rămâne lângă tine până ce voi lua măsurile necesare pentru plecarea noastră.

— Cum doreşti, mi-a răspuns, aplecându-şi capul.

Copilul nu pricepea nimic din toate astea şi începu să plângă.

I-am spus lui Hassan:

— Nu mă vei vedea decât în ziua în care totul va fi gata. Mă voi ocupa să am oameni devotaţi şi credincioşi ca să iau tezaurul şi să-l transport la bordul unei nave.

Am petrecut mai multe zile la Calcutta, gândindu-mă ce modalitate să folosesc ca să transport bogăţiile rajahului fără să atrag atenţia autorităţilor engleze.

Dintre toţi servitorii devotaţi pe care i-am avut în timpul şederii mele în ţara rajahului nu-mi rămăsese decât credinciosul meu Mussami.

Acesta era cu mine.

Stăteam în acelaşi han şi ne înţelesesem să mă urmeze în Europa.

Într-o seară Mussami îmi spuse:

— Cred că se ştie cine suntem. Suntem urmăriţi când ieşim.

— Cine ne urmăreşte?

— Un negru care ar fi unul din credincioşii lui Tippo-Runo.

Ne-am schimbat locuinţa.

Până atunci locuisem în oraşul negru.

Ne-am refugiat în oraşul alb.

Cartierul englez e plin de hanuri şi hoteluri.

Am revenit la ţinuta vestimentară europeană şi Mussami trecea drept servitorul meu.

A doua zi după ce am descins la hotelul Batavia, în timp ce luam masa de seară, am observat că ceaiul care mi se servise era acru, dar n-am dat importanţă.

După masă, am fost cuprins de o senzaţie ciudată de somn şi m-am dus să mă culc.

Am adormit foarte repede.

Când m-am trezit, noaptea trecuse şi era ziuă. L-am chemat pe Mussami, care dormea într-o odaie alăturată.

Îmi răspunse un fel de urlet. Nu era o voce omenească. Era ceva care semăna cu mugetul unei fiare sălbatice.

Am coborât din pat şi am intrat în odaia vecină.

Acolo mă aştepta un spectacol oribil.

Mussami, legat, era culcat pe spate şi în jurul său era un lac de sânge.

Văzându-mă, nenorocitul deschise gura şi scoase un ţipăt de oroare.

Sărmanul nu mai avea limbă. Îi fusese tăiată pe când eu dormeam.

M-am grăbit să-l dezleg şi în timp ce făceam această operaţie am scos un nou ţipăt.

Inelul rajahului dispăruse de pe degetul meu.

Capitolul XV

Ce se petrecuse deci?

Mussami nu mai putea vorbi, căci nu mai avea limbă, dar avea, ca toţi oamenii din rasa sa, un mare talent pentru pantomimă, şi îmi povesti prin semne ceea ce se petrecuse.

Pe la miezul nopţii el crezuse că aude un zgomot şi sculându-se intrase în odaia mea. Eu dormeam.

El mă strigă, dar n-am răspuns.

M-a zguduit şi eu nici ochii nu i-am deschis.

Zgomotul continua.

Mussami, văzând că nu poate să mă trezească, se îndreptă spre uşă ca să cheme în ajutor pe oamenii hotelului.

Dar în acel moment uşa se deschise şi doi oameni intrară şi aruncară o cârpă peste el.

Era o cuvertură de lână în care i se înfăşură capul ca să-l împiedice să ţipe.

Mussami se luptă cu energie; dar a fost trântit la pământ.

După aceasta, unul din cei doi oameni îi legă picioarele şi mâinile cu multă pricepere.

În acelaşi timp i se legă gura şi îi scoaseră cuvertura de pe cap.

Atunci Mussami putu să vadă şi să audă.

Cei doi oameni erau indieni de rasă roşie şi după costumele lor se vedeau că sunt sectari ai zeiţei Kali, adică strangulatori.

Unul era tânăr şi părea că se supune; celălalt era bătrân şi comanda.

Ei se apropiară de patul meu şi mă zguduiră. Dar eu nu m-am deşteptat.

Tânărul surâse cu ură şi zise:

— Acesta e deci omul care l-a învins pe Ali-Remjeh?

— Da, zise bătrânul.

— Dacă l-am strangula?

— Tu ştii că acela care ne-a trimis ne-a spus că răspundem cu capul de viaţa lui.

— E adevărat, răspunse tânărul suspinând, dar e păcat.

Bătrânul îmi luă mâna într-a sa şi îmi luă inelul pe care-l aveam în deget, apoi, după ce-l examină cu atenţie, zise:

— Da, acesta e.

Atunci ei mă lăsară să dorm şi se întoarseră la Mussami.

Acesta îşi recăpătase tot sângele său rece şi, în loc să încerce să strige, el îi observă cu atenţie pe cei doi oameni ca să-i poată recunoaşte mai târziu.

Unul din ei scoase un pumnal şi i-l puse la gât.

Apoi spuse în limba indiană:

— Dorim să te întrebăm şi-ţi vom dezlega gura. Zadarnic ai să strigi, căci toţi oamenii din această casă sunt cumpăraţi de acela care ne trimite şi niciunul din ei nu va veni în ajutorul tău. Apoi vei face sforţări zadarnice să-l trezeşti pe stăpânul tău.

I s-a dat un narcotic, care îşi încetează efectul peste câteva ore.

Indianul de felul său e prudent şi calm; el ştie, după ce a rezistat în zadar, să fie resemnat.

Mussami făcu semn că e gata să răspundă.

Atunci el a fost dezlegat şi pus lângă zid.

Era aşa de strâns legat încât i-ar fi fost cu neputinţă să facă o mişcare.

După ce l-au dezlegat la gură, bătrânul indian îi spuse:

— Eşti în serviciul acestui alb?

— Da, răspunse Mussami.

— Cum se numeşte dânsul?

— Avatar.

— Ştii de unde vine?

— Nu.

— De cât timp îl serveşti?

— De opt zile.

— Minţi.

— Vă afirm, răspunse Mussami, că nu sunt la Calcutta decât de opt zile.

— Se poate. Dar îl cunoşteai mai dinainte.

— Nu.

— Minţi, repetă bătrânul indian.

Mussami răspunse cu răceală:

— E imposibil să spui adevărul aceluia ce nu vrea să te creadă.

Bătrânul indian reluă:

— Stăpânul tău a fost un prieten al rajahului Osmany.

— Nu ştiu.

— Rajahul i-a dat un inel.

— Nu ştiu.

— Acest inel, iată-l.

— Ah! zise Mussami, prefăcându-se mirat.

— Vorbeşte, zise indianul, dacă vrei să trăieşti.

Mussami replică:

— Nu pot să ştiu dacă stăpânul meu are acest inel de la rajah, fiindcă nu mi-a spus niciodată. Dar dacă mi-o spui, te cred.

— Acest inel, continuă indianul, stăpânul tău trebuie să-l arate cuiva.

— Cui?

Şi Mussami îşi luă un aer naiv.

— Iată ceea ce nu ştim şi vrem să ştim.

— Nu vă pot spune.

Un fulger de mânie străluci în ochii bătrânului.

— Dacă ai şti soarta ce te aşteaptă, ai vorbi.

— Aş vrea şi eu, dar nu ştiu nimic.

Bătrânul făcu un gest de nerăbdare, apoi se întoarse spre tovarăşul său şi zise:

— Fiindcă limba acestuia nu e bună de nimic, trebuie să i-o tăiem.

Mussami nici nu clipi.

Tânărul indian scoase un cuţit şi zise:

— Sunt gata.

Mussami încercă să rupă legăturile. Dar cei doi indieni se repeziră la dânsul şi-l culcară la pământ.

— Vorbeşte, zise bătrânul.

— Nu ştiu nimic, replică el.

— Nu vrei să ne spui în ce parte a oraşului locuieşte omul căruia stăpânul tău trebuie să-i arate inelul?

— Nu ştiu, şi chiar dacă aş şti…

— Ei bine?

— Nu v-aş spune.

— Atunci să se facă ceea ce am ordonat, zise bătrânul.

El puse un genunchi pe pieptul lui Mussami. Îl luă de gât şi îl strânse cu putere.

Pe jumătate înăbuşit, Mussami deschise gura şi profitând de acest moment tânărul indian îl apucă de limbă.

Apoi cu mâna cealaltă în care ţinea pumnalul îi tăie limba.

. . . . . .

Din acel moment, Mussami nu mai ştia nimic. Durerea îi smulsese un urlet. Apoi, din cauza hemoragiei, el leşinase. Numai vocea mea îl scoase din această stare de leşin fizic şi moral.

L-am pansat pe sărmanul om cum am putut mai bine.

Apoi am strigat:

— Trebuie totuşi să-l salvez pe copilul rajahului Osmany şi averea sa.

Lăsându-l pe Mussami, care de altfel nu era în stare să mă urmeze, m-am repezit afară, hotărât să alerg la bătrânul Hassan, să-i spun ce mi se întâmplase şi să-l punem în gardă în privinţa aceluia care se va prezenta cu inelul.

Dar când am ajuns la uşa hotelului doi ofiţeri de poliţie engleză mă luară de guler.

Capitolul XVI

Unul din cei doi ofiţeri de poliţie îmi zise:

— Te numeşti maiorul Avatar?

— Da, am răspuns.

— Urmează-ne.

În cursul vieţii mele aventuroase am observat că rezistenţa faţă de poliţia oricărei ţări nu e niciodată încununată de succes.

Criminalul, care e arestat, şi nu opune nicio rezistenţă, are o şansă mult mai mare de a scăpa.

Inocentul căruia i se întâmplă o asemenea aventură compromite adesea cauza sa indignându-se şi protestând.

Ştiam asta şi de aceea m-am mărginit doar să răspund: „Domnilor, sunt gata să vă urmez; numai binevoiţi să daţi drumul la guler, căci sunt o persoană stimată”.

Ei mă ascultară.

— Aş putea să vă întreb unde mă conduceţi?

— La şeful poliţiei districtului.

— Ştiţi de ce sunt acuzat?

— Nu.

Unul din ei îmi arătă un mandat de arestare conceput lapidar şi

nemotivat.

Calcutta este împărţită în mai multe districte sau cartiere, şi fiecare din aceste districte are un şef de poliţie sau un comisar.

Am crezut că voi fi condus la cei din apropiere.

Am fost deci puţin mirat văzând că străbat oraşul alb şi că ne îndreptăm spre oraşul negru.

Dar acest lucru mă bucură.

„Steaua mea cea bună, îmi spusei, va face fără îndoială să trec pe strada unde locuieşte Hassan, bătrânul croitor, şi printr-un semn îl voi face să înţeleagă să se ferească de acela care îi va arăta inelul rajahului".

Speranţa mea se mărea pe măsură ce mergeam.

Pe drum, unul din ofiţerii de poliţie îmi spuse:

— Asta te miră poate că te conducem în altă parte, iar nu la şeful de poliţie cel mai apropiat.

— Într-adevăr, am răspuns.

— Îţi voi spune motivul. Ai locuit câteva zile în oraşul negru?

— Da.

— La hanul numit „Şarpele Albastru"?

— Da.

— Ei bine. S-a primit o plângere împotriva dumitale, şi şeful poliţiei din acel cartier a ordonat să fii arestat.

— Ah! am exclamat fără emoţie.

— Nu pot şti sigur, răspunse celălalt ofiţer, dar m-aş prinde că e în legătură cu asasinarea dresorului de şerpi.

— Cine e acela? am întrebat.

— Se afla în han un dresor de şerpi, care a fost asasinat noaptea trecută.

— Adevărat?

— Şi poate eşti acuzat de acel omor.

Nu m-am putut opri să nu râd.

Până atunci îmi spusesem: „Tippo-Runo a aranjat arestarea mea".

Din acel moment m-am gândit că se putea ca arestarea mea să n-aibă nimic comun cu evenimentele din cursul nopţii şi că oamenii care mutilaseră pe sărmanul Mussami să nu fie amestecaţi în aventura mea.

Dacă era astfel, puteam să fiu eliberat după un scurt interogatoriu. Atunci mă voi grăbi să merg la bătrânul Hassan.

Dar ştiam din proprie experienţă ezitările justiţiei engleze, deci puteam să fiu ţinut câteva zile până ce să fiu pus în libertate. Atunci am făcut următorul raţionament:

„E mai bine să-l înştiinţez pe Hassan îndată".

Atunci m-am plâns că mi-e sete.

— Dacă e aşa! zise unul din gardienii mei, vrei să intri în acest han să iei ceva?

— Bucuros, am răspuns.

Intrarăm într-o cârciumă şi am cerut de băut.

După ce au făcut puţine fasoane cei doi agenţi consimţiră să bea împreună cu mine.

Ei păreau foarte gentili şi n-aveau deloc aerul că se grăbesc să ajungă cu mine la şeful de poliţie.

— Nu sunt vinovat, le-am spus, de crima ce mi se impută.

În acelaşi timp, încrederea pe care mi-o inspiră naivitatea lor creştea.

— Oh! credem şi noi, zise unul din ei, căci ai aerul unui perfect gentilom.

I-am salutat.

— Dar, reluă el, am primit un ordin şi, spre marea noastră părere de rău, trebuie să-l executăm.

— Dar sperăm, reluă celălalt, că totul se va aranja spre satisfacţia dumitale, şi că şeful de poliţie te va pune în libertate, după ce-şi va cere scuze.

— Sper şi eu, am murmurat.

Apoi deodată, bătându-mă pe frunte, am zis:

— Ah! Dumnezeul meu şi portofelul meu!

— Care portofel? întrebară amândoi deodată.

— Al meu, care conţine hârtiile necesare stabilirii onorabilităţii mele.

— Ei bine! Nu le ai la dumneata?

— Nu.

Şi căutându-mă în toate buzunarele mă prefăceam foarte disperat, adăugând:

— El cuprinde două sute de lire sterline şi aş da bucuros jumătate spre a-l avea.

Poliţistul din Londra e poate incoruptibil, dar cei din Calcutta mi s-a părut că lasă de dorit în această privinţă, căci mi s-a părut că cei doi păzitori ai mei schimbaseră o privire lacomă.

— Nu ştii dacă l-ai pierdut pe drum, zise unul din ei.

— L-ai lăsat, poate, la hotel, răspunse celălalt.

— Nu, am răspuns. Cred că îmi aduc aminte acum.

— Ah!

— Aseară am venit să mă plimb pe aici, cu scopul să întâlnesc vreo baiaderă. Nu mă înşel deloc, pe o stradă am fost acostat de o irlandeză.

Sunt irlandeze peste tot, chiar şi în India…

— Ea ţi-a furat portofelul, cu siguranţă.

Şi schimbară o nouă privire plină de tristeţe.

— Nu, am reluat.

— Ah! adevărat?

— Irlandeza m-a condus la ea acasă şi portofelul meu a căzut după vreo mobilă.

— Se poate.

— Se poate, de asemenea, am adăugat, că ea să nu fi observat.

— Dar unde stă această irlandeză?

— Pe o stradă al cărei nume nu-l ştiu.

— Şi în acest cartier?

— Oh! desigur.

— Ai recunoaşte strada?

— Da.

Cei doi agenţi părură că se consultă, în fine, cel dintâi îmi spuse:

— Şeful de poliţie va putea să mai aştepte un sfert de oră. Caută-ţi, deci, punga.

Am aruncat o monedă pe masă şi am plecat. Atunci m-am prefăcut că voi căuta drumul. Cei doi agenţi mă urmăreau cu o mare răbdare, în fine, am strigat:

— Ah! recunosc strada, e aceea care trece pe acplo.

— Bine… să mergem.

Îmi jucasem aşa de bine rolul încât eram sigur că am înşelat vigilenţa celor doi gardieni ai mei.

— Da, da, am repetat. E chiar acolo.

Îl zărisem pe bătrânul Hassan stând cu picioarele încrucişate în pragul prăvăliei sale.

— Unde e casa? mă întrebă unul din poliţişti.

— Cred că e a patra, pe stânga.

Şi am indicat-o pe aceea care se afla alături de prăvălia croitorului.

— Ei bine, să mergem! îmi zise el. Şi porniram cu paşi mai repezi.

Capitolul XVII

Bătrânul Hassan era în prag.

Când mă văzu făcu o mişcare fără voie. Am pus un deget pe buze.

Asta însemna: „Fereşte-te că nu sunt singur”.

Dar cei doi agenţi, care păreau foarte indiferenţi, obervară acest semn.

Am trecut pe lângă Hassan.

Bătrânul mă privi neliniştit.

Am ridicat mâna în aer.

Pe deget nu se mai afla inelul rajahului.

În acelaşi timp, faţa mea exprima o vie durere.

Hassan înţelese că mi se furase inelul.

El făcu un semn cu ochiul, care însemna: „Fii liniştit, nu mă voi supune decât ţie.”

— Aceasta e casa? mă întrebă unul din ofiţerii de poliţie.

— Vai! nu, am strigat, m-am înşelat; casa în care am fost aseară

seamănă cu asta, dar nu e asta!

Atunci cei doi agenţi începură să râdă:

— Ei bine! zise unul din ei. Îţi voi da un sfat bun.

— Care?

Şi l-am privit mirat.

— Renunţă azi ca să-ţi mai cauţi portofelul, ai făcut ceea ce ai vrut.

Am tresărit.

— Am aflat ce voiam să ştim… totul merge de minune.

Şi cum eram uimit, agentul se întoarse şi făcu un semn. La acest semn un baldachin purtat de doi negri care ne urmăreau de câtva timp, fără ca eu să bănuiesc, se apropie.

— Trebuie să fii obosit? îmi spuse agentul eu batjocură. Urcă-te!

Şi dădu la o parte perdelele baldachinului, care era gol.

Aceste cuvinte: „Am aflat ce voiam să ştim” mă uimiseră într-atâta, încât m-am supus maşinal la ordinul dat.

Cei doi agenţi se instalară lângă mine şi n-am putut decât să murmur:

— Mă conduceţi deci departe?

— Da, răspunse unul din ei.

În acelaşi timp el scoase un revolver şi mi-l puse în piept.

— Te ştim un om energic, îmi spuse el, şi deci trebuie să fim precauţi. Eşti un om mort dacă te opui.

Celălalt lăsase perdelele baldachinului. La un semn al celui care vorbise, acesta scoase un lanţ de mătase şi îmi legă solid mâinile la spate.

— Acum, reluă acela care mi se adresa de obicei, putem să ne continuăm drumul în siguranţă.

Tovarăşul său coborî din baldachin după ce schimbă cu dânsul câteva cuvinte pe care nu le-am putut înţelege.

Baldachinul străbătu tot oraşul negru şi ajunse la bariera oraşului.

Acolo se opri şi am crezut că am ajuns. Mă înşelam.

Agentul de poliţie dădu la o parte perdelele baldachinului şi atunci am putut să văd că negrii care ne duceau erau înlocuiţi cu cai.

Baldachinul porni din nou la drum.

Atunci tovarăşul meu zise surâzând:

— Ne-ai scos adineauri dintr-o mare încurcătură.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Mă voi explica.

Şi cu un surâs ironic continuă:

— Trebuia să-ţi închipui că n-ai fost niciodată acuzat de asasinarea dresorului de şerpi.

— Atunci de ce sunt acuzat?

— De nimic, dar ne asigurăm de persoana dumitale. Iată totul.

— De ce?

— Pentru că nu vrem să execuţi o misiune ce ţi-a fost încredinţată de rajahul Osmany.

Am scos un ţipăt.

Atunci îmi zise:

— Vezi că Tippo-Runo e bine informat.

— Tippo-Runo e un trădător! am strigat.

— Nu zic nu, răspunse falsul agent de poliţie, căci acum nu mă puteam înşela, eram în mâinile lui Tippo-Runo şi acest om nu aparţinuse niciodată poliţiei engleze.

— Ah! recunoşti?

— Da, Tippo-Runo ştia că rajahul îţi dăduse o misiune.

— Da, dar nu ştie în ce constă ea.

— Te înşeli.

— Ah! am exclamat, ştie ce am făgăduit rajahului?

— Fără îndoială. Rajahul ţi-a dat inelul său.

— Bine.

— Acest inel, prezentat unui om ce se află la Calcutta, trebuie să-l pună pe purtătorul lui în posesia tezaurelor ascunse ale rajahului.

Am rămas nepăsător. Acest om continuă:

— Din nenorocire era un lucru pe care nici Tippo-Runo, nici toţi cei care-l servim nu-l ştim.

— Care?

— Numele şi locuinţa omului căruia trebuia să i se prezinte inelul.

— Şi nu-l veţi şti niciodată, am strigat

— Te înşeli.

— Ah!

— Acum ştim, graţie imprudenţei dumitale. Acest om este croitorul Hassan.

— Nu ştiu ce vrei să spui, am replicat dând din umeri.

El continuă să surâdă.

De un lucru eram sigur, totuşi, că puteau să-l chinuiască pe Hassan, să răscolească toată casa şi nu vor găsi tezaurul.

„Hassan, mi-am spus, a priceput. Poate fi ucis şi nu va spune unde e tezaurul. Hassan e credincios. Fiindcă omul în mâinile căruia mă aflu nu mi-a spus nimic de copil, înseamnă că Tippo-Runo nu ştie că fiul rajahului este copilul croitorului”.

— Dar unde mă conduci?

— Destul de departe pentru ca Tippo-Runo să aibă vreme să pună mâna pe tezaur.

Am priceput că ar fi fost zadarnic să mai pun acestui om vreo întrebare.

Eram în puterea sa, şi ceea ce aveam mai bun de făcut era să mă gândesc la mijlocul prin care puteam să-mi recapăt libertatea.

Am călătorit toată ziua.

Spre seară, baldachinul se opri.

Eram în mijlocul unei câmpii la marginea unei păduri. Negrii, care erau pe cai, descălecară. Agentul de poliţie mă obligă să cobor şi-mi zise pe un ton batjocoritor:

— Probabil simţi nevoia să faci puţină mişcare. Iată-ne la marginea unei păduri prin care nu ne-ar fi cu putinţă să mergem cu baldachinul. De aceea urmează-mă.

Aveam mâinile legate la spate, şi falsul agent ţinea revolverul în mână.

Să rezist înseamnă să mă expun unei morţi de pe urma căreia să nu profite acei pe care vroiam să-i servesc.

Cei doi negri, după ce legară caii de arbori, mergeau după noi.

Am intrat în pădure şi am mers aproape o oră. Începuse să se înnsereze.

În fine, am sosit la intrarea unui luminiş în mijlocul căruia se vedea un arbore gigantic ale cărui ramuri puteau să servească drept acoperiş unei case.

Atunci am priceput soarta ce mă aştepta. Acest arbore era un mancenilier a cărui umbră dă moarte.

Oricine stă o noapte sub acest arbore, adoarme fără să se mai trezească.

Şi omul care îl servea pe Tippo-Runo îmi zise cu un surâs sinistru:

— În fine! am sosit.

Capitolul XVIII

La un semn al falsului agent cei doi negri se repeziră şi mă culcară la pământ.

Aveam mâinile legate, îmi legară şi picioarele şi apoi cu o altă frânghie am fost legat de acel arbore.

Din acel moment eram condamnat să mor sub această umbră otrăvită.

Falsul agent de poliţie îmi zise atunci:

— Tippo-Runo te dăduse în seama unui elefant-călău; tu ai ştiut să scapi. Acum când mi-am împlinit misiunea ce mi-a fost încredinţată, îţi urez ca să scapi de acest nou pericol.

Şi după aceste cuvinte batjocoritoare, omul lui Tippo-Runo mă părăsi.

— Eşti un aventurier brav şi eşti demn de o soartă mai bună.

Culcat pe spate, legat de acest arbore, l-am văzut îndepărtându-se împreună cu cei doi negri.

În curând ei dispărură printre arbori, şi am rămas singur, în mijlocul acestei păduri populate de fiare sălbatice, întins sub ramurile acestui arbore care serveşte drept mormânt oricui se adăposteşte la umbra sa funestă.

Pe moment, pradă unei mari disperări, am făcut sforţări supraomeneşti ca să-mi rup legăturile.

Dar sforile de mătase de care se servesc indienii sunt tari ca oţelul, nodurile pe care ei ştiu să le facă sunt ca nodul gordian.

Se înnopta.

E un lucru oribil şi sublim în acelaşi timp; o noapte într-o pădure indiană.

Tăcută toată ziua, odată cu venirea întunericului ea se populează cu mii de zgomote confuze, la început şi stridente pe urmă.

În curând începe să sufle vântul, care face crăcile arborilor să trosnească.

Apoi cu zgomotul vântului se amestecă alte zgomote.

Din depărtare tigrul îşi face auzit strigătul său răguşit.

S-ar putea zice că e un cutremur de pământ.

Apoi pământul se mişcă.

Trecea vreo armată cu tunurile sale grele?

Nu e o armată, ci o ceată de elefanţi, care, după ce au devastat o câmpie de porumb şi orez, se duce să prade în altă parte.

În fine, frunzele de pe jos se mişcă ca un râu subteran care parcă ar irupe deodată la suprafaţă.

În acelaşi timp se aude ca zgomotul regulat produs de nişte castaniete.

E şarpele cu clopoţei.

Toate aceste ameninţări, toate aceste ţipete surde, toate aceste zgomote sinistre înfioară inima şi mintea.

După toate aceste chinuri, sufleteşti mai vine şi durerea fizică.

E influenţa mancenilierului, care începe să se simtă. Mai întâi acest arbore răspândeşte un aer rece şi inima îţi vine la buze.

Sunt frigurile.

Apoi tâmplele par a fi cuprinse de un cerc de fier.

În acelaşi timp simţi că în cap te lovesc mii de ciocane.

E migrena care începe.

După migrenă veni delirul.

Un amestec ciudat de dureri oribile, de chinuri şi de voluptate.

Mancenilierul produse toate efectele haşişului.

Aici e un cal care te transportă în galop prin spaţii necuprinse; aici e o femeie cu braţele de alabastru, care te îmbrăţişează.

În acest timp moartea se apropie cu paşi înceţi.

Nenorocitul care se zbate în aceste oribile chinuri vede moartea apropiindu-se. Vrea să fugă. Dar membrele sale sunt legate; vrea să strige, dar vocea lui e stinsă: vrea să se roage şi nu mai ştie nicio rugăciune.

Deodată monstrul, imaginar este urmat de un monstru adevărat.

E un tigru, un adevărat tigru.

El a simţit carnea de om, şi a mirosit prada.

În două sărituri el a alergat.

Şi ochii săi, care strălucesc, te fascinează şi te devorează primii.

Strălucirea acestor ochi risipi delirul care mă cuprinsese şi mi-am revenit repede în fire.

Un tigru se oprise la douăzeci de paşi de mine şi dintr-o săritură m-ar fi cuprins în ghearele sale.

Capitolul XIX

Monstrul era acolo uitându-se la mine.

Mă credeam pierdut.

Cu toate acestea el nu se mişca.

Apoi el scoase un răget şi rămase pe loc.

Mugetul se repetase în ecouri şi făcu să tremure pădurea.

Apoi mi se păru că un ţipăt asemănător răspunse din depărtare.

Tigrul întoarse capul şi încetă să mă mai fascineze.

El mugi din nou şi în curând am văzut apărând un animal din rasa lui. Era femela lui, fără îndoială.

„E un tigru galant, mi-am spus. Nu vrea să mă mănânce singur".

Cei doi tigri se priviră şi părură că se sfătuiesc.

Ce aşteptau ei?

Deodată am avut explicaţia acestei ezitări ciudate. Tigri rămăseseră în afara influenţei morbide a arborelui.

Ei nu îndrăzneau să intre sub pom şi am conchis că natura, ale cărei secrete sunt nesfârşite, înştiinţase pe aceste animale de pericolul ce-l riscau.

Ceea ce un om putea să nu ştie, tigrul ştia.

De aceea ei nu îndrăzneau să sară până la mine.

Totuşi rămăseseră pe loc.

Poate că ei nedându-şi seama de imposibilitatea în care mă aflam de a mă mişca, aşteptau ca să ies din perimetrul arborelui ca să se arunce asupra mea şi să mă sfâşie.

La mine voinţa a triumfat asupra durerii şi delirului.

Preferam moartea în ghearele tigrilor, decât otrăvirea. Am început să fluier…

Speram că în felul acesta am să măresc mânia celor doi tigri ai mei şi am să-i silesc să se arunce asupra mea. N-a fost aşa.

Datorită fluieratului meu se îndepărtară. Scăpasem de dânşii?

Ei se îndepărtară, dar în curând se întoarseră scoţând ţipete.

În curând veniră şi alţi tigri şi se aşezară lângă ei.

Migrena pe care o simţeam atunci era aşa de puternică, încât consideram moartea ca o scăpare.

„Printre dânşii, mi-am spus eu, va fi unul mai imprudent care se va repezi la mine".

M-am înşelat însă.

Tigrii se aşezară în cerc în jurul meu, stând în afara cercului descris de umbra arborelui ucigaş.

Migrena devenise mai puternică şi am început să scot ţipete.

La ţipetele mele tigrii răspundeau prin urlete.

Dar ei stăteau tot la distanţă şi în acest timp arborele funest îşi continua opera sa.

Mi-se părea că se dădea o luptă în capul meu şi că mii de gloanţe mi-l zdrobeau în fiecare moment.

Tigrii urlau, dar niciunul nu îndrăznea să se apropie.

Deodată le sosi un nou tovarăş.

Nu era un tigru, ci o panteră.

O panteră mare galbenă pe spate şi albă pe pântece.

Tigrii se dădură la o parte ca şi cum ar fi vrut să-i facă loc. Ea era tânără şi n-avea ca tigrii instinctul pericolului.

În loc să se oprească, intră sub pom şi dintr-o săritură fu lângă mine.

Am închis ochii. Eram mort.

Pantera mă luă cu labele de umeri şi făcând o săritură rupse frânghia cu care eram legat de pom.

Apoi mă aruncă pe spatele ei şi o luă la fugă.

Tigrii se luară după dânsa urlând.

Era evident că voiau şi ei partea lor.

Dar deodată, când ghearele tigrilor vroiau să mă smulgă din ghearele panterei, se auzi un zgomot straniu, nemaiauzit în aceste păduri.

Acest zgomot îi sperie aşa de tare pe tigri încât o rupseră la fugă.

În acelaşi timp se văzu în pădure o lumină mare şi pantera, în loc să fugă, se opri surprinsă, punându-mă jos la pământ, ţinându-mă cu una din labe şi aşteptând plină de furie.

Toba se apropia şi în curând mi-am explicat cauza acestei lumini ce se vedea.

Erau trei indieni care înaintau.

Unul bătea din tobă şi ceilalţi doi aveau nişte torţe pentru a lumina drumul.

Amândoi erau înarmaţi cu puşti. Pantera urla dar nu se mişca. Deodată unul din indieni ochi…

Se auzi o detunătură.

Oasele mele trosniră sub strângerea convulsivă a panterei, care căzu jos lovită de moarte.

Capitolul XX

Când mi-am revenit eram într-un loc necunoscut.

Mai mulţi oameni mă înconjurau.

Eram într-o colibă de indieni, din aceia care trăiesc la marginea pădurilor şi cultivă orzul şi porumbul.

Dintre cei trei oameni care se aflau lângă mine, doi îmi erau necunoscuţi.

Dar am scos un ţipăt de bucurie, văzându-l pe cel de-al treilea.

Era credinciosul meu Mussami.

Acesta îmi săruta mâinile şi picioarele de bucurie şi respect.

— Prin semne el mă făcu să înţeleg că mă crezuse mort şi că dacă mai eram pe lume era puţin graţie lui şi mai mult unuia din cei doi oameni care se aflau acolo.

L-am privit pe acela pe care mi-l arăta.

Era un bărbat înalt, cu barba neagră şi strălucitoare, cu expresia nobilă şi mândră.

El îmi vorbi în limba franceză şi îmi spuse:

— Vrei să ştii, fără îndoială, cine sunt?

Am făcut un semn afirmativ din cap.

— Mă numesc Nadir, şi sunt unul din şefii puternici ai acestei secte misterioase, care luptă împotriva strangulatorilor. Aceştia se numesc thugii, noi suntem fiii lui Siva. Tu nu mă cunoşti, dar eu ştiu cine eşti şi serviciile pe care mi le-ai făcut predându-l pe Ali-Remjeh, cel mai neîmpăcat duşman al nostru. De aceea te-am salvat.

L-am privit pe acest om cu mirare.

El continuă:

— Ghearele panterei ţi-au sfâşiat carnea; dar după ce am ucis fiara, am putut să mă conving că rănile tale nu erau grave. De altfel te-am pansat după metoda indiană şi am turnat în rănile tale un balsam, al cărui secret îl avem numai noi, şi care cauterizează în câteva secunde rănile cele mai adânci. Peste două zile vei putea să te scoli şi să te duci la Calcutta, unde te va proteja ziua şi noaptea.

— Oricine ai fi, i-am răspuns, îţi mulţumesc.

El reluă:

— Am venit în ajutorul tău, nu numai fiindcă îţi eram recunoscător, dar fiindcă voi avea, poate, nevoie de tine într-o zi.

— Vorbeşte, i-am răspuns, această viaţă pe care ai salvat-o, îţi aparţine…

— Mai târziu. Acum lasă-mă să-ţi povestesc cum am reuşit să te scap de la acea moarte teribilă.

Şi se aşeză lângă mine pe marginea culcuşului meu.

— Thugii au poliţia lor, dar şi noi o avem pe a noastră, reluă el. Din nenorocire, lipseam din Calcutta când ai sosit şi n-am ştiut decât prea târziu planurile lui Tippo-Runo. Ieri dimineaţă la răsăritul soarelui, mi s-a adus un indian, care spunea că are nişte dezvăluiri de făcut. Acest om s-a aruncat la picioarele mele şi mi-a spus:

— „Sunt un fiu al lui Siva ca şi tine, şi cu toate că am intrat în

serviciul lui Tippo-Runo nu vreau să se întâmple nenorociri acelora pe care-i apăr.”

Atunci el mi-a spus că a surprins o convorbire între doi servitori devotaţi ai lui Tippo-Runo.

Ţi se furaseră în cursul nopţii inelul lui Osmany şi îi tăiaseră limba lui Mussami. Acum trebuiau să te ridice, să te conducă într-o pădure şi să te lase legat în umbra funestă a unui mancenilier.

Omul, care îmi spusese toate astea m-a condus în oraşul alb la hotelul Batavia, al cărui stăpân e devotat trup şi suflet lui Tippo-Runo; tu plecaseşi, mi s-a spus, luat de doi agenţi de poliţie.

L-am regăsit pe Mussami în odaia ta. L-am pansat în grabă şi l-am luat cu mine. Ţi-am luat urma apoi. Dar plecasei cu mult înaintea noastră. Informaţi de indieni am aflat că ieşiseşi din Calcutta într-un baldachin tras de cai. Atunci Mussami şi eu am pornit călare şi te-am urmărit. Din loc în loc indieni cultivatori, care văzuseră baldachinul trecând ne dădeau informaţii asupra direcţiei luate. Dar toţi ne spuneau că trecusei mai înainte cu două ore.

În fine am sosit la intrarea acestei păduri. Caii şi baldachinul se aflau acolo. Dar răpitorii tăi şi cu tine dispăruţi. A intra în pădure fără să ştim ce drum ai urmat, nu avea niciun sens. Pădurea are o suprafaţă de mai multe leghe pătrate. Ştiam că exalaţiile mancenilierului nu erau mortale decât după câteva ore. Era mai bine să aşteptăm să vină oamenii care le aduseseră ca să-şi ia baldachinul şi caii. Ascunşi într-un tufiş am aşteptat aproape două ore.

După acest timp, cei trei oameni ieşiră din pădure, doi negri şi un indian aşa de alb că putea fi luat drept un englez. L-am recunoscut. Era un servitor al lui Tippo-Runo aşa de devotat, încât nu ne puteam aştepta la nimic de la dânsul, el ar fi murit de o sută de ori înainte să ne indice arborele sub care te părăsise. Deci, pe când se pregătea să se urce în baldachin, i-am trimis un glonţ din carabina mea drept în frunte. El căzu fără să scoată niciun ţipăt.

Atunci Mussami şi eu ne repezirăm afară din ascunzătoarea noastră. Negrii căzură în genunchi şi cerură iertare. I-am ameninţat cu moartea, dacă nu mă conduceau la locul unde te lăsaseră. Unul refuză ca să vorbească; Mussami îl ucise cu o lovitură de pumnal. Dar se înnoptase şi tigrii trebuiau să fie în picioare. Celălalt a consimţit să ne servească drept călăuză.

Atunci, continuă Nadir, am întrebuinţat un mijloc ciudat, dar foarte cunoscut spre a-i goni. Am intrat în coliba în care suntem şi am luat torţe, şi o tobă. Restul îl ştii.

— Da, am răspuns privindu-l pe Nadir, cu recunoştinţă. Şi acum spune-mi ce vrei de la mine?

— Vei şti peste două zile.

Şi refuză să se explice.

Capitolul XXI

După două zile eram la Calcutta.

Nadir, spunând că balsamul său era minunat, nu minţise deloc.

Rănile erau cicatrizate, şi nu mai sufeream aproape de nicio durere.

Sentimentul datoriei ce o aveam de împlinit, grăbise poate de asemenea vindecarea mea.

Nadir, îmi spusese, când am intrat în oraş:

— Nu te voi mai părăsi, şi poţi fi sigur că alături de tine, Tippo-Runo oricât de puternic ar fi nu va reuşi nimic împotriva ta.

— Cred, i-am răspuns, căci aveam într-adevăr în dânsul o încredere nemărginită.

— Unde vrei să mergi? îmi mai spuse el.

— La croitorul Hassan.

— Bine, răspunse el, să mergem.

Şi ne îndreptarăm spre oraşul negru.

În curând am sosit în strada locuită de croitor şi inima mi se umplea de speranţă văzându-l stând ca de obicei, la poarta casei sale.

„Probabil i s-a prezentat, inelul lui Osmany, mi-am spus dar el a priceput semnul meu şi n-a vrut să destăinuie nimic.”

M-am apropiat.

Hassan ridică capul şi mă privi cu un aer indiferent.

— Nu mă recunoşti, l-am întrebat.

El dădu din cap şi continuă să mă privească mirat.

— Eu sunt acela care am mai venit, am continuat.

— Nu ştiu, zise el.

— Din partea lui Osmany.

Acest nume îl făcu să tresară.

Apoi surâse şi ridică mâna spre cer.

Asta înseamnă: „Osmany a murit… e acolo sus.”

— Acest om e nebun, îmi spuse Nadir.

O fată tânără care stătea pe pragul casei vecine se apropie de noi.

— Sunteţi rude sau prieteni cu acest nenorocit? ne întrebă ca.

— Da, răspunse Nadir.

— Nu ştiţi dar ce i s-a întâmplat?

— Vai! nu, am răspuns eu.

— Vă voi spune eu, reluă tânăra fată. Alaltă-seară, când se înnoptase, o trupă de soldaţi a împresurat casa. Hassan mirat a ieşit afară. Soldaţii au pus mâna pe dânsul. În acelaşi timp acela care îi comanda i-a arătat un inel pe care-l avea în deget. Hassan s-a uitat la inel cu mirare şi a spus că nu ştie ce reprezintă. Atunci soldaţii au intrat în casă şi s-au închis acolo împreună cu dânsul. Hassan a început să ţipe. Noi toţi vecinii care ieşiserăm afară l-am auzit şi spunând:

— „Sunt un sărman croitor… n-am avut niciodată un tezaur… nu ştiu ce vreţi să spuneţi…”

Şi soldaţii râdeau:

— „Dacă nu ne spui, vei muri.”

— „Ucideţi-mă, în loc să mă chinuiţi, spunea el tânguindu-se. Mahomed, când voi muri îmi va deschide porţile raiului, căci sunt un fidel credincios.”

Dar în loc să-l ucidă, soldaţii au aprins un foc aşa de mare, încât se vedea lumină în toată casa. Atunci Hassan a strigat şi mai tare, apoi a început să cânte, dovadă că delira. Soldaţii, din ordinul şefului lor, au pus picioarele goale ale croitorului pe foc. Când el a fost pe jumătate mort au răscolit toată casa, continuă tânăra fată. Dar se pare că n-au găsit niciun tezaur.

La aceste cuvinte ale fetei, am respirat uşurat.

— Dar, i-am spus, Hassan avea un copil.

— Da.

— Dar ce s-a întâmplat cu el?

— Soldaţii l-au luat cu ei şi nimeni nu l-a văzut de atunci.

— Mizerabilul de Tippo-Runo, am murmurat atunci la urechea lui Nadir.

— În afară de cazul în care l-au ucis, îmi spuse Nadir, îl vom regăsi.

Am mulţumit tinerei fete; apoi am intrat în casă făcându-i semn lui Nadir să mă urmeze.

Hassan, văzându-ne intrând, se sperie foarte tare.

El se sculă să ne taie calea.

Dar căzu îndată scoţând un ţipăt de durere.

Picioarele sale arse nu erau decât o rană şi nu mai puteau să susţină corpul.

L-am luat în braţe şi l-am dus în casă.

Apoi la un nou semnal al meu, Nadir încuie uşa.

Hassan se uita la noi cu spaimă.

Am ridicat capacul de la pivniţă.

Atunci Hassan începu să râdă în hohote..

Nadir aprinse o lampă, şi pornirăm pe scara subterană.

Hassan veni la gura pivniţei şi continua să râdă.

În pivniţă o mică inspecţie mi-a dat dovada că piatra, ce ascundea broasca uşii de fier, era neatinsă.

Soldaţii lui Tippo nu descoperiseră tezaurul.

Atunci am urcat, şi cum Hassan tot continua să râdă, m-am repezit la dânsul şi am văzut cu bucurie că de gâtul său era atârnată cheia.

El se zbătu, dar i-am smuls această cheie şi m-am dus lângă Nadir.

Atunci am desfăcut piatra şi broasca a ieşit la iveală.

Am introdus cheia înăuntru.

Dar degeaba am învârtit în toate chipurile.

Uşa nu se deschise.

Numai Hassan cunoştea secretul şi Hassan era nebun.

L-am privit pe Nadir cu un aer disperat.

— Ai încredere! mi-a spus. Sunt poreclit Nadir ghicitorul.

Şi surâse însufleţindu-mi speranţa mea zdruncinată.

Capitolul XXII

Nadir îmi spuse atunci:

— Vom putea încerca luni întregi combinaţii de tot soiul ca să găsim secretul acestei broaşte şi nu vom reuşi. Voi, europenii, aţi găsit combinaţii de litere; noi, indienii, avem un alt sistem în mod evident mai ingenios ca al vostru.

Şi cum îl priveam el continuă:

— N-aveţi decât un număr oarecare de litere. Cifrele noastre, sunt incalculabile şi se pot extinde oricât de mult. În mod evident această cheie trebuie să fie întoarsă într-un sens sau altul până la o cifră oarecare pe care n-o cunoşteam şi pe care, poate, nu o vom şti niciodată. Prin urmare trebuie să obţinem această cifră chiar din gura lui Hassan.

— Dar Hassan e nebun.

— Ştiu.

— Nebun şi idiot.

— Da, zise Nadir.

— Crezi că îi poţi reda raţiunea?

Nadir dădu din cap.

— E zadarnic, zise el.

Înţelegeam din ce în ce tot mai puţin.

— Să urcăm, spuse el.

Şi scoase cheia din broască dându-mi-o. Nebunul continua să râdă la marginea pivniţei. Când ne văzu apărând bătu din palme cu ironie. Numai un singur instinct rămăsese în nebunia lui. Acest instinct, era păstrarea tezaurului său şi convingerea că nimeni nu-l putea lua dacă el nu voia. Încuiasem uşa de afară şi eram singur cu dânsul.

Nadir reluă:

— Tippo-Runo a învăţat la perfecţie limba indiană, a studiat în zadar moravurile şi obiceiurile noastre; el e englez prin naştere şi nu va fi niciodată cu totul indian.

— De ce?

— Dar fiindcă nu ştie unele din secretele noastre. India e ţara otrăvurilor misterioase şi fulgerătoare, a narcoticelor ale căror efecte sunt variate ca penele păsărilor. Dacă Tippo-Runo ar fi posedat unele secrete pe care le ştiu eu, acum era în posesia tezaurului.

— Dar cum?

— Hassan i-ar fi indicat.

— Oh! de exemplu?

— Ar fi deschis chiar el uşa.

— În faţa lui Tippo-Runo?

— Desigur.

Mirarea mea deveni şi mai mare.

Nadir reluă:

— Când indianului îi este sete el stoarce o lămâie în puţină apă şi face o băutură răcoritoare.

— Apoi? am întrebat, neştiind unde voia să ajungă.

— Indianul care nu poate dormi, ia un grăunte de opium şi-l mănâncă.

— Bine.

— Indianul rănit, continuă Nadir, pune pe rana sa un balsam care nu e altceva decât sucul unei plante numită yuama, ceea ce tradus înseamnă limbă şi şoarece. Cu acest balsam te-am vindecat. Ei bine! amestecul lămâii care răcoreşte, al opiumului, care face să doarmă şi al yuamei, care vindecă rănile, produce o băutură care are efecte ciudate.

— Ah!

— Acela care bea o jumătate de pahar e cuprins de o mare veselie, exprimată prin gesturi şi mii de cuvinte. Sufletul cel mai tare, spiritul cel mai absorbit nu poate rezista. Oricât de adânc ar fi îngropat, un secret în inimă, băutura de care pomenesc îl face ca să-l destăinuiască.

Aceste ultime cuvinte ale lui Nadir deşteptară în mine o teribilă şi îndepărtată amintire.

O amintire din prima mea viaţă, din viaţa mea de criminal, atunci când eram instrumentul infamului Williams.

Mi-am amintit atunci că Baccarat, în casa în care mă introdusesem pe strada Moncey, îmi dăduse o băutură care îmi tulburase raţiunea cu scopul să-mi smulgă toate secretele mele şi acelea ale stăpânului meu.

— Dar, l-am întrebat pe Nadir, cum ne procurăm această băutură?

— Am frunze de yuama la mine.

Şi el scoase din buzunar un pumn de frunze triunghiulare pe care le puse pe masă.

— Şi opiu?

— Oh! zise el surâzând oricât de sărac ar fi un indian, oricât de scump ar fi opiumul, îl găseşti în orice casă.

El deschise o cutie în care croitorul îşi ţinea luleaua şi uneltele sale şi găsi o bucată de pastă negricioasă pe care mi-o arătă.

Era într-adevăr opium.

Doar lămâia mai lipsea.

Nadir deschise uşa.

Tânăra fată se afla în pragul casei sale.

Nadir o chemă. Ea alergă.

Îi dădu o monedă şi îi spuse să se ducă să cumpere lămâi.

După zece minute tânăra fată se întoarse cu nişte lămâi.

Atunci Nadir le puse într-o piuliţă ce se afla în casă şi începu să le zdrobească amestecându-le cu frunzele de yuama şi cu opiumul.

Apoi vărsară acel lichid într-un pahar.

Am văzut atunci apărând o băutură roşie.

Hassan se uită mirat.

Nadir îi dădu paharul şi îi zise:

— Bea!

Hassan luă paharul şi îl goli dintr-o dată.

— Acum îmi zise Nadir, să aşteptăm.

După ce bău, Hassan căzu într-un fel de extaz. Apoi, puţin câte puţin, faţa lui se coloră şi începu să murmure cuvinte neînţelese.

Atunci Nadir reaprinse lampa şi îmi făcu semn să-l urmez. Coborârăm în pivniţă şi am pus cheia în broască. Hassan vorbea cu mare iuţeală.

El se apropiase de gura pivniţei şi cu toată durerea ce o simţea la picioare, coborî înăuntru.

Întorcându-mă, l-am văzut în spatele meu râzând.

Nadir, din contră, se prefăcea foarte contrariat şi întorcea cheia în toate felurile.

Hassan, râzând în hohote, îl dădu la o parte cu cotul şi puse el mâna pe cheie.

Apoi privindu-ne cu un aer batjocoritor şi ca şi cum ar fi vrut să ne dovedească superioritatea sa, întoarse cheia de mai multe ori.

Uşa se deschise şi tezaurul rajahului apăru înaintea ochilor noştri.

Capitolul XXIII

Nebunul după ce deschise uşa a vrut să o închidă, dar m-am aşezat în uşă.

În acelaşi timp, Nadir puse mâna pe dânsul şi îl trânti la pământ.

El nu opuse de altfel decât o mică rezistenţă.

Şi Nadir îmi spuse atunci:

— Crezi că dacă închidem această uşă n-o mai putem deschide? Pe de altă parte e periculos să lăsăm lucrurile în această stare. Căci Tippo-Runo convins că această casă ascunde un tezaur, probabil că a postat prin împrejurimi oameni devotaţi cu sarcina de a o supraveghea şi nu se va mulţumi desigur cu percheziţia făcută.

— Fără îndoială, am răspuns, dar ce să facem?

Nadir se gândi un moment şi îmi spuse:

— Am oameni devotaţi în jurul meu, dar îmi trebuie timp ca să îi adun.

— Şi acestor oameni le vei încredinţa paza casei?

— Nu, dar aş muta tot acest aur şi aceste pietre.

— Unde le vom transporta?

— Înainte să-ţi răspund, zise el, să scăpăm de acest om care ne asurzeşte cu ţipetele sale.

Într-adevăr Hassan lungit pe spate, într-un colţ al pivniţei, nu se mai scula, dar gesticula, plângea şi ţipa.

Nadir se duse sus şi se întoarse cu o lulea cu puţin opium şi o dădu lui Hassan.

Acesta întinse mâna cu lăcomie, luă luleaua şi începu să fumeze.

Din acel moment el tăcu şi după câteva minute căzu în extaz.

Atunci Nadir se aşeză pe un butoi şi-mi spuse:

— Ascultă-mă. Tezaurul pe care-l avem înaintea ochilor ar face bogat şi un rege. Trebuie să părăseşti speranţa că ai să-l poţi transporta în Europa prin mijloacele obişnuite. Vama engleză vizitează şi verifică toate vapoarele. Ea ar confisca fără milă aceste bogăţii.

— Trebuie totuşi, am răspuns, să mă ţin de făgăduiala pe care i-am făcut-o lui Osmany.

— Fără îndoială.

— Şi de aceea trebuie să duc acest aur în Europa.

Nadir clătină din cap.

— Pietrele mai merge să le transporţi, zise el, dar aurul e zadarnic.

— Cum?

— Lasă-mă mai întâi să-ţi spun cum îţi va fi uşor să transporţi pietrele preţioase.

— Te ascult.

— Fiii lui Siva, al căror şef sunt, sunt tot aşa de puternici, şi de bogaţi, ca şi strangulatorii, inamicii lor. Ca şi dânşii ei au afiliaţi printre englezi, coreligionari misterioşi, agenţi siguri care se supun orbeşte ordinelor ce le primesc.

— Bine!

— Printre oamenii pe care fiii lui Siva pot conta, se află un căpitan de navă engleză, un anume Ionathan. Acesta e sclavul meu devotat. El pleacă peste opt zile la Londra ducând o încărcătură de grâne pentru Bizanţ. Vameşii vor veni în ajun, vor sonda tonele cu grâne şi le vor sigila. În aceste tone de grâu voi ascunde, pietrele rajahului.

— Atunci de ce să nu transportăm şi aurul prin acelaşi procedeu?

— Fiindcă aurul ocupă prea mult loc şi e mai greu decât pietrele.

— Prea bine. Dar atunci cum vei trimite acest aur în Europa?

— Nu-l vom trimite.

— Cu toate acestea…

— Îl vom vărsa în tezaurul lui Siva care e ascuns chiar în inima Calcuttei şi pe care englezii nu-l vor descoperi niciodată. În schimb, continuă Nadir, îţi voi da un cec de o sumă corespunzătoare cu aceea pe care am primit-o.

— Şi acest cec?

— Te vei prezenta cu el la Londra la o bancă ce ne serveşte drept corespondent.

— Adevărat?

— Şi îţi va fi cu rigurozitate plătit, termină Nadir pe un ton sincer care îmi alungă şi ultima bănuială.

— Dar în fine, i-am spus, trebuie să luăm de aici aceste bogăţii.

— Da şi în asta constă toată dificultatea.

Apoi, după un moment de cugetare, Nadir îmi spuse:

— E cu neputinţă ca acest aur să fi fost introdus pe uşa din faţa casei fără să fi deşteptat atenţia acelora care aveau interes să-l observe pe Hassan.

— Asta nu e un motiv.

— De ce?

— Fiindcă, până acum două zile Tippo-Runo nu ştia numele şi locuinţa depozitarului.

— Se poate, replică Nadir, dar poliţia engleză veghează.

— Apoi, am adăugat, aceste bogăţii au fost adunate puţin câte puţin.

— Nu zic nu. Cu toate acestea am convingerea ca această casă are şi o altă ieşire.

Spunând acestea Nadir intră în despărţitura în care se afla tezaurul şi care era destul de mare.

El începu să bată eu pumnul în ziduri şi deodată se auzi un zgomot sonor.

Scoase pumnalul şi desfăcu acea piatră.

Atunci se văzu o altă uşă de fier, care era închisă cu un zăvor.

Deschizând zăvorul, zidul se deschise şi atunci atât eu cât şi Nadir am văzut o deschizătură neagră. Era un pasaj subteran. Unde ducea el? Asta trebuia să aflăm. M-am întors spre Hassan. Dar el era cufundat în contemplarea sa.

— Fii liniştit, îmi zise Nadir, el nu se va gândi să închidă uşa. Deci la drum.

— Dar… unde mergem?

— Vom intra în această subterană.

Şi Nadir luă lampa pe care o pusese pe pământ.

Capitolul XXIV

Peste tot unde sunt englezi, se regăsesc moravurile engleze, obiceiurile engleze, până chiar şi construcţiile engleze.

Calcutta are unele cartiere, ce seamănă cu cele din Londra, şi chiar în oraşul negru, adică în oraşul indigen, se vede geniul englez.

Astfel s-au săpat canale sub străzi şi un canal mare colector străbate oraşul de la sud la nord.

Nadir ştia toate acestea.

El mergea înainte în acea subterană ce se deschidea în faţa noastră, şi ţinea în mână lampa ca să ne lumineze calea.

Subterana era destul de înaltă pentru ca să n-avem nevoie să ne aplecăm, dar prea strâmtă ca să putem merge amândoi alături.

Nadir îmi spuse:

— Mă prind că vom găsi un canal.

— Cum, sunt canale sub oraşul negru?

— Fără îndoială.

— Şi unde merg?

— La bazinul de colectare.

După vreo douăzeci de paşi Nadir puse lampa jos.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Vei vedea.

Nadir, ca toţi indienii, avea întotdeauna la dânsul un laţ.

Fiii lui Siva, la fel ca şi thugii, nu se dau la o parte să stranguleze pe cineva, dacă acesta este inamicul lor.

Laţul lui Nadir, ce era înfăşurat în jurul taliei sale avea o lungime de patruzeci de metri şi era format din trei sfori împletite, aşa că avea grosimea unui deget, însă îndată ce l-a desfăcut a devenit subţire ca sfârcul unui bici.

Apoi legând un capăt de mâna sa îmi spuse:

— Canalele au mai multe ramificaţii şi ni se poate întâmpla ceva.

— Ai dreptate, am răspuns eu.

Apoi, am pornit la drum şi în curând am ajuns la o scară ce cobora în pământ. Atunci Nadir îmi zise:

— Până nu vom întâlni o bifurcaţie laţul nu ne va servi la nimic.

Scara de care pomenii mai sus avea vreo treizeci de trepte şi când ajunserăm la cea din urmă treaptă, se deschise în faţa noastră o nouă galerie subterană şi atunci trăgând cu urechea auzirăm deasupra capetelor noastre.

— Tu ştii unde suntem?

— Nu, i-am răspuns.

— Suntem sub bazinul cel mare, zise el.

În acel loc drumul se bifurca.

Atunci Nadir înfipse pumnalul în pământ şi începu să desfăşoare laţul. După aceea am luat-o pe unul din drumurile ce se deschideau în faţa noastră.

— Laţul ne va servi ca fir conducător, spuse Nadir.

Cu cât înaintam cu atât zgomotul ce venea de deasupra capetelor noastre devenea mai desluşit, iar pământul era mai umed din cauza unor picături de apă, pe care le-am gustat:

— Apa e sărată.

Laţul se desfăşurase pe trei sferturi, când am dat de o nouă scară, care, însă, urca.

Apoi, zgomotul, care nu era altul decât acela produs de valurile mării, se auzea acum în urma noastră.

Atunci am urcat pe acea scară şi ajungând sus ne găsirăm într-un fel de cameră destul de spaţioasă dar cu tavanul aşa de jos încât îl puteam atinge cu mâna.

Deasupra capetelor noastre auzirăm un alt zgomot, erau paşi omeneşti.

— Este cu neputinţă, zise atunci Nadir, ca drumul pe care l-am urmat să nu ducă mai departe.

Apoi, trăgând cu urechea, auzirăm pe lângă zgomotul de paşi şi un zgomot de voci. El adăugă:

— Împrumută-mi pumnalul şi lasă-mă să mă urc pe umerii tăi.

Atunci m-am aplecat şi Nadir după ce se urcă zgârie cu pumnalul tavanul. Varul căzând lăsă să se vadă un oblon.

— Iată trecerea pe care noi o căutăm, îmi spuse el cu un zâmbet de satisfacţie.

Capitolul XXV

Atunci Nadir coborî de pe umerii mei şi adăugă:

— Să ne gândim puţin. Aici este desigur o ieşire şi dacă vom împinge puţin se va deschide oblonul. Dar se naşte întrebarea: Unde vom ieşi? Peste cine vom da? Deoarece deasupra noastră se aud voci şi încă voci multe.

— Adevărat, e foarte greu de ştiut, am răspuns, cu toate astea…

El mă privi şi îmi spuse:

— Vorbeşte, te ascult!

— De când a murit rajahul Osmany n-a trecut decât o lună, îi zisei. Ei bine! Până în ultima zi a vieţii sale el a trebuit să mărească comoara pe care am văzut-o. Deci e probabil ca să fi fost tot acest drum şi oamenii pe care îi auzim vorbind să fie servitori devotaţi lui.

— Şi eu cred tot aşa, dar cum să le probăm că şi noi suntem devotaţi rajahului.

„Vai! am murmurat, dacă nu posed încă inelul!”

— Dar la un alt lucru te-ai gândit? întrebă el.

— La care?

— La acela că numai acum câteva minute în urmă puteam să fim siguri că acesta e drumul tezaurului, dar acum, când am văzut că drumul s-a bifurcat cum putem şti, care din cele două drumuri e cel adevărat?

— Ai dreptate, i-am răspuns. Ce trebuie dar să facem?

Nadir se gândi un moment şi. Apoi reluă:

— Eu ştiu câte dovezi de vitejie ai dat în viaţa ta; de aceea doi oameni ca noi pot ţine piept la un număr mare de inamici. De acea m-am hotărât.

— Ce? Să ridici oblonul?

— Da. Dar mai întâi trebuie să mă duc să-mi iau pumnalul.

Cât timp a lipsit am ascultat cu atenţie paşii şi vocile ce se auzeau deasupra capului meu, când deodată am auzit foarte desluşit, cuvintele ce se rosteau.

Dar deşi cunosc toate dialectele indiene, precum şi toate limbile din Europa, nu puteam înţelege deloc ce vorbeau dânşii.

Nadir se întoarse cu pumnalul lăsând în urma sa laţul întins pe pământ.

Cum sosi el îmi spuse:

— Când o să vrem să ne întoarcem va fi suficient să urmăm acest laţ.

Plin de mirare, i-am spus ce am observat.

— Nu poţi înţelege ce vorbesc ei?

— Nu.

— Să vedem, poate că eu sunt mai norocos.

Apoi se urcă din nou pe umerii mei şi lipind urechea de oblon ascultă un moment şi îmi spuse:

— Cei ce vorbesc ne sunt prieteni.

— Cum?

— Sunt fiii lui Siva.

— De unde ştii?

— Fiindcă vorbesc o limbă alegorică, limbă pe care nimeni în afară de fiii lui Siva nu o cunosc.

— Adevărat?

— Foarte adevărat, murmură Nadir, şi sigur că suntem sub un templu sau o pagodă, şi că acum e ora de rugăciune.

— Atunci putem să ridicăm oblonul?

— Încă nu.

— De ce?

— Pentru că e mai bine să aşteptăm ca rugăciunea să se termine şi ca adoratorii zeului Siva să plece.

Atunci Nadir coborî de pe umerii mei şi examină lampa.

Lampa era mai mult de jumătate plină cu ulei şi mai putea arde cel puţin o oră.

Încetul cu încetul vocile nu se mai auziră.

— Adoratorii lui Siva pleacă.

— Atunci rugăciunea s-a terminat.

— Da; şi acum vom auzi şi vocea protectorului care le va spune: Duceţi-vă, Siva e satisfăcut!

Într-adevăr nu trecu mult şi se auzi o voce puternică, spunând nişte cuvinte neînţelese pentru mine.

— S-a terminat, spuse Nadir.

El se urcă din nou pe umerii mei şi ridică oblonul.

Capitolul XXVI

După ce deschise oblonul, Nadir, dispăru, prin acea deschizătură şi întinzându-mi mâna, îmi zise:

— Agaţă-te de braţul meu!

Avea o forţă herculeană şi dintr-o singură mişcare mă trase la dânsul.

Când am fost sus m-am uitat în jurul meu. Nadir nu se înşelase. Ne aflăm într-o pagodă.

Pagodele consacrate lui Siva sunt mai simple şi cu picturi mai puţin ciudate, decât cele ale Zeiţei Kali.

Siva este zeul binelui. El nu cere sânge ca sălbatica zeiţă.

Pagoda în care pătrunseserăm era foarte simplu zugrăvită; ici şi acolo avea câte o statuie reprezentând una din numeroasele soţii ale zeului; iar în mijloc se afla o statuie de o mărime colosală, la picioarele căreia ardea o lampă ce răspândea în jurul ei o lumină plăcută şi un parfum dulce.

Pardoseala pagodei, era făcută din lespezi albe, roşii şi albastre, şi una din acele lespezi fusese ridicată de Nadir.

Atunci Nadir îmi spuse:

— Suntem într-o pagodă consacrată lui Siva.

— Dar vocile pe care le-am auzit?

— Erau credincioşii care făceau rugăciunea de seară, şi au plecat după apusul soarelui.

— Dar preotul?

— Preotul după ce va încuia uşa de afară se va întoarce.

— Avem nevoie de pumnal?

— Nu, murmură Nadir. Dacă va fi acela pe care-l cred eu, ne va servi.

Pe când Nadir vorbea astfel se auziră nişte paşi ce răsunau în depărtare. Apoi o uşă se deschise şi un om apăru având o lampă în mână.

Acest om era îmbrăcat într-o haină lungă, cu un brâu albastru şi cu capul descoperit.

Părul lui era alb, şi mi s-a părut că trebuia să aibă cincizeci de ani.

El înainta spre noi fără să ne vadă, când deodată un zgomot îl opri pe loc.

Nadir trântise la loc oblonul, aşa ca să nu se poată şti pe unde am venit.

Atunci preotul se uită în jurul său.

În fine ne zări.

Costumul meu de european, îl făcu să scoată un ţipăt de groază, fiindcă intrarea unui creştin în casa lui Siva e o profanare.

Nadir înaintă un pas şi zise:

— Kureb!

Acesta era numele preotului, şi el se linişti puţin. Apoi, zărindu-l pe Nadir, căzu în genunchi cu faţa la pământ, fără să se mai gândească la mine.

Atunci am înţeles de ce putere mare dispunea Nadir.

— Scoală-te şi vino la mine, ordonă Nadir.

Atunci preotul se sculă şi tremurând înainta spre Nadir.

— Ştii cine sunt? îl întrebă Nadir.

— Da. Tu eşti stăpânul şi eu sclavul, răspunse preotul.

— Îţi ordon să vorbeşti!

— Da, voi vorbi, căci eu sunt sclavul.

Nadir fu mulţumit de aceste cuvinte şi zise:

— Ai închis uşa templului?

— Da, stăpâne.

— Şi cu toate astea, noi suntem aici.

Preotul arătă atunci o mare mirare, fiindcă pagoda nu avea decât o singură intrare.

— Ghiceşti dar pe unde am venit? urmă Nadir.

— Siva e puternic, răspunse preotul.

— Dar Siva nu se amestecă în afacerile mele particulare, murmură Nadir.

Apoi el bătu cu putere cu piciorul oblonul şi zise:

— Noi am intrat pe aici.

Atunci îl văzură pe Kureb pălind şi uitându-se rătăcit la acea lespede.

— Tu mi-ai făgăduit, zise Nadir.

Şi în acelaşi timp făcu ca în lumina lămpii să strălucească lama pumnalului său.

Capitolul XXVII

Pumnalul său, însă, nu prea îl înfioră pe Kureb.

— Stăpâne, îi spuse, un om înţelept ca mine, nu trebuie să refuze să dea explicaţii altuia.

— Vorbeşte.

— Ca preot al lui Siva sunt sclavul tău, fiindcă eşti şeful nostru al tuturor. Dar ca om am amiciţiile mele şi am făcut jurăminte de credinţă. Deci poţi comanda preotului, dar dacă ceri de la un om un secret ce nu-i aparţine, vei încerca în zadar.

Nadir nu se arătă tulburat şi liniştit răspunse:

— Ascultă-mă!

— Vorbeşte, stăpâne.

— Rajahul Osmany a fost prietenul omului pe care-l vezi aici.

Şi Nadir puse mâna pe umărul meu, dar Kureb mă privi cu neîncredere.

— Osmany i-a dat inelul său, continuă Nadir.

— Unde e acel inel? întrebă preotul.

— Mi l-a furat, am răspuns.

Un surâs de neîncredere flutură pe buzele lui Kureb.

— Tippo-Runo i l-a furat, zise Nadir.

— Se poate, murmură Kureb, şi cred chiar, dar dacă nu-l văd nu pot vorbi.

— Dar dacă vei vedea urmele lui? m-am grăbit eu să-l întreb, punându-i mâna mea stângă sub ochi.

I-am arătat acea mână, deoarece pe degetul pe care purtasem inelul se aflau încă trei semne roşii făcute de inel.

— Se poate ca acestea să fie semnele inelului lui Osmany, îmi spuse el, dar se poate să fie şi altceva.

— Dacă nu vrei să ne crezi, murmură Nadir, îţi voi mai spune ceva.

— Vorbeşte, stăpâne, căci te ascult.

— Noi am descoperit comoara lui Osmany încredinţată bătrânului Hassan.

Kureb se îngălbeni.

— Linişteşte-te, reluă Nadir, noi suntem prietenii răposatului Osmany, şi ne aflăm aici căci vrem să scăpăm comoara din mâinile lui Tippo-Runo.

— Atunci, zise Kureb, dacă ştiţi unde este comoara, ce eram însărcinat să o păzesc împreună cu Hassan, nu mai am nimic de spus.

— Te înşeli, murmură Nadir.

Kureb îl privi cu uimire.

— Trebuie să ne ajuţi să luăm comoara de acolo.

Atunci Kureb îi spuse lui Nadir:

— Stăpâne, dacă îţi voi cere un jurământ, îl vei face?

— Spune.

— Dacă îţi voi cere să întinzi mâna pe statuia zeului nostru ce este aici… vei primi?

— Sunt gata, răspunse Nadir.

— Nu numai atât, dar să juri că acest om a avut inelul lui Osmany.

— Jur pe zeul Siva.

— Acum ordonă şi mă voi supune, spuse el, oftând ca şi cum s-ar fi eliberat de o mare greutate.

— Eu vreau să ridic compara cât de repede posibil, reluă Nadir, fiindcă Hassan e nebun şi Tippo-Runo o va descoperi curând.

— Ei bine, atunci putem să facem ca această comoară să-şi reia drumul ce l-a parcurs.

— Da, dar când? întrebă Nadir.

— Noaptea viitoare, răspunse Kureb.

— Bine, dar până atunci uşa de fier trebuie să rămână deschisă?

— Nu, nicidecum. Dar cum aţi deschis-o?

Nadir îi povesti atunci lui Kureb tot ceea ce se petrecuse.

— Eu nu cunosc secretul lui Hassan, murmură preotul, aşa că dacă uşa se va închide eu nu o voi putea deschide. Dar ştiu să deschid uşa mare.

— Cum, pe a ta?

— Dumneavoastră aţi deschis un zăvor din interiorul ascunzătorii unde se află comoara?

— Da.

— Ei bine! Eu pot ca din coridorul subteran să deschid acea uşă.

— Vino atunci cu noi, îi ordonă Nadir.

După aceea el ridică oblonul şi câteşitrei am coborât în ascunzătoarea de sub pagodă, luându-ne după laţul ce era întins la pământ, am ajuns la uşa ascunzătoarei unde se afla comoara, şi pe care e lăsasem deschisă.

Atunci Kureb ne zise:

— Eu rămân în subterană, şi voi închideţi uşa.

Nadir făcu aşa cum i se spusese.

După aceea auzirăm mâna lui Kureb plimbându-se pe suprafaţa exterioară a uşii, căutând fără îndoială un resort nevăzut; deodată uşa se deschise.

— Vezi, zise Kureb.

— Bine, răspunse Nadir. Acum vino cu noi.

Kureb intră atunci în ascunzătoarea în care se afla comoara şi închise din nou uşa ce comunica cu subterana. Intrarăm în pivniţa în care l-am lăsat pe Hassan. Acesta dormea ameţit de opiu.

Atunci Nadir încuie uşa la loc punând piatra aşa cum fusese mai înainte ca să ascundă broasca. Apoi el ni se adresă.

— Hassan e nebun, şi de nebuni trebuie să ne ferim.

— Ce să facem cu dânsul? l-am întrebat.

— Să-l ducem de aici, răspunse Nadir.

— Dar doarme!

— Îl vom transporta cu un baldachin.

Apoi îl luarăm cu toţii în braţe şi-l urcarăm în casă, apoi Nadir îl trimise pe Kureb să caute un baldachin.

Capitolul XXVIII

După ce l-am pus pe Hassan în baldachin, Kureb se sui lângă dânsul.

— Acum, l-am întrebat pe Nadir, unde mergem?

— Mai întâi trebuie să închidem această casă şi apoi te voi conduce la mine.

— Ai o casă în Calcutta?

— Da, şi acolo vei fi la adăpost de orice acţiune a lui Tippo-Runo.

Nadir pronunţă câteva cuvinte în acea limbă mistică pe care eu nu

o pricepeam şi baldachinul plecă.

— Unde l-ai trimis pe Hassan? l-am întrebat.

— I l-am încredinţat lui Kureb, care-l va duce în pagoda lui. Pagodele sunt inviolabile, chiar şi pentru englezi, şi oricât de puternic ar fi Tippo-Runo nu va cugeta să meargă ca să-l caute acolo.

Apoi noi închiserăm uşa şi Nadir o chemă pe tânăra fată din vecinătate care ne povestise suferinţele lui Hassan.

— Copilul meu, îi zise el, când va veni cineva să-l caute pe Hassan îi vei spune că nenorocitul om îmbătrânise prea mult şi nu mai putea lucra, de aceea rudele lui l-au luat eu ele ca să-l îngrijească.

Tânăra fată se înclină şi Nadir îi dădu cheia de la casă adăugând:

— Se poate ca soldaţii care au mai venit deja pretinzând că bătrânul are o comoară vor mai yeni să-l mai caute. Atunci le vei da cheia şi le vei spune că poate să caute cum vor ei, căci nu e nimic.

După aceea eu şi Nadir plecarăm în oraşul alb.

Dar înainte să părăsim oraşul nostru, intrarăm într-un han, unde am avut o nouă dovadă de puterea lui Nadir.

Stăpânul acelui han îl salută până la pământ ceea ce în India e semnul celui mai mare respect.

Nadir îi făcu semn şi ne conduse într-o cameră vecină, unde spre marea mea mirare, l-am văzut pe Nadir dezbrăcându-se de hainele sale şi îmbrăcându-se europeneşte.

— Ah! asta te miră mult.

— Da, am răspuns.

— Ei bine! ce vei spune, dacă îţi voi dezvălui că am trăit la Londra.

— Adevărat?

— Şi la Paris.

Şi cum eu arătam din ce în ce mai mirat, Nadir continuă:

— Aşa cum mă vezi am locuit în hotelul Maurice, am prânzit la cafeneaua engleză şi am fost iubit de o femeie pe nume Roumia.

La acest nume nu m-am putut opri să nu scot un ţipăt de mirare.

— O cunoşti? mă întrebă el.

— Nu mai are şi un alt nume?

— Oh! da, ea se mai numeşte încă Frumoasa Grădinăreasă.

Un nou ţipăt îmi scăpă.

— Oh! acum văd bine că tu o cunoşti, ea e o femeie foarte frumoasă, dar vipera neagră, care trăieşte în pădurile noastre şi a cărei muşcătură era mortală, e mai puţin periculoasă decât dânsa.

— Ştiu.

— Ea nu se teme decât de un om.

— Ah!

— Şi acest om sunt eu.

— Tu? am întrebat eu mirat. Şi ea se teme de tine?

Un surâs trecu pe buzele lui.

— Îţi voi istorisi aceasta, îmi răspunse el când vom fi acasă…

În Industan sunt două rase de indieni.

Unii care au rămas departe de orice alianţă de rasă şi care sunt arămii.

Iar alţii, care au strămoşi, care s-au căsătorit cu englezoaice şi sunt albi.

Nadir, care era dintre aceştia din urmă, aşa cum era îmbrăcat putea fi luat drept un englez:

— Acum, îmi zise el, putem să plecăm.

Şi părăsirăm hanul.

Calcutta e luminată ca Londra, cu gaz aerian.

La capătul străzii principale, Nadir se opri la poarta unei case frumoase înconjurată de o grădină.

Nadir scoase o cheie din buzunar şi deschise poarta. La acel zgomot doi indieni alergară. Ei erau îmbrăcaţi în livrea.

După modul în care l-au salutat pe Nadir, am realizat că ei nu ştiau nici rasa lui, nici că el era şeful fiilor lui Siva.

Nadir intră în casă şi mă conduse printr-o sală elegant mobilată.

Apoi el deschise o uşă la stânga şi m-am trezit într-un salon mobilat după moda englezească.

Nadir mă pofti pe o canapea şi îmi spuse:

— Vom lua ceaiul şi îţi voi povesti dragostea mea pentru Frumoasa grădinăreasă.

După cinci minute ceaiul a fost servit şi Nadir îşi începu astfel povestirea:

Capitolul XXIX

India, ca toate ţările tulburate de cuceriri şi în care invaziile străine s-au succedat aproape fără întrerupere este populată de diferite secte religioase şi politice.

Sunt aici partizani ai dominaţiei engleze, şi indieni care resping această dominaţie.

Unele regiuni îşi capătă independenţa şi se supun unor şefi pe care îi numesc ele însele.

Alţii se pleacă sub jugul prinţilor indieni, un jug de o sută de ori mai greu decât jugul englez.

Pe străzile Calcuttei, urmă Nadir, vei întâlni oameni de mai multe religii, de aceea chiar chestiunea religioasă întrece pe cea politică, vei găsi preoţi ai lui Siva, care cred în Siva şi sugrumători, care nu cred în Siva, dar nici nu sunt convinşi de existenţa zeiţei Kali.

Dar dintre toate aceste secte religioase şi politice, numai două au puteri regale. A mea şi a thugilor, adică a sugrumătorilor.

Tu l-ai văzut pe Ali-Remjeh, căci l-ai predat Angliei. Şi ai putut să te convingi că era un indian devenit un gentilom.

Tu l-ai cunoscut la Londra pe sir George Stowe şi pe sir James Niwely şi cred că te-ai convins că sugrumătorii sunt oameni cu maniere frumoase.

— Mă rog, de unde ştii că l-am cunoscut pe sir James şi pe sir George Stowe?

Nadir avu un surâs misterios.

— Acum doi ani, îmi spuse el, am sosit la Londra la trei zile după plecarea ta.

— Ah!

— Acolo am aflat că falşii fii ai lui Siva, îi înspăimântaseră pe sugrumători. Eu veneam ca să-i combat, şi ei erau deja combătuţi. Atunci am vrut să ştiu de cine, şi într-adevăr după trei zile am aflat totul, graţie a doi indieni pe care îi adusesem cu mine.

— Cum, am strigat, ştii totul?

— Chiar şi numele tău.

Nu m-am putut stăpâni să nu fac un gest de mirare.

— Tu eşti francez, adăugă Nadir, şi ai un nume rusesc, maiorul Avatar?

— Da.

— Dar, adevăratul tău nume e Rocambole.

De astă dată mirarea mea a fost şi mai mare.

— Tu ai fost un mare criminal, continuă Nadir.

— Ah! ştii şi asta?

— Ţi-am spus că ştiu totul. După ce ai comis multe rele te-ai pocăit, şi eşti un om foarte inteligent şi curajos.

M-am închinat în faţa acestui elogiu.

Nadir reluă:

— Am aflat deci la Londra tot ceea ce făcusei, cum l-ai dus la Paris, pe sir George Stowe, fostul şef al strangulatorilor Europei, pe când o femeie care îţi era devotată îl atrăgea pe noul şef, sir James Niwely.

Tu ai distrus la Londra puterea thugilor, şi prinderea lui Ali-Remjeh, şeful lor suprem, a fost ultima ta lovitură în Europa.

Dar ei se regrupează aici şi vot deveni tot aşa de periculoşi şi de teribili ca şi înainte.

— Atunci, am spus, întrerupându-l pentru a doua oară pe Nadir, m-ai urmărit şi la Paris?

— Nu imediat.

— De ce?

— Fiindcă îi organizam pe fiii lui Siva.

Şi Nadir adăugă surâzând:

— Fiii lui Siva sau sectarii zeiţei Keli, vor fi întotdeauna în inima Angliei.

— Dar, în fine, ai trecut canalul Mânecii.

— Am sosit la Paris la o lună după îmbarcarea ta pe nava lai Ali-Remjeh pe care-l duceai prizonier.

— Şi ai stat acolo?

— Şase luni.

— Şi în cursul acestor şase luni ai cunoscut-o pe Frumoasa grădinăreasă.

— Da. Şi acum ascultă-mă.

Dar în acel moment se auziră două bătăi discrete în uşa salonului, în care ne aflam, şi puţin după aceea intră unul din servitorii lui Nadir.

— Ce vrei? întrebă acesta.

— Un indian cu părul alb doreşte să vă vorbească.

— Să vină mâine, zise Nadir.

— El mi-a spus să vă anunţ numele său.

— Ce nume?

— Kureb.

Nadir tresări.

— Să vină îndată, zise el.

Şi Kureb a fost introdus.

Bătrânul preot al lui Siva avea faţa răvăşită. Nadir îl concedie pe servitorul indian, care îl introdusese apoi îi spuse lui Kureb:

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am pierdut medalia, răspunse bătrânul preot.

— Care medalie?

— Aceea pe care o purtam la gât.

Nadir se încruntă şi-mi spuse:

— Medalia de care vorbeşte e o piesă de aramă legată la gât cu o

panglică de mătase. Acesta e semnul profesiunii sale. Când credincioşii vin să se roage în pagodă e dator să le-o arate sub pedeapsa cu moartea.

— Cum asta?

— Dacă se va şti că a pierdut-o, va fi măcelărit şi noi avem nevoie de dânsul.

Nu m-am putut stăpâni să nu surâd. Dar Nadir îmi spuse în limba franceză, limbă pe care bătrânul preot nu o pricepea.

— Ştii că nu se pot fanatiza oamenii decât prin superstiţii. Deci trebuie regăsită acea medalie.

Şi adresându-se din nou lui Kureb, îl întrebă:

— Dar unde ai pierdut-o?

— În casa croitorului.

— Ei bine! Du-te de o caută.

Fata tânără de alături are cheia casei şi ţi-o va da.

Kureb covârşit de spaimă ieşi.

Şi Nadir îşi reluă povestirea.

Capitolul XXX

Mă aflam deci la Paris de trei zile, continuă indianul, studiind moravurile şi obiceiurile acestei ţări pe care nu o cunosc şi mă duceam peste tot.

Într-o seară m-am dus la Operă.

Într-o lojă din avan-scenă, se afla o femeie a cărei frumuseţe era răpitoare.

Am privit-o şi cum. Eram încă tânăr, înfocat şi entuziast, şi m-am gândit că cel ce şi-ar da viaţa pentru dânsa ar muri fericit.

Pe când o contemplam cu extaz am văzut că şi dânsa mă privea.

Mi s-a spus adesea că am în privire o putere misterioasă care subjugă cele mai mândre suflete.

În acea seară această putere a fost şi mai mare căci deodată mi s-a părut că această femeie palpită şi dacă voiam la un semn al meu ea ar străbate sala ca să vină la mine şi să-mi spună:

— Ordonă, mă voi supune.

După reprezentaţie am ieşit, cu capul aprins, spunându-mi:

„Femeile din Europa sunt perfide. Voi căuta uitarea ei în fumul haşişului”.

Am reintrat deci la hotelul Maurice unde descinsesem sub numele englez de sir Arthur Goldery, nume pe care-l port şi aici de altfel, în oraşul alb unde toată lumea mă ia drept un perfect gentilom şi nu bănuieşte că eu sunt teribilul Nadir, şeful fiilor lui Siva.

Dar în loc să mă urc în pat, m-am aşezat la fereastră lăsând ca privirea să-mi rătăcească pe acea vastă grădină, care se întindea în jurul palatului suveranului vostru.

Orele trecură şi se făcu ziuă. Eu tot nu mă liniştisem şi eram cuprins şi de friguri.

Voi mai revedea pe această femeie misterioasă?

În acel moment, aş fi dat pentru o sărutare a ei, tot tezaurul asociaţiei misterioase pe care o comand.

La primele raze ale soarelui mi se aduse un bilet.

Nu cunoşteam pe nimeni la Paris. Cine deci îmi putea scrie?

Am rupt plicul şi spre marea mea mirare am citit aceste rânduri scrise în limba engleză:

„Dacă femeia care se afla la operă într-o lojă de avanscenă, a făcut vreo impresie asupra lui sir Arthur Goldery; dacă sir Arthur Goldery este un gentilom discret şi brav, el poate veni astă-seară la ora zece fix, în spatele bisericii situate la extremitatea bulevardului şi care se numeşte Madeleine.

Acolo, o femeie care nu e aceea pe care ai văzut-o, dar care e trimisă de dânsa se va apropia şi sir Arthur Goldery o va urma".

Biletul n-avea nicio iscălitură.

Am crezut că înnebunesc de bucurie şi am petrecut toată ziua pradă unei mari nerăbdări.

În fine, trecu ziua, se făcu noapte şi totodată ora fixată pentru acea misterioasă întâlnire.

Am fost punctual; aproape instantaneu o femeie voalată şi a cărei faţă n-am putut s-o văd se apropie de mine.

— Eşti sir Arthur Goldery? mă întrebă dânsa în limba engleză.

— Da, am răspuns cu o voce mişcată.

— Consimţi să mă urmezi?

— Până la capătul lumii, am răspuns.

Ea mă luă de mână şi mă târî spre un colţ al pieţei: Acolo se afla o trăsură în care ea îmi indică să mă urc.

Atunci ea se aşeză lângă mine şi îmi spuse:

— Trebuie să mă laşi ca să te leg la ochi. Şi-mi arătă un fular de mătase.

— De ce? am întrebat-o.

— Fiindcă nu trebuie să şti unde te conduc.

— Leagă-mă la ochi, sunt gata de orice.

Ea mă legă la ochi şi trăsura se puse în mişcare. În fine după o oră trăsura se opri.

— Am sosit, îmi spuse tovarăşa mea.

Într-adevăr trăsura se opri.

— Dă-mi mâna mai spuse această femeie.

— Nu mă dezlegi la ochi?

— Nu încă.

Am coborât. Ea mă luă de mână şi mă trase după dânsa. Simţeam

sub picioare nisip, apoi am perceput treptele unei scări şi în acelaşi timp o atmosferă mai caldă.

Apoi am priceput că mergem pe un covor gros, şi, în fine, o uşă se deschise şi, prin fularul cu care eram legat la ochi am văzut că mă aflam în lumină.

— Scoate-ţi legătura de la ochi, îmi zise însoţitoarea mea.

În acelaşi timp ea se îndepărtă de mine.

Capitolul XXXI

Nadir continuă:

— Eram în pragul odăii rezervate femeilor şi pe care voi o numiţi budoar.

Odaia strălucea de lumină şi un parfum îmbătător plutea în aer.

Aveam sub picioare un covor gros, iar în jurul meu mobile luxoase.

Uşa se închise după mine şi deci eram singur.

Dar totul îmi anunţa că zeiţa acestui templu va veni; şi într-adevăr abia trecură câteva secunde şi se deschise uşa lăsând să treacă o femeie strălucind de frumuseţe şi de tinereţe.

Era dânsa.

Ea îmi întinse mâna şi îmi zise în limba engleză:

— Eşti un gentilom perfect.

Am contemplat-o extaziat.

Niciodată, ţi-am spus, nu mi s-a părut o femeie atât de frumoasă.

Ea se trânti pe un fotoliu, care era lângă sobă şi mă pofti să stau lângă dânsa.

— Iartă-mă, îmi spuse ea, că te-am făcut să vii până aici cu ochii legaţi. Eşti, sunt sigură, cel mai loial dintre oameni, dar iubindu-te, trec printr-un pericol de moarte.

— Un pericol de moarte! am strigat eu.

— Da.

— Dar cum?

— Am un bărbat, şi încă, un bărbat gelos ca un tigru.

— Vrei să-l ucid? am întrebat-o.

— Acest cuvânt îmi place, îmi răspunse dânsa. Dar nu vreau ca el să moară.

Budoarul semăna cu o seră adevărată.

În toate părţile se aflau vase cu flori mirositoare. Erau flori din India.

„Ea ştie cine sunt, m-am gândit eu. Şi e o delicată atenţie din partea ei.”

Dar parfumul acestor flori era aşa de pătrunzător încât mi se urcă puţin la cap şi raţiunea începea să mi se îngreuneze.

Ea mă ţinea de mână şi îmi spunea surâzând:

— Nu te-am văzut decât o oră, ieri, şi iată că inima mea e a

dumitale şi sunt gata să-ţi devin sclavă. Dar, reluă ea după o mică tăcere, în timp ce eu o mângâiam, sunt foarte capricioasă.

— Într-adevăr!

— Cine ştie dacă te voi iubi multă vreme?

Şi ea continua să surâdă.

— Dar dumneata, mă întrebă ea. Mă vei iubi?

— Te iubesc deja ca un nebun.

— Mă vei iubi mult timp?

— Întotdeauna.

Ea deveni gânditoare.

— Mulţi mi-au spus asta, reluă ea… Dar se pare că englezii sunt mai constanţi. Vom vedea.

Am petrecut două ore la genunchii ei, îmbătat de privirea ei şi de parfumul florilor.

Totuşi mi s-a părut că în momentul când ochii mei se închideau, o uşă se deschise şi un om palid, mai mult o fantomă, se oprise în prag şi mă privea cu un fel de spaimă şi de furie.

Dar era o halucinaţie, fără îndoială.

După aceea ochii mi s-au închis şi am adormit adânc.

Când am deschis ochii am văzut că eram sub cerul liber, culcat pe o bancă din Champs-Élysées.

Era dimineaţă şi soarele abia răsărise.

M-am sculat, cu capul greu şi am căutat să-mi adun amintirile din cursul nopţii.

Băgând mâinile în buzunar am găsit o scrisoare.

Am deschis-o şi am citit-o:

Era la fel cu acea pe care o primisem dimineaţa:

„Sau nu ne vom mai revedea niciodată, sau vei accepta condiţiile mele.

Să vedem dacă dragostea pe care ţi-am inspirat-o îţi poate da forţa de a mi te supune.

Nu vei căuta să ştii cine sunt: nu vei pronunţa niciodată numele meu.

Oricât de stranii vor fi lucrurile pe care le auzi, nu vei încerca să le înţelegi.

Dacă asta îţi convine, vii diseară la aceeaşi oră ca şi ieri, în spatele bisericii Madeleine.

O vei găsi pe aceeaşi femeie şi aceeaşi trăsură.

La revedere sau adio,

Roumia”

Mă voi duce, mi-am spus.

Mai întâi eram încă ameţit de frumuseţea şi de mângâierile ei.

Apoi, mi-am amintit vag de acel zgomot de uşi pe care-l auzisem, de acea fantomă ce mi se păruse că o văd, şi o mare curiozitate m-a cuprins.

Nadir, pronunţând aceste ultime cuvinte, bău o ceaşcă de ceai şi continuă.

Capitolul XXXII

Seara eram la locul de întâlnire.

Ca şi în ajun, femeia care mă conduse mă legă la ochi, în momentul în care m-am urcat în trăsură.

Apoi, tot ca şi în ajun, trăsura porni în trapul cailor.

Pe când mergeam, m-am gândit că: „Această femeie care consimte să mă iubească cu condiţia să nu pătrund secretele ei este în dreptul său. De ce nu m-aş supune”.

Ţinându-mi acest discurs eram foarte sincer şi atât timp cât trăsura merse am făcut cele mai frumoase şi sincere jurăminte.

În fine, trăsura se opri.

Atunci femeia voalată mă luă din nou de mână şi mă trase în acea cameră misterioasă în care ştiam cum se intră, dar de unde ieşisem în ajun, fără să ştiu nimic.

Totul se petrecu în acelaşi mod.

Când mi-am scos legătura de la ochi şi am privit în jurul meu eram în budoarul în care frumoasa femeie cu părul de aur mă primise în ajun.

Din nou m-am găsit singur. Florile erau la locul lor lângă ferestre. M-am apropiat şi am început să examinez florile. Nu mi-a fost greu să le recunosc. Fiecare din ele avea o proprietate somniferă. Mă voi lupta în zadar, m-am gândit, căci va trebui tot ca şi ieri să adorm peste o oră sau două. Dar mâine? Şi un surâs îmi flutură pe buze.

Într-adevăr, Roumia, care ştia aşa de bine să se servească de parfumul florilor, nu ştia, poate, că existau mijloace, pentru noi indienii, să le paralizăm influenţa.

M-am resemnat, deci să aştept până a doua zi ca să pătrund misterul de care ea se învăluia.

Eram singur de zece minute, când ea a apărut.

Mi-a părut şi mai frumoasă ca în ajun.

Lucrurile se petrecură la fel.

Capul mi se îngreuna puţin câte puţin, pe când Roumia mă mângâia; raţiunea mea zbură şi vis sau realitate, fantoma pe care o văzusem deja reapăru.

Cu toate acestea fie că voinţa mea a luptat mult timp, fie că florile au avut mai puţină influenţă, fie că fantoma venise mai devreme, am văzut-o foarte distinct şi am auzit, când ochii mei se închiseră, cele câteva cuvinte pe care le-a schimbat cu Roumia.

— Vei fi deci fără milă pentru mine! zicea el cu o voce tânguitoare.

Şi Roumia răspunse printr-un hohot de râs.

— Tu ştii totuşi că te iubesc, continuă el.

Am auzit un zgomot surd şi am înţeles că el căzuse în genunchi.

Dintre toate simţurile mele paralizate, nu-mi rămăsese decât auzul.

Fantoma continuă:

— Nu-ţi ajunge că rezişti dragostei mele, mai trebuie să-mi dai şi oribilul spectacol al fericirii altuia? Tu nu eşti o femeie, tu eşti un monstru!

Şi Roumia râdea în hohote.

Zadarnic am încercat să deschid ochii, căci în curând mă cuprinse paralizia.

Şi cele două voci ale fantomei, care avea suspine şi strigăte de disperare, şi a femeii cu părul blond, care râdea batjocoritor, nu le-am mai auzit.

Somnul mă cuprinse şi nu încetă decât dimineaţa, sub influenţa aerului rece.

Eram ca şi în ziua precedentă, culcat pe o bancă în Champs-Élysées.

Mi se strecurase în buzunarul meu o a doua scrisoare. Aceasta nu conţinea decât vreo câteva cuvinte:

„Pe diseară la aceeaşi oră; te iubesc.

Roumia”

M-am întors acasă.

Diseară, mi-am spus, voi şti adevărul. Orice indian posedă cunoştinţe de chimie destul de vaste. Ştiam că unele otrăvuri, şi unele mirosuri se neutralizează. Ştiam că amestecul unor substanţe, mă vor împiedica să adorm.

Am luat deci hotărârea să mă duc la întâlnirea dată de Roumia, după ce-am băgat în buzunar o sticluţă cu antidotul pregătit.

În acea seară, totul se petrecu în acelaşi chip. M-am urcat în trăsură, femeia voalata mă conduse cu ochii legaţi şi după o oră mă aflam în budoarul Roumiei. Cu toate acestea mi s-a părut că mirosul ce-l simţeam nu era acelaşi. Scoţându-mi legătura de la ochi, m-am apropiat de vasele cu flori. Erau flori noi şi pentru mine total necunoscute. Ştiam mijlocul să le combat pe celelalte, dar pe acestea!…

Fără îndoială Roumia îmi ghicise planul şi încă o dată eram în puterea ei.

Băutura mea se dovedea inutilă.

Nadir se întrerupse şi îmi spuse:

— Fiindcă o cunoşti pe această femeie, ştii de ce e dânsa capabilă.

Am făcut un semn afirmativ din cap şi Nadir continuă.

Capitolul XXXIII

Nu mai trebuia deci să mă gândesc la băutura pe care o adusesem.

Pe de altă parte nu voiam să mă dedau la vreun act de violenţă.

Mă cred înzestrat cu un mare spirit de dreptate şi îmi spuneam că Roumia avea tot dreptul să pună condiţii dragostei sale.

Dar cine era acest bărbat palid, slab, acest om care nu mai semăna a fi fiinţă omenească şi ăl cărui călău părea a fi dânsa.

Asta voiam să ştiu cu orice preţ.

Era evident pentru mine că florile noi ce le înlocuiseră pe celelalte aveau aceeaşi proprietate de a adormi. Dar cum să le rezist?

Am făcut toate aceste cugetări foarte repede şi în curând am luat o hotărâre.

Florile erau aşezate lângă fereastră.

Acestea erau mascate de nişte perdele groase de mătase.

Într-o clipă m-am strecurat sub o perdea. Aveam în deget un diamant.

Cu acest diamant am tăiat fără să fac zgomot un geam şi aerul de afară pătrunsese în budoar.

Apoi m-am retras şi m-am aşezat pe o canapea.

Roumia nu apăruse încă.

Mi se păruse chiar că o aştept mai mult decât în zilele precedente.

În fine uşa se deschise şi ea intră.

Dar de astă-dată surâsul părăsise buzele sale şi părea supărată.

Totuşi a venit să stea lângă mine şi mi-a zis cu răceală.

— Sir Arthur Goldery, eşti un laş.

La acest cuvânt m-am ridicat în picioare.

— Doamnă, am murmurat.

— Eşti un laş, continuă ea, fiindcă după ce ai acceptat situaţia pe care ţi-am creat-o, ţi-ai călcat făgăduiala.

Am privit-o cu mirare.

— Oh! zise ea cu sălbăticie, ai vrut să ştii!

— Ei bine! Da! am răspuns.

— Ai tăiat un geam. În noaptea asta, continua ea, nu vei adormi. În noaptea asta vei vedea fantoma.

Şi ea râdea ameninţător.

— Vei vedea, reluă ea, dar va fi pentru ultima oară.

Observaţiile acestei femei erau corecte. N-aveam dreptul să sondez misterele pe care făgăduisem că le voi respecta.

— Ah! vrei să ştii, sir Arthur Goldery cine e omul pe care-i chinuiesc? Ei bine? Vei fi satisfăcut. Acest om mă iubeşte, din dragoste pentru mine l-a ucis pe omul pe care-l iubeam. Eşti satisfăcut?

Mi-a fost ruşine de curiozitatea mea şi am înţeles-o pe această femeie.

— Iartă-mă, am spus, îţi jur că de aici înainte…

Ea mă întrerupse cu un hohot batjocoritor de râs.

— Într-adevăr! mi-a spus, tu vorbeşti de viitor ca şi cum viitorul ar fi pentru tine.

Şi deodată sună un clopoţel.

Ce vroia să facă?

Pe când o priveam mirat ea îmi spuse:

— Sir Arthur Goldery, nu doresc ca secretele mele să circule prin lume. Vei muri…

Deodată uşa se deschise şi doi oameni se repeziră la mine.

Sunt robust, după cum ştii, dar agresiunea a fost aşa de rapidă, aşa de neaşteptată încât n-am avut timp să mă pun în defensivă.

În câteva momente am fost legat şi culcat la pământ.

N-avusesem timp nici măcar să-i văd pe agresorii mei.

Roumia le spuse:

— Ştiţi că nu-mi place sângele. Strangulaţi-l.

Unul din ei mă legă la gât cu fularul cu care mi se legară ochii.

Dar în momentul în care trebuia să facă nodul mortal, ochii mei îi întâlniră pe ai săi.

O amintire trecu prin mintea mea şi a sa şi un nume ieşi de pe buzele mele.

— Nagali!

— Stăpânul! răspunse el.

Şi am desfăcut fularul.

În acelaşi timp el se întoarse spre colegul său şi îi spuse în limba indiană:

— Stăpânul!

Şi Roumia mirată, îi văzu pe cei doi oameni dezlegându-mă şi pe când eu mă sculam în picioare, ei căzeau în genunchi în faţa mea punând mâna pe inimă în semn de supunere şi respect.

— Mizerabililor! strigă dânsa, ce faceţi?

— E stăpânul! răspunse Nagali.

Şi privindu-mă el îmi zise:

— Vrei să o ucid pe această femeie?

Ochii mei scânteiară. Nu mai eram sir Arthur Goldery. Eram Nadir, indianul şi Roumia, sub privirea mea, cerea iertare la rândul ei.

Capitolul XXXIV

— Rolurile se schimbaseră, continuă Nadir, ea era sclavul şi eu stăpânul.

Nagali, după ce mă dezlegase, după ce căzuse le genunchii mei, scoase un pumnal şi îmi spuse:

— Să o ucid pe această femeie?

— Nu, am răspuns, du-te, dacă voi avea nevoie de tine te voi chema.

Nagali şi tovarăşul său ieşiră. Atunci am rămas singur cu Roumia. Pentru prima oară în viaţa ei, poate, această femeie tremura.

Stătea nemişcată în faţa mea şi aştepta să pronunţ condamnarea ei.

I-am pus mâna pe umeri şi i-am spus:

— Drept cine m-ai luat?

Ea ridică ochii şi răspunse cu sfială:

— Nu ştiu cine eşti, dar niciodată n-am simţit sub privirea unui om, ceea ce simt sub privirea ta.

Un surâs îmi flutură pe buze.

— Cum de îi ai pe aceşti doi oameni în serviciul tău? am întrebat-o.

— I-am adus din India.

— Ai fost deci în India?

— Da.

— Când?

— Acum cinci ani.

— În ce scop?

— Să învăţ ştiinţa mirosurilor şi a otrăvurilor.

— Ca să-l torturezi pe acel om pe care l-am întrevăzut noaptea trecută?

— Da.

— Ei bine! Vorbeşte, i-am spus, vreau să ştiu totul.

Ea stătea cu capul aplecat înaintea mea şi faţa ei palidă arăta teama ce i-o inspiram.

În fine ea păru că face o violentă sforţare asupra ei însăşi.

— Cine eşti tu, mă întrebă în fine, îndrăznind să mă privească, tu, în faţa căruia se îngenunche oamenii, care credeam că-mi aparţin trup şi suflet.

— Nu sunt englez, i-am răspuns, mă numesc Nadir.

Şi cum acest nume părea că nu produce asupra ei nicio impresie i-am spus:

— Întreabă-l pe Nagali, cine sunt, el îţi va spune.

În acelaşi timp am deschis fereastra al cărei geam îl tăiasem şi am scos capul afară să respir aerul nopţii. Această fereastră dădea într-o grădină vastă.

— Unde sunt aici? am întrebat-o.

— La tine, răspunse ea.

În vocea ei se citea un oarecare entuziasm.

În mod evident această femeie recunoştea superioritatea mea şi după ce se indignase, ea încerca acum faţă de mine un sentiment de supunere, de dragoste şi de respect pe care învingătorul îl inspiră uneori învinsului.

— Vreau să ies de aici, am spus.

Ea se prosternă în faţa mea.

— Oricum ai fi vorbeşte, voi fi sclava ta.

— Tu ai vrut moartea mea, nu te mai iubesc.

Ea se prosternă din nou în faţa mea şi spuse:

— Vrei să te urmez ca un câine?

— Nu, vreau să plec, am repetat pe un ton poruncitor.

Ea suspină şi am văzut lacrimi în ochii săi.

Dar am dat-o la o parte şi m-am îndreptat spre uşă.

În acelaşi timp am strigat:

— Nagali!

Acesta veni îndată.

— Condu-mă afară din această casă, i-am spus.

Atunci când să trec pragul, m-am întors şi am văzut-o pe Roumia îngenunchiată, contemplându-mă. Dar am plecat.

Nagali a vrut să mă urmeze, dar l-am gonit când am ajuns în stradă.

— Rămâi în serviciul acestei femei, i-am spus.

— Nu vrei s-o ucid?

— Nu.

Şi am plecat.

Casa în care fusesem condus trei nopţi de-a rândul se afla în Champs-Élysées. Am putut să mă conving de asta când am ieşit.

Am ajuns pe jos la hotelul Maurice, spunându-mi:

— Nu am fost loial cu această femeie. Răzbunarea este un drept sacru.

De ce aş deveni protector ucigaşului? De ce m-aş pune în calea Roumiei?

Şi am făcut jurământul să nu o mai revăd şi să nu mă mai amestec în afacerile ei.

Ea a vrut să mă ucidă prin Nagali. Asta era de ajuns, cel puţin în acel moment, să mă facă să cred că mă vindecasem de iubirea mea.

Dar mă înşelam.

A doua zi, amintirea Roumiei mă cuprinse, şi m-am luptat timp de trei zile cu tentaţia de a mă duce pe la dânsa.

În fine, a patra zi, dimineaţă, uşa mea se deschise şi Roumia intră.

Dar, zise Nadir când ajunse la acest punct al povestirii sale, îţi voi spune urmarea în ziua când te vei îmbarca pentru Europa.

E târziu şi cu siguranţă ai nevoie de odihnă.

Apoi, mâine trebuie să căutăm să intrăm în posesia tezaurului rajahului Osmany.

Şi Nadir îi chemă pe indienii care ne serveau şi le ordonă să mă conducă în apartamentul ce îmi era destinat.

Capitolul XXXV

A doua zi seara, Nadir îmi spuse:

— Totul e gata, să mergem!

În cursul zilei, într-adevăr, el dăduse oarecare dispoziţii.

Un gentilom pe care nu-l cunoşteam venise să-l viziteze pe Sir Arthur Goldery.

Dar acest gentilom era prea bun ca să fie englez şi am recunoscut îndată într-însul un indian.

Era unul din misterioşii locotenenţi ai lui Nadir.

Acesta îi dăduse ordine relativ la ridicarea tezaurului.

Când am fost pe drum, Nadir îmi spuse:

— Un vas se află în bazin, lângă canalul subteran prin care am trecut noaptea trecută. În acest vas se află vreo şase indieni, care mi se supun. Ei vor transporta tezaurul până la acest vas. Apoi ambarcaţia va acosta pe tăcute nava de care îţi vorbeam şi care va porni spre Europa.

Am ieşit din oraşul alb şi ne-am dus la hanul situat în oraşul negru, unde Nadir se metamorfozase şi se schimbase în gentilom.

Acolo în câteva minute el se transformă din nou în indian.

După aceea o pornirăm spre pagoda, unde ne aştepta bătrânul preot.

Pe drum, Nadir fluieră.

La acest zgomot un indian, ce era lungit pe stradă şi părea că doarme, se sculă şi se apropie de noi.

Era pretinsul gentilom pe care îl văzusem în cursul zilei şi care acum redevenise indian.

— Oamenii tăi să se ducă direct la pagodă.

Indianul se înclină şi se pierdu în întuneric.

După câteva minute soseam la pagodă şi Nadir se opri surprins, spunându-mi:

— Lampa e stinsă!

— Ce lampă?

— Aceea care trebuie să ardă noaptea şi ziua şi a cărei lumină se vede întotdeauna pe sub uşă.

Şi Nadir, foarte emoţionat, strigă:

— Kureb! Kureb!

Acesta nu răspunse.

Nadir avea o cheie de la uşa pagodei şi deschise uşa. Pagoda era într-adevăr, cufundată în întuneric.

— Kureb! Kureb! repetă Nadir cu o voce iritată.

Aceeaşi tăcere.

Ne-am procurat lumină şi Nadir scoase un ţipăt. Oblonul prin care trecusem, oblonul care ascundea drumul secret al tezaurului, se afla deschis.

— Trădaţi! murmură Nadir, înfiorându-se.

Am scos un ţipăt la rândul meu.

Apoi mă urmă cu o lampă în mână. Îngrijorarea ne dădea aripi încât nu mergeam, ci zburam.

— Kureb, Kureb, repetă Nadir, cu o voce puternică.

Kureb nu răspundea.

Am sosit astfel până la uşa de fier, după care se afla tezaurul.

Această uşă era deschisă. Nadir respiră.

Cu toate acestea, aplecându-se cu lampa la pământ îşi încruntă sprâncenele şi murmură din nou cuvântul de trădare.

— Priveşte, îmi spuse el.

— Ce?

— Urme de paşi.

Într-adevăr pe pământ se aflau urme adânci de paşi, ceea ce însemna că pe acolo trecuseră oameni cu greutăţi pe umeri.

Cu toate acestea uşa de fier era închisă. Nadir îşi aminti că atunci când Kureb deschisese această uşă apăsase un resort aproape invizibil. Apoi începu să caute pe uşă. Deodată degetul lui întâlni o asperitate.

El apăsă şi asperitatea dispăru.

În acelaşi timp se auzi un zgomot şi uşa se deschise. Dar atunci Nadir şi cu mine, ne dădurăm înapoi cu sudoarea pe frunte, şi foarte emoţionaţi. Tezaurul rajahului Osmany dispăruse!

Capitolul XXXVI

După ce a trecut primul moment de mirare, Nadir şi cu mine ne privirăm, căutând să ne dăm seama de ceea ce se petrecuse.

Dar cine furase tezaurul?

Nadir îmi spuse:

— Sunt sigur de credinţa lui Kureb; însă acesta a dispărut. Cum i s-a răpit secretul lui?

— Iată ceea ce nu vom şti decât când vom afla ce s-a întâmplat cu dânsul.

Uşa de fier era închisă.

A o deschide sau a o rupe era cu neputinţă. Ne-am întors deci în pagodă. Cu lampa aprinsă căutarăm prin toate colţurile. Apoi ieşirăm.

Pagoda era situată într-un loc destul de izolat. Cele câteva case ce o înconjurau erau nişte colibe de bambus locuite de indieni, cea mai mare parte mahomedani şi care nu aparţineau cultului lui Siva.

Indianul doarme o parte din zi, iar noaptea veghează mai mult.

Nadir bătu în uşa casei ce se afla în faţa pagodei, şi ea se deschise îndată.

Apăru un bătrân şi ne întrebă ce dorim.

— De ce religie eşti? întrebă Nadir.

— Cred în Dumnezeu şi în profetul său, răspunse el.

— Dar îl cunoşti pe Kureb?

— Sunt douăzeci de ani de când ne urăm viaţă lungă în fiecare zi. Oamenii trebuie să se iubească între dânşii.

— Ei bine! Ştii unde e?

— L-am văzut azi pentru ultima oară înainte de apusul soarelui.

— Ah!

— Intrase în pagodă cu un om tot aşa de bătrân ca şi mine şi pe care l-am recunoscut, căci era croitorul Hassan.

L-am văzut apoi ieşind singur.

— Hassan a rămas deci în pagodă?

— Da.

— Şi unde s-a dus Kureb?

— Nu ştiu, dar părea foarte agitat.

Nadir mă privi.

— E evident, îmi spuse dânsul, Kureb, în acel moment a venit la mine să-mi spună că-şi pierduse medalia.

— Şi eu cred la fel.

— Şi, continuă Nadir, adresându-se bătrânului, n-ai văzut pe nimeni intrând în pagodă?

— Oh! da. Pe la ora zece seara, mai mulţi oameni, care mi s-au părut a fi sectari ai lui Siva au intrat înăuntru.

Apoi ei au închis uşa şi, puţin după aceea am stins lampa.

— Şi cât timp au stat aceşti oameni?

— Dar, spuse bătrânul cu mirare, trebuie să fie încă înăuntru.

— Nu i-ai văzut ieşind?

— Nu.

— E ciudat, zise Nadir. Totuşi cred că ghicesc.

— Ah!

— Tu ştii că subterana se bifurcă în celălalt canal.

— Da.

— Ei bine! Răpitorii au intrat prin pagodă şi au ieşit prin cealaltă cale subterană.

— Toate acestea, am observat, nu ne spune ce s-a întâmplat cu Hassan şi Kureb.

Hassan trebuie să fie încă beat. Ei îl vor fi dus pe umerii lor.

Şi, părăsindu-l pe bătrân după ce îi puse o monedă în mână, Nadir mă târî departe de pagodă.

Apoi ne-am îndreptat spre casa croitorului.

Începuse să se facă ziuă şi populaţia din oraşul negru ieşise pe străzi.

Am regăsit-o pe tânăra fată, căreia îi încredinţasem cheia casei.

— Nu mai am această cheie, ne spuse.

— Cui i-ai dat-o?

— Unui bătrân care a venit din partea dumitale.

— El a intrat în casă?

— Da.

— Şi a ieşit?

— Nu.

Misterul se complica.

— Dar, adăugă tânăra fată, puţin după aceea au venit mai mulţi

oameni.

— Şi aceşti oameni?

— Mi s-a părut că recunosc printre ei pe acela care i-a comandat pe soldaţii, ce l-au luat pe fiul lui Hassan.

— Bine! zise Nadir. E Tippo-Runo fără îndoială.

— Ei au bătut la uşă şi bătrânul le-a deschis. Puţin după aceea ei au ieşit şi au pornit pe lângă canal.

— Şi bătrânul?

— E tot în casă.

Am bătut, dar uşa nu s-a deschis. În schimb am auzit înăuntru un sforăit zgomotos.

Nadir am spus avea o putere herculeană. Cu o lovitură de umăr, el azvârli uşa la pământ. Atunci l-am zărit pe Kureb lungit la pământ şi dormind.

Lângă dânsul se afla o ceaşcă care conţinuse băutura preparată de Nadir ca să smulgă secretul deschiderii uşii din fier.

Această ceaşcă din care Hassan nu băuse decât o parte, era acum goală.

Atât Nadir cât şi eu am înţeles imediat totul.

Pe când îşi căuta medalionul, Kureb chinuit de sete, golise acea ceaşcă şi fusese sub influenţa băuturii.

Oamenii lui Tippo-Runo şi Tippo în persoană, poate, care supravegheau casa croitorului au intrat atunci înăuntru şi Kureb, care nu mai era stăpân pe raţiunea sa, le dăruise secretul său.

Nadir îmi spuse:

— Încă nu e pierdut totul. Şi în afară de cazul când Tippo-Runo a părăsit India, el ne va reda tezaurul.

Capitolul XXXVII

Eram aşa de emoţionat încât m-am lăsat târât de Nadir afară din acea casă, ca un om care şi-a pierdut cunoştinţa.

Din ziua în care mă scăpase din ghearele panterei, indianul nu mă părăsise niciun moment.

— Viaţa ta e ameninţată de Tippo-Runo, îmi spusese el, şi datoria mea e să te apăr.

Surprinderea pe care am simţit-o văzând că îmi ţine un discurs contrar celor afirmate până acum a fost destul de puternică să mă aducă la realitate.

Când am fost afară din casa lui Hassan unde l-am lăsat pe bătrânul preot dormind, Nadir îmi spuse:

— Cunoşti bine Calcutta?

— Da, am răspuns.

— Te vei duce direct la locuinţa mea, în oraşul alb.

— Dar… dumneata… am murmurat eu.

— Eu, zise el surâzând, am altceva de făcut.

Şi cum păream din ce în ce mai mirat, el adăugă:

— Ţi-am spus că atâta timp cât vei fi în pericol, nu te voi părăsi.

— Ei bine?

— Nu mai eşti în pericol.

— Ah!

— Fără îndoială, reluă Nadir. Tippo-Runo voia să te ucidă, mai întâi în epoca în care se temea de influenţa ta pe lângă rajah.

— Dar rajahul a murit.

— Da. Apoi Tippo-Runo avea interes să scape de tine, atunci când căuta tezaurul.

— Bine.

— Acum are tezaurul, şi nu se mai gândeşte la tine.

— Crezi?

— Ah! desigur, termină Nadir. El are altceva de făcut.

Îl priveam pe Nadir cu un aer surprins.

— Ştii doar, continuă el, că Tippo-Runo vrea de mult timp să părăsească rolul său de indian şi să reintre în pielea sa de englez.

— E adevărat.

— Să se întoarcă în Europa unde averea pe care a adunat-o împreună cu tezaurul pe care l-a furat îi voi permite să ducă o viaţă princiară. Ei bine! termină Nadir, în acest moment singura lui preocupare e să îmbarce aurul rajahului.

— Şi nu se mai gândeşte la mine?

— Sunt singur de asta. De aceea te voi lăsa. Te vei duce la mine şi mă vei aştepta.

— Dar dumneata?

— Eu, mă duc să regăsesc urma lui Tippo-Runo, ceea ce îmi va fi mult mai uşor când voi fi singur.

— De ce?

— Fiindcă sunt o mulţime de indieni la Calcutta care îmi sunt devotaţi, care mi se supun orbeşte şi pe care prezenţa ta i-ar uimi în aşa fel încât le-ar închide gura.

Vorbind astfel Nadir îşi scoase punga. În această pungă se afla, printre piesele de argint şi aur o piesă mare ruptă în două.

El luă una din acele bucăţi şi mi-o dădu.

— Ce e asta? l-am întrebat.

— Vei arăta acest fragment de monedă oamenilor mei, îmi răspunse el, şi ei te vor servi ca pe mine însumi.

După aceste cuvinte Nadir mă părăsi.

L-am văzut îndepărtându-se, apoi oprindu-se şi bătând de trei ori din palme.

La acest zgomot doi oameni care dormeau pe lângă case, se sculară şi se apropiară de dânsul.

Nadir schimbă câteva cuvinte cu ei; apoi porni la drum şi câteşitrei dispărură la colţul unei străzi.

Atunci m-am îndreptat spre oraşul alb.

După o oră sunam la poarta locuinţei unde Nadir era cunoscut sub numele de sir Arthur Goldery.

Bucata de monedă a fost pentru mine un adevărat talisman.

Oamenii lui sir Arthur se înclinară spunându-mi:

— Ordonaţi, senioria voastră va fi ascultată.

*
* *

Am petrecut patruzeci şi opt de ore în casa lui Nadir, fără să aud vorbindu-se de dânsul şi am început să mă neliniştesc puţin când în dormitorul ce mi-a fost dat se deschise deodată o uşă secretă.

Nadir, îmbrăcat în hainele sale de indian, apăru ţinând un deget pe buze.

— Am regăsit ce căutam, îmi spuse.

— Tezaurul.

— Tezaurul şi copilul. Trebuie să punem mâna pe ei.

Şi luându-mă de mână adăugă:

— Vino!

Apoi mă trase în acea trecere misterioasă prin care venise şi dânsul.

Capitolul XXXVIII

Drumul pe care mă conduse Nadir, era un coridor strâmt practicat în grosimea zidurilor. Pe când mergeam, Nadir îmi spuse:

— N-am avut timp să redevin sir Arthur Goldery şi de aceea mă vezi venind pe acest drum pe care oamenii nici nu-l cunosc şi a cărei cheie numai eu o am.

În josul scării am ajuns în grădină de unde am ieşit printr-o uşă secretă, făcută în zidul împrejmuitor.

Nadir deschise această uşă şi ne aflarăm într-o stradă din oraşul alb.

Nadir se opri un moment.

— Tippo se îmbarcă mâine îmi spuse el.

Nu m-am putut opri să nu tresar.

— Îţi aminteşti, continuă indianul, că drumul subteran care duce de la casa lui Hassan la pagodă se bifurcă într-un loc?

— Desigur, am răspuns.

— Canalul pe care nu l-am urmat duce la bazin şi se termină printr-o deschizătură la marginea apei. Pe acolo a ieşit tezaurul lui Osmany.

— Şi unde e acum?

— La bordul unui vapor de comerţ care a făcut mult timp

contrabandă şi care în corpul său are o ascunzătoare.

— Şi pleacă mâine?

— Da. Dar până atunci…

Un surâs flutură pe buzele lui Nadir:

— Vino cu mine, zise el, şi vei vedea.

Şi el mă duse în oraşul negru, în hanul unde el îşi părăsea hainele de gentilom ca să devină indian.

Acolo dădu câteva ordine misterioase şi stăpânul hanului îmi făcu semn să-l urmez.

El mă conduse în odaia cea mai întunecoasă din casa sa şi îmi dădu nişte haine pe care le-am recunoscut a fi cele ale unui matelot malaiez.

Malaiezii sunt nişte marinari excelenţi, şi bastimentele de comerţ îi întrebuinţează, preferându-i mateloţilor indieni.

Cu toate că soarele Indiei mă înnegrise, eram încă prea alb ca să pot trece drept un malaiez.

Dar stăpânul hanului îmi aduse un lighean în care se afla un lichid negru.

Şi după ce am fost în pielea goală el începu să mă frece cu un burete muiat în acest lichid, şi deodată pielea mea căpătă un lustru negricios ca pielea unui adevărat malaiez.

După un sfert de oră m-am coborât cu stăpânul hanului în sala cea mare unde se adunau băutorii de ceai şi fumătorii de opium.

Înainte când am trecut prin aceasta ea era aproape goală.

Acum se aflau vreo treizeci de oameni, printre care erau vreo şase malaiezi, îmbrăcaţi la fel ca mine.

Mai întâi nu l-am văzut pe Nadir şi am crezut că el plecase. Dar unul din malaiezi surâse văzându-mă şi eu am tresărit îndată.

Acest malaiez era dânsul.

Aceeaşi metamorfoză se operase şi la Nadir. M-am dus să iau loc lângă dânsul, iar el aplecându-se la urechea mea îmi spuse:

— Te miră toate astea, nu-i aşa?

— Da, am răspuns, şi nu ştiu pentru ce…

— Suntem îmbrăcaţi amândoi ca malaiezii.

— Da.

— Iată cauza. Echipajul vasului de comerţ pe care se va îmbarca Tippo nu e complet.

— Ah!

— Căpitanul este un englez bătrân foarte aspru la serviciu şi foarte lacom la bani. El angajează întotdeauna malaiezi căci sunt mai buni mateloţi decât indienii, dar plătiţi mai prost decât dânşii.

— Prea bine.

— Va veni şi ne va angaja pe toţi.

— Cum pe toţi?

Nadir îmi arătă pe toţi aceia care erau îmbrăcaţi la fel ca noi.

— Ei bine? l-am întrebat, cine sunt aceşti oameni?

— Nişte oameni care îmi sunt devotaţi.

— Înţeleg acum.

N-am mai avut timp să-i cer lui Nadir noi explicaţii. Uşa hanului se deschise şi un om intră. Acesta era căpitanul englez care venea să recruteze personalul de bord.

Capitolul XXXIX

Acest căpitan se numea John Happer: mic de statură, dar având o forţă herculeană, cu un gât de taur şi cu o barbă roşie, acest om avea un aspect respingător.

Se simţea că avea o voinţă de fier şi că omul care nu-l va asculta va fi zdrobit.

El intră cu un pas dur, cu pălăria pe spate şi se uită de jur împrejurul sălii cu privirea cercetătoare a unui om ce vrea să cumpere sclavi.

El îi numără pe malaiezi.

Nadir îmi şopti la ureche.

— Dacă ne ia pe toţi vom fi stăpâni pe navă.

Dar Nadir se înşela în socotelile sale după cum vom vedea.

Cel dintâi care îi atrase atenţia căpitanului a fost chiar Nadir.

El merse spre dânsul şi îl întrebă cu bruscheţe:

— Eşti liber?

— Da, răspunse Nadir.

— Cât vrei pentru o navigaţie de un an?

— Opt sute de piaştri, replică Nadir.

Căpitanul dădu din umeri.

— Dar tu? îmi spuse el privindu-mă.

Nadir, însă, nu-mi dădu timp să răspund.

— E fratele meu, zise el, nu navigam niciodată unul fără celălalt şi trebuie să ne angajeze pe amândoi.

— Peste 1200 de piaştri, zise căpitanul.

— Nu, răspunse Nadir.

Indianul ştia că tocmindu-se inspira mai multă încredere lui John Happer.

— Haide, zise acesta 1350 de piaştri, şi ne-am învoit.

Nadir mă privi. Aveam aerul că ne consultăm.

— 1400! zise el în fine.

— Drace! murmură englezul, aceşti câini vor să fie plătiţi ca ambasadorii.

Apoi suspină şi zise:

— Ne-am înţeles, sunteţi amândoi angajaţi.

Şi deschizând o pungă mare de piele scoase două guinee şi ni le

dădu ca arvună.

Apoi începu să se plimbe prin sală, examinându-i pe ceilalţi mateloţi malaiezi, care toţi erau indieni devotaţi lui Nadir.

Dar fie că nu-i trebuiau atâţia oameni, fie că ceilalţi nu i-au plăcut, nu angajă decât doi dintr-înşii.

— Patru oameni să lupte împotriva unui echipaj, zise Nadir, e cam puţin.

— Dar, i-am spus, ne mai îmbarcăm atunci?

— Fără îndoială.

— Şi apoi?

— Vom pune mâna pe vapor.

— Bine.

— Îl vom arunca pe Tippo-Runo în mare şi vom duce vaporul, tezaurul şi copilul în Europa.

— Vei consimţi deci să mergi în Europa?

— Da, răspunse Nadir, căci vreau să o văd pe Roumia.

O flacără tristă trecu prin ochii lui pronunţând acest nume.

Eu nu cunoşteam încă decât jumătate din istoria lui cu Frumoasa Grădinăreasă.

Căpitanul englez, pe când vorbeam, comandase două sticle de rom şi cinci pahare.

La un semn al său ne-am apropiat de masă împreună cu ceilalţi doi falşi malaiezi pe care îi angajase.

El ne turnă de băut şi scoase din buzunar mai multe angajamente scrise după formula obişnuită a comerţului englez.

Şi, întinzându-ne un creion roşu, ne puse să iscălim acel angajament.

Autoritatea britanică se ocupă foarte puţin de preţul cu care căpitanul unui vapor cumpără libertatea unui om pentru un timp oarecare.

Din momentul în care iscălitura acestui om se află pusă pe angajament ea dă toată autoritatea căpitanului vaporului.

Noi aparţineam de aici înainte căpitanului John Happer, şi el ne dădu solda pe trei luni conform obiceiului.

Apoi când sticlele fură golite, el ne spuse:

— Acum la drum, facem pregătirile diseară.

Nu mai aveam nimic de spus.

Numai Nadir îşi încruntă sprâncenele. În loc de opt câţi socoteam a fi, nu eram decât patru.

Şi patru, oameni să învingă doisprezece sau cincisprezece e cam puţin.

Totuşi Nadir nu-şi pierdu curajul şi îmi spuse:

— Un om hotărât face cât şase. Să mergem.

Am părăsit hanul şi l-am urmat pe John Happer, care ne ducea după dânsul ca pe nişte vite.

După o oră eram la bord.

Capitolul XL

Era una din acele nopţi întunecoase, cu cerul înstelat, care nu se văd decât la latitudinile tropicale.. Vaporul înainta încet.

West-India, este numele vaporului comandat de John Happer, şi care şi-a ridicat ancora la ora şapte seara.

Pentru prima oară în timpul acestor şase ore, Nadir şi cu mine puteam fi singuri.

Noi vorbeam în limba franceză, limbă pe care nimeni nu o cunoştea la bord, în afară de căpitanul John şi ilustrul său pasager Tippo-Runo.

Acesta s-a îmbarcat în ultimul moment.

L-am văzut urcându-se la bord ca un simplu muritor, îmbrăcat europeneşte şi cu o umbrelă la subţioară.

Cât stătuse la Calcutta, îşi pierduse tenul brun, care-l făcea să fie luat drept indian.

Îşi tăiase părul şi devenise un adevărat gentilom englez, care călătoreşte în mod economic.

Văzându-l astfel nimeni n-ar fi putut bănui că el în tot cursul nopţii îmbarcase tezaurele sale la bordul acelui vas.

Căpitanul John Happer crezuse că transportă butoaie cu orez şi cafea sau butoaie cu aur?

Sau căpitanul John Happer e aşa de onest încât a putut rezista tentaţiei?

Mister.

— Cert era că Tippo-Runo, redevenit maiorul sir Edward Linton, părea să fie stăpân absolut la bord.

Brutal, insolent de obicei cu toată lumea, John Happer se arăta faţă de Tippo-Runo foarte cuviincios şi chiar servil.

Tippo este adevăratul căpitan.

— M-am temut un moment, i-am spus lui Nadir că el mă va recunoaşte.

— Când?

— Atunci când după îmbarcarea sa, a făcut inspecţia echipajului.

— Nu te teme de nimic, răspunse Nadir, nu poţi fi recunoscut; cât despre mine el nu mă cunoaşte şi nici nu m-a văzut niciodată.

Calmul lui Nadir mă miră puţin.

— Nu suntem decât patru la bord, i-am spus.

— Ştiu.

— Echipajul se compune din mateloţi englezi care se vor bate cu hotărâre.

Nadir surâse.

— Apoi Tippo-Runo şi cei doi servitori ai săi sunt un ajutor de o oarecare valoare.

Nadir continuă să surâdă.

— În fine, John Happer e un om hotărât.

— Cine ştie? răspunse Nadir.

Un moment m-am gândit că Nadir voia să-l corupă pe căpitan.

El m-a ghicit.

— Nu, îmi spuse el, nu încă.

— De ce?

— Trebuie să ne rezervăm asta ca ultim argument.

— Te bizui deci pe altceva?

— Da.

Atunci Nadir întinse mâna spre orizont.

— Priveşte, îmi spuse el, nu vezi o lumină printre valuri?

— Da.

— S-ar spune că e o stea căzută din cer.

— Ei bine?

— E o joncă.

— O joncă chinezească?

— Da, în care se află doi falşi chinezi, după cum aici se află falşi malaiezi.

— Explică-te Nadir.

— Când am ieşit din han, am avut timp să strecor în mâinile unuia din tovarăşii noştri, care nu fusese angajat de John Happer, o foaie de palmier pe care scrisesem câteva cuvinte.

— Şi aceste cuvinte erau adresate?

— Omului care-i comandă după mine pe fiii lui Siva.

— Şi ce i-ai ordonat?

— Să înarmeze fără întârziere o joncă care ne aparţine şi care era ancorată în port.

— Bine.

— Sunt zece oameni la bord.

— Vor îndrăzni ei să atace vaporul?

— La un semn pe care îl voi face.

— Când?

— Oh! nu suntem aşa de grăbiţi… peste două sau trei zile.

— Dar jonca va fi în stare să se ţină după noi?

— Ea are un mers superior tuturor vaselor din lume.

Speranţa că voi pune mâna pe tezaurul rajahului îmi reveni în inimă.

În acest moment căpitanul John Happer apăru pe punte.

— Tăcere! îmi zise Nadir.

Şi amândoi ne văzurăm de treabă ca nişte adevăraţi mateloţi.

John venea drept spre noi, cu ţigara în gură şi un surâs insolent pe

buze.

Capitolul XLI

Căpitanul John Happer fuma, frecându-şi mâinile şi părea toarte bine dispus.

El se uită la orizont şi murmură:

„Vreme frumoasă şi vânt bun, dacă asta va continua tot aşa vom ajunge la Liverpool peste cinci luni”.

Nişte paşi se auziră în urma lui şi o mână i se puse pe umăr.

John Happer se întoarse.

— La ce te gândeşti, căpitane? zise noul venit.

John Happer salută şi murmură câteva cuvinte.

Noul venit nu era altul decât Tippo-Runo.

— Mi se pare, spuse acesta că o să fie timpul frumos?

— Superb! răspunse Happer

— Vântul e bun?

— Excelent.

— Şi ai vrea să fii deja la Londra?

John Happer suspină. Apoi el răspunse:

— Drace! Am avut onoarea să vă spun că am cincizeci şi doi de ani. Sunt treizeci de ani de când fac drumul Indiei.

— Şi ai început să oboseşti?

— Puţin.

— De aceea continuă Tippo-Runo, această călătorie îţi va fi cea din urmă.

— Cred.

— Ah! drace! continuă Tippo-Runo, cu banii pe care ţi-i dau, două sute de mii de lire sterline, cred că vei putea trăi ca un prinţ la Londra.

Faţa roşie a lui John Happer se lumină de o mare bucurie.

Această cifră fabuloasă pe care o pronunţase Tippo-Runo îl zăpăcea cu totul.

Două sute de mii de lire sterline, adică cinci milioane de franci, aceasta era plata pentru transportul lui Tippo-Runo şi a tezaurelor sale.

Oricât de norocoasă ar fi cariera unui căpitan de vas de comerţ, el nu se poate retrage nici pentru o sumă dublă.

De aceea John Happer răspunse:

— Nu mă voi retrage la Londra.

— Dar unde?

— În ţara mea, în Yorkshire. Voi cumpăra o moşie mare, aceea pe care m-am născut şi mă voi însura cu Katti.

— Cine e Katti?

— E o fată frumoasă, copila surorii mele. Ea are douăzeci şi şase de

ani. Cred că ea nu mă va găsi prea bătrân.

— Şi apoi? întrebă Tippo-Runo.

— Voi zidi o biserică şi un spital. Voi face bine. E un lucru bun.

— Eşti un om bun, căpitane John, zise Tippo.

Şi în vocea lui era puţină ironie.

Ei erau la doi paşi de noi şi vântul le aducea cuvintele.

Dar ei convorbeau în limba franceză, şi un adevărat malaiez vorbeşte aşa de rar această limbă, încât ei nu se temeau deloc de noi.

M-am aplecat la urechea lui Nadir şi i-am spus:

— Nu trebuie să ne gândim să-l corupem pe căpitanul John.

— De ce?

— Pentru că Tippo-Runo îi dă acestui om mai mult decât a visat vreodată.

— E drept, dar jonca ne urmăreşte.

Şi Nadir se uită la acel felinar, care plutea pe mare în depărtare.

Căpitanul şi Tippo-Runo continuau să vorbească.

Tippo îi spunea:

— Eşti sigur de echipajul dumitale?

— Ca de mine însumi.

— Eşti convins că niciunul din mateloţi nu cunoaşte natura încărcăturii?

— Ei cred că duc ceai şi orez. De altfel, adăugă John Happer, numai doi oameni cunosc ascunzătorile vasului, şi în afară de cazul vreunui naufragiu…

— Ah!

„Drace! murmură John Happer, iată treizeci de ani de când fac acest drum. Şi niciodată n-am ajuns la Londra fără să am furtună. Din fericire *West-India* este un vas bun”.

Deodată el zări această lumină îndepărtată pe care Nadir şi eu o urmăream cu privirea.

— Ei, zise el, ce e asta?

— Un far, fără îndoială, răspunse Tippo.

— Nu sunt faruri pe această coastă.

— Atunci e un vas care face acelaşi drum ca şi noi.

— Mă tem.

— Cum te temi?

Şi Tippo deveni îngrijorat.

— Mă tem de piraţii chinezi, adăugă John Happer. Şi părăsindu-l pe ilustrul său pasager el coborî în cabină să-şi ia luneta.

Apoi urcându-se din nou pe punte, se uită cu luneta la acel punct luminos.

— Drace! zise el deodată.

— Ce e? întrebă Tippo.

— O joncă.

— Ei bine!

— Ei bine! Sunt nişte piraţi, spuse John Happer şi poate că cele două tunuri ale noastre vor răsuna peste câteva ore.

Tippo îşi încruntă sprâncenele. Nadir îmi şopti:

— Dacă aş putea să suflu în acel felinar aş face-o bucuros. Au fost zăriţi prea repede.

Şi am continuat să-l ascultăm pe Tippo-Runo şi John Happer care păreau că se sfătuiesc.

Capitolul XLII

John Happer ţinea luneta întinsă spre joncă.

Aceasta era la vreo trei mile distanţă, dar se vedea după mersul său, că naviga conform iuţelii vasului *West-India*.

Căpitanul îşi încruntă sprâncenele.

— Iată o vecinătate care nu-mi place, murmură el.

— Dar, răspunse Tippo, ce e o joncă? O barcă mizerabilă pe care un vas ca al nostru o poate scufunda.

— Te înşeli, zise căpitanul.

— Totuşi…

— O joncă este, într-adevăr ceea ce spui, reluă John Happer, dar îmi amintesc de aceea care m-a urmărit când eram secund pe vasul Liverpool, un vas mai mare ca acesta.

— Ei bine ce s-a întâmplat?

— Aceşti piraţi chinezi, sunt nişte adevăraţi draci, continuă John Happer.

— Cum asta?

— Jonca lor are întotdeauna şase pirogi.

Când e aproape de vasul pe care vrea să-l atace, pune toate aceste ambarcaţiuni pe mare.

— Bun! Apoi?

— Apoi ele fug din bătaia tunului. Pirogile înconjoară vasul din toate părţile şi piraţii se urcă la bord. În zadar încerci să-i opreşti căci iuţeala lor e foarte mare. De altfel aceşti piraţi sunt de o uşurinţă extremă, şi adesea chiar de le răstorni piroga ei o pun cu uşurinţă la loc. Noi avem douăzeci de oameni la bord, continuă John Happer; ei bine! eu mă prind că jonca are şaizeci pe care îi va împărţi în şase sau şapte ambarcaţiuni.

— Dar, dragul meu căpitan, spuse Tippo-Runo, înţeleg că jonca ne poate urmări pe când…

— Pe când pirogile manevrate cu lopeţi nu pot, nu-i aşa? întrebă John Happer.

— Asta vroiam să-ţi spun.

Căpitanul dădu din cap.

— Piratul e foarte răbdător, zise el.

— Ce înţelegi prin asta?

— Şi Oceanul Indian are zile foarte liniştite.

Tippo îl privi pe John Happer şi părea că aşteaptă de la dânsul explicaţia acestor cuvinte stranii.

Căpitanul continuă:

— Jonca te urmăreşte opt zile, uneori chiar o lună, până ce vântul încetează. Lupta e adesea crâncenă. Adesea din şase ambarcaţiuni patru sunt răsturnate. Atunci a sunat ora piraţilor. Ei pun pirogile la apă şi înconjoară vasul. Dar oamenii înoată şi tot se urcă la bord. Atunci se încinge o luptă pe viaţă şi pe moarte cu pistolul, cu sabia şi cu lopeţile; puntea se înroşeşte de sânge, piraţii cad, dar tot ei învinge la urmă.

— Dar, zise Tippo-Runo, ştii căpitane, că ceea ce îmi spui nu mă linişteşte deloc?

— Drace! exclamă John Happer.

— Şi încărcătura noastră?

Tippo pronunţând aceste cuvinte se înfioră.

Fructul fructurilor sale va cădea în mâna piraţilor?

John Happer reluă:

— Vapoarele de război ale Angliei au curăţit mările Indiei de aceşti piraţi. Dar cum vezi, ei n-au fost distruşi cu totul.

Pe când ei vorbeau astfel, Nadir şi cu mine urmăream cu privirea felinarul joncei, se îndepărta ea? Sau vreo ceaţă se pusese între noi şi joncă?

Asta n-am putut să ne dăm seama dar lumina în loc să se mărească, s-a micşorat puţin câte puţin.

— L-am mai auzit pe John Happer spunând:

— Încep să cred că ei nu ne-au zărit.

Ei se mai plimbară pe punte, încă un moment. Apoi Tippo coborî în cabina sa lăsându-l pe John Happer la postul său de observaţie.

Restul nopţii trecu şi se făcu ziuă. John Happer întrebă din nou orizontul. Apoi el scoase un suspin de satisfacţie. Jonca dispăruse.

În cursul zilei, vântul fu bun şi jonca nu mai reapăru.

John Happer îi zise lui Tippo:

— Încă vreo câteva ore şi cred că nu vom mai avea de ce să ne temem.

— Jonca nu se mai vede?

— Eu cred că ne-a părăsit.

— Sau că nici nu ne-a văzut?

— Se poate. Dar se mai poate ca ea să urmărească alt vânat.

— De altfel, reluă Tippo, mergem bine.

— Da, dar nu vom merge încă multă vreme aşa.

— Ah!

Căpitanul întinse mâna spre Sud-Vest.

— Vezi acel nor mic?

— Da.

Asta înseamnă că peste 4 sau cinci ore vom avea furtună.

— Şi apoi?

— Apoi vântul va înceta şi vom avea două sau trei zile fără niciun pic de vânt şi în care nu vom face o milă, atunci să-l rugăm pe Dumnezeu şi pe Sf. George, ilustrul patron al nobilei Anglii, ca jonca să nu ne ajungă.

— El are dreptate îmi şopti Nadir la ureche.

Nici Nadir şi nici John Happer nu se înşelau.

După două ore de la apusul soarelui, marea începu să se agite, cerul s-a înnorat şi ploaia a început să cadă torenţial.

La miezul nopţii furtuna era în toi.

Pericolul îl calmă în totalitate pe John Happer.

În picioare, la postul său, comanda cu o voce puternică.

— Suntem pierduţi! murmură Tippo-Runo care tremura pentru averea sa.

— Eu nu mă tem de furtună, răspunse căpitanul, căci o cunosc de mult.

Deodată John Happer scoase o înjurătură.

— Ce e? întrebă Tippo.

— Jonca! răspunse căpitanul, emoţionat.

Într-adevăr, infernala lumină apăruse la orizont.

Jonca se lupta tot ca *West-India* cu furtuna.

„Bravii mei fii ai lui Siva! murmură Nadir cu inima plină de speranţă”.

Capitolul XLIII

Marea era acum în toată furia ei.

West-India juca pe valuri ca o coajă de nucă.

Dacă n-aş fi fost marinar cu siguranţă m-ar fi ameţit.

Dar îmi amintesc de acea noapte când evadasem din închisoarea din Toulon, şi de altfel aveam încredere în calmul, îndrăzneala şi experienţa lui John Happer.

Acest om părea transfigurat.

Tippo a vrut să stea lângă dânsul şi a pus să fie legat de un scaun.

Jonca se vedea de câte ori *West-India* se urca pe un val.

Şi John repetă:

— Nu mi-e frică de furtună, ci de piraţi.

— Ei sunt în aceeaşi dificultate ca şi noi, fără îndoială, murmură Tippo.

— Acum da, dar apoi…

— Apoi, zise Tippo-Runo vor avea tot ca şi noi avarii de reparat.

— Dacă am fi mai aproape şi ar fi ziuă, răspunse John Happer, ai

vedea că jonca lor e demontată. Ea seamănă acum cu un ponton şi nu se mai teme de furtună. Catargele lor se desfac într-o clipă.

Pe când spunea aceste cuvinte vasul fu culcat într-o parte şi catargul cel mare trosni puternic.

John Happer scoase un ţipăt şi într-o clipă sări pe punte.

Căpitanul şi trei mateloţi începură să taie catargul.

După zece minute, catargul căzu jos.

Atunci vasul se îndreptă.

John Happer scoase un strigăt de triumf.

Din nou lumina infernală a felinarului joncii dispăru.

— Poate s-au scufundat, murmură Tippo.

— Nu, răspunse John Happer, probabil că au întâlnit vreun curent submarin ce i-a târât.

Suntem salvaţi.

— Ai auzit? i-am spus lui Nadir care stătea lângă mine.

Nadir dădu din cap.

— Nu te teme de nimic, răspunse el. Oamenii care se află în joncă sunt marinari mai buni decât chinezii. Peste opt zile ei vor fi tot lângă noi; dar nu vom aştepta opt zile, fii pe pace.

Nadir vorbea atât de convingător şi de sigur încât nu mă puteam îndoi de cuvintele lui.

În Oceanul Indian, furtunile sunt teribile, dar de scurtă durată.

Vântul se linişti puţin câte puţin şi când se făcu ziuă marea era de asemenea liniştită.

Atunci am putut constata pagubele suferite. Pierdusem o parte din uneltele de bord, şi valurile ce măturaseră puntea luaseră mateloţi.

Printre aceştia se afla unul din pretinşii malaiezi, adică unul din oamenii angajaţi de John Happer şi pe care Nadir putea conta.

Deci nu mai rămăsesem decât trei la bord.

Dar jonca ne urmărea?

De ce se îndepărtase ea?

— Căpitanul se înşeală, îmi spuse Nadir, căci nu sunt curenţi submarini prin aceste locuri.

— Cu toate acestea nu se mai vede.

— Ea ne va ajunge.

Marea tot nu se liniştise pe deplin dar vântul încetase cu totul.

— Trebuie să ne gândim să reparăm avariile, îi spunea căpitanul lui Tippo-Runo.

— Şi să ne continuăm drumul, spunea trădătorul, care ar fi vrut să fie deja pe pământ englez.

— Nu vom merge mult astăzi.

— Dar piraţii ne-au părăsit.

— Sper.

Şi John Happer continuând să dea ordin se uita cu luneta la

orizont. Jonca nu se vedea.

Nadir la rândul său începea să se încrunte.

— E cu neputinţă, îmi spunea el, Kulmi să fi rătăcit drumul.

— Cine e Kulmi?

— Acela dintre oamenii mei care comandă jonca. El cunoaşte de minune drumul vaselor ce merg spre Europa

— Poate că jonca era prea încărcată.

— Nu, nu e asta.

Deodată Nadir mă strânse de braţ şi îmi spuse:

— Priveşte!

Şi îmi arătă spre vest.

Am o vedere foarte bună, totuşi nu am văzut nimic.

Dar o înjurătură a lui John Happer îmi dezvălui adevărul.

Ceea ce Nadir zărise, ceea ce nu puteam să văd, ceea ce John Happer vedea cu luneta era jonca ce ne întrecuse în cursul nopţii.

— Jonca! Jonca! urmă căpitanul.

Şi îi dădu luneta lui Tippo-Runo.

— Eu n-am nevoie de lunetă, şopti Nadir. Văd ca un vultur de munte. Ea vine spre noi şi peste două ore va fi aici.

John Happer se întoarse spre Tippo-Runo şi-i spuse:

— Nu ne mai putem îndoi; jonca ne vânează pe noi.

— Crezi că ne va ataca? întrebă Tippo îngrijorat.

— Înainte de apusul soarelui.

Şi John Happer din acel moment îşi făcu pregătirile pentru luptă, tot cu acelaşi calm de care dăduse dovadă în timpul furtunii.

Tunurile fură încărcate.

Se distribuiră arme la oamenii din echipaj.

Apoi aşteptarea.

Jonca mergea încet, dar înainte.

În curând ea ne apăru cu tot echipajul pe punte.

Apoi ajungând lângă noi începu să-şi prepare ambarcaţiunile.

— Asta e manevra obişnuită a acestor bandiţi.

Ea îşi lansa ambarcaţiunile pe apă. Erau patru şi în fiecare se aflau câte opt oameni.

— Ei sunt puţin mai numeroşi, zise căpitanul englez; vom vedea…

Ambarcaţiunile se despărţiră păstrând distanţă egală între ele.

Una o luă la stânga, alta la dreapta cu intenţia de a ocoli vasul.

O a treia rămase pe loc.

A patra veni drept spre noi, cu intenţia de a ne aborda.

— Să încercăm s-o scufundăm pe aceasta, murmură John Happer.

Şi ochi chiar el cu unul din tunuri. Deodată se făcu lumină apoi un nor de fum învălui nava.

Nadir şi cu mine închiseserăm în mod instinctiv ochii în momentul în care se auzi detunătura.

Când am deschis ochii, fumul se risipise şi piroga îşi continua mersul.

John Happer scoase un ţipăt de mânie.

El ochi cu al doilea tun.

O ploaie de gloanţe trecu pe deasupra pirogii.

— Aceşti demoni sunt deci invulnerabili! strigă John Happer.

Celelalte trei pirogi înconjurau acum vasul şi se aflau, în bătaia puştilor.

Se încărcară din nou tunurile.

— Foc! comandă John Happer.

Piroga ce se afla mai aproape de noi a fost lovită de astă dată. Ea se răsturnă şi cei opt oameni căzură în apă.

Dar ei apărură înotând cu vigoare şi având pumnalele în mână.

Celelalte trei pirogi tot înaintau.

— Foc! Foc! repetă John Happer.

Fiecare matelot ochea şi trăgea, dar s-ar fi zis că o mână invizibilă, tăia drumul gloanţelor.

Pirogile intacte abordară vasul.

Oamenii care înotau se agăţară de scări.

În mai puţin de zece minute puntea a fost invadată.

Unii din misterioşii noştri amici căzură sângerând la pământ.

— Iată momentul! i-am spus lui Nadir.

Dar Nadir mă reţinu.

— Nu încă! sau totul e pierdut!

În momentul în care lupta se încingea cu înverşunare între pretinşii piraţi chinezi şi mateloţii englezi, pe când Tippo, disperat, se refugia în cabina sa şi se închidea, hotărât să-şi apere scump viaţa, ochiul de vultur al lui Nadir cerceta orizontul.

Între cerul albastru şi mare, zări deodată o coloană de fum.

— Priveşte! îmi spuse dânsul.

— Ce e asta? întrebai eu.

— Totul e pierdut.

— Cum?

— Priveşte!.

— Şi Nadir nu mai putea de necaz să vorbească.

Fumul se mărea şi se îndrepta spre noi.

— E o fregată! spuse în fine Nadir.

Lupta era aşa de înverşunată încât nici piraţii, nici mateloţii nu zăriră fregata.

Jonca o văzuse şi căuta să fugă.

Puntea era înroşită de sânge, mateloţii englezi se băteau cu disperare.

Confuzia era aşa de mare, de altfel, că nimeni nu observase că noi, eu şi cu Nadir, asistam ca nişte spectatori la această luptă şi nu luam

parte la ea.

Deodată se auzi bubuitul unui tun.

Era fregata, care ajunse la o milă distanţă.

— Salvaţi! strigă John Happer care avea vreo zece răni din care-i curgea sânge.

La vederea fregatei, englezii căpătară curaj, iar indienii se priviră nehotărâţi.

Deodată se auzi o voce care pronunţă câteva cuvinte într-o limbă neînţeleasă.

Era vocea lui Nadir.

Nadir în acea limbă mistică cunoscută numai de fiii lui Siva ordona oamenilor săi să se retragă cât mai repede.

Această voce nu fusese auzită de John Happer în mijlocul acestei confuzii generale, dar fu auzită de falşii piraţi.

Ei se supuseră.

Vreo doisprezece dintre dânşii zăceau la pământ amestecaţi cu marinarii englezi.

Ceilalţi părăsiră nava, se aruncară în mare şi se urcară în pirogile lor.

Fregata era încă departe, ea pierduse câteva minute cu scufundarea joncii.

Nadir, liniştit, dar cu mânia în inimă, văzu cum jonca se scufundă.

Timpul pierdut de fregată a fost folosit de fiii lui Siva, care au supravieţuit acestui dezastru.

Ei se îmbarcară şi fugeau acum cu toată viteza spre nord-vest.

De la plecarea noastră din Calcutta noi am mers tot pe lângă coastă.

Nadir, îmi spuse atunci:

— Ei sunt salvaţi!

Am dat din cap şi i-am răspuns:

— Fregata va pune o ambarcaţiune pe apă şi-i va urmări.

— Nu, sunt pietre la marginea apei şi fregata nu vrea să-şi piardă una din ambarcaţiunile sale.

Şi Nadir avea dreptate, într-adevăr, când fregata sosi la noi pirogile erau foarte aproape de coastă şi a fost obligată să renunţe la căutarea lor.

Vasul nostru a fost acostat.

Un ofiţer al fregatei se urcă la bord şi putu constata sângerosul rezultat al luptei.

Puntea era plină de morţi şi de muribunzi.

Cei douăzeci de mateloţi ai vasului *West-India* au fost reduşi la zece, împreună cu Nadir şi cu mine.

John Happer rănit la umăr, braţ şi abdomen, nu putea să mai comande vasul şi-l lăsă pe secund în locul său. Dar *West-India* era

salvat.

Fregata ne procură în abundenţă toate ajutoarele de care aveam nevoie şi după ce făcură prizonieri pe doi dintre piraţi, care erau numai răniţi şi nu putuseră fugi, ea ne părăsi şi-şi continuă drumul spre Calcutta.

Secundul luase comanda.

El spunea că echipajul său decimat e în stare să ajungă la cel mai apropiat port de comerţ şi să-şi repare avariile.

Nadir îmi spuse atunci:

— Încă nu e pierdut totul.

— Nu, am replicat, şi dacă mă vei lăsă, vei vedea…

— Care e planul tău?

— Îţi voi spune dacă îmi vei confirma două lucruri.

— Să vedem?

— Singurul nostru tovarăş, falsul malaiez care a rămas cu noi, este un înotător bun?

— Excelent.

— Poate să ajungă la coastă înotând?

— Cred.

— Şi mă asiguri că această coastă e plină de stânci?

— Da.

— Ei bine! Vei vedea.

Şi am început să-l examinez pe secundul, care se urcase pe punte.

Capitolul XLIV

Secundul semăna cu John Happer, aproape cum seamănă un cal pur sânge cu un cal de tracţiune.

John Happer era gros, cu umerii largi, cu gâtul scurt ca de taur.

Secundul, care se numea Murphy, era un bărbat înalt, subţire, elegant, aşa cum eram şi eu în epoca când mă numeam vicontele de Cambohl şi când sir Williams terminase cu educaţia mea.

El purta favoriţi.

De obicei apărea pe punte cu capul descoperit.

Dar când se urca pe puntea de comandă, îşi punea şapca pe cap.

M-am gândit la toate astea, pe când el trecea pe lângă noi, şi trecutul îmi reveni în minte.

Secundul era de talia mea, şi atunci mi-a venit ideea să-i iau locul.

Noaptea se apropia, dar totul făcea să crezi că peste câteva ore va începe vântul să sufle.

Am aşteptat ca secundul să se îndepărteze şi i-am spus lui Nadir:

— La ce oră a luat comanda secundul?

— La amiază.

— Deci se va retrage?

— Peste o oră.

— Cine-l va înlocui?
— Cârmaciul.
— Până la ce oră?
— Până la miezul nopţii.
— De minune!
Nadir mă privi mirat.
— Ce vrei să faci?
— Vreau ca la miezul nopţii să iau locul secundului.
— Oh!
— Mă voi urca pe punte.
— Şi apoi?
Voi îndrepta nava spre stânci. Ea se va sfărâma, dar cu ajutorul oamenilor tăi vom salva tezaurul.
— Planul tău e îndrăzneţ, îmi zise Nadir, dar e impracticabil.
— Crezi?
— Fără îndoială. Cum vrei tu ca secundul să-ţi cedeze comanda?
Am răspuns surâzând:
— Asta e secretul meu.
Siguranţa mea l-a uimit pe Nadir.
— Apoi, îmi spuse el, omul care l-a învins pe Ali-Ramjeh e în stare de orice. Cred ceea ce îmi spui.
Apoi adăugă:
— În curând, vom intra de serviciu, şi ar fi bine să ne culcăm puţin.
— Cum se numeşte tânărul nostru?
— Singhi.
— Vrei să-i ordoni să mi se supună orbeşte?
— Da.
— Bine, să aşteptăm.
Nadir nu mă mai întrebă nimic şi aşteptă cu răbdare să părăsim puntea.
El murmură câteva cuvinte la urechea falsului malaiez, adică singurului fiu al lui Siva pe care-l aveam la bord, şi acesta mă privi într-un chip expresiv, care însemna: „Sunt gata să te ascult.”
Apoi m-am prefăcut că dorm.
Singhi se afla alături de mine.
Când m-am convins că ceilalţi mateloţi dormeau i-am spus pe şoptite lui Singhi:
— Vino cu mine.
El mă urmă îndată.
Ne îndreptarăm spre cabina secundului.
Uşa era întredeschisă.
Secundul dormea îmbrăcat.
O lampă ardea în mijlocul cabinei.
Singhi şi cu mine am sosit lângă dânsul fără ca el să facă vreo

mişcare.

Am încuiat uşa fără zgomot.

Indienii au un mare talent să lege un om cu una din acele sfori de mătase subţire şi rezistentă pe care cea mai violentă forţă nu o poate rupe.

Singhi, din ordinul meu scoase sfoara de mătase, pe care o avea înfăşurată de mijlocul său.

I-am făcut un semn pe care el îl înţelese şi amândoi ne-am repezit asupra lui Murphy.

Dar el n-avu timp să ţipe căci i-am băgat în gură o batistă.

În acelaşi timp Singhi îl legă într-o clipă. Astfel redus la neputinţă, secundul ne privi cu un fel de spaimă.

Dar spaima lui se transformă într-o mare mirare, când am deschis gura.

Până atunci nici Singhi, nici Nadir, nici eu nu vorbiserăm o altă limbă decât engleza.

Ca şi căpitanul John Happer, Murphy vorbea limba franceză.

Deci mare i-a fost mirarea când mă auzi vorbind această limbă.

— Domnul meu, i-am spus, sunt în viaţă momente foarte aspre. Voi fi silit să te arunc în mare, dacă nu îmi făgăduieşti că vei sta liniştit.

Mirarea lui era şi mai mare…

— În curând, am continuat, vei pricepe de ce am nevoie să taci.

Batista îl împiedica să ţipe, sfoara ce-i lega picioarele îl împiedica să facă vreo mişcare.

Cu toate acestea putea să-i vină ideea să scoată vreun urlet, şi cel mai mic zgomot ne putea pierde.

I-am ordonat lui Singhi în limba indiană:

— Dacă strigă, ucide-l!

Singhi se aşeză lângă secund cu un pumnal în mână, gata să execute ordinul meu.

Atunci Murphy mă văzu ducându-mă la lighean şi spălându-mă.

Văzu că stratul negru ce se afla pe faţa mea dispărea şi redevenea alb la fel ca şi dânsul.

Singhi, nu mai puţin mirat, mă privea.

După aceea m-am dezbrăcat de hainele mele şi m-am îmbrăcat cu nişte haine ale secundului.

Apoi m-am privit în oglindă.

Eram secundul în persoană.

Murphy a fost şi mai mirat, când întorcându-mă spre dânsul i-am adresat câteva cuvinte.

Nu mai era vocea mea, ci se părea că-şi aude vocea.

Capitolul XLV

În acest timp Nadir se afla în culcuşul său, pradă neliniştii.

Orele treceau şi nici eu, nici Singhi nu ne întorceam.

Era un motiv puternic pentru care acesta nu mai apăruse; de o oră el dispăruse de pe navă.

Iată ceea ce se petrecuse:

După spaima ce-l cuprinsese pe Murphy auzindu-mă vorbind, cu vocea lui, Singhi strigase:

„S-ar jura că eşti Murphy în persoană."

Secundul mă privi cu spaimă.

— Domnule, i-am spus, începi poate să pricepi, dacă nu cine, dar ce intenţie am. Eu vreau să comand în noaptea asta pe bord.

El mă privea cu spaimă şi mirare.

Am continuat:

— Nu vreau să-ţi iau viaţa. Eşti marinar şi cred că eşti un om cinstit. Cu toate acestea dacă ai fi liber, datoria dumitale ar fi să chemi după ajutor, şi să ne arestezi atât pe mine cât şi pe acest om.

El făcu un semn afirmativ.

— Trebuie deci să mă asigur de neputinţa şi de tăcerea dumitale, am continuat, şi nu e lucru uşor, căci, cu toată batista pe care o ai în gură vei putea scoate ţipete nearticulate, care vor fi auzite.

— El făcu un semn afirmativ.

Marinarul e om credincios, mai ales marinarul englez; pericolele continue ale profesiunii sale l-au făcut să creadă în Dumnezeu.

Pe masa, ce se afla lângă patul său, şi unde el îşi pusese, culcându-se, ceasornicul, compasul şi busola, am zărit o biblie.

— Domnule Murphy, i-am spus, dacă îţi voi cere un jurământ în schimbul vieţii dumitale îl vei face?

El mă privi din nou şi păru că aşteaptă o explicaţie.

— Ţi-am spus, am reluat, am nevoie de tăcerea dumitale timp de şase ore. După aceea vei fi liber. Dacă vei jura pe această biblie că vei sta aici liniştit, fără să faci cel mai mic zgomot, fără să chemi în ajutor, fără să încerci să te dezlegi, îţi las viaţa.

El se indignă.

— Nu! Nu! răspunse el cu capul.

— Dar voi fi nevoit să te ucid!

El dădu din umeri, ceea ce însemna:

— Prefer moartea dezonoarei.

Am consultat ceasornicul, aveam timp destul.

Singhi avea încă în mână pumnalul.

M-am aşezat pe patul secundului şi i-am spus:

— Poate că ştiind scopul meu, vei face jurământul pe care ţi-l cer.

Şi atunci i-am povestit în câteva cuvinte, şi am văzut după faţa lui că el nu ştia nimic, că *West-India* se afla în serviciul unui trădător, că Tippo-Runo ducea în Europa tezaure pe care le furase şi că în fine cauza noastră era dreaptă şi sfântă.

— I-am spus toate astea sperând că-l voi înduplеca şi îmi va face jurământul cerut.

Dar el a rămas neclintit.

El dădu din cap şi părea că-mi spunea:

— Ucide-mă!

Eu jurasem la rândul meu să nu vărs sânge şi nu voiam să-mi înroşesc mâinile cu sângele acestui tânăr credincios datoriei sale.

Totuşi cum nu puteam rămâne în cabina lui, era o imprudenţă să-l las acolo.

Atunci am avut o inspiraţie de moment.

Fereastra de la cabina lui era deschisă.

M-am apropiat de ea şi m-am putut convinge de trei lucruri: întâi că eram la vreo trei mile de coastă, al doilea că vântul sufla şi vasul mergea destul de iute, ca să nu poată fi ajuns de un om, care ar fi fost un bun înotător şi al treilea că noaptea era destul de întunecoasă pentru ca un om ce ar fi căzut în apă să nu fie zărit de nimeni.

M-am întors spre Singhi:

— Nadir, i-am spus, pretinde că eşti un bun înotător.

— Da, răspunse.

— Vei ajunge la coastă înotând?

— Desigur.

— Şi dacă l-am arunca în apă pe secund, legat aşa cum e, ai putea cu pumnalul să-i tai în apă legăturile?

— Da.

Atunci am spus privindu-l pe Murphy:

— Dumnezeu să-ţi vină în ajutor. Poate că eşti un bun înotător şi vei scăpa de moarte.

El se uită la mine cu dispreţ şi păru că îşi aşteaptă soarta cu linişte.

Atunci i-am dat instrucţiunile mele lui Singhi.

Era necesar ca el să ajungă înotând la coastă şi să-i prindă din urmă pe fiii lui Silva care scăpaseră de urmărirea fregatei.

După ce-i va ajunge, ei vor aprinde un foc mare drept în faţa stâncilor şi să aştepte ca nava să se sfărâme.

Singhi înţelesese foarte bine.

Atunci îl luarăm pe Murphy în braţe şi l-am legat cu o frânghie lungă.

După aceea l-am aruncat în mare şi Singhi alunecă şi el pe acea frânghie.

Aplecat pe fereastră, l-am văzut pe nenorocit dispărând un moment sub valuri; apoi Singhi, care înota ca un peşte, tăie legăturile secundului.

Era şi timpul, căci altfel Murphy s-ar fi înecat.

L-am văzut atunci înotând şi încercând să urmărească vasul, pe când Singhi îşi vedea de drum.

În acelaşi timp am auzit pe punte:

— Om la apă!

Cârmaciul, care comanda, era să pună o şalupă pe mare. M-am opus.

Fiind luat drept Murphy, am spus:

— Asta ar însemna să pierdem şalupa fără să-l salvăm pe om.

Şi urcându-mă pe punte am luat comanda.

Secundul înota cu putere strigând după ajutor.

Dar în curând vocea lui a fost acoperită de zgomotul valurilor şi el a dispărut în întuneric.

Nu mai aveam de ce să ne temem de dânsul şi nu-mi mai rămânea decât speranţa că va scăpa de moarte şi va ajunge pe o stâncă de lângă coastă.

I-am imitat aşa de bine vocea, încât echipajul nici nu bănuia că eu nu eram Murphy.

Cât despre omul căzut în mare se crezuse că sunt eu; chiar şi Nadir, care se urcase pe punte crezuse şi dânsul acest lucru.

L-am văzut stând pe punte trist şi căutând să sondeze cu privirea întunericul nopţii.

Atunci lăsând un moment comanda cârmaciului, am coborât de pe puntea de comandă, m-am apropiat de Nadir şi l-am bătut pe umăr.

El se întoarse repede.

— Nu mă recunoşti? l-am întrebat.

El îşi înăbuşi un ţipăt.

— Taci! i-am ordonat.

— Tu! Tu! murmură el cu mirare.

— Ţi-am spus că voi comanda vasul în noaptea asta, am răspuns. Vezi, mă ţin de cuvânt.

Nadir credea că visează.

Capitolul XLVI

După o oră, Nadir era la cârmă şi ne îndreptam drept spre stâncile de pe coastă.

Eram stăpân pe navă şi noaptea era aşa de întunecoasă, încât niciunul din mateloţii englezi nu observă substituirea.

Toţi credeau că ascultă de ordinele lui Murphy.

Un singur om putea să ghicească adevăratul marş al navei; dar acest om nu mai era pe punte.

El se dusese să se culce, fără să se mai gândească la omul ce căzuse în mare.

Dar cum se credea că acest om era unul din malaiezi, nu se mai preocupase nimeni de dânsul.

Pentru englezi, malaiezul nu e om.

Cât despre ceilalţi mateloţi ei executau liniştiţi manevrele pe care

le comandam, convinşi că urmam drumul firesc.

În picioare pe punte, aşteptam cu mare grijă ca Singhi să ne dea vreun semn de viaţă.

Trecuseră trei ore de când el pornise înot.

Ca să-i dăm timp să sosească la tovarăşii lui Nadir care desigur nu se îndepărtaseră de ţărm, am rătăcit aproape două ore, aci apropiindu-ne, aci depărtându-ne de coastă.

În fine, am zărit o lumină roşiatică în depărtare.

Nu era un far, căci lumina farurilor e regulată şi are un diametru, or aceasta se mărea sau se micşora după cum bătea vântul.

Nu putea fi decât semnalul dat de Singhi şi Nadir cârmi vasul drept spre acea lumină.

Totul mergea de minune; un singur lucru mă preocupa însă.

Mă gândeam la acel băiat care nu era altul decât fiul nenorocitului rajah Osmany.

După ce îl răpise de la croitorul Hassan, Tippo-Runo se purtase bine cu dânsul şi chiar copilul îi zicea tată.

A spune copilului că Tippo-Runo era un trădător şi că eram prietenii săi era un lucru de necrezut.

Trebuia să punem mâna pe copil ca pe un prizonier de război, să-l salvăm de la naufragiu care trebuia să aibă loc.

Nadir şi cu mine făcurăm următorul plan.

Copilul se culca chiar în cabina lui Tippo-Runo, care nu-l mai părăsea deloc.

Ne înţeleseserăm ca în momentul când vasul se va lovi de stâncă, Nadir să se repeadă în cabină, să sară cu el în mare ţinându-l în braţe.

Din zece marinari ce rămăseseră la bord, erau cinci, care ca mulţi marinari, nu ştiau să înoate şi se vor îneca cu siguranţă.

Din acest număr era şi singurul om care mai putea să salveze nava, adică cârmaciul.

Dacă ceilalţi erau buni înotători şi vor ajunge la uscat, nu se vor gândi decât la dânşii, şi, nu să salveze nava şi de altfel ei erau cu mult inferiori fiilor lui Siva.

Tippo, de când fregata engleză pusese pe fugă pe pretinşii piraţi, era foarte liniştit.

El mergea din când în când să-l viziteze pe căpitanul John Happer care nu era în stare să se scoale din pat; apoi se urca pe punte după fiecare masă şi fuma ţigara o oră şi se ducea să se culce foarte liniştit.

Ştiam că eram la două sau trei mile de coastă, dar nu o vedeam din cauza ceţii.

Numai lumina focului aprins de Singhi se mai zărea.

Santinela de serviciu pe catarg o zări şi o semnală.

— E felinarul de la pupa unei nave, răspunse Nadir.

— Dar mergem spre dânsa, observă santinela.

— Vom putea să o ocolim răspunse Nadir.

Cu toate acestea trebuia să ne grăbim căci ziua se apropia.

Am pus să se întindă toate pânzele şi ne îndreptam vertiginos spre stâncă.

Deodată un om urcă pe punte. Era Tippo-Runo.

Tippo cuprins de nelinişte, se sculase, şi se urcase pe punte.

Mai întâi el putuse să observe că totul era în ordine.

Cu toate acestea un lucru îl uimise.

Era pentru prima oară când îl văzu pe Nadir la cârmă.

Tippo făcu această observaţie.

Nadir îi răspunse foarte liniştit:

— Cunosc, locurile unde suntem căci am fost mult timp pescar pe aici. În lupta care a avut 1oc l-am pierdut pe cel mai bun pilot al nostru, şi asta l-a decis pe comandant să mă pună la cârmă.

Răspunsul era aşa potrivit, încât la început l-a satisfăcut pe Tippo.

Nu m-am mişcat de pe puntea mea de comandă, rămânând cu şapca pe ochi.

Aerul era umed. Tippo care ţinea la sănătatea sa, de când voia să trăiască ca un gentilom coborî în cabina sa.

Ca să ajungă acolo trebuia să treacă prin faţa cabinei nenorocitului căpitan.

John Happer avea nişte dureri aşa de mari încât scotea adevărate urlete.

Tippo atras de aceste ţipete alergă.

Căpitanul tăcu văzându-l.

— Cum e marea? întrebă el.

— Bună.

— Şi timpul?

— Ceţos.

— Cine e la cârmă?

— Unul din malaiezi.

John Happer tresări.

— Cine l-a pus? întrebă el repede.

— Secundul dumitale!

— Murphy.

— E cu neputinţă.

— El are totuşi comanda.

John Happer cuprins de emoţie a vrut să se scoale, dar n-a putut.

— Du-te şi spune-i lui Murphy să vină până la mine.

Tippo se urcă din nou pe punte.

Avusesem fatala inspiraţie să părăsesc puntea mea de comandă şi să mă plimb pe punte fumând.

Nava nu mai era decât la o jumătate de milă de stâncă.

Tippo veni drept la mine.

Mă aşteptam aşa de puţin la asta încât am făcut un pas înapoi.

— Dă-mi un foc, domnule, îmi spuse el, în limba franceză.

Nu i-am răspuns, şi m-am mulţumit să-i întind ţigara.

Tippo îşi aprinse ţigara şi la acea lumină el se uită la faţa mea.

Tippo scoase un ţipăt.

Mă recunoscuse!…

Zgomotul mării făcu să nu se audă ţipătul lui Tippo-Runo.

Dar nu trebuia să ezit niciun moment. L-am înhăţat repede de gât şi punându-i pumnal în pe inimă i-am spus:

— Dacă strigi, eşti mort!

Tippo-Runo era neînarmat.

Mateloţii navei nu văzură şi nici nu auziră nimic.

Numai Nadir realizase că se petrecea ceva extraordinar între Tippo şi mine.

Acum când nu mai era vorba de salvat nava, ci de a o pierde, Nadir putea să părăsească cârma.

Noi mergeam spre stâncă şi peste câteva minute nicio putere din lume nu putea să oprească vasul *West-India* să se sfărâme.

Nadir alergă.

El mă găsi ţinându-l pe Tippo-Runo de gât şi ghici totul.

Tippo era laş. El mă ştia că eram în stare să-l ucid dacă scotea un ţipăt sau dacă încerca să se zbată.

Palid el mă privea cu o mare spaimă.

— Mizerabile, i-am spus, dacă aleargă cineva în ajutorul tău eşti un om mort. Înainte ca să vină în ajutorul tău, îţi implânt pumnalul în inimă.

Şi când Nadir se apropie îi şoptii în limba indiană:

— Du-te, ia copilul şi sări cu el în mare.

— Dar tu?

— Nu te îngriji de mine, căci te voi ajunge.

— Dar nava? mai întrebă Nadir.

— Acum e pierdută… Nu vezi coasta?

Într-adevăr focul aprins de Singhi strălucea cu putere.

Trecură două minute ca două secole.

În cursul acestor două minute, l-am ţinut pe Tippo-Runo nemişcat sub pumnalul meu.

El nu îndrăznea să-şi întoarcă capul.

Un zgomot a sosit până la mine.

A fost mai întâi un ţipăt şi un fel de luptă înăbuşită.

Apoi urmă un alt zgomot..

Ceva căzuse în apă.

Şi un nou strigăt se auzi.

Fără îndoială, Nadir pusese mâna pe copil, se luptase cu dânsul şi apoi, după ce îl luase în braţe se aruncă în mare.

Atunci repezindu-mă la Tippo-Runo, l-am culcat la pământ.

El scoase un ţipăt, am ridicat pumnalul ca să-l lovesc. Dar deodată două braţe viguroase mă cuprinseră şi o voce răsunătoare se auzi pe punte:

— La cârmă, ordonă el.

Această voce era a lui John Happer.

Căpitanul rănit, văzând că Tippo-Runo nu mai vine, ghicise că sus se petrecea ceva extraordinar.

Pe moarte fiind, el se târâse afară pe punte.

Aici zărise lumina spre care vasul se îndrepta cu toată iuţeala.

Şi într-o clipă ghici, tot pericolul.

Şi chemându-l pe cârmaci, strigase:

— Trădare! Trădare!

Amândoi se repeziră pe punte.

Cârmaciul se repezi la mine, pe când John Happer punea mâna pe cârmă şi o întoarse în sens invers.

Era timpul.

La vocea răsunătoare a comandantului, echipajul se supuse ca un singur om.

Cu puţin înainte, nava era pierdută, acum era salvată.

Tippo-Runo, cârmaciul şi cu mine formam o masă informă.

Înzestrat cu destulă putere îl ţineam pe Tippo sub mine şi mă luptam cu celălalt adversar al meu.

Dar cârmaciul strigă după ajutor şi doi mateloţi alergară.

M-am ridicat repede, l-am răsturnat la pământ pe cârmaci cu o lovitură de pumnal; n-am vrut să sar în mare. Un al treilea matelot îmi tăie calea. N-aveam decât un drum liber în faţa mea. Am apucat-o pe acolo.

Cârmaciul care se sculase plin de sânge, Tippo şi doi mateloţi mă urmăreau.

Dar am avut timp să ajung în cabina lui John Happer şi m-am închis acolo.

— Spargeţi uşa! striga Tippo-Runo. La moarte cu trădătorul! La moarte!

Uşa cabinei avea o fereastră.

Prin această fereastră l-am văzut pe Tippo-Runo şi mai mulţi mateloţi.

Uşa nu mai putea rezista încă multă vreme.

Din fericire am găsit un ajutor neaşteptat în cabina lui John Happer.

Cu două zile înainte, când se temea că o să fie atacat de pretinşii piraţi chinezi, căpitanul dusese în cabina sa un butoi cu iarbă de puşcă.

Lângă pat, pe o masă, se aflau pistoalele căpitanului.

Am pus mâna pe ele şi îndreptându-le spre butoiul cu iarbă de puşcă, am spus:

— Dacă spargeţi uşa, sunteţi pierduţi, fac să arunc nava în aer!…

*
* *

Aici se opreşte manuscrisul lui Rocambole.

Marmouset petrecuse şase sau opt ore citindu-l şi ajunse la ultima pagină fără să aibă deznodământul acestei stranii istorii.

Cum putuse Rocambole să părăsească vasul *West-India*?

Se întâlnise el cu Nadir şi cu copilul rajahului? Mister!

În fine care era cauza acestei enigme ce pare că o leagă pe Frumoasa Grădinăreasă de Nadir? Tot mister.

După ce termină, Marmouset îi spuse lui Milon:

— Dar nu e terminat.

— Stăpânul, răspunse Milon, îţi va spune restul.

— Dar când?

— Când te va revedea.

— Şi unde-l voi regăsi?

— Iată ce vom şti mâine.

— De ce nu astăzi?

Marmouset îl privi pe Milon şi spuse:

— Dar în fine vom ieşi de aici?

— Da.

— Când?

— Când vei vrea.

— Ei bine! atunci îndată, strigă Marmouset. Mi-e sete de aer şi de lumină. Zidurile acestei subterane apasă asupra mea ca un munte gigantic.

— Să plecăm, spuse Milon.

Capitolul XLVII

După opt zile îi regăsim pe Marmouset şi Milon la Londra.

Amândoi sosiţi dimineaţa cu primul tren descinseseră la hotelul de Hanovra.

Marmouset era îmbrăcat cu eleganţa unui perfect gentilom.

Milon trecea drept intendentul său.

Cum şi pentru ce părăsiseră ei Parisul?

Vom spune aceasta.

Când ei ieşiseră din acea subterană, care se întindea sub misterioasa vilă Saint-Mande, era noapte.

Milon îi spuse atunci lui Marmouset:

— Iată instrucţiunile stăpânului: ne vom duce să ne culcăm la

Paris, în casa de pe Avenue Marignan.

— Bine! zise Marmouset.

— Şi mâine vom pleca la Londra.

— Acolo ne aşteaptă stăpânul, fără îndoială?

— Nu ştiu. El mi-a ordonat să descind la hotelul de Hanovra. Iată tot ce-ţi pot spune.

— Îl vom găsi fără îndoială pe dânsul, sau pe Vanda, zise Marmouset.

— Nu ştiu, răspunse Milon.

Marmouset se culcase deci pe Avenue Marignan.

A doua zi se dusese la dânsul unde servitorii săi începuseră să se neliniştească de lipsa sa.

Deschise câteva scrisori neînsemnate, trimise o scrisoare preşedintelui Clubului des Asperges, aranjase câteva afaceri şi seara la ora cinci era la Gara de Nord, unde se întâlni cu Milon.

A doua zi dimineaţă, el sosea Ia Londra şi descindea la hotelul de Hanovra.

Acolo, Marmouset a fost puţin mirat, când întrebând de numele stăpânului a aflat că acesta nu sosise.

— Stăpânul n-a venit deci aici? îi spuse lui Milon.

— Se pare că nu, răspunse colosul.

Ei aşteptară toată ziua neîndrăznind să iasă, sperând că Rocambole va veni.

Dar el nu veni:

Atunci Marmouset îi spuse lui Milon:

— Tu vei aştepta aici, eu mă duc prin oraş. Poate că-l întâlnesc pe stăpân.

Îşi făcu toaleta cu multă grijă, se duse să ia masa la clubul *West-India*, unde fusese prezentat vara trecută şi petrecu seara la teatrul Govent-Garden.

În acea seară acolo se afla multă lume.

O divă, debuta în opera *Multa*, de Porticci.

Toată aristocraţia engleză venise să o aplaude.

„Aici îl voi găsi desigur pe stăpân”, se gândi Marmouset. Şi intră.

Dar în zadar se uită în toate lojile, nicăieri nu-l zări pe maiorul Avatar.

În faţa lui era o lojă goală.

Primul act se terminase şi al doilea începea pe când această lojă contrasta cu restul sălii, care era plină de lume.

Marmouset avu o speranţă: „Stăpânul, îşi zise el, a luat această lojă pentru dânsul şi Vanda. Şi ei vor veni”.

Marmouset se înşela.

Uşa se deschise şi un bărbat însoţit de o femeie intră.

Nu era Rocambole şi nici Vanda; şi totuşi Marmouset scoase un

ţipăt de surprindere.

Această femeie care intrând produse un murmur de admiraţie, era Roumia, ţiganca sau mai bine zis Frumoasa Grădinăreasă, mai strălucitoare în frumuseţe şi în tinereţe decât oricând.

Bărbatul, care o însoţea şi de braţul căruia se rezema era de talie mijlocie şi între două vârste. Îmbrăcat cu o distincţie perfectă, acest om a fost deodată obiectul tuturor privirilor şi parcă era mulţumit de acest rol.

Marmouset care vorbea acum limba engleză foarte corect, după ce-şi stăpânise emoţia pe care o suferise la neaşteptata apariţie a Frumoasei Grădinărese, se aplecă spre vecinul său din dreapta şi-i spuse:

— Scuzaţi-mă, vă rog, dar am avut onoarea să prânzesc la dumneavoastră la *West-India*.

— E adevărat, răspunse gentilomul salutând.

După prezentări ei începură să vorbească cu un aer de perfectă intimitate.

— Iată, zise Marmouset, un gentilom care face oarecare senzaţie.

— Într-adevăr, răspunse celălalt.

— Doamna de lângă el e foarte frumoasă…

— Oh! desigur. Dar nu doamna provoacă o aşa de mare curiozitate.

— Ah!

— Ci el… el singur…

— Cine e acest personaj?

— Maiorul Linton.

La acest nume Marmouset tresări.

— Maiorul Linton a sosit din India.

— Adevărat?

— Unde a făcut o avere colosală.

— Ce avere are?

— Nu se ştie. Dar casa Barley, una din primele noastre case de bancă are de la dânsul un cont curent de vreo treizeci de milioane.

— Drace! zise Marmouset.

— Se pretinde că maiorul a adus în Europa tone de diamante şi de perle.

— Dar cum a făcut această avere?

— Făcând comerţ cu opium.

— Şi iată-l instalat la Londra?

— Pentru sezonul acesta, dar va petrece iarna într-o reşedinţă princiară pe care a cumpărat-o în Ţara Galilor.

Marmouset începea să vadă mâna lui Rocambole în toate astea.

— Şi doamna de lângă el a venit cu ea din India?

— Iată ce nu se ştie.

— Adevărat?

— Maiorul a sosit cu dânsa, dar se crede că e franţuzoaică.

— S-o fi căsătorit cu dânsa la Paris?

— Se poate.

Marmouset îl văzu ridicând capul, şi binoclul Frumoasei Grădinărese aţintit asupra lui.

„Ea mă recunoaşte”, se gândi.

Şi începu să o privească la rândul său.

I se păru atunci că un surâs misterios şi discret flutură pe buzele ţigăncii.

„Asta dovedeşte prea multă îndrăzneală!” se gândi el.

Maiorul Linton părea cu totul prea ocupat de spectacol şi se ocupa foarte puţin de companioana lui.

Aceasta din contră nu-l pierdea pe Marmouset din ochi.

Şi Marmouset îşi punea următoarea întrebare, fără să o poată rezolva:

„E dânsa cu maiorul Linton din ordinul lui Rocambole?”

El aşteptă sfârşitul spectacolului şi ieşi în sală, ca să o vadă trecând pe Frumoasa Grădinăreasă.

Dar în acest moment o mână se puse pe umărul lui.

El se întoarse şi murmură:

— Stăpânul!

Într-adevăr, Rocambole se afla în faţa lui.

Capitolul XLVIII

Un surâs flutură pe buzele lui Rocambole.

— Eşti puţin surprins, nu-i aşa, zise el lui Marmouset.

— Da.

— Vei fi şi mai mult încă în curând.

— Ah!

— Să aşteptăm…

Pronunţând aceste cuvinte, Rocambole se duse după o coloană a sălii.

— Ce faci? îl întrebă Marmouset.

— Vezi, mă ascund.

În acest moment maiorul Linton cobora scara cea mare dând braţul Frumoasei Grădinărese.

Trădătorul avea o faţă fericită şi o privire insolentă care părea că spune: „Numai răul e fericit pe lume!”.

După expresia lui se vedea că maiorul Linton îi dispreţuia pe oameni.

El îi dispreţuia într-atât încât le prezenta ca soţie a sa o fiinţă întâlnită întâmplător şi era foarte mândru văzând lumea închinându-se în faţa ei, după cum se înclina în faţa milioanelor sale.

Rocambole ascuns după coloană se aplecă spre Marmouset şi-i spuse:

— Priveşte-l pe acest om.

— Ştiu cine e, răspunse Marmouset.

— Ştii?

— E Tippo-Runo.

— Da.

— Dar e un lucru pe care nu-l înţeleg.

— Momentul înţelegerii n-a sosit încă pentru tine, zise Rocambole surâzând.

Frumoasa Grădinăreasă trecu prin faţa lor.

Cu totul ocupat de ovaţiile respectuoase al căror obiect era, maiorul Linton se uita drept înaintea sa cu un aer îngâmfat.

Acest fapt îi permise Roumiei să-şi întoarcă puţin capul şi să-i surâdă lui Marmouset uimit de atâta îndrăzneală.

Dar privindu-l pe Marmouset ea îl zări pe Rocambole.

Deodată surâsul ei dispăru, luând o expresie de supunere.

Rocambole şi Marmouset urmăriră perechea cu privirea. O trăsură de gală îi aştepta la uşă.

Capitolul XLIX

După ce această trăsură se îndepărtă, Rocambole îl luă pe Marmouset de braţ.

— Acum, fiul meu, vino cu mine.

Şi îl duse într-unul din acele localuri de noapte, plin de lume.

Oamenii de la periferia Londrei nu vorbesc limba franceză.

Rocambole era foarte sigur că vorbind în aceasta limbă nu va fi înţeles de nimeni.

Totuşi ei se aşezară în colţul cel mai retras al sălii, şi stăpânul îi zise atunci:

— Sunt opt zile de când maiorul Linton e amorezat la nebunie de Frumoasa Grădinăreasă.

— Dar la Londra se credea că e soţia lui?

— Da.

— Cum se poate asta?

— El a adus-o de la Paris cu dânsul.

— Ei bine?

— Prietene, reluă Rocambole, această femeie teribilă care torturează un bătrân idiotizat, pe marchizul de Maurevers, care punea să fie biciuit fiul său, e acum o sclavă supusă voinţei mele.

— Am observat, spuse Marmouset, dar care e scopul dumitale, stăpâne, să-l predai pe maiorul sir Edward Linton?

— Scopul meu e să-l zdrobesc pe acesta.

— Şi copilul rajahului?

— El e salvat.

— Unde e?

— La Paris.

— Stăpâne, reluă Marmouset, îmi permiţi să-ţi pun o altă întrebare?

— Vorbeşte.

— Ce s-a întâmplat cu generalul Fenestrange, marchizul de Maurevers şi fiul acestuia din urmă?

— Generalul de Fenestrange a murit.

— Ah!

— Maurevers se află într-o casă de sănătate la Paris.

— Şi copilul?

— Vanda s-a însărcinat să aibă grijă de dânsul. De altfel nu mă mai tem de Roumia şi după ce voi încheia socotelile cu maiorul, ne vom întoarce la Paris, unde ne vom ocupa de deposedarea baronului de Maurevers de averea vărului său marchizul.

— Vanda a rămas la Paris?

— Nu, e aici.

Rocambole tăcu un moment, îşi aprinse o ţigară şi continuă:

— Văd că ai vrea să-mi pui o nouă întrebare.

— Adevărat, spuse Marmouset surâzând.

— Ai vrea să ştii cum am scăpat de pe *West-India*, şi cum m-am întâlnit cu Nadir şi cu copilul rajahului.

— Da.

— E foarte simplu. Cabina lui John Happer avea ca toate celelalte o fereastră ce dădea la mare. Aveam la mine o cingătoare plină cu aur. Când ai aur, n-ai nevoie de altceva. M-am dezbrăcat deci de haine, amenințându-i pe mateloți că dacă deschideau ușa trăgeam foc în butoiul cu iarbă de puşcă. Apoi când am fost în pielea goală, m-am repezit spre fereastră. Până în ultimul moment am ținut pistoalele în mână. Nu le-am aruncat decât când am sărit în apă. Se lumina de ziuă. Am început să înot cu putere dar abia m-am depărtat puțin şi douăzeci de gloanțe căzură în jurul meu. M-am cufundat, şi ei au crezut că m-au atins. După un minut am revenit la suprafață şi din nou au tras focuri asupra mea. M-am cufundat din nou în apă. După două ore am reuşit să mă agăț de o stâncă. După o oră o pirogă veni în ajutorul meu. Nadir şi patru fii ai lui Siva se aflau în luntre. Eram salvat.

— Stăpâne, spuse Marmouset, nu mi-ai spus sfârşitul istoriei dintre Nadir şi Roumia.

— Mai târziu, răspunse Rocambole, n-avem vreme. Tu ai altceva de făcut.

Marmouset aştepta.

— Tu vei rămâne aici.

— Bine.

— În curând va veni o femeie.

— Roumia?

— Nu, o irlandeză care se va apropia de tine şi-ți va arăta un medalion.

— Şi apoi?

— O vei urma.

— Unde mă va conduce dânsa?

— La Roumia. Şi ceea ce Roumia îți va cere, vei face.

Marmouset se înfioră.

— Nu te teme de nimic, zise Rocambole surâzând, ea e de-a noastră.

Şi ieşi din local.

Marmouset aştepta.

După o aşteptare de o oră, când vizitatorii localului începuseră să se rărească, Marmouset văzu intrând un fel de cerşetoare, de talie gigantică, care veni să se aşeze lângă dânsul.

O amintire îndepărtată, trecu prin mintea lui Marmouset.

Pe această femeie, el o mai văzuse. Dar unde?

Asta nu putea preciza.

Cerşetoarea bătu cu pumnii în masă şi strigă:

— De băut.

La această voce amintirea lui Marmouset prinse contur.

Această femeie nu era alta decât aceea care, cu câțiva ani în urmă,

ajutase la răpirea sărmanei Gipsy.

Marmouset simţi că-i bate inima cu putere şi că-l cuprinde o mânie surdă.

Din fericire el avea mult sânge rece.

„Nu sunt aici pentru propriile mele afaceri, se gândi el, sunt aici ca să îndeplinesc ordinele stăpânului. Să o aşteptăm pe aceea care trebuie să vină”.

Marmouset nu putea presupune că aceea pe care o aştepta nu era alta decât irlandeza.

De aceea a rămas foarte mirat când aceasta îi spuse:

— Eşti gata?

— Gata la ce? întrebă el.

— Să mă urmezi.

— Pe tine?

— Fără îndoială.

— Unde?

— Acolo unde stăpânul mi-a spus să te conduc… La Roumia.

Marmouset nu se mai putea îndoi. Femeia nu era alta decât irlandeza.

— Ei bine! spuse, bea-ţi paharul şi te urmez.

Şi plăti atât consumaţia lui cât şi pe aceea a irlandezei. Aceasta ieşi prima.

Când fură în stradă ea se întoarse spre Marmouset şi îi spuse surâzând:

— Vă miră, poate, că mă văd cu dumneavoastră acum?

— Drace! abia îmi vine să cred că stăpânul se adresează unor mizerabile ca tine.

— Îi servesc cu credinţă pe acei care mă plătesc.

— Sper şi eu, spuse Marmouset.

Şi porniră la drum.

Irlandeza era îmbrăcată în aşa fel, încât puteai bănui că pe dedesubt are alte veşminte.

Ei se îndreptară spre podul Londrei.

„Mă conduce dânsa la Hampsteai?” se gândi Marmouset.

Era o noapte întunecoasă şi ceaţa era aşa de deasă încât nu se vedea la patru paşi înainte.

Când irlandeza ajunse lângă pod se opri.

— Unde mergem? întrebă Marmouset.

— Vino după mine.

Şi ea o apucă pe scara ce conducea la chei.

Marmouset avea în buzunar un revolver şi un pumnal. El era foarte liniştit.

Cu aceşti doi tovarăşi ai săi ar fi mers până la capătul lumii.

El coborî deci pe urmele irlandezei.

Acolo, una din acele surprize speciale ale lui Rocambole îi era rezervată.

Irlandeza, care-l ţinea de mână, ca să-l conducă, îşi desprinse rochia, care căzu la picioarele sale.

Atunci Marmouset putu să vadă că acea femeie devenise bărbat, sau mai bine zis uriaşa se transformase într-un matelot.

— În luntre! zise ea.

— Ah! ne îmbarcăm? o întrebă Marmouset.

— Fără îndoială, răspunse dânsa.

— Mergem deci departe?

— În afara Londrei.

Marmouset ştia să se supună, stăpânul ordonase, şi el se urcă în luntre.

Apoi ea luând lopeţile începu să vâslească ca cel mai bun marinar al Tamisei.

Marmouset se aşezase în spate.

„Stăpânul are nişte gusturi ciudate, se gândi el, şi o putere de fascinaţie pe care nimeni n-a posedat-o înaintea lui, desigur. El ia sclavi şi aceşti sclavi se supun orbeşte.”

Învăluită de întuneric luntrea cobora pe apă.

Trecând prin faţa docurilor, irlandeza se sculă şi spuse:

— Avem vânt – cu atât mai bine! Vom merge repede!

Ea ridică catargul, întinse pânza şi se aşeză la cârmă.

Pânza se umflă şi luntrea alunecă precum o săgeată.

Marmouset vedea cum fug felinarele de gaz pe dinaintea ochilor lui.

Apoi se făcu întuneric complet.

— Suntem în afara Londrei, spuse irlandeza.

— Şi mai mergem?

— Peste câteva minute vom ajunge.

După vreun sfert de oră, într-un întuneric complet, Marmouset văzu strălucind o lumină pe ţărmul stâng.

— Ce e asta? a întrebat-o.

— Casa unde mergem.

Cu aceste cuvinte, irlandeza lăsă cârma, strânse pânza şi trase la ţărm.

Atunci, prin ceaţă, Marmouset a putut vedea un mic pavilion pătrat înconjurat de o grădină, care se întindea până la marginea Tamisei.

Acest pavilion era luminat de o fereastră situată la primul etaj.

— E acolo, zise irlandeza sărind pe ţărm ca să lege luntrea.

— Ah! zise Marmouset.

— Vezi uşa aceasta?

— Da, răspunse Marmouset, observând o poartă în zidul grădinii.

— Bine! Poarta se va deschide. Apoi vei străbate grădina şi când

vei ajunge la uşa casei vei bate de trei ori din palme: acesta e semnalul.

— Dar nu vii cu mine? o întrebă Marmouset pe irlandeză.

— Nu, răspunse ea.

Şi sărind din nou în luntre ea plecă lăsându-l pe Marmouset singur pe ţărm.

Capitolul L

Marmouset ezită totuşi un moment.

De ce irlandeza care-l adusese până acolo se întoarse aşa de repede.

Chiar o bănuială îi trecu prin minte.

Nu cumva irlandeza nu era femeia pe care i-o anunţase Rocambole, ci vreun comisar al lui sir Edward Linton?

Această bănuială i se păru cu totul absurdă.

„Haide! îşi spuse, întâmplă-se orice, înainte!"

Şi băgă cheia în broasca porţii. Poarta se deschise şi Marmouset intră în grădină. Lumina tot mai strălucea în depărtare la primul etaj al casei.

Lumină discretă, misterioasă, care anunţa o întâlnire.

Marmouset mângâie patul revolverului său şi închizând poarta, porni cu hotărâre spre casă.

O alee de arbori te conducea direct de la poartă până la casă.

Când puse piciorul pe prima treaptă a scării peronului, Marmouset care nu părăsea din ochi această lumină, ce-i servea drept călăuză, bătu de trei ori din palme.

Apoi aşteptă.

Îndată lumina se mişcă şi-şi schimbă locul.

Atunci Marmouset urcă treptele peronului, şi în acelaşi timp uşa casei se deschise.

Atunci eroul nostru intră într-o sală cufundată în întuneric.

Dar o voce de femeie îi spuse:

— Pe aici, domnule, pe aici.

Marmouset recunoscuse vocea Roumiei şi intră în coridor.

Deodată cineva îl luă de mână şi o voce îi spuse:

— Vino, urmează-mă.

Marmouset se lăsă târât în întuneric.

Era Frumoasa Grădinăreasă care îl conducea.

În capătul sălii era o scară, cu treptele acoperite de un covor gros.

Dar, ca şi cum această precauţie, n-ar fi fost de ajuns, Roumia îi şopti:

— Mergi în vârful picioarelor.

— Deci nu suntem singuri aici?

— Nu, maiorul e sus.

Ei ajunseră la mijlocul scării şi atunci Frumoasa Grădinăreasă

deschise o uşă.

Marmouset se află atunci într-o odaie de asemenea cufundată în întuneric, dar în care se vedea un punct luminos de mărimea unei piese de douăzeci de franci.

Era o gaură făcută în zid prin care trecea lumina de la o lampă.

— Uită-te pe acea gaură, spuse Roumia.

Marmouset se supuse.

Atunci el putu să vadă de cealaltă parte a zidului, o canapea lungă pe care era lungit un bărbat.

Acest om dormea, cu hainele în dezordine, iar vesta sa albă era pătată de vin.

Pe o masă de lângă canapea erau două tacâmuri şi câteva sticle goale.

— El doarme, zise Roumia.

Marmouset se aplecă spre dânsa:

— Graţie vreunuia din acele parfumuri pe care îţi place să le întrebuinţezi?

— Nu, beat.

— De opium?

— De vin.

Dacă n-ar fi fost în întuneric, cu siguranţă că Roumia ar fi văzut un surâs dispreţuitor fluturând pe buzele lui Marmouset.

Acestuia i se păru că Frumoasa Grădinăreasă se lăsase de obiceiurile ei excentrice ca să recurgă la mijloace cu totul vulgare.

Dar ea îi ghici, fără îndoială, gândul, căci zise:

— Asta te miră?

— Fără îndoială.

— Maiorul Linton nu e marchizul de Maurevers.

Ea pronunţă acest nume cu o voce surdă, ceea ce îi arătă lui Marmouset, că, dacă dânsa devenise sclava lui Rocambole, nu renunţase la ura ei pentru ucigaşul lui Perdito.

Şi fiindcă Marmouset nu răspundea, ea reluă:

— Maiorul a trăit prea mult timp în India ca să nu cunoască ca şi mine puterea parfumurilor, a narcoticelor şi a otrăvurilor. Numai prin farmecul meu trebuie să lucrez şi să-i smulg secretul.

— Ah! el are un secret?

— Fără îndoială.

Apoi mirată de această întrebare, Roumia adăugă:

— Stăpânul nu ţi-a spus nimic?

— Mi-a spus că voi fi condus aici.

— Şi apoi?

— Că te voi găsi…

— Atunci ascultă, zise Roumia. Maiorul a adus o avere imensă din India.

— Ştiu asta.

— Această avere o vrea stăpânul.

— Ştiu şi asta. Dar unde e această avere? Iată ceea ce nu ştiu.

— Nu ştiu, urmă Roumia, maiorul e neîncrezător. El şi-a ascuns tezaurele. Unde? Nimeni din Londra, nu ştie. E nebun după mine şi totuşi n-am putut obţine nicio destăinuire în această privinţă.

— Nu şi-a păstrat aurul său, spuse Marmouset.

— Ba da. Numai unde l-a îngropat? Asta vreau să ştiu atât eu cât şi stăpânul.

— Dar deoarece maiorul te iubeşte…

— El mă iubeşte fiindcă sunt frumoasă: dar iubirea lui, până acum, seamănă cu satisfacţia omului, care a plătit scump un cal de rasă. Inima lui nu e cuprinsă de această iubire.

— Ei bine!

— Dacă ar fi gelos, mi-ar aparţine, continuă Roumia.

— Oh! Crezi? Cu toate acestea el te plimbă prin Londra.

— Da, desigur,

— Eşti admirată…

— E mândru de asta, iată totul.

— Şi crezi că poate deveni gelos?

— Sunt sigură.

— Cum?

— Dacă joci rolul pe care stăpânul ţi l-a destinat.

— Bineînţeles.

— Atunci, ascultă-mă.

Şi Frumoasa Grădinăreasă îl puse pe Marmouset să stea lângă dânsa pe canapea, la doi paşi de gaura prin care se vedea maiorul adormit.

Capitolul LI

În acest timp maiorul Linton sau Tippo-Runo, căci era unul şi acelaşi, dormea foarte liniştit.

Sunt oameni la care beţia a devenit un obicei.

De peste douăzeci de ani maiorul avea obiceiul să se îmbete la masă.

El dormea apoi liniştit câteva ove şi se scula ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tippo-Runo, pe care manuscrisul lui ni l-a lăsat pentru ultima oară pe bordul vasului *West-India* nu venise drept la Londra la întoarcerea sa din India.

El se oprise în Franţa şi petrecuse chiar câteva zile la Paris.

Acolo, într-o seară o văzuse la teatru pe Frumoasa Grădinăreasă.

Întâmplarea îi puse faţă în faţă.

În această întâlnire trebuia văzută mâna lui Rocambole.

Această ultimă ipoteză era cea mai plauzibilă.

Un om care are milioane nu poate dori un lucru fără să nu-l aibă.

Cel puţin aceasta era părerea lui Tippo-Runo.

A doua zi, într-adevăr el obţinea o întâlnire de la Roumia, şi după trei zile pleca la Londra.

Frumoasa Grădinăreasă se înşelase spunând că Tippo-Runo nu era gelos.

Dimpotrivă, el era cuprins de cea mai sălbatică gelozie.

El o judecase pe Roumia. Ea era o curtezană şi aurul avea o mare putere asupra ei.

Tippo putea să-şi satisfacă cele mai costisitoare dorinţe doar cu a douăzecea parte a veniturilor sale.

Tippo nu se temea nici de prezent, nici de viitor.

De aceea o ducea peste tot, la teatru, la curse şi seara dormea liniştit după ce golea mai multe sticle de vin de Porto.

Dar trecutul îl chinuia.

Cu siguranţă, Roumia iubise, şi poate că iubea încă?

Pe cine? Tippo nu ştia şi iscusita comediană ştiuse să se învăluiască în această privinţă într-un mister total.

Ea lăsase, chiar uneori să-i scape câteva cuvinte vagi, care disperaseră pe maior.

Tippo avea, în trecut, un rival care mai domina poate, inima Roumiei.

Dar Roumia era de nepătruns.

În acea noapte Tippo-Runo o conduse pe Roumia în acea căsuţă de pe malul Tamisei, la marginea Londrei.

Ca de obicei, el supase, se îmbătase, şi adormise.

Altădată, beţia lui era aşa de regulată încât se deştepta când se făcea ziuă şi se ducea liniştit în patul său.

Dar în acea noapte, când ora deşteptării lui era încă departe, se auzi un ţipăt ascuţit.

Tippo sări de pe canapeaua pe care era culcat şi deschise repede ochii.

Ţipătul pe care îl auzise era un ţipăt de durere.

— Roumia! strigă el.

Frumoasa Grădinăreasă nu-i răspunse. El se repezise în odaia vecină şi se împiedică de ceva ce era întins pe parchet.

Era Frumoasa Grădinăreasă.

Roumia, nemişcată, lungită pe parchet, părea moartă.

Maiorul se aplecă asupra ei înfiorându-se.

O luă în braţe şi o strigă pe nume.

Ea tot nu răspunse.

Deodată Tippo scoase un ţipăt. Mâinile sale întâlniseră ceva umed pe umerii pe jumătate goi ai Frumoasei Grădinărese..

Avea ceva umed, era sânge.

Atunci Tippo, scoţând un ţipăt, sună cu putere clopoţelul.

Cei doi servitori pe care-i adusese cu dânsul alergară.

Maiorul o transportă pe Roumia pe un pat şi o examină.

Ea avea o rană la umăr, rana nu era gravă, de altfel, dar din ea ieşea sânge din abundenţă.

El îi dădu să respire săruri.

Roumia deschise ochii şi-l privi cu spaimă.

— Roumia, întrebă maiorul, ce s-a petrecut?

— Nimic, murmură dânsa.

— Dar acest sânge?

— M-am lovit de mobilă.

— Minţi! zise Tippo.

— Nu… nu… nu e nimic.

— Ai primit o lovitură de pumnal.

— Nu ştiu.

— Cine a intrat aici?

— Nimeni.

Şi ea se uită cu spaimă în jurul său.

Fereastra era deschisă, ea îşi îndreptă privirea într-acolo.

În acelaşi timp Tippo-Runo fu mişcat în inimă de şarpele geloziei.

Şi cum dânsa voia ca această muşcătură să fie mai adâncă privi din nou fereastra şi scoase un suspin de uşurare.

Tippo înfuriat o lăsă pe Roumia în grija celor doi servitori, care erau ocupaţi cu pansarea rănii, şi se repezi afară.

El ajunse în grădină.

Acolo, pământul umed purta încă urme de paşi. Aceste urme erau acelea ale unei ghete fine. Tippo porni după această urmă. Ea mergea până la portiţa din grădină. Această poartă era încă deschisă.

Atunci Tippo, beat de mânie, se urcă în pavilion, îi concedie pe cei doi servitori, şi rămânând singur cu Roumia îi spuse brusc:

— În noaptea asta a venit aici un bărbat şi ţi-a dat o lovitură de pumnal. Cine e acest bărbat?

Roumia dădu din cap şi zise:

— Nu mă întreba, căci nu-ţi voi spune.

— Şi dacă eu vreau să ştiu! zise Tippo ameninţător.

— Cu neputinţă.

— Vreau!

— Ucide-mă mai bine, zise ea cu hotărâre.

Deodată Tippo scoase un nou ţipăt. Ceva strălucitor se afla într-un colţ.

Acest ceva era un pumnal.

Pumnalul fără îndoială, cu care Roumia fusese lovită.

Şi Tippo-Runo luând pumnalul veni spre ţigancă şi îi spuse:

— Vorbeşte sau te ucid!

Capitolul LII

Frumoasa Grădinăreasă rămase liniştită sub această ameninţare.

Cu toate acestea gelozia îi cuprindea mintea şi Tippo-Runo striga din ce în ce mai înfuriat:

— Vorbeşte sau te ucid!

Atunci ea se sculă puţin în pat şi-l privi.

Niciodată ea nu-l privise astfel.

Niciodată ea nu avusese acea privire rece şi scânteietoare; niciodată el nu văzuse acel râs batjocoritor şi crud care flutura acum pe cele mai frumoase buze din lume.

— Ah! zise ea, vrei să vorbesc?

— Da.

— Vrei să ştii?

— Da, răspunse Tippo-Runo.

Şi mâna lui strângea pumnalul, iar nările i se umflaseră, atât de mare era furtuna dintr-însul. Ea nici nu clipi şi nu păru deloc speriată.

— Deoarece vrei, spuse ea, voi vorbi.

El respiră.

— Ah! ţi-e frică? zise el.

— Nu mi-e frică de moartea cu care mă ameninţi, răspunse ea, dar vreau să fiu sinceră cu tine, căci am oroare de scenele de gelozie, care par că-ţi plac aşa de mult.

Ea avea în voce un accent batjocoritor care deconcentră cu totul pe Tippo-Runo.

Roumia reluă:

— Voi da cărţile pe faţă cu tine. Nu sunt nici o femeie onestă, nici o femeie sentimentală şi romantică, sunt o curtezană. Numai că vreau un palat şi nu o casă, şi dinţii mei, deşi mici, sunt în stare să roadă mult aur. Scumpul meu maior, ţi-am ascultat declaraţiile de dragoste, fiindcă mi se spunea că eşti foarte bogat.

— Înţeleg, spuse cu răceală Tippo-Runo, dacă aş fi în locul tău, aş face la fel ca tine.

Acest limbaj pervers îi readuse acestui mizerabil întreaga prezenţă de spirit.

— Dar, zise el, toate astea sunt bune, dar nu mi-ai spus…

— Cine e omul care a venit aici azi-noapte?

— Şi care a vrut să mă ucidă şi de pe urma căruia port rana acestui pumnal?

— Da. Vreau să ştiu numele acestui om, zise Tippo cu mânie.

— Aşteaptă deci şi ascultă-mă.

— Să vedem.

— Când m-ai întâlnit la Paris, continuă Roumia, aveam cai, diamante, o casă mobilată luxos şi nu aveam datorii. Eu cheltuiam

peste trei sute de mii de franci pe an.

— Ei bine?

— Asta dovedeşte că înainte ca maiorul sir Edward Linton să vină din India cu averea sa, erau în lume oameni, care mă iubeau şi-mi întreţineau luxul.

Fiecare cuvânt al Frumoasei Grădinărese pătrundea în inima lui Tippo-Runo ca vârf ul unei spade.

Ea găsise partea slabă a acestei inimi cuirasate.

Tippo n-ar fi fost gelos pe un bărbat sărac şi amorezat; dar mugea ca un leu rănit la gândul că un alt bărbat putea să pună atâta aur, ca dânsul, la picioarele Roumiei!

Aceasta continuă:

— Când te-am urmat, m-am mărginit să-i scriu doar un bilet de despărţire şi am avut grijă să mi se piardă urma.

— Şi această urmă?

— El mă iubea atât de tare, încât a regăsit-o.

— Şi a îndrăznit să vină aici?

— Da.

— Şi nu m-ai deşteptat.

— Mai întâi, erai beat.

— Şi ce-i cu asta ’?

— Apoi, nu sunt genul acela de femeie să dau afară pe uşă un om care s-a purtat cavalereşte cu mine.

— Şi care s-a ruinat, fără îndoială? zise Tippo cu dispreţ.

— Te înşeli, prietene.

— Adevărat?

— Averea bărbatului de care îţi vorbesc este foarte mare.

— Aş!

— Zece femei ca mine ar putea beneficia de pe urma dânsului şi tot nu l-ar ruina.

Orgoliul şi gelozia acestui hoţ de tezaure erau puse la grea încercare.

Roumia găsise, aşa după cum spuneam, coarda sensibilă

— Dar cine e acest bărbat? strigă el.

— Numele nu ţi-e necunoscut.

— Numele unui om aşa de bogat. Totuşi…

— Admite că e un tătar, un turc sau un mongol.

— Dar, zise Tippo-Runo, care în mânia sa îşi păstra toată luciditatea, dacă era aşa de bogat, de ce l-ai părăsit pentru mine?

— Fiindcă mi se spusese că eşti şi mai bogat.

— E sigur, răspunse hoţul de tezaure linguşit de acest compliment, e sigur că sunt cel mai bogat om din Europa.

— Aşa crede toată lumea aici.

— La Londra?

— La Londra şi la Paris.

— Vezi…

— Aşa credeam şi eu.

Tippo tresări.

— Dar nu măi cred asta, continuă Frumoasa Grădinăreasă cu răceală.

Tippo făcu un pas înapoi.

— Nu am considerat că e necesar să mă informez, continuă ea, şi te-am crezut pe cuvânt.

— Ai avut dreptate.

— Omul de care-ţi vorbesc şi care mă cunoaşte bine a venit azi-noapte şi mi-a spus: „Dacă maiorul ar fi mai bogat ca mine, m-aş închina”.

— Adevărat? zise Tippo pe un ton batjocoritor.

— „Dar maiorul, a continuat dânsul, este un aventurier şi un mincinos. El a adus din India câţiva saci cu bani şi poate un pumn sau două de diamante. Asta va dura două sau trei luni, după care el te va părăsi.”

Tippo izbucni într-un hohot de râs.

— Ah! crede el asta? întrebă dânsul.

— Şi o dovedeşte.

— Cum?

— Niciun bancher din Paris, din Londra, Frankfurt sau Viena, n-are un milion de la tine.

— Asta e adevărat.

— Nu posezi nici măcar o bucată de pământ atât în Anglia, cât şi în Franţa.

— Şi asta e adevărat.

— În fine, vice-regele Indiei consultat prin telegraf, a răspuns că ai plecat după ce ai realizat nişte modeste economii.

— Toate acestea sunt foarte exacte. Dar, adăugă cu răceală Tippo-Runo, am milioane strânse unele peste altele.

— Unde sunt?

Anglo-indianul o privi la rândul său pe Roumia. El o privea aşa cum vulturul îşi priveşte prada.

— Aş! exclamă el după un moment de tăcere dacă ţi-aş spune asta te-ar costa prea scump…

— Şi dacă aş vrea să ştiu la rândul meu? întrebă ea.

Capitolul LIII

Între Tippo-Runo şi Frumoasa Grădinăreasă se instală un moment de tăcere.

Amândoi se observau, şi fiecare din ei, fără îndoială, se întreba: „Fi-voi cel mai tare?”.

În fine, Tippo-Runo reluă:

— Astfel, draga mea, sunt un aventurier.

— Aşa se spune, cel puţin.

— Şi cheltuiesc câţiva pumni de aur, pe care i-am adunat cu greutate, continuă el pe un ton batjocoritor.

— Chiar aşa?

— Cu toate acestea ţi-o repet, nu e nimeni în Paris sau în Londra, care să aibă atâta aur cât am eu.

— Se poate, dar cuvântul tău nu îmi este de ajuns.

— Vrei să vezi aurul meu?

— Da.

— Ia seama!

— La ce, mă rog?

— La un lucru foarte simplu. Mă tem de hoţi.

— Acesta e dreptul tău.

— Până acum numai un singur om ştie unde mi-e ascuns tezaurul.

— Fiindcă ai deja un confident, spuse ea pe un ton batjocoritor, poţi foarte bine să ai doi.

— Acest confident, continuă Tippo-Runo a devenit sclavul meu. Am asupra lui dreptul de viaţă şi de moarte. Această situaţie ţi-ar conveni?

— Dacă am tezaurul la dispoziţia mea, da.

— Dar, draga mea, reluă Tippo-Runo trebuie mai întâi să-ţi spun cum acest om a devenit un lucru pe care-l pot zdrobi ca pe o jucărie.

— Te ascult.

Şi Frumoasa Grădinăreasă ascultă liniştită şi surâzătoare.

— Omul de care îţi vorbesc a comis o crimă care-l poate duce la eşafod. Am dovada crimei sale.

— Ah!

— Dacă acest om m-ar trăda, capul lui ar cădea!

— Bine! zise Roumia, pricep.

— Tu, din contră, zise Tippo-Runo, n-ai comis niciodată vreo crimă.

— De unde ştii?

— Şi chiar dacă ai comis, n-am dovadă.

— Şi dacă ţi-aş da această dovadă?

Ea vorbea cu hotărâre şi Tippo-Runo surâdea.

— Dar nu, reluă ea, toate astea sunt inutile. Tu-mi spui doar basme. Ceea ce mi s-a spus de tine e adevărul… şi-ţi voi spune verde în faţă.

— Să vedem, zise cu răceala Tippo-Runo.

— Omul care a venit aici are o avere cunoscută. O găsesc îndestulătoare şi socotesc că cel mai înţelept lucru e să preferi ceva cunoscut decât necunoscut. În afară de asta, Gaston, astfel se numeşte el, e un om de inimă. Nu-l iubeam ieri, dar lovitura de pumnal pe care mi-a dat-o m-a împăcat cu dânsul. Femeia iubeşte întotdeauna pe

acela de care se teme. Am deci intenţia să-ţi strâng mâna, după ce voi dormi câteva ore, şi să-ţi spun la revedere, care nu va fi decât un adio deghizat.

Tippo nici nu clipi.

— Şi dacă ţi-aş arăta tezaurul meu?

— Iată ceva ce nu cred.

— Ei bine? Îţi voi dovedi.

— Fără condiţii?

— Ah! mă rog, spuse Tippo-Runo, îndată ce vei şti unde e aurul meu, nu mă vei mai părăsi.

— Voi putea să iau şi eu?

— Da.

— Primesc.

Şi Roumia surâzând, adăugă:

— Cum nu cred că tezaurul tău să fie îngropat aici, să mergem.

— Ah! nu imediat, răspunse el.

— Încă o deziluzie.

— Nu, dar trebuie să-mi iau precauţii.

— În contra cui?

— În contra ta.

Şi el sună. Unul din cei doi servitori intră.

Acesta era acelaşi care se îmbarcase cu dânsul din Calcutta.

Natură pasivă, supusă, acest om care era un anglo-indian, era devotat trup şi suflet lui Tippo-Runo. Dacă Tippo i-ar fi comandat să dea foc Londrei ziua în amiaza mare, el ar fi făcut-o fără să ezite.

El se numea Neptuno.

— Neptuno, îi zise Tippo arătându-i-o pe Frumoasa Grădinăreasă, o vezi pe doamna?

— Da, stăpâne.

— Vrei sta lângă dânsa până ce mă întorc.

— Da, stăpâne.

— Nu în această odaie, ci în sala ce se află acolo.

Anglo-indianul se înclină.

— Dacă ea vrea să iasă, o vei ucide, spuse calm Tippo-Runo.

Şi îi dădu pumnalul pe care-l avea în mână.

— Acum, Doamnă, adăugă Tippo-Runo, adresându-se Frumoasei Grădinărese, ai răbdare numai câteva ore.

— Până diseară.

— Ah!

— La noapte voi veni să te iau.

— În trăsură?

— Nu, cu o barcă.

— Şi până atunci?…

— Neptuno e o brută, care nu mă cunoaşte decât pe mine şi

execută ordinele mele cu o supunere oarbă. I-am ordonat să te ucidă dacă vei încerca să pleci. Iată-te înştiinţată… Acum adio, doamnă.

— Domnule, zise Roumia reţinându-l cu un gest. Primesc totul, cu o condiţie.

— Care?

— Acest om va sta afară din odaie.

— Fie.

— Îţi dai seama, cred, că n-am deloc poftă să sar pe fereastră.

— Cred şi eu, răspunse Tippo-Runo, căci e la înălţime mare de pământ şi cu siguranţă ai muri.

Spunând aceste cuvinte, el plecă.

Neptuno se afla în sală cu pumnalul în mână, dar el nu putea vedea ce se petrece în odaie.

O oră mai târziu, Roumia se juca cu o porumbiţă albă pe care ea o cumpărase de la un păsărar din Londra.

Porumbiţa zbura în toate părţile prin odaie şi se aşeza pe toate mobilele.

Roumia scrise repede un bilet:

„Supravegheaţi casa.

Diseară Tippo mă duce într-o barcă.

Urmăriţi această barcă; suntem pe drumul bun.”

După ce scrise acest bilet, îl strânse şi îl puse la gâtul porumbiţei. Apoi porumbiţa zbură.

„Iată, murmură Frumoasa Grădinăreasă surâzând, o combinaţie pe care acest dobitoc de Tippo-Runo nu a prevăzut-o.”

Capitolul LIV

Roumia nu-l revăzu pe maior toată ziua.

Ea nu ieşi din odaia sa, cu toate că Neptuno îi spusese că o lasă să se ducă în grădină să respire puţin aer.

O oră după ce plecase, porumbiţa se întoarse intrând pe fereastră.

Biletul pe care Roumia i-l legase de gât dispăruse şi se afla un altul conţinând un singur cuvânt: „*Veghem*.”

Ziua trecu. Când se înnoptă veni Tippo-Runo.

Ceaţa era mai puţin deasă decât în zilele precedente şi Frumoasa Grădinăreasă a putut să vadă, foarte distinct, pe malul Tamisei, luntrea cu care venise Tippo-Runo.

Doi mateloţi se aflau în luntre.

Nu era una din acele bărci, care face serviciu pe Tamisa, ci era luntrea unei nave de comerţ, având pe dânsa numele de *West-India*.

— Scumpa mea, tot eşti hotărâtă?

— Da.

— Vrei să vezi tezaurul meu?

— Numai cu această condiţie, răspunse dânsa, nu te voi mai părăsi.

— Să fie deci precum doreşti.

Şi maiorul puse pe o mobilă un pachet pe care îl avea sub braţ.

— Ce e asta? întrebă Frumoasa Grădinăreasă…

— Vei vedea.

Tippo-Runo desfăcu pachetul, şi Roumia văzu un capişon gros de lână în mijlocul căruia se află o singură gaură.

Această gaură era în dreptul gurii.

Ea era destinată nu ca să vezi, ci ca să respiri.

— Ce vrei să faci cu asta? întrebă Roumia.

— Să ţi-o pun pe cap.

— În ce scop?

— Nu ţi-am spus că voi lua oarecare măsuri de precauţie?

Şi Tippo surâse:

— Sunt convins, reluă el, că după ce vei vedea tezaurul meu, îl vei găsi respectabil; în fine, trebuie să prevăd totul. Poate că încă mai ai un pic de dragoste pentru omul de care îmi vorbeai azi de dimineaţă.

— Ei bine?

— Şi ai să mă părăseşti, oricât de bogat aş fi. Nu vreau deci să ştii în ce loc te-am condus.

— Iată ceva ce îmi este cu totul indiferent, spuse ea. Şi întinse cu drăgălăşenie capul lui Tippo-Runo pentru ca să-i pună capişonul.

Dar mai înainte ea se uitase pe fereastră.

La o oarecare depărtare de luntrea cu care venise Tippo-Runo se afla o barcă mare, din acelea care servesc, la transportul cărbunilor.

Această barcă era acolo de curând, căci Roumia o vedea acolo pentru prima oară.

Un om, care fuma se afla pe punte şi ţinea cârma.

„Dacă sunt ei, se gândi Roumia, cu greutate ne vor putea urmări”.

Tippo îi puse capişonul pe cap şi ea nu opuse nicio rezistenţă.

— Acum, spuse el, luând-o de mână, urmează-mă.

Roumia coborî scara, susţinută de Tippo-Runo, şi când ajunse la ţărm, Tippo o luă în braţe şi o aşeză în fundul bărcii.

Apoi el comandă mateloţilor:

— Porniţi!

Luntrea porni şi când trecu pe lângă barca cea mare ce servea la încărcatul cărbunilor, omul care stătea la cârmă şi pe care Roumia îl văzuse pe fereastră, îşi întoarse capul, în aşa fel ca Tippo-Runo să nu vadă.

Nu numai că Tippo-Runo nu l-a putut vedea, dar această barcă grea nu i-a atras deloc atenţia.

El nu văzuse nici câinele mare de Terra-Nova, care se afla în acea barcă.

Luntrea mergea repede, şi în curând întrecuse cu mult barca cea mare.

Dar atunci omul care fuma făcu un semn şi câinele sări în apă.

Apoi, înotând fără zgomot, scufundându-se uneori, inteligentul animal urmări luntrea.

*

* *

În acest timp Roumia sub capişonul ei era cufundată în întuneric!

Dar ea era hotărâtă să meargă până la capăt.

De altfel nu se supunea dânsa aceluia care devenise stăpânul ei, în virtutea unei puteri misterioase? Nu-i ordonase Rocambole să descopere cu orice preţ unde-şi ţinea tezaurul Tippo-Runo?

Drumul a fost lung.

Timp de o oră Roumia auzi zgomotul lopeţilor lovind apa regulat, ceea ce dovedea că barca era condusă de nişte adevăraţi marinari.

Apoi, în fine, luntrea se opri lovindu-se de ceva, şi Roumia pricepu că ea abordase un vas.

În acelaşi timp Tippo-Runo o luă în braţe.

În fine ea a ajuns sus pe punte.

Un bărbat care îl aştepta pe Tippo-Runo, îi spuse:

— Totul e gata.

— Suntem singuri.

— Da. Am trimis toţi oamenii mei pe uscat.

— Şi cabina?

— E aranjată după ordinele dumitale.

— Bine. Spuse Tippo.

Roumia auzea toate astea, dar ea nu vedea nimic. Numai după ce ea coborî sub punte, el îi spuse:

— Acum, poţi să-ţi scoţi masca.

Roumia, putu atunci să privească în jurul ei.

Ea l-a văzut pe bărbatul cu care vorbise Tippo-Runo. Acesta era John Happer, căpitanul vasului, *West-India*.

Nava părea pustie.

— Scumpa mea, vei vedea că nu sunt un aventurier.

El o duse în cabina lui John Happer.

Sub pat se afla un oblon.

Tippo apăsă un resort şi acest oblon se deschise. Atunci Roumia a putut să vadă sub punte o pivniţă adâncă.

John Happer, care avea o lanternă în mână coborî în această pivniţă.

Erau acolo munţi de aur şi de pietre preţioase.

— Ei bine! Sunt un aventurier? repetă Tippo-Runo pe un ton batjocoritor.

Capitolul LV

Cum Roumia era bine informată dinainte asupra averii maiorului Linton şi cum ea jucase o adevărată comedie prefăcându-se că se îndoieşte, ea nu manifestă nici surprindere, nici admiraţie la vederea unei aşa de mari cantităţi de aur.

— Bine, spuse ea privindu-l pe Tippo-Runo, eşti într-adevăr bogat!

— Ah! ghiceşti?

— Dovadă e că rămân cu dumneata.

Un surâs flutură pe buzele lui Tippo-Runo.

— Sper şi eu. Apoi chiar dacă ai vrea să pleci, acum ar fi prea târziu.

— Adevărat?

— Fără îndoială. Îţi voi dovedi asta îndată. Vino cu mine.

El făcu un semn lui John Happer care se urcă după ce închise oblonul.

— Condu-ne, în cabina doamnei.

John Happer trecu înainte şi străbătu puntea în toată lungimea sa.

Acolo împinse o altă uşă, şi Frumoasa Grădinăreasă se trezi, nu în pragul unei cabine de marinar, ci în pragul unui budoar.

Era un adevărat palat în miniatură.

Tippo-Runo se închise cu Roumia şi-i spuse atunci:

— Iată locuinţa ta, scumpa mea.

— Cum! locuinţa mea?

— Fără îndoială.

— Provizorie, îmi închipui?

— Pentru două sau trei luni.

— Cum?

— Vom călători.

— Aş!

— Ce-ţi pasă, deoarece sunt bogat…

— E adevărat, răspunse dânsa, dar nu găsesc că sunt destul de bine instalată.

— Când vom fi pe mare, te vei putea urca pe punte.

— Unde mergem?

— Asta nu-ţi pot spune astăzi.

— Şi… când plecăm?

— Mâine seară, cu puţin înainte de apusul soarelui, dacă vântul se menţine şi timpul e frumos.

— Atunci pot să mă întorc pe uscat, astăzi?

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă acum cunoşti secretul meu.

Ea dădu din umeri.

— Să crezi în dragostea bărbaţilor! murmură ea…

— Amorul nu exclude neîncrederea, răspunse el cu cinism.

Ea nu mai răspunse nimic şi părea că se resemnează cu această captivitate momentană.

— Asta nu trebuie să ne împiedice să supăm.

— Cine ne va servi?

— John Happer.

— Cine este acest John Happer?

— Căpitanul acestei nave, care îmi aparţine, după cum îmi aparţine şi John Happer.

— Ah.

Tippo-Runo bătu cu pumnul în perete.

John Happer alergă.

— Dă-ne să supăm! ordonă Tippo-Runo.

După cinci minute căpitanul, devenit pentru moment servitor, aducea o masă aranjată.

— Acum, lasă-ne, ordonă Tippo.

Dar când John Happer se retrăgea, Roumia îl opri cu un gest.

Şi privindu-l pe Tippo ea întrebă:

— Nu îmi vei da nici porumbiţa?

— Asta da.

Şi adresându-se lui John Happer, îi spuse:

— Ia luntrea şi du-te să aduci porumbiţa doamnei.

John Happer dispăru şi Tippo-Runo se aşeză liniştit la masă.

Nu era un motiv, că dacă Tippo-Runo îşi schimba locuinţa să-şi schimbe şi obiceiurile. El supă ca de obicei şi bău la fel.

La ora două dimineaţa era beat mort şi se rostogolise sub masă.

Atunci Roumia se sculă şi alergă la uşă.

Dar această uşă era închisă pe dinafară.

Ea ar fi încercat în zadar să o deschidă.

„Prizonieră! murmură ea cu mânie. Trebuie totuşi ca stăpânul să ştie că Tippo pleacă mâine”.

La ora trei dimineaţa o cheie se învârti în uşă.

Era John Happer care se întorcea aducând colivia cu porumbiţa.

El se uită la Tippo-Runo, clătină din cap şi murmură:

— Nici tunurile nu l-ar putea deştepta, trebuie să aşteptăm.

— Vrei să-i spui ceva?

— Da.

— Important?

— Foarte important. Dar nu e nimic.

Şi ieşi, închizând uşa cu precauţie. Dar cabina avea o fereastră.

Roumia o deschise şi aerul nopţii pătrunse în cabină. Apoi ea îl privi pe Tippo, tot cuprins de beţie. Tippo nu trebuia să se deştepte decât peste două sau trei ore.

Frumoasa Grădinăreasă scoase din sân un carnet, rupse o foaie şi scrise aceste cuvinte:

„Sunt la bordul unei nave al cărei nume nu-l cunosc, dar căpitanul se numeşte John Happer.

Tezaurul e în cala acelui vas.

Mâine seară ridicăm ancora.

Roumia”

După ce scrisese acest bilet ea aşteptă.

În curând o lumină slabă a zilei pătrunse în cabină.

Porumbiţa, care până atunci dormise, se sculă.

Roumia puse biletul sub aripa ei şi o duse la fereastră.

Şi porumbiţa zbură.

Tippo tot dormea.

Dar porumbiţa nu s-a dus fără îndoială, departe, căci în mai puţin de o oră ea se întoarse, aducând următorul răspuns: „*Totul e gata*”.

Roumia mângâie porumbiţa şi o puse în colivie.

În acel moment Tippo-Runo începu să se agite.

Beţia lui se risipi şi un surâs flutură pe buzele Frumoasei Grădinărese care murmură:

„Era şi timpul!”

Capitolul LVI

Să ne întoarcem cu câteva ore în urmă până în momentul în care luntrea urca Tamisa, ducându-i pe Tippo-Runo şi pe Frumoasa Grădinăreasă, cu capul acoperit de capişonul de lână.

Vă amintiţi că o barcă mare ce servea la transportul cărbunilor urca de asemenea pe Tamisa.

Un bărbat care se afla la cârmă chiar întoarse capul când luntrile se întâlniseră.

În fine un câine de Terra-Nova, la un semn al acestui om, sărise în apă şi urmărise luntrea.

Un personaj care se afla în barcă şi care nu era altul decât Marmouset se apropie de cel dintâi. Acesta era Rocambole care-i spuse:

— A trecut pe lângă noi fără să ne vadă.

— Era ocupat de iubirea sa, fără îndoială.

— Sau de tezaurul său…

— În fine Roumia e pe drumul bun.

— Aşa cel puţin ne spune biletul adus de porumbiţă.

— Încă un mijloc ingenios pe care l-ai găsit stăpâne, zise Marmouset surâzând.

— Nu e al meu, răspunse Rocambole. De acest mijloc se servea încă în Evul Mediu.

— Bine! Dar câinele?…

— Câinele e un animal superb pe care l-am adus din Terra Nova, unde m-am oprit când m-am întors din India. Fii liniştit, căci chiar dacă luntrea ar ieşi de pe Tamisa şi ar străbate Canalul Mânecii, Love nu ar părăsi-o.

— Fără îndoială, dar…

— Dar, reluă Rocambole, când luntrea se va opri, Love va veni.

— Ah!

— Şi el ne va conduce până la locul unde a fost lăsată luntrea.

Marmouset şi Rocambole nu mai erau ca în ajun, nişte gentilomi eleganţi îmbrăcaţi cu multă distincţie. Ei aveau mâinile şi feţele înnegrite şi erau îmbrăcaţi ca marinari.

— Stăpâne, reluă Marmouset, înţeleg că Tippo-Runo n-a destăinuit nimic Roumiei până astăzi.

— Dar ceea ce nu înţeleg, e cum eu, Rocambole, n-am putut descoperi unde e tezaurul?

— Da.

— Iată aproape o lună de când caut şi nu găsesc nimic, continuă stăpânul. E sigur că Tippo-Runo n-a depus banii săi niciunui bancher din Paris, Londra, Edinburg sau Dublin.

— Nu e totuşi un om care să le ascundă.

— Nu. Dar aşteaptă…

— Ce?

— Ca să se liniştească curiozitatea publică cu privire la dânsul şi ca nimeni să nu se mai ocupe de el.

— Pentru ce asta?

— El se teme ca ultimele evenimente din India, în care a fost amestecat să nu fie prezentate în adevărata lor lumină la amiralitate.

— Ah!

— Şi în acest caz doreşte ca banii săi să rămână la adăpost.

— În fine, unde i-o fi ascuns?

Un moment, continuă Rocambole, am crezut că Tezaurul a rămas pe vasul *West-India*, care se află ancorat în bazinul docurilor.

— Ei bine?

— Dar am recunoscut că această supoziţie era inadmisibilă.

— De ce?

— Deoarece John Happer ar fi fost în stare să ia totul într-o noapte întunecoasă, sau chiar să ridice ancora şi să plece cu o destinaţie necunoscută.

Pe când Rocambole vorbea astfel şi barca îşi continua mersul său greoi se auzi un lătrat.

— Ah! exclamă Rocambole. Se întoarce Love.

Într-adevăr, puţin după aceea apăru câinele.

— Se pare că luntrea n-a mers departe, remarcă Marmouset.

Câinele zărindu-l pe stăpân se întoarse şi începu din nou să înoate însă încet pentru ca barca să-l poată urmări. Asta dură aproape o jumătate de oră.

— Dar, zise deodată Rocambole, iată-ne în bazinul docurilor.

— Bine! răspunse Marmouset.

— Şi iată vasul *West-India*.

Bricul se clătina într-adevăr pe apă pe când câinele înota în jurul său.

Ochiul pătrunzător al lui Rocambole zări luntrea ce fusese legată lângă vas.

„Să mă fi înşelat, murmură el, şi tezaurul e tot pe navă?"

După aceste cuvinte el strânse pânza bărcii.

— Ce faci, stăpâne, întrebă Marmouset.

— Ancorez. Vom rămâne aici.

— Până când?

— Nu ştiu nimic.

Şi Rocambole se înfăşură într-o manta şi se culcă în fundul luntrii.

Câinele se urcă în luntre.

După un sfert de oră, Rocambole care se prefăcea că doarme auzi un zgomot uşor.

Un om coborî în luntrea legată de *West-India* cu o lanternă în mână.

Rocambole îl recunoscu.

Era John Happer căpitanul.

— Iată-l cu totul vindecat de rănile sale, şopti stăpânul la urechea lui Marmouset.

— Cine e acest om?

— John Happer.

— Îl vom urmări?

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă e sigur că se va întoarce la bord.

Într-adevăr, în mai puţin de o oră luntrea se întoarse. Rocambole îl văzu urcându-se pe puntea navei pe John Happer, având în mână colivia cu porumbiţa.

— Oh! Oh! exclamă, uitându-se la Marmouset. Roumia nu doarme.

— Cum?

— Ea a trimis să i se aducă mesagerul.

— Ah!

— Şi când se va lumina de ziuă vom avea veşti de la dânsa.

— Atunci ce facem?

— Tu vei rămâne ca să observi tot ce se petrece la bord.

— Şi dumneata?

— Eu mă duc pe uscat să aştept porumbiţa la locul unde ea vine de obicei.

Şi Rocambole se aruncă în apă, găsind asta mult mai simplu şi mai comod decât să tragă luntrea la ţărm.

Capitolul LVII

O baie rece nu însemna nimic pentru Rocambole.

El ajunse la chei, se scutură ca un câine şi porni alergând spre Wapping, acel fericit cartier care e providenţa oricui are nevoie de ajutor, fără nicio intervenţie a poliţiei.

Desigur s-a dus la Calcraff, cârciumarul de la taverna „La Regele George".

Calcraff nu se miră când îl văzu intrând şi-l conduse într-o odăiţă care adăpostea o garderobă foarte variată.

Rocambole îşi schimbă rufăria şi hainele, apoi reintră în sala comună.

Aici se afla puţină lume. Câţiva mateloţi, câţiva irlandezi, două sau trei femei care beau.

La o masă, într-un colţ, un om bea singur o sticlă cu rom.

Rocambole îl privi şi tresări.

„Unde dracu l-am văzut pe acest om?" se întrebă. Apoi deodată îşi aminti.

„E un fost tovarăş de ocnă, îşi zise el bătându-se pe frunte. Cum de se află aici?"

După costumul său se vedea că e cârmaci pe vapor.

Cum devenise ocnaşul marinar şi ajunsese să fie ofiţer?

Asta îl intriga pe Rocambole aşa de mult încât îşi scoase ceasornicul şi se uită să vadă dacă are timp să dezlege această enigmă.

Orologiul său arăta orele trei dimineaţa.

Locul unde porumbiţa aduce biletele Roumiei nu era altul decât mansarda ocupată de irlandeză.

Aceasta stătea la doi paşi de cârciumă, în acea casă locuită de Gipsy şi pe acoperişul căreia sărmana fată ieşea în fiecare noapte ca să-l vadă pe iubitul ei sir Arthur Newil.

Era toamnă şi ziuă nu se făcea decât la orele cinci. Roumia nu putea să dea drumul porumbiţei sale decât ziua.

Rocambole mai avea deci două ore de aşteptare.

„Timpul înseamnă bani" spun englezii.

Rocambole ştia din experienţă că cel mai bun ajutor e întâmplarea, şi se duse să se aşeze în faţa acestui om. Cine ştie dacă nu va trage mari foloase din această întâlnire?

— Bună-ziua, camarade, spuse el.

Cârmaciul îşi încruntă sprâncenele şi crezu la început că are de-a face cu un matelot.

— Tu vii prea târziu, camarade.

— De ce?

— Am toţi oamenii necesari.

— Cum?

— Şi echipajul pe care John Happer m-a însărcinat să-l recrutez, este complet.

La acest nume de John Happer, Rocambole avu nevoie de tot sângele său rece ca să-şi înăbuşească un ţipăt. El făcu cu ochiul şi şopti cârmaciului.

— Te felicit, ai scăpat frumos.

— Eu? întrebă acel om tresărind.

— N-ai fost acolo?

— Unde?

Rocambole n-avea timp să facă fraze; el încetă să mai vorbească în limba engleză şi i se adresă marinarului în limba franceză:

— Am mâncat împreună la Toulon.

Marinarul deveni palid.

— Te înşeli, murmură el.

— Tu erai numărul 41, reluă cu răceală Rocambole.

Acest amănunt era aşa de precis, încât sărmanul om începu să tremure.

— Şi adevăratul tău nume, dacă îmi aduc bine aminte, e Joseph Couturier sau Rondurier; nu ştiu bine, căci e atâta vreme de atunci!

— Camarade, murmură fostul ocnaş tremurând de frică, dacă ai inimă nu mă vinde. Ce spui e adevărat. Am evadat şi eram într-adevăr numărul 41. Dar nimeni nu ştie asta în Anglia, şi graţie bunei mele purtări, am devenit ceea ce sunt. N-am bani mulţi, dar ceea ce am voi împărţi cu tine.

El era zăpăcit şi vorbea pe un ton rugător.

Rocambole surâse şi-i zise:

— Deci tu nu mă recunoşti?

— Nu… totuşi… mi se pare… Ah!… e cu neputinţă.

— Mă recunoşti?

— Numărul 117! murmură fostul ocnaş.

— Chiar el, răspunse Rocambole.

Deodată faţa cârmaciului se înseninâ; inima lui se linişti.

Numărul 117, adică Rocambole, devenise în urma îndrăzneţei sale evadări, eroul legendar al ocnei din Toulon.

El a smuls un om de la ghilotină, şi a oprit cuţitul în drumul său.

Un om ca dânsul nu era în stare să trădeze.

— Oh! zise Joseph Couturier, nu îmi mai este frică, căci tu nu mă vei vinde.

— Nu, dacă mi te supui.

El reîncepu să tremure.

— Asta fiindcă, zise Rocambole, eu am devenit onest.

— Şi eu.

— Şi nu mai vreau să fac fapte fele.
— Nici eu. Atunci, adăugă fostul ocnaş, ce vrei de la mine?
— Vreau să-ţi dau un mijloc să-ţi răscumperi trecutul.
— Adevărat?
— Numai 117 n-a minţit niciodată.
— Asta e adevărat. Cel puţin aşa se spunea în ocnă.
— Şi au avut dreptate.

Apoi Rocambole ceru o sticlă de rom, pe care o aduse chiar Calcraff, căruia Rocambole îi spuse:

— Acest om poate avea încredere în mine?
— Ca şi în mine însumi, murmură Calcraff.

Cum pe Calcraff îl ştiu toţi că nu minţise niciodată, cârmaciul se linişti cu totul.

— Vrei să mi te supui? repetă Rocambole.
— Da.
— Orbeşte?
— Da.
— Atunci ascultă.

*
* *

Ce s-a petrecut atunci între Rocambole şi fostul ocnaş, nici Calcraff n-a putut afla.

Dar cu puţin înainte să se facă ziuă, Rocambole plecă murmurând:

„Cred că acum îi am la mână pe Tippo-Runo".

El se duse drept la mansarda irlandezei.

Aceasta dormea.

Rocambole o deşteptă bătând în uşă.

— Cine e acolo? întrebă ea cu o voce răguşită de băutură.
— Eu, stăpânul, deschide.

Rocambole intră şi deschise fereastra, începuse să se lumineze de ziuă.

Deodată auzi o bătaie de aripi şi porumbiţa Roumiei intră în odaie.

Rocambole luă biletul şi-l citi.

„E foarte bine", se gândi.

Şi scrise acest răspuns:

„*Totul e gata*."

Apoi, pe când porumbiţa pleca, el murmură:

„Dacă Nadir ar fi aici, ar vedea că *West-India* mi-a căzut în mână.

Capitolul LVIII

În acest timp Tippo-Runo după ce-şi făcuse porţia sa de somn se deşteptă odată cu primele raze ale soarelui.

După ce îşi frecă ochii maiorul se uită în jurul său.

Roumia adormise pe nişte perne, iar porumbiţa era în colivie.

Numai fereastra era deschisă. „De ce”?

Maiorul se apropie; apoi o privi pe Frumoasa Grădinăreasă adormită.

„Cine ştie dacă ea n-a vrut să fugă?” se întrebă el.

Dar această presupunere i se păru absurdă şi murmură surâzând:

„Nu se părăseşte un om aşa de bogat ca mine. Aici era cald şi ea avea nevoie de aer”.

Pe când el făcea această reflecţie se auziră două bătăi discrete în uşă.

— Intră! zise maiorul.

Uşa cabinei se deschise şi John Happer intră.

— Am venit azi-noapte, zise el, dar Excelenţa Voastră nu mă putea înţelege.

— Ai ceva important să-mi spui? întrebă Tippo-Runo.

— Fără îndoială.

— Să vedem.

— Mai întâi mi-am schimbat echipajul.

— De ce?

Fiindcă era zadarnic să mai avem la bord mateloţi aduşi din India.

— Ai dreptate.

— Cu atât mai mult cu cât mi se părea că unii începură să aibă bănuieli.

— Asupra existenţei tezaurului?

— Da.

— John Happer eşti un om onest.

— Te înşeli, răspunse căpitanul, sunt tot aşa de pungaş ca şi dumneata. Dar cum am tot interesul să te servesc, merg drept înainte pe drumul meu.

Tippo-Runo nu se supără de această opinie emisă de John Happer asupra comunei lor moralităţi.

— Astfel, ai noi mateloţi?

— N-am oprit pe niciunul din cei vechi.

— Şi cei noi sunt buni marinari?

— Excelenţi. Am însărcinat cu recrutarea lor un om pe care-l cunosc de multă vreme.

— Ah!

— E un fost ocnaş francez, care e un foarte bun marinar.

— Un ocnaş?

— Da, care a evadat.

— Ciudată alegere!

— Drace! zise John Happer, cum putem să-l denunţăm, e al nostru trup şi suflet.

— Văd că sistemul meu ţi se pare bun, spuse Tippo-Runo râzând. Când vom fi gata?

— Părerea mea e ca diseară să ieşim din bazinul docurilor.

— Bine!

— Vom merge să ancorăm în mijlocul Tamisei.

— Şi apoi?

— Şi apoi plecăm mâine cum se face ziuă.

— Bine, zise Tippo-Runo. Acum vrei să ştii unde mergem?

— Drace! răspunse cu naivitate John Happer, îţi mărturisesc că asta aş dori foarte mult. Nimic nu supără mai mult pe un marinar decât o destinaţie necunoscută.

— Ei bine! Mergem să facem o călătorie de explorare pe coastele orientale ale Scoţiei.

— Ah!

— Am cumpărat acolo, la şase leghe departe de Edinburgh, un vechi castel situat pe o stâncă, la malul mării. Acolo voi pune în siguranţă tezaurul.

— Excelentă idee! zise John Happer. Acum destăinuire pentru destăinuire.

— Să vedem?

— Îţi aminteşti de omul care a vrut să arunce în aer vasul nostru, şi care s-a salvat în mare?

— Drace! zise Tippo-Runo, era francezul Avatar, amicul rajahului. Din fericire el s-a înecat.

— Crezi?

— Oh! sunt sigur. Toate ziarele din India au anunţat că se pescuise cadavrul lui şi cel al indianului Nadir.

— Ei bine! spuse cu răceală John Happer. Ziarele s-au înşelat.

— E cu neputinţă.

— Avatar trăieşte.

— Haide de!

— Şi e la Londra.

Tippo-Runo păli.

— El e la Londra, repetă John Happer, dar nu va fi pentru multă vreme.

— Cum?

— Aşteaptă deci, reluă căpitanul. Îţi aduci aminte că după îndrăzneaţa lui încercare de a pune mâna pe navă, am alcătuit un proces-verbal pe care l-a iscălit tot echipajul?

— Fără îndoială

— Acest proces-verbal va fi suficient pentru ca el să fie condamnat la moarte de consiliul de război, dacă cade în mâinile autorităţii maritime.

— Dar trebuie să cadă.

— El va fi arestat chiar azi.

— De cine?

— De poliţia engleză.

— Dar unde?

— La hotelul Bristol, unde trăieşte ca un adevărat gentilom.

— Eşti sigur de ce-mi spui?

— Foarte sigur.

— Tu l-ai văzut?

— Da.

— Unde şi când?

— Acum două zile la teatrul Covent-Garden. Am pus un matelot să-l urmărească, dar i-a pierdut urma. Atunci am făgăduit acestui om o mare recompensă dacă îl regăseşte pe acel gentilom şi l-am văzut chiar în noaptea asta.

— Şi el l-a regăsit?

— Dânsul mi-a spus că Avatar locuieşte la hotelul Bristol.

— Fie, spuse Tippo-Runo, a cărui frunte era udată de sudoare. Dar poliţia te va crede?

— Mă voi duce la Amiralitate să depun piesele de acuzare.

— Şi apoi?

— În acelaşi timp omul meu se va duce la poliţie ca să spună unde se află culpabilul.

— Bine, aprobă Tippo-Runo ştergându-se pe frunte. Dar aş fi preferat ca acest om să se fi înecat.

— El va fi împuşcat şi pentru noi este tot una.

Pe când John Happer vorbea astfel, un suspin ieşi din pieptul Frumoasei Grădinărese.

— Tăcere! ordonă Tippo-Runo.

Roumia deschise ochii şi se arătă foarte mirată să se găsească în cabina de la *West-India*, aşa că John Happer şi Tippo-Runo ar fi putut jura cu crucea în mână că ea dormise de adevăratelea.

Capitolul LIX

Marmouset stătuse la pândă în barca pentru transportul cărbunilor.

Dar nimic extraordinar nu se petrecuse pe bordul navei *West-India*, în tot cursul nopţii şi nimeni nu se urcase pe punte.

Cu puţin înainte de răsăritul soarelui, câinele ce era culcat în barcă se sculă.

Această mişcare îi atrase atenţia lui Marmouset.

Atunci el zări un om pe ţărm, care îi făcea semne.

Pentru oricare altul în afară de Marmouset acest om nu putea fi Rocambole.

Stăpânul îşi schimbase din nou atitudinea, costumul şi faţa.

Dar Rocambole voia să semene cu John Happer.

Marmouset sări în barcă şi ajunse la ţărm.

— Urmează-mă! îi spuse Rocambole când el coborî din barcă.

Numai într-o stradă de lângă chei, Rocambole îi dădu lui Marmouset explicaţia purtării sale.

— Aşa după cum vezi, zise el, nu mai sunt Rocambole.

— Ah!

— Sunt John Happer.

— Căpitanul vasului *West-India*?

— Da.

— Nu pricep, zise Marmouset.

— Ascultă: diseară la miezul nopţii, iau comanda vasului *West-India* şi tu eşti ajutorul meu. Tippo-Runo, când mă voi urca eu la bord, va fi prizonier în cala vasului.

— Cine va pune mâna pe dânsul?

— Tu.

— Stăpâne, spuse Marmouset, până acum nu pricep niciun cuvânt din această enigmă.

— E foarte simplu, reluă Rocambole, John Happer şi Tippo-Runo trebuie să plece asta-seară pentru o destinaţie necunoscută.

— De unde ştii?

— Printr-un bilet pe care Roumia mi l-a trimis cu o porumbiţă.

— Prea bine.

— John Happer şi-a concediat tot echipajul său. El a însărcinat un om despre care crede că sigur îi va recruta zece mateloţi hotărâţi.

— Şi acest om?…

— De care el se crede sigur, îmi este devotat trup şi suflet. N-am timp să-ţi spun nici cum nici pentru ce. Vei vedea.

— Unde mergem?

— La taverna „La Regele George”, la Calcraff.

— Ne întâlnim cu acest om?

— Da şi îl vom vedea şi pe John Happer sosind.

Toate astea erau încă obscure pentru Marmouset, dar el socoti inutil să-l mai chestioneze pe Rocambole.

După o jumătate de oră eu eram instalat cu dânsul şi Joseph Couturier, cârmaciul într-o sală de la catul întâi al tavernei, unde Calcraff avea obiceiul să-i ducă pe acei din clienţii săi care aveau de tratat afaceri serioase.

— Eşti sigur că John Happer va veni? întrebă Rocambole.

— Am întâlnire cu dânsul la ora nouă ca să-i prezint cei zece mateloţi ai mei. Din ordinul dumitale, aceştia nu vor veni decât la ora zece, şi vom avea timp să-l expediem pe John Happer.

— Şi eşti sigur că niciunul din el nu-l cunoaşte.

— Sunt sigur că niciunul n-a navigat cu dânsul. Sunt doi care pretind că l-au întâlnit acum cinci ani în mările din sud; dar, adăugă

cârmaciul te-ai metamorfozat aşa de bine încât asta n-are nicio importanţă.

— La lucru deci! zise Rocambole.

Odaia în care ei se aflau comunica cu alta mai mică.

— Mă duc să aştept acolo, zise Rocambole. S-ar putea să mă recunoască intrând şi să încerce ca să reziste. Trebuie să-l surprindem.

În acelaşi timp Rocambole care avea în mână un pachet înfăşurat într-un ziar, trecu în odaia vecină şi se aşeză după uşă.

Marmouset rămase cu cârmaciul.

După câteva minute suna ora nouă la o biserică din apropriere.

— Atenţie, zise Joseph Couturier.

Şi el îl chemă pe Calcraff.

Acesta apăru aducând o sticlă de rachiu.

— E cineva jos, îl întrebă cârmaciul?

— Nu.

— Tu eşti surd, nu-i aşa?

— Surd şi orb. Dar pivniţa mea e deschisă şi se află acolo un butoi gol care vă va servi de minune.

După câteva minute se auzi un pas greu pe scară.

— Iată-l! spuse Joseph Couturier.

Într-adevăr John Happer intră.

— Te-am făcut să aştepţi, dar am trecut pe la Amiralitate, unde aveam câteva afaceri de reglat.

În acelaşi timp mi-am luat hârtiile de la bord. Cine e acest tânăr?

— Unul din mateloţi?

— Bine. Şi ceilalţi?

— Vor veni.

— Atunci să bem câte un pahar.

Dar în momentul în care John Happer turna de băut, uşa se deschise, o şuierătură se auzi, un laţ se înfăşură în jurul gâtului căpitanului, care căzu la pământ, pe jumătate strangulat. Rocambole îşi amintise de lecţiile pe care le luase de la strangulatori.

Cârmaciul şi Marmouset se repeziră la dânsul şi-l ţinură la pământ.

În acelaşi timp Rocambole apăru şi punându-i pumnalul în piept îi zise:

— Bunul meu John Happer, trebuie să te supui sau să mori; timpul e scump, şi nu putem să pierdem vremea în zadar.

John Happer era un om prudent; el îl văzuse pe Rocambole la lucru şi ştia de ce era dânsul în stare. De aceea nu încercă nici să strige, nici să reziste. Într-o clipă Joseph Couturier la un semn al lui Rocambole legase mâinile şi picioarele căpitanului.

Atunci Rocambole îl chemă pe Calcraff, spre care John Happer se uită cu mânie şi-i ceru cele necesare pentru scris.

Apoi adresându-se din nou lui John Happer, îi spuse:

— Ţi se va dezlega mâna dreaptă şi vei scrie ce îţi voi dicta.

John Happer fusese ridicat în sus şi aşezat pe un scaun la o masă, pe care Calcraff pusese o călimară şi un toc.

— Şi dacă nu vreau, zise John Happer.

— Vei fi mort în zece secunde.

John Happer se resemnă.

Atunci Rocambole îi dictă următorul bilet:

„Excelenţei sale maiorului Linton.

Ţi-l trimit pe şeful meu de echipaj care va lua comanda navei, cu mateloţii săi, de care răspund ca de mine însumi. Ei vor scoate nava din bazin şi mă vor aştepta la o leghe depărtare. La miezul nopţii voi fi la bord gata să execut ordinele dumitale.

Rămân pe uscat să reglez nişte afaceri.

John Happer”

După ce acest bilet a fost scris, Rocambole îl chemă din nou pe Calcraff.

— Răspunzi de acest om timp de zece zile.

— Da, răspunse Calcraff. El va sta de minune în butoiul gol de care ţi-am vorbit, şi peste zece zile…

— Îl vei pune în libertate să se ducă să caute vasul *West-India*, răspunse Rocambole pe un ton batjocoritor.

Capitolul LX

Am spus că John Happer era prudent şi el ţinea foarte mult la viaţă.

De aceea în faţa stiletului lui Rocambole el se lăsase legat.

Calcraff, care nu se amesteca în nimic, luă totuşi o lumânare ca să lumineze calea lui Rocambole, cârmaciului şi lui Marmouset.

După zece minute John Happer avea ca domiciliu un butoi gol, în perspectiva unui pumn de la Calcraff dacă striga, şi făgăduiala de a fi liber peste zece zile.

După asta, Rocambole şi cei doi tovarăşi se urcară în cameră, făcură să dispară orice urmă de luptă şi îi aşteptară pe cei zece mateloţi, care sosiră rând pe rând.

Cârmaciul îi prezentă falsului John Happer unul după altul, şi niciunul nu bănuia că nu are în faţa lor pe adevăratul căpitan al vasului „*West-India*”.

— Ai primit ordinele mele, îi spuse Rocambole lui Joseph Couturier.

— Da, căpitane.

— Du-te la bord şi aşteaptă-mă pe diseară, la miezul nopţii, afară din bazin.

În acelaşi timp pe când Joseph Couturier ieşea urmat de mateloţi,

Rocambole îl luă pe Marmouset de braţ şi-i spuse câteva cuvinte.

— E dintre ai noştri? întrebă un matelot pe cârmaci arătându-i-l pe Marmouset.

— Da. Răspunse acesta.

— Înţelegi de ce nu vreau să apar la bord ziua, îi spunea Rocambole lui Marmouset.

— Da. Noaptea, Tippo-Runo se îmbată şi atunci doarme.

— Bine… La bord caută să schimbi o privire cu Roumia.

— Bine!

— Şi fă-o să înţeleagă că e necesar să ajute beţia lui Tippo-Runo cu un narcotic uşor.

Marmouset făcu un semn afirmativ din cap.

— Dacă doarme când mă voi urca la bord totul va merge de minune.

— Asta e tot?

— Da. Du-te.

Cârmaciul, Marmouset şi cei zece mateloţi părăsiră taverna.

Rocambole mai stătu puţin de vorbă cu Calcraff.

Apoi el trecu în acea odaie care îi servea drept vestiar de unde ieşi după un sfert de oră redevenind un perfect gentilom.

Atunci el se îndreptă spre frumoasele cartiere ale Londrei, şi când ajunse în stradă, intră într-un birou telegrafic.

Apoi el expedie următoarea telegramă:

„Doamnei Vanda Kraileff,
hotelul Belgia, Kolkstone
Afacerea tranşată.
Vei pleca cu copilul şi Milon cu trenul de la miezul nopţii în Franţa.
Avatar.”

El nu se întoarse imediat la hotel şi se duse să prânzească în Piccadilly, şi apoi la club să citească ziarele.

„E mult timp, îşi zicea el în gând, de când n-am avut o zi liberă”.

Într-adevăr. Rocambole n-avea nimic de făcut până să se ducă să ia comanda vasului *West-India*, nimic decât să meargă la hotelul Bristol şi ca să ia diferite hârtii şi sacul său cu bani.

Pe când străbătea curtea hotelului o femeie îi ieşi înainte.

Era gigantica irlandeză.

— Ce vrei? o întrebă el mirat, căci ştiuse că o plătise destul de bine şi nu mai credea că are să o mai revadă.

— Te-am căutat peste tot, răspunse ea.

— De ce?

— La Calcraff, în Wopping. Şi la amiază te aştept aici, răspunse ea.

— Ei, bine! Ce e?

— S-a reîntors porumbiţa.

Rocambole tresări şi-şi încruntă sprâncenele.

— Cu un bilet?

— Da

— Unde e?

— Iată-l.

Şi irlandeza îi dădu un bilet.

Rocambole nu îndrăzni să se apropie de becul de gaz ce ardea în curte. El ceru cheia, făcu un semn irlandezei să-l urmeze şi se urcă în odaia sa.

— Acolo, deschise biletul şi îl citi pălind:

„John Happer ştie că eşti la Londra. El te-a denunţat la Amiralitate. Nu te duce la hotel Bristol."

— Oh! Oh! zise Rocambole, iată un bilet important. Trebuie să plec repede.

Şi pe când îşi lua repede sacul său de călătorie, el îi Spuse irlandezei:

— Ce ai făcut cu porumbiţa?

O am acasă, crezând că poate vrei să răspunzi.

— Ai făcut bine, să plecăm…

Dar Rocambole n-avu timp să ajungă la uşă, căci se auzi o bătaie urmată de aceste cuvinte:

— În numele legii, deschide!

— Drace! se gândi Rocambole, amiralitatea nu şi-a pierdut timpul.

— Vei scrie un bilet. Îl vei pune sub aripa porumbiţei şi îi vei da drumul mâine dimineaţă când se va face ziuă.

Apoi deschise şi se găsi faţă în faţă cu doi ofiţeri de poliţie.

— Maiorul Avatar? întrebă unul din ei.

— Eu sunt.

— Domnule, reluă unul din poliţişti, avem misiunea să te arestăm.

— Pe mine?

— Pe dumneata domnule… iată mandatul.

— De ce crimă sunt deci culpabil?

— Eşti acuzat că în golful Bengal, ai vrut să revolţi echipajul vasului *West-India*.

— Aş!

— Şi că ai încercat să arunci în aer acel vas.

— Domnilor, le spuse cu gentileţe Rocambole, e fără îndoială o greşeală; dar cum nu trebuie să vă conving pe dumneavoastră, sunt gata să vă urmez. Permiteţi-mi numai să scriu două rânduri unuia din amicii mei, care va veni desigur să mă pună în libertate

După aceste cuvinte el scrise câteva cuvinte în limba franceză şi dădu irlandezei biletul.

Apoi adresându-se poliţiştilor le spuse:

— Acum să mergem, domnilor!

Capitolul LXI

În acest timp la bordul vasului *West-India* a domnit în tot cursul zilei liniştea.

Joseph Couturier, noul cârmaci sosise pe la amiază cu echipajul său, şi îi dăduse lui Tippo-Runo biletul pe care John Happer îl scrisese la ameninţarea lui Rocambole.

Acest bilet nu-i dădu nimic de bănuit lui Tippo-Runo.

El îşi spusese chiar că dacă John Happer rămăsese pe uscat era ca să se asigure de arestarea lui Rocambole.

Pe când el era pe punte, Roumia rămăsese singură, şi se grăbise să scrie biletul prin care-l înştiinţa pe Rocambole de pericolul ce-l ameninţa.

Trecu o oră, apoi două, apoi o parte a zilei trecuse.

Porumbiţa nu se întoarse.

Tippo-Runo coborî în cabină şi îi spuse Roumiei:

— Te sfătuiesc, să urci pe punte; e un timp splendid şi ai putea să-ţi iei adio de la Londra.

Roumia îl ascultă.

Prima persoană pe care o zări fu Marmouset şi ea respiră uşurată.

Marmouset profită de un moment în care Tippo-Runo stătea de vorbă cu cârmaciul ca să-i şoptească aceste cuvinte:

— Stăpânul va veni la bord la noapte. Supează devreme. Narcotic.

Ea dădu din cap şi se apropie de Tippo-Runo. Porumbiţa nu mai venea, dar cuvintele lui Marmouset o liniştiseră pe Roumia.

La ora şase seara Tippo spuse Roumiei:

— Plecăm.

— Ah! răspunse ea cu nepăsare.

— Vom ieşi din bazin şi mâine dimineaţă vom intra în mare.

Într-adevăr, Joseph Couturier dădea ordinele de rigoare şi *West-India* ieşea din bazin şi cobora Tamisa.

Era noapte când vasul se opri la locul indicat, Roumia găsise mijlocul să schimbe câteva cuvinte cu Marmouset.

— Stăpânul e în mare pericol, zise dânsa.

— În pericol?

— Da, John Happer e pe uscat.

— Ştiu.

— Şi l-a denunţat…

Marmouset surâse.

— John Happer nu e de temut.

— Crezi?

— Sunt sigur căci e în puterea noastră.

Acest răspuns o linişti pe Roumia.

— Dar porumbiţa mea nu s-a întors, zise ea.

— Asta înseamnă că stăpânul a oprit-o, socotind că e inutil să trezească bănuielile lui Tippo-Runo. El ţi-o va aduce.

La ora zece seara Tippo-Runo ceru să i se pună masa şi se închise cu Frumoasa Grădinăreasă în cabina transformată pentru dânsa într-un adevărat palat.

— Iubita mea, s-ar putea ca John Happer să se urce la bord, când eu voi fi deja plecat în acea ţară a visurilor în care vinul de Porto îmi serveşte drept călăuză zilnică.

— Dacă ai instrucţiuni pentru dânsul, lasă-mi-le mie, răspunse Roumia.

— Vreau să aştepte deşteptarea mea ca să ridicăm ancora.

— Vei fi ascultat, spuse Roumia.

Tippo se aşează la masă şi bău şi mâncă ca de obicei. El nu observă că în ultimul pahar pe care îl goli, Roumia lăsase să cadă o pulbere neagră. Era narcoticul prescris.

Şi numai ce goli acest din urmă pahar şi Tippo-Runo se trânti pe canapeaua pe care stătea şi închise ochi.

Atunci Roumia deschise uşa cabinei şi Marmouset intră.

— El doarme pentru cel puţin patruzeci şi opt de ore, zise ea surâzând, şi nici tunurile nu-i pot deştepta. Cât e ceasul?

— Miezul nopţii, murmură Marmouset.

— Atunci stăpânul va veni în curând.

— Sper şi eu.

Roumia şi Marmouset îl lăsară pe Tippo-Runo beat mort în cabină şi se urcară pe punte.

Noaptea era luminoasă şi luna strălucea pe cer.

O barcă cobora pe Tamisa şi părea că vine drept spre *West-India*.

— Iată stăpânul, murmură Marmouset.

Amândoi aşteptau foarte îngrijoraţi. Barca se apropie. Ea trecu pe lângă navă şi nu se opri. Nu era dânsul.

— Mi se pare, spuse cârmaciul, apropiindu-se la rândul său de Marmouset că stăpânul a întârziat. A trecut de miezul nopţii..

Marmouset nu răspunse. Începuse să fie cuprins de nelinişte, cu atât mai mult că John Happer venise la taverna „La Regele George”, spunând că venea de la Amiralitate.

Orele treceau.

Mai multe bărci coborau fluviul, dar niciuna nu se apropia de *West-India*.

Şi Rocambole nu apărea.

— Oh! strigă deodată Marmouset. I s-a întâmplat vreo nenorocire stăpânului, desigur.

— Mă tem, murmură Roumia, foarte îngrijorată.

Şi apropiindu-se de Joseph Couturier îi spuse:

— Pune o luntre pe apă!

Dar în acel moment se auzi un zgomot în aer şi Marmouset şi Roumia văzură o pasăre zburând.

— E porumbiţa! strigă Roumia.

— O scrisoare de la stăpânul! exclamă Marmouset vesel.

Porumbiţa veni drept pe umerii Roumiei. Ea avea un bilet sub aripi.

Atunci Marmouset citi aceste rânduri scrise cu creionul:

„Sunt prizonier. Dar ca să găuresc zidul unei închisori nu e pentru mine o jucărie; deci nu vă îngrijoraţi.

Aruncaţi-l în fundul pivniţei pe Tippo-Runo adormit.

Ridicaţi ancora şi plecaţi la Havre. Vă voi ajunge.

Rocambole.”

— Ce să facem? murmură Roumia.

— Să ne supunem, răspunse cu gravitate Marmouset. Stăpânul şi-a călcat vreodată făgăduiala? Deci să plecăm!

Şi *West-India* porni urcând cu sine pe Tippo-Runo adormit şi tezaurul furat de dânsul.

Partea a 6-a – Adevărul asupra lui Rocambole

Capitolul I

Scumpii mei cititori,

Acesta nu mai e un roman. E o destăinuire pe care v-o fac şi, care îmi provoacă plăcerea de a sta de vorbă cu voi, plăcere, vai! pentru un romancier.

Eram trei într-o casă, acum zece sau doisprezece ani, într-un cabinet de la Armenonville, la Bois de Boulogne; adică amicul meu Gustav Claudin, Bergerette şi eu.

Îl cunoaşteţi cu toţii pe spiritualul ziarist numit Gustav Claudin.

Când vă voi spune că Bergerette avea douăzeci de ani, nişte dinţi strălucitori şi un surâs plin de farmec, o veţi cunoaşte tot aşa de bine ca şi mine.

Claudin, care nu era pe atunci cavaler al Legiunii de onoare, redactor al unui ziar serios şi un personaj aproape oficios ca şi azi, susţinea, răsucindu-şi mustaţa, una din acele teorii paradoxale, al căror secret îl are numai dânsul.

Bergerette făcea cu micile ei degete gloanţe de hârtie şi i le azvârlea în nas.

Iar eu, cu toată pledoaria lui Claudin şi hohotele de râs ale gentilei Bergerette, eram trist ca un actor de melodramă.

Domnul de Chamarre, fost director al Băncii Franţei şi actualul director al ziarului „La Patrie” mă chemase în acea dimineaţă şi îmi spusese:

— Politica este în repaus; Curtea de juraţi e închisă; nu avem niciun război, nici vreun proces criminal ca să-l dăm cititorilor ziarului şi iată că octombrie se apropie şi trebuie să reînnoim abonamentele. Dă-mi deci ceva care să aţâţe curiozitatea cititorilor cel puţin timp de trei luni.

Asta însemna:

— Dă-mi te rog un roman de vreo sută de foiletoane; adu-mi mâine titlul şi vom începe publicaţia peste opt zile.

Iată de ce eram trist.

— Prietene, îmi spusese Claudin, lucrul e cu toate acestea foarte simplu, transformă unul din acele romane care au avut mare succes, acum vreo zece ani.

— Vorbeşti pe placul tău!

— „Monte-Cristo", de exemplu.

— Cu Dumas colaborator atunci.

— …„Misterele Parisului" atunci.

— Dar nu ştiu deloc jargonul de mahala.

— Îl vei învăţa…

— Unde şi cum?

Chelnerul care ne servea intră tocmai în acel moment.

Acest chelner merită să-i fac portretul în două rânduri.

Era un om de vreo cincizeci de ani, grav, cu părul creţ şi alb, şi cu mersul maiestuos. Dacă ar fi avut o cheie atârnată la brâu ar fi fost luat drept un şambelan.

Cuvântul de jargon produse asupra lui un mare efect. Până atunci el ne servise foarte bine.

Dar la cuvântul de jargon faţa lui se întunecă.

El ne privi cu neîncredere, ne servi distrat, şi a trebuit să-l sunăm de mai multe ori ca să obţinem o farfurie.

La desert el dispăru.

În acea epocă tocmai o circulară ministerială interzicea întrebuinţarea jargonului la teatru.

Claudin îmi spuse atunci:

— E vreun cenzor destituit.

Un alt chelner ne aduse cafeaua şi nu ne mai gândirăm la cel dintâi.

Ploua puţin, una din acele ploi subţiri, după cum are luna octombrie.

— Ce facem astă-seară? întrebă Bergerette. Aş vrea să merg undeva.

— Plouă…

— Dar trăsurile?

— Tu ştii că trăsura noastră e deschisă.

— Să jucăm cărţi, zise Claudin.

— În trei!

— Drace!

Atunci se auzi zgomotul unei trăsuri şi eu, m-am apropiat de fereastră. Era o trăsură, ce aducea cinci persoane, care erau prieteni cu noi şi pe care ploaia îi apucase în pădure.

— Veniţi să jucăm cărţi! le-am strigat.

După un sfert de oră eram cu toţii instalaţi în jurul mesei verde.

Jucam *lansquenet*, un joc foarte ciudat şi la care se întâmplă de multe ori că o seară întreagă o carte iese de mai multe ori decât celelalte.

Aci e un as, care-l face mereu pe bancher să câştige: aci e o damă care-l face mereu să piardă.

În acea seară era o carte, care ieşea tot mereu.

Această carte era valetul de cupă.

La miezul nopţii noi mai jucam încă.

Am cerut şampanie şi ţigări.

Chelnerul, care ne servise la masă se prezentă.

El îşi pierduse fizionomia lui întunecată şi acum surâdea.

Partida continua.

Bergerette dădea cărţile.

Prima carte pe care ea o întoarse a fost valetul de cupă. A doua a fost un alt valet de cupă.

Atunci toţi pontarăm mult, fiind siguri că nu va mai ieşi valetul de cupă.

— Valeţii de cupă au mare noroc! strigă Claudin.

Deodată chelnerul scoase un ţipăt şi scăpă tava pe parchet.

Chelnerul speriat o luă la fugă, murmurând:

— Valeţii de cupă, valeţii de cupă! tot mereu valeţii de cupă.

Zgomotul tăvii care-i scăpase din mână îl făcu pe stăpânul stabilimentului să vină sus.

— Ţi-am recomandat, spuse stăpâna, frumoasa doamnă Leblond, primului ei chelner, să-l concediezi pe acest chelner; ştii că el e nebun!

Capitolul II

Acest fapt atrase explicaţii după explicaţii. Primul chelner şi alţii doi ne spuseră fiecare câte o versiune.

Primul chelner ne spuse:

— Acest om a venit aici să ceară de lucru acum opt zile.

— L-am luat şi în primele două zile a servit foarte bine.

În seara celei de a doua zi ne-a cerut voie să meargă la Paris.

El trebuia să vină cu ultimul tren.

La miezul nopţii se închid porţile pădurii şi cum el nu se întorsese am crezut că dormise la Paris.

Dar a doua zi la ora patru, când se înhăma calul la gabrioleta care

merge în piaţă, l-am văzut ieşind dintre nişte arbori cu hainele în dezordine, cu faţa palidă şi ghetele lui pline de noroi arătau că umblase toată noaptea.

— Ce faci? l-am întrebat, De unde vii? De ce nu te-ai întors acasă?

El mă privi cu un aer rătăcit.

— Mi-a fost frică, a răspuns.

— Frică, de ce?

— Sunt sigur că ei sunt pe urmele mele.

— Cine?

— Duşmanii mei. De aceea nu m-am întors, credeam că poate ei mă aşteptau prin împrejurimi.

— Ai deci duşmani?

Trupul lui tremură la această întrebare.

— Dumnezeu să te ferească de valeţii de cupă! îmi răspunse.

Şi se refugie în casă.

Din acel moment am văzut că nu era în toate minţile. Dar cum era toamnă, şi vine lume puţină la noi, chelnerii ne părăsesc. De aceea nu l-am dat afară pe ăsta, termină el.

— Iată, îmi spuse Claudin la ureche, căutai un subiect de roman. Iată unul…

— Ce spui?

— Şi un titlu frumos: „Valeţii de cupă”.

N-am răspuns, căci eram ocupat să ascult versiunea unui alt chelner.

Acesta spunea:

— Venture doarme sus, lângă mine. Nu e decât un perete, foarte subţire care desparte mansarda ce i s-a dat de aceea unde dormim şeful şi eu.

Din prima noapte de când doarme aici, l-am auzit învârtindu-se în pat, gemând şi vorbind tare. Şeful a bătut la uşa lui şi l-a întrebat:

— Eşti bolnav, Venture?

— Nu, ne-a răspuns dânsul prin uşă. Scuzaţi-mă, visam.

În noaptea următoare, el a făcut din nou.

Asta ne-a intrigat, şi am făcut o gaură în zid, apoi ne-am uitat ca să-l vedem culcându-se.

A început prin a zăvori uşa; apoi a pus un revolver şi un pistol pe scaunul ce-i serveşte de masă de noapte.

Mai întâi a adormit.

Dar deodată s-a sculat şi a început să ţipe:

— Graţie! zise el, iertare! Nu mă ucide… Nu voi spune nimic… nu sunt decât un sărman servitor… n-am bani… eu nu ştiu unde domnul duce îşi pune banii… de aş şti, ţi-aş spune… dar nu ştiu… iertare!… iertare!… Rocambole!

— Oh! ce nume frumos! strigă Claudin.

— Un nume excelent, m-am gândit eu, şi pe care nu-l voi uita de azi înainte!

— Dar cine e acest Rocambole? întrebă Bergerette râzând.

— Nu ştiu, răspunse chelnerul. Tot ce vă pot spune, e că a doua zi, pe când ne aflam la masă, şeful l-a întrebat:

— Ce face Rocambole?

El scăpă farfuria din mână şi o luă la fugă. Frumoasa doamnă Leblond completă toate aceste lămuriri.

— Acest om a intrat aici, zise ea, afirmându-ne că e şi vizitiu la nevoie.

Vizitiul meu era bolnav ieri, şi aveam nevoie să merg la Paris.

Am ordonat să se pună caii, şi acest om s-a urcat pe capră.

El mână caii foarte bine. Am făcut mai multe curse în Paris.

Pe la orele trei, ieşind dintr-o casă de pe strada Rossini, i-am spus:

— Du-mă în strada Pépinière.

Până atunci el fusese foarte liniştit; şi a devenit deodată palid.

— Niciodată! mi-a răspuns.

— Cum, niciodată?

— Chiar de mi-ai da milioane, tot nu aş trece pe strada Pépinière.

— Dar am nevoie să mă duc.

— Asta nu mă priveşte. Sunt gata să mă cobor de pe capră; dar nu merg pe acolo… nu vreau să fiu asasinat… Nu ştii deci că ei se întruneau acolo?…

— Cine?

— Valeţii de cupă!

Eram la discreţia lui, căci vă închipuiţi că nu mă puteam urca eu pe capră.

M-am întors, acasă, şi am spus să i se dea socoteala.

— Asta am făcut şi eu, răspunse primul chelner, dar el s-a aruncat la genunchii mei spunându-mi că dacă-l dau afară nu va găsi alt loc şi că avea nişte duşmani misterioşi care-l urmăresc peste tot.

— Dar în fine, întrebă unul din jucători, unde e acum?

— A luat-o la fugă spre poarta Naillot, zise un chelner.

— Oh! exclamă şeful chelnerilor, fiţi liniştiţi, căci se va întoarce.

— Sper şi eu, am murmurat.

Am fost privit cu oarecare mirare.

— Iată, zise Claudin, s-a deşteptat şi romancierul. Până îţi vei găsi subiectul, hai să ne culcăm căci e aproape miezul nopţii.

Pe când se chemau trăsurile, l-am luat pe şeful chelnerilor la o parte şi i-am spus:

— Dragul meu, vrei să-mi faci un serviciu?

— Anume ce?

— Când va reveni acest om, nu-l ocăriţi şi prefaceţi-vă că nu vă aduceţi aminte de ce s-a petrecut.

— Dar, domnule…

— Vreau să-l revăd, şi voi veni aici mâine de dimineaţă.

Într-adevăr, a doua zi era un timp foarte frumos, şi la orele opt de dimineaţă eram acolo.

Dar Venture nu se întorsese.

Timp de trei zile am mâncat tot acolo.

Cu toate acestea Venture n-a venit.

În acest timp, domnul Delamarre îmi dădea zor să-i dau titlul romanului.

— Ei bine! i-am spus într-o dimineaţă, anunţă: „Clubul Valeţilor de cupă”

Seara acest anunţ apăru în ziarul La Patrie.

A doua zi am primit o scrisoare prin poştă.

Scrierea era foarte grosolană şi fără nicio ortografie.

Mi se spunea:

„Dacă vrei informaţii ţi se vor da.

Rocambole e în închisoare. Nu ne mai e frică de dânsul. Fii mâine seară la bariera Villette, la colţul străzii de Flandra, la Bravard, cârciumar.

Un om din banda lui Timoléon.”

Această scrisoare mă intrigă şi mai mult decât ciudata întâmplare de la pavilionul Armenonville. Am arătat-o gentilei Bergerette.

— Cred că nu te vei duce, îmi spuse dânsa.

— Ba da, am răspuns.

Şi seara m-am pregătit pentru această excursie în afara Parisului.

Capitolul III

Eram în şcoală când a apărut romanul „Misterele Parisului”.

El n-a avut un succes, ci un triumf.

Curiozitatea publicului nu fusese niciodată aşa de aprinsă, iar imaginaţiile noastre tinere erau cum nu se poate mai aprinse.

Dar nu ne interesa numai opera dar şi autorul.

Eugène Sue era autorul care ne interesa.

Om de lume, membru fondator al Jockey-Club, avusese până atunci o reputaţie aşa de bună, încât toţi se întrebau cum acest om, acest aristocrat putuse pătrunde atâtea mistere ale Parisului.

Nu ştiu ce spunea lumea dar pot să vă spun ce se povestea în liceul nostru.

Când se însera, se spunea, un bărbat înalt şi frumos, brun, cu barba îngrijită, elegant îmbrăcat, sosea în gabrioletă pe strada Pépinière la No. 93.

El ieşea de la club unde luase masa.

Portarul deschidea poarta, caii răsunau pe pavajul curţii şi se opreau la peronul casei.

Atunci acel bărbat frumos cobora din trăsură, urca încet treptele

peronului, traversa o anticameră păzită de doi lei aşa de bine împăiaţi încât ar fi putut fi luaţi drept vii, şi se închidea într-un cabinet de lucru unde numai unii prieteni aveau voie să pătrundă în anumite ore.

Pentru Parisul întreg Eugène Sue era la dânsul acasă şi lucra.

Cu toate acestea, după o jumătate de oră, pe o portiţă, un om prost îmbrăcat, cu o caschetă pe cap şi o barbă neîngrijită ieşea pe furiş.

Acest om părăsea aristocraticul cartier şi se îndrepta spre barierele Parisului şi nu se mai întorcea decât când se făcea ziuă.

Eugène Sue se ducea să-şi studieze eroii săi la faţa locului.

Iată ce se povestea, lucru pe care toată lumea îl credea atunci, dar pe care am simţit nevoia să-l cred şi atunci când am primit acea stranie scrisoare.

Când vă voi spune că aveam atunci douăzeci şi patru de ani, că întrebuinţasem primii bani pe care îi câştigasem din literatură ca să îmi cumpăr un cal şi o cabrioletă cu care mă plimbam patru sau cinci ore pe zi pe bulevarde, ceea ce mi-a creat atunci mulţi duşmani, mă veţi lua mai mult naiv decât vanitos, şi mă veţi ierta dacă în acea seară m-am dus îmbrăcat într-o bluză la întâlnirea ce mi se dăduse.

Deci la orele nouă seara cu mâinile în buzunar, cu cascheta pe ochi am intrat la cârciuma lui Bravard.

Aici, mărturisesc spre ruşinea mea, că apariţia mea n-a produs nicio senzaţie.

Doi oameni jucau cărţi într-un colţ al sălii, ce era prost luminată de două lumânări.

Bravard, un om gras, îmi aduse un pahar cu vin şi aşteptai.

Cei doi oameni nici nu ridicară ochii spre mine.

Un zidar mânca o bucată de brânză, şi bea o jumătate de litru de vin.

El nici nu mă privi şi îşi văzu de mâncare.

În fine, după un sfert de oră, un om intră, se uită în dreapta şi în stânga şi plecând negăsind fără îndoială pe cel ce-l căuta. Eu am mai aşteptat.

După o jumătate de oră acelaşi om se întoarse. Am avut timp să-l examinez.

El era îmbrăcat cu o redingotă neagră, ruptă în coate, cu o pălărie veche, şi cu nişte ghete rupte.

Figura lui comună era încadrată de o barbă murdară.

El mă privi cu mai multă atenţie; i-am făcut un semn şi el s-a apropiat.

— Dumneata mi-ai scris? l-am întrebat.

Fizionomia lui exprimă un fel de mirare naivă.

— Cine eşti? mă întrebă dânsul.

I-am spus numele meu, şi mirarea lui se mări.

Aveam atunci nişte mustăţi mici blonde şi un aer copilăresc, care

nu corespundea deloc cu literatura mea.

Am petrecut cincisprezece ani din copilăria mea cu scrierea romanelor negre pline de aventurieri, am abuzat de scările de mătase, de otrăvuri, de pardoseli ce se scufundă şi înghit victime; şi nu intrasem niciodată într-o casă unde nu eram cunoscut fără ca să nu mi se spună: „Ah! Dumnezeul meu! şi noi te credeam bun, înalt, voinic, cu mustaţa mare şi cu un aer sălbatic!”

Aveam din fericire în buzunar scrisoarea ce mi-a fost trimisă, şi acest om îmi spuse cu naivitate:

— N-aş fi crezut niciodată să fii dumneata!

— Deci dumneata mi-ai scris?

— Da.

— Şi nu mă cunoşti din vedere?

— Nu.

— Deci ţi-a vorbit de mine chelnerul de la pavilionul Armenonville?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Atunci, cum ţi-a venit ideea să-mi scrii?

— Am văzut în ziare că vei vorbi despre „Valeţii de cupă”.

— Bine!

— Şi cum am fost în banda lui Timoléon…

— Cine e acel Timoléon?

— Acela care l-a arestat pe Rocambole.

— Dar cine e Rocambole?

El mă privi şi mai mirat.

— Cum! Nu ştii? mă întrebă el.

— Nu.

— Totuşi „Valeţii de Cupă” şi dânsul, nu sunt decât unul şi acelaşi lucru.

— Ca să ştiu toate astea am venit aici.

Am poruncit să se aducă vin şi am început să-l chestionez pe necunoscutul meu.

Desigur el nu era mut; ba chiar era prea vorbăreţ, căci timp de două ore nu i-a mai tăcut gura şi eu i-am dat patruzeci de franci, de care el se arătă foarte satisfăcut.

Dar ceea ce el îmi povesti era aşa de confuz, aşa de obscur, aşa de neînţeles, încât n-am priceput decât un singur lucru: anume că era o bandă de răufăcători, al cărui şef se numea Rocambole, că acest Rocambole se afla la ocnă, şi un om care făcea pe poliţaiul amator, şi care se numea Timoléon, contribuise la arestarea lui.

Am părăsit deci cârciuma foarte nemulţumit de povestirea pe care mi-o făcuse acel om şi m-am întors acasă spunându-mi:

— Desigur că voi face mai bine să inventez istoria „Valeţilor de Cupă”.

În acest timp, domnul Delamarre îmi cerea manuscrisul şi eu i-am răspuns:

„Scumpul meu amic,

Dă-mi termen de opt zile şi vei vedea…"

Ce să vadă?

Nu ştiam nici eu. Dar e aşa de mult de când scriu în josul foiletonului meu: „Urmarea pe mâine" încât eram convins că a doua zi voi găsi o urmare.

Capitolul IV

A doua zi, într-adevăr, îmi veni o idee. Era foarte simplă.

„Dacă cineva poate să-mi povestească istoria lui Rocambole, mi-am spus eu e chiar Rocambole".

Însă acesta era la ocnă şi ar fi fost încântat să vadă scrise aventurile sale.

Oamenilor de acest soi le place zgomotul şi publicitatea.

Gândirea dominantă a condamnatului la moarte e să moară sub ochii mulţimii!

Mă duc deci să-l văd pe Rocambole. Dar de unde?

Uitasem să-l întreb pe omul lui Timoléon în ce loc se află el închis.

Acum doisprezece ani, Brest şi Rochefort existau încă.

Nu mă puteam deci expune să pierd cincisprezece zile, ca să fac o călătorie la Toulon, pe când acela pe care-l căutam putea să fie la Brest sau la Rochefort.

Lucrul cel mai simplu era deci să mă duc la prefectura de poliţie şi să mă adresez biroului închisorilor.

Erau orele opt de dimineaţă şi niciun birou nu era deschis până la orele zece. Aveam deci timp să mă pregătesc de plecare.

Era evident că puteam pleca chiar în aceeaşi seară, că ziarul „La Patrie" îmi putea procura un bilet de tren şi că a treia zi voi fi sau la Toulon sau la Brest sau la Rochefort.

Bergerette, care voia să facă şi dânsa această călătorie îşi făcuse geamantanul, m-am îmbrăcat cu o haină neagră şi la orele zece eram la biroul închisorilor.

Din toate administraţiile, cea mai îndatoritoare e desigur prefectura poliţiei.

Am găsit un subşef care m-a primit foarte bine şi s-a pus la dispoziţia mea îndată ce i-am explicat scopul vizitei mele.

— Domnule, îmi spuse, nu sunt aici decât de vreo câteva luni şi nu ştiu absolut nimic din ceea ce mă întrebi. Dat mă voi informa şi peste o jumătate de oră vei fi satisfăcut.

El mă instală în cabinetul său, îmi oferi ziarele de dimineaţă şi mă lăsă.

Am aşteptat nu o jumătate de oră ci o oră.

După acest timp subşeful se întoarse.

Era dânsul, dar cu toate acestea nu era dânsul.

Să-mi fie permis să mă explic.

Când ieşise din biroul său, era foarte amabil. Poate că era unul din cititorii mei obişnuiţi şi, prin urmare, doritori să-mi fie pe plac.

L-am văzut întorcându-se rece şi sever şi părea îmbătrânit cu zece ani.

— Domnule, îmi spuse, cu o politeţe rece, am transmis cererea dumitale domnului şef de birou.

Şeful de birou a referit-o domnului prefect de poliţie.

Domnul prefect a pus să se caute în registre şi sunt însărcinat să vă spun că persoana de care vorbiţi nu figurează în niciun registru.

— Cum, am strigat, nu e niciun ocnaş pe nume Rocambole?

— Domnule, îmi răspunse el brusc, la ocnă n-are nimeni nume, ci e înscris sub un număr.

Şi cu acest gest mă făcu să înţeleg că era inutil să insist.

Când am fost în stradă sau mai bine zis pe chei m-am uitat cum curgea apa şi am făcut tot soiul de reflecţii.

Eu sunt observator şi schimbarea de atitudine a subşefului de birou nu îmi scăpase din vedere.

Misterul, în loc să se lumineze se complica şi mai mult.

Mi se spunea că Rocambole nu există. Dar de ce mi se spunea asta cu acea politeţe rece care contrasta foarte mult cu modul în care am fost primit?

Şi am reuşit să ghicesc.

Administraţia nu voia să se facă un roman despre Rocambole. De ce?

Era uşor de înţeles. „Valeţii de Cupă” trebuie să fi fost o asociaţie periculoasă şi să fi lucrat în sferele înalte ale societăţii; şi era mai mult, decât probabil că ei fuseseră amestecaţi în unele evenimente care era inutil să fie date la iveală.

Dar romancierul îşi ia subiectul de acolo de unde îl găseşte.

Şi apoi devenisem foarte curios. M-am urcat într-o trăsură, spunându-mi: „Cu orice preţ îl voi găsi pe Rocambole”. Când m-am întors acasă din această zadarnică excursie, o scrisoare astfel concepută mă aştepta:

„Domnul Delamarre vrea să te vadă îndată”.

Ara alergat acolo, el mă invită la masă şi îmi spuse:

— Dragul meu, am primit reclamaţii cu privire la titlul tău de „Valeţii de Cupă”. Schimbă-l.

— Dar, domnule…

— Nu-ţi pot spune mai mult. Schimbă titlul.

Mi se păru că vocea domnului Delamarre semăna în acel moment cu cea a subşefului de birou.

Nu am mai insistat; dar cum sunt foarte încăpăţânat m-am întors acasă cu hotărârea să povestesc istoria lui Rocambole chiar dacă o ştiam sau dacă nu o ştiam.

Seara Claudin şi cu mine fumam liniştiţi la D, un pictor care locuia în cartierul Saint-George. Noi ne urcasem într-un balcon şi aveam Parisul sub picioarele noastre.

Parisul era scânteietor în lumină.

Deodată am aruncat ţigara, şi am strigat:

— Am găsit!

— Ce? mă întrebă Claudin, istoria lui Rocambole!

— Nu, titlul romanului meu.

— Să vedem!

— „Dramele Parisului”.

— Foarte bine. Dar Rocambole?

— Voi inventa istoria lui, căci nu pot face altfel. Dar am presimţirea că această istorie o voi şti.

Capitolul V

Lăsaţi-mă să deschid o paranteză.

Istoria lui Rocambole era destinată pentru ziarul „La Patrie”. E drept deci să vă descriu birourile acestui ziar.

„La Patrie” se află în strada Croissant; birourile sale dădeau în strada Jeuneurs.

Pe această din urmă stradă se aflau numai comercianţi de stofe.

Strada Croissant e rezervată ziarelor.

La numărul 12a „La Patrie”, la numărul 16 „La Siecle”, pe dreapta şi pe stânga sunt o mulţime de prăvălioare, în care se vând numai ziare.

La mijlocul străzii Jeuneurs, pe dreapta era ceea ce un notar ar numi un vest imobil.

Trei mari construcţii înalte, toate închiriate, erau proprietatea domnului Delamarre, directorul de atunci al ziarului „La Patrie”.

Un om tânăr care avea un roman la subsuoară se prezenta la ziarul „La Patrie” la poarta de pe strada Croissant.

El urcă la primul etaj şi ceru să-l vadă pe redactorul şef dar a fost primit de Philippe. Cine e acest Philippe?

Un bărbat între două vârste, cu privirea inteligentă, cu surâsul amabil, care era luat drept un copist, dar care, în fond, era omul de încredere al domnului Delamarre.

Philippe se uită la noul venit.

El părea că ghiceşte ce are la subsuoară.

Dacă i se părea că romanul va fi bun, îi spunea:

Domnul Delamarre nu e aici. Dar lasă-mi manuscrisul şi vino peste opt zile.

De cinci ori din zece, Philippe ghicea.

Acest roman era citit şi primit.

Dacă lui Philippe i se părea că romanul nu va fi bun, îi deschidea uşa cabinetului lui Schiller.

Acesta îl primea pe autor, lua manuscrisul şi îl dădea în aceeaşi seară domnului Delamarre.

Acesta se mărginea să-l întrebe:

— Pe unde a venit autorul?

— Prin strada Croissant.

— Ah!

Acest ah! era o sentinţă de moarte.

Domnului Delamarre îi plăcea ca să se adreseze direct lui.

După un an manuscrisul rămânea tot în cartoane şi nu era citit.

Tot secretul lui Philippe consta în aceasta: îl depunea respectuos pe noptiera domnului Delamarre, manuscrisul omului pe care-l lua sub protecţia lui.

Dacă răzbunarea este plăcerea zeilor, recunoştinţa este uneori fericirea oamenilor de litere, şi declar aici că datorez lui Philippe colaborarea mea timp de opt ani la ziarul „La Patrie”.

Când primul meu foileton s-a publicat în coloanele ziarului, am intrat pe strada Jeunevers.

Domnului Delamarre îi plăcea foarte mult să stea cu mine de vorbă.

M-am dus în acea zi la orele zece la uşa cabinetului său.

Aduceam noul titlu: „Dramele Parisului”.

— Foarte bine! zise domnul Delamarre. Titlul e excelent. Să vedem, acum subiectul.

— Nu mi-am făcut încă planul, i-am răspuns.

— Tot să vedem!

Eram prins în cursă. M-am executat. Am inventat pe loc un prolog ce se petrecea iarna, la întoarcerea din compania din Rusia; am creat tipuri mai mult sau mai puţin originale, am combinat situaţii, m-am armat cu tot arsenalul meu obişnuit.

Domnul Delamarre îşi clătina capul în toate părţile şi era încântat.

— La lucru! îmi spuse el după ce am terminat şi trimite manuscrisul mâine dimineaţă.

Apoi am plecat ducându-mă la Schiller să-i strâng mâna cu răceală.

Acest confrate nu-i plăcuse lui Philippe şi romanul său stătea de optsprezece luni într-o copertă mare de carton verde care avea eticheta „Manuscris de citit”.

Şi luându-mă de mână îmi zise pe un ton lugubru:

— Când vei termina?

Eu nici nu începusem încă.

Întotdeauna am fost puţin cam ştrengar. În loc să-mi fie milă de

nenorocitul meu confrate, am găsit nimerit să-i răspund:

— Nu voi termina.

— Cum?

— „Dramele Parisului” va avea cel puţin două mii de foiletoane.

Sărmanul meu confrate era cât p-aci să cadă jos, şi eu am plecat râzând.

Întorcându-mă acasă i-am povestit cele întâmplate iubitei mele Bergerette.

— Se poate ca acest roman să nu se mai termine, îmi zise ea, dacă trebuie să-l cred pe domnul care a ieşit de aici şi care va reveni, mâine dimineaţă.

— Cum?

— Acest domin mi-a spus că ştie istoria lui Rocambole.

Am sărit de pe scaun.

Bergerette continuă:

— Şi va veni mâine dimineaţă să ţi-o povestească.

Capitolul VI

Am petrecut restul zilei şi o parte a nopţii ca să pun în ordine, cu totul în mână, planul pe care-l desfăşurasem domnului Delamarre şi am aşteptat până a doua zi cu o mare nerăbdare.

Cine era misteriosul personaj care trebuia să-mi povestească istoria lui Rocambole?

El nu-şi lăsase nici numele, nici adresa…

La orele zece, a doua zi, uşa cabinetului meu se deschise şi am văzut intrând un om având într-o mână un săculeţ şi în cealaltă un ghiozdan.

Era un băiat de la banca Franţei.

Nu iscălisem nicio poliţă şi sosirea acestui om mă miră foarte mult.

— Domnule, îmi spuse pe un ton plin de mister, n-am bani în sacul meu şi în ghiozdan se află ziare vechi; dar sunt supravegheat îndeaproape şi m-am deghizat astfel ca să pătrund până la dumneata fără să trezesc atenţia nimănui.

— Cum? l-am întrebat. Tot dumneata ai venit ieri?

— Da, domnule.

Am sunat să dau ordin să nu mai intre nimeni la mine.

După ce ieşi servitorul meu, pretinsul băiat de bancă, puse sacul său pe biroul meu şi se aşeză fără multă formalitate în faţa mea.

— Domnule, îmi spuse el, mă numesc Timoléon şi-ţi voi spune în două cuvinte cine sunt. Am fost hoţ…

L-am salutat.

— După aceea am intrat în poliţia secretă.

— L-am salutat din nou.

— Dar administraţia s-a schimbat şi noul regim n-a mai vrut să

primească în rândurile poliţiei decât oameni care n-au avut niciun amestec cu justiţia. Am fost concediat şi au făcut foarte rău, căci le aduceam mari servicii.

— Nu mă îndoiesc.

— Eu l-am arestat pe Rocambole.

Un suspin de uşurare ieşi din pieptul meu.

— El există dar? întrebai eu.

— E la ocna din Brest şi cred că va fi în curând transferat la Toulon.

— Cu toate acestea, ieri de dimineaţă, la Biroul Închisorilor…

— Ti s-a spus că Rocambole nu există!

— Da.

Un surâs flutură pe buzele lui.

— Aşa trebuia să ţi se răspundă.

— De ce?

— Fiindcă Rocambole a fost o perioadă un mare personaj.

— Adevărat!

— Şi administraţia nu vrea să scoată la lumină întunecoasele lui aventuri.

— Dar îmi vei spune tot adevărul?

El surâse din nou.

— Un moment, zise el. Mai întâi să vorbim.

Am aşteptat ca el să se explice.

— Domnule, reluă el, ţi-am spus că prefectura m-a concediat.

— Bine.

— N-am avere; am o fată de crescut şi sunt obligat, ca să trăiesc, să mă ocup de mici afaceri. Astfel, de exemplu, regăsesc obiectele pierdute sau furate, pe socoteala unor simpli particulari; urmăresc soţi. Scot, după cum se spune bani din orice.

— Bine, i-am răspuns. Vrei să-mi vinzi relaţiile dumitale.

— Da şi nu.

— Cum asta?

— Am note destul de detailate; cu aceste note voi face un roman, şi acest roman, sunt sigur, va avea un mare succes. Îţi vând notele mele.

Am încruntat sprâncenele.

El ghici gândul meu şi îmi spuse:

— Un om de litere nu e nici capitalist, nici proprietar. Poate că n-ai nici cincizeci de napoleoni în birou, şi dacă ţi-aş cere bani ar fi o nebunie. Iată deci ceea ce-ţi propun, îmi vei da patru bilete de o mie de franci plătibile la casa ziarului „La Patrie”. E prea scump?

La acea epocă scumpii mei cititori, patru mii de franci erau pentru mine o sumă frumoasă; era cel puţin a treia parte din ceea ce câştigam într-un an.

Am ezitat deci să răspund.

— Vrei sau nu vrei, îmi spuse Timoléon. Îţi convine?

— Şi dacă nu pot să fac nimic din notele dumitale? îl întrebai eu.

— Am prevăzut cazul!

— Ah!

— Îmi vei da banii după ce vei fi citit manuscrisul. Cu toate acestea îţi cer o garanţie.

— Care?

— Îmi vei da cuvântul dumitale de onoare că dacă notele mele nu-ţi convin, vei renunţa să mai scrii un roman despre Rocambole.

— Îţi dau cuvântul meu..

— Bine, răspunse el.

Şi sculându-se după scaun, adăugă:

— Vei avea notele mele diseară. Voi trece din nou pe aici peste opt zile.

Şi reluându-şi ghiozdanul şi sacul plecă. După trei ore am primit prin poştă un voluminos manuscris.

M-am închis în cabinetul meu, am interzis tuturor să vină la mine, chiar frumoasei Bergerette, chiar amicului meu Claudin şi m-am cufundat în citirea manuscrisului. Ca formă era naiv, fără nicio ortografie, dar era deosebit de interesant.

Istoria valeţilor de cupă, educaţia acestui copil al Parisului, care se numea Iosef Fiparte şi botezat Rocambole de profesorul său Andréa.

Adevăratele nume însă nu se găseau. Ciudatul meu colaborator avusese grijă să mă înştiinţeze despre aceasta printr-o notă scrisă cu creionul şi pusă în pagina întâi, şi de cele mai multe ori în loc să inventeze un nume, el se servea de iniţiale.

Printr-una din acele coincidenţe ciudate aşa de comune în viaţa reală, şi care totuşi nu trebuia să existe decât ca ficţiune, istoria lui Rocambole avea o asemănare perfectă cu planul romanului pe care-l imaginasem.

N-am inventat decât foarte puţine lucruri în prima parte a „Dramelor Parisului” care are ca titlu „Moştenirea misterioasă”.

Aceste puţine lucruri iată-le:

I-am dat un frate lui sir Williams, profesorul lui Rocambole, şi am inventat istoria moştenirii.

Am găsit subiectul pentru rest în notele lui Timoléon.

Dar după ce am terminat citirea manuscrisului, un lucru ieşea la iveală pentru mine.

Timoléon avea pentru Rocambole o ură mare şi teribilă, şi era desigur la dânsul un act de răzbunare dându-mi aceste documente.

Atunci am făcut următoarea cugetare:

„Valeţii de cupă” nu pot fi toţi la ocnă, şi dacă Rocambole e acolo, dacă sir Williams a murit asasinat, de elevul său, există desigur cineva din banda lor care trăieşte liniştit la Paris şi a cărui siguranţă o va

tulbura publicarea romanului meu.

Risc o lovitură de cuţit pe de o parte şi pe de altă parte se poate ca această femeie care în notele lui Timoléon e numită pe rând Baccarat şi contesă Artoff, să se supere că mă ocup de dânsa şi se va plânge prefectului de poliţie.

Această cugetare nu mă părăsi deloc în tot cursul zilei.

M-am dus să prânzesc în oraş şi după masă, cum ploua puţin, bulevardul era pustiu.

Cu toate acestea un om ieşi din pasajul operei şi începu să mă urmărească.

Locuiam atunci în strada Bellefond; am luat-o deci prin foburgul Montmartre.

Omul tot mă urmărea.

Am luat-o pe strada Cadet: un pas greoi şi măsurat continua să răsune după mine.

Ca toată lumea eram şi eu fricos în unele momente.

Un fior mă străbătu şi mi se păru că un valet de cupă era pe urmele mele.

Capitolul VII

Nu e departe strada Cadete de strada Bellefond.

Dar strada Rochechouart e destul de lungă şi cu toate că am grăbit pasul tot mi se părea că nu mai ajung.

Necunoscutul venea tot după mine.

Asta nu dură în realitate decât cinci minute, dar în cursul acestor cinci minute avusesem timp să-mi povestesc o istorie oribilă.

O istorie absurdă, de altfel, dar care speriase imaginaţia mea de licean, pe timpul când apărea romanul „Jidovul rătăcitor".

Se spusese atunci că într-o seară Eugène Sue, întorcându-se acasă, fusese arestat de nişte oameni cu faţa înnegrită. Apoi el fusese aruncat într-o trăsură şi timp de câteva ore mersese prin Paris fără să ştie unde era condus. El fusese apoi introdus într-o sală transformată în tribunal şi unde se aflau mai mulţi oameni îmbrăcaţi în robă roşie. Acolo el fusese condamnat la moarte şi sentinţa trebuia să fie executată în curs de trei luni în afară de cazul când el consimţea să lase neterminat romanul său în care ataca în mod aşa de violent pe unii oameni şi unele principii.

V-am spus că această istorie era absurdă, cu toate acestea am crezut-o şi mi-am spus:

„Dacă prietenii lui Rodin au procedat aşa cu Eugène Sue, ce vor face cu mine tovarăşii lui Rocambole?"

În momentul în care făceam această reflecţie dădeam colţul străzii Bellefond şi mă credeam salvat, căci se afla pe acea stradă la nr. 38, un post de poliţie.

Dar omul care mergea după mine îmi puse mâna pe umăr şi mă opri. Am împietrit.

La o sută de paşi vedeam felinarul roşu al postului de poliţie. Dacă aş fi strigat, ar fi venit în ajutorul meu.

Dar niciun sunet nu ieşi din gâtul meu şi m-am întors către acela care mă oprise astfel.

El nu era un om ci un uriaş. Mâna lui îmi cuprinse tot umărul.

Cu toate acestea el n-avea aerul de a fi un om rău.

— Nu te teme, domnule, îmi spuse el, nu mai sunt hoţ.

El fusese deci hoţ?

Eram emoţionat şi mirat în acelaşi timp.

El continuă:

— Nu mai sunt hoţ şi am devenit chiar un om cinstit. Nu te teme deci de mine.

Atunci am putut vorbi şi l-am întrebat:

— Ce vrei atunci de la mine?

— Doresc să-mi acorzi o întrevedere scurtă.

Aveam ochii fixaţi tot asupra lanternei roşii care îmi apărea ca farul văzut de un naufragiat.

El ghici gândul meu şi îmi spuse:

— Să mergem până în faţa postului de poliţie, domnule, acolo vei fi mai liniştit şi mă vei asculta.

Era în vocea acelui uriaş ceva rugător care mă făcu să roşesc de ruşinea mea.

Nu voiam să fiu cu dânsul mai puţin generos.

— Dar, i-am răspuns, putem foarte bine să vorbim aici.

— Cum vrei, spuse el.

Am aşteptat.

— Domnule, reluă el, ai anunţat în ziarul „La Patrie" un roman intitulat „Valeţii de Cupă".

— Da.

— Şi al cărui erou trebuie să fie Rocambole?

— Întocmai.

Şi în gândul meu îmi spuneam:

„Acest om e desigur din banda lui; deci să fiu atent".

Uriaşul reluă:

— Un oarecare Timoléon ţi-a dat chiar note.

— Da.

— Timoléon e o canalie, domnule.

El pronunţă aceste cuvinte cu răceală şi cu convingere.

— Dar, domnule…

— Rocambole valorează mai mult decât se poate crede, zise el.

— Ah! Adevărat?

— A fost rău, dar s-a căit.

Am crezut că-i ghicesc gândul şi i-am spus:

— Ei bine! îţi făgăduiesc că romanul meu va avea un deznodământ foarte frumos în onoarea lui.

— Nu-ţi cer asta.

— Dar atunci?

El îmi spuse atunci pe şoptite:

— Rocambole e la închisoarea din Brest; dar nimeni nu ştie în afară de prefectul de poliţie şi cu mine. Acolo el are un număr, şi cum nu vorbeşte niciodată, nimeni nu ştie cine a fost. Sunt singurul om cu care el e în corespondenţă secretă.

— Ei bine?

— El mi-a scris chiar astăzi. Un lucrător din port a adus în închisoare un număr din ziarul „La Patrie", în care se anunţă romanul dumitale.

Aceste din urmă mă neliniştiră.

— S-ar opune el la publicarea romanului meu? am întrebat.

— Nu, domnule,

— Atunci, ce doreşte?

— Domnule, reluă uriaşul, se află în lume o doamnă mare pe care

Rocambole a iubit-o ca pe sora lui. Dânsa e cauza căinţei sale. El ar muri de durere dacă adevăratul nume al acestei femei ar apare în romanul dumitale.

— Dar, am răspuns, Timoléon a schimbat toate numele în notele sale.

— Nu te încrede.

— Ah!

— Timoléon, îţi repet, e o canalie. El îl urăşte pe Rocambole şi poate că ţi-a dat numele adevărate. În orice caz, schimbă-le.

— Şi apoi?

— Apoi, domnule, spuse uriaşul, asta e tot ce-ţi cere Rocambole.

— Nimic altceva?

— Nimic. Bună seara, domnule…

Şi vru să plece. Dar eu l-am reţinut:

— Încă un cuvânt.

El se opri.

— Eşti amicul lui Rocambole, nu-i aşa?

— M-aş lăsa ca să fiu ucis pentru dânsul oricând ar vrea.

— Deci să nu iei în nume de rău ce-ţi voi spune.

— Vorbeşte, domnule.

— La ocnă, cineva nu e fericit…

— Drace! nu…

— Şi poate că puţini bani…

Acel om cu faţa vulgară surâse atunci şi îmi răspunse:

— Îţi mulţumesc domnule, dar în ziua când Rocambole ar dori un milion i se va trimite.

El mă salută şi plecă lăsându-mă înmărmurit.

M-am întors acasă pradă unui sentiment cu totul nou.

Din romancier devenisem cititor.

Istoria lui Timoléon îmi era suficientă: ceea ce voiam era să-l văd pe Rocambole.

Cine era acest bărbat care pătat de crime, ştiuse să-şi creeze asemenea oameni devotaţi?

Ah! Dacă domnul Delamarre n-ar fi fost aşa de grăbit să-şi reînnoiască abonamentele la ziarul său, aş mai fi cerut un răgaz de câteva zile ca să mă duc la Brest.

Dar anunţasem apariţia pentru luni şi era deja joi seara.

A doua zi dimineaţă la orele 5 jumătate scriam, dar în fiecare moment mă opream şi îmi spuneam:

— Aş vrea să-l văd pe Rocambole.

Capitolul VIII

Prima parte a „Dramelor Parisului” a apărut fără întrerupere.

Asta se numeşte, după cum am spus, „Moştenirea misterioasă”.

Ziarele atunci făceau puţină reclamă.

Cu toate acestea tirajul a crescut şi numărul abonaţilor s-a mărit.

Unii oameni reclamară şi o femeie bătrână scrise administraţiei această scrisoare:

„Domnule,

Romanul lui Ponson du Terrail este foarte frumos dar e imoral. Niciodată nu o să pot crede că o femeie ca Baccarat poate avea sentimente omeneşti.

Aceste femei sunt nişte monştri şi defunctul meu soţ, care era un om inteligent şi subşef important într-o mare administraţie, le-a evitat întotdeauna.

N-am prejudicii, şi vârsta mea (57 de ani) îmi permite să citesc orice lucru.

Din nenorocire, însă, am o fată de douăzeci de ani a cărei imaginaţie e foarte dezvoltată şi citirea „Dramelor Parisului" îi este periculoasă.

Pe de altă pane, aş vrea să ştiu sfârşitul romanului.

De aceea n-aţi putea să faceţi două ediţii: una pentru mine cu foileton şi alta fără foileton pentru fata mea?

Vă rog să-mi răspundeţi.

Henriette Athanase „rentieră".

Un preot de ţară a fost şi mai sever:

„*Ponson du Terrail, spunea dânsul, e un mizerabil, care a comis toate crimele care-l fac responsabil pe eroul său*".

Domnul Delamarre, puţin cam mişcat îl chemă pe casier.

Acesta luă cunoştinţă de scrisoarea preotului şi răspunse:

— Vom vinde trei mii de exemplare mai mult.

— Atunci să continue, răspunse directorul ziarului „La Patrie".

„Moştenirea misterioasă" a avut şaptezeci şi opt de foiletoane.

Când eram pe la foiletonul al şaptezeci şi cincilea, domnul Delamarre mă cheamă şi îmi spuse:

— N-ai putea să-mi faci o urmare?

— Ba da, i-am răspuns, dar trebuie un alt titlu.

— Să vedem!

— „Clubul valeţilor de cupă."

Mă aşteptam să-l văd sărind de pe scaun, ştiind cât se opusese la început acestui titlu.

El se mărgini să se încrunte şi îmi zise:

— Vino să mă vezi la docuri.

Puţini oameni au cunoscut ca mine acest spirit activ, ingenios şi neobosit, ce se numea domnul Delamarre.

În fiecare zi se deştepta cu o idee nouă aproape întotdeauna îndrăzneaţă, dacă nu excelentă.

Într-o zi îşi imagină fabricarea unei pâini cu gluten.

După şase săptămâni la casa de alături de ziarul „La Patrie”, casă care-i aparţinea, el instala o brutărie.

Planul nu reuşi.

În anul următor, domnul Delamarre, în acelaşi imobil, creă docurile alimentare cu preţuri ieftine.

Aici se vindeau de toate, alimente, haine, ghete, lapte, coloniale şi pălării.

Asta dură aproape un an. Apoi el închise aceste docuri.

Pe acea vreme docurile erau în apogeul lor.

M-am dus la docuri şi am vorbit cu dânsul.

A doua zi se anunţa în „La Patrie” că „Dramele Parisului” vor avea ca urmare „Clubul Valeţilor de Cupă”.

Numai că domnul Delamarre îmi acordă o întrerupere, adică un concediu de două luni.

Acest concediu ştiam eu cum îl voi întrebuinţa.

Mă voi duce la Brest şi-l voi vedea pe Rocambole.

După opt zile eram gata de plecare.

Îmi rămânea să caut un tovarăş de călătorie.

Cu Bergerette, pentru că aparţinea prea mult de viaţa mea privată, mă certasem.

I-am scris lui Claudin.

„Vrei să vii cu mine la Bretagne?”

Claudin îmi răspunse că nu poate.

Am un vechi camarad, puţin cam ciudat, dar care pentru motivul că e născut la Brest, se crede obligat să fie cel mai drept şi cel mai amabil dintre oameni.

Inima lui loială avea slăbiciunea să introducă în cărţile lui numai femei adorabile blonde şi care erau tuberculoase în ultimul grad.

Când o femeie îl plăcea şi asta nu era rar, el o întreba:

— Tuşeşti?

Îndată ce ea răspundea afirmativ, el cădea la genunchii ei şi o adora.

Eu cred că-l cunoaşteţi căci el a scris multe romane.

Mă mărginesc să vi-l numesc, este Étienne Énault.

Étienne îmi spusese de atâtea ori că era breton şi că a revedea Bretania era cea mai mare dorinţă a lui, încât am alergat la dânsul.

— Vii cu mine? l-am întrebat.

El primi şi plecarăm.

Pe atunci nu era altă cale ferată decât aceea de la Paris la Nantes prin Orléans.

A doua zi eram la Angers, a treia zi la Rennes şi după două zile la Brest.

Bretagne, adevărata ţară a legendelor se termină la oraşul Brest.

„Hotelul călătorilor” unde am descins are o înfăţişare tristă şi sufrageria seamănă cu sala unei mânăstiri.

Furăm instalaţi la mansardă.

La Brest cine nu poartă uniformă nu e luat în seamă. Călătoria părea o sărbătoare, la sosirea în Brest.

— Oh! dacă n-aş fi venit să caut casa unde m-am născut! îmi zise Énault.

— Ah! de n-aş dori să-l văd pe Rocambole mă gândeam eu.

Şi după masă ne-am dus în port pe acea oribilă stradă a Siamului, care are un pavaj aşa de prost încât îţi rupi picioarele.

Capitolul IX

Era atunci primăvară, luna mai, când zilele sunt lungi.

Un soare admirabil lumina toată regiunea Bretagne şi nu ploua decât la Brest.

Aşa e în acest oraş căci plouă cinci zile din şapte.

Cu toate acestea e suficient puţin vânt ca să alunge norii, mai ales seara.

Atunci, unicul loc de primire al oraşului se populează ca prin farmec. Plouase toată ziua, plouase în timpul mesei, ploua când am ieşit de la hotel. Dar abia ce ajunseserăm la capătul străzii Siam şi ultimele raze ale soarelui străbăteau norii, ce se risipeau.

La capătul străzii Siamului se află o scară cu o sută de trepte ce coboară în port.

După ce coborai scara trebuia să o iei la pas ca să mergi la Recouvrance.

Era prea târau ca să vizitez arsenalul şi, prin urmare, penitenciarul.

Énault îmi spuse:

— Sunt din Recouvrance, şi aş vrea să revăd casa unde m-am născut. Din nenorocire, am plecat de aici aşa de tânăr, încât am uitat şi numele străzii. Dar Recouvrance nu e mare, deci să mergem!

— Cum vrei i-am răspuns, dar străduieşte-te să-ţi regăseşti casa astă seară, căci mâine…

— Mâine?

— Nu vom ieşi din arsenal.

Am trecut la Recouvrance.

Acolo, casele sunt încă şi mai negre şi mai mizerabile, decât pe ţărmul opus.

Mai multe străzi întortocheate înconjoară portul.

Acolo trăiesc pescarii şi nevestele marinarilor.

Acolo mişună sute de copii abia îmbrăcaţi şi care într-o zi pot deveni oameni de valoare.

Nevasta marinarului este econoama; ea trăieşte cu puţin şi-şi creşte copiii aproape cu nimic.

O sărmană locuinţă îi ajunge.

Bărbatul ei e poate sub cerul Indiei, femeia şi copiii trăiesc în această atmosferă grea, în aceste străzi infecte şi sub această ploaie eternă fără să murmure, fără să plângă, cu speranţa în inimă.

Îndată ce vremea e frumoasă ei se duc pe malul mării.

Acolo soţia marinarului spune copilului ei arătându-i malul mării:

— Tatăl tău e acolo… departe…

— Când va veni? întreabă copilul.

— Peste un an, spune sărmana femeie suspinând.

La orele opt răsună tunul, care anunţă închiderea arsenalului.

Această detunătură ne-a surprins pe o străduţă numită Jean-Bart.

O biserică părăsită se află la mijloc.

În faţa acestei biserici se află o piaţă având zece metri pătraţi, pe care se joacă copiii de prin împrejurimi.

Mamele, stând la poartă, lucrează.

Ne oprisem aici cu puţin înainte de bubuitul tunului.

Printre aceşti copii se afla unul care ne atrase atenţia datorită părului său blond buclat, feţei lui rumene şi ochilor lui albaştri.

S-ar fi zis că un înger a coborât din cer în acest focar de infecţie.

Căutarăm pe mamă din ochi şi o regăsirăm repede, după expresia privirii ei către copil.

Ea era o femeie tânără de douăzeci şi trei de ani, poate.

Copilul avea cinci ani.

Ea era blondă, puţin cam palidă, puţin cam tristă, cu surâsul ce flutură pe buzele ei, când copilul se uita la dânsa.

Deodată la capătul străzii răsunară nişte paşi surzi, măsuraţi şi un zăngănit metalic.

În acelaşi timp am văzut apărând o ceată de ocnaşi mergând doi câte doi.

Copiii continuară să se joace; dar acela pe care îl observasem, examina ceata ocnaşilor şi recunoscu fără îndoială printre ei pe vreunul pe care îl iubea, căci se repezi înaintea ocnaşilor şi se aruncă la gâtul unuia dintre ei.

Gardienii nu spuseră niciun cuvânt.

Tovarăşul de lanţuri al acelui ocnaş se opri de asemenea.

Ocnaşul luă copilul în braţe, îl sărută pe buclele lui blonde şi îl puse jos.

În acelaşi timp şi tânăra mamă, ce stătea în pragul porţii, se ridică, întinse mâna ocnaşului şi îi spuse câteva cuvinte pe care nu le-am putut auzi.

Apoi ocnaşii îşi continuară drumul, iar mama se aşeză melancolică la locul ei; copilul se întoarse lângă camarazii săi, dar nu se mai jucă.

Acest nenorocit îmbrăcat în haina infamiei, de gâtul căruia se agăţase acel înger de copil, şi căruia acea femeie frumoasă îi întindea

mâna, era tatăl şi soţul?

Pentru ca asta să fie cu putinţă, trebuia ca acest om, să fi fost odinioară matelot, şi condamnat, pentru vreun act de rebeliune, la moarte şi pedeapsa lui să-i fi fost schimbată în muncă silnică; căci altfel, la Recouvrance nu s-ar fi tolerat să locuiască soţia unui ocnaş.

Am avut vreme să-l văd pe acest bărbat.

El era înalt, puţin cam palid şi cu nişte ochi inteligenţi şi blânzi.

Cu toate lanţurile pe care le târa după dânsul, el avea un mers mândru.

Era un băiat care putea să aibă douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani şi pe când săruta copilul, avusesem timp să-l examinez destul de bine.

Acest mic eveniment oricât de natural totuşi pe acele străzi, ne-a intrigat aşa de mult ca să ne facă să intrăm într-o cârciumioară, ce se afla drept în faţa locului unde se opriseră ocnaşii,

O femeie bătrână era la tejghea.

Pe când ea ne dădea de băut, eu am întrebat-o:

— Acest ocnaş e tatăl copilului?

— Nu, e ceva mai mult decât tatăl copilului.

— Ce vrei să spui?

— E salvatorul său. Copilul se îneca, el l-a pescuit şi era cât pe-aci să se înece şi dânsul.

Era o dramă întreagă în acest răspuns şi am priceput atunci îmbrăţişarea copilului şi graba cu care mama îi strânsese mâna.

— Cum se numeşte acest ocnaş? întrebă Énault.

Bătrâna surâse şi zise:

— Ştiţi că ocnaşii n-au nume.

— E adevărat.

— Acesta este numărul „O sută şaptesprezece”.

Începusem să visez, şi-l priveam pe copil, acum era pe genunchii mamei sale, care îl acoperea de sărutări.

Capitolul X

O bănuială îmi trecu prin minte.

Venisem la Brest să-l văd pe Rocambole; cine îmi spunea că ocnaşul care-l salvase pe copil nu era dânsul?

Am părăsit cârciuma şi am pornit din nou pe străzi.

Énault se oprea din când în când, privea câte o casă moment în care avea speranţă, apoi pornea mai departe.

Nu era asta.

Pe când ne urcam spre fortificaţii, auzirăm o muzică militară şi ne-am oprit pe loc.

Şcoala copiilor de marină făcea exerciţii.

Toţi aceşti copii mergeau mândri în sunetul muzicii cu puşca pe

umăr.

Populaţia le ieşea în cale. Toţi îi priveau cu drag.

Era viitorul care trecea.

Unele mame văzându-şi copilul printre rânduri, îi trimitea o sărutare cu mâna. Unii marinari spuneau:

— Şi eu am fost aşa.

După ce trecu şcoala, Énault spuse, scoţând un strigăt:

— Acum mă recunosc!

— Unde?

— Aici. Acum îmi aduc bine aminte… Copiii din şcoala militară treceau pe sub ferestrele noastre şi e acolo…

El îmi arătă o casă la stânga. Această casă avea o poartă mare.

Énault, foarte emoţionat îmi spunea:

— Da… da… e asta… noi locuiam la etajul al doilea… trebuie să fie o curte cu arbori, şi în mijlocul curţii un puţ.

Am intrat.

La Recouvrance nu sunt portari, aşa că poţi intra oriunde.

Poţi să urci până la etajul al şaselea al unei case şi nimeni nu te va întreba: „Unde mergi”. Când furăm în sală, Énault se opri.

— E ciudat, îmi zise el. Scara era la dreapta, mi se pare.

— Şi asta e la stânga.

— S-a schimbat scara.

Casa avea o curte, dar nu avea un puţ.

— S-o fi umplut, îmi zise Énault:

— Nu văd nici arbori, i-am spus.

— Or fi fost tăiaţi.

Totuşi cum el nu era sigur, am ieşit.

— Dacă nu e aceasta, îmi spuse dânsul, e o altă casă la fel cu asta tot pe această stradă.

La douăzeci de paşi distanţă am găsit o altă casă cu totul la fel cu acea din care ieşisem.

— Iat-o! strigă Énault.

Scara era la stânga, dar nu avea curte.

— Se va fi construit ceva, îmi zise el, e aşa de mult de atunci!…

O femeie bătrână, care cobora scările, fu întrebată de noi:

— E mult timp de când locuieşti aici?

— De peste patruzeci de ani, răspunse dânsa.

Énault îi vorbi de tatăl său, care era intendent militar.

Bătrâna îl ascultă şi apoi zise:

— Se poate… în această casă sunt întotdeauna ofiţeri.

Nu aflasem deci nimic.

După un sfert de oră, am găsit o a treia casă.

— Ah! de astă dată, strigă Énault, e aici.

— Se afla un puţ în curte, şi arbori şi scara la stânga. Din

nenorocire arborii erau tineri, puţul părea a fi cu totul nou şi pe poartă se afla scris anul 1840.

— Se va fi reconstruit casa, îmi zise sărmanul meu amic, dar e ea!

— Mi-ai spus acelaşi lucru şi la celelalte două…

— E teribil lucru totuşi să nu-ţi poţi regăsi casa unde te-ai născut.

— Cum! am răspuns, dar în loc de una, ai găsit trei… şi vei ajunge ca Homer, pentru care se certau şapte oraşe că se născuse în ele.

Énault primi acest compliment fără proteste şi am părăsit Recouvrance.

Se înnoptase.

Am traversat din nou portul şi am ajuns iarăşi pe acea oribilă stradă a Siamului.

Am ajuns în centru unde se află cafeneaua ofiţerilor de marină.

Aveam la Paris un amic, un căpitan de dragoni, omul cel mai bun din lume şi care ţinea foarte mult la mine.

De câte ori gazeta scria ceva contra mea, el venea însoţit de un alt căpitan, gata să-mi servească de martori.

— Dar nu se vorbeşte decât de cărţile mele, le răspundeam.

— Ei bine?

— Ei bine! asta nu mă priveşte. Aceşti domni au tot dreptul să găsească scrierile mele proaste.

Prietenul meu căpitan nu voia să priceapă asta şi se retrăgea.

El cunoştea multă lume, militari şi civili şi din marină.

— Te duci la Brest, îmi spusese el. Eu cunosc multă lume acolo.

Şi îmi dăduse vreo douăzeci de scrisori de recomandare, din care zece pentru locotenenţi de marină, trei sau patru pentru căpitani, una pentru un contraamiral şi în fine, una pentru un văr al lui, care era sublocotenent pe vasul „*Nemesis*”.

Marjolin, era numele său, era un bărbat tânăr, foarte amabil şi aşa de îndatoritor încât s-ar fi făcut în patru ca să ne servească.

Am intrat la cafeneaua marinei şi în curând toate scrisorile mele fură distribuite.

Toţi ne oferiră punci şi fură foarte gentili cu noi.

Marjolin ne conduse la hotel şi ne dădu întâlnire pentru a doua zi, la orele opt, la uşa Arsenalului.

Îi vorbisem de Rocambole.

Era prima dată când auzea pronunţându-se acest nume.

— Dar, zicea el, fii liniştit. Dacă acest om se află la penitenciarul din Brest, comisarul penitenciarului nu se va opune şi vei putea să vorbeşti cu el.

N-am putut să nu-i spun ciudata primire ce mi se făcuse cu trei sau patru luni înainte la prefectura de poliţie.

El râse şi îmi răspunse cu mândria caracteristică marinarilor:

— Uiţi că aici suntem la noi?

Capitolul XI

Şi după aceste cuvinte se despărţi de noi.

Când intri în arsenal vezi mai întâi o rampă pe care lucrează tot soiul de vase.

Apoi se vede o imensă faţadă având numeroase ferestre cu fiare şi porţi joase de fier.

Această faţadă e a penitenciarului.

La sunetul tunului, această locuinţă tăcută până atunci se umple de zgomote surde şi de zăngănitul de lanţuri.

Apoi porţile se deschid şi ocnaşii coboară în arsenal, înlănţuiţi doi câte doi, şi conduşi de gardieni.

Marjolin, conducătorul nostru, a ţinut ca noi să vedem aceasta.

L-am găsit la poarta Arsenalului la ora indicată.

Am intrat o dată cu dânsul şi eram în faţa penitenciarului, când au ieşit ocnaşii.

Am putut să-i vedem şi să-i examinăm unul câte unul.

Unii din ei, căci nu pierduseră orice sentiment omenesc, îşi aplecau capul zărind străini.

Alţii ne priveau cu indiferenţă.

Alţii, în fine, se uitau la noi cu cinism.

Énault şi cu mine am tresărit deodată şi eu apucându-l de braţ pe sublocotenentul Marjolin i-am spus:

— Iată-l!

— Pe cine?

— Pe ocnaşul care l-a salvat pe copil.

Noi îi povestisem această istorie în ajun pe când el ne conducea la hotel.

— Ah! zise el, îl recunosc. Este numărul 117, un foarte bun ocnaş.

Ocnaşul cel rău e acela care e obraznic, nedisciplinat, nu vrea să lucreze, caută să fie mereu la infirmerie şi încearcă să evadeze.

Ocnaşul cel bun e cu totul contrar.

Numărul 117 era un bun ocnaş.

El ne privi şi păru că îşi aduce aminte că ne mai văzuse cu o zi înainte.

Figura lui inteligentă şi distinsă, privirea sa liniştită, mersul său mândru, mă impresionară mai mult decât în ajun.

Când el fu departe, i-am spus lui Marjolin:

— Aş jura că e dânsul.

— Cine dânsul?

— Rocambole.

— Nimic nu e mai uşor de aflat, îmi zise el. Să mergem în cancelarie.

Am intrat la grefierul penitenciarului.

— Domnule, îi spuse sublocotenentul Marjolin, se poate să ştim numele numărului 117?

— Nimic nu e mai uşor.

Apoi căutând în registre ne citi:

„*Iosif Fipart condamnat la muncă silnică pe viaţă de curtea cu juraţi ai Simei. În vârstă de treizeci de ani. Recomandat administraţiei ca foarte periculos.*”

Cum Timoléon schimbase toate numele în manuscrisul său, acest nume de Iosef Fipart nu îmi spunea nimic.

Marjolin îmi spuse:

— Nu văd nimic care să ne spună că acesta este Rocambole.

— Afară de cuvintele, am răspuns „recomandat ca foarte periculos”.

— Sunt mulţi ocnaşi periculoşi, răspunse Marjolin.

— Ah!

— Se numesc astfel toţi acei care încearcă să evadeze.

— Şi vă pot afirma, ne spuse grefierul, că la aceasta administraţia s-a înşelat.

— Adevărat?

— E aici de cinci ani.

— Bine!

— Şi n-a încercat niciodată să evadeze.

Marjolin adăugă:

— Mi se pare chiar că-l trataţi cu blândeţe:

— E adevărat, zise grefierul, e un om curajos. De curând a scăpat un copil care se îneca.

— A fost pus pe tabloul de graţieri?

— Nu, căci el a refuzat.

Aceste cuvinte ne uimiră foarte mult.

Grefierul continuă:

— Notele sale sunt excelente; după acest act de curaj, a fost chemat la comisar, care l-a felicitat şi l-a anunţat că-l va pune pe tabloul graţiaţilor. El a spus că este condamnat pe drept, că a pierdut dreptul de a intra în societate şi că dorea să-şi sfârşească zilele la ocnă.

— Şi are treizeci de ani! am strigat. Se ştie pentru ce a fost condamnat?

— Pentru asasinat, zise grefierul. În registrele noastre nu se fac niciodată menţiuni despre asta. Şi dacă ocnaşul moare sau e eliberat, aici nu se poate lua relaţii asupra lui.

— Bine, am murmurat, aşadar el se numeşte Iosef Fipart…

— Crezi că e Rocambole?

— Da.

— Avem un alt mijloc să aflăm.

— Care?

— Acela de a-l întreba pe dânsul, răspunse Marjolin.

— Rocambole? murmură grefierul, un nume ciudat!… pe care-l aud pronunţându-se pentru prima oară.

Capitolul XII

Într-adevăr chestionarăm în zadar, pe grefier, el ne răspunse, cu o absolută bună credinţă.

— Niciodată n-am auzit pronunţându-se acest nume, nici chiar de ocnaşi. Dacă se află un ocnaş pe nume Rocambole, nimeni nu ştie, îţi garantez.

Marjolin ne spunea la rândul său:

— Sunt foarte rare cazurile în care un ocnaş având un nume celebru în analele crimei să nu caute să i se ştie numele mai ales aici, unde omul nu e decât un număr şi, după câte îmi spui, omul de care vorbeşti a fost un criminal.

— Desigur, da.

— Totuşi, continuă sublocotenentul îţi reînnoiesc propunerea mea.

— În ce constă?

— Să veniţi să vizitaţi vasul „*Nemesis*”. Voi lua o barcă şi printre cei care vor vâsli va fi numărul 117.

Propunerea lui Marjolin era prea seducătoare ca să o refuz.

În mai puţin de o jumătate de oră ieşeam din port într-o luntre condusă de doisprezece ocnaşi. Un al treisprezecelea era la cârmă. Şi acest al treisprezecelea era 117. Am luat loc lângă dânsul.

— E mult de când te afli aici? l-am întrebat.

— Cinci ani, îmi răspunse dânsul.

Vocea lui era liniştită, resemnată, mai mult melancolică decât tristă.

— Eşti condamnat pe viaţă?

— Vezi asta după bonetul meu verde.

— Întrebările pe care ţi le adresez, i-am spus pe şoptite, sunt ca nişte indiscreţii sau curiozităţi banale.

El mă privi şi păru că aşteaptă ca să mă explic.

— Te-am văzut ieri pe strada Jean-Bart, am continuat eu.

— Da… într-adevăr… mi se pare că te-am zărit, domnule.

— Un copil a sărit la dumneata.

— Da. E copilul Yvonnei Plouarec, nevasta unui marinar ce se află la bordul vasului „Valeureuse”.

— Mi s-a spus că i-ai salvat viaţa.

— Adevărat, răspunse el cu simplitate. Copilul se juca pe chei. Mai mulţi copii alergau după dânsul şi el fugind a căzut în apă. Eram cu jumătate din lanţuri şi prin urmare stăpân pe mişcările mele. De pe puntea vasului „*Nemesis*” unde mă aflam am văzut totul. Apa e neagră

în port şi n-are nicio transparenţă. Copilul dispăruse. Era foarte multă lume pe chei, dar nimeni nu îndrăznea să se arunce în apă. Am înfăşurat lanţul meu în jurul mijlocului şi am sărit în apă. Am înotat până la locul unde dispăruse copilul, m-am cufundat de mai multe ori şi în fine, am fost fericit să pun mâna pe dânsul. El era leşinat, dar a putut fi readus la viaţă. De atunci copilul sare la mine de câte ori mă vede şi mama lui e foarte bună cu mine.

— Nu suferi mult? îl întrebai eu.

— Îmi fac pedeapsa răspunse dânsul.

— Dar trebuie să ai momente de disperare?

— Nu, sunt resemnat..

— Trebuie să regreţi lumea în care ai trăit?

El tresări şi mă privi.

Apoi, după un moment de tăcere, spuse:

— Nu regret nimic. Am fost condamnat pe drept şi sunt mort pentru lume.

I-am făcut atunci un semn lui Énault.

Acest semn fusese convenit mai dinainte între noi.

Énault mă strigă tare pe nume, spunându-mi:

— Ce splendid e timpul în acest moment!

Numărul 117 tresări din nou; mi se păru chiar că mă priveşte cu curiozitate.

Calculasem acest efect şi îmi făcusem acest raţionament!…

În momentul în care era să încep publicarea „Dramelor Parisului" şi m-am servit de notele lui Timoléon, un om mi-a ieşit în cale într-o seară la colţul străzii Bellefond, spunându-mi că era în corespondenţă cu Rocambole şi că acesta aflase despre romanul meu.

Într-adevăr observasem acea tresărire la dânsul şi asta mi s-a părut de bun augur.

— Fiindcă ştii cine sunt, i-am spus, nu te vei mira de întrebarea ce-ţi voi pune.

— Mă voi sili să răspund, domnule.

— Caut un ocnaş, un anume Rocambole.

— Ah! zise el.

— Îl cunoşti?

— Nu.

Am observat la dânsul că fusese străbătut de un fior, totuşi faţa lui rămăsese nepăsătoare şi adăugă:

— Acesta e un nume ciudat, într-adevăr.

— E adevărat.

— Dar eşti sigur că el e aci în Brest?

— Foarte sigur; Asta mi s-a afirmat la Paris.

— Se poate, zise el cu indiferenţă. Dar aici nu mai avem nume.

— Iartă-mă, am continuat cu emoţie, dar mi s-a părut…

El mă privi cu, multă atenţie.

— Că nu eşti niciun criminal vulgar, niciun om fără educaţie, am continuat.

El nu răspunse.

— Trebuie să fi făcut parte din înalta societate, am continuat. Şi poate că…

— Domnule, îmi spuse ei, ţi-am spus că sunt mort pentru lume.

— Şi nu-ţi rămâne nicio rază de speranţă în inimă?

— Nu, domnule.

— Ei bine! am reluat eu, lasă-mă să merg până la capăt.

— Eu încerc să uit, zise el, şi e o cruzime ca să cauţi să-mi aduci aminte.

El spunea aceste cuvinte simplu, cu tristeţe, dar fără amărăciune.

— Oh! i-am spus, dacă mai puteam să mă îndoiesc încă, acum nu mă mai pot îndoi.

— De ce nu te mai poţi îndoi, domnule?

— Eşti dumneata, chiar dumneata.

El se uită fix la mine şi zise:

— Nu te înţeleg, domnule,

— Dumneata eşti Rocambole!

Un surâs flutură pe buzele lui.

— Mă numesc Iosef Fipart, îmi răspunse el şi te pot convinge consultând registrele.

A fost atunci în gestul său, în privirea sa, în atitudinea sa, ceva straniu şi dominator, care mă subjugă.

Simţeam că acest om mă apleacă sub voinţa sa.

El nu voia să fie întrebat. Nu mai puteam să-i spun niciun cuvânt şi mi-am aprins o ţigară.

În curând luntrea ajunse lângă vasul „*Nemesis*”.

Am vrut atunci să strecor doi napoleoni în mâna numărului 117.

El mă refuză, spunându-mi cu delicateţe:

— Scuză-mă, domnule, dar nu primesc nimic.

*

* *

Am vizitat vasul „*Nemesis*”.

Când am plecat numărul 117 nu mai era la cârmă ci se amestecase cu ceilalţi ocnaşi. Am ajuns pe uscat.

I-am povestit lui Marjolin insuccesul meu.

— Vezi, îmi spuse el, că nu e Rocambole.

— Eu, din contră, am convingerea că e dânsul.

— Ei bine! îmi zise amabilul ofiţer, voi face totul şi te asigur că voi căpăta informaţii.

— Când?

— Mâine.

Dar cum se va vedea, informaţiile lui Marjolin aveau să sosească prea târziu, căci sosind la hotel, am găsit o scrisoare pe adresa mea.

Capitolul XIII

Cine deci putea să-mi scrie la Brest?

Scrisoarea nu sosise prin poştă; ea fusese adusă de un comisionar.

Acest comisionar o lăsase la poartă, fără să spună niciun cuvânt.

Scrisoarea îmi era necunoscută. Am deschis-o şi am citit:

„Domnule, Rocambole doreşte să te vadă, el se încrede în loialitatea dumitale; aşteaptă-l astă seară la orele 11, în odaia dumitale şi dă ordine să fie lăsat să intre.”

I-am dat scrisoarea lui Énault.

El o citi şi dădu din umeri.

— Amicul meu, tu eşti victima unei mistificaţii.

— De ce?

— Fără îndoială, cum vrei ca Rocambole să vină aici? Ştii că la bubuitul tunului ocnaşii sunt băgaţi în penitenciar.

— Poate că a evadat.

— Nu. Eu cred contrariul.

— Să vedem?

— Tu ai vorbit de acest ocnaş aproape fantastic la cafeneaua Marinei. Acolo se aflau mai mulţi ofiţeri şi unuia i-a venit în gând să-şi bată joc de tine.

— Ei bine?

— Ţi se va trimite un Rocambole fictiv.

— Îl voi recunoaşte pe cel adevărat, fii pe pace.

— Pentru asta trebuie să-l fi văzut…

— Dar l-am văzut!

— Oh! Când? Cum?

— Îţi afirm că el e numărul 117.

— Cred că ai înnebunit, spuse Énault zâmbind.

Şi se duse în odaia sa, lăsându-mă să fumez liniştit o ţigară la fereastră.

Nu mai era mult până la orele 11, strada Siamului aproape pustie era luminată de luna ce strălucea pe cer.

De câte ori trecea cineva pe stradă simţeam că inima îmi bate.

În fine la ceasornicul din apropiere sunase orele 11.

Pe stradă nu se afla nimeni.

Deodată am auzit zgomotul unei trăsuri şi am văzut apărând două felinare la colţul străzii Maicei.

La Brest, birjele sunt rare şi trăsurile de casă şi mai rare.

În afară de subprefect, câţiva înalţi funcţionari, doi sau trei

armatori şi vreo câţiva proprietari, nimeni n-are trăsură la Brest.

Birja care venea era o trăsură de casă; asta se cunoştea de departe.

De aceea ea nu-mi atrase atenţia, convins cum eram că Rocambole nu putea veni cu trăsura.

Cu toate acestea am fost foarte emoţionat când am văzut că trăsura s-a oprit la poarta hotelului.

Un om coborî.

El era înfăşurat într-o manta şi la lumina lunii am văzut pe ea broderii de aur.

Desigur acesta nu putea fi Rocambole.

Dar nu trecură cinci minute de când acel om intrase în hotel şi am auzit bătându-se în uşa mea.

M-am dus să deschid.

Aveam lumânarea în mână şi lumina ei căzu asupra vizitatorului meu.

Aveam în faţa mea un om de talie mijlocie cu părul cărunt şi cu nişte favoriţi roşii.

Sub manta am văzut uniforma unui ofiţer de marină.

— Vă rog, domnule, i-am spus. Cred că v-aţi înşelat.

Eram grăbit să scap de acest străin în speranţa că am să-l văd apărând pe Rocambole.

— Nu, domnule, răspunse el, nu m-am înşelat, la dumneata am venit.

După aceste cuvinte el intră înăuntru şi închise uşa după dânsul.

Apoi el îşi scoase mantaua şi în zece secunde părul lui cărunt şi favoriţii roşii dispăruseră. Eu am scos un ţipăt de uimire.

În acest strălucit ofiţer recunoşteam numărul 117.

— Dumneata! am strigat.

El puse un deget pe buze.

— Vorbeşte încet, domnule, zise el, căci ai putea să mă pierzi.

Eram înmărmurit.

— Deci dumneata eşti Rocambole.

— Da, eu.

Apoi uitându-se la mine cu acea privire magnetică, spuse:

— Domnule, te cred un om de onoare şi mă încred în dumneata.

— Oh! fii liniştit, am răspuns eu. Dar cum ai putut să vii aici?

— E bal la Amiralitate, îmi răspunse el şi ca să nu te fac să aştepţi, am luat trăsura amiralului G. Cum el nu va părăsi balul decât la orele 5, am timpul să i-o dau înapoi.

— Dar, în fine, l-am întrebat, cum ai ieşit din închisoare?

— Ar fi prea lung să-ţi povestesc asta, zise el, şi apoi e un secret pe care vreau să-l păstrez. De altfel mă voi întoarce cu mult înainte de bubuitul tunului.

— Vei reintra?

— Dar fără îndoială.

— Cum, am strigat, eşti afară din închisoare, ai scăpat de fiare, ai putea să pleci din Brest, graţie deghizării sub care ai venit şi eziţi?…

— Îţi voi spune ceva mai mult, domnule, răspunse el surâzând. Dacă aş vrea să ies din Brest, nimic nu mi-ar fi mai uşor.

— Şi te întorci la închisoare?

— După ce voi vorbi cu dumneata.

— Dar ce fel de om eşti?

— Sunt, îmi răspunse el, un om care a fost un mare vinovat şi care se închină în faţa pedepsei.

— Te căieşti?

— Da, mai întâi.

— Şi.. Apoi?

— Ascultă, domnule. Dacă am venit aici, să nu crezi că e un interes bănesc, nicio dorinţă să-mi fac un renume, lucru obişnuit la oamenii de profesia mea, dacă infamia poate fi o profesie. Ţi-a plăcut să scrii un roman al cărui erou sunt eu. Am citit prima parte. Totul nu e riguros exact, şi un om de o sută de ori mai mizerabil decât mine, a lăsat să se strecoare ura lui în notele pe care ţi le-a dat.

— Vrei deci să fac rectificări?

— Nu, spuse el cu indiferenţă, nu e vorba decât de mine. Lasă-le pe astea astfel. Dar prin urmare…

— Îmi vei da dumneata note?

— Da, domnule. Le vei primi la Paris înainte de cinsprezece zile; şi, adăugă el surâzând, eu nu-ţi voi cere bani, ca Timoléon, căruia i-ai dat patru mii de franci.

— Banii ţi-au devenit indiferenţi?

— N-am nevoie. Dacă aş vrea…

El în loc să răspundă surâse.

— Dar în fine, i-am spus, vei sta la ocnă căit şi resemnat?

— Mai întâi.

— Şi apoi?

El stătea în picioare în faţa mea palid, trist şi mândru.

— Apoi? zise el. Vrei să ştii?

— Da.

— Am în inimă o afecţiune înfocată, o afecţiune de frate.

— Ai o soră?

Un surâs amar flutură pe buzele sale.

— Tocmai, zise el. Într-o zi, am întâlnit un om pe puntea unei nave. Acest om era marinar, plecat tânăr din Franţa şi care se întorcea după o absenţă de douăzeci de ani. O mamă şi o soră îl aşteptau. El era marchiz; el aştepta în Franţa o mare avere; el nu avea decât să apară pentru ca lumea să-i deschidă uşile… Într-una din acele fatalităţi stranii pe care nimic pe lume nu le poate explica, aveam vârsta acestui

om, talia lui, şi-i semănăm aşa de bine, încât chiar o mamă se putea înşela.

— Apoi? am întrebat nerăbdător, căci văzusem o lacrimă curgând din ochii săi.

Capitolul XIV

— Apoi reluă el ştergând această lacrimă, vasul pe care ne aflam, el şi cu mine, a naufragiat.

— Şi el s-a înecat?

— Nu. Ne-am salvat înotând, am ajuns la o mică insulă şi acolo l-am asasinat pe acel nenorocit. Ghiceşti restul, nu-i aşa? Îmbrăcat în hainele lui, cu hârtiile lui în buzunar, am sosit la Paris. Mama şi sora lui îmi deschiseră braţele…

El se opri din nou cuprins de o mare emoţie. I-am dat un scaun, căci până atunci stătuse în picioare. El se aşeză şi silindu-se să surâdă adăugă:

— Dumneata faci acum să vibreze coarda dureroasă a amintirilor mele, de aceea iartă-mă.

Apoi reluă:

— Timp de doi ani, Parisul întreg m-a luat drept un adevărat marchiz, acea mamă m-a numit fiul ei şi acea tânără fată, fratele ei. Şi le iubeam pe amândouă cu adoraţie. Aceea pe care o numeam mamă a murit în braţele mele, după ce m-a binecuvântat şi am plâns-o cu lacrimi adevărate. Aceea pe care o numeam soră nu ştie încă cine sunt şi ce am devenit. Ea nu va şti niciodată. De aceea rămân aici, pricepi? Un sentiment onest şi curat a pătruns într-o zi în sufletul meu corupt. Dacă ar cădea din cer o stea în noroi nu crezi că noroiul ar deveni strălucitor? Da, nu-i aşa? Ei bine! această dragoste de frate m-a salvat. M-am căit.

— Şi nu vei ieşi niciodată din ocnă? l-am întrebat.

— Niciodată, în afară de cazul…

El păru că ezită.

— Afară de? am insistat eu.

— Dacă mi-ar fi dat să-mi răscumpăr trecutul.

Dar se păru că se căieşte că a pronunţat aceste cuvinte şi se grăbi să adauge:

— Dar nu e vorba de asta şi nu pentru asta am venit aici.

Am aşteptat să se explice.

— Ai acum secretul inimii mele. Am o singură afecţiune pe inimă şi vin să te rog, pe dumneata care scrii istoria mea, să o respecţi.

— Ce vrei să spun?

— Asta, schimbă bine numele, deghizează bine amănuntele şi evenimentele. Dacă femeia de care îţi vorbesc, ar ghici adevărul cred că ar muri.

El îmi cerea asta cu lacrimi în ochi.

I-am făgăduit tot ce a vrut.

— Scuză-mă, îmi spuse el atunci, dar se face târziu. Amiralul poate să aibă nevoie de trăsura lui. Dă-mi voie să te părăsesc.

Şi îşi puse favoriţii şi peruca, se îmbrăcă cu mantaua şi mă privi.

Nici dracul n-ar fi ghicit într-însul un ocnaş.

— Astfel, i-am spus când el a fost gata de plecare, voi primi notele dumitale?

— Peste cinsprezece zile. Adio, domnule…

Am vrut să-i întind mâna, însă el refuză.

— Nu, îmi spuse el, mâna mea e pătată… Dacă vreodată mă reabilitez…

El nu termină şi făcu un pas spre uşă.

— Nu te voi mai revedea? l-am întrebat.

— Dacă rămâi la Brest şi vei veni la arsenal, mă vei zări. Dar mai am o favoare să-ţi cer.

— Spune.

— Nimeni la Brest nu ştie adevăratul meu nume. Dacă vii la Arsenal nu pronunţa numele meu.

— Recomandaţia dumitale e zadarnică, deoarece plecăm mâine.

— Ah!

— Dar lasă-mă la rândul meu să-ţi pun o întrebare.

Mâna lui, care deja era pe clanţa uşii, se opri.

— Cum se face, i-am spus că procesul dumitale n-a făcut zgomot?

— La Paris ar fi făcut mare zgomot; dar am fost judecat la Versailles, şi era atâta lume interesată ca această afacere să fie înăbuşită, încât am fost judecat în şedinţă secretă.

— Înţeleg.

El mă salută încă o dată şi ieşi.

De la fereastră l-am văzut ieşind din hotel şi urcându-se în trăsură.

Portarul îl salută cu mult respect.

Atunci trăsura dispăru şi eu mi-am frecat ochii ca să fiu sigur că nu dormeam.

Énault intrase în odaia lui, aprinsese două lumânări şi lucra.

Am bătut la uşă, el nu răspunse.

Am intrat atunci la dânsul.

L-am găsit cu capul pe masă dormind.

Am priceput atunci că el adormise cu mult înainte de sosirea lui Rocambole şi m-am retras în vârful picioarelor.

A doua zi într-adevăr eram încă în pat, când el veni la mine.

— Ei bine? mă întrebă el.

— Ce?

— L-ai văzut pe Rocambole?

— Nu.

— Eram sigur. Ofiţerii de marină şi-au bătut joc de noi.

— Încep şi eu să cred.

— Şi mai este şi altceva ce ai face bine să crezi, îmi spuse el batjocoritor.

— Ce?

— Că Rocambole nu există.

— Oh! de exemplu!

— Şi pungaşul de Timoléon şi-a bătut joc de tine.

— Se poate, i-am spus cu indiferenţă.

— Atunci renunţi să-l mai cauţi?

— Da.

— Ce facem azi?

— Vom lua diligenţa şi vom pleca.

— Asta vreau şi eu răspunse Énault.

După zece zile eram la Paris.

Mai multe scrisori mă aşteptau.

Era una de la Bergerette care voia să se împace cu mine.

Alta de la Schiller care îmi scria:

„Domnul Delamarre doreşte să înceapă cât mai curând publicarea părţii a doua a romanului tău, tirajul a scăzut de la plecarea ta.”

Îi răspunsei lui Schiller:

„Sunt gata să încep peste opt zile”.

A treia zi am primit notele lui Rocambole.

Capitolul XV

Am petrecut toată noaptea ca să le citesc.

Câte volume am făcut din ele? nu mai ştiu.

Notele erau scrise cu o ortografie fără greşeală din care se vedea omul care a trăit mult timp în lumea bună.

Notele lui Rocambole puse alături de acelea ale lui Timoléon dădeau o nouă lumină acestei asociaţii misterioase numită „Valeţii de cupă”.

În fond, subiectul era identic.

Povestirea lui Rocambole semăna mai mult cu un rechizitoriu.

Se ghicea că acest om n-avusese decât un scop: să întunece acest tablou şi să înjosească pe bărbatul deja acoperit de crime.

După opt zile eram la lucru şi, lăsând la o parte notele lui Timoléon, nu mă serveam decât de cele ale lui Rocambole.

„Valeţii de cupă” apărură.

E rău să vorbeşti de tine însuţi; dar totuşi trebuie să vă spun că „Valeţii de cupă” au avut mai mare succes decât „Moştenirea misterioasă”.

Îl văzusem pe Rocambole deci îl puteam zugrăvi bine.

Notele lui erau prea multe ca să le pot pune într-o singură parte.

— De aceea le-am împărţit în două.

După ce am terminat „Valeţii de cupă”, am anunţat urmarea cu titlul „Isprăvile lui Rocambole”.

Apoi m-am odihnit câteva luni.

Dar, în timpul acestei odihne, mi s-a întâmplat o aventură ciudată.

De vreo cinsprezece ani, mă scol fix la ora cinci, vara şi la ora şase iarna. Deci în această din urmă stagiune lucrez cu lumânarea.

Mi s-a întâmplat pe la mijlocul lunii noiembrie, să mă scol într-o dimineaţă şi să mă găsesc în faţa mesei mele de lucru, fără să am o coală de hârtie pentru scris.

Am confraţi care cumpără carnete cu hârtie.

Dacă i-aş imita m-aş speria şi n-aş scrie niciun cuvânt.

Publicul ar câştiga poate, dar bugetul meu nu.

Cu toate că unii camarazi m-au poreclit „Ponson du Travail”, eu sunt foarte leneş şi voi muri astfel.

Ca să mă pun la lucru în fiecare dimineaţă fac o serie de raţionamente mai ingenioase şi mai perfide unele decât altele.

Voinţa mea luptă cu lenea mea, ca o mamă cu copilul ei care nu vrea să se ducă la şcoală.

Asta vă explică de ce n-am la mine niciodată mai mult de două sau trei caiete de hârtie.

De câte ori cumpăr îmi zic că vor fi cele din urmă. Deci în acea dimineaţă n-aveam nicio foaie de hârtie şi tipografii aşteptau.

E un om amabil, la ziarul „La Patrie”, care afară din atelier e un perfect gentilom.

La atelier, însă, acest om, te persecută. Acesta e August Solomon, paginatorul.

— Nu mai am manuscris! îmi spunea el cu un aer teribil.

Şi frumoasa lui figură devenea pentru mine oribilă, în ziua când lucram la ziarul „La Patrie”.

Figura lui îmi apărea în vis, mă urmărea la masă, la baie, la plimbare şi mi se părea întotdeauna că-l aud: „N-am manuscris”.

Şi în acea dimineaţă asta era adevărat. El nu mai avea nicio filă de manuscris.

La ora opt şi jumătate venea de la tipografie după manuscris.

Ce era de făcut?

Să cumpăr hârtie. Dar de unde.

La acea oră nicio librărie nu era deschisă în Paris. Nu cunoşteam pe niciunul din vecini, ca să pot cere împrumut.

După două minute de reflecţie, iată ceea ce am găsit:

Restaurantul Vachette este deschis toată noaptea şi acolo se găseşte

hârtie.

M-am îmbrăcat deci şi m-am dus pe o ploaie măruntă, la restaurant.

Am cerut, deci, de mâncare, deşi nu-mi era foame şi după ce mi se adusese hârtie şi cele necesare pentru scris, m-am apucat de lucru.

O singură persoană se afla în sală, în celălalt capăt, care bea liniştit un pahar cu bere.

Era un om bine îmbrăcat, dar după faţa lui palidă şi ghetele sale pline de noroi se cunoştea că petrecuse noaptea afară din casă.

După privire se vedea că e unul din acei beţivi abrutizaţi de absint.

Dacă ar fi legislator, aş pune pe absint un impozit aşa de mare, încât ar trebui să fii arhimilionar ca să-ţi permiţi luxul să bei un pahar duminica.

Acest om se uita la mine cu bunăvoinţă, când chelnerul, care mă servea îmi pronunţă numele. Asta a fost o lovitură de teatru.

Atunci acel om se sculă şi, spre marea mea mirare, veni să se aşeze în faţa mea, îşi puse ambele coate pe masă şi, privindu-mă drept în faţă, îmi zise:

— Nu-ţi este deci frică de o lovitură de pumnal?

Beţivii îmi inspiră mai mult dezgust decât frică. Totuşi am socotit nimerit să mă ridic şi să mă pun în gardă contra oricărei agresiuni.

El nu se mişcă, dar privindu-mă cu nişte ochi sălbatici, adăugă:

— Nu eram la Paris când ţi-ai permis să scrii istoria „Valeţilor de cupă”. N-am sosit decât ieri şi de atunci te caut. Deoarece întâmplarea face să ne întâlnim, e bine să stăm de vorbă.

Capitolul XVI

Chelnerul părăsise sala.

Ciudatul meu adversar şi cu mine eram deci singuri.

Nu am o forţă herculeană, nici boxer de prima clasă nu sunt, dar am practicat aproape toate exerciţiile corporale.

Am făcut deci un pas înapoi, lăsând masa între noi; şi cum n-aveam pumnal, m-am înarmat foarte liniştit cu un cuţit ce îmi fusese adus la mâncare.

E adevărat, cuţitul acela avea vârful rotund, dar era un cuţit.

Atitudinea mea îi dădu de gândit acelui om? Nu ştiu.

Dar în loc să se repeadă la mine, el îmi şopti:

— Te înşeli, domnule, nu mă voi explica aici cu dumneata.

N-am părăsit poziţia de apărare şi am aşteptat. El continuă aruncând mereu asupra mea acea privire sălbatică.

— Sunt un valet de cupă: Rocambole a fost condamnat, dar eu am scăpat. Ei nu vor pune mâna pe mine, fii sigur.

— Dar în fine, îi spusei eu, ce vrei cu mine?

— Vreau să nu mai scrii despre valeţii de cupă.

— Ah! vrei asta?…

— Da, vreau şi să te consideri înştiinţat.

După aceste cuvinte el se sculă şi clipind din ochi adăugă:

— Aici nu pot face nimic, căci aş fi arestat.

Şi ieşi, uitând să plătească ceea ce datora.

Când veni chelnerul l-am întrebat despre acest om şi el îmi răspunse:

— E un beţiv. Vine aici în toate nopţile şi caută ceartă cuiva.

— Cum, în toate nopţile?

— Da, domnule.

— De mult timp?

— De peste un an.

Aceste cuvinte mă liniştiră cu totul. Acest om care se dădea drept valet de cupă şi care spunea că sosise în ajun la Paris, nu era decât un beţiv. Am terminat deci liniştit foiletonul meu.

A doua zi nici nu mă mai gândeam la această aventură şi foiletonul meu continua să apară..

După două zile, întorcându-mă acasă de la teatru, intrând în biroul meu am făcut un pas înapoi, înfiorându-mă.

Îl văzusem pe Rocambole la ocnă, citisem notele sale, şi aceste note împreună cu acelea ale lui Timoléon erau în perfect acord într-un punct: existenţa unei bande de răufăcători numită „Valeţii de cupă”.

Peste tot pe unde oamenii înfăptuiau ceva ei lăsau o urmă de trecerea lor.

Această urmă era o carte şi această carte era un valet de cupă.

Din notele lui Rocambole şi ale lui Timoléon se găseşte această carte înfiptă în pumnalul cu care fusese asasinat un om.

Pe biroul meu se afla o carte, ce era un valet de cupă.

Pe dosul ei se aflau scrise cuvintele: *„Ia seama!”*.

Era un prieten sau un duşman cel care mă înştiinţa?

N-am petrecut bine acea noapte şi m-am întors pe toate părţile foarte serios afectat de chestiunea dacă trebuie să încetez sub un pretext oarecare publicarea scrierii, fiind ameninţat de lovituri de cuţit.

Dar cum am spus, aveam atunci douăzeci şi patru de ani şi la această vârstă nu e insomnie completă.

Sfârşisem deci prin a adormi. Erau orele opt şi eu, care mă sculam la ora şase, dormeam încă.

Un zgomot mă deşteptă. Servitorul meu intră şi îmi spuse:

— Domnule, un om doreşte să te vadă îndată; el e în cabinetul dumitale.

Din nou m-am înfiorat.

— Cum e? l-am întrebat? Are o mină rea?

— Nu, domnule. Numai că e foarte înalt.

Am sărit jos din pat şi am trecut neîmbrăcat în cabinetul meu.

Un bărbat mă aştepta acolo; acest om era un fel de uriaş, care mă salută respectuos.

— Poate că nu mă recunoşti, domnule? mă întrebă dânsul.

— Nu… totuşi… mi se pare…

Într-adevăr, amintirile mele erau foarte confuze.

— Eu te-am întâmpinat într-o seară pe strada Bellefond.

„Bine! m-am gândit. Iată un nou valet de cupă".

— Domnule, reluă acest om, ai avut o întâlnire proastă, acum trei zile.

— Dar…

— Un om te-a ameninţat la cafeneaua Vanchette.

— Cum? am strigat, şi dumneata nu vrei să public romanul meu?

— Ba eu vreau cu totul contrariu, fiindcă aşa vrea Rocambole.

— Atunci de ce ai venit?

— Ca să te apăr.

Mirarea mea atinse culmea. Uriaşul continuă:

— Ai fost la Brest, nu-i aşa?

— Da.

— L-ai văzut pe Stăpânul?

— Cine e „Stăpânul"?

— Rocambole! Noi îl numim astfel şi din ocnă el ne comandă şi noi ne supunem.

— Bine.

— El ţi-a trimis notele sale şi după ele lucrezi?

— Da.

— Ei bine! Venture nu vrea să creadă asta.

— Cine e Venture?

— Omul care ţi-a căutat ceartă.

— El e deci într-adevăr un valet de cupă?

— Da, domnule.

— Şi nu vrea să se publice romanul?

— Adică a jurat să te ucidă, în afară de cazul când i se va arăta o scrisoare de la Stăpânul.

— Şi această scrisoare?

— Am scris la Brest. O aştept. O vom avea peste trei zile. Dar până atunci…

— Ei bine?

— Îmi vei permite să nu te părăsesc.

— Sunt deci într-un mare pericol?

— Da, domnule; ai face chiar bine să nu ieşi din casă fără mine.

— Nu voi ieşi deloc, dacă asta îţi face plăcere.

— Aşa e mai bine! căci Venture nu e singur; ei sunt patru sau cinci care au această idee. Din fericire dacă stăpânul va ordona…

— Crezi că se vor supune?

— Ah! desigur, afirmă colosul cu convingere.

M-am resemnat.

Timp de trei zile n-am ieşit din casă.

Uriaşul se instalase la mine, nu făcea zgomot, mânca cu mine şi îmi vorbea despre Rocambole ca şi cum mi-ar fi vorbit de un sfânt.

A patra zi, pe la orele opt seara, el ieşi în balcon şi fluieră.

— Ce faci?

— Înştiinţez un camarad.

— Pentru ce?

Un şuierat răspunse.

Uriaşul se întoarse spre mine şi îmi spuse:

— Asta înseamnă, domnule, că stăpânul a scris şi că poţi fi liniştit. Venture şi ceilalţi nu se vor mai atinge de dumneata.

Şi plecă fără a vrea să primească o gratificaţie.

Din acea zi n-am mai auzit vorbindu-se de Venture, dar omul nu e perfect şi-am păstrat un sentiment de ură acestui om, care mă făcuse să nu dorm o noapte.

De aceea, după câţiva ani, când am scris drama Rocambole pentru teatru, în colaborare cu Anicet şi Blum, am făcut în aşa fel încât în actul al doilea să fie ucis cu un foc de pistol chiar de Rocambole.

Nu cred că a murit, dar desigur a fost supărat pe acest deznodământ şi aceasta îl va învăţa minte să se mai lege de romancier.

Capitolul XVII

„Valeţii de cupă” avură peste o sută de foiletoane.

Am cerut, un nou repaus, am întrerupt publicarea timp de două sau trei luni.

Dar, în timpul acestei întreruperi, continuarea aventurilor eroului meu, trecu după cum se va vedea, printr-un serios pericol:

„Mesele spiritiste” tocmai trecuseră oceanul, aduse de un mediu american, care se producea în lume prin uimirea generală.

Vă amintiţi cu toţii că acum vreo zece ani ele au fost o pasiune, o furie.

Cea mai mică masă de lemn devenea un oracol şi spiritul unui mare om îţi făcea politeţea să vină să se aşeze la acea masă şi să-ţi răspundă prin piciorul ei la toate întrebările puse.

Aş putea să vă povestesc vreo douăzeci de volume de anecdote despre mesele spiritiste. Dar liniştiţi-vă, nu vă voi vorbi decât de acelea petrecute în redacţia ziarului „La Patrie”.

Acest spirit ingenios, ascultător, mereu lacom după necunoscut, pe care-l avea domnul Delamarre nu putea să lase să treacă noul fenomen.

Într-o zi el ne invită la masă pe toţi redactorii şi ne spuse:

— Copiii mei, vă rezerv pentru astă seară o mică surpriză; vă voi arăta un medium şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom găsi dezlegarea enigmei.

Într-adevăr, după masă apăru un om îmbrăcat de sus până jos în negru, cu ochii inspiraţi, în faţa căruia se puse o masă şi care ne întrebă cu gravitate:

— Pe cine vreţi să evoc?

Fiecare numi un om mare oarecare din antichitate sau din evul mediu.

Domnul Delamarre care făcea foarte mult haz, luă cuvântul şi ne spuse:

— Ştiţi că ziarul nostru a primit reclamaţii de la locuitorii din Montmarte, care se plâng că n-au apă de băut. Vreau să-i susţinem cu multă căldură pe lângă administraţie şi de aceea nu voi neglija nimic. Codicele cele vechi ne spune că pe vremea regelui sfânt „Ludovic" se afla la Montmartre o apă excelentă. De unde venea ea? Cronicile nu ne spun, dar sfântul Ludovic, trebuie să ştie. Domnule medium, evocă deci pe sfântul Ludovic.

Domnul Delamarre avea un surâs batjocoritor pe buze, căci trebuie să vă spun că în acel moment nu credea deloc în mesele spiritiste.

Masa începu să se agite sub mâinile mediumului; apoi ridică un picior în sus şi bătu de trei ori.

Spiritul evocat ne anunţă că e în masă şi că era cu totul la dispoziţia noastră.

Ştiţi cu toţii cum se vorbeşte cu un mort printr-o masă.

Masa bate cu piciorul atâtea lovituri câte trebuie ca să arate locul unei litere în alfabet, apoi se unesc aceste litere şi se obţine răspunsul spiritului.

A fost deci întrebat sfântul Ludovic de unde se lua apă pentru cartierul Montmartre.

Răspunsul ne minună.

— În Mancanarez, ne răspunse spiritul.

Toţi am sărit în sus de pe scaune.

Cum era cu putinţă ca locuitorii din Montmartre să se ducă să ia apă dintr-un râu, ce curge în Spania. Domnul Delamarre atunci spuse magnetizatorului:

— Întreabă-l dacă nu şi-a zăpăcit amintirile. E cu neputinţă să cred că oamenii din Montmartre se duceau la Madrid de câte ori le era sete.

Spiritul fu interpelat din nou.

El mărturisi că nu pricepuse prima noastră întrebare şi crezuse că nu se vorbea de oamenii din Montmartre ci de cei din Madrid şi că nu ştia să răspundă la prima noastră chestiune.

— Ar trebui totuşi să ştii, zise domnul Delamarre tu care ai fost rege al Franţei.

— Niciodată, răspunse spiritul. Nu sunt eu.
— Eşti totuşi sfântul Ludovic?
— Da.
— Ludovic al IX-lea, rege al Franţei?
— Nu.
— Cine eşti dar?
— Sfântul Ludovic de Gonzague.

Toţi izbucnirăm în hohote de râs şi domnul Delamarre spuse mediumului:

— Cred, domnule, că nu eşti tare în viaţa sfinţilor.

În acea zi masa spiritistă n-a avut niciun rezultat. Dar a doua zi, şi în zilele următoare, reîncepurăm experienţele.

O mulţime de celebrităţi de pe lumea cealaltă veniră să converseze cu domnul Delamarre şi redactorii săi şi apoi ei începură să se amestece şi în afacerile noastre.

Fenelon, fiind consultat asupra foiletonului, spusese că romanul meu este imoral.

Era dreptul său. Cu toate acestea casierul ziarului îmi luă apărarea şi propuse să fie chemat Carol cel Mare.

Acesta se lăsă aşteptat o jumătate de oră.

Dar când sosi, ne ceru scuze şi ne dădu ca motiv ai întârzierii sale tocmai citirea unui cântec din „Orlando furios” când a fost evocat.

Asta mi se păru de bun augur.

I se puse întrebarea şi după un moment de gândire el ne răspunse:

— Fenelon ar avea dreptate, dacă memoriile lui Rocambole ar fi scrise pentru mănăstiri şi pensioane de fete; dar cititorii ziarului „La Patrie” pot digera această lectură puţin cam pipărată. Sunt un om care ştiu să dau sfaturi bune şi aveţi încredere în părerea mea: romanele n-au făcut niciodată rău la nimeni.

După cum vedeţi, Carol cel mare m-a salvat în acea zi şi Rocambole trebuie să-i aprindă o lumânare.

A treia parte apăru fără întrerupere şi domnul Delamarre îmi spuse:

— Trebuie să faci partea a patra.
— Cu neputinţă, am răspuns.
— De ce?
— Pentru că nu mai am note.
— Bine!
— L-am lăsat pe Rocambole la ocnă.
— Ei bine! Scoate-l de acolo.
— Dar…
— Nu e niciun dar, îmi spuse el pe un ton poruncitor, s-a mărit tirajul, ne trebuie Rocambole; dacă cel adevărat îţi lipseşte inventează altul.

N-am avut curajul să rezist şi luând condeiul am început să scriu „Cavalerii nopţii”.

Capitolul XVIII

Din acest moment personajele primelor părţi au dispărut.

Ca să mă conformez dorinţei exprimate de Rocambole, deznodământul ultimului episod l-am mutat în Spania, cu toate că în realitate, el avusese loc chiar în Franţa.

Trebuia deci în mod absurd să găsesc o intrigă fantastică şi persoane imaginare, apoi într-o bună zi, adică la sfârşitul unui foileton oarecare să-l fac pe Rocambole să apară.

M-am conformat acestui program, neştiind cât îl voi regreta într-o zi.

Ca să-l satisfac pe eroul meu misterios, l-am desfigurat, ceea ce vă mărturisesc nu era deloc adevărat.

Contesa d’Artoff nu mersese cu răzbunarea ei până la acest act de o barbarie oribilă.

Dar Rocambole nu se gândea atunci să iasă din ocnă şi, trebuia să-i facă această concesie, ca să-i derut pe cea mai mare parte din aceia, care aveau interes să ştie dacă el existase sau nu în realitate.

Nu vă voi povesti „Cavalerii nopţii” şi asta din doua motive: cel dintâi fiindcă nu v-ar distra şi al doilea că nu îmi amintesc din cele scrise decât aceasta:

Un om cu titluri nobile avea nevoie într-o zi de un om descurcăreţ. El se duse în strada Michodiere şi găsi într-un fel de birou de plasare un om care îşi schimba de zece ori costumul, peruca şi faţa într-un minut.

Acesta era Rocambole imaginat pentru nevoile acestui nou roman.

„Cavalerii nopţii” avură un succes mediocru de la început.

Cu toate acestea speram să pun mâna pe vreun episod inedit din istoria „Valeţilor de cupă” şi iată pe ce-mi bazam speranţele.

Nici în notele lui Rocambole, nici în acelea ale lui Timoléon nu găsisem un fapt sau un cuvânt care să se raporteze la acel chelner din pavilionul de la Armenonville care fusese cea dintâi cauză a publicării „Dramelor Parisului”.

„Ah! îmi spuneam uneori, numai de l-aş putea regăsi pe acest om şi aş şti eu să-l fac să vorbească”.

Am frecventat toate cafenelele, toate restaurantele din Paris, sperând să-l regăsesc.

— Voi găsi oricând mijlocul să-l intercalez în romanul meu, îmi spuneam.

Şi „Cavalerii nopţii” continuau să apară.

Se află pe bulevardul Montmartre la numărul 17 biroul unui zaraf

cu firma:

„Charles Monteaux şi Benjamin Lunel”.

Intraţi acolo pe la orele 4 după-amiază şi toţi, care aţi auzit spunându-se atâtea despre financiari veţi fi foarte miraţi, v-o afirm.

Veţi auzi vorbindu-se de ultima carte a doamnei Georges Sand, de ultima piesă a lui Dumas fiul, de un violonist celebru, despre Adelina Patti etc.

Acest om cu surâsul spiritual cu barba blondă, cu aerul amabil pe care-l vedeţi la biroul său, este Charles Monteaux.

Îl veţi întâlni mereu la teatru.

El ştie tot şi vorbeşte de toate. El îi iubeşte pe oamenii de litere, pe artişti, pe autori, dându-le sfaturi bune.

Alături de dânsul acea figură brună, accentuată, amestecată cu sânge portughez, este aceea a lui Benjamin Lunel, gentilomul, care ca şi asociatul său, ia parte la toate solemnităţile artistice.

Pe la ora patru aici se strânge o mulţime de literaţi care discută.

Într-o seară mă aflam şi eu la Monteaux şi discutam evenimentele zilei, când intră un om şi ceru să i se schimbe o hârtie de o mie de franci.

Mi-am înăbuşit un ţipăt la vederea lui şi sărind l-am luat aproape de gât.

Era chelnerul meu din pavilionul de la Armenonville.

— De astă dată, i-am spus, te-am prins şi nu îmi vei mai scăpa.

El deveni palid şi murmură:

— Domnule, nu face scandal. Sunt gata să te urmez. Şi ieşirăm. Eu îl ţineam de braţ spre uimirea tuturor celor care asistaseră la această scenă.

Când am ieşit pe bulevard, el îmi spuse:

— Ştiu cine eşti… Eşti amicul lui Rocambole…

Apoi el continuă:

— Dacă vrei să mă conduci la dumneata, îţi voi spune totul.

— Adevărat?

— Îţi jur.

Şi tremura pe când vorbea.

L-am dus la mine acasă şi el m-a urmat fără să opună nicio rezistenţă. Dar când am fost în cabinetul meu cu totul singuri, el se aruncă la genunchii meii.

— Aş dori, zise el, să sfârşesc îndată!

— Cum?! Să sfârşeşti?

— Fără îndoială, Rocambole a jurat moartea mea… Ei bine! ucide-mă.

Am vrut să-l liniştesc, dar el dădu din cap spunând:

— Aş dori foarte mult să mor… căci viaţa pe care o duc e oribilă…

ucide-mă… numai nu mă face să sufăr prea mult.

Începeam să înţeleg că aveam un nebun în faţa mea.

Dar, cum de era acest nebun în libertate?

Cum de avea el bilete de o mie de franci?

Aceasta era o enigmă pe care jurasem să o dezleg.

Atunci i-am spus:

— Am ordine severe şi nu ştiu încă ce va decide Rocambole. Cu toate acestea îţi făgăduiesc să-mi îndeplinesc teribila mea misiune cu umanitate. Până atunci vei rămâne aici.

O idee îmi venise.

„Timoléon, mă gândisem, trebuie să-l cunoască pe acest om”..

Şi pe când nenorocitul stătea în faţa mea având atitudinea unui om care aşteaptă să fie executat, i-am scris lui Timoléon rugându-l să vină îndată la mine.

Servitorul meu plecă cu scrisoarea şi vă mărturisesc că ora care a trecut mi s-a părut foarte lungă.

Nu stă cineva între patru ochi cu un nebun cu mintea calmă şi cu inima veselă ca şi cum ar fi între patru ochi cu o femeie frumoasă.

Capitolul XIX

În cursul acestei ore nebunul meu se plimbă de-a lungul şi de-a latul cabinetului meu ca o fiară sălbatică în cuşcă.

Uneori el se oprea şi mă privea pe jumătate furios, pe jumătate tremurător.

Apoi îşi reîncepea plimbarea, cu un pas inegal şi brusc, murmurând cuvinte fără înţeles printre care era veşnic amestecat numele de Rocambole.

Un moment m-am înfiorat.

Aveam pe sobă un revolver. Nebunul se apropie, îl luă, şi-l învârti de mai multe ori în mâini.

Revolverul avea şase cartuşe.

Nebunul încercă să-i ridice piedica, dar nu reuşi, căci era un secret la dânsa.

Poate că mi-am datorat viaţa acestei împrejurări. M-am repezit la dânsul şi i-am luat revolverul din mână. El nu opuse de altfel nicio rezistenţă.

— Voiam să-mi zbor creierii, îmi spuse dânsul cu linişte şi aproape surâzând.

— Sau să mă ucizi, i-am spus.

El se aruncă la genunchii mei şi protestă.

— Nu, nu îmi spuse el, nu sunt în stare să comit un omor. Eu nu sunt un valet de cupă.

El se aşeză pe un scaun, apoi îşi luă capul între mâini, cu coatele pe genunchi, şi păru resemnat în a aştepta ca Rocambole să-i decidă

soarta. Căci el era sigur că scrisoarea pe care m-a văzut dând-o servitorului meu era destinată pentru dânsul.

În fine, am auzit zgomotul unei chei în anticameră.

Era servitorul meu care se întorcea şi am înţeles că el nu era singur, căci am auzit şi alţi paşi.

El se opri uimit în prag la vederea prizonierului meu.

Chelnerul, care ridicase capul rămase de asemenea surprins.

Apoi o mare bucurie se zugrăvi pe faţa lui.

— Ah! zise el, vii să mă salvezi, nu-i aşa?

Timoléon mă privi şi mă întrebă:

— Ce faci cu acest dobitoc?

— Dobitoc.

— Da, e fostul meu secretar.

— Ah!

— El a înnebunit scriind sub dictarea mea istoria lui Rocambole.

— Ce vrei să spui?

— Nebunia lui constă în a se crede una din victimele valeţilor de cupă, de care n-a auzit vorbindu-se astfel decât prin mine.

— Cum! El nu l-a văzut niciodată pe Rocambole?

— Niciodată.

— Nu i s-a întâmplat nicio aventură?

— Niciuna.

— Dar, în fine, de unde vine, ce face, cum se numeşte?

— Îl aveam ca secretar şi i-am dat drumul.

— Bine!

— El a practicat atunci toate meseriile: a fost vizitiu, vânător, majordom. Pentru moment cred că e în serviciul prinţesei D… o rusoaică care locuieşte în strada Drout.

Asta îmi explica schimbarea biletului de o mie de franci.

— În fine, termină Timoléon, el se numeşte Iosef Roux, dar are deplorabila manie să se recomande Venture în amintirea unuia din oamenii lui Rocambole.

— Bine… Am înţeles.

*
* *

După cum vedeţi ultima mea speranţă dispărea. Cu toate acestea „Cavalerii nopţii” continua să apară. Casierul ziarului, care e unul din protectorii mei, fusese concediat.

O mulţime de spirite ale morţilor iluştri se ridicară împotriva lui Rocambole, a fanteziei ce domina romanul meu.

Într-o zi domnul Delamarre îmi spuse:

— Trebuie să-l faci pe Rocambole să dispară.

— De ce?

— L-am consultat din nou pe Fenelon.

— Ah!

— Şi Fenelon stăruie în opinia sa.

— Dar Carol cel Mare?

— Carol cel Mare, îmi răspunse cu gravitate, are să se ocupe de altceva decât de dumneata.

Rocambole dispăru. Romanul a fost foarte lung şi spiritele mă pierdură în ochii domnului Delamarre.

Fusesem copilul lui răsfăţat şi devenisem nesuferit pentru el.

După ce se termină romanul meu, am ieşit de la ziarul „La Patrie” şi am colindat mai multe ziare.

Am trecut pe la „Opinion naţionale”, „Constitutionel”, „Pays", „Fracne".

Trecuseră şapte sau opt ani şi nu mă mai gândeam nici la Rocambole, nici la spiritele care mă goniseră de la ziarul „La Patrie”, când într-o seară întorcându-mă acasă mi se dădu o carte de vizită.

Pe ea se afla un nume ce îmi era necunoscut: „Maiorul Avatar”.

Servitorul meu îmi spuse:

— Acest domn va reveni mâine. Dar dacă luaţi masa cu domnul Gustav Claudim la Café-Anglais, s-ar putea să vă întâlniţi acolo cu acest domn.

— La Café-Anglais?

— Da.

N-aveam deloc poftă de mâncare, dar curiozitatea mă atrase şi am luat drumul spre Café-Anglais, unde eram sigur că-l voi găsi pe Claudin.

Cine era, deci, acest maior Avatar?

Capitolul XX

Claudin nu era la Café-Anglais.

Am chemat chelnerul care mă servea de obicei şi l-am întrebat:

— Îl cunoşti pe maiorul Avatar?

— Da, domnule. E un ofiţer rus care vine aici de câteva zile, dar cred că a plecat.

— De când?

— Nu ştiu. Tot ce vă pot spune e că a vorbit alaltăieri de apropiata lui plecare.

— Ah!

Pe când îmi scăpa această exclamaţie, un om intră.

— Iată-l, îmi zise Philippe.

Am văzut un bărbat de treizecişişase sau treizecişiopt de ani, subţire, cu nişte mustăţi mici negre, îmbrăcat elegant şi simplu, care veni drept la mine şi îmi spuse:

— Îţi cer de o mie de ori iertare, domnule, că te-am deranjat.

Şi se aşeză la masă.

L-am privit cu o curiozitate, spunându-mi în acest timp: „Mi se pare că l-am mai văzut undeva pe acest om”.

El făcu semn chelnerului să se îndepărteze şi am rămas singuri.

— Domnule, îmi spuse atunci surâzând, văd că nu mă mai recunoşti.

Într-adevăr, am răspuns.

— Adună-ţi bine amintirile…

— Asta fac… dar.

— Dar nu reuşeşti?

— Îţi mărturisesc că nu.

— Mă cunoşti totuşi şi m-ai văzut de două sau de trei ori.

El surâse din nou.

— Să vedem, zise el, ai uitat călătoria dumitale în Bretagne?

Am tresărit.

— Şi strada Jean-Bart şi pe ocnaşul 117?

Mi-am înăbuşit un ţipăt.

— Sunt eu.

— Dumneata?

— Da.

— Rocambole.

El îşi duse un deget la buze şi adăugă:

— Tăcere! am putea fi auziţi…

Şi cum eram foarte neliniştit nu pentru mine ci pentru dânsul îmi mai spuse:

— Oh!… linişteşte-te… n-am de ce să mă tem…

— Deci eşti dumneata?

— Fără îndoială.

— Dar erai condamnat pe viaţă?

— Da.

— Atunci ai fost graţiat?

— Nu, am evadat.

— Şi zici că n-ai de ce te teme…

Un surâs melancolic flutură pe buzele sale.

— Nu, zise el, am câştigat dreptul să fiu liber.

— Cum?

— Oh! e o istorie prea lungă pentru ca să ţi-o povestesc aici; dar am note.

— Adevărat?

— Şi ai putea face un nou roman punându-i titlul „Reînvierea mea”.

L-am privit cu un fel de uimire.

— Domnule, reluă el, evadarea mea n-are de ce să te mire, dacă îţi

aminteşti cum am venit să te văd în hotelul din Brest.

— Într-adevăr, am murmurat.

— Numai că am evadat nu de la Brest, ci de la penitenciarul din Toulon, unde fusesem transferat.

— Dar, am observat, nu mi-ai spus că vrei să mori la ocnă?

— E adevărat.

El îşi plecă un moment capul şi-am ghicit că era în prada unei mari emoţii. Apoi reluă:

— Atâta timp cât dânsa n-a ştiut nimic, am stat la ocnă.

— El făcea aluzie la acea femeie pe care în romanul meu o numisem Blanche de Chamery, şi pe care o iubea ca pe o soră.

— Dar ea ştie totul acum continuă el şi dânsa m-a iertat. Atunci, fiindcă am căpătat iertarea îngerului, am vrut să am şi pe aceea a oamenilor. Am vrut să pun în serviciul binelui această inteligenţă, acest curaj, această energie pe care le avusesem pentru rău. Vei vedea asta din notele pe care ţi le dau.

— Dar, i-am spus, părăseşti Parisul?

— Da, vin din Londra, şi mă duc în India.

— În India?

— Am o misiune… mai mult o sarcină, pe care mi-am impus-o… şi pe care vreau să o împlinesc… Apoi…

El ezită.

— Apoi? l-am întrebat.

— Dacă Dumnezeu nu vrea să-mi acorde odihna în mormânt, voi continua să merg drept tot unde sunt agresori şi victime ca să-i zdrobesc pe cei dintâi şi să-i evidenţiez pe ceilalţi.

El îmi spusese aceste cuvinte foarte simplu şi în acel moment m-am întrebat dacă acesta era omul pe care-l văzusem îmbrăcat în haina infamiei.

— Aş fi venit la dumneata mâine, reluă el, dacă nu te întâlneam aici. Plec mâine seară.

— Şi te duci în India?

— Da.

— Dar te vei întoarce?

— Peste doi ani, în afară de cazul când voi naufragia sau voi muri.

— Şi îmi vei da note?

— Un om care îmi este devotat şi care a fost tovarăşul meu în această a doua perioadă a vieţii, mele ţi le va aduce mâine. El se numeşte Milon.

După aceste cuvinte el se sculă şi mă salută.

Am întins mâna.

— Nu, spuse el, nu încă. Nu sunt încă reabilitat.

Şi ieşi, lăsându-mă înmărmurit.

Capitolul XXI

A doua zi, într-adevăr, am primit vizita lui Milon. El îmi aducea notele lui Rocambole. Mi-au trebuit opt zile ca să le citesc. Ele se opreau la sfârşitul Reînvierii, adică în momentul când Vanda şi Milon, urmărindu-l pe Rocambole după urma sângelui său, pierdură această urmă.

După aceste note el adăuga:

„Domnule,

Poate îţi voi spune într-o zi cum am fost pescuit.

Şi ce am văzut de atunci până în ziua când te-am revăzut, adică aseară.

Pentru moment nu pot dispune decât de aceste modeste confidenţe.

Servitorul dumitale,

Rocambole."

Eram certat cu directorul ziarului „La Patrie" şi nu trebuia să public acolo aceste noi isprăvi ale eroului meu.

Cu toate acestea, ultimele „Memorii" ale lui Rocambole erau după mine mult mai interesante decât cele dintâi.

Pe de altă parte aveam alte angajamente luate.

Chiar îi spusesem lui Milon:

— Nu îţi făgăduiesc să public îndată urmarea acestui nou roman. Voi aştepta să apară o ocazie.

Şi, după cum se va vedea, ocazia nu s-a lăsat aşteptată prea mult.

Se născuseră ziarele care se vindeau cu 5 bani şi această presă nu era încă reprezentată decât prin „Petit Journal".

Într-o seară în teatru nu mai ştiu cine mă prezentă domnului Polydore Millaud.

Acesta a fost foarte încântat de cunoştinţa mea şi îmi ceru un roman.

L-am autorizat pe domnul Millaud să caute în bagajul meu ceea ce îi va conveni şi după o lună se afla în coloanele lui „Petit Journal" un roman pe care îl făcusem de peste zece ani şi care era intitulat „Diamantul Comandorului".

După ce s-a terminat publicarea acestui roman, n-am mai auzit vorbindu-se de Millaud.

Dar într-o seară de august a anului 1865, pe când mă plimbam pe bulevardul Montmartre, o mână se puse pe umărul meu şi o voce îmi spuse:

— Acum nu te mai las.

Acela era Felix Hement, un tânăr savant, care făcea buletinele ştiinţifice la ziarul „La France" şi care e prieten cu Millaud.

— Nu, reluă el, nu te mai las şi trebuie să vii cu mine.

— Unde?

— La „Petit Journal”.

— Ce să fac?

— „Diamantul Comandorului” a avut succes.

— Bine!

— Şi Millaud ar vrea să publice din nou „Isprăvile lui Rocambole”.

L-am urmat pe Felix Hement; am ascultat propunerea lui Millaud şi i-am răspuns:

— Vrei „Reînvierea lui Rocambole”?

— Inedit?

— Da.

După un sfert de oră ieşeam din redacţia ziarului şi totul era convenit.

Trebuia să se anunţe romanul meu şi publicarea va începe în octombrie.

În aceeaşi seară am plecat din Paris şi nu m-am întors decât în octombrie, când tot prologul „Reînvierii” apăruse deja.

Din fericire acest roman a avut succes şi Rocambole repurta o nouă victorie.

Timp de şapte sau opt luni noile aventuri ale eroului meu apărură în coloanele de la „Petit Journal”; toţi erau pasionaţi pentru Rocambole devenit virtuos şi se interesară de nenorocirile Antonettei din St. Lazare.

Cu privire la Saint-Lazare trebuie să mărturisesc că am comis un mic fals cu totul inocent.

Notele lui Rocambole nu îmi erau suficiente ca să descriu această închisoare. Voiam să văd cu ochii mei.

Millaud ceru o autorizaţie pentru mine. Ea i-a fost refuzată, dar i se permise ca el personal să viziteze închisoarea St. Lazare împreună cu fiul său.

L-am numit deci pe Millaud „tată” o zi întreagă, cât ne-a trebuit ca să vizităm acea închisoare.

Am publicat „Reînvierea lui Rocambole” până la ultima pagină a notelor pe care mi le adusese Milon.

Atunci Millaud îmi spuse:

— Fă-mi continuarea!

Dar mi-am adus aminte de „Cavalerii nopţii” şi am refuzat.

Şi apoi apăruse „Presse illustre”, unde am emigrat cu speranţa că Rocambole îmi va trimite veşti despre dânsul.

Capitolul XXII

De atunci era un an.

Prânzisem cu unul din amicii mei la castelul de la „Porte-Jaune”.

Să nu credeţi că făceam asta de gust, căci trebuie să mărturisesc că bucătăria acestui stabiliment era mai proastă decât aceea de la Café-

Anglais.

Dar aveam cu acel amic al meu un proiect de dramă, din care un tablou trebuie să se petreacă la Nogent-sur-Marne. Drama nu fusese încă scrisă. Era una din acele frumoase nopţi de vară, când cerul e înstelat, dar e lipsită de lună şi lasă pământul în cea mai completă obscuritate.

Între „Porte-Jaune” şi câmpul de manevre de la Vincenes, pădurea e tăiată de vreo şase drumuri care duc în toate sensurile, şi nimic nu e mai uşor, din această cauză, decât să te duci la St. Maur sau la Joinville când crezi că mergi la Paris.

Nu ajunsesem încă la acele case numite Vacherie, când amicul meu observase că-şi uitase pardesiul.

— Ei bine, i-am spus, întoarce-te, să-l iei şi mă vei ajunge din urmă.

Şi i-am dat hârtiile servitorului meu şi eu cu ţigara în gură, cu mâinile în buzunar, am pornit-o pe jos.

După un sfert de oră m-am uitat înapoi. Aveam un cal destul de bun şi mi se părea că el trebuie să fi avut destul timp ca să se întoarcă la „Porte-Jaune” şi să mă ajungă.

Domnea un întuneric în jurul meu, şi nu am zărit nicio lanternă.

Am mers vreun sfert de oră, apoi un alt sfert.

Niciun zgomot de roţi nu ajungea până la urechile mele. Niciun felinar nu se vedea în urma mea. Am străbătut astfel câmpul de manevră şi am ajuns la St. Maude pe bulevardul Daumeniul.

Pe acest drum o apucasem când venisem şi mi se păruse cu neputinţă ca el să nu apuce tot pe acest drum, de aceea îmi spusei:

„Haide înainte!”

Astfel am ajuns la St. Maude, când ceasornicul meu arăta orele zece.

Aleea era pustie. Dar am zărit o cârciumă la stânga, a cărei uşă era închisă, dar prin care se zărea o rază de lumină.

Mi se stinsese ţigara şi n-aveam foc. Deci am bătut la acea uşă. Se părea că ezită să-mi deschidă. Am auzit prin uşă chiar nişte şoapte. Am bătut din nou.

De astă dată uşa se deschise şi o femeie bătrână apăru în prag.

— Ce vrei? mă întrebă.

— Un pahar cu bere şi foc pentru ţigara mea, am răspuns eu.

Ea mă privi cu atenţie, graţie luminii ce ieşea din o cârciumă şi păru satisfăcută de acest examen, căci se dădu la o parte ca să mă lase să intru.

În cârciumă se afla un bărbat.

Stând în faţa unei mese el avea capul rezemat în mâini.

Pălăria îi ascundea faţa pe jumătate şi nici nu i-aş fi dat atenţie dacă nu m-ar fi privit fix şi n-ar fi făcut un gest de surprindere.

În acelaşi timp el îşi scoase pălăria.

Am rămas înmărmurit.

— Maiorul Avatar! murmurai.

El duse un deget la buze şi îmi spuse:

— Tăcere!

În acelaşi, timp el îmi făcu un semn să stau la masă.

Bătrâna femeie a fost mirată de această scenă de recunoaştere.

Maiorul îi spuse:

— Dă domnului ce-ţi cere şi du-te de te culcă.

— Va fi după cum vrei, răspunse cu supunere.

Am priceput că Rocambole nu era deloc supărat pe mine, dar nu voia să vorbim asistat de martori.

Cârciumăreasa îmi dădu ce comandasem şi se duse în odaia ei.

Rocambole mă privi şi îmi spuse surâzând:

— Mă întrebi ce caut aici?

— Da.

— Lucrez…

Nu am înţeles bine acest cuvânt care în argou înseamnă „a fura” şi i-am spus:

— Cum! Ţi-ai reluat vechea meserie?

El nu se supără şi îmi răspunse cu blândeţe:

— Te înşeli. N-am încetat să fac bine de când am ieşit din ocnă.

— Ah! am răsuflat eu uşurat.

— Cuvântul lucrez e spus în adevăratul său sens.

— Dar…

— În acest moment sunt pe cale să intru în una din acele drame din care poţi să scrii două sute de foiletoane.

— Adevărat?

El se sculă, se duse să deschidă uşa pe care bătrâna o închisese şi îmi spuse:

— Vino să vezi. Ieşii în prag.

— Vezi această casă ce se construieşte în partea cealaltă a drumului?

— Da.

— Ţi se pare nelocuită… Ei bine! în noaptea trecută în pivniţele acestei case a avut loc o dramă teribilă.

— Cum asta?

— Un om era să moară în cele mai oribile chinuri.

L-am privit, întrebându-mă dacă el nu-şi bătea joc de mine.

— Un supliciu chinez, continuă el, lipsa de somn…

— Şi acest om…

— L-am salvat.

La această dezvăluire simţii nevoia să mă pipăi ca să mă conving că nu înnebunisem şi că nu eram jucăria unui vis.

Un zgomot de roţi se auzi acum în depărtare şi două felinare

străluceau la marginea drumului.

— Ah! mi se pare că văd trăsura mea.

— Trăsura dumitale?

— Da. Ea s-a întors de la Porte-Jaune.

— Te înşeli, îmi spuse Rocambole, nu e trăsura dumitale.

— De unde ştii?

— Ea mea.

Felinarele erau acum aşa de aproape încât se putea deosebi forma trăsurii şi am văzut că nu era a mea.

Când ea se opri la uşa cârciumii, Rocambole strigă:

— Tu eşti Milon?

— Da, stăpâne, răspunse o voce.

Şi am putut vedea pe capră pe acel uriaş ţinând hăţurile.

Capitolul XXIII

Rocambole surâse spunându-mi:

— Într-o zi vei avea explicaţia pentru toate acestea.

Apoi întorcându-se spre Milon, îi zise:

— Du-te de vezi, dacă dânsa e gata.

— Da, stăpâne, răspunse Milon.

Am rămas noi lângă cai, iar Milon se îndreptă spre acea casă în construcţie.

L-am urmărit cu privirea până în mijlocul grădinii, din care dispăru ca şi cum pământul s-ar fi deschis sub picioare.

Rocambole tot mai surâdea.

Acest om era veşnic înconjurat de mistere.

— Nu căuta, îmi spuse: Mai târziu totul îţi va fi explicat; şi deoarece avem numai zece minute de stat împreună să profităm.

— Ah! avem zece minute?

— Nu mai mult.

— Dar vei intra în Paris, astă seară?

— Nu, mă duc prin bulevardele exterioare, la gara de Nord.

— Cum! i-am spus, vei pleca?

— Da, mă duc la Londra. De acolo îţi voi scrie.

— Când?

— În cea dintâi zi.

— Dar de când te-ai întors din India?

— De patruzeci şi opt de ore.

L-am întrebat în zadar; el nu voia să-mi răspundă decât aceasta:

— M-am luptat cu ştrangulatorii.

— Thugii?

— Da, thugii din India.

— Şi ai fost victorios, îmi închipui?

— Fără asta, aş fi aici?

— E drept. Îţi cer iertare.

Eu mă uitam tot la acea casă în construcţie.

— Te întrebi ce caută Milon acolo?

— Într-adevăr.

— S-a dus să o caute pe tovarăşa mea de călătorie.

— Pe Vanda?

— Nu, Vanda a plecat deja.

O lumină străluci deodată la ferestrele acelei case, care mă intriga aşa de mult. Atunci l-am văzut apărând pe Milon care avea o lanternă în mână.

O femeie învăluită într-o manta albă venea după dânsul.

— Iat-o pe tovarăşa mea de drum, îmi spuse Rocambole.

Într-adevăr femeia se apropie de trăsură şi un moment lumina de la felinarele trăsurii îi căzură pe faţă. Am rămas uimit. Nu văzusem niciodată o femeie aşa de frumoasă. Ea mă privea cu mirare şi el îi spuse ajutându-i să se urce în trăsură.

— Nu te teme de nimic… domnul nu ne va trăda.

Apoi aplecându-se la urechea mea îmi spuse:

— În notele pe care ţi le voi trimite din Londra va fi foarte des vorba de o femeie „Frumoasa grădinăreasă”.

— Ah!

— E dânsa.

După aceste cuvinte mă salută, se urcă pe capră şi luă hăţurile.

Milon rămase în drum.

— Şi eu, stăpâne? zise el.

— Tu, zise Rocambole, ai instrucţiunile mele. Urmează-le punct cu punct. Adio.

— La revedere stăpâne, zise Milon.

Rocambole dădu bice cailor şi trăsura porni la drum.

Am rămas singur cu Milon.

Ardeam de dorinţa de a-l chestiona şi pe când căutam o întrebare el îmi spuse:

— Scuză-mă, domnule, că te las singur în mijlocul drumului. Dar am ordine…

Şi el mă salută şi plecă.

Din nou intră în grădina casei în construcţie. Din nou el dispăru din ochii mei înainte să ajungă la clădire.

Trăsura era departe şi nu-i mai vedeam nici felinarele. Pe de altă parte, nu mai aveam nicio veste de trăsura mea.

Curiozitatea mă cuprinsese şi cu toată dorinţa mea de a nu pune piedici planurilor lui Rocambole, m-am repezit în grădină hotărât să ştiu cum Milon putea să dispară aşa de repede dinaintea ochilor mei. Dar mare fu decepţia mea.

În grădină nu se afla altă deschidere decât un puţ.

Am luat o piatră şi am aruncat înăuntru.

Am auzit un zgomot de apă în fund.

Era greu de admis că Rocambole îi ordona lui Milon să se înece.

Deci el nu coborâse prin acel puţ.

Aveam încă un mister de adăugat tuturor acelora pe care le povestisem.

Am ocolit acea casă ce era în construcţie.

Uşile şi ferestrele erau deschise.

Am străbătut şi nicăieri nu am găsit pe nimeni.

În fine, când ieşeam descurajat am văzut o lumină în depărtare. Apoi ara recunoscut în acea lumină felinarele unei trăsuri.

În acelaşi timp am auzit tropotul unui cal.

Era amicul meu care se întorcea.

— Ce vi s-a întâmplat? le-am strigat.

— Pădurea asta întortocheată e cauza întârzierii, răspunse amicul meu.

— Cum asta?

— Sunt douăzeci de drumuri, care se încrucişează.

— Ei bine?

— Ei bine! Am luat-o pe drumul spre Joiuville-le-Pont, crezând că apuc drumul ce merge la Paris, şi abia la Joinville am văzut greşeala noastră.

— Nu e nimic, am răspuns urcându-mă pe capră.

Capitolul XXIV

Cinsprezece zile după aventura pe care v-am povestit-o un plic voluminos îmi sosi prin poştă.

Acest plic avea mărcile din Anglia. L-am deschis.

El conţinea un manuscris împărţit în cinci caiete.

Erau memoriile lui Rocambole, din ziua în care dispăruse în urma straniului său duel cu rusoaica Vasilika.

Prima parte se numea „Distrugătorii”, a doua „Milioanele ţigăncii”, a treia „Frumoasa Grădinărească” şi a patra „Reîntoarcerea lui Rocambole”.

Cititorii noştri cunosc amănuntele acestei epoci împărţite. Dar ceea ce nu cunosc e scrisoarea care însoţea manuscrisul. Ea era datată în închisoarea de la Newgate şi concepută în aceşti termeni:

„Domnule,

Când vei fi la ultima pagină a notelor anexate aici, te vei întreba ce s-a întâmplat cu Marmouset şi Vanda şi credinciosul meu Milon, şi trădătorul Tippo-Runo, precum şi tezaurul nenorocitului rajah Osmany.

Din nenorocire îmi este cu neputinţă să-ţi spun deoarece nu ştiu nici eu.

Sunt în închisoare de opt zile.

Mă ocup în acest timp cu redactarea notelor pe care ţi le-am trimis şi pe care un prizonier eliberat, care va ieşi de aici peste o oră, se însărcinează să ţi le trimită.

Te vei întreba desigur cum un om ca mine care, ieşea aşa de uşor din închisoarea de la Brest şi a cărui minunată evadare de la Toulon ai povestit-o, poate să stea prizonier la englezi, îţi voi răspunde:

Am comis o crimă după legile marinei engleze; dar făcusem mai înainte, după cum vei vedea din notele mele, un mare serviciu Angliei scăpând-o de şeful ştrangulatorilor, Ali-Remjeh, cel mai neîmpăcat vrăjmaş al ei.

Pot să am încredere în Marmouset şi Vanda că vor pune în siguranţă tezaurul rajahului şi vreau ca trădătorul Tippo-Runo să stea alături de mine pe banca curţii marţiale.

Am fost interogat de magistraţi.

Ei cunosc trecutul meu, ştiu cine am fost; dar ei mai ştiu că viceregele Indiei mi-a dat scrisori de reabilitare. Sunt deci arestat numai pentru faptul că am încercat să arunc în aer pe coastă un vas ce naviga sub pavilion englez. Dar dacă pot dovedi trădarea şi infamia lui Tippo-Runo, voi fi achitat. De aceea, s-a scris în urma cererii mele la Calcutta.

Viceregele va face o anchetă.

Indianul Nadir se va însărcina fără îndoială să adune toate dovezile contra maiorului sir Edwards Linton, supranumit Tippo-Runo.

În acest caz voi fi achitat.

Prefer deci să fiu judecat decât să evadez.

Dar linişteşte-te domnule, romanul dumitale nu va pierde nimic, şi desigur că până să termini aceste note pe care ţi le trimit, voi avea noi aventuri de povestit.

Eroul dumitale devotat Rocambole.”

Iată o lună de când am ajuns, la sfârşitul acestor note şi eram gata să întrerup publicarea când am hotărât să spun adevărul despre acest straniu personaj numit Rocambole. Dar şi asta se terminase şi eram în încurcătură când ieri am primit următoarea scrisoare:

„Domnule,

Sunt liber, în fine; am terminat cu Tippo-Runo.

Cum? Asta îţi voi spune în curând.

Pentru azi sclav al misiunii mele, mă găsesc amestecat în toată această afacere ce se desfăşoară în acest moment înaintea tribunalelor din Londra.

În luna noiembrie îţi voi trimite din nou note.

Eroul dumitale Rocambole.”

Documentele ce mi-au fost trimise de Rocambole încep cu Crescătoarea de copii.

Sunt fericit să le pot da chiar azi cititorilor mei.

Continuarea aventurilor o veți afla în volumul următor:
Mizeriile Londrei.

Observații

[←1]
Patiser, lucrător în patiserie, în franceză [nota ed. electronice)